

LIÊU VƯƠNG PHI

LIÊU VƯƠNG PHI

Ân Tâm

Sachvui.Com

Ngôn Tình, Cổ Đại

Thể loại: Ngôn tình, cổ đại, cường thủ đoạt hào, sủng, HE

Editor: trollingkyu (hết quyển 4), nhóm editor của Liệt Hỏa Các làm phần còn lại.

Beta: Nhóm beta-er của Liệt Hỏa Các

Đông Lâm Vương Da Luật Ngạn Thác hẳn là kẻ dưới một người nhưng trên vạn người của nước Khiết Đan.

Trên chiến trường hẳn được mệnh danh là "Chiến Thần".

Nhưng một đời chiến thần khi bắt gặp hình bóng xinh đẹp của Tân Lạc Y, hẳn đã không từ thủ đoạn để giữ nàng ở bên cạnh.

Nàng dùng y thuật của mình để đẩy hẳn vào chỗ chết. Nhưng cha nuôi cùng hôn phu lại bị bắt làm con tin.

Hắn cuồng ngạo, không chút kiêng dè thăm dò tâm tư nàng khiến nàng đau khổ...

Nhưng cuối cùng trái tim lại lầm đường lạc lối...

Mục lục

- Quyển 1 - Chương 1: Tuyệt Sắc Giai Nhân
- Quyển 1 - Chương 2: Tang Tấn bị bắt
- Quyển 1 - Chương 3: Lần đầu quen biết Đông Lâm Vương
- Quyển 1 - Chương 4: Huyệt Nội Quan (**)
- Quyển 1 - Chương 5: Trị liệu
- Quyển 1 - Chương 6: Phó tướng Khiêm Ngạo
- Quyển 1 - Chương 7: Tình thuở ban đầu
- Quyển 1 - Chương 8: Thượng Kinh Báo Lại
- Quyển 1 - Chương 9: Ngọc Bội
- Quyển 2 - Chương 1: Đi Thượng Kinh
- Quyển 2 - Chương 2: Điều múa trong tuyết
- Quyển 2 - Chương 3: Tiêu Thiên Phái
- Quyển 2 - Chương 4: Tiêu Chí bị phạt
- Quyển 2 - Chương 5: Đông Lâm Vương phủ
- Quyển 2 - Chương 6: Cơn sóng ngầm
- Quyển 2 - Chương 7: Cự tuyệt mặc Liêu phục
- Quyển 2 - Chương 8: Nam tử điên cuồng
- Quyển 2 - Chương 9: Nha hoàn Thái Nam
- Quyển 2 - Chương 10: Mệnh phù
- Quyển 3 - Chương 1: Thịnh yến hoàng cung
- Quyển 3 - Chương 2: Thịnh yến bị gián đoạn
- Quyển 3 - Chương 3: Chẩn đoán sinh tử
- Quyển 3 - Chương 4: Không ngoài dự tính
- Quyển 3 - Chương 5: Điều kiện
- Quyển 3 - Chương 6: Y thuật sinh tử
- Quyển 3 - Chương 7: Hiểu người
- Quyển 3 - Chương 8: Thi châm
- Quyển 3 - Chương 9: Tiếng đàn thiền tâm
- Quyển 3 - Chương 10: Giết người và cứu người đều đơn giản
- Quyển 3 - Chương 11: Giận dữ vì hồng nhan
- Quyển 4 - Chương 1: Khí lạnh mùa đông

Quyển 4 - Chương 2: Trái tim
Quyển 4 - Chương 3: Khen thưởng
Quyển 4 - Chương 4: Thăm hỏi nghĩa phụ
Quyển 4 - Chương 5: Quan hệ
Quyển 4 - Chương 6: Thất thủ
Quyển 4 - Chương 7: Bôi thuốc
Quyển 4 - Chương 8: Ai vì ai mà động tình
Quyển 4 - Chương 9: Cầu tình
Quyển 4 - Chương 10: Tên gọi
Quyển 5 - Chương 1: Tòa Diệp Hiên
Quyển 5 - Chương 2: Đề nghị tà ác
Quyển 5 - Chương 3: Thịnh an phi tần
Quyển 5 - Chương 4: Tang Tấn bị bệnh
Quyển 5 - Chương 5: Sự uy hiếp của Ác ma
Quyển 5 - Chương 6: Lúc này đưa ra lời thề
Quyển 5 - Chương 7: Lạc Y gặp nguy hiểm
Quyển 5 - Chương 8: Tình ý nồng đậm
Quyển 5 - Chương 9: Xả thân cứu bạch hồ
Quyển 5 - Chương 10: Chúng binh trêu tức
Quyển 5 - Chương 11: Trong rừng kinh hồn
Quyển 5 - Chương 12: Dân chúng cúng bái
Quyển 6 - Chương 1: Đại hoàng tử Da Luật Bội vương vấn Tần Lạc Y
Quyển 6 - Chương 2: Kinh ngạc vì người
Quyển 6 - Chương 3: Đắc tội Ninh phi
Quyển 6 - Chương 4: Đại hoàng tử ra tay cứu giúp
Quyển 6 - Chương 5: Đánh đập tàn nhẫn
Quyển 6 - Chương 6: Ninh phi không biết điều
Quyển 6 - Chương 7: Dụ cung chí mạng (1)
Quyển 6 - Chương 8: Tàn nhẫn quất roi
Quyển 6 - Chương 9: Tới Tử Tiêu Hiên cứu người
Quyển 6 - Chương 10: Lần đầu tiên chủ động gọi hắc là “Thác”
Quyển 6 - Chương 11: Tần Lạc Y xả thân cứu giúp
Quyển 7 - Chương 1: Bạch Tiêu Nhiên kỳ lạ

Quyển 7 - Chương 2: Ngang nhiên đoạt yêu

Quyển 7 - Chương 3: Vụng trộm vào nhà lao chữa trị cho Ninh phi

Quyển 7 - Chương 4: Chỉ là y nô của vương thượng

Quyển 7 - Chương 5: Thích khách bỏ quên ngọc bội

Quyển 7 - Chương 6: Sủng hạnh Cơ thiếp

Quyển 7 - Chương 7: Nhớ đến Tang Trọng Dương

Quyển 7 - Chương 8: Tần Lạc Y bị nội thương

Quyển 7 - Chương 9: Thích khách trong đêm tối

Quyển 7 - Chương 10: Nghi vấn của Tang Trọng Dương

Quyển 7 - Chương 11: Đông Lâm Vương mệnh phù

Quyển 8 - Chương 1: Điều kiện sau khi thắng ván cờ

Quyển 8 - Chương 2: Thăm dò sát ý

Quyển 8 - Chương 3: Lời khuyên của Ninh phi

Quyển 8 - Chương 4: Buổi tối quan trọng

Quyển 8 - Chương 5: Nội Kinh Tán

Quyển 8 - Chương 6: Thành thân hay không?

Quyển 8 - Chương 7: Sóng gió rời thành

Quyển 8 - Chương 8: Giá trị kỷ niệm của mệnh phù

Quyển 8 - Chương 9

Quyển 8 - Chương 10: Bản chất tàn ác

Quyển 8 - Chương 11: Sự thật diệt quốc

Quyển 8 - Chương 12: Sự thật khó chấp nhận

Quyển 8 - Chương 13: Sự mập mờ gây hiểu lầm

Quyển 8 - Chương 14: Tình nguyện trầm luân

Quyển 8 - Chương 15: Tình sát

Quyển 8 - Chương 16: Duyên nợ ba đời

Quyển 9 - Chương 1: Cuộc sống trong Lâu Trất Hiên

Quyển 9 - Chương 2: Tần Lạc Y bị khinh bỉ

Quyển 9 - Chương 3: Chịu nhục nhã ở Lăng Hà Hiên

Quyển 9 - Chương 4: Lời nói lạnh lùng tàn khốc

Quyển 9 - Chương 5: Da Luật Bội chịu trách nhiệm

Quyển 9 - Chương 6: Thành thân hay không?

Quyển 9 - Chương 7: Sóng gió rời thành

Quyển 9 - Chương 8: Giá trị kỷ niệm của mệnh phù
Quyển 9 - Chương 9: Chiếm đoạt
Quyển 9 - Chương 10: Bản chất tàn ác
Quyển 9 - Chương 11: Thuốc bột kỳ lạ
Quyển 9 - Chương 12: Cảm thấy phần nộ
Quyển 9 - Chương 13: Điều kiện
Quyển 9 - Chương 14: Độc tình tán
Quyển 9 - Chương 15: Tình táo
Quyển 10 - Chương 1: Cúc Tình hiền
Quyển 10 - Chương 2: Ý đồ đằng sau lòng tốt
Quyển 10 - Chương 3: Người vui mừng, kẻ tổn thương
Quyển 10 - Chương 4: Ly biệt
Quyển 11 - Chương 1: Bất ngờ rơi xuống chốn bồng lai
Quyển 11 - Chương 2: Nỗi buồn chôn giấu
Quyển 11 - Chương 3: Dọn vào Cúc Tình Hiền
Quyển 11 - Chương 4: Lời đối thoại sắc bén
Quyển 11 - Chương 5: Kinh hãi trong lòng
Quyển 11 - Chương 6: Lời nói đáng sợ
Quyển 11 - Chương 7: Bữa cơm tối thân mật
Quyển 11 - Chương 8: Ba kiếp tuần hoàn
Quyển 11 - Chương 9: Đánh cược
Quyển 12 - Chương 1: Yến tiệc sinh thần
Quyển 12 - Chương 2: Túy ông chi ý (1)
Quyển 12 - Chương 3: Cơn phần nộ chấn động đại điện
Quyển 12 - Chương 4: Cuồng nịnh chi thế (1)
Quyển 12 - Chương 5: Mảnh bản đồ cuối cùng
Quyển 12 - Chương 6: Người có tư cách trở thành Vương phi
Quyển 12 - Chương 7: Ninh phi – nhân đạ như cúc (1)
Quyển 12 - Chương 8: Lời khuyên chân thành làm cảnh tỉnh
Quyển 12 - Chương 9: Không phải tri kỷ
Quyển 12 - Chương 10: Tìm cách
Quyển 12 - Chương 11: Tiêu công chúa cảnh cáo
Quyển 12 - Chương 12: Rừng hoa đào đẫm máu

Quyển 13 - Chương 1: Tranh chấp trong ngự thư phòng
Quyển 13 - Chương 2: Hoa rơi vào nhà ai
Quyển 13 - Chương 3: Dũng cảm sẽ có được ấn soái
Quyển 13 - Chương 4: Ngày ngày làm vua tốt
Quyển 13 - Chương 5: Chân tướng hồng nhan
Quyển 13 - Chương 6: Chiến đấu vì hồng nhan
Quyển 13 - Chương 7: Lời hứa sau trận chiến
Quyển 13 - Chương 8: Chiếu chỉ của vua
Quyển 13 - Chương 9: Hách Lạp Vương khó chơi
Quyển 13 - Chương 10: Lửa xem lông mày (1)
Quyển 13 - Chương 11: Giấc ngủ mệt mỏi của Tần Lạc Y
Quyển 13 - Chương 12: Đuổi theo tới quân doanh
Quyển 13 - Chương 13: Đỉnh ước
Quyển 13 - Chương 14: Tần Lạc Y phân tích chuyện kỳ lạ
Quyển 13 - Chương 15: Hung thủ
Quyển 13 - Chương 16: Một đêm đẫm máu
Quyển 13 - Chương 17: Da Luật Ngạn Thác trở về
Quyển 14 - Chương 1: Điểm binh chiến trường
Quyển 14 - Chương 2: Đau khổ ly biệt
Quyển 14 - Chương 3: Tình cảm chân thật
Quyển 14 - Chương 4: Chinh chiến
Quyển 14 - Chương 5: Uy hiếp
Quyển 14 - Chương 6: Giấc ngủ khó khăn
Quyển 14 - Chương 7: Nguy hiểm
Quyển 14 - Chương 8: Oán hận của Cầm Cơ
Quyển 14 - Chương 9: Lợi dụng điểm yếu để uy hiếp
Quyển 14 - Chương 10: Tần Lạc Y ở trên đài cao
Quyển 14 - Chương 11: Trọng thương
Quyển 14 - Chương 12: Chịu đựng đau đớn
Quyển 14 - Chương 13: Nước mắt tình yêu
Quyển 14 - Chương 14: Tình yêu vĩnh hằng
Quyển 14 - Chương 15: Nguy hiểm đến tính mạng
Quyển 14 - Chương 16: Tần Lạc Y tỉnh lại

Quyển 14 - Chương 17: Nguyên khí chưa tan
Quyển 14 - Chương 18: Hồi sinh
Quyển 14 - Chương 19: Mang thai
Quyển 14 - Chương 20: Trừng phạt tàn khốc
Quyển 14 - Chương 21: Vì nàng mà ôn nhu
Quyển 14 - Chương 22: Rừng trúc ấm áp
Quyển 14 - Chương 23: Cố chấp
Quyển 15 - Chương 1: Hành quyết trên hoàng cung
Quyển 15 - Chương 2: Đề nghị thứ hai
Quyển 15 - Chương 3: Đại hôn sắp đến
Quyển 15 - Chương 4: Bức thư
Quyển 15 - Chương 5: Sự cố chấp của Tang Trọng Dương
Quyển 15 - Chương 6: Nhất xúc tức phát (1)
Quyển 15 - Chương 7: Buông bỏ
Quyển 16 - Chương 1: Đại hôn
Quyển 16 - Chương 2: Tim đập loạn vào sáng sớm tinh mơ
Quyển 16 - Chương 3: Hầu Quốc Đại Vương
Quyển 16 - Chương 4: Các phi tần đến
Quyển 16 - Chương 5: Bầu không khí khẩn trương
Quyển 16 - Chương 6: Chốn thiên đường
Quyển 16 - Chương 7: Đại kết cục
Quyển 16 - Chương 8: Đại kết cục
Quyển 16 - Chương 9: Đại kết cục

Quyển 1 - Chương 1: Tuyệt Sắc Giai Nhân

Tuyệt đại hữu giai nhân

U cư tại không cốc

Vô luận khứ dữ vãng

Câu thị mộng trung nhân

(Hai câu đầu trích trong bài Giai nhân – 佳人 được sáng tác năm 759 của Đỗ Phủ)

Dịch nghĩa:

Có người con gái đẹp tuyệt trần, sống âm thầm trong núi non vắng vẻ.

Bất kể quá khứ đã qua đi, đều là người trong mộng.

Sau giờ Ngọ (1), sơn cốc bởi vì không có khói lửa chiến tranh mà tĩnh mịch khác thường, ánh mặt trời chiếu nhẹ nhàng, bầu trời trong vắt, thỉnh thoảng có tiếng kêu của những chú chim lâu ngày không gặp mặt vang vọng toàn bộ sơn cốc, khiến cho những người vừa trải qua cuộc chiến lòng cảm thấy được an ủi phần nào.

(1): khoảng từ 11h đến 13h

“Tiểu thư, chúng ta nghỉ một chút đi, em thật sự đi không nổi nữa rồi!” Nha hoàn Sơ Tuyết nhăn mặt, chun mũi nói với Tần Lạc Y đang đi ở phía trước. Vừa dứt lời, nàng liền ngồi xuống ngay bên cạnh, điều chỉnh giỏ thuốc sau lưng lại một chút, tay gõ vào hai cái chân đang mỏi mệt.

Tần Lạc Y quay đầu lại, trên làn da trơn bóng có thể nhìn rõ mồ hôi. Chủ tớ hai người đã tìm kiếm củ mài trong sơn cốc một thời gian rồi.

Nàng nhẹ nhàng lau mồ hôi, nhìn Sơ Tuyết, mỉm cười oán trách nói: “Sơ Tuyết, em lại bắt đầu lười biếng nữa rồi!”

“Tiểu thư... người ta thật sự rất mệt mỏi mà” Sơ Tuyết làm nũng, hẳn là đang suy nghĩ làm sao để có thể được nghỉ ngơi.

“Sơ Tuyết, chúng ta phải nắm bắt thời gian, nhanh đem thảo dược đến quân doanh, nếu không bệnh của cha nuôi sẽ thêm nghiêm trọng!” Lời nói của Tần Lạc Y mang theo chút u sầu.

Tuy vậy, sầu muộn cũng không thể che đậy dung nhan tuyệt mỹ của Tần Lạc Y. Y phục màu trắng theo những cánh hoa mẫu đơn khẽ nhúc nhích trong gió, chiếc eo thon nhỏ nhắn, cổ tay giắt lụa mỏng, trong mắt dậy lên những cơn sóng ưu phiền.

Bởi vì xảy ra chiến tranh, toàn bộ thành Hốt Hãn đều bị bao phủ bởi khói thuốc súng, trong thành dân chúng nếu không bỏ trốn thì cũng bỏ mạng, càng không nhắc đến chuyện buôn bán, các hiệu thuốc lớn nhỏ trên đường đều đóng cửa.

Tần Lạc Y vốn là người Giang Nam, lúc còn nhỏ vì chiến tranh mà mất đi cha mẹ. Anh em kết nghĩa của phụ thân nàng, cũng chính là Đại tướng quân trấn giữ nước Bột Hải Tang Tấn nhận Tần Lạc Y làm con gái nuôi. Nàng vốn có tư chất thông minh, trí tuệ, đọc thuộc vạn

cuốn sách y học, am hiểu sâu sắc đặc tính của các loại thảo dược, nên đã sớm đem niềm yêu thích thu thập dược liệu tạo thành thói quen, hằng năm thường xuyên dùng thảo dược trị bệnh khó chữa của cha nuôi ở sa trường.

“Hừ! Đều tại đám cầu Khiết Đan kia! Lần này lão gia và thiếu gia nhất định ở trên chiến trường giết chúng không còn mảnh giáp!” Sơ Tuyết nhớ đến khoảng thời gian gần một tháng chinh chiến vừa qua, đeo giỏ thuốc lên lưng, căm giận đứng lên nói.

Thần sắc Tần Lạc Y bỗng chốc tối sầm, đôi mắt càng thêm lo lắng. Nàng làm sao mà không muốn nghe tin thắng trận báo đến, nhưng xem tình thế trước mắt, đối với Khiết Đan, nước Bột Hải đã rơi vào tình cảnh “thế tại tất hành” (2).

(2) “thế tại tất hành”: rơi vào thế bị động, không thể thoát ra được

Theo như Tang đại ca nói, lần này chủ tướng xuất chinh là Khiết Đan Đông Lâm Vương Da Luật Ngạn Thác. Mọi người đều biết người này vốn tài giỏi trên sa trường, thủ đoạn cứng rắn mạnh mẽ. Trong một thời gian ngắn, Khiết Đan có thể bình định được nam bắc, dễ thấy Da Luật Ngạn Thác có tài chinh chiến thần tốc, cho nên, nước Bột Hải có thể tránh được kiếp nạn này hay không đúng là khó liệu. Hiện tại nàng chỉ cầu xin ông trời có thể để cho cha nuôi và Tang đại ca bình an trở về.

“Tiểu thư, lão gia nhất định sẽ thắng trận trở về, phải không?” Sơ Tuyết rất thông minh, lúc nhìn thấy vẻ mặt của tiểu thư cũng miễn cưỡng có chút lo lắng.

“Nhất định là như vậy, Sơ Tuyết, chúng ta phải tin tưởng họ, không phải sao?” Tần Lạc Y âm thầm thở dài một hơi, hẳn là có lòng tin đối với cha nuôi và Tang đại ca. Dù sao cha nuôi cũng là tướng quân

đức cao vọng trọng của triều đình, đã nhiều năm trải qua chinh chiến trên sa trường, chưa bao giờ nói đến thất bại, mà Tang đại ca cũng kế thừa sự dũng mãnh của cha nuôi, được hoàng đế hết lời khen ngợi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của Sơ Tuyết lập tức nở nụ cười. Nàng dùng sức gật đầu nói: “Vâng, em tin tưởng lão gia và thiếu gia!”

Quyển 1 - Chương 2: Tang Tấn bị bắt

Quân doanh Bột Hải.

Nơi doanh trại đóng quân, gió thổi cuốn theo cát bụi như con thoi không ngừng qua lại. Trong gió tựa hồ có thể ngửi được mùi máu tươi nồng nặc, cờ chiến của nước Bột Hải ngã cong vẹo về một bên, trên sa trường rải đầy thi thể binh lính. Dễ nhận ra một trận chém giết vừa kết thúc ở nơi này.

“Da Luật Ngạn Thác... tên cầu tặc này, ngươi có bản lĩnh thì hãy giết lão phu!” Tang Tấn bị trói chặt vào cột, miệng vết thương trên người không ngừng rỉ ra máu tươi, mắt đỏ ngầu, khàn giọng hô to trước mặt Đông Lâm Vương Da Luật Ngạn Thác.

“Vương thượng, lão già này thực quá làm càn, xin để mặt tướng dạy dỗ hần một chút!” Một tên thuộc hạ của Da Luật Ngạn Thác tay cầm giáo, vừa tiến lên phía trước vừa căm giận nói.

“Khoan đã...” Da Luật Ngạn Thác điềm tĩnh đưa tay ngăn cản tên thuộc hạ.

“Bốn vương vốn dĩ rất xem trọng khí chất anh hùng. Bốn vương vẫn luôn tán thưởng thái độ đối nhân xử thế của Tang lão tướng quân, chi bằng Tang lão tướng quân cúi đầu quy phục, bốn vương sẽ không tính toán so đo mà trọng dụng ngài, thế nào hả Tang lão tướng quân?”

Da Luật Ngạn Thác cao cao tại thượng cưỡi trên lưng ngựa, gương mặt anh tuấn tỏa ra khí thế mạnh mẽ, ngang ngược như đao, khóe miệng mỏng khẽ nâng lên, ánh mắt cương quyết như điều hâu nhìn tướng quân Tang Tấn đã đối đầu với hắn mấy ngày qua nhưng vẫn bướng bỉnh không chịu đầu hàng, tràn ngập sự lạnh lùng và ngạo mạn của bậc quân vương.

“Ha ha...” Tang Tấn ngửa đầu nhìn Da Luật Ngạn Thác vốn trẻ tuổi hơn mình rất nhiều, trong mắt lấp đầy mùi vị của máu, oán hận nói: “Lão phu nay chẳng may rơi vào tay bọn man di các ngươi, muốn giết cứ việc, không cần nói nhiều lời vô ích như vậy! Muốn lão phu dốc sức vì bọn man di, quả thực là chuyện nhục cười!”

“Vương thượng, xem ra có người không chịu phục tùng ngài! Ha ha!” Bên cạnh Da Luật Ngạn Thác, phó tướng Khiêm Ngạo cười mỉa nói, đôi mắt anh tuấn ra vẻ giễu cợt nhìn vị cô vương này.

Da Luật Ngạn Thác quay đầu lại, lạnh lùng trừng mắt nhìn người bạn đã cùng mình lớn lên từ nhỏ. Nhiều năm như vậy, Khiêm Ngạo vẫn luôn đi theo hắn ra sa trường.

Khiêm Ngạo biết điều nhún nhún vai, ngậm miệng lại.

“Nếu Tang lão tướng quân đã không biết điều như vậy, bốn vương cũng sẽ không dùng “tiên lễ hậu binh” (1). Bản đồ kho báu của Bột Hải ở đâu? Nói...” Rõ ràng Da Luật Ngạn Thác đã mất kiên nhẫn, lông mày nhíu lại, tỏa ra khí khái bức người, lời nói hồ như hung hăng hăm dọa người khác.

(1) “tiên lễ hậu binh”: trước tiên dùng đạo lý thuyết phục sau đó mới dùng đến áp lực

“Man di không hổ là man di, muốn bản đồ ư? Kiếp sau đi...” Tang

Tấn không phuat phục nói, vết thương trên người vì lại kích động mà chảy máu rất nhiều.

Da Luật Ngạn Thác nhìn Tang Tấn ở phía trước con ngựa, cười giễu một tiếng, “Tang lão tướng quân quả thực tinh trung ái quốc. Triều đình Bột Hải có thể có nhiều vị tướng lĩnh giống như Tang lão tướng quân đây, cũng không đến mức làm cho bốn vương có thể chấm dứt lịch sử của nước Bột Hải trong một thời gian ngắn như vậy.”

“Người có ý gì?” Tang Tấn có thể nghe Da Luật Ngạn Thác nói thì có chút bất an hỏi.

“Người tự xem đi, hẳn là cảm thấy rất quen thuộc...” Da Luật Ngạn Thác vung tay lên, đem hai miếng da hươu ném đến trước mặt Tang Tấn.

Nội dung trên hai miếng da hươu rơi rõ ràng vào trong mắt Tang Tấn. Đây chính là hai trong ba mảnh bản đồ kho báu. Năm đó, quốc vương Đại Vĩ Hải (2) của Bột Hải đem bản đồ kho báu chia ra làm ba giao cho ba vị trọng tướng Nguyên Dư, Huyền Dịch và Tang Tấn, dùng cho việc tìm ra kho báu trong lúc quốc gia xảy ra tai họa để cứu nước. Hiện nay, hai trong ba mảnh lại rơi vào tay Da Luật Ngạn Thác, vậy hai vị tướng quân Nguyên Dư và Huyền Dịch...

(2) Đại Vĩ Hải: trị vì từ năm 894 đến năm 906, vị vua thứ 14 của nước Bột Hải

“Người giết bọn họ...” cơn giận dữ sôi trào trong lòng ngực Tang Tấn, hận không thể cùng Da Luật Ngạn Thác quyết một trận tử chiến.

“Máu của bọn chúng còn không có tư cách nhúng chàm bốn vương! Bốn vương hỏi người lần cuối, mảnh còn lại của bản đồ kho báu giấu ở đâu? Nói...” Da Luật Ngạn Thác lạnh lùng nói, ngay sau đó liền rút

ra thanh bội kiếm bên hông, mũi kiếm sắc nhọn mang theo một tia rét lạnh đảo qua giữa chân mày của Tang Tấn...

Quyển 1 - Chương 3: Lần đầu quen biết Đông Lâm Vương

“Tiểu... tiểu thư... lão gia ... người... làm sao bây giờ?” Đang núp ở trong bụi rậm gần doanh trại, Sơ Tuyết hoang mang lo sợ hỏi Tần Lạc Y.

Hai tay Tần Lạc Y khẽ run, trong đầu trống rỗng. Vừa lúc muốn đưa thảo dược đến quân doanh, nàng và Sơ Tuyết nhìn thấy Tang Tấn bị bắt làm tù binh liền vội vàng núp vào.

“Làm sao bây giờ?” Tần Lạc Y tự hỏi chính mình, hai tròng mắt như ngấn nước chăm chú nhìn tình hình không xa ở phía trước. “Sơ Tuyết, ta nhất định phải cứu cha nuôi, ta không thể để cho người Khiết Đan bắt cha nuôi đi...” Thân mình Tần Lạc Y run rẩy, hai tay vì hoảng sợ mà trở nên lạnh buốt như băng.

“Nhưng mà... tiểu thư, chúng ta nên làm cái gì bây giờ? Chỉ bằng hai người chúng ta làm sao có thể cứu được lão gia?” Sơ Tuyết run rẩy, tuổi còn nhỏ đã trải qua chuyện như vậy, khó trách nàng lại sợ hãi.

Tần Lạc Y hận không thể lập tức xông ra cứu cha nuôi, bởi vì nàng phát hiện trước ngực cha nuôi dường như có vết máu, hẳn là trong người có thương tích, hơn nữa cha nuôi thân thể ngày càng xấu đi, có thể nào chịu đựng được chuyện này? Càng nghĩ nàng càng sốt ruột, trong lòng cũng không ngừng đau đớn. Tang đại ca đâu? Vì sao không nhìn thấy Tang đại ca?

“Da Luật Ngạn Thác, lão phu không biết người làm sao có được hai

mảnh bản đồ này, nhưng mà, thứ người muốn từ lão phu, quả thực là mơ tưởng, người ra tay đi!” Tang Tấn vừa giãy dụa vừa hô, đau đớn trên thân thể làm cho ông càng thêm khó chịu.

“Vương thượng, xem ra sự uy hiếp của ngài vô dụng với hắn.” Khiêm Ngạo nhìn Tang Tấn, có chút nghiền ngẫm nhìn Da Luật Ngạn Thác.

Da Luật Ngạn Thác không để ý đến lời nói của Tang Tấn, đuôi lông mày nâng lên, thản nhiên nói với Khiêm Ngạo: “Người hình như rảnh rỗi quá, võ công càng ngày càng thụt lùi...” Nói xong, ánh mắt quét về phía bụi rậm cách đó không xa.

Khiêm Ngạo thở dài cường điệu, làm ra vẻ mặt bất đắc dĩ: “Ngài thế nhưng ngay cả hai cô gái cũng không buông tha...”, ngay sau đó tung người một cái, phóng lên trên lưng ngựa, tốc độ nhanh như gió táp hướng về phía bụi rậm. Trong lúc Tần Lạc Y và Sơ Tuyết còn chưa kịp phản ứng, hai nàng đã bị ném ở trước ngựa của Da Luật Ngạn Thác, thảo dược rơi rải đầy trên mặt đất.

“Lạc Y...” Tang Tấn nhìn Tần Lạc Y và Sơ Tuyết bị ném đến, nhất thời sợ hãi.

“Cha nuôi, người thế nào? Trên người của cha có thương tích, rất đau phải không...” Sau khi thấy cha nuôi, nước mắt liền tràn ngập trong hốc mắt, Tần Lạc Y vội vàng đứng dậy chạy đến bên cạnh Tang Tấn, nghẹn ngào hỏi.

Sau đó, Tần Lạc Y căm giận nhìn về phía Da Luật Ngạn Thác và Khiêm Ngạo, “Các người... các người muốn đối phó với cha nuôi như thế nào?”

Da Luật Ngạn Thác hứng thú cúi đầu nhìn người con gái được gọi là “Lạc Y” kia, cô gái trước mắt lông mày như lông chim thúy, thịt như

tuyệt trắng, eo như được bó lại, răng trắng như ngọc, vai như được vót, hai bên nhú lại ở giữa chân mày tuyệt mỹ như lá liễu, điểm rõ nét đẹp mỹ nhân, làm cho toàn bộ khuôn mặt đẹp không thể tả.

Chỉ thấy nàng mang theo nét tuyệt mỹ mà quật cường, ngón tay trắng nõn nắm chặt lại, môi hồng trơn bóng run nhè nhẹ, hiển nhiên là đang ra vẻ bình tĩnh. Những sợi tóc trên đầu vai như thác nước theo làn gió mềm nhẹ quất vào mặt càng tăng thêm nét phong tình, những cô gái cao lớn ở nước Liêu không thể sánh bằng. So với họ, nàng càng giống như hoa lan ở khe núi, “kinh vi thiên nhân” (1).

(1) “kinh vi thiên nhân”: ý chỉ quá kinh ngạc khi nhìn thấy hoặc nghe thấy người nào đó đến mức giật mình

“Trên đời lại có một nữ tử tuyệt mỹ như thế!” Da Luật Ngạn Thác ngẩn ra, trong lòng vô hình có cảm tình đang lặng lẽ lan tràn.

Hắn một thân thúc ngựa, trong mắt tỏa ra khí thế nguy hiểm, từng bước một đi đến trước mặt Tần Lạc Y, bỗng chốc mạnh mẽ vươn tay phải ra đem nàng tựa vào trong ngực, mùi hương phảng phất phả vào trong mũi, tựa như hoa lan đang ẩn nấp.

Nhìn nàng bị nước mắt làm cho ướt nhẹp, con người mang vẻ tức giận, Da Luật Ngạn Thác cúi người cười tà mị, ngón tay cái bên trái nhẹ nhàng đảo qua hai má trắng nõn của Tần Lạc Y.

“Lạc Y, đúng không?” Hắn tăng thêm sức lực ở cánh tay, càng thêm ôm chặt Tần Lạc Y bên thân mình, con người sâu thẳm càng trở nên thâm trầm: “Tang lão tướng quân, không ngờ rằng ngươi còn có một nữ nhi xinh đẹp như vậy!”

Thấy Da Luật Ngạn Thác cợt nhả với Tần Lạc Y như vậy, Tang Tấn tức giận hét lớn một tiếng, cố gắng đứng dậy, lập tức bị binh lính

Khiết Đan ở hai bên mạnh bạo đè xuống đất.

“Tiểu thư... tên khốn nạn nhà ngươi, mau buông tiểu thư nhà ta ra... tên khốn nạn!” Sơ Tuyết sốt ruột, khóc to lên, giãy dụa bò đến trước mặt Tần Lạc Y nhưng ngay tức khắc bị Khiêm Ngạo kéo trở lại.

Tần Lạc Y bị buộc ngẩng đầu lên, nàng hoảng sợ nhìn Da Luật Ngạn Thác nhưng lại nhìn thấy đôi con ngươi sâu thẳm. Nam nhân ngoại tộc trước mắt toàn thân tỏa ra khí thế không cho phép người khác cự tuyệt, vô cùng quyết liệt và ngang ngược, dáng người cao lớn hồ như bao phủ chính mình, ngũ quan kiên nghị như mê hoặc tâm tư của nàng.

“Ngươi... tên man di này, mau thả ta ra...” Tần Lạc Y vừa then thùng vừa giận dữ giãy dụa, cũng vì chút lơ đãng mà cảm thấy tức giận, nhưng mặc cho giãy dụa như thế nào cũng không thoát khỏi bàn tay to đang kìm hãm ở eo mình.

“Da Luật Ngạn Thác, ngươi xem vậy mà thật bỉ ổi, bắt giữ một cô gái tay trái gà không chặt thì làm sao ra dáng anh hùng hảo hán! Biết điều thì đừng gây khó dễ cho nữ nhi của ta!” Tang Tấn không ngừng giãy dụa, hô to về phía Da Luật Ngạn Thác.

Da Luật Ngạn Thác như yêu ma, ánh mắt tà nịnh chăm chú nhìn dung nhan tuyệt mỹ của Tần Lạc Y. Thế gian này lại có một người đẹp như vậy.

Ngón tay hần nhẹ nhàng mơn trớn cánh mũi của Tần Lạc Y, sau đó trượt xuống đôi môi kiều diễm ướt át, cuối cùng dừng ở đôi vai vì vùng vẫy mà phía trên hơi lộ ra của nàng.

“Tang lão tướng quân, e rằng ngươi nghĩ sai rồi, bốn vương không phải bắt giữ nàng, mà là... hứng thú!” Da Luật Ngạn Thác ngạo mạn

cúi người, đem mùi hương thanh nhã của Tần Lạc Y hít vào trong mũi.

Hơi thở nam tính bên tai khiến cho thân thể nhạy cảm của Tần Lạc Y run rẩy, hẳn chính là Da Luật Ngạn Thác? Tên ác ma trên chiến trường giết người không chớp mắt Khiết Đan Đông Lâm Vương đây sao?

Tần Lạc Y dường như có thể cảm giác được hơi thở nguy hiểm của Da Luật Ngạn Thác, loại hơi thở này khiến cho nàng có chút sợ hãi, trước đây nàng chưa từng sợ một nam nhân nào đến như vậy. Người này muốn làm gì mình? Nàng bất lực nhìn cha nuôi và Sơ Tuyết đang bị binh lính siết chặt .

“Tang lão tướng quân, người đã nghĩ thông suốt chưa?” Da Luật Ngạn Thác ung dung hỏi Tang lão tướng quân lần nữa.

“Cha nuôi... đừng lo cho con!” Tần Lạc Y biết lúc này mình đang bị Da Luật Ngạn Thác dùng làm con cờ uy hiếp cha nuôi, nàng không muốn cha nuôi vì mình mà phản bội Hoàng Thượng, nàng không muốn cha nuôi phải khó xử như vậy.

“Lạc Y...” Tang lão tướng quân nhìn Tần Lạc Y liền hiểu chuyện, trong lòng căng lên.

“Tên bại hoại này... buông ta ra... tiểu thư...” Sơ Tuyết ra sức giãy dụa, hung hăng bắt lấy cánh tay của Khiêm Ngạo đang kẹp trên người mình.

Khiêm Ngạo buồn bực hừ một tiếng, đau đớn trên cánh tay khiến hắn cau mày. Nha hoàn này thật đúng ằm ỉ, nghĩ đến đây, hắn vung tay lên hung hăng vả vào miệng Sơ Tuyết.

“A...” Sơ Tuyết trừng mắt nhìn Khiêm Ngạo.

“Không được làm tổn thương Sơ Tuyết!” Tần Lạc Y lạnh lùng nói với Khiêm Ngạo, ngay sau đó, nàng lại chuyển sang Da Luật Ngạn Thác: “Người cho là dùng ta làm con tin là có thể đạt được thứ mình muốn? Hừ... thực là mơ mộng hão huyền!”

Tần Lạc Y cười lạnh một tiếng, đôi mắt đẹp bắn ra một tia hận ý.

Da Luật Ngạn Thác ngẩn ra, chưa bao giờ có một nữ nhân nào có thể sử dụng ngữ khí cứng rắn như thế nói chuyện với mình, hơn nữa còn lại là một người đẹp như vậy. Trong nháy mắt, một loại cảm giác muốn chinh phục mãnh liệt tràn ngập trong lòng Da Luật Ngạn Thác.

“Xem ra bốn vương hãn là phải cho người một ít thời gian suy nghĩ cẩn thận vấn đề vừa rồi, bất cứ khi nào nghĩ thông suốt đều có thể báo cho bốn vương! Người đâu, đưa bọn họ cùng với tù binh áp giải trở về kinh thành!” Da Luật Ngạn Thác ra lệnh một tiếng, giọng nói nặng nề chứa đầy sức mạnh cương quyết không thể khinh thường.

“Lạc Y...”

“Tiểu thư...”

“Cha nuôi, Sơ Tuyết...” Tần Lạc Y nhìn cha nuôi và nha hoàn bị binh lính giải đi, liều mạng vùng vẫy thoát khỏi lồng ngực nam nhân trước mắt này.

“Về phần nàng...” Da Luật Ngạn Thác tà ác giương mày, nhìn được thảo văng đầy đất, lại cúi đầu nhìn ánh mắt quật cường trong ngực, tà mị cười: “Bốn vương tự có tính toán!”

Tần Lạc Y liếc mắt nhìn thần sắc Da Luật Ngạn Thác ẩn trong đôi

mắt, trong lòng nhất thời ớn lạnh.

Quyển 1 - Chương 4: Huyết Nội Quan (**)

(**) Huyết nội quan: huyết có tác dụng trị bệnh ở ngực, tâm, vị... lại nằm ở khe mạch ở tay, vì vậy gọi là Nội Quan (theo Trung Y Cương Mục)

Tần Lạc Y khẽ nhú đôi mi thanh tú, dần dần tỉnh lại, nàng mở mắt ra, đây là đâu?

Đôi mắt nàng trong trẻo nhưng lạnh lùng, lại có chút dịu dàng, lông mi đen dài run rẩy, rồi như là nghĩ đến gì đó, nàng không nhận được mà ngồi dậy khỏi chiếc giường ấm, trong lòng trống nện thùng thùng, ngón tay mảnh khảnh nắm lấy cổ áo.

Đây là đâu? Mình làm sao vậy? Nàng cẩn thận nhớ lại, cảm giác thấy một trận đau đớn mãnh liệt kích thích thần kinh của mình.

Nàng nhớ rõ cha nuôi và Sơ Tuyết bị Da Luật Ngạn Thác hạ lệnh bắt đi, vậy mình ở đâu chứ? Chẳng lẽ chỗ này chính là doanh trại của nước Liêu?

Tần Lạc Y kích động nhìn xung quanh, dường như nàng thật sự ở trong quân doanh.

Quân doanh này tuy nói là đóng quân để thuận tiện cho việc chiến đấu, nhưng rõ ràng lại rất cao quý, góc chén được chế tạo từ vàng ròng được xếp ở trên chiếc bàn bát giác hoa lệ, góc tường treo da hổ và một thanh bội kiếm tỏa ra hàn khí, mọi nơi đều hiển hiện vẻ nam

tính cứng rắn. Để chống lại rét lạnh, phía trên giường, chiếc áo lông cừu sắc trắng mềm mại hiện ra mấy phần ấm áp.

Nàng vội vàng đứng dậy, thân thể rời khỏi chiếc giường ấm áp.

“Vốn dĩ bốn vương cho nàng một chiếc giường thoải mái như vậy!” Một thân ảnh cao lớn, thon dài dựa vào cạnh cửa, giọng nói lạnh lùng tràn ngập tâm tình bất mãn.

Tần Lạc Y bị giọng nói bất thành linh vang lên làm cho hoảng sợ, đột nhiên trông thấy Da Luật Ngạn Thác không biết từ khi nào đã đứng ở cạnh cửa, đôi con ngươi đen nhìn chòng chọc vào mình.

“Người... người muốn làm gì? Vì sao ta lại ở chỗ này? Cha nuôi ta và Sơ Tuyết đâu?” Tần Lạc Y không khỏi có chút khẩn trương.

Nàng nhớ mang máng Da Luật Ngạn Thác bắt cha nuôi và Sơ Tuyết đi, nhưng vì sao mình tỉnh lại trong doanh trại này, một chút trí nhớ đều không có.

Da Luật Ngạn Thác nhìn vẻ mặt lộ rõ khẩn trương của Tần Lạc Y, nàng sợ hãi! Ý nghĩa này nảy lên trong lòng hắn tựa hồ có chút không thoải mái.

Khóe miệng hắn hơi giương lên, đi quanh một vòng: “Nàng nhất thời hỏi bốn vương nhiều vấn đề như vậy, xem ra bốn vương phải tốn chút thời gian giải đáp cho nàng!” Nói xong, liền lững thững đi về phía Tần Lạc Y, ngồi lên trên giường, từ trên cao nhìn xuống, đem dung mạo tuyệt sắc của Tần Lạc Y thu hết vào trong đáy mắt.

Bên cạnh Da Luật Ngạn Thác không thiếu những cô gái xinh đẹp hầu hạ. Trong khi hắn cho rằng nữ nhân chẳng qua chỉ là công cụ để thỏa mãn cơ thể mà thôi, khi nhìn thấy Tần Lạc Y, vẻ đẹp của nàng

làm cho hấn hoa mắt, nhìn nàng bất tỉnh ở trong lòng mình, càng thêm kiên định chiếm hữu nàng vì có chút tình cảm, trong lòng không khỏi dâng lên tình cảm khó có thể kiềm chế.

Tay hấn nhẹ nhàng mơn trớn cái gáy trắng nõn của Tần Lạc Y, cảm giác mềm mại trong tay truyền đến làm cho hấn có chút “bất năng tự bạt”(1), từ đáy lòng vô hình thân nhiên dâng lên chân tình.

(1) “bất năng tự bạt” (不能自拔) : không thể tự thoát ra được

“Buông ta ra, tên cầm thú này!” Tần Lạc Y không ngờ Da Luật Ngạn Thác cợt nhả mình lần nữa, bỗng chốc hung hăng cắn ngón tay đang duỗi ra ở bên môi, lão đảo chạy tới cửa phía trước.

Nàng nhất định phải thoát khỏi chỗ này, thoát khỏi tên ác ma này, nàng muốn gặp cha nuôi và Sơ Tuyết, còn có...Tang đại ca!

“Chết tiệt...” Da Luật Ngạn Thác nhíu mày một cái, ngón tay bởi vì hàm răng của nàng mà lưu lại một dấu cắn thật sâu, không nghĩ rằng nàng lại là một cô gái khó thuần phục như vậy.

Tròng mắt đen của Da Luật Ngạn Thác cũng bởi vì tức giận mà khiến cho người ta sợ hãi cực kỳ, hấn hừ lạnh một tiếng, thân thể to lớn đứng dậy, sải bước tiến lên, chặn lối đi của Tần Lạc Y, thân hình ngang nhiên đem nàng hoàn toàn bao phủ trong bóng tối, bàn tay duỗi ra, không một chút thương hương tiếc ngọc hung hăng ném Tần Lạc Y lên trên giường.

Tần Lạc Y chóng mặt một trận, còn chưa kịp kêu ra tiếng, thân hình nhỏ nhắn mềm mại tựa như hoa điệp rơi, một âm thanh nặng nề ở trên giường vang lên.

Trên mặt Da Luật Ngạn Thác như bị tuyết bao phủ, lại nhìn cô gái

khó bảo trong tay mình trốn cũng không thoát được, hắn từng bước đi về phía Tần Lạc Y, nhìn nàng ở trên giường, tựa hồ có một cảm giác thích thú như bắt được con mồi.

“Đồ vô sỉ nhà ngươi, tránh ra...”

Trong hốc mắt Tần Lạc Y chứa nước mắt đầy ắp khuất, nàng không ngừng lùi lại về phía góc giường, thoáng nhìn thấy bội kiếm bên góc tường liền nhanh nhẹn rút ra, đem mũi kiếm nhắm vào Da Luật Ngạn Thác đang càng ngày càng bước lại gần.

“Ngươi không được qua đây, bằng không... bằng không ta sẽ giết ngươi!” Tần Lạc Y thảm thiết hô to, hai tay cầm chặt thanh bội kiếm.

“Nàng còn không có khả năng uy hiếp bốn vương...” Da Luật Ngạn Thác vung tay lên, mạnh mẽ chưởng vào đôi tay Tần Lạc Y vốn mềm như nhánh cỏ non, hai tay nàng đau một trận tê dại, bội kiếm theo đó mà rơi xuống.

Ngay sau đó, Da Luật Ngạn Thác dùng tốc độ như sét đánh đem Tần Lạc Y một lần nữa kéo trở lại bên người!

“Buông ta ra...đồ man di...” Tần Lạc Y cảm thấy hoang mang chưa từng có, nàng liều mạng giùng giàng.

Càng giãy dụa, Tần Lạc Y càng thêm kích thích bản tính vốn vô cùng yêu thích việc chiếm đoạt của Da Luật Ngạn Thác, chỉ thấy con ngươi hắn nheo lại, môi mỏng cong lên gợi một chút tàn khốc, thô lỗ cướp lấy đôi môi anh đào của nàng, thân hình cao lớn thon dài gần như muốn chôn vùi nàng.

Cổ họng Tần Lạc Y nghẹt thở một trận, nàng trừng mắt nhìn, không ngừng chống lại sự xâm phạm của hắn, nhưng là phí công vô dụng.

Không được, không được, không được! Nàng nhắm mắt lại, mi mắt rung động, hần hôn nàng đau quá.

“Tang đại ca...” Dưới đáy lòng, nàng tuyệt vọng kêu gào, nước mắt trong suốt tràn ngập hai mắt, nàng bỏ qua chống cự, bởi vì nàng chọn lấy cái chết để trốn tránh sự xâm hại của gã nam nhân dị tộc này.

Đang đắm chìm trong hương thơm, đột nhiên Da Luật Ngạn Thác có cảm giác không bình thường, hần định thần nhìn lại, sắc mặt nhất thời đại biến, chiếc áo lông cừu như tuyết trắng đã nhuộm đỏ màu máu tươi.

“Chết tiệt...” thân thể cao lớn đột nhiên đứng dậy, hần kinh hãi phát hiện Tần Lạc Y đã đem tay mình đâm vào cây kim lồi ra ở góc giường, màu máu đáng sợ tràn ngập trên cánh tay trắng toát thật chói mắt.

Lửa giận vô cớ thiêu đốt ở trong đôi mắt Da Luật Ngạn Thác, hần không nghĩ rằng lại có một cô gái quật cường như vậy, dám dùng phương thức này để trốn tránh sự yêu thương của hần.

Hần một tay ôm lấy Tần Lạc Y, mặt phủ đầy sương lạnh, ngũ quan tuần mỹ vắn vẹo, trở nên thô bạo và dữ tợn, hần cắn răng nói: “Nàng dám dùng cách này để cự tuyệt bốn vương?”

Tần Lạc Y am hiểu y thuật, biết chỗ mình đâm trúng là huyết nội quan, bởi vì nằm ở cổ tay, nằm khuất giữa cơ gan tay dài và cơ quắp cổ tay, cách gần hai gân xanh, cho nên mới không ngừng chảy máu.

Chưa mất đi ý thức, Tần Lạc Y cười thê thảm một tiếng, trong mắt tràn ngập khinh thường và quật cường, nàng khó khăn mở miệng, nhưng lại như một thanh đao đâm vào ngực Da Luật Ngạn Thác:

“Ta... thà rằng chết, cũng tuyệt đối không ủy thân cho người...” Nói xong, nàng liền bất tỉnh nhân sự.

Quyển 1 - Chương 5: Trị liệu

“Nàng thế mà lại dùng cách này để trốn tránh bốn vương, quả thực là mơ tưởng!” Da Luật Ngạn Thác tràn ngập hận ý nói, bàn tay để bên thân thể Tần Lạc Y, sau khi cố gắng ổn định tinh thần, bắt đầu vận công cầm máu cho nàng.

Dần dần, lông mày Da Luật Ngạn Thác bắt đầu chậm rãi dần ra. Hắn có thể cảm giác được, nội lực trong bàn tay theo thời gian từ từ ngưng kết lại trong cơ thể Tần Lạc Y, sắc mặt nàng tái nhợt, một chút hồng hào cũng không có.

Lúc hắn thu hồi cánh tay, cơ thể yếu ớt của Tần Lạc Y ngã vào lòng Da Luật Ngạn Thác, lông mi đen rậm của hắn vểnh lên như cây quạt, mà máu tươi trên cánh tay nàng đã đông lại.

Trong mắt Da Luật Ngạn Thác hiện lên một tia bối rối, trái tim hắn mơ hồ co giật, chưa bao giờ hắn khẩn trương như vậy.

Hắn nhẹ nhàng đem Tần Lạc Y ở trong lòng vẫn hôn mê như cũ đặt ở trên giường.

“Người đâu...” giọng nói trầm thấp hướng ra ngoài trướng.

“Vương thượng!” Tên thị vệ đứng chờ ở cửa liền xuất hiện bên trong doanh trướng.

“Cho gọi y quan!” Da Luật Ngạn Thác lo lắng truyền lệnh.

“Dạ...” tên thị vệ nhận lệnh.

Không lâu sau, một vị y quan trung niên vội vàng chạy tới, khi hắn thấy rõ vị cô nương trên giường, trong lòng âm thầm nghi hoặc, nàng là ai mà có thể nằm ở trên giường của vương thượng.

Khi thấy trong mắt vương thượng hiện lên chút không vui, hắn sợ tới mức vội vàng đi đến trước giường, khẩn trương tiến hành bắt mạch.

Cho dù vẻ mặt tái nhợt cũng không thể che đậy sắc đẹp tuyệt trần của vị cô nương này, cánh tay mảnh khảnh vì mất máu quá nhiều mà trở nên lạnh như băng, chẳng lẽ nàng chính là cô gái bị vương thượng bắt được ở Bột Hải?

“Nàng hiện tại như thế nào?” Da Luật Ngạn Thác phát hiện y quan chẩn đoán lâu như vậy, tức giận hỏi, giọng nói lạnh lùng pha chút sốt ruột.

Y quan vội vàng thu hồi tâm trạng, cẩn thận bắt mạch Tần Lạc Y, nhíu mày một chút.

“Như thế nào?” Da Luật Ngạn Thác nhìn vẻ mặt của y quan, trong lòng có chút bất an.

“Bẩm vương thượng, vị cô nương này thân thể vốn rất yếu, nay bốn phía huyết nội quan đều bị thương, có lẽ trong một thời gian ngắn, nàng không thể dùng sức!” Y quan đứng dậy, cẩn thận bẩm báo với Da Luật Ngạn Thác.

Nhiều năm như vậy, hắn vẫn đi theo vương thượng hành nghề chữa bệnh, lại chưa bao giờ phát hiện vương thượng sẽ vì nữ nhân nào mà khẩn trương quá như vậy. Hắn loáng thoáng cảm giác được cô gái bị thương này và Đông Lâm Vương có quan hệ không đơn giản.

“Bốn vương đã thay nàng vận công chữa thương, vì sao còn chưa tỉnh?” Khuôn mặt Da Luật Ngạn Thác không chút biểu tình nhìn Tần Lạc Y, hắn có chút lo lắng cô gái này rốt cuộc vì sao vẫn chưa tỉnh lại.

“Vương thượng, ngoại thương của cô nương này đúng là không có gì đáng ngại, có lẽ là bởi vì lao lực quá độ nên mới khiến cho đến bây giờ vẫn bất tỉnh...” Sự khác thường của Tần Lạc Y làm cho vị y quan này trong lòng không rõ, càng nói âm thanh càng nhỏ, hắn không cần ngẩng đầu lên cũng có thể tưởng tượng được vẻ mặt lúc này của vương thượng.

“Rầm...” Da Luật Ngạn Thác hung hăng đập tay lên chiếc bàn bát giác, giọng điệu tựa hồ như có mùi vị giết người: “Có lẽ? Bốn vương cảnh cáo ngươi, nếu ngươi không thể làm cho nàng tỉnh lại, bốn vương sẽ đem đầu của ngươi treo ở quân doanh!”

“Dạ... dạ... thần bây giờ lập tức kê đơn, bốc thuốc trị liệu cho cô nương!” Y quan bị dọa liền vội vã quỳ xuống nói, xem ra cô nương này đối với Đông Lâm Vương thật sự rất quan trọng.

Quyển 1 - Chương 6: Phó tướng Khiêm Ngạo

Khiêm Ngạo lấy tay đỡ đầu, có chút buồn cười nhìn nha đầu trước mắt bị trói như bánh chưng này.

“Nếu ta nhớ không lầm, tên ngươi là Sơ Tuyết đúng không?” Hắc hứng thú hỏi.

Tiếng Hán của Khiêm Ngạo nói với Sơ Tuyết có thể coi là tiêu chuẩn, bởi vì sau khi Bột Hải được đưa vào lãnh thổ Đại Đường, ngôn ngữ chính thức liền trở thành tiếng Hán. Hắc âm thầm cao hứng, may nhờ lúc trước học tiếng Hán với vương gia, nếu không thì hiện tại đã xấu hổ rồi.

Bởi vì hiện giờ trong doanh trướng của vương thượng có cô nương Tần Lạc Y, hắc không thể ra vào như trước, đột nhiên buồn chán nghĩ đến nha đầu đã làm cánh tay mình bị thương này.

“Hừ!” Lúc Sơ Tuyết thấy rõ người đi tới, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú trở nên căng thẳng, ánh mắt chứa đựng lửa giận, hung hăng nhìn chằm chằm nam nhân ở trước mắt.

Khiêm Ngạo âm thầm cười một tiếng, xem ra nha đầu này vẫn còn địch ý rất lớn đối với mình.

Hắc đưa mặt tươi cười, nhàn nhã đi đến trước mặt Sơ Tuyết, khuôn mặt khô ngô tuần tú gần như dán bên tai Sơ Tuyết.

Ngay sau đó, hắc gần từng chữ nói: “Tự giới thiệu một chút, ta tên là

Khiêm Ngạo, là phó tướng chủ công nước Bột Hải các người...”

Sơ Tuyết tức giận, cắn cổ Khiêm Ngạo một cái, ai bảo hấn dựa gần mình như vậy, thực cho rằng trói hai tay mình như vậy thì không có cách nào đối phó hấn? Nàng chán ghét điệu bộ nói chuyện của hấn muốn chết.

Khiêm Ngạo căng thẳng một trận, hấn chợt dùng lực đẩy Sơ Tuyết ra, trong mắt bắn ra hai ngọn lửa: “Này... người là cái loại gì vậy? Sao lại bậy bạ cắn người? Thế gian sao lại có nữ tử ngang ngược như thế!”

“Cầu Khiết Đan, các người đem lão gia và tiểu thư đến chỗ nào?” Sơ Tuyết không sợ cường quyền mà hô to với hướng Khiêm Ngạo, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng căng ra .

“Lão gia nhà người, trước mắt là trọng phạm của triều đình, trọng phạm thì đương nhiên là phải nhốt ở nơi của trọng phạm, mà tiểu thư nhà người...” Khiêm Ngạo đau đớn xoa cổ, cố ý ngừng lại, không nghĩ tới xú nha đầu này vẫn còn hung hăng như thế.

“Tiểu thư nhà ta làm sao vậy, nói mau, tên heo Khiết Đan này!” Sơ Tuyết vừa nghe thấy hấn nhắc tới tiểu thư, lo lắng nhìn hấn hô to.

Xú nha đầu này thế mà có thể hình dung người Khiết Đan với nhiều động vật như vậy, Khiêm Ngạo hài hước nhìn Sơ Tuyết.

“Tiểu thư nhà người à... nàng tự sát! Thật đáng tiếc...” Trong đầu hấn chỉ có ý cười, vẻ mặt làm bộ như bị ai nhìn Sơ Tuyết nói, trêu đùa nha đầu này thật đúng là có thú vị.

“Cái gì? Tiểu thư nàng... oa...” Sau khi Sơ Tuyết nghe được tin này, cảm giác như trời muốn sập xuống, cái miệng nhỏ nhắn lập tức khóc

to lên.

“Aizzzz... người đừng có khóc...” Khiêm Ngạo không nghĩ nha đầu này nói khóc liền khóc, sợ tới mức luống cuống tay chân.

“Tiểu thư...oa oa... oa oa...” Sơ Tuyết vẫn khóc to như cũ, nàng thực hận chính mình không thể ở bên cạnh tiểu thư.

Khiêm Ngạo nhú mào, hấn cảm giác mào nhĩ của mình như bị vỡ, thực hối hận bản thân chưa nói hết lời.

“Này... người trước tiên đừng khóc nữa, ta còn chưa nói xong đâu!” Khiêm Ngạo chịu không nổi nhất là chuyện nữ nhân khóc, tiếng khóc của nàng cơ hồ muốn khiến mình chóng mặt.

Sơ Tuyết thoáng chốc ngừng khóc, nàng trừng mắt nhìn Khiêm Ngạo.

Khiêm Ngạo xoa xoa lỗ tai bị đau, nhìn nàng một cái, nói tiếp: “Tiểu thư nhà người quả thực tự sát, nhưng được vương thượng chúng ta cứu rồi!”

Sơ Tuyết liền thở phào nhẹ nhõm, trong lúc Khiêm Ngạo đang thầm vui mừng lỗ tai mình vừa mới tránh được tiếng ồn ban nãy, một âm thanh chói tai lại vang lên ở bên tai.

“Cái lũ cầu Khiết Đan chết tiệt các người! Nếu không phải các người hành hạ tiểu thư nhà ta, tiểu thư nhà ta có thể tự sát sao? Ta nguyện rửa các người sẽ không có kết cục tốt, toàn bộ đều xuống địa ngục, tất cả đi gặp Diêm Vương... A...!”

Khiêm Ngạo thật sự không chịu được nha đầu này lắm nhảm nguyện rửa nước Đại Liêu, hấn chợt tiến lên, một tay cố định cái đầu nhỏ của

Sơ Tuyết, nhanh chóng cúi người xuống, hung hăng cướp lấy cái miệng nhỏ nhắn thích mắng chửi người của Sơ Tuyết.

Không nghĩ tới nha đầu này vẫn còn hương vị ngọt ngào, từ phản ứng vừa thấy của nàng liền biết là nụ hôn đầu tiên, Khiêm Ngạo nghĩ đến điểm này, trong lòng nổi lên một trận vui sướng, càng thêm xâm nhập cặp môi của nàng.

Sơ Tuyết bị hành động đột ngột của hắn dọa cho ngây người, khi lưỡi hắn tùy ý trượt vào trong khoang miệng, nàng lập tức phản ứng lại, trong lòng đột nhiên xấu hổ, hàm răng kẹp lại, hung hăng cắn đầu lưỡi Khiêm Ngạo.

“A...đáng chết...” Khiêm Ngạo nhả ra, đột nhiên đẩy Sơ Tuyết ra, vươn tay lau vết máu trên môi, nha đầu chết tiệt này.

“Hừ!” Sơ Tuyết bướng bỉnh hất cằm, dường như ra oai nhìn về mặt thất bại của Khiêm Ngạo.

“Xem ra ngươi và tiểu thư nhà ngươi đều không giống người Bột Hải, làm sao tính khí bướng bỉnh như vậy lại giống người Bột Hải được chứ?” Khiêm Ngạo hờn hển nói, hắn cũng vì hành động vừa rồi của mình làm cho giật mình, tại sao lại hứng thú với loại người này?

“Ta và tiểu thư nhà ta vốn là người Giang Nam, ta từ nhỏ đi theo tiểu thư, sau lại được lão gia thu dưỡng đưa đến Bột Hải, cho nên, các ngươi nếu dám đối với tiểu thư nhà ta không tốt, Sơ Tuyết ta có chết cũng sẽ liều mạng với bọn cẩu Khiết Đan các ngươi!” Sơ Tuyết căm giận nói.

Nam nhân ghê tởm này, thế mà lại hạ thủ đoạn như vậy đối với mình, bản thân đâu thể bị nam nhân khi dễ, cẩu Khiết Đan đúng là cẩu Khiết Đan! Việc làm cũng đê tiện như vậy!

“A? Hai ngày nữa chúng ta sẽ đến thượng kinh, ta cũng muốn xem người liễu mạng như thế nào với chúng ta!” Trong mắt Khiêm Ngạo lên một hồi chế nhạo, hắc phát hiện bản thân càng ngày càng thích trêu đùa Sơ Tuyết này.

Hắn luôn yêu thích nữ tử xinh đẹp, nhưng lại hứng thú với cô gái hôm nay, vốn không tính là tuyệt sắc nhưng lại thực thanh tú, nữ tử người Hán có dáng người nhỏ nhắn, đôi mắt trong veo như nước thật hồn nhiên.

Trong mắt Sơ Tuyết tràn ngập ngọn lửa, nàng hung hăng trừng mắt nhìn Khiêm Ngạo, hận không thể tát gương mặt tuần tú trước mắt này một cái.

“Tiểu thư nhà ngươi, hiện tại đã là người của vương thượng chúng ta, về phần ngươi, thật sự nếu không nghe lời, đến lúc đó sẽ chịu tội...” Khiêm Ngạo cố ý hung tợn hù dọa Sơ Tuyết.

Lúc vương thượng ép buộc cô gái áo trắng kia giữ ở bên người, Khiêm Ngạo có thể cảm giác được vị vương gia từ nhỏ cùng mình lớn lên này có sự thay đổi, nói chính xác là tình cảm đã phát sinh biến hóa.

Nhất là sau khi Tần Lạc Y bị thương, vương thượng vậy mà không ngừng canh giữ ở bên người nàng, đây là chuyện chưa từng có ở vương thượng. Tuy nói rằng bên cạnh vương thượng có rất nhiều mỹ nữ cùng phi tần, nhưng chưa từng thấy hắn khẩn trương như vậy, có lẽ lần này hắn thật sự động tình, bản thân mình lại hoàn toàn không biết.

“Vương thượng các người? Ha ha ha, thật sự là buồn cười!” Sơ Tuyết giống như được nghe chuyện cười, cố ý cười lớn chế nhạo

Khiêm Ngạo.

“Người cười cái gì?” Khiêm Ngạo không ngờ tới phản ứng của Sơ Tuyết.

“Tiểu thư nhà ta sớm đã cùng thiếu gia nhà ta định hôn ước, cái tên vương gia đầu heo của các người làm sao lấy được tiểu thư nhà ta, kiếp sau đi!” Sơ Tuyết làm bộ hảo tâm nhắc nhở hần, hừ, cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga!

“Hả? Có hôn ước với thiếu gia nhà người?” Khiêm Ngạo hơi ngần ra, hần đột nhiên nghĩ tới con trai trưởng của Tang lão tướng quân Tang Trọng Dương.

Trong lúc công thành, Tang Trọng Dương dẫn vào dân chúng trong thành nên rời đi trước, Tang lão tướng quân vì bảo vệ đứa con trai này cho nên mới bị bắt giữ, đến nay bọn họ vẫn không tìm được tung tích của Tang Trọng Dương, nhưng cũng không nóng nảy tìm kiếm, bởi vì Tang Trọng Dương nhất định sẽ tìm tới nơi này.

Ngược lại, bây giờ Khiêm Ngạo lại nổi lên hứng thú với hôn ước của Tần Lạc Y và Tang Trọng Dương, ha ha, xem ra về sau sự tình càng ngày càng thú vị, vở kịch chỉ mới bắt đầu.

Quyển 1 - Chương 7: Tình thuở bản đầu

Dưới ánh nến có dáng người hơi lay động, ánh sáng chiếu lên khuôn mặt Tần Lạc Y, phác họa nên đường nét làm rung động lòng người.

Nàng cứ lẳng lẳng nằm ở trên giường như vậy, đẹp tựa tiên nữ, nhưng không có xu hướng tỉnh lại, sắc mặt tái nhợt mới trải qua trị liệu có hơi chút hồng hào.

Thân hình cao lớn của Da Luật Ngạn Thác ngồi ở bên cạnh chiếc bàn bát giác, con ngươi đen tràn ngập đau lòng và sốt ruột.

Một nha hoàn cẩn thận nâng Tần Lạc Y dậy, để nàng có thể nhẹ nhàng tựa vào người mình, một nha hoàn khác đem thìa nước thuốc đút vào miệng Tần Lạc Y.

Nước thuốc theo khóe miệng của nàng chậm rãi chảy ra, đôi môi vô thức ngậm chặt ngăn cho thuốc đi vào.

Hai nha hoàn gấp gáp đến luống cuống tay chân, lau chùi khóe miệng của nàng.

Da Luật Ngạn Thác không nhìn được đứng lên, đôi mày anh tuấn nhíu lại, sải bước đi đến trước giường, bàn tay nhận lấy chén thuốc, tay kia vung lên đem hai nha hoàn đẩy ra một bên.

“Ta đây...” hần nhẹ nhàng đem thân hình mềm mại của Tần Lạc Y

dựa vào người mình.

“Vương thượng thứ tội... hãy để cho chúng nô tỳ hầu hạ cô nương...” hai nha hoàn thấy vẻ tức giận của vương thượng, sợ tới mức lập tức quỳ trên mặt đất.

“Cút ra ngoài...” Tròng mắt Da Luật Ngạn Thác tràn ngập chất đầy căm phẫn.

Hai nha hoàn bị dọa liền chạy ra khỏi doanh trướng nhanh như chớp.

Ánh mắt Da Luật Ngạn Thác chuyển hướng về phía Tần Lạc Y, hai mắt lạnh lùng dần dần trở nên dịu dàng, hắn cầm lấy chiếc thìa nhẹ nhàng để bên môi Tần Lạc Y.

Dòng nước thuốc màu nâu vẫn chảy xuống dưới như cũ, chưa tiến vào trong miệng của nàng được.

Da Luật Ngạn Thác buông thìa, một tay ôm Tần Lạc Y, một tay nhẹ nhàng lau khóe miệng của nàng, sau đó, ngón tay thon dài nhẹ nhàng mơn trớn khuôn mặt của nàng.

“Cô gái quật cường này, đây là cách nàng trừng phạt bốn vương, cho dù có hôn mê vẫn bừng tỉnh như thế?” Da Luật Ngạn Thác than nhẹ một tiếng, dịu dàng như thì thầm với tình nhân vậy, nhu hòa đến mức chính mình cũng khó mà tin được.

Nhẹ nhàng đem Tần Lạc Y đặt ở trên giường, con ngươi đen sâu thẳm của Da Luật Ngạn Thác nhắm chặt lại, sự xuất hiện của cô gái này làm cho kế hoạch của hắn hoàn toàn rối loạn, cho tới bây giờ hắn không nghĩ mình có thể vì một cô gái mà trở nãi hành trình, nếu không là vì nàng hôn mê, có lẽ lúc này bản thân đã ở kinh đô từ lâu rồi.

“Bốn vương quyết định muốn nàng, nàng là người của bốn vương, không có sự cho phép của bốn vương. Muốn chết, không dễ dàng như vậy!” Da Luật Ngạn Thác hai mắt kiên định nói.

Ngay sau đó, tay hắn cầm lấy chén thuốc, khổ sở uống một ngụm, cúi người xuống, bàn tay to nhẹ nhàng nâng đầu Tần Lạc Y, môi dính sát vào đôi môi mềm mại như cánh hoa của nàng, dùng môi cạy ép buộc nàng mở miệng ra, đưa thuốc vào trong miệng.

Đến khi thuốc trong chén toàn bộ đều đã đi vào, Da Luật Ngạn Thác vẫn quỵn luyến bên môi nàng như cũ, cùng với chén thuốc đắng chát thưởng thức sự ngọt ngào chết người của nàng.

“Ta... thà rằng chết, cũng tuyệt đối không ủy thân cho người...” Lời của Tần Lạc Y từng nói qua một lần nữa quanh quẩn ở bên tai Da Luật Ngạn Thác.

Nội tâm hắn co rút lại như bị đao đâm: “Nàng thật sự chọn cái chết, cũng sẽ không ủy thân cho bốn vương sao?” Da Luật Ngạn Thác tự lẩm bẩm, ngón tay mơn trớn mái tóc đen như thác nước tỏa ra hương thơm mát của Tần Lạc Y, trong mắt hiện lên một tia đau lòng.

Thời gian qua hắn luôn luôn biết tự kiềm chế, nhiều năm chinh chiến trên sa trường sớm đã quen với máu tươi cùng nước mắt, nhưng chưa bao giờ căng thẳng giống như bây giờ. Nước mắt Tần Lạc Y rơi xuống như vụn cánh hoa bay. Nàng chỉ dùng một giọt lệ đã hòa tan sự cứng rắn của mình, mà máu tươi của nàng càng làm cho tâm mình thêm đau đớn.

“Suy cho cùng nàng muốn bốn vương đối với nàng như thế nào đây...” Da Luật Ngạn Thác nhìn hai mắt nhắm chặt của Tần Lạc Y, hai mắt tràn ngập trống trải.

Khiêm Ngạo đứng ở ngoài trướng nhẹ nhàng lắc lắc đầu, cái gọi là “bàng quan giả thanh” (1), hắn cho tới bây giờ vẫn chưa thấy qua vẻ mặt này của vương thượng.

(1) “bàng quan giả thanh”: ngoài cuộc tình tảo, trong cuộc u mê

Da Luật Ngạn Thác, tộc huynh (2) của hoàng thái tử Da Luật Bội và thứ tử Da Luật Hưu Ca. Tính cách của hắn từ trước tới nay lạnh lùng cao ngạo, thủ đoạn tác chiến nơi sa trường đều quyết liệt lại nhiều mưu mô, có thể coi là thành lũy vững chắc của nước Liêu, trợ giúp Da Luật A Bảo Cơ giành được thiên hạ trên lưng ngựa, chiến công hiển hách, vì thế được phong làm Liêu quốc Đông Lâm Vương, dưới một người nhưng trên vạn người, địa vị vinh quang lừng lẫy.

(2) tộc huynh: anh họ đồng tộc

Hiện nay chỉ vì Tần Lạc Y bị thương đã khiến cho vương thượng trở nên như thế, xem ra rõ ràng là còn chưa biết mình đã động tình. Mình đứng ở ngoài trướng lâu như vậy, võ công cao cường như hắn lại không cảm thấy được.

Đây là nơi nào? Ta đang ở đâu? Tần Lạc Y vô thức nhìn bốn phía, phát hiện mình bị một nhóm người vây quanh.

Đột nhiên, thân ảnh Tang Tấn xuất hiện ở trước mặt nàng, nàng ngạc nhiên chạy tới phía trước: “Cha nuôi...” nhưng lập tức lại không thấy Tang Tấn.

Tần Lạc Y lo lắng chạy khắp nơi, cha nuôi đi đâu rồi?

Khi nàng quay đầu lại lại thấy trong sương mù, một thân ảnh thon dài xuất hiện, khuôn mặt khôi ngô tuấn tú hé ra, trong mắt tràn đầy vui vẻ

nhìn mình.

“Tang đại ca...Tang đại ca...” Tần Lạc Y cao hứng gào thét, chạy về hướng khác, nhưng lúc nàng chạy tới, lại phát hiện Tang đại ca yêu quý của mình cũng biến mất trong sương mù.

Tần Lạc Y bất lực ngã ngồi dưới đất, nước mắt lập tức chảy ra: “Tang đại ca... Tang đại ca...” nàng hô to, vì nguyên cớ gì mà mọi người bỏ rơi nàng?

Đột nhiên, nàng có cảm giác lạnh lẽo sau lưng mình, khi nàng quay đầu lại, phát hiện một ánh mắt mãnh liệt bắn về phía chính mình, ánh mắt tà ác và quỷ quái kia, Da Luật Ngạn Thác...

“Nàng mau tỉnh lại cho bốn vương!” Mấy ngày qua Da Luật Ngạn Thác vẫn canh giữ Tần Lạc Y ở bên giường, cuồng dã rống to.

Khi hắn thấy thân thể Tần Lạc Y hơi rung động, vui sướng khó có thể nói nên lời, mà khi hắn thấy đôi môi của nàng kích động, liền kê lỗ tai lắng nghe, lại nghe thấy miệng nàng vẫn liên tục kêu “Tang đại ca”, lửa giận lập tức thiêu đốt toàn bộ thân thể.

Tang đại ca trong miệng nàng có phải chính là Tang Trọng Dương vốn vẫn chưa bị bắt được? Chẳng lẽ hắn với nàng không chỉ có loại tình cảm huynh muội đơn giản như vậy?

Mí mắt Tần Lạc Y hơi run rẩy giật mình, khe khẽ kêu một tiếng, ngay sau đó chậm rãi mở to mắt, đôi mắt mê ly chống lại ánh mắt uất giận của Da Luật Ngạn Thác.

Bản thân mình đã làm sai cái gì sao? Chủ nhân của đôi mắt này vì sao tức giận như vậy? Nàng nhú mày một chút, cảm giác miệng khô đến sắp nứt ra.

“Nàng tốt cực cũng tình...” Đôi mắt Da Luật Ngạn Thác hiện lên một vẻ vui mừng, tiếng nói trầm thấp vang lên, mang theo một chút dịu dàng.

Tần Lạc Y lẳng lặng nhìn Da Luật Ngạn Thác, giọng nói ôn nhu này cùng với thanh âm mình nghe được lúc hôn mê giống nhau như đúc, ân cần ở bên tai, là hấn sao?

Khi nàng nhìn thấy đôi con ngươi sâu thẳm kia liền cười khổ một tiếng, nhất định là mình nhìn lầm rồi, tên này giết người không chớp mắt, mua chuộc hai vị tướng quân, đoạt bản đồ kho báu, hơn nữa lại bắt cha nuôi và Sơ Tuyết, còn bắt mình làm tù binh, hấn hận không thể giết mình, làm sao có thể có nhu tình.

“A...” Lúc Tần Lạc Y muốn giùng giởng ngồi dậy, lại phát hiện tay phải của mình không hề có chút sức lực, lập tức lại té ngã ở trên chiếc giường mềm mại.

Da Luật Ngạn Thác trong mắt cả kinh, vội vàng cúi người tiến lên, cánh tay mạnh mẽ vững vàng ôm lấy Tần Lạc Y.

“Ngươi... Tránh ra...” Tần Lạc Y cảm thấy toàn thân mệt mỏi, hơi thở cũng cực kỳ yếu ớt.

“Chẳng lẽ bốn vương khiến cho nàng khó chịu như thế?” Con ngươi đen của Da Luật Ngạn Thác nhíu lại, nhích cơ thể tới gần, khéo léo nâng cằm nàng lên.

Tần Lạc Y bị ép ngẩng mặt, nhìn khuôn mặt tuấn tú bỗng nhiên phóng đại khi lại gần, nhất thời tim đập một trận, liền ép chính mình tránh đi ánh mắt của hấn.

“Gân mạch tay phải của nàng bị thương, bởi vậy phải tĩnh dưỡng cho tốt một thời gian ngắn mới có thể khôi phục!” Da Luật Ngạn Thác hảo tâm nhắc nhở.

“Ta đã liệu được, nếu không chết được, hậu quả liền là như thế này!” Tần Lạc Y thản nhiên nói, nàng làm sao không biết tình trạng vết thương trên chính tay phải mình như thế nào đâu.

“Nàng cho dù biết hậu quả vẫn muốn làm trái bốn vương?” Trong con người đen của Da Luật Ngạn Thác bắn ra lửa, tựa như muốn thiêu đốt nàng.

“Ta nói rồi... cho dù chết cũng sẽ không ủy thân cho người!” Đôi mắt Tần Lạc Y hiện lên thần sắc lạnh thấu xương.

“Vậy nàng định ủy thân cho ai? Tang đại ca của nàng?” Da Luật Ngạn Thác nắm chặt quả đấm, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Tần Lạc Y.

Tần Lạc Y cả kinh, Tang đại ca? Trong lòng một trận chua xót khổ sở.

“Người... Người bắt Tang đại ca?” Nàng vội vàng hỏi.

“Hừ! Nàng càng để ý hắn, bốn vương sẽ càng thêm để cho hắn sống không dễ chịu...” Con người hắn nheo lại, hung ác nham hiểm khiến cho người ta sợ hãi.

Tần Lạc Y nghe vậy, như bị rút hết không khí: “Người muốn thế nào...”

Da Luật Ngạn Thác liếc mắt nhìn đôi mắt trong veo như nước của Tần Lạc Y, trong lòng hơi dụ đi một tí, hắn duỗi tay một cái, sự hung

ác nham hiểm vốn có trong đôi mắt đã thay bằng ánh nhìn ôn nhu.

“Về sau không được nhắc tới Tang đại ca của nàng ở trước mặt bốn vương!” Hắc cúi đầu, tiếng nói dừng ở bên tai Tần Lạc Y, giọng nói trầm thấp nhỏ nhẹ, hơi thở nam tính đảo qua vai nàng.

Tim Tần Lạc Y đột nhiên đập nhanh hơn, da thịt bỗng trở nên mẫn cảm, nàng vội vàng muốn tránh hơi thở nam tính này vì nó khiến nàng bối rối. Nhưng lập tức, đôi môi đỏ mọng của nàng liền bị lửa nóng của Da Luật Ngạn Thác hun hăng khóa chặt lại.

“Đừng...” Tần Lạc Y trừng hai mắt như không tin được, lúm đồng tiền đẹp kiều diễm như hoa, rồi đột nhiên biến sắc.

Con người Da Luật Ngạn Thác khép hờ, vóc người cường tráng đem Tần Lạc Y cố định thật chặt trong ngực mình khiến nàng không thể thoát được. Hắc say sưa nhắm nháp hương vị ngọt ngào kia, trong hơi thở truyền đến mùi thơm làm cho lòng hắc dâng trào.

Hắc phát hiện chính mình càng ngày càng không rời được mùi hương thanh nhã này.

Tần Lạc Y theo bản năng cắn chặt hàm răng, đề phòng Da Luật Ngạn Thác cường hãn tiến vào, nhưng bàn tay to của Da Luật Ngạn Thác duỗi ra, siết chặt phía sau đầu nàng, đầu lưỡi linh hoạt cạy hàm răng nàng, tiến quân thần tốc mà càng thêm nhu tình, Tần Lạc Y bị bắt ngẩng đầu lên, không thể không phối hợp sự xâm nhập của hắc.

Da Luật Ngạn Thác thở gấp, mùi thơm trong ngực làm cho thân thể hắc lập tức căng thẳng, hắc thở hổn hển, bàn tay thuần thực càng thêm đòi hỏi sự thuần khiết ôn nhu của nàng.

“Đừng...” đau đớn trên người khiến cho Tần Lạc Y không nhận được

mà thét lớn một tiếng, nàng cau mày, chóng mặt một trận, hành động bá đạo của hắn chạm đến miệng vết thương của nàng.

“Chết tiệt...” Đột nhiên thấy được biểu cảm Tần Lạc Y, hắn đột nhiên đem nàng từ dưới thân kéo ra...

“Bốn vương thế mà đã quên trên người nàng có thương tích!” Da Luật Ngạn Thác ảo não nói, khi hắn phát hiện chính mình làm đau Tần Lạc Y, trên mặt lộ vẻ áy náy.

Tần Lạc Y hơi ngẩn ra, nàng tựa hồ không tin hắn lại vì lo lắng cho thương thế của nàng mà buông tha mình.

Đôi mi thanh tú như nước mắt mùa thu hạ xuống. Con mắt đảo qua một tia hoài nghi, lại dịu dàng như ngọc.

“Nếu nàng cứ tiếp tục dùng ánh mắt như vậy nhìn bốn vương, bốn vương nhịn không được sẽ muốn nàng!” Dục vọng trong mắt Da Luật Ngạn Thác chưa giảm, giọng nói trầm thấp cũng cho nên trở nên ồ ồ.

“Vô sỉ!” Nàng cúi đầu nói, vì vừa mới thất thần mà cảm thấy có chút tức giận.

“Đừng có khiêu chiến tính nhẫn nại của bốn vương!” Da Luật Ngạn Thác có phần phát cáu, nữ nhân này, quả thực quật cường ghê gớm.

Tần Lạc Y quay đầu đi chỗ khác, không nhìn hắn nữa, bản thân đang có thương tích trong người, tội gì lúc này lại lãng phí lời nói với hắn.

Da Luật Ngạn Thác nhìn Tần Lạc Y một chút, sau đó không nhịn được mà hô to ra ngoài trước: “Ở bên ngoài nhìn lâu như vậy, xem đủ chưa?”

“Khụ...” Khiêm Ngạo núp ở ngoài trướng nhìn nửa ngày, buồn cười không nhìn được liền kéo lều trướng đi vào.

“Chuyện gì?” Da Luật Ngạn Thác lạnh lùng nói.

“Kinh thành báo lại!” Khiêm Ngạo vừa nói vừa ghé đầu nhìn Tần Lạc Y một chút, nhưng chợt bị một ánh mắt giết người bức quay trở về.

Da Luật Ngạn Thác hung hăng trừng mắt nhìn một cái, sau đó quay đầu, một tay mơn trớn mái tóc đen rối tung của Tần Lạc Y, nhẹ nhàng nói khẽ: “Nàng nghỉ ngơi trước, bốn vương lập tức quay lại!”

Khiêm Ngạo tròn to mắt, trời ạ, đây là vương thượng lĩnh khốc nhất của chúng ta đó sao?

Ngay sau đó, hắn liền bị bàn tay to của Da Luật Ngạn Thác mạnh mẽ kéo ra ngoài trướng.

Quyển 1 - Chương 8: Thượng Kinh Báo Lại

Bên trong quân doanh của Liêu quân.

Bầu không khí trang nghiêm bao trùm toàn bộ bàn nghị sự trong doanh trại, đại tướng ngồi ngay ngắn hai bên đều là mãnh tướng, cũng là chủ lực công chiếm Bột Hải lần này.

Da Luật Ngạn Thác ngồi nghiêm chỉnh ở chính giữa, vẻ mặt lạnh lùng, mà bên cạnh hắn chính là Khiêm Ngạo lúc nào cũng luôn giữ khuôn mặt tươi cười. Hai người quả thực là một sự đối lập rõ rệt.

“Vương thượng, kinh đô báo lại, ngay trong hôm nay phải mau chóng khởi hành!” Tả tướng quân Tiêu Chí nói.

Bên cạnh Da Luật Ngạn Thác không thiếu những thanh niên cầm tướng, tuy rằng trẻ tuổi nhưng đều là trung tướng. Như phó tướng Khiêm Ngạo, tuy mỗi ngày khuôn mặt tuấn tú đều tươi cười vô hại nhưng chinh chiến sa trường là đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi. Mà Tả tướng quân trước mắt này tuy tính khí nóng nảy nhưng làm chuyện gì cũng không câu nệ tiểu tiết, hào khí ngất trời. Hoàn toàn tương phản tính cách của hắn là Hữu tướng quân Mông Ca, vừa có sức mạnh lại vừa mưu trí, bình tĩnh tỉnh táo.

“Vương thượng, tuy nói lần này chúng ta công chiếm nước Bột Hải thành công, nhưng mà mục tiêu cuối cùng của triều đình vẫn là tấm bản đồ kho báu, mà hiện nay chúng ta chỉ lấy được hai mảnh bản đồ, vậy...” Mông Ca có chút lo lắng nói.

Da Luật Ngạn Thác giờ tay cắt ngang lời Mông Ca.

“Tang Tấn đã áp giải đi kinh đô rồi chứ?” Hấn chuyển hướng sang Khiêm Ngạo.

Khiêm Ngạo gật gật đầu, nhướn mày nhàn nhã tự đắc nói: “Xem ra triều đình cũng biết tầm quan trọng của Tang Tấn, phái người ‘quan tâm’ chúng ta không ít!”

“Hừ!” Trong mắt Da Luật Ngạn Thác hiện lên tia rét lạnh, hấn cười lạnh một cái, khoe miệng cong lên: “Bản đồ kho báu là tình thế bắt buộc, nhưng bốn vương ghét nhất là bị người khác uy hiếp, Mông Ca, người biết phải làm gì rồi đó!”

“Rõ, vương thượng, mặt tướng lĩnh mệnh, Tang Tấn ngay lập tức sẽ bị áp giải về Đông Lâm Vương phủ!” Hữu tướng quân Mông Ca đáp.

Khiêm Ngạo hăng hái nghiêng đầu, nhìn Đông Lâm Vương Da Luật Ngạn Thác ngồi ngay ngắn bên cạnh.

“Nhìn cái gì?” Da Luật Ngạn Thác quả thực chịu không nổi ánh mắt của Khiêm Ngạo, lần nào cũng giương bộ dạng tươi cười, trời có sập xuống vẫn ‘đức hạnh’ như vậy, hấn thực hoài nghi thần kinh của tên tiểu tử này có phải bị phá hư rồi hay không.

Khiêm Ngạo vuốt hai tay, sau đó miễn cưỡng trả lời: “Thần đang suy nghĩ, chờ bản đồ kho báu về tay chúng ta, chúng ta có nên xưng vương nước Bột Hải?”

“Ha ha, vương thượng ngồi trên vị trí này là hoàn toàn xứng đáng, luận về năng lực, trên sa trường, trong triều đình ai có thể so được với vương thượng ta? Có ai dám đứng ra, Tiêu Chí ta là người đầu

tiên không phục!” Tả tướng quân Tiêu Chí lòng đầy căm phẫn đứng lên lớn tiếng.

Da Luật Ngạn Thác là vị vương gia hấn kính trọng nhất, nhiều năm như vậy, hấn vẫn đi theo phục tùng, hấn kính nể sự dũng mãnh của vương gia, chính mình có lẽ cả đời cũng không học được.

“Này, ta nói, Tiêu Chí, người có thể nói nhỏ chút được không, kích động cái gì hả?” Khiêm Ngạo xoa xoa lỗ tai bị đau.

Tiêu Chí sờ mũi ngời xuống, hấn luôn sợ nhất cái tên suốt ngày cười hì hì Khiêm Ngạo này, mà bản thân cũng sợ nhất là cãi nhau với hấn, bởi vì mỗi lần như thế đều kết thúc trong thất bại.

“Không nghĩ tới lão già Tang Tấn này miệng vẫn còn cứng rắn, đến thời khắc này vẫn còn ôm mảnh bản đồ cuối cùng không giao ra, các người nói, hấn có thể giấu nó ở nơi nào ?” Khiêm Ngạo gãi đầu, gương mặt tuấn tú hiện lên một tia nghi hoặc.

Da Luật Ngạn Thác cười lạnh, hấn không hề lo lắng mà cầm lấy chén rượu trên bàn, uống một ngụm vào trong miệng.

“Hấn thích chơi trò chơi với bốn vương, bốn vương liền tiếp! Trước mắt, hành tung của Tang Trọng Dương như thế nào?” Khóe miệng hấn gợi lên một nụ cười có chút lãnh khốc.

“Bẩm vương thượng, theo mật thám báo cáo, đã tra được hành tung của người này!” Mông Ca nói.

“Tốt!” Thân hình cao lớn của Da Luật Ngạn Thác cao lớn đứng lên, hấn cười sang sảng.

Ngay sau đó, hấn đi đến trước mặt Mông Ca, bàn tay vỗ vào vai

Mông Ca, đôi mắt có chứa ý cười thoáng chốc bị vẻ lo lắng thay thế.

“Bắt sống người này cho bốn vương!” Hắc gần từng chữ nói.

“Mặt tướng lĩnh mệnh!”

“Hừ, hiện tại chúng ta đã có trong tay con gái của Tang Tấn làm con tin, lại có thêm một Tang Trọng Dương, ta không tin cái kia lão già kia còn không giao bản đồ ra!” Tiêu Chí cười lớn.

Đột nhiên, đôi con ngươi nghiêm túc của Da Luật Ngạn Thác tràn ngập kiên quyết, hắc lạnh lùng nhìn Tiêu Chí, hừ lạnh một tiếng.

“Truyền lệnh xuống, ngày mai khởi hành quay về thượng kinh!” Nói xong, hắc lấy tay vén lều trại, cũng không quay đầu lại đi mà đi ra ngoài.

Tiêu Chí bị ánh mắt giết người của Da Luật Ngạn Thác làm cho hoảng sợ: “Ta... Ta nói sai cái gì sao? Vừa rồi vương thượng hình như rất tức giận!”

Khiêm Ngạo bất đắc dĩ lắc lắc đầu, kẻ ngốc cũng có thể nhìn ra tình cảm của vương thượng dành cho Tần Lạc Y là như thế nào, mà Tiêu Chí lại không nhìn ra.

Hắc tiến lên một bước, vỗ vỗ bờ vai của Tiêu Chí: “Tiêu Chí à Tiêu Chí, người thật sự là ngu ngốc ghê gớm!” Nói xong liền cúi người rồi đi ra ngoài.

Đầu óc Tiêu Chí mơ hồ mà đứng ở nơi đó, còn Mông Ca cũng nín cười, bất đắc dĩ lắc lắc đầu rồi đi ra.

“Azzzzz, các người... . . .” Vẻ mặt Tiêu Chí nghi hoặc.

Quyển 1 - Chương 9: Ngọc Bội

Tần Lạc Y lẳng lặng nhìn miếng ngọc bội trong tay, hình bông hoa hết sức tinh xảo, bên ngoài thù hoa văn màu xanh da trời.

Tay trái nàng gõ vào ngọc bội, từ bên trong lấy ra một khối ngọc óng ánh.

Một hàng lệ trong suốt theo khóe mắt Tần Lạc Y chảy xuống.

Một tháng trước, nàng còn ở cùng với cha nuôi và Tang đại ca, người một nhà hoà thuận vui vẻ, mà chỉ mới một tháng, cha nuôi bị bắt, Tang đại ca bắt vô âm tín, mà chính mình cũng bị tên Da Luật Ngạn Thác ma quỷ này giam cầm.

Tần Lạc Y từ nhỏ đã trải qua chiến tranh, toàn bộ Tần phủ trong nháy mắt suy tàn, may mắn chỉ còn lại có Tần Lạc Y và nha hoàn chạy trốn. Cuối cùng may thay được Tang Tấn nuôi dưỡng mới có thể vô tư lự mà trưởng thành.

Trong lòng Tần Lạc Y, ngoài cha nuôi và Sơ Tuyết ra, quan trọng nhất đó là Tang Trọng Dương thanh mai trúc mã cùng mình lớn lên. Từ nhỏ đến lớn, hắn vẫn luôn xem nàng là bảo bối, chỉ cần nàng muốn, hắn nhất định sẽ nghĩ cách giúp nàng, miễn là nàng vui vẻ.

Tần Lạc Y không rõ mình đối với Tang Trọng Dương là loại tình cảm gì, nàng chỉ biết là, chỉ cần Tang đại ca ở bên người, bản thân sẽ cảm thấy an toàn, thói quen này khiến nàng có thứ tình cảm ỷ lại.

Tang Trọng Dương tuy rằng xuất thân nhà học võ, nhưng lại tao nhã, phong độ, đọc đủ thứ kinh thi. Ở cùng với hắn, trong mắt Tần Lạc Y vĩnh viễn tò mò, bởi vì hắn lúc nào cũng khiến nàng ngạc nhiên và mới mẻ.

Bởi vậy, lúc Tang Trọng Dương đem khối ngọc bội đính ước này giao cho Tần Lạc Y, cũng là thuận ý trở thành vị hôn thê của Tang Trọng Dương, nếu không phải vì nước Đại Liêu đột nhiên xâm lược, có lẽ nàng sớm cùng Tang Trọng Dương kết làm vợ chồng.

“Phong táng lạc hồng thu vũ tiêu, lệ thấp hàn khâm tình vận diêu.

Bạc duyên vị quả niêm hoa tiểu, di hận nhất lữ, tịch mịch khổ chung tiêu.

Si tâm dịch tú tương tư điệu, hồn mộng nan độ đồng tâm kiều.” (1)

Ngón tay Tần Lạc Y lướt nhẹ qua miếng ngọc bội, thanh âm nhu hòa chan chứa bi tình.

(1) Dịch nghĩa:

Gió chôn những cánh hoa rơi giữa mưa thu, lệ ướt chặn lạnh, gửi tình vào tiếng xa

Duyên mỏng không thành nhật hoa cười, một mối hận suốt đời, cô quạnh làm đau khổ cả đêm

Say đắm thù dật thành chim tương tư, hồn với mộng khó mà đồng tâm qua cầu.

(“Điệp luyện hoa” – Hồ Mị Nương)

“Tang đại ca, huynh đang ở đâu?”

Chưa bao giờ nàng cảm thấy cô độc như lúc này. Loại cảm giác này giống như sắt thủ trí mạng đang chậm rãi gặm nhấm tính mạng và sinh lực nàng. Nàng không biết bản thân có thể kiên trì được bao lâu, cũng không biết còn có thể gặp lại Tang đại ca được hay không.

Tần Lạc Y thật không ngờ là vì chiến tranh mà mình lại mất đi một gia đình ấm áp. Trong gần một tháng, nàng không chỉ mất đi gia đình, ngay cả quốc gia trong nháy mắt cũng tan rã. Nàng hận cái tên nam nhân ma quỷ kia, nàng hận sự tàn nhẫn của hắn, cũng hận dã tâm hùng hực của hắn.

Trong mắt Tần Lạc Y nhất thời tràn ngập hận ý, nàng nắm chặt khối ngọc bội, Da Luật Ngạn Thác, nàng hận không thể đem người này xé thành vạn đoạn!

Nàng biết cha nuôi đã bị áp tải đi thượng kinh, bởi vì qua mấy ngày tiếp xúc, nàng đã có thể ít nhiều nghe được tiếng Khiết Đan đơn giản, nhưng chuyện này thị vệ canh giữ ở bên ngoài trướng hiển nhiên không biết được, bởi vậy, lúc bọn họ đang bàn về Tang mới có thể không kiêng nể gì, không ngờ rằng những lời này sớm đã rơi vào tai Tần Lạc Y.

Nàng không rõ suy cho cùng Gia Luật Ngạn Thác muốn làm cái gì, giam mình ở bên người là vì sao, nhưng mà, nếu hắn muốn biến mình thành con cờ uy hiếp cha nuôi thì đã sai hoàn toàn rồi. Nàng sẽ không để cho Da Luật Ngạn Thác được như ý .

Tuy rằng trong sách cổ có câu: cổ chi thiện vi y giả, y đức vi đại (2), nhưng đối với Da Luật Ngạn Thác xâm phạm quốc gia nàng mà nói, nàng làm sao có thể thực hiện y thuật cao minh với hắn, nàng nhất

định phải tìm cơ hội sử dụng y thuật để cứu cha nuôi.

(2) cổ chi thiện vi y giả, y đức vi đại : từ xưa làm thầy thuốc là làm việc thiện, lấy y đức làm trọng

Tần Lạc Y nghĩ tới đây, nhìn miếng ngọc bội trong tay, trong mắt hiện lên một mảnh thê lương.

Da Luật Ngạn Thác đứng ở ngoài trướng nhẹ nhàng buông rèm trong tay, hắt thở dài một hơi, chân mày cau lại, khi hắt thấy thần sắc cô đơn của Tần Lạc Y, trong lòng tựa hồ bị co rút mạnh mẽ.

Nàng cứ như vậy mà trầm ngâm nhìn khối ngọc trong tay, đó là cái gì? Vì sao đối với khối ngọc nàng lại chan chứa tình cảm? Nếu nàng gặt đầu, chính hắt cũng có thể vì nàng mà tạo ra một hòn núi ngọc, chỉ cần nàng có thể xóa sạch thương tâm trong mắt đi.

Hắt không cho phép người con gái này hận hắt!

Quyển 2 - Chương 1: Đi Thượng Kinh

Tần Lạc Y chống đỡ nhìn Da Luật Ngạn Thác, đôi mày xinh đẹp nhú lại .

Nam nhân này quả thực quá ghê tởm, thế mà cũng ép buộc mình cưới cùng một con ngựa với hắn.

“Tiểu thư... Tiểu thư...” Thanh âm của Sơ Tuyết cách đó không xa truyền đến.

Tần Lạc Y cả kinh, vội vàng quay đầu lại, rốt cục phát hiện Sơ Tuyết đang ở trong xe chở tù.

“Sơ Tuyết...” Tần Lạc Y vừa mới chạy tới liền bị thị vệ hai bên chặn lại.

Tần Lạc Y phần hận nhìn qua Da Luật Ngạn Thác.

“Để nàng qua!” Da Luật Ngạn Thác nói với thị vệ.

“Vâng...” Thị vệ sau khi tiếp nhận mệnh lệnh liền thu giáo lại, khúm núm đứng ở hai bên.

“Sơ Tuyết, em sao rồi?” Tần Lạc Y lập tức nhào đến trước xe chở tù, nhìn Sơ Tuyết run lẩy bẩy đến đau lòng.

Có thể là bởi vì Tần Lạc Y và Sơ Tuyết lúc nhỏ sinh ra ở miền nam,

tuy nói là lớn lên ở Bột Hải nhưng vẫn không thể chịu được lạnh giá của Bắc quốc.

“Tiểu... thư, Sơ Tuyết... không sao... Người thế nào? Bọn chúng... có xúc phạm người?” Sơ Tuyết lo lắng hỏi.

Tần Lạc Y còn chưa kịp lắc đầu, giọng nói của Sơ Tuyết lại vang lên.

“Tiểu thư... Tay người làm sao vậy?” Sơ Tuyết liếc thấy cánh tay bị thương của Tần Lạc Y, nước mắt trào ra từ mí mắt.

“Sơ Tuyết, ta không sao, không cần lo lắng cho ta!” Tần Lạc Y đau lòng vuốt tóc Sơ Tuyết.

Ngay sau đó, đôi mắt ướt lệ của nàng nhìn về phía Da Luật Ngạn Thác: “Da Luật Ngạn Thác, người không thể đối xử với Sơ Tuyết như vậy, cứ theo đường đi nàng sẽ chết cóng vì lạnh!”

Da Luật Ngạn Thác nhìn vào con người nàng, sai bước đi đến bên cạnh Tần Lạc Y, tay nâng cằm nàng ở phía dưới.

“Cầu xin bốn vương!” Con người đen của hắn híp lại, hắn muốn đánh tan sự quật cường của nàng.

“Tiểu... Tiểu thư, Sơ Tuyết không có việc gì, người đừng cầu xin hắn!” Sơ Tuyết không đành lòng nhìn tiểu thư chịu ủy khuất.

Tần Lạc Y nhìn người đàn ông cao lớn ở trước mắt, sự ngang ngược trong ánh mắt lóe lên thỏa hiệp bất đắc dĩ, nàng cắn môi, thấp giọng nói: “Ta cầu xin người!”

Ngón tay của Da Luật Ngạn Thác thoáng chốc buông cầm của Tần Lạc Y, bàn tay duỗi ra đem Tần Lạc Y tựa vào trong ngực, cổ họng

truyền đến một trận cười sang sảng.

“Bây giờ nàng với bốn vương cùng cưới một con ngựa đi!” Trong mắt Da Luật Ngạn Thác hiện lên vẻ chế nhạo.

“Ngươi...” Tần Lạc Y hung hăng nhìn Da Luật Ngạn Thác, nam nhân vô sỉ.

Da Luật Ngạn Thác nín cười, ra vẻ không nhìn thấy ánh mắt phẫn hận của nàng, ôm lấy thân hình không nặng một chút nào của nàng đặt lên trên chiến mã của mình.

“Nàng nhẹ quá, đợi sau khi hồi kinh, bốn vương nhất định phải vỗ béo nàng!” Khi thân hình mềm mại nhẹ nhàng của nàng tựa vào trong lòng hắn, hắn có chút đau lòng nói.

Sau đó, thân thể cường tráng tung người một cái, nhảy lên trên lưng ngựa, đem Tần Lạc Y nhét thật chặt vào trong ngực.

Hơi thở nam tính sau lưng nam đột nhiên bao phủ Tần Lạc Y khiến nàng cảm thấy bài xích, nghiêng mình về phía trước.

Trong mắt Da Luật Ngạn Thác hiện lên một chút hờn giận, hắn buộc chặt cánh tay, đem thân hình mềm mại của Tần Lạc Y ôm vào trước ngực lần nữa.

“Nếu nàng không muốn cổ tay bị thương nặng thêm, vậy thì liền dựa vào bốn vương!” Trong giọng nói trầm thấp đầy vẻ không vui.

Ánh mắt Tần Lạc Y tối sầm lại, chỉ có thể mặc cho hắn đem ôm chặt mình trong ngực.

Mà theo sau còn có chiến mã của phó tướng quân Khiêm Ngạo, hắn

cưỡi chắc trên lưng ngựa, trên mặt lộ vẻ tươi cười, ở trong lòng hẳn là Sơ Tuyết vẫn không ngừng giãy dụa

Liêu quân hùng dũng chậm rãi đi về phía trước, nơi nào vó ngựa đi qua, cát bụi tung bay, đội quân dữ tợn, khí thế cuồn trào.

Cái lạnh cùng gió cát của Bắc quốc làm cho Tần Lạc Y không ngừng run rẩy, theo nhịp lắc lư của ngựa, nàng có chút choáng váng, đôi tay nhỏ bé cũng vì rét lạnh mà trở nên càng thêm lạnh như băng, nàng theo bản năng tựa lồng ngực ấm áp phía sau lưng, đòi hỏi một chút ấm áp.

Da Luật Ngạn Thác cúi đầu nhìn ý trung nhân mềm mại trong ngực, trong lòng nảy lên một luồng nhu tình, hắn duỗi bàn tay, đem chiếc áo choàng lông cừu trắng như tuyết trên người choàng lên người Tần Lạc Y, sau đó càng thêm ôm chặt thân thể lạnh buốt của nàng giống như che chở bảo bối vậy.

Hành động này của Da Luật Ngạn Thác làm cho Tần Lạc Y trong lòng hơi chấn động, nàng quay đầu lại, có chút thất thần nhìn nam nhân cứng rắn lạnh lùng này.

Đôi mắt mê ly của Tần Lạc Y làm xáo động tâm tư của Da Luật Ngạn Thác, hắn khẽ mỉm cười, kìm lòng không đặt mà cúi đầu, lửa nóng trên môi như chuồn chuồn nước lướt qua đôi môi lạnh như băng của nàng.

Tần Lạc Y cảm thấy mê muội một trận, trong lòng hồi hộp, nàng không biết bản thân đang làm sao nữa.

“Ngươi... Đồ vô sỉ!” Tần Lạc Y cúi đầu nói, trên gương mặt tái nhợt hiện lên một tia đỏ ửng, nàng hận trong phút chốc chính mình lại lơ đãng.

Thân thể Da Luật Ngạn Thác cứng đờ, hắn không thích nàng bài xích hắn, liền thu cánh tay lại, đem thân hình Tần Lạc Y càng thêm từa vào ngực mình thật chặt.

“Ôi, Tần cô nương, cô bây giờ đang cưới con Hãn Huyết Bảo Mã đánh đâu thắng đó!” Tiêu Chí đi bên cạnh Da Luật Ngạn Thác hướng về phía Tần Lạc Y lấy lòng.

Lúc cái tên miệng rộng Khiêm Ngạo nói cho hắn biết quan hệ giữa Tần Lạc Y và vương gia, Tiêu Chí bị dọa ra mồ hôi lạnh, nếu không thì ngày đó lúc hắn nhắc tới Tần cô nương, vương gia đã không tức giận như vậy, cho nên, nịnh nọt nàng một chút cũng không phải là một chuyện xấu.

“Phụt...” Khiêm Ngạo rốt cục nhìn không được liền bật cười, hắn thật sự không nhìn ra Tiêu Chí còn có bản lĩnh vượt mông ngựa (1).

(1) vượt mông ngựa: ý nói nịnh nọt

Tiêu Chí hung hăng trừng mắt nhìn Khiêm Ngạo một cái, Khiêm Ngạo thức thời quay mặt đi, cùng Mông Ca cười nói.

Tần Lạc Y nhìn Tiêu Chí bên cạnh, người này nhìn qua trông rất hiền lành trung hậu, không giống cái tên Khiêm Ngạo đang ôm chặt Sơ Tuyết kia, mỗi ngày đều cười hì hì, không hề đứng đắn. Nàng tuy rằng rất chán ghét người Khiết Đan, nhưng dù sao cũng không có bản lĩnh đánh người có khuôn mặt tươi cười này.

“Phải không? Nó chính là con Hãn Huyết Bảo Mã trong truyền thuyết à? Nhưng mà Hãn Huyết Bảo Mã không phải màu vàng nhạt sao?” Tần Lạc Y chăm chú nhìn con ngựa dưới thân, có chút tò mò nói.

Con ngựa dưới thân Tần Lạc Y và Da Luật Ngạn Thác màu trắng bạc, tứ chi thon dài, nhịp chân nhẹ nhàng.

Lần đầu tiên Tần Lạc Y nhìn thấy con ngựa này đã bị vẻ đẹp của nó làm cho chấn động.

“Tần cô nương, nó tên là Thiểm Điện (2), nhưng mà Hãn Huyết Bảo Mã mới là cực phẩm nha, uy hiếp như thêm cánh, ngày đi ngàn dặm!” Tiêu Chí thấy Tần Lạc Y đáp lại lời nói của mình liền cao hứng bốc phét.

(2) Thiểm Điện: tia chớp

Thiểm Điện? Nó tên là Thiểm Điện, thật sự là một con ngựa giống như tên gọi! Tần Lạc Y thầm nghĩ.

Trong mắt Da Luật Ngạn Thác muốn nhanh chóng giết người, hãn không nghĩ Tiêu Chí còn có thể nịnh bợ như thế.

Mông Ca bất đắc dĩ tiến lên huých Tiêu Chí một cái, tên ngốc này, chẳng lẽ nhìn không ra vẻ mặt “sơn vũ dục lai phong mãn lâu” (3) của vương thượng hay sao?

(3) “sơn vũ dục lai phong mãn lâu”: gió thổi báo giông tố sắp đến, cơn giông trước lúa mưa nguồn

Vẻ mặt Khiêm Ngạo như đang xem trò vui của vương gia và Tiêu Chí, xem ra đoạn đường hồi kinh sẽ không thể im lặng được rồi.

Tần Lạc Y tò mò nhìn xuống thân ngựa bên dưới.

“Nó thật sự có thể uy hiếp như thêm cánh, ngày đi ngàn dặm sao?” Tần Lạc Y dù sao cũng mang tâm tư của con gái, lòng hiếu kỳ của

nàng khiến cho một tia tức giận lộ ra trên mặt hần .

Ngón tay nhỏ trắng của nàng luồn vào bên trong bờm ngựa, nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông mềm mại, bàn tay nhỏ bé trắng mềm lướt qua như đang thưởng thức cái đẹp.

Trong mắt Da Luật Ngạn Thác nảy lên một luồng khát vọng, khi hần thấy bàn tay nhỏ bé mềm mại của Tần Lạc Y nhẹ nhàng lướt qua bờm ngựa, tựa hồ ảo tưởng trên người có cảm giác như nàng đang vuốt ve chính mình, cảm nhận mãnh liệt này lại kích thích nhu cầu sinh lý của Da Luật Ngạn Thác.

“Đúng rồi, Tần cô nương, nếu cô thích, có thời gian tôi sẽ dạy cô cưỡi ngựa. Khiêm Ngạo và Mông Ca, còn có tôi nữa, đều là cao thủ cưỡi ngựa cao thủ đấy!” Tiêu Chí không rõ phong tình, đột nhiên cắt đứt ảo tưởng của Da Luật Ngạn Thác, càng thêm nịnh nọt Tần Lạc Y.

“Thật không? Được!” Khóe miệng Tần Lạc Y khẽ mỉm cười.

Khiêm Ngạo cường điệu cười một tiếng, mà Mông Ca thì lại dùng ánh mắt tuyệt vọng nhìn Tiêu Chí, thật sự là không có thuốc nào cứu được.

Quả nhiên, Da Luật Ngạn Thác gầm lên giận dữ, hần quay đầu sang Tiêu Chí đang thao thao bất tuyệt, lớn tiếng nói: “Tiêu Chí, đêm nay ngươi đến chăm sóc cho Thiểm Điện!” Ngay sau đó, bàn tay giật mạnh dây cương, bỏ Tiêu Chí ở lại phía sau.

Vào giờ phút này, Da Luật Ngạn Thác tràn ngập lòng đổ kị khi hần thấy Tần Lạc Y thế nhưng lại tươi cười với người khác, tức giận đến muốn mất đi lý trí. Tiêu Chí này, quả thực rất khó ưa .

Tiêu Chí vẻ mặt vô tội nhìn vương gia chạy phía trước, ngài ấy giống như lại tức giận, mình đã làm sai cái gì? Khi hắn quay đầu nhìn thấy Khiêm Ngạo và Mông Ca đang cười trộm, trong lòng âm thầm suy nghĩ, mình tuyệt đối bị người ta hãm hại!

“Này, nha đầu, người cùng cái tên gốc kia cùng ở trên một con ngựa mà không thấy buồn bực sao?” Tiêu Chí đem câu chuyện chuyển hướng về phía Sơ Tuyết đang ở trong ngực Khiêm Ngạo.

“Này, Tiêu Chí, người nghỉ một lát đi, nàng rất ổn, nói nữa coi chừng ta làm thịt người!” Khiêm Ngạo khấn trương nhìn Sơ Tuyết, dường như hãm dọa Tiêu Chí.

“Ai nói ta rất ổn? Đồ chết bầm nhà người!” Sơ Tuyết chán ghét nhìn Khiêm Ngạo, giãy dụa mà nói.

Khiêm Ngạo nhích sát lại một tí, ôm chặt Sơ Tuyết: “Người mà giãy dụa nữa thì ta liền ném người xuống, xem người làm sao đuổi kịp bọn ta! Đến lúc đó người muốn gặp tiểu thư nhà người cũng khó!”

Sơ Tuyết méo miệng, tức giận quay đầu sang chỗ khác, không nói nữa.

Tiêu Chí cười ha ha nói: “Này, nha đầu, đừng ngại, hắn không mang người theo, ta dẫn người đi!”

Khiêm Ngạo hận đến nghiến răng nghiến lợi, hắn chớp mắt một cái, một nụ cười quỷ dị hiện trên khóe miệng.

“Tiêu Chí, chú ý cảnh cây phía trước!” Ngay sau đó, một nắm đấm tay đánh lên đầu Tiêu Chí.

“Người... người cũng dám âm mưu hãm hại ta. Khiêm Ngạo, người

quả thực là một tên tiểu nhân!” Nói xong liền lập tức tiến lên, giơ quả đấm lên đánh mạnh vào mặt Khiêm Ngạo.

“A...” Sơ Tuyết hét một tiếng chói tai, Khiêm Ngạo bị đánh ngã từ trên ngựa xuống.

“Sơ Tuyết...” Tần Lạc Y ở phía trước bị tiếng hét của Sơ Tuyết làm cho hoảng sợ. Lúc nàng khẩn trương quay đầu xem thế nào lại ngạc nhiên phát hiện Khiêm Ngạo và Tiêu Chí đang vây thành một nhóm.

“Hắn... Bọn họ...” Tần Lạc Y trừng mắt không thể tin được, cho tới bây giờ nàng vẫn chưa thấy qua tướng quân nào thích đùa giỡn như vậy. Trong suy nghĩ của nàng, người Khiết Đan luôn cứng rắn tàn khốc, không nghĩ tới, bọn họ...

“Không cần để ý tới bọn họ!” Da Luật Ngạn Thác nhìn hai vị tướng quân, bất đắc dĩ nở nụ cười.

Tần Lạc Y nghiêng đầu sang chỗ khác, không thèm nói thêm gì nữa.

Da Luật Ngạn Thác nhìn Tần Lạc Y trong lòng, theo bước chân của Thiểm Điện, mùi hương trên người nàng luôn khiến hắn thất thần.

“Chờ sau khi hồi phủ, bốn vương tự mình dạy nàng cưỡi ngựa!” Đôi bàn tay to của hắn bao chặt lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại của Tần Lạc Y. Hắn cúi đầu khẽ nói bên tai nàng, trong giọng nói trầm thấp có biết bao nhu tình.

Quyển 2 - Chương 2: Điều múa trong tuyết

Càng gần đến thượng kinh, tiết trời càng trở nên rét lạnh, thời tiết tháng Giêng, không biết chừng trong nháy mắt đã có tuyết.

Bông tuyết bay phất phới trong không trung, lúc vừa mới bắt đầu thì nhỏ nhỏ giống như lông vũ trắng, tựa như cánh hoa rơi lác đác. Dần dần, tuyết dày hơn, tầng tầng lớp lớp tuyết rơi, giống như vô số những bông vải hình cầu nhào lộn từ trên trời rơi xuống.

Trong nháy mắt, đất trời mênh mông một mảng tuyết trắng, dãy núi phủ lên bộ phục trang màu bạc.

Một mảnh bông tuyết rơi trên lông mi Tần Lạc Y, chớp mắt liền hòa tan, còn có vài mảnh nhẹ nhàng rơi trên quần áo.

Tần Lạc Y ngẩng đầu lên, cảm nhận cảm giác bông tuyết phất lên mặt. Mà Sơ Tuyết ở phía sau lại cất giọng ngạc nhiên mừng rỡ.

Bởi vì sinh ra ở miền nam, nàng và Sơ Tuyết đều không có cơ hội nhìn thấy ảnh tuyết rơi là tả, sau khi đến nước Bột Hải, mới giật mình trước hình thù của bông tuyết như vậy. Bởi thế, mỗi khi có tuyết rơi chính là thời khắc hai nàng vui vẻ nhất.

“Tiểu thư... tuyết... tuyết rơi!” Sơ Tuyết như một đứa trẻ, quên hết tình cảnh hiện tại mà cao hứng kêu to.

Tần Lạc Y quay đầu lại, nhìn bộ dáng của Sơ Tuyết, không nén được

liền bật cười, lúc này tâm tình của nàng cũng trở nên tốt khác thường.

Không ngờ rằng nụ cười lúc này của Tần Lạc Y như hoa sen ẩn trong khe cốc, khiến Da Luật Ngạn Thác phía sau thấy mà không khỏi ngây dại.

Tần Lạc Y nhìn bông tuyết phiêu tán trong không trung, nhịn không được liền rướn thân mình về phía trước, chìa bàn tay nhỏ ra, hưởng thụ cảm giác bông tuyết hòa tan cho trong lòng bàn tay, nhìn nó trở nên trong suốt, sau đó từ từ mà tan.

“Coi chừng...” Da Luật Ngạn Thác trong lòng cả kinh, đột nhiên siết cương ngựa, kéo Tần Lạc Y không ngừng tiến về phía trước trở lại trong ngực.

“A...” Tần Lạc Y hoảng sợ, nàng quay đầu lại, hung hăng trừng mắt nhìn Da Luật Ngạn Thác sau lưng, nhìn từng mảng tuyết lớn, trong mắt đầy mong ngóng.

Da Luật Ngạn Thác cảm thấy buồn cười, cô gái này, uống công mình làm tiểu nhân.

Khi hắn cúi đầu thấy được khát vọng trong mắt Tần Lạc Y, ánh mắt ấm áp, bàn tay vò lên những sợi tóc mềm mại của Tần Lạc Y, khóe miệng nâng lên cười một cách cưng chiều.

Ngay sau đó, Da Luật Ngạn Thác vung tay lên: “Toàn quân tạm thời nghỉ ngơi!”

Toàn bộ Liêu quân đi phía trước tiếp lệnh liền dừng bước.

Tần Lạc Y nghi hoặc quay đầu nhìn nam nhân phía sau.

Đôi con người sâu thẳm của Da Luật Ngạn Thác giãn ra, tràn ngập nhu tình, tung người một cái nhảy xuống ngựa, ngay sau đó, trong khi Tần Lạc Y còn chưa kịp phản ứng liền nhẹ nhàng đem nàng nhẹ nhàng bế xuống dưới.

“Người...” Tần Lạc Y không biết mục đích của hắn là gì.

“Trừ lần này ra, trên đường bốn vương sẽ không cho nàng thời gian nghỉ ngơi nữa!” Da Luật Ngạn Thác buồn cười nhìn Tần Lạc Y đang đầy nghi vấn, nhẹ giọng nói.

Trong mắt Tần Lạc Y lóe lên vẻ vui mừng, nàng không nghĩ hắn lại có thể nhìn ra tâm tư của mình.

“Đi thôi!” Da Luật Ngạn Thác chìa tay mời trốn gương mặt tươi cười của Tần Lạc Y, nhẹ nhàng lau bông tuyết rơi trên khuôn mặt nàng.

“Mau thả ta xuống, tên khốn nạn này!” Sơ Tuyết ra sức đánh Khiêm Ngạo, khi nàng nhìn thấy tiểu thư đã xuống ngựa cũng không chờ được mà muốn xuống.

Khiêm Ngạo gào khóc một tiếng, hắn có chút oán trách nhìn vương gia, bất đắc dĩ ôm Sơ Tuyết xuống ngựa.

“Tiểu thư, mau! Chúng ta đến bên kia!” Sau khi xuống ngựa, Sơ Tuyết lập tức như bay đến trước mặt Tần Lạc Y, nắm tay nàng, chạy tới chỗ cách đại quân thật xa.

Da Luật Ngạn Thác leo trở lên lưng ngựa, thân hình cường tráng thẳng tắp ngồi trên cao, bờ môi mỏng họa nên độ cong quyến rũ, nụ cười cưng chiều sủng ái tràn trên khóe môi.

Ánh mắt hẳn chăm chú nhìn bóng hình xinh đẹp của Tần Lạc Y cách đó không xa, bản thân không nhận thức được muôn vàn cảm tình dịu dàng.

Cách đó không xa, Tần Lạc Y y phục trắng cùng bông tuyết đầy trời hòa làm một thể, thân hình nhẹ nhàng như quạt tuyết, như tiên nữ từ trong cõi mộng bước ra.

Khiêm Ngạo đến bên cạnh Mông Ca, huých hẳn một cái: “Chao ôi, đây chính là vương gia mà chúng ta biết sao?”

Mông Ca cười: “Tiểu tử nhà ngươi, vương gia là người người có thể trêu đùa sao?”

Quả thực, bọn họ đi theo vương gia chiến đấu trên sa trường nhiều năm như vậy, từ trước tới nay chưa từng thấy qua vương gia còn có mặt dịu dàng như vậy, xem ra vương gia lần này đúng là động tình với Tần cô nương rồi.

“Thật sự không hiểu nổi, cũng sắp đến thượng kinh rồi, làm sao mà vương gia vẫn còn để cho đại quân dừng lại chứ?” Tiêu Chí sờ đầu nói.

Khiêm Ngạo bất đắc dĩ khinh bỉ một cái, nhanh chóng bị tên Tiêu Chí này đánh bại .

“Tiêu Chí à Tiêu Chí, ngươi phải nhớ kỹ, ngày nào đó Khiêm Ngạo ta chết, đó không phải là chết trận, mà là bị ngươi làm cho tức chết!” Khiêm Ngạo nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nói với Tiêu Chí, ngay sau đó liền đấm một quyền lên đầu Tiêu Chí.

“Ngươi...” Tiêu Chí hung hăng nhìn hẳn.

“Ta liền đánh chết ngươi, đỡ phải phiền phức như vậy!” Nói xong, hai người quay lại đánh nhau.

Trong lòng Mông Ca than khóc một trận. Hắn nhìn cái vị Đông Lâm Vương cao cao tại thượng kia, vương gia à, chẳng lẽ trong mắt ngài chỉ có một Tần cô nương thôi sao? Ngài không thấy hai tên thủ hạ của ngài lại bắt đầu đánh nhau nội bộ rồi sao?

Mà giờ phút này cách đó không xa, Tần Lạc Y và Sơ Tuyết đang chơi đùa rất vui vẻ.

“A. Sơ Tuyết, em nghịch ngợm quá nha, xem ta chinh đốn em như thế nào!” Tần Lạc Y phúi quả cầu tuyết trên người bị Sơ Tuyết đá tung lên, vui vẻ đuổi theo Sơ Tuyết.

Nàng cứ như vậy không ngừng chạy trong tuyết vui cười, mái tóc đen theo gió nhẹ nhàng tung bay, hồn nhiên ngây thơ, múa hết khúc nghệ thường (1).

(1) nghệ thường: một điệu ca vũ nổi tiếng vào thời kỳ nhà Đường (618 – 896)

Dáng vẻ tuyệt mỹ của Tần Lạc rơi vào mắt Da Luật Ngạn Thác, trong lòng hắn đột nhiên như bị một thứ hạnh phúc lấp đầy, nếu có thể cùng nàng tay nắm tay giữa chốn hồng trần cũng chưa chắc không hẳn là một chuyện tốt đẹp gì.

Đang lúc ý nghĩ này vừa rõ lên, Da Luật Ngạn Thác đột nhiên chấn động, hắn bị suy nghĩ này làm cho kinh hãi, không hiểu tình cảm tận đáy lòng. Bản thân mình chưa bao lâu đã bị gọi là Đông Lâm Vương đã tâm bưng bưng mà nay tâm tư mình lại bị cô gái này bắt được dễ dàng như thế, đúng là ông trời đã định, chính mình “chạy trời không khỏi nắng” sao?

Da Luật Ngạn Thác cười khổ một tiếng.

Không sai, hắn bắt được thân thể của nàng, mà nàng lại bắt được tim của hắn.

Cách đó không xa, bông tuyết dày tạo nên làn sương trắng mờ mịt, mà Tần Lạc Y ở trong tuyết, tiếng cười không dứt bên tai, âm thanh mềm mại thanh thoát trong hư không, như một khúc “Thái liên khúc” (2), quay đầu ngược mắt, phù dung nghiêng, ánh mắt đung đưa rạng rỡ.

(2) “Thái liên khúc”: khúc hát hái sen

Tình cảnh này khiến Da Luật Ngạn Thác dao động, dường như đã mấy đời, ánh mắt theo bóng hình xinh đẹp của Tần Lạc Y mà phấp phồng.

Hóa ra nàng có thể vui vẻ như vậy.

Trong mắt Da Luật Ngạn Thác hiện lên chút đau đớn, vì sao? Vì sao nàng đối với bốn vương lạnh lùng như thế? Chẳng lẽ là bởi vì bốn vương tiêu diệt nước Bột Hải? Nhưng sau khi nàng biết được thì như thế nào? Phải chăng lại càng thêm khổ sở?

Da Luật Ngạn Thác tay cầm chặt dây cương, thờ dài một tiếng: “Y nhi, thà rằng để nàng oán trách bốn vương cả đời, bốn vương cũng không muốn thấy nàng thương tâm!”

Đôi con ngươi đen của hắn tràn đầy thương tiếc: “Đời này kiếp này, nguyện cùng người này mãi mãi!” Hắn thấp giọng nói.

Quyển 2 - Chương 3: Tiêu Thiên Phái

Một đạo quân trùng trùng điệp điệp tiến về kinh thành, vừa mới đến cửa thành, ở phía trước không xa truyền đến một hồi vó ngựa dồn dập.

“Bẩm vương thượng, Tiêu công chúa đã đến nghênh đón trước vương phủ!” Một tên trinh thám tiến lên bẩm báo.

“Tiêu Thiên Phái?” Da Luật Ngạn Thác cau mày.

Hắn cúi đầu nhìn Tần Lạc Y trong lòng, trên đường đi, hắn đã quen với thân hình liễu yếu đào tơ trong ngực.

“Ngồi yên, đừng cử động!” Da Luật Ngạn Thác nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn vì giá rét mà lạnh băng, nhảy xuống ngựa.

Sau lưng chợt lạnh khiến Tần Lạc Y rùng mình một cái, mình làm sao vậy? Vậy mà lại quen cảm giác ấm áp trong lòng hắn, lúc nàng giương mắt nhìn, đúng lúc thấy một cô gái cưỡi ngựa từ xa lại gần.

“Ngạn Thác biểu huynh...” Chỉ thấy một cô gái Khiết Đan mười bảy, mười tám tuổi thúc ngựa phi tới.

Khi nàng sắp đến gần đại quân thì khấn cấp ghìm dây cương, nhảy xuống ngựa, lập tức bổ nhào lòng Da Luật Ngạn Thác. Tiêu Thiên Phái là họ hàng của đương kim hoàng hậu, cũng có thể coi là biểu muội, tùy ý ngông cuồng là tính cách đặc trưng của nàng.

“Thiên Phái rất nhớ huynh đó nha!” Đôi cánh tay màu mật ong của nàng vây lấy cổ Da Luật Ngạn Thác như con rắn, giọng ngây ngây .

Trong mắt Luật Ngạn Thác vẫn lạnh như trước kia, hắc cau mày đẩy cánh tay mềm quấn trên người ra.

“Bổn vương không phải là đã về rồi sao?” Giọng nói tựa như băng lạnh.

Con mắt Tiêu Thiên Phái tối sầm lại, thoáng đảo mắt nhìn thấy Tần Lạc Y cưỡi trên lưng ngựa. Nàng kinh ngạc, cô gái này là ai?

Một thân áo trắng ngời cao cao trên lưng ngựa, đẹp đến mỏng manh, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, vương gia thế mà lại mang vẻ một nữ tử như vậy, hắc không phải luôn thích đầy những cô gái đầy đà đó sao? Thế nào lại cảm thấy hứng thú với một cô gái nhỏ nhắn mềm mại?

Nàng càng nghĩ càng tức giận, hung hăng giậm chân, lớn tiếng hỏi: “Ngạn Thác biểu huynh, nàng ta là ai? Vì sao lại ngồi lên Thiểm Điện?”

“Thiểm Điện” là con ngựa yêu quý của Da Luật Ngạn Thác, trừ hắc ra, những người khác đều không có tư cách cưỡi, mà nay cô gái trước mắt này lại cưỡi được.

Trong lòng nàng dần dần cảm thấy lo lắng.

Cùng lúc đó, Tần Lạc Y ở phía trên lưng ngựa cũng cẩn thận đánh giá cô gái trước mặt.

Chỉ thấy nàng với một mái đầu nâu với vài sợi tóc dài uốn cong,

nước da màu mật ong, đôi mắt màu rằm nắng, tất cả đều tỏa ra một vẻ phong tình mê hoặc người khác. Vẻ đẹp lộng lẫy, thân hình đầy đặn tràn ngập khí thế hoàng gia, ánh mắt quyến rũ không ngừng liếc về phía Da Luật Ngạn Thác, thỉnh thoảng lộ ra chút ái muội.

Thần sắc Tần Lạc Y hơi tối sầm lại, có lẽ cô gái như vậy mới được Da Luật Ngạn Thác yêu thích.

Đột nhiên, ý nghĩ này trong đầu lập tức dao động nội tâm Tần Lạc Y, hấn thích loại con gái gì thì liên quan gì đến mình? Nàng hốt hoảng kiềm ý nghĩ đột ngột nảy lên này.

“Thiên Phái, đây là cách muội đón tiếp bốn vương hời phủ?” Trên mặt Da Luật Ngạn Thác thoáng không vui khi hấn thấy Tần Lạc Y không hề có bộ dáng ghen tị, càng đổ thêm dầu vào lửa.

“Đương nhiên không phải! Thiên Phái biết biểu huynh không có hứng thú với nữ nhân như vậy thôi!” Sau khi thấy ánh mắt tức giận của Da Luật Ngạn Thác, Tiêu Thiên Phái vội vàng chuyển hướng câu chuyện, đem thân thể đầy đặn dựa chặt vào người Da Luật Ngạn Thác, nũng nịu nói.

“Thật sao? Muội thật hiểu biết sở thích của bốn vương!” Da Luật Ngạn Thác cười tà mị, ánh mắt nhẹ nhàng hướng về phía Tần Lạc Y trên lưng ngựa.

Cô gái đáng ghét, vẫn ngang ngược như thế, Tần Lạc Y vui cười trong tuyết kia đi đâu rồi?

Ánh mắt hấn tối sầm lại, đem Tiêu Thiên Phái đẩy ra, sau đó đi đến trước mặt Tần Lạc Y, bàn tay duỗi ra, vừa định ôm nàng xuống thì bị Tần Lạc Y bàn tay lạnh nhỏ bé của nàng cản lại.

“Tiêu Chí tướng quân, phiền người đỡ ta xuống dưới!” Nàng bình tĩnh nhìn về phía Tiêu Chí.

Tiêu Chí sửng sốt, cảm thấy có gì không đúng, nhưng mà không phát hiện được là không đúng chỗ nào, sau đó bước lên phía trước đỡ Tần Lạc Y xuống ngựa.

“Tiêu Chí... người thật to gan!” Ánh mắt Da Luật Ngạn Thác đột nhiên biến đổi, tiếng rống giận dữ theo cổ họng bật ra, hần nắm quả đấm thật chặt, hận không thể vung lên đầu Tiêu Chí.

Khiêm Ngạo than khóc một tiếng, cùng Mông Ca dùng ánh mắt thương xót nhìn Tiêu Chí sắp gặp xui xẻo.

Quyển 2 - Chương 4: Tiêu Chí bị phạt

Sau khi nghe thấy Da Luật Ngạn Thác gầm lên giận dữ, Tiêu Chí sợ tới mức hai chân mềm nhũn, vội vàng quỳ xuống đất: “Xin vương thượng thứ tội!” Hắn thật sự không rõ vương thượng vì sao đột nhiên lại tức giận như vậy, là vì hắn vừa mới giúp đỡ Tần cô nương xuống ngựa sao? Nhưng mà chính Tần cô nương mở miệng, bản thân làm sao không biết ngượng mà cự tuyệt? Chỉ mong vương thượng đừng phạt quá nặng mới được.

“Thứ tội? Hừ! Tháng này, sinh hoạt của Thiểm Điện sẽ do người phụ trách, còn có...” Da Luật Ngạn Thác dừng một chút, khi hắn thấy trong mắt Tiêu Chí ánh lên một tia hy vọng, lại nói: “Suốt một tháng không được uống rượu!” Mặt Tiêu Chí mặt nhất thời xụ xuống, không cho hắn uống rượu? Cái này quả thực là khổ hình, trời ạ, hắn nhìn Khiêm Ngạo và Mông Ca như muốn cầu cứu, ai ngờ, hai người kia lập tức quay đầu sang một bên, làm bộ như không thấy.

Hai người các người... thấy chết mà không cứu, Tiêu Chí phẫn hận nhìn hai người bọn họ.

Tần Lạc Y lạnh lùng đứng ở một bên, nàng thật sự không có tâm trạng nghe bọn họ nói những gì, lúc này nàng chỉ muốn gặp cha nuôi đang ở trong tù của Đông Lâm Vương phủ.

Thấy bộ dáng của Tần Lạc Y, Da Luật Ngạn Thác càng giận không thể phát tiết.

Đáng ghét, dọc đường đi bốn vương đối với nàng muôn vàn che chở, nàng thế mà một chút cảm động cũng không có! Chẳng lẽ trong lòng nàng bốn vương không có lấy một vị trí? Da Luật Ngạn Thác phần hận nghĩ.

“Biểu huynh, huynh đang nghĩ cái gì đấy? Huynh thật là xấu, thấy người ta cũng không thèm liếc mắt nhìn một cái, Thiên Phái không chịu!” Tiêu Thiên Phái cố ý làm nũng, thân hình đầy đặn cố tình cọ qua cọ lại trên người Da Luật Ngạn Thác, định gây chú ý với hắn.

Trong nội tâm nàng đã bắt đầu hốt hoảng, thực rõ ràng, Da Luật Ngạn Thác là vì nàng cô gái này mà nổi giận, Tiêu Chí tướng quân chẳng qua là giúp đỡ nàng một chút, biểu huynh lại trở nên gắt gỏng như vậy, nàng cảm giác cô gái này đối với biểu huynh mà nói, rất không bình thường.

Như vậy sao được, Da Luật Ngạn Thác là vị hôn phu tương lai của nàng, tuy rằng hắn có rất nhiều phi tần, nhưng Vương phi chỉ có thể là một mình nàng.

“Được, đợi sau khi bốn vương hồi phủ sẽ đến thăm muội!” Da Luật Ngạn Thác cười xấu xa, ánh mắt vẫn lạnh băng như trước, bàn tay lập tức ôm thân hình đầy đặn của Tiêu Thiên Phái, chậm rãi đi về phía trước.

Một hàng đại quân phía sau cũng chậm rãi đi theo.

“Đây chính là huynh nói nha, sau khi hồi phủ, không cho phép huynh thăm những phi tần khác!” Tiêu Thiên Phái thấy Da Luật Ngạn Thác như vậy càng thêm mạnh dạn nói.

Tuy rằng Tiêu Thiên Phái là họ hàng của đương kim hoàng hậu, thế nhưng nàng vẫn không thể hiểu được Đông Lâm Vương Da Luật

Ngạn Thác vui buồn thất thường, đó là vì nam nhân trước mắt này tà mị khiến cho nữ nhân yêu, tàn khốc khiến cho nữ nhân sợ, cho dù là đương kim hoàng thượng cũng phải kính hấn ba phần, huống chi là một Tiêu Thiên Phái.

Da Luật Ngạn Thác dừng bước, vươn tay nắm cầm Tiêu Thiên Phái không chút thương tiếc, ánh mắt trong nháy mắt trở nên u ám: “Muội đang yêu cầu bốn vương?” Trong giọng nói trầm thấp ẩn giấu uy phong khiến người ta khiếp sợ.

“Thiên Phái không dám, Thiên Phái nói đùa!” Hàm dưới Tiêu Thiên Phái truyền đến đau đớn khiến nàng chảy nước mắt, nàng vội vàng nghẹn ngào nói.

Tần Lạc Y đi ở phía sau cười lạnh, nàng quả thực không quen nhìn cô gái này ngoan ngoãn nghe theo hần.

Da Luật Ngạn Thác đột nhiên quay đầu, con ngươi đen híp lại: “Nàng cười cái gì?”

Tần Lạc Y tiến lên trước, đối mặt với Da Luật Ngạn Thác, không tự ti cũng không kiêu ngạo mở miệng nói: “Ta chỉ là tù binh của ngươi, không phải phi tần của ngươi, ngươi không có quyền yêu cầu ta cười hay khóc!”

Da Luật Ngạn Thác nhìn đôi mắt Tần Lạc Y đẹp như lửa, lạnh lùng cười: “Bốn vương sửa lại lời của nàng cho đúng, nàng chính là y nô hầu hạ bốn vương!”

Nói xong, trong mắt Da Luật Ngạn Thác hiện lên một hồi ái muội, sự lạnh băng trong đôi mắt khiến Tần Lạc Y sợ run lên.

Tiêu Thiên Phái đứng ở một bên cầm hận nhìn Tần Lạc Y, ánh mắt

từ nhu mì thùy mị trong nháy mắt chuyển thành hung ác, thân là nữ nhân, nàng quá rõ biểu cảm trong mắt Da Luật Ngạn Thác. Cô gái này, nhất định phải trừ bỏ!

Quyển 2 - Chương 5: Đông Lâm Vương phủ

Đông Lâm Vương phủ quy mô to lớn, khắp nơi đều như khoe khoang sự ngông cuồng của chủ nhân nó. Hai lớp cổng chính, trước cửa chính rộng ba gian có một đôi sư tử đá, mà ở hai bên cửa chính, bên trái có rất đông thị vệ, bên phải thì đứng đầy những phi tần xinh đẹp cùng tỳ nữ và gia nô.

“Nô tì cung nghênh vương thượng, vương thượng vạn phúc!” Nhóm phi tần xinh đẹp khẽ khom người.

“Bình thân!” Da Luật Ngạn Thác không biểu cảm nói.

“Vương thượng! Ngài thật là anh dũng, chỉ trong thời gian một tháng mà đã đánh chiếm được Bột Hải!” Nỗ Cổ Thị Ngọc Ninh Nhi sau khi bình thân lập tức đi đến trước mặt Da Luật.

“Ninh Nhi thỉnh an công chúa...” nàng cố nén hờn giận trong lòng, hơi hạ thấp người nói.

Nỗ Cổ Thị Ngọc Ninh Nhi là trưởng nữ của gia tộc Nỗ Cổ, cũng là Ninh phi mới sắc phong của Da Luật Ngạn Thác. Nàng tự kiềm chế sự sủng ái của Da Luật Ngạn Thác, luôn không ưa Tiêu Thiên Phái kiêu căng, nhưng mà không có cách nào. Nàng ta là công chúa, lại là người của gia tộc Tiêu thị, nàng chỉ có thể đem ngọn lửa trong lòng đè ép xuống.

Người Khiết Đan lấy vợ luôn nghiêm khắc tuân theo quyên tắc “Kết

hôn khác họ”, bởi vì họ Da Luật và họ Tiêu là hai dòng họ lớn, bởi vậy, họ Tiêu kết thông gia với họ Da Luật. Sau khi Tiêu Thiên Phái gả vào Đông Lâm Vương phủ, nàng mới có thể được cho là nữ chủ nhân chân chính, cũng chính là Vương phi tương lai.

“Ừ...” Tiêu Thiên Phái kêu căng nhìn Ninh phi, nàng vô cùng không ưa việc nhìn nữ nhân uốn éo kiểu cách này, ý vào việc bản thân được vương thượng sủng ái một chút liền vô cùng đắc ý, chờ sau khi nàng cùng Da Luật Ngạn Thác thành thân sẽ cho nàng ta đẹp mặt, khiến cho nàng ta hiểu rõ rốt cuộc ai mới là nữ chủ nhân của vương phủ này.

Đang lúc phi tần ngăm cuộn trào mãnh liệt, Da Luật Ngạn Thác vừa liếc qua đã thu hết vào trong đáy mắt, khóe miệng hấn cong lên: “Miệng Ninh phi càng ngày càng khiến bốn vương yêu thích, xem ra có người nên học tập Ninh phi rồi!” Nói xong, con người liền quét về phía Tần Lạc Y.

Trong mắt Ninh phi dâng lên vẻ đắc ý, nhưng lập tức, nàng liền thấy được Tần Lạc Y cách đó không xa, nàng ta là ai? Trong mắt Ninh phi phủ đầy nghi hoặc.

Tần Lạc Y khinh miệt quay đi, trong có chút không thoải mái. Nàng không biết rốt cuộc mình như thế nào, nàng thực ác cảm với những nữ nhân này.

Da Luật Ngạn Thác hừ lạnh một tiếng, đi vào vương phủ trước tiên, ngay sau đó, đoàn người đi theo sau.

Tần Lạc Y theo sát phía sau đoàn người, đôi mắt đẹp ngăm nhìn chung quanh, nàng muốn ghi nhớ đường đi trong phủ đệ trong thời gian ngắn nhất.

Nhưng khi nàng bước vào phủ đệ mới phát hiện mình đã nghĩ sai rồi, bởi vì không thể trong nháy mắt là có thể đi hết toàn bộ phủ đệ. Bên trong Đông Lâm Vương phủ to như vậy, ngoài khí thế khác thường, kiến trúc chẳng chịt cũng làm nàng hoa mắt.

Chính diện cửa trước là cột đá Thái Hồ (1) hình trụ cao chót vót, đem toàn bộ phủ đệ chia làm phải, giữa, trái – sắp xếp thành ba, đi từ phía trước theo thứ tự là cổng chính rộng ba gian cùng cổng trong rộng năm gian, cửa đông tạo thành tam tiến tứ hợp viện (2), nhà chính cửa tây là phòng lớn có phong thái phi thường.

(1) đá Thái Hồ: loại đá vùng Thái Hồ (Giang Tô) có lỗ hang rất đẹp, lạ

(2) tam tiến tứ hợp viện: kiểu nhà truyền thống của Trung Quốc, gồm các khối nhà bao quanh một khoảng sân trong ở giữa.

Đi một mạch về phía trước, hoa viên phủ đệ to như vậy hiện ra trước mắt, cổng vòm hoa viên làm bằng đá cẩm thạch trắng, trái phải bên trong đều có hòn non bộ, sau đó là một cái ao hình vòng được đặt tên là “Thi Họa Phảng” (3)

(3): “Thi Họa Phảng”: thuyền thi họa

Phía sau cái ao là đại sảnh rộng năm gian, hai bên sảnh đều có hành lang thông hướng đông tây. Phía sau nữa là hòn non bộ, tiến vào phía đông, trước viện có một cửa thùy hoa (4), phía trước bên phải có đình Lưu Bôi, sân phía bắc có lầu diễn kịch, ba phần liên kết với nhau. Đình viện tràn ngập sắc hương của trời.

(4) cửa thùy hoa: một kiểu cửa trong kiến trúc nhà thời xưa, trên có mái, bốn góc buông bốn trụ lửng, đỉnh trụ chạm trở sơn màu

Tần Lạc Y không thể mừng rỡ được toàn bộ phủ đệ, lầu các,

hành lang tràn ngập vẻ lộng lẫy tao nhã, cảnh sắc gợi nên cảm giác
tĩnh mịch, sâu thẳm.

Quyển 2 - Chương 6: Cơn sóng ngầm

Sau khi rẽ ngang rẽ dọc cũng là lúc Tần Lạc Y cho rằng mình như muốn té xỉu, Da Luật Ngạn Thác đi ở phía trước đột nhiên dừng bước.

“A...” Tần Lạc Y không chú ý, đột nhiên đụng vào lồng ngực ấm áp của Da Luật Ngạn Thác.

Da Luật Ngạn Thác buồn cười đỡ Tần Lạc Y bị đụng khiến cho thất điên bát đảo, đây chính là kết quả của việc đi đường mà không chịu để tâm.

Thực ra từ lúc vào cửa, Da Luật Ngạn Thác vẫn quan sát nét mặt biến đổi của Tần Lạc Y, khi hắn thấy nàng nhìn xung quanh cũng biết Tần Lạc Y cũng không phải là ngạc nhiên trước quy mô của phủ đệ, mà là... nhớ đường đi trong phủ đệ.

Khi hắn thấy được điều đó, trong lòng dâng lên một hồi mất mát, chẳng lẽ nàng một chút cũng không muốn ở lại bên mình sao?

“Người đâu, đưa công chúa hồi cung!” Da Luật Ngạn Thác lạnh lùng nhìn thị vệ bên người kêu to.

“Ngạn Thác biểu huynh, Thiên Phái tưởng là sẽ cùng huynh gặp gỡ một chút!” Tiêu Thiên Phái biến sắc, lập tức giữ chặt cánh tay của Da Luật Ngạn Thác cánh tay nói.

Chân mày Da Luật Ngạn Thác lộ ra vẻ không kiên nhẫn.

“Công chúa, mời...” thị vệ tiến lên trước nói .

Tiêu Thiên Phái cực kì không muốn mà nhìn Da Luật Ngạn Thác: “Vậy nếu huynh có thời gian thì hãy vào hoàng cung thăm muội nha!” Nàng lẩm bẩm nói, nói xong, liền lưu luyến không rời mà ra khỏi vương phủ.

“Các nàng đều lui ra đi!” Da Luật Ngạn Thác chuyển hướng sang nhóm phi tần, thản nhiên nói.

“Dạ...” nhóm phi tần cúi người lưu luyến.

“Vương thượng, ngài nhất định là rất mệt, đến Noãn Tập Hiên đi, thiếp đã chuẩn bị trà nhân sâm chờ vương thượng thưởng thức!” Ninh phi thấy Tiêu Thiên Phái đi rồi liền lập tức tiến lên, con người then thùng muôn vàn thùy mị.

Tần Lạc Y nhìn Ninh phi nhu mì, thật sự là khó tưởng tượng được có một cái cô gái có thể đẹp không sao tả xiết như vậy.

Cổ áo màu đỏ hơi thấp, lộ ra bộ ngực đầy đặn, gương mặt tựa như đoá phù dung, lông mày như cây liễu, so với hoa đào còn vô cùng rung động lòng người, đỏ môi đỏ thắm giương lên.

Trong mắt nàng hiện lên một chút khác thường, khi nàng biết nữ tử trước mặt là phi tần sủng ái nhất của Da Luật Ngạn Thác, trong lòng thế nhưng lại dâng lên chút ghen tuông.

Ánh mắt khế biến của Tần Lạc Y rơi vào trong mắt Da Luật Ngạn Thác, trong lòng hần dâng lên một loại chân tình.

“Không cần, nàng cũng lui ra đi!” Da Luật Ngạn Thác nói với Ninh phi,

ngữ khí kiên định không hề cò kè bớt một thêm hai.

“Vâng, vậy thần thiếp xin cáo lui!” Ninh phi không cam lòng mà nói.

“Lạp Cô, ngay hôm nay phái người đến Tây sương biệt uyển sửa sang lại, gọi là ‘Hiệt Tú Hiên’, sau này vị Tần cô nương này sẽ là chủ nhân của Hiệt Tú Hiên!”

“Dạ...” Lạp Cô vội vàng lĩnh mệnh. Bà có thể được cho là lão quản gia của Đông Lâm Vương phủ, xử lý việc trong vương phủ từ trên xuống dưới.

Trong lòng Lạp Cô dâng lên nghi vấn, Tây sương biệt uyển? Nơi đó không phải là... Bà giương mắt nhìn vị Tần cô nương trong lời của vương thượng liền kinh ngạc một chút. Khá cho một cô nương tuyệt mỹ, hóa ra chỉ có những cô gái như vậy mới có thể khiến cho vương gia ban tặng Tây sương biệt uyển.

“Mà trong thời gian này...” Da Luật Ngạn Thác nhìn sắc mặt tái nhợt của Tần Lạc Y, cười nhạo nàng một tiếng, cánh tay dừng trên vai nàng: “Y nhi, nàng ở cùng một chỗ với bốn vương!”

Sắc mặt Tần Lạc Y đột nhiên đại biến, nàng không đứng vững, lão đảo một cái, thiếu chút nữa ngã vào lòng Da Luật Ngạn Thác.

“Người nói cái gì... Muốn ta... ở cùng một chỗ với người? Tại sao?” Đôi môi nàng run rẩy nói.

“Nàng nếu là y nô của bốn vương, chăm sóc bốn vương cho khỏe mạnh đương nhiên cũng là trách nhiệm của nàng!” Nói xong, liền mạnh mẽ ôm nàng vào trong ngực mang đi.

Mà vừa rời đi không xa, Ninh phi nghe thấy lời nói này liền kinh sợ

quay đầu lại, khi nàng nhìn thấy vẻ mặt dịu dàng của vương thượng, trong lòng giống lên tiếng chuông mãnh liệt, nữ nhân này dựa vào cái gì mà được vương thượng đặc biệt cho phép? Toàn bộ mọi người trong phủ đều biết, Tây sương biệt uyển là nơi ở của Vương phi, người vào ở đương nhiên là Vương phi tương lai của Da Luật Ngạn Thác.

Bởi vì có Tiêu Thiên Phái nên bản thân không dám hi vọng xa vời, nhưng mà mong có thể tranh thủ thật nhiều yêu thương của vương thượng, hiện nay, vương thượng vậy mà lại cho nữ nhân này vào ở trong đó.

Cơn giận dữ dâng lên trong mắt Ninh phi, nàng tức giận quay đầu lại nói với nha hoàn bên cạnh: “Na Hi, về sau chú ý người này cho ta!”

“Dạ...” Na Hi vội vàng đáp.

Quyển 2 - Chương 7: Cự tuyệt mặc Liêu phục

Tần Lạc Y giống như một con cừu con đang chuẩn bị bị làm thịt, toàn thân ngâm trong một thùng nước tắm lớn như vậy.

Hương thơm của những cánh hoa gợn trên mặt nước ấm áp, khói bốc nhẹ nhàng thanh thoát, mùi hương thoải nhẹ khắp nơi.

Nàng nhú mày một cái, bản thân thực không có thói quen có người hầu hạ mình tắm rửa, nhất là hai cô người hầu Khiết Đan trước mặt nghe không hiểu mình nói gì.

Hai cô người hầu nghĩ rằng Tần Lạc Y nghe không hiểu tiếng Khiết Đan, bởi vậy, hai người cũng không hề cố kỵ mà lải nhải trước mặt Tần Lạc Y.

Tần Lạc Y không biến sắc, kỳ thực nàng nghe được hay không đều khó khăn, bởi vì toàn bộ quá trình đều không để cho nàng yên tĩnh.

Theo lời hai cô người hầu, Tần Lạc Y có thể nghe ra hai người đều khinh thường nàng. Các nàng cho rằng, con gái thì phải có thân thể cao lớn đầy đặn, như vậy mới có thể sinh đẻ tốt, mà Tần Lạc Y lại mềm mại tựa hồ có thể tan thành nước, đáng người như vậy ở Đại Liêu là không có khả năng sinh con.

Trong lòng nàng cười lạnh, trên mặt cũng dần lộ ra vẻ chán ghét.

Nhưng mà sau khi đợi nàng xong, thần sắc chán ghét trên mặt trong

nháy mắt chuyển sang khó mà giải thích được.

Đôi mắt đẹp của nàng nhìn chăm chăm Liêu phục lộng lẫy trong tay người hầu, áo choàng cùng váy áo lông cừu màu tuyết trắng, giày da ngoại tộc được thủ công tinh xảo đến điểm lệ, thậm chí còn có đồ trang sức óng ánh, mỗi một món đều toát lên vẻ vương tộc cao quý.

Da Luật Ngạn Thác ghê tởm, chẳng lẽ hẳn muốn nàng mặc bộ trang phục này?

Tần Lạc Y khinh bỉ nhìn qua bộ trang phục, một câu cũng chưa nói liền xoay người cầm lấy quần áo của mình.

Hai cô người hầu hoảng sợ, các nàng lập tức tiến lên, mồm năm miệng mười ngăn cản Tần Lạc Y mặc quần áo, ra sức cầm bộ Liêu phục trong tay mặc lên người nàng.

Tần Lạc Y kinh hô một tiếng, bị hai nữ nhân cường tráng này làm cho sợ hãi, nàng chột giật lấy bộ Liêu phục trong tay hai người, hung hăng ném xuống đất, châu báu hoa lệ trong nháy mắt văng đầy đất.

“Sao lại thế này?” Một giọng nói trầm thấp từ ngoài cửa truyền vào.

Ngay sau đó, thân hình cao lớn của Da Luật Ngạn Thác xuất hiện bên trong tấm cung.

Da Luật Ngạn Thác một thân mặc trường bào, thắt lưng đeo đai áo chỉ có hoàng thân quốc thích mới có tư cách mang, dây đai làm bằng vàng với bạc tinh xảo, phần trên dát ngọc bích.

Hắn như vị tôn vương đảo mắt qua bộ Liêu phục cùng trang sức rơi trên mặt đất, khuôn mặt sắc như đao hiện lên chút không vui.

Hai cô người hầu tiến lên hành lễ, ăn nói lộn xộn, bầm báo ngọn nguồn câu chuyện.

Da Luật Ngạn Thác giương mày, phẩy tay một cái ra lệnh cho hai người hầu đi ra ngoài.

Hắn tiến đến trước mặt Tần Lạc Y, dạt dào hứng thú nhìn khuôn mặt đỏ bừng của nàng vốn vẫn còn luống cuống tay chân sửa sang lại quần áo, không nhịn được liền cười một cái.

“Vì sao không mặc?” Trong giọng nói trầm thấp của Da Luật Ngạn Thác pha chút dịu dàng.

Tần Lạc Y từng bước lui về phía sau, nàng ép mình không được bị tác động bởi hơi thở nam tính này.

“Ta sẽ không mặc trang phục nước Liêu các ngươi, lẽ nào ngươi còn muốn dùng cách này để khoe ra sự dũng mãnh của ngươi?” Nàng hạ mắt xuống, cái tay nhỏ bé cầm chặt cổ áo hơi lỏng ra.

“Nàng cứ mặc quần áo như vậy mà đi theo bốn vương tham gia thịnh yến của Hoàng Thượng?” Da Luật Ngạn Thác từng bước tiến lên, duỗi bàn tay ra, ngón tay thon dài khiêu khích cổ áo hơi mở ra của Tần Lạc Y.

“Không ngờ... nàng nghĩ là hiện giờ bốn vương muốn lâm hạnh?” Ngữ khí hắn trong nháy mắt trầm xuống, khóe miệng gợi lên nụ cười tà mị.

“Ngươi...” Tần Lạc Y trừng lớn hai mắt, nhìn người đàn ông càng ngày càng gần, nàng một tay nắm chặt cổ áo, một tay dùng sức chống đỡ lồng ngực của Da Luật Ngạn Thác.

Quyển 2 - Chương 8: Nam tử điên cuồng

Da Luật Ngạn Thác dễ dàng bắt lấy cổ tay Tần Lạc Y, tay phải thon dài rắn chắc chế trụ hai tay của nàng, tiến người lên trước.

“A...” Tần Lạc Y la thất thanh, cổ áo vì không có chướng ngại vật mà mở ra, lộ ra bờ vai trắng nõn với độ cong đẹp đẽ.

Da Luật Ngạn Thác cười xấu xa, ngay cả hai bên lông mày rậm cũng gợn lên chút ôn nhu, hắn đem mũi dừng ở cần cổ trắng nõn của Tần Lạc Y, tham lam hưởng thụ mùi thơm phảng phất trên người nàng.

Tần Lạc Y vừa sợ vừa xấu hổ, nàng ra sức nghiêng đầu sang chỗ khác, ngăn chặn sự xâm nhập nóng bỏng này.

“Y nhi, nàng thật đẹp!” Trong tiếng nói thì thào của Da Luật Ngạn Thác tràn ngập cưng chiều và khát vọng, đến cái trán trơn bóng của Tần Lạc Y, đôi con ngươi thâm thúy càng trở nên sâu thẳm.

Trong lòng Tần Lạc Y khẽ run, đôi mắt đẹp như thủy tinh trong suốt, con ngươi trong veo cùng bộ trang phục xốc xếch hòa thành một vẻ phong tình rạng rỡ, làn môi mỏng, sắc mặt nhợt nhạt như nước.

Da Luật Ngạn Thác khó mà tự kiềm chế, hắn đột nhiên cúi xuống, đôi môi nóng rực cũng theo thế hạ xuống, che lấp cái miệng nhỏ nhắn của nàng.

Tần Lạc Y mở to hai mắt, đôi con ngươi trong suốt tràn ngập phần nộ cùng khiếp sợ, nhưng theo nộ hôn của hắn càng thêm nóng bỏng, ánh mắt của nàng bắt đầu mờ lung...

Nộ hôn của hắn đáng sợ như có ma pháp, làm cho nàng từ từ quên hết thấy mọi thứ, quên mình đang ở chỗ nào...

Nàng không tự chủ được mà nhắm mắt lại.

Mùi nam tính nồng nặc xâm nhập vào trong miệng nàng, nhanh chóng chiếm giữ lấy. Mùi của hắn thật sâu cay, thật nguy hiểm, giống như dính đầy độc dược, không cẩn thận sẽ khiến cho người ta trầm luân mà nghiện...

Khi hắn rốt cục cũng buông nàng ra, nàng nhìn thấy đôi mắt của nam nhân kia bừng sáng, ánh mắt kia quá táo bạo, quá trực tiếp, quá có tính xâm lược, quá... Khiến nàng không còn cách nào thừa nhận!

Khi nàng vừa mới cảnh giác lại chuyện mình vừa làm, hai gò má chợt nóng lên, tay phải theo bản năng vung lên.

“Nàng muốn đánh ta?” Da Luật Ngạn Thác lập tức ngăn chặn bàn tay đang hạ xuống của nàng, bàn tay to dùng sức nắm lấy cổ tay trắng toát, khí thế hung ác, nham hiểm trong mắt như muốn hủy toàn thân xương cốt của nàng!

Nữ nhân to gan, dám có ý định này!

Tần Lạc Y lạnh lùng trừng hắn, nếu nói nàng hoàn toàn không sợ hãi là gạt người, giờ phút này Da Luật Ngạn Thác giống như là con sư tử bị chọc giận, ánh mắt khủng bố khiến người ta lạnh cả sống lưng.

Nhưng nàng không cho phép bản thân mình sợ hãi! Kiên cường mà

đứng thẳng.

“Không nghĩ rằng đường đường một Đông Lâm Vương thế mà có thể hạ lưu vô sỉ như vậy!”

“Hạ lưu vô sỉ?” Da Luật Ngạn Thác cất tiếng cười to, như là nghe được chuyện buồn cười nhất trên đời.

“Y nhi, theo bốn vương thấy, nàng hình như rất say mê, rất thích thú!”

Phản ứng của nàng không lừa người được!

“Người nói bậy!” Tần Lạc Y bị một lời chọc phá vừa then vừa giận. Không sai! Nàng xác thực bị hấn hôn đến mất hồn, bị hấn hôn đến choáng váng vui sướng, nhưng đánh chết nàng nàng cũng sẽ không thừa nhận!

“Có nói bậy hay không, thử lần nữa sẽ biết.” Da Luật Ngạn Thác cười khẩy nguy hiểm, bắt lấy nàng lần nữa, cuồng nhiệt lấp kín cánh môi đỏ bừng.

“A...” Tần Lạc Y liều mạng đánh vào thân hình trắng kiện của Da Luật Ngạn Thác, nàng sợ cái sự rung động trong lòng này.

Nhưng mà nàng không biết, bản thân càng phản kháng, lại càng kích thích khát khao chinh phục nàng của Da Luật Ngạn Thác!

“Vương thượng, người ngài muốn tìm đã được triệu tới!” Giọng nói của Lạp Cô ngoài tầm cung không thức thời mà truyền tới.

Quyển 2 - Chương 9: Nha hoàn Thái Nam

Nghe được âm thanh ngoài cửa, Da Luật Ngạn Thác hơi nhú mào, buông Tần Lạc Y trong long ra, cầm lấy y phục trên tay, nhẹ nhàng khoác lên bờ vai hơi lộ ra của nàng, hấn không cho phép người khác nhìn thấy vẻ đẹp của Tần Lạc Y.

“Vào đi!” Hấn mở miệng nói.

Ngay sau đó, Lạp Cô đi vào, trên tay cầm một bộ quần áo màu trắng. Sau lưng nàng là một cô gái mười bốn mười lăm tuổi mặc trang phục nha hoàn, gương mặt có thể coi là thanh tú.

“Vương thượng, người đã đưa đến đây, đây là trang phục ngài yêu cầu nô tì chuẩn bị!” Lạp Cô cung kính cúi đầu tiến lên nói.

“Tốt, người lui ra trước đi, nha hoàn này ở lại!” Da Luật Ngạn Thác nói.

Lạp Cô cúi người rời đi. Vẻ mặt Tần Lạc Y hồ nghi.

Da Luật Ngạn Thác ngồi trên ghế hoa, lạnh lùng mở miệng: “Người biết nói tiếng Hán?”

Tiểu nha hoàn được giữ lại nghe thấy giọng nói lạnh như băng của vương thượng liền giật mình, vội vàng đáp: “Bẩm vương thượng, bà nội nô tì là người Hán!”

Da Luật Ngạn Thác hài lòng gật đầu: “Người tên là gì?”

“Bẩm vương thượng, nô tì tên Thái Nam!” Nàng kính sợ trả lời.

Da Luật Ngạn Thác đứng dậy: “Thái Nam, về sau vị này chính là chủ tử của ngươi, hầu hạ cho tốt!”

“Dạ, vương thượng!” Thái Nam vội vàng đáp.

“Người... có ý gì?” Tần Lạc Y đầu óc mơ màng nhìn Da Luật Ngạn Thác bên người.

Da Luật Ngạn Thác trêu mếu mơn trớn sợi tóc trên trán Tần Lạc Y, nhẹ giọng nói: “Như vậy nàng sẽ không thấy buồn chán!”

Tần Lạc Y ngược mắt, nam tử này quan tâm mình sao? Không phải mình chỉ là tôi tớ của hắn sao?

“Ta chỉ muốn gặp cha nuôi đang bị giam cầm và Sơ Tuyết!” Nàng theo bản năng nói.

Giờ phút này Tần Lạc Y chỉ nhớ đến cha nuôi và Sơ Tuyết, tuy rằng nàng biết cha nuôi đang bị giam ở trong phủ, nhưng mà mình lại không có cách nào gặp được, mà Sơ Tuyết sau khi hồi kinh liền bị Khiêm Ngạo mang đi, không có một chút tin tức của nàng, nàng rất lo lắng.

Da Luật Ngạn Thác lắc đầu: “Y nhi, đừng nói những lời khiến bốn vương mất hứng như vậy! Nếu nàng ngoan ngoãn nghe lời bốn vương, bốn vương tự nhiên sẽ để cho nàng gặp bọn họ.”

Thần sắc trong mắt Tần Lạc Y tối sầm lại, quả nhiên không có đơn giản như vậy.

“Đi, nhìn xem bốn vương chuẩn bị trang phục cho nàng!” Da Luật Ngạn Thác ôm lấy Tần Lạc Y, Thái Nam lập tức đem y phục bên người trình lên.

Một bộ y phục màu trắng, bộ váy khố trắng uốn lượn màu trắng quanh trăm cánh hoa mai, áo choàng vì che đậy rét lạnh mà hiện ra hết vẻ lộng lẫy hoa lệ.

Trong mắt Tần Lạc Y lộ vẻ xúc động, đây là Hán phục, hấn làm sao có thể?

“Thái Nam, hầu hạ nàng thay quần áo!” Da Luật Ngạn Thác nói.

“Ta sẽ không đi hoàng cung với ngươi!” Tần Lạc Y lập tức phản ứng lại, thật sự là chuyện đùa, hấn diệt nước của nàng, còn muốn dẫn nàng tham gia thịnh yến chúc mừng?

“Hả? Phải không? Nàng thử xem!” Trong mắt Da Luật Ngạn Thác lóe lên một tia nguy hiểm.

“Nàng lúc nào cũng làm trái ý bốn vương, khó gặp được cha nuôi của nàng!”

Tần Lạc Y trong lòng căng thẳng, nam nhân này luôn vui buồn thất thường.

Da Luật Ngạn Thác nhìn phản ứng của Tần Lạc Y, khóe miệng hơi giương lên: “Nếu nàng không muốn bốn vương giúp đỡ thì hãy ngoan ngoãn nghe lời!”

Những lời này quả thực có tác dụng đe dọa, Tần Lạc Y sợ tới mức vội vàng đi vào một căn phòng khác, Thái Nam theo sát phía sau.

Quyển 2 - Chương 10: Mệnh phù

Một lát sau.

“Vương thượng, nô tì đã giúp chủ tử thay y phục!” Thái Nam đi đến trước mặt Da Luật Ngạn Thác nói.

Da Luật Ngạn Thác quay người lại, khi hắn thấy Tần Lạc Y đứng cách đó không xa, trong lòng nhất thời bị một tấm chân tình dao động.

Tần Lạc Y mặc một bộ y phục trắng, chỉnh tề rung động lòng người mà đứng ở nơi đó, yên lặng, nhưng càng khiến cho người ta kinh ngạc đến mức giật mình, áo choàng lông cừu tuyết trắng càng tô điểm vẻ tuyệt mỹ của nàng, “mặt như trăng rằm mùa thu, sắc như hoa xuân buổi sớm, mái tóc bằng như dao xén, lông mày rõ như mực kẻ” (1), thật như gió phất qua cây ngọc, tuyết bọc nụ hoa, lại thêm trời sinh tính trong trẻo nhưng lạnh lùng, thực đúng là dùng câu “trắng lạnh mênh mông” để hình dung.

(1) “mặt như trăng rằm mùa thu, sắc như hoa xuân buổi sớm, mái tóc bằng như dao xén, lông mày rõ như mực kẻ”: trích trong Hồng Lâu Mộng (Tào Tuyết Cần) để tả Bảo Ngọc

Tần Lạc Y bị ánh mắt táo bạo của Da Luật Ngạn Thác nhìn mà ngượng ngùng, nàng nhẹ giọng hỏi Thái Nam: “Thế nào? Có gì

không bình thường sao?”

Thái Nam che miệng cười: “Đúng là chủ tử rất đẹp!”

Gương mặt tươi cười của Tần Lạc Y có chút đỏ hồng.

Ngũ quan cương nghị thâm thúy của Da Luật Ngạn Thác bị một vẻ đẹp bao phủ, hấn đi đến trước mặt Tần Lạc Y, lấy cây trâm ngọc Thái Nam đưa lên.

Đây là cây trâm ngọc Tần Lạc Y vẫn luôn mang theo, một cây trâm màu xanh lục có mùi hương, cả cây trâm dùng một khối ngọc chạm khắc mà thành, viên ngọc phía trên là từ san hô, được khám nạm tinh xảo bên trong, lóng lánh, tuyệt mỹ vô cùng.

“Trâm như mỹ nhân, thật khiến cho người ta yêu mến!” Da Luật Ngạn Thác tán thưởng nói, ngay sau đó liền nhẹ nhàng mà đem cây trâm này kẹp giữa búi tóc của Tần Lạc Y, trong mắt là một mảnh nhu tình.

Tần Lạc Y hơi hốt hoảng, trong lòng như con nai con đang loạn, nàng không nghĩ nam nhân bá đạo này cũng có mặt dịu dàng như thế.

Sau khi cài trâm, ánh mắt Da Luật Ngạn Thác lộ vẻ hài lòng, rồi sau đó theo mắt mà nhìn thấy miếng ngọc bội bên hông Tần Lạc Y.

Một đôi con ngươi trong nháy mắt lại trở nên vừa nóng vừa sắc bén, vẻ kiêu ngạo bao phủ ngũ quan cương nghị.

“Ngươi muốn làm gì?” Khi Tần Lạc Y thấy biểu cảm của hấn thay đổi, đột nhiên cả kinh, nàng biết lúc này hấn đang tràn ngập nguy hiểm.

“Đừng cử động!” Da Luật Ngạn Thác nhẹ nhàng quát, bàn tay to dùng một chút lực giật lấy miếng ngọc bội trên người nàng, vung tay

lên, toàn bộ miếng ngọc bội bị chương vỡ tan tành.

“Không...” Tần Lạc Y kinh hãi, sau khi nàng nhìn thấy miếng ngọc bội vỡ nát, lửa giận dâng lên toàn bộ đôi mắt, tên khốn kiếp này, đây là vật Tang đại ca tặng cho mình, thế nhưng bị hắn làm hỏng rồi!

Nàng oán hận, bàn tay siết chặt thành quyền, hận không thể tiến lên bóp chết hắn.

Da Luật Ngạn Thác cố ý làm bộ như không thấy cơn thịnh nộ của Tần Lạc Y, hắn đúng là không thích nhìn khối ngọc này, về sau nàng chỉ có thể đeo vật của hắn đưa.

Nghĩ đến đây, hắn liền lấy mảnh mệnh phù tùy thân bên người hạ xuống, kéo Tần Lạc Y qua, cúi người.

Đông Lâm Vương cao cao tại thượng này, thế mà lại quỳ một chân trên mặt đất.

Tần Lạc Y và Thái Nam ở sau lưng đồng thời trừng lớn hai mắt.

Sau khi đem mệnh phù thắt thật chặt ở bên hông Tần Lạc Y, Da Luật Ngạn Thác đứng lên.

“Không được ném thứ bốn vương tặng cho nàng!” Hắn ở bên tai nàng nhẹ nhàng nói.

Tần Lạc Y cúi đầu nhìn miếng mệnh phù này nói: “Đây là cái gì?” Nàng cau mày, nhìn trái nhìn phải cũng không hiểu đây là cái gì.

Da Luật Ngạn Thác cười sang sảng, cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Tần Lạc Y, nàng không hiểu cũng không hề gì, chỉ cần biết rằng nàng không ném nó đi là tốt rồi.

“Đây là ký hiệu cho thấy từ nay về sau nàng thuộc về bốn vương!”
Lời nói tà mị lộ ra cương quyết chiếm làm của riêng.

“Người...” Tần Lạc Y nổi óa.

“Đừng có mơ tưởng chuyện tháo xuống, nếu không sẽ bất lợi cho nàng!” Da Luật Ngạn Thác đe dọa.

Thái Nam đi theo phía sau mở to hai mắt nhìn, trời ạ, Đông Lâm Vương thế nhưng lại đem mệnh phù tượng trưng cho thân phận vương giả trao cho chủ tử, mà chủ tử rõ ràng còn không biết tầm quan trọng của mệnh phù này.

Mệnh phù là tượng trưng cho thân phận hoàng tộc, cũng là tượng trưng cho uy quyền, nhìn thấy mệnh phù là tương đương với việc nhìn thấy bản thân Đông Lâm Vương, giống như thanh thượng phương bảo kiếm của hoàng đế người Hán.

Mà mệnh phù của vương thượng lại giao cho chủ tử, có phải là đại diện...

Thái Nam thầm nghĩ, trong lòng một trận vui vẻ, xem ra ngày lành tháng tốt đã qua rồi.

Quyển 3 - Chương 1: Thịnh yến hoàng cung

Thịnh yến hoàng cung

Trong hoàng cung từ trên xuống dưới, cung vàng điện ngọc như tăng thêm bầu không khí vui vẻ, hiển nhiên là yến tiệc chúc mừng công chiếm Bột Hải thắng lợi.

Mà yến tiệc này đối với Tần Lạc Y mà nói, là cách mà Da Luật Ngạn Thác vũ nhục nhân cách và tự ái của mình.

Hoàng đế khai quốc Đại Liêu Da Luật A Bảo Cơ cùng hoàng hậu Thuật Luật Bình vẻ mặt uy nghiêm ngồi trên đại điện.

Da Luật A Bảo Cơ mặc áo cổn mũ miện hoàng tộc ánh vàng rực rỡ, mà Thuật Luật Bình cũng một thân trường bào phú quý, tay áo màu đen, lụa đỏ. Nhóm trọng thần đến dự tiệc cũng mặc quốc phục, mang nón nỉ, trang trí bằng vàng, hoặc thêm châu ngọc hay lông chim thúy, phía sau có hoa vàng buông xuống.

Khi Da Luật Ngạn Thác một thân hoa phục cùng Tần Lạc Y một thân Hán phục xuất hiện ở thịnh yến, rất nhiều người đưa ánh mắt nhìn.

“Đông Lâm Vương, cô gái này là?” Da Luật A Bảo Cơ hăng hái nhìn Tần Lạc Y trong y phục trắng, rõ ràng lối ăn mặc này của nàng rất không phù hợp, mà nàng lại đi cùng Đông Lâm Vương...

Trong mắt Hoàng hậu Thuật Luật Bình tràn ngập nghi vấn, một mặt,

nàng bị dung nhan tuyệt mỹ của cô gái trước mắt làm cho chấn động, mặt khác, nàng dường như có thể cảm giác được sự bất bình thường trong mắt Da Luật Ngạn Thác.

“Bẩm Hoàng Thượng, cô gái này chẳng qua chỉ là một y nữ người Hán, hiện đang ở Đông Lâm Vương phủ!” Da Luật Ngạn Thác nói bằng quơ, khi hắn thấy Tần Lạc Y trở thành tiêu điểm của đông đảo nam nhân thì vẻ không vui ngay tức khắc biểu hiện ra bên ngoài.

“Hà? Thật không?” Da Luật A Bảo Cơ có chút nghi ngờ hỏi.

Hắn biết bên cạnh Da Luật Ngạn Thác không thiếu phi tần xinh đẹp, nhưng chưa từng thấy qua hành động này, có thể mang theo nữ tử này bên người, quan hệ hắn là không có đơn giản như vậy, nhất là...

Da Luật A Bảo Cơ liếc mắt một cái liền trông thấy mệnh phù bên hông nữ tử áo trắng này...

Đây không phải là... hắn thầm giật mình một cái, mệnh phù tượng trưng cho uy quyền của Đông Lâm Vương sao lại ở trên người cô nương này!

Hắn cẩn thận quan sát ký hiệu trên người cô gái này, chỉ thấy nàng một thân mềm mại, yêu kiều khiến cho người khác yêu thương, trắng nõn như trăng mùa thu, đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng cũng khiến cho người ta cảm thấy lạnh lẽo!

Cùng lúc đó, Hoàng hậu Thuật Luật Bình cũng thấy được điều này, nàng không kiềm chế được mà hỏi Tần Lạc Y: “Vị cô nương này xưng hô như thế nào?”

Sau đó tựa như nhớ tới cái gì, chuyển hướng Da Luật Ngạn Thác, sửa lại: “Vị cô nương này hắn là nghe không hiểu tiếng Khiết Đan!”

Ngoài dự đoán, Hoàng Thượng và Hoàng hậu khiến cho Da Luật Ngạn Thác cau mày, hắc hối hận đã mang nàng đến, hắc hắc là có thể dự đoán được, Tần Lạc Y kiều diễm xinh đẹp nhất định sẽ trở thành tiêu điểm.

Nhưng, chính mình lại không nỡ để nàng lại trong phủ, bởi vì hắc phát hiện bản thân bắt đầu dần dần không thể rời bỏ cô gái này, chỉ cần nàng rời khỏi tầm mắt của mình, hắc sẽ đứng ngồi không yên, huống chi, đang lúc phi tần lừa gạt Da Luật Ngạn Thác rõ ràng nhất, hắc không muốn để cho Tần Lạc Y bị ủy khuất.

Đôi con ngươi đen của Da Luật Ngạn Thác trong nháy mắt trở nên u ám khác thường, gương mặt lạnh lùng cũng hiện lên một chút không kiên nhẫn, hắc vung tay lên, đem Tần Lạc Y giữ chặt bên người:

“Thịnh yến hôm nay hắc là vì chúc mừng Đông Lâm Vương ta thắng ngay từ trận đầu mà mở, Hoàng thượng Hoàng hậu như thế nào lại quên nhân vật chính rồi?” Giọng nói Da Luật Ngạn Thác rõ ràng không được vui.

“Ha ha... Đông Lâm Vương hiểu lầm rồi, trẫm chỉ là tò mò thôi, Hoàng hậu, Đông Lâm Vương nói không sai, hôm nay hắc mới là nhân vật chính!”

Trong tiếng cười sang sảng của Da Luật A Bảo Cơ có một chút lúng túng.

Đông Lâm Vương Da Luật Ngạn Thác tính tình kiêu ngạo đúng là điều mà triều đình đều biết, hắc cũng không muốn vô duyên vô cớ chọc người này mất hứng.

Tần Lạc Y lạnh lùng nhìn Hoàng Thượng và Hoàng hậu trên đại điện,

còn có rất đông trọng thần xung quanh, hận ý trong lòng đột nhiên tăng lên.

Đám người này đều là kẻ thù của mình, bọn họ lấy việc giẫm lên lãnh thổ nước Bột Hải làm niềm vui, lấy việc giết hại dân chúng Bột Hải làm hứng thú! Nhất là Da Luật Ngạn Thác bên cạnh! Nếu không phải vì dã tâm hùng hực của người này thì bây giờ, mình vẫn cùng cha nuôi, Tang đại ca và Sơ Tuyết ở cùng với nhau.

Bọn họ thế nhưng còn có thể vừa nói vừa cười trên đại điện, còn tàn nhẫn mà hôm nay mở thịnh yến!

Tần Lạc Y giờ phút này không biết ánh mắt của mình có bao nhiêu đáng sợ, tựa như một thanh đao nhọn có thể giết người!

Thịnh yến chính thức bắt đầu. Trên đại điện, rất nhiều vũ nữ xinh đẹp nhịp nhàng nhảy múa theo tiếng nhạc, cặp mắt yêu mị của nhóm vũ nữ lộ ra tất cả phong tình, y phục mỏng manh để lộ dáng người đầy đặn, nóng bỏng mà nhiệt tình, chuông bạc dưới thân theo điệu múa mà vang lên, vẫn lấy đám trọng thần ở ngai ở hai bên.

Trên bàn bày nhiều chiếc bình cổ dài, hũ mào gà, ấm xách dẹt, vò chân gà, chai cổ phượng hoàng, mâm hải đường, một bên còn lại là dưa hấu, nho, đa dạng các loại hoa quả, thịt nai nướng ngay chính giữa bàn là rõ ràng thấy được, bốn phía xung quanh là những món ăn bốn mùa Tần Lạc Y chưa bao giờ thấy qua.

Phía trên đại điện cung vàng điện ngọc, ca múa mừng cảnh thái bình.

Da Luật A Bảo Cơ ngồi trên đại điện có vẻ hết sức cao hứng, hân hoan chén rượu trong tay lên, hướng về phía Đông Lâm Vương Da Luật Ngạn Thác: “Nước Bột Hải sở dĩ có thể thuận lợi đánh chiếm, công của Đông Lâm Vương không thể không có, đây, chén này là trầm

mừng công lao của Đông Lâm Vương!”

Trong mắt Da Luật Ngạn Thác gợn sóng không sợ hãi, hắn cầm chắc chén rượu, hơi khom người: “Tạ Hoàng Thượng!” Nói xong, ngửa đầu uống một hớp!

“Hạ quan cũng kính rượu Đông Lâm Vương, chúc mừng thắng ngay trận đầu!” Chúng đại thần hai bên đều giơ chén rượu lên, nói với Da Luật Ngạn Thác.

Da Luật Ngạn Thác cười lạnh một tiếng, thông thả đáp: “Mời!” Nói xong, lại uống cạn một chén.

“Được!” Trong mắt Da Luật A Bảo Cơ tràn đầy tán thưởng.

“Đông Lâm Vương, lần này sau khi đánh chiếm Bột Hải, trăm chiếm được Trung Nguyên sẽ ít đi một mối họa từ bên trong. Nếu chúng ta có thể có được bản đồ kho báu của Bột Hải, tiến độ của đại quân ta sẽ càng nhanh chóng!”

Da Luật A Bảo Cơ thử dò xét một chút, theo mật thám báo lại, trong tay Da Luật Ngạn Thác hẳn là đã có một phần bản đồ kho báu.

Trong mắt Da Luật Ngạn Thác lóe lên nụ cười khẩy vừa liếc qua đã thấy, hắn làm sao có thể không biết mục đích đãi tiệc hôm nay của Hoàng thượng!

“Thần đang tăng cường truy xét tung tích của bản đồ kho báu, mong Hoàng thượng chớ lo lắng!”

“Tốt! Trẫm cũng biết bất cứ việc gì đều không làm khó được Đông Lâm Vương, người theo trẫm đánh đông dẹp tây mấy năm, hơn phân nửa giang sơn Đại Liêu cùng Đông Lâm Vương có quan hệ rất lớn.

Nếu có kho báu của Bột Hải, trăm càng thêm yên tâm đem nước Bột Hải giao phó cho Đông Lâm Vương!”

Đôi mắt Da Luật A Bảo Cơ hiện lên một chút thần sắc khôn khéo.

Da Luật Ngạn Thác gât đầu khẽ mỉm cười, trong mắt cũng không có chút rung mình.

“Hoàng thượng hứa hẹn như vậy, thần không dám tưởng là thật! Hẳn là còn có điều kiện!” Hắn cố ý vạch trần qua loa, lão hồ ly này, trong hồ lô của người rốt cuộc đang bán loại thuốc gì (1), lẽ nào ta có thể không biết?

(1) trong hồ lô bán loại thuốc gì (葫芦里卖的什么药): thành ngữ mượn hình ảnh hồ lô để diễn tả việc thắc mắc đối phương đang nghĩ gì

“Đông Lâm Vương, một lời nói của Hoàng thượng đáng giá ngàn vàng, người làm sao có thể nghi ngờ?” Hoàng hậu Thuật Luật Bình mở miệng nói.

Trong lòng nàng luôn yêu mến Đông Lâm Vương này, bởi vậy mới thân càng thêm thân, tuy rằng người này lúc nào cũng lạnh như băng, có đôi khi còn không thèm nể mặt cả Hoàng thượng lẫn chính mình, nhưng cho dù là như vậy cũng không che giấu được chuyện hẳn là “nhân trung chi long” (2).

(2) “nhân trung chi long”: rồng giữa loài người, chỉ người hào kiệt xuất chúng

“Đông Lâm Vương quả thật thông minh, kì thực trăm muốn đem nước Bột Hải làm lễ vật gả Thiên Phái công chúa cho Đông Lâm Vương!” Da Luật A Bảo Cơ biết hẳn đã sớm đoán ra ý đồ của mình

cho nên cũng không giữ lại nữa.

Da Luật Ngạn Thác mỉm cười, hắn cầm lấy chén rượu, tự rót tự uống một ngụm, nhẹ nhàng nói: “Hoàng thượng nói quá lời, bản đồ kho báu thần sẽ cố gắng giành được, về chuyện thành thân... không hề có hứng thú!”

Hắn vô cùng ngạo mạn khiến cho đại diện xông xáo một trận, Da Luật Ngạn Thác lạnh lùng giương mắt, một đám tiểu nhân!

“Ngươi...” Da Luật A Bảo Cơ bị nghẹn.

“Hoàng thượng, Đông Lâm Vương hiện tại toàn tâm toàn ý trợ giúp Hoàng Thượng chiếm lấy Trung Nguyên, chuyện nữ nhân dĩ nhiên tạm thời gác lại một bên!” Hoàng hậu Thuật Luật Bình vội vàng hoà giải.

“À... đúng, việc thành thân tạm thời gác lại không nói nữa, hôm nay chỉ là ăn mừng, không nói chuyện khác!” Da Luật A Bảo Cơ giờ chén rượu lên nói.

Quyển 3 - Chương 2: Thịnh yến bị gián đoạn

Tần Lạc Y là người duy nhất không thể dung hợp với bầu không khí ăn mừng ở đại điện.

Nàng ngồi bên cạnh Da Luật Ngạn Thác, trong lòng sóng to đã sớm cuộn trào mãnh liệt.

Đám cầu Khiết Đan chết tiệt này, dám đem nước Bột Hải làm lễ vật thành thân!

Nàng thật muốn một đao giết chết Da Luật A Bảo Cơ trên đại điện, tên cầu hoàng đế kia!

Chiếm lấy nước Bột Hải không nói, còn muốn chiếm cả Trung Nguyên, quả thực là vọng tưởng!

“Rắc...” Tần Lạc Y càng nghĩ càng tức giận, lửa giận trong mắt càng ngày càng dâng, đũa tre nắm chặt trong tay theo tiếng rắc mà gãy!

Tiếng vang lập tức kéo suy nghĩ tức giận của Tần Lạc Y quay trở lại, nàng cúi đầu nhìn đũa tre bị gãy trong tay thì kinh hãi, khí lực của mình hóa ra cũng không nhỏ.

Da Luật Ngạn Thác bên cạnh biến sắc, ánh mắt lộ ra vẻ lo lắng khó mà phát giác, hắn vội vàng kéo bàn tay nhỏ bé của Tần Lạc Y qua: “Sao lại không cẩn thận như vậy? Bị thương ở chỗ nào rồi?” Trong giọng nói thâm trầm bao hàm sốt ruột.

Lời này vừa nói ra, không chỉ có Hoàng thượng và Hoàng hậu trợn mắt há hốc mồm, ngay cả quần thần hai bên cũng sợ ngây người.

Ở trong mắt bọn họ, Đông Lâm Vương luôn lạnh lùng kiêu ngạo không phải như vậy...

“Không... Không có!” Tần Lạc Y cũng hoảng sợ, nàng không nghĩ Da Luật Ngạn Thác có thể ở trên hoàng cung mạnh dạn như vậy.

Da Luật Ngạn Thác nhú mày một cái, tay hấn nhẹ nhàng mơn trớn chỗ huyết nội quan của Tần Lạc Y từng bị thương, tuy rằng vết thương đã khỏi hẳn, nhưng cũng để lại một dấu vết không lộ rõ.

“Đã ổn rồi...” Tần Lạc Y có chút mất tự nhiên muốn rút tay về, nàng cảm thấy bầu không khí lúc này vô cùng quái dị, trên đại điện tất cả mọi người đều nhìn về phía này, Da Luật Ngạn Thác... thật không coi ai ra gì !

Nhưng hành động kế tiếp của Da Luật Ngạn Thác càng làm cho người trên đại điện mở rộng tầm mắt.

Chỉ thấy bàn tay to của hắn đem Tần Lạc Y đến gần chỗ mình, lấy thịt nướng bỏ vào trong chén, cầm lấy đĩa tre của mình, gấp một miếng đưa đến miệng Tần Lạc Y.

“Ngươi...” Đôi mắt đẹp của Tần Lạc Y tràn ngập kinh ngạc, nàng không muốn hắn đích thân cho mình ăn, thật xấu hổ!

“Y nhi, nghe lời, há miệng!” Da Luật Ngạn Thác biết nàng lo lắng cái gì, nhưng mà hắn sẽ để cho nàng thích ứng, làm nữ nhân của hắn sẽ không cần để ý.

Tần Lạc Y bất đắc dĩ nuốt đồ ăn xuống, nàng không muốn Da Luật Ngạn Thác sẽ lại làm cái gì nữa.

Hoàng đế Da Luật A Bảo Cơ cùng Hoàng hậu cùng với quần thần hít thở một hơi.

“Đông Lâm Vương, cô gái này... thật sự chính là y nữ trong phủ?” Da Luật A Bảo Cơ thử dò xét, hiện tại đánh chết hắn cũng sẽ không tin cô gái này chỉ là một y nữ đơn giản như vậy.

“Sao lại không?” Da Luật Ngạn Thác giương đôi mày anh tuấn, sau đó giơ tay lên, ngón tay lau vết bầm trên khóe miệng của Tần Lạc Y.

Da Luật A Bảo Cơ và Hoàng hậu đưa mắt nhìn nhau, lẽ nào Đông Lâm Vương thật sự chung tình với cô gái này? Hắn luôn luôn lạnh nhạt cứng rắn với nữ nhân, chưa từng thấy qua hắn sẽ khẩn trương vì cô gái nào, cho dù có đưa cô gái đẹp nhất Khiết Đan đến trước mặt hắn, trong mắt hắn cũng chẳng có nửa điểm nhu tình.

Mà hôm nay, trên đại điện, lại không chút cố kỵ mà trêu mếu nữ tử người Hán này. Đúng vậy, trong mắt hắn lộ ra loại tình cảm thương yêu mọi người chưa bao giờ thấy qua.

Sau đó, Da Luật Ngạn Thác cũng không muốn người khác biết nhiều về cô gái này, đó không phải là xem thường, ngược lại, là một loại tâm lý bảo vệ.

Quyển 3 - Chương 3: Chẩn đoán sinh tử

“Nếu cô gái này được Đông Lâm Vương yêu thích, chắc là nhiều người biết đến, y thuật rất cao!” Hoàng hậu không hài lòng mở miệng nói.

Da Luật Ngạn Thác khẩn trương với cô gái này như vậy làm cho bà cảm thấy có chút bất an, dù sao còn có một công chúa chờ gả vào Đông Lâm Vương phủ.

Tần Lạc Y giương mắt nhìn vẻ mặt khẩn trương của hoàng hậu, lại nhìn xung quanh một chút, xem ra thân phận của mình hiện tại làm cho mọi người hiếu kỳ, được, nếu đã tò mò, nàng cũng không khách khí!

Nàng chậm rãi đứng lên, y phục trắng như sương phiêu tán, tuyệt mỹ khiến cho bốn phía đều kinh hãi.

“Ta họ Tần tên Lạc Y, cũng không phải danh y nổi tiếng gì, mà là con gái nuôi của Hộ quốc tướng quân Tang Tấn của Bột Hải. Vị Đông Lâm Vương trước mắt các ngươi này đối với ta cũng không phải là yêu thích, ta chẳng qua chỉ là quân cờ trong tay hắn thôi!”

Trong lời nói lạnh lùng của Tần Lạc Y lộ ra hơi thở lạnh lẽo, trong mắt lạnh thấu xương như băng!

Lời của nàng lập tức dẫn đến một trận thì thầm!

Da Luật Ngạn Thác chống cằm, mắt tràn đầy ý cười nhìn Tần Lạc Y.

Quả thật là can đảm!

Da Luật A Bảo Cơ hơi ngần ra, hắn không nghĩ tới nữ tử này lại là một cô gái đã mất nước, nhưng... hắn khó hiểu nhìn Tần Lạc Y, lại nhìn Đông Lâm Vương lười nhác bên cạnh.

“Đúng ra mà nói, ta chỉ là... y nô của Đông Lâm Vương! Nói như vậy, các người đã hiểu chưa?” Trong lòng Tần Lạc Y phần hận nói, những kẻ này khiến nàng mất nước, còn giả vờ không biết!

“Tần cô nương quả nhiên là người thẳng thắn. nói vậy cũng là người thông minh, người đã là con gái nuôi của Tang Tấn, như vậy nước Khiết Đan chúng ta muốn cái gì, cô nương cũng biết!” Hoàng hậu cũng không có vì Tần Lạc Y lạnh lùng mà tức giận, bà ngược lại có chút tán thưởng cô gái này.

“Quý quốc muốn cái gì đều rõ ràng, mà dã tâm của quý quốc mọi người đều biết, nhưng thứ cho tiểu nữ xin khuyên một câu, dã tâm to lớn chẳng những đả thương người, càng thêm tổn thương mình!”

“Đông Lâm Vương, vị y nô này của người thật sự là rất to gan!” Da Luật A Bảo Cơ chuyển ánh mắt về phía Da Luật Ngạn Thác.

Da Luật Ngạn Thác không thèm để ý mà mở hai tay ra, nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm Tần Lạc Y, đem hết thái độ phản ứng của quần thần thu hết vào trong đáy mắt, hắn đoán được những quần thần này biết Tần Lạc Y là người của hắn nên không dám lỗ mãng.

“Tần cô nương, tổn thương mình hay không trẫm không biết, nhưng mà đả thương người là nhất định, nước Bột Hải chính là một ví dụ rất hay!” Da Luật A Bảo Cơ hăng hái thăm dò thân hình phía trước,

cô gái này quả là gan dạ sáng suốt.

Tần Lạc Y dùng sự lạnh lùng để che lấp nội tâm phần nộ, tên Khiết Đan chết tiệt này, hắn đang khoe chiến công của mình?

“Phải không? Bệ hạ thật sự đã xem nhẹ đạo lý tương sinh tương khắc Âm Dương Ngũ Hành rồi!” Tần Lạc Y cười lạnh, trong mắt nàng hiện lên một tia sắc nhọn.

Ngay sau đó, ngón tay mảnh khảnh chỉ thẳng về phía Da Luật A Bảo Cơ trên đại điện: “Ngươi... sắp chết!”

Nàng cũng không sợ tên hoàng thượng Khiết Đan này lại giận chó đánh mèo với mình, chế giễu như vậy, là mở ra lối thoát!

Lời nói của Tần Lạc Y như đá ném vào trong nước, trong nháy mắt làm cho dãy sóng mãnh liệt.

“To gan, nơi này nơi ngươi tà thuyết mê hoặc người khác hay sao?” Một vị vương gia vỗ bàn đứng lên, đối với việc lớn tiếng của Tần Lạc Y, hắn thực không hiểu nổi, Đông Lâm Vương này làm sao mà tùy ý để cho cô gái này càn quấy ở đây.

Da Luật Ngạn Thác lạnh lùng nhìn về phía vị vương gia đang lớn tiếng kia: “Người của bốn vương ngươi cũng dám nghi ngờ?” Lời nói lạnh lẽo cứng rắn lộ ra uy nghiêm khiến người khác run sợ.

Quyển 3 - Chương 4: Không ngoài dự tính

Trên mặt Da Luật A Bảo Cơ hơi lộ vẻ không vui, dù sao cái chữ chết ai cũng kiêng kỵ, nhưng nhìn Đông Lâm Vương che chở cô gái này như thế, nói vậy vẫn là nên nghe một chút nguyên nhân. Hắn điều chỉnh hơi thở, nhịn lửa giận trong lòng xuống.

Mà Hoàng hậu bên cạnh cũng bị lời nói của Tần Lạc Y làm cho hoảng sợ. Cô gái này thế nhưng to gan như thế. Nàng không biết nếu không có Đông Lâm Vương bảo vệ, cái mạng nhỏ của nàng đã sớm khó giữ được sao?

“Ngươi... dám đe dọa trẫm!” Giọng nói của Da Luật A Bảo Cơ mơ hồ còn có thể nghe thấy tức giận.

“Sao? Chính cái gọi là lời thật mất lòng, không tin cũng là lẽ thường tình!” Tần Lạc Y hừ lạnh, lập tức nói:

“Ngươi không tin, đừng ngại mà ăn hết đồ ăn trước mặt, ta dám nói, đầu ngươi nhất định sẽ đau như nứt ra!”

Chúng thần một trận kinh hãi, nhôn nhao nhìn về phía hoàng đế trên đại điện.

Mà Da Luật Ngạn Thác thì lại hăng hái nhìn Tần Lạc Y, khoe miệng hơi cong lên, cô gái này, quả nhiên xứng đáng làm người của hắn.

Vẻ mặt Da Luật A Bảo Cơ khấn trương, nhưng ngay sau đó, một trận cười sang sảng truyền khắp đại điện.

“Trẫm đoán ngươi nhất định là hận trẫm, cho nên mới dọa trẫm!”

“Đối với bệnh tật, ta chưa bao giờ nói đùa! Hay là... ngươi quả nhiên sợ!” Tần Lạc Y nhìn Da Luật A Bảo Cơ đang ra vẻ bình tĩnh, trong mắt một trận chế giễu, thản nhiên mở miệng.

“Tần cô nương, ngươi to gan như thế chẳng lẽ không biết hậu quả hay sao? Đừng ý vào việc Đông Lâm Vương sủng ái thì đắc tội như vậy! Long uy là không thể xúc phạm!” Hoàng hậu ở một bên mở miệng nói.

“Hoàng hậu...” Da Luật A Bảo Cơ ngắt lời hoàng hậu, hắn nhìn Tần Lạc Y một hồi lâu, sau đó vung tay lên.

“Được, trẫm liền xem xem, bằng không ngươi còn tưởng rằng trẫm sợ nữ tử người Hán như ngươi!” Hắn cầm lấy đồ ăn bên người.

Tần Lạc Y khinh miệt giương mắt nhìn hắn, chẳng lẽ hắn không biết phô trương thanh thế sẽ tự làm khổ mình sao? Thật sự là tự chuốc lấy phiền phức!

Một miếng, hai miếng, ba miếng... bốn miếng...

“Xem ra nữ tử nhà ngươi quả thật là trêu đùa trẫm! Trẫm không có sao!” Da Luật A Bảo Cơ lớn tiếng nói, hắn không nhịn được cười, bản thân lại nhàn rỗi chơi đùa với nàng như vậy.

Tần Lạc Y nâng mày, ánh mắt lạnh lùng đọng đưa như nước suối phấp phồng, nàng cứ đứng như vậy, không nói lời nào, gương mặt tuyệt mỹ lộ ra nụ cười lạnh, giống như ngọc đẹp không có chút tì vết.

Da Luật A Bảo Cơ nhìn Tần Lạc Y, vẻ bình tĩnh của nàng khiến hắn

có chút hoảng hốt, ánh mắt hẩn tối sầm lại, lại gấp lấy đồ ăn bỏ vào trong miệng.

Lúc mọi người ở đây đều thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên...

Da Luật A Bảo Cơ đột nhiên run tay, làm rớt đồ ăn xuống đất, hai tay ôm đầu, trên trán đổ mồ hôi liên tục, gân xanh nổi lên.

“A...” hẩn kêu to, thân thể run mạnh, đầu truyền đến cơn đau tê buốt làm hẩn khó mà tự kiềm chế, tựa như có một thanh đao nhọn đâm xuyên qua đầu.

Da Luật A Bảo Cơ vì đau đớn mà phát ra âm thanh như thú bị nhốt, hoàng hậu bên cạnh bị dọa đến hoang mang lo sợ.

“Hoàng thượng...”

“Hoàng thượng... người đâu, mau truyền ngự y!”

Phía trên đại điện nhất thời hoảng loạn, chúng đại thần đều bộc lộ vẻ kinh sợ.

Chỉ có Tần Lạc Y lạnh lùng đứng ở trên đại điện, dáng vẻ điềm tĩnh tự nhiên, đôi mắt u tối nhìn mọi thứ xảy ra trước mặt.

Còn có... Đông Lâm Vương Da Luật Ngạn Thác đem vẻ bình tĩnh của Tần Lạc Y thu hết vào trong đáy mắt

Quyển 3 - Chương 5: Điều kiện

“Người đâu... bắt yêu nữ này lại!” Cố mệnh đại thần của Khiết Đan ra lệnh.

Vừa dứt lời, hai mươi mấy tên thị vệ vọt vào đại điện, vây quanh Tần Lạc Y.

Hương thơm trên váy Tần Lạc Y phảng phất theo chiều gió, tóc đen như thác nước đổ, gương mặt trắng toát như mỹ ngọc nhìn thị vệ bốn phía.

Nàng cho tới bây giờ vẫn không sợ chết, nước Bột Hải đã không còn, đây chính là sự thật không thể chối cãi, cha nuôi và Sơ Tuyết cũng bị bắt, còn có...

Tang đại ca, giá mà Tang đại ca có ở bên cạnh...

“Các người thật to gan, ngay cả người của bốn vương cũng dám động!” Da Luật Ngạn Thác quát chói tai, hất vung tay lên, dùng sức bẻ gãy giáo của thị vệ.

Ngay sau đó, thân hình cao lớn của Da Luật Ngạn Thác che chắn trước mặt Tần Lạc Y.

“Đông Lâm Vương, lẽ nào người muốn tạo phản? Yêu nữ này ở trên đại điện mưu hại Hoàng thượng, tội ở ngay trước mắt! Người đâu, bắt kẻ này lại!” Cố mệnh đại thần nhìn Da Luật Ngạn Thác ra tay liền

triệu tập nhiều người hơn.

Trong nháy mắt, thêm mười mấy tên thị vệ lại vây trên đại điện.

“Tạo phản? Ta thấy muốn tạo phản chính là ngươi! Bốn vương đứng ở đây, xem ai dám qua đây động đến một sợi tóc của Y nhi!” Da Luật Ngạn Thác vững vàng che chắn trước mặt Tần Lạc Y, đôi mắt như chim ưng, tỏa ra hơi thở nguy hiểm.

Bọn thị vệ đều kinh sợ khí thế của Đông Lâm Vương như vậy, sợ tới mức liên tục lui về phía sau.

“Ngươi...” Ánh mắt cố mệnh đại thần lộ ra kinh hãi.

Tần Lạc Y giương mắt nhìn nam nhân che ở đằng trước, trong lòng đột nhiên dâng lên một dòng nước ấm, đường nét hoàn mỹ bên sườn mặt bao lấy thân hình anh tuấn, trong mắt lóe ra ý muốn bảo vệ mãnh liệt, tuy rằng bá đạo nhưng Da Luật Ngạn Thác lúc này lại đem đến một cảm giác khác thường.

“Tất cả lui ra... bây giờ là lúc nào, Hoàng thượng đang bệnh nặng mới là quan trọng! Ngự y, ngự y đâu rồi?” Hoàng hậu Thuật Luật Bình sốt ruột gào to.

“Vi thần đến chậm, xin Hoàng hậu thứ tội!” Ba tên ngự y vội vàng đi đến trước mặt Hoàng hậu, vội vã quỳ xuống.

“Mau... mau xem Hoàng thượng!” Hoàng hậu vội vàng tránh chỗ.

Lúc này Da Luật A Bảo Cơ đã đau đến toàn thân không còn sức lực, vẫn không động dậy mà dựa vào trên ghế, nhưng chỉ cần người khác động vào thân thể hấn một chút, hấn sẽ cảm thấy đau đớn vạn phần.

Ba tên ngự y bắt đầu luân phiên bắt mạch cho hoàng đế. Kỳ thực căn bệnh đau đầu của Hoàng thượng vẫn luôn có, hai năm qua đã quá quen thuộc, nhưng một năm nay tần suất phát tác càng ngày càng nhiều, hơn nữa càng thêm nghiêm trọng, bọn họ đã thử qua rất nhiều cách trị liệu nhưng đều không có hiệu quả.

“Ba vị ngự y, thế nào rồi?” Hoàng hậu lo lắng hỏi.

“Bẩm Hoàng hậu, bệnh của Hoàng thượng là bệnh khó chữa lâu năm, chúng hạ thần chỉ có thể duy trì, nấu một chén thuốc là có thể trì hoãn bệnh của

“Hoàng thượng.” Ba vị ngự y nơm nớp lo sợ.

“Vậy còn thất thần làm cái gì? Còn không mau đi!” Hoàng hậu hoảng hốt một trận, lúc nàng thấy Hoàng Thượng đau đớn như vậy, trong lòng cũng giống như bị kim châm đau nhức.

“Vâng, vâng... hạ thần lập tức chuẩn bị!”

Tần Lạc Y lặng lẽ quan sát tất cả, lúc nàng nghe được lời giải thích của ngự y, không khỏi cười lạnh một tiếng.

“Y nhi, nàng có biện pháp?” Lúc Da Luật Ngạn Thác nhìn thấy ánh mắt khinh miệt của Tần Lạc Y, trong lòng ngẩn ra, không biết vì sao, trong lòng hấn dâng lên bất an.

Tần Lạc Y than nhẹ một tiếng, như giọt sương rơi trên hoa hồng buổi sớm, như tình nhân đang thì thầm, thật rung động lòng người.

Nàng cuối cùng vẫn không nhẫn tâm được, lợi dụng y thuật để giết một người, cho dù mình có hận hấn bao nhiêu. Nàng lại nâng mắt lên, toát ra vẻ đẹp khiến trong lòng Da Luật Ngạn Thác dâng lên một

hồi không thôi.

“Tần cô nương, người có biện pháp đúng không?” Hoàng hậu lập tức nhìn Tần Lạc Y trên đại điện. Không sai, nếu nàng có thể đoán được bệnh tật của Hoàng thượng, như vậy nhất định sẽ có cách chữa.

Ánh mắt Tần Lạc Y hơi tối sầm lại: “Tại sao ta phải cứu Hoàng thượng của các người? Đừng quên là bởi vì các người nên chúng ta mới nhà tan cửa nát!”

“Người muốn ra điều kiện gì?” Hoàng hậu Thuật Luật Bình khôn khéo, nàng biết Tần Lạc Y không đáp ứng chữa bệnh cho Hoàng thượng đơn giản như vậy.

“Y nhi...” Bất an trong lòng Da Luật Ngạn Thác lại tăng thêm, không nghĩ rằng lần này mang nàng đến hoàng cung lại là một quyết định sai lầm.

Tần Lạc Y giương mắt nhìn Da Luật Ngạn Thác, hẳn đang lo lắng cái gì? Chẳng lẽ lo nàng lấy cha nuôi làm điều kiện trao đổi, khiến hắn mất đi kho báu?

“Điều kiện rất đơn giản, ta hy vọng quý quốc có thể hạ chỉ thả dân chúng Bột Hải vô tội!” Trong mắt Tần Lạc Y hiện lên một nỗi buồn trống vắng.

Nàng biết, sau khi Khiết Đan công chiếm Bột Hải thì bắt người khắp nơi, rất nhiều dân chúng vô tội đều bị bắt đi xây dựng tường thành, bọn họ bất kể là thân thể ra sao thì tinh thần đã bị nô dịch nghiêm trọng.

Nàng thật sự không thể chịu đựng được dân chúng Bột Hải phải giống như Tang gia, bị đám người Khiết Đan này cầm roi da tra tấn

thân thể và tinh thần.

Kỳ thực, nàng muốn cứu nhất chính là cha nuôi, nhưng nghĩ đến nhân dân Bột Hải đang chịu khổ cực, nàng không đành lòng. Nàng biết, trước mắt cha nuôi đang bị nhốt ở Đông Lâm Vương phủ. Nghe nói, Da Luật Ngạn Thác hiện tại không có gây khó dễ cho cha nuôi, cho nên hẳn phải gặp cha nuôi để bàn bạc kỹ hơn.

Quan trọng hơn là, nàng nhất định phải nhìn thấy cha nuôi, phải hỏi thăm bệnh tình của ông mới được.

Thật ra lúc hai nước mới giao chiến, cha nuôi đã mắc một khối u. Sau khi cha nuôi bị Da Luật Ngạn Thác bắt làm tù binh, nàng không có cách nào chữa trị cho ông, chắc hẳn bây giờ bệnh tình sẽ tăng thêm rất nhiều.

Bởi vậy, nàng nhất định phải nhìn thấy cha nuôi sau, mọi thứ phải suy nghĩ kỹ hơn.

Sau khi nghe thấy Tần Lạc Y đưa ra điều kiện, đường nét cứng rắn của Da Luật Ngạn Thác hơi buông lỏng, bất an trong lòng cũng biến mất.

Hắn rất sợ Tần Lạc Y sẽ đưa ra điều kiện rời khỏi mình. Hắn không thể không có nàng, lúc Da Luật Ngạn Thác nghĩ vậy, không khỏi bị ý tưởng điên cuồng này làm cho hoảng sợ.

“Được, không thành vấn đề, bản cung đáp ứng người, nhưng... người phải chắc chắn có khả năng chữa khỏi cho Hoàng thượng!” Hoàng hậu không hề nghi ngờ nói.

Quyển 3 - Chương 6: Y thuật sinh tử

Tần Lạc Y ngược mắt nhìn Hoàng hậu Thuật Luật Bình rồi thản nhiên mở miệng: “Ta không thể chắc chắn có thể chữa khỏi, nhưng ta bảo đảm là nếu Hoàng thượng không chữa trị sẽ mất mạng!”

Ánh mắt không tự ti cũng không kiêu ngạo, như cây phất trần trong trẻo nhưng lạnh lùng.

“Khởi bẩm Hoàng hậu, chén thuốc cho Hoàng thượng đã chuẩn bị xong!” Ngự y tiến lên nói.

“Chén thuốc đó không giúp nhiều đối với bệnh tình của Hoàng thượng.” Trong giọng nói của Tần Lạc Y nghe không ra một chút tình cảm.

Ba vị ngự y kinh ngạc, trên mặt cũng lộ ra tâm tình bất mãn, con nhóc này thì biết cái gì!

Ánh mắt Tần Lạc Y đảo qua ba vị ngự y. Nàng vén váy áo, đi thẳng về phía Da Luật A Bảo Cơ trên đại điện.

Chỉ thấy Da Luật A Bảo Cơ dựa vào trên ghế không còn sức lực, trên đầu truyền đến đau nhức như cũ khiến lông mày hấn nhú chặt lại.

Hai mắt hấn nhắm nghiền, môi run nhè nhẹ, sắc mặt cực kỳ tái nhợt, người đàn ông vốn khỏe khoắn hiện tại đã trở nên yếu ớt không chịu được.

Tần Lạc Y nhìn Da Luật A Bảo Cơ trên ghế, thế nhưng trong lòng kinh ngạc mình không hề có chút vui vẻ, lẽ nào cái chỉ có cái tên Da Luật Ngạn Thác diệt nước mình kia mới có thể khiến cho nàng hận? Nếu lúc này Da Luật Ngạn Thác thành ra cái dạng này, bản thân có thể động lòng trắc ẩn hay không?

Một tiếng than nhẹ theo đôi môi đỏ mọng bật ra, Tần Lạc Y lắc lắc đầu, không cho phép mình lại có ý nghĩ khác, dân chúng Bột Hải bị nô dịch còn đang chờ mình cứu trợ.

Nàng đem đầu ngón tay nhẹ nhàng để trên kinh lạc (1) ở cổ tay của Da Luật A Bảo Cơ, bình tâm tiến hành bắt mạch.

(1) kinh lạc: đường khí huyết vận hành trong cơ thể

Một lát sau, nàng đưa tay tìm đến gáy Da Luật A Bảo Cơ cái gáy chỗ, hơi ấn xuống...

“A...” Da Luật A Bảo Cơ phát ra một tiếng đau đớn, trên trán mồ hôi lại tăng thêm một tầng.

“To gan, người đang làm cái gì? Tại sao lại làm cho Hoàng thượng đau đớn như thế!” Một vị ngự y vội vàng tiến lên nói.

Hắn thật sự không nghĩ ra, Hoàng hậu vì sao có thể tin nhiệm một con nhóc như vậy, tuy nói nàng là người của Đông Lâm Vương phủ, nhưng từ đầu đến cuối nàng vẫn là người của nước Bột Hải, cho dù nàng y thuật cao minh, Hoa Đà (2) tái thế, cũng không thể nào toàn tâm toàn ý cứu giúp kẻ thù của mình.

(2) Hoa Đà (145-208) là một vị lương y nổi tiếng thời Đông Hán, được xem như thần y, là một trong những ông tổ của Đông Y.

Đôi mi thanh tú của Tần Lạc Y hơi nhú lại, nàng thật sự chán ghét cái giọng a dua này.

“Thân là ngự y, chẳng lẽ người không hiểu đạo lý “Thông tắc bất thống, thống tắc bất thông” (3) sao?” Giọng nói Tần Lạc Y trong trẻo nhưng lạnh như băng, cũng không thèm nhìn tới vị ngự y này mà nói.

(3) “Thông tắc bất thống, thống tắc bất thông”: một trong các tiêu chí nằm lòng của ngành y học cổ truyền, ý bảo: hệ thống thoáng thì không đau, đã đau thì nơi nào đó ắt hẳn bị nghẽn

“Những người khác không được quấy rầy Tần cô nương chẩn đoán!” Hoàng hậu chậm rãi mở miệng nói.

Tuy rằng nàng không biết Tần Lạc Y cố ý hay không, nhưng nàng tin tưởng Tần Lạc Y hẳn là sẽ không đem tính mạng của dân chúng Bột Hại ra đùa giỡn, hơn nữa, nàng bây giờ còn là người của Đông Lâm Vương phủ, Đông Lâm Vương coi trọng nàng, hẳn là nên tín nhiệm.

Sau khi ngón tay Tần Lạc Y ấn vài cái vào huyết đạo, khoe miệng nàng hơi nhếch lên, quả nhiên là giống như nàng hoài nghi.

“Hoàng hậu, hiện tại Hoàng thượng cần một bầu không khí trong lành, nơi có dòng nước, xin người đem Hoàng thượng đến chỗ đó!” Tần Lạc Y buông tay Da Luật A Bảo Cơ, bình tĩnh nói.

“Nhưng mà, chỉ cần vừa đụng tới Hoàng thượng, ngài sẽ đau đớn không chịu nổi, làm sao...” Một vị tướng nói.

“Yên tâm đi, hiện tại sẽ không xuất hiện tình huống như vậy!” Tần Lạc Y nói.

“Được, người đâu, đỡ Hoàng thượng đến hoa viên!” Hoàng hậu vội vàng ra lệnh.

“Còn có... Hoàng hậu, xin cho người chuẩn bị kim châm, đàn cổ và đàn hương tốt nhất!” Tần Lạc Y bổ sung.

Chúng quần thần trên đại điện ngơ ngác nhìn nhau, bọn họ thật sự không hiểu, bệnh tình của Hoàng thượng bệnh tình có quan hệ gì với mấy thứ này.

Trong mắt Hoàng hậu cũng hiện lên một tia nghi hoặc, nhưng thấy vẻ mặt Tần Lạc Y không giống đùa giỡn, liền đáp ứng yêu cầu của nàng.

Quyển 3 - Chương 7: Hiểu người

Đoàn người vội vàng vàng đi vào ngự hoa viên, đặt Hoàng thượng ngồi trên ghế đã chuẩn bị từ trước.

Trong ngự hoa viên vẫn xanh tốt như trước, vẫn chưa vì phương bắc rét lạnh mà trở nên thê lương. Màu xanh um tỏa ra mà không rải rác, cho dù các đình đài được xây dựng riêng biệt đều rất độc đáo, dày đặc đến thích hợp.

Trong vườn bày ra những loại đá lạ, cây bách cổ, cây tử đằng, tô điểm cho vẻ thú vị, dồi dào của hoa viên, mà bên trong vườn, trên đường đi lát tỉ mỉ nhiều viên đá cuội không cùng màu sắc, cấu tứ sáng tạo .

Độc đáo nhất là thác nước trút xuống từ trên cao ở lâm viên, khiến cho toàn bộ ngự hoa viên sống động không ít.

Bên cạnh thác nước đã chuẩn bị tốt đàn cổ, mà trong không khí phảng phất đàn hương thượng hạng.

Da Luật Ngạn Thác nhìn Tần Lạc Y bên cạnh, ánh mắt cũng trở nên thêm phức tạp. Theo cách nàng chẩn đoán cho Hoàng thượng, hẳn có thể nhìn rõ mâu thuẫn tâm lý của nàng, nàng hận người Khiết Đan bọn hắn, nhưng lại không thể không cứu chữa người Khiết Đan.

Sau khi đặt Da Luật A Bảo Cơ ngồi vào chỗ của mình, Tần Lạc Y bắt mạch cho hắn xong liền bắt đầu trị liệu.

Tần Lạc Y nhẹ nhàng đưa tay đè chỗ xương chẩm của Da Luật A Bảo Cơ thẳng xuống chỗ lõm ở xương chũm, cầm một cây ngân châm, đang chuẩn bị châm...

“Khoan đã...” sau khi nhìn thấy hành động của Tần Lạc Y, một vị ngự y sắc mặt cả kinh, vội vàng lớn tiếng ngăn cản.

Tần Lạc Y ngược mắt không chút biểu tình nhìn vị ngự y này.

“Khởi bẩm Hoàng hậu, xin hạ lệnh ngăn cản cô nương này trị liệu cho Hoàng thượng!” Vị ngự y này vội vàng quỳ xuống đất nói, hai vị ngự y khác cũng quỳ xuống đất như vậy.

“Vì sao?” Hoàng hậu cảm thấy sự tình có chút không bình thường.

“Bẩm Hoàng hậu, vị cô nương này căn bản không hiểu y thuật, chẳng qua là yêu nữ dùng ngôn ngữ yêu mị mê hoặc người khác, xin Hoàng hậu minh giám!”

“Đúng vậy, thưa Hoàng hậu, phạm là y thuật mọi người đều biết, huyết đạo trọng yếu trên cơ thể là không thể dùng kim châm, nhất là đầu, hơn nữa, chứng bệnh đau đầu là do gió gây nên, cũng đều không thể sử dụng châm cứu để trị liệu, nhưng vị cô nương này chẳng những chuẩn bị châm, mà còn chọn huyết Phong Trì, hạ thần cho rằng nàng ta không hề có lòng cứu chữa Hoàng thượng, mà là mưu hại!” Ngự y tức giận nói.

“Huyết Phong Trì?” Hoàng hậu cực kỳ thắc mắc.

“Huyết Phong Trì thuộc loại túc thiếu dương đảm kinh, là huyết đạo trí mạng trên cơ thể, nếu không thận trọng sẽ tổn thương trung khu diên tủy, vô cùng nguy hiểm cho Hoàng thượng!” Ngự y vội vàng đáp.

Hoàng hậu chấn động, vội vàng nhìn về phía Tần Lạc Y: “Lời ngự y nói là thật sao?”

Tần Lạc Y từ chối không đáp, nàng cũng không có ý giải thích, chỉ thản nhiên nói: “Ngự y, các người xem, ta sắp sửa thi châm không chỉ riêng huyết Phong Trì, còn có huyết Nhân Nghênh và huyết Nhĩ Môn!”

“Cái gì? Người... người dám...”

“Hoàng hậu, xin người nhất định phải hạ lệnh ngăn cản, để chúng hạ thần chữa trị cho Hoàng thượng!” Ba vị ngự y nghe Tần Lạc Y nói xong lại thất kinh.

Sau khi Da Luật Ngạn Thác nghe Tần Lạc Y nói, trong lòng thấy nao nao, nhưng biết ý nghĩ của Tần Lạc Y, để chứng minh nghi vấn trong lòng, hần sai bước đi đến bên cạnh Hoàng thượng.

Chỉ thấy bàn tay hần duỗi ra, dùng ngón tay chỉ vài cái huyết đạo, nói với Tần Lạc Y: “Thi châm ở mấy cái huyết này?” Trong giọng nói trầm thấp lộ vẻ tin tưởng.

Tần Lạc Y ngẩng đầu, nhìn Da Luật Ngạn Thác cao lớn, gật đầu một cái.

“Nàng đoán rằng chúng đau đầu của Hoàng thượng là vì nội thương?” Da Luật Ngạn Thác liếc mắt nhìn Tần Lạc Y.

“Không chỉ đơn giản như vậy, nhưng ban đầu xuất hiện triệu chứng hôn mê mới có thể như thế!” Trong mắt Tần Lạc Y lộ vẻ kinh ngạc, nàng không nghĩ rằng Da Luật Ngạn Thác có thể lập tức hiểu rõ cách làm của mình.

Ngay sau đó, nàng thoáng nghĩ, hẳn là người tập võ, hơn nữa còn là người võ công thâm sâu khó lường, đối với những biến hóa rất nhỏ trên cơ thể cũng có thể sớm nhận ra.

Quyển 3 - Chương 8: Thi châm

“Đông Lâm Vương, người cũng tán thành việc Tần cô nương thi châm?” Trong lòng Hoàng hậu cực mâu thuẫn, nhưng bà vẫn lý trí.

“Y nhi là người của bốn phủ, ta không có lý do gì mà hoài nghi người của mình!” D Luật Ngạn Thác bình tĩnh nhìn Hoàng hậu.

“Hoàng hậu, tuyệt đối không được, đó là đại huyết trí mạng, long thể không thể đùa!” Ngự y dồn dập chống đối.

“Cái này...” trong mắt Hoàng hậu cũng lộ ra thần sắc lo lắng, bà nhìn về phía Tần Lạc Y, cũng hy vọng nàng có thể cho mình một đáp án xác thực.

“Hoàng hậu, bệnh tình Hoàng thượng không thể kéo dài được nữa, có thi châm hay không xin hãy quyết định!” Tần Lạc Y biết lúc này Hoàng hậu hy vọng mình có thể đưa ra một lời giải thích hợp lý, nhưng nàng thật sự không có nhiều thời gian giải thích cho lắm.

Không nghĩ rằng, vào giờ phút này, người thật sự hiểu rõ ý nghĩ của mình vẫn ngang ngược như vậy.

Nàng bất ngờ nhìn về phía Da Luật Ngạn Thác, lại nhìn thấy đôi mắt sâu thẳm của hắn.

Trong lòng Tần Lạc Y hoảng hốt, đúng vậy, ánh mắt hắn đúng là tín nhiệm, mình quan tâm suy nghĩ của hắn làm gì chứ?

“Xin Tần cô nương thi châm!” Hoàng hậu quyết định tin tưởng ánh mắt của Đông Lâm Vương.

“Xin hoàng hậu cân nhắc...” ba vị ngự y cả kinh, vội vàng nói.

“Bản cung đã quyết định, không cần nhiều lời!” Hoàng hậu quát một tiếng chói tai.

Tần Lạc Y thở dài một hơi, bắt đầu châm cứu lần nữa, trong lúc ngón tay đặt tại chỗ xương chẩm của Da Luật A Bảo Cơ thẳng xuống chỗ lõm ở xương chũm, đâm ngân châm vào.

Theo sau huyết Nhân Nghênh ở túc dương minh vị kinh, chuyển sang thi châm huyết Nhĩ Môn ở thủ thiếu tam dương tiêu kinh.

Da Luật A Bảo Cơ khẽ nhú mày giật mình.

Sau một lát, khi nàng thấy hơi thở của Da Luật A Bảo Cơ bắt đầu trở nên nhẹ nhàng, trong mắt sáng lên, đem ba cây kim châm lấy từng cái một ra.

“Hoàng thượng...” Tần Lạc Y nhẹ nhàng gọi.

Nhưng Da Luật A Bảo Cơ chỉ có thể mơ hồ đáp lại.

Tần Lạc Y nhú mày, ánh mắt lộ ra vẻ suy xét.

“Sao rồi...” sau khi Hoàng hậu chứng kiến tình huống này, vừa định lên tiếng lại lập tức bị Da Luật Ngạn Thác ngắt lời.

“Hoàng hậu an tâm một chút, chớ nóng vội!”

Tần Lạc Y chẩn đoán mạch đập của Da Luật A Bảo Cơ lần nữa, trên

mặt lộ ra vẻ thoải mái, thì ra...

Ngay sau đó, nàng lại cầm một cây kim, vẻ mặt trở nên vô cùng mất tự nhiên, hàm răng tinh tế khẽ cắn môi đỏ mọng.

Ánh mắt Da Luật Ngạn Thác lộ ra một nụ cười, hắn khẽ lắc đầu, lập tức nói với tỳ nữ bên cạnh hoàng thượng: “Các người mau cởi áo của Hoàng thượng trước đi!” Giọng nói trầm thấp chứa quyền uy trí mạng.

Vài tỳ nữ vội vàng tiến lên.

Tần Lạc Y hơi quay đầu lại, nhìn Da Luật Ngạn Thác một chút, trong lòng bởi vì hấn hiểu ý mình mà nảy lên một cảm tình không rõ.

Đợi sau khi cởi áo Hoàng thượng, ngón tay Tần Lạc Y dò xét vị trí chính giữa phía trước Da Luật A Bảo Cơ, châm vào huyết Đan Trung.

Sau một lát, nàng rút kim châm ra.

Sau khi nghe thấy hơi thể nặng nề của Da Luật A Bảo Cơ, nàng nhẹ nhàng nói với hấn: “Hoàng thượng, ta biết ngài hiện tại có thể nghe rõ ta nói chuyện, nhưng không cần trả lời, chỉ cần điều chỉnh hô hấp dựa theo quy luật của tiếng đàn là được!”

Nói xong, nàng quay sang tỳ nữ bên cạnh: “Xin mặc lại y phục cho Hoàng thượng!”

Sau đó, nàng không chút lo lắng thu hồi kim châm, rời khỏi Hoàng thượng, nhanh chóng ngồi xuống chỗ đàn cổ.

Quyển 3 - Chương 9: Tiếng đàn thiên tâm

Ngón tay Tần Lạc Y chậm rãi mơn trớn dây đàn, trong mắt như phủ sương mù, nàng chậm rãi giơ tay lên...

Tiếng đàn êm tai trong nháy mắt theo đầu ngón tay của Tần Lạc Y vang lên, phiêu đảng như hương thơm, nhẹ nhàng như tơ, khiến người ta không tự chủ được mà đắm chìm trong đó, tâm trạng rạo rực, giống như ngồi trên đám mây mềm mại.

Chỉ thấy nàng gật đầu gảy đàn, ngón tay mảnh khảnh thon dài, tựa như mỹ ngọc không có chút tỳ vết.

Tóc xanh như thác nước (1), xiêm y trắng thuần, khiến cho sắc mặt nàng thêm trắng nõn nà, trên mặt không có vẻ tươi cười, ánh mắt thình thoảng đung đưa, lộ ra vẻ phong tình động lòng người.

(1) tóc xanh: chỉ tóc của người con gái

Đàn hương hỗn loạn, tiếng đàn không dứt, tiếng nước chảy róc rách theo tiếng đàn tạo thành hơi nước lơ mờ, Tần Lạc Y ngồi trong đó, càng như hoa lan tươi mát trong thâm cốc không dính chút bụi trần.

Giờ phút này, dáng điệu tuyệt mỹ của Tần Lạc Y trong ngự hoa viên khiến chư vị quần thần ngẩn ra, càng khiến cho Da Luật Ngạn Thác ngây dại. Trong mắt hấn, Tần Lạc Y như thiên tâm trong mây, càng giống như từng cơn gió mát, khiến hấn càng thêm khó kiềm chế.

Mà lúc này Hoàng thượng Da Luật A Bảo Cơ cũng dần dần dần mờ ra, từ từ khôi phục sắc mặt bình thường, hẳn nhớ kỹ lời nói của Tần Lạc Y, điều chỉnh hô hấp theo tiếng đàn.

Tần Lạc Y gảy đàn càng giống như thiên khúc, không giống như những khúc nhạc phương bắc phóng đảng và dồn dập. Trong toàn bộ bài nhạc tràn ngập sự tao nhã sâu kín, như âm luật Giang Nam, đàn sáo nghe êm tai, như là thần linh ban tặng.

Da Luật A Bảo Cơ chỉ cảm thấy trong lòng tươi mát một trận, hô hấp cũng trở nên cực kỳ trôi chảy.

Tần Lạc Y ngược mắt, lúc nàng thấy Da Luật A Bảo Cơ đã dần dần khôi phục ý thức thì nhẹ nhàng mở miệng nói: “Ba tháng mùa xuân, chỉ nên làm những hành động giúp cho sự sống mà không nên làm những hành động giết chết, đi bộ trong sân, nên cho mà không chiếm đoạt, nên thưởng thức mà không nên phạt, đó là chúng ta ứng với xuân khí, cũng là đạo dưỡng sinh vậy. Nếu nghịch lại, sẽ làm thương đến Can, đến mùa Hạ sẽ bị bệnh hàn, đó là vì xuân khí không phụng đủ khí hạ trưởng cho mùa hạ. (2)”

(2) Trích trong Hoàng Đế Nội Kinh Tố Vấn của Thường Hỷ Lê Niên, là bộ sách y học cổ truyền lâu đời của phương Đông và là tài sản riêng của y học cổ truyền Trung Hoa

Tiếng đàn cùng với giọng nói ôn nhu của Tần Lạc Y, giống như tiên âm (3) vậy.

(3) tiên âm: tiếng nói của Phật

Đợi sau khi nhìn Da Luật A Bảo Cơ, nàng tiếp tục nói: “Ba tháng mùa hạ, khí của trời đất giao nhau, nên đi ngủ muộn và thức dậy sớm, đừng trễ lười vào những ngày hạ. Nếu nghịch lại sẽ làm thương đến

tâm, sang mùa thu sẽ bị bệnh sốt rét, đó là vì hạ khí không phụng đủ khí thu cho mùa thu, mùa đông đến sẽ bị trúng bệnh. (4)”

Lời nói của nàng thông thả mà bằng phẳng.

“Ba tháng mùa thu, khí trời trôi nhanh, nên thu liễm thần khí lại, làm cho chúng ta thích ứng được với khí dung bình của mùa thu, đừng để cho chí của mình thoát ra ngoài, làm cho phế khí được thanh. Nếu nghịch lại sẽ làm thương đến phế, mùa đông sẽ bị bệnh tiêu chảy, đó là vì thu khí không phụng đủ khí đông tạng cho mùa đông. (5)”

Da Luật A Bảo Cơ cảm thấy có một luồng lực trong thân thể dâng lên, dễ chịu như vậy, nhất là giọng nói của cô gái này, nhẹ nhẹ lọt vào tai.

Tần Lạc Y gật đầu, theo tiếng đàn dập dềnh, tiếp tục nói: “Ba tháng mùa đông là thời vạn vật bế tạng, nên ngủ sớm, dậy muộn. Chúng ta phải tránh lạnh tìm ấm, đừng để cho dương khí thoát ra ngoài bì phu, khiến cho chân khí bị hao tổn một cách nhanh chóng. Nếu nghịch lại sẽ làm thương đến thận, đến mùa xuân sẽ bị bệnh nuy quyết, đó là vì đông khí không phụng đủ khí xuân sinh cho mùa xuân. (6)”

(4), (5), (6) Trích trong Hoàng Đế Nội Kinh Tố Vấn của Thường Hỷ Lê Niên

Tiếng đàn như nước, trong phút chốc liền im bật.

Da Luật A Bảo Cơ chậm rãi mở hai mắt, giờ khắc này hẳn cảm thấy thân thể thật thoải mái, hẳn lại điều chỉnh hô hấp một chút, theo khoan ghé đứng lên, đi về phía Tần Lạc Y.

Hoàng hậu và chúng đại thần thấy Hoàng thượng đứng dậy đều thờ dài nhẹ nhõm, không khỏi càng thêm vài phần kính trọng với cô gái

này.

Tần Lạc Y cũng chậm rãi đứng lên, nhìn phía Hoàng thượng Da Luật A Bảo Cơ, ánh mắt trầm tĩnh.

“Không nghĩ rằng, Tần cô nương y thuật cao minh như thế! Lần này nhờ có người ở đây, trăm mới có thể ít chịu đau đớn!”

“Một cái mạng của Hoàng thượng có thể đổi lấy tính mạng của dân chúng Bột Hải, ta đương nhiên phải tận tâm cứu chữa!” Tần Lạc Y vững vàng đáp.

“Hà? Phải không? Xem ra Tần cô nương cứu chữa cho trăm đúng là có điều kiện, chỉ có điều, thôi, trăm hiện tại chỉ muốn biết một chút bệnh tình, vì sao lại như thế?”

Da Luật A Bảo Cơ nhớ rõ khi hắt ăn miếng cuối cùng, đầu liền đau đớn không chịu nổi.

Quyển 3 - Chương 10: Giết người và cứu người đều đơn giản

Nghi ngờ của Hoàng thượng lúc này cũng chính là nghi vấn của chúng quần thần, bọn họ đều nhìn về phía Tần Lạc Y.

Tần Lạc Y thản nhiên mở miệng nói: “Hoàng thượng chẳng lẽ quên vừa rồi ta mới nói đạo lý tương sinh tương khắc (1) trong Ngũ Hành sao?”

(1) tương sinh tương khắc: vừa bổ trợ cho nhau vừa khắc chế lẫn nhau

Trong mắt Da Luật A Bảo Cơ hiện lên một tia nghi hoặc: “Cái gọi là đạo Ngũ Hành thì trăm đơn giản có biết, nhưng cái đó và bệnh tình của trăm có quan hệ như thế nào?”

Tần Lạc Y lạnh nhạt nâng đôi mắt nhìn Da Luật A Bảo Cơ: “Nếu ta đoán không lầm, cái gáy của Hoàng thượng từng chịu đòn nghiêm trọng, từng trải qua hôn mê!”

“Không sai, đã là chuyện của mấy năm về trước, chẳng lẽ đây là nguyên nhân khiến trăm đau đầu? Cái này cùng Ngũ Hành có quan hệ như thế nào?” Da Luật A Bảo Cơ tràn đầy nghi hoặc.

Khóe miệng Tần Lạc Y nhẹ nhàng cong lên: “Năm đó Hoàng thượng bị đánh trúng chính là huyết Phong Trì, huyết vị này thuộc về túc

thiếu dương đảm kinh của hệ túc thiếu dương âm duy, là huyết đạo trí mạng trên cơ thể, nếu đã bị ngoại lực ảnh hưởng, máu sẽ đông lại không tiêu tan, vì như thế, năm đó Hoàng thượng mới gặp tình trạng hôn mê, ta nghĩ trước đây vài vị ngự y bởi vì cố huyết vị trí mạng mà không thể thi châm, cuối cùng lại chọn cách dùng thảo dược để làm thuyên giảm.”

Da Luật A Bảo Cơ gật gật đầu: “Không sai, năm đó trẫm được vài vị ngự y trị liệu được rồi, nhưng lại thường xuyên đau đầu không dứt!”

“Nguyên nhân thật sự sinh bệnh ở Hoàng thượng là ở thân, càng là ở tâm, thảo dược làm sao có thể hoàn toàn trị tận gốc bệnh của Hoàng thượng? Nguyên do Hoàng thượng tập võ, bởi vậy bề ngoài nhìn qua đã khỏi hẳn, nhưng chỗ máu đông trí mạng không thể khơi thông, dần dần bắt đầu ảnh hưởng huyết Nhân Nghênh và huyết Nhĩ Môn, sau lại lan đến bên trong huyết Đan Trung, dẫn theo mà triệu chứng đó là khí trệ máu ứ đọng, đau đầu, thậm chí là ù tai.”

“Không sai, trẫm có những lúc như thế này!” Da Luật A Bảo Cơ liên tục gật đầu nói.

Ánh mắt Tần Lạc Y như lười câu, nàng tiếp tục nói: “Bởi vậy, ta phá ba cái huyết đạo này, khiến cho máu của Hoàng thượng có thể lưu thông bình thường, cuối cùng thi châm ở huyết Đan Trung, mục đích là để phòng ngừa nội khí tiếp tục gây ảnh hưởng đến tinh thần. Chính cái gọi là “Đầu nhức bệnh ở trên đỉnh đầu, thuộc loại hạ hư thượng thực, lỗi tại thiếu âm và túc thái dương kinh; choáng váng đầu hoa mắt, thân thể lay động, mắt tối tai điếc, thuộc loại hạ thực thượng hư, lỗi tại thiếu dương và túc quyết âm kinh.” (2) Đây là nguyên nhân vì sao ta muốn thi châm ở huyết đạo trí mạng của Hoàng thượng, có thể nói là trí tử rồi sau đó sinh, những lời này cũng không phải là không có đạo lý.”

(2) trích trong Hoàng Đế Nội Kinh Tố Vấn của Thường Hỷ Lê Niên

Trong mắt Da Luật A Bảo Cơ hiện lên vẻ tán dương: “Nhưng những huyết đạo này đều là huyết đạo trí mạng, như vậy có thể thấy được, y thuật của Tần cô nương thật sự là rất cao!”

Hắn cũng nhiều hiểu được, loại thi châm này chịu rất nhiều nhân tố ảnh hưởng, như thiên thời địa lợi, tuổi tác và thể chất của con người mà quyết định bệnh tình, mà nàng tuổi còn trẻ thể nhưng có thể am hiểu sâu đạo lý này, quả thực hiếm thấy.

Tần Lạc Y tiếp tục nói: “Năm phần trọng yếu trên cơ thể con người ứng với kim, mộc, thủy, hỏa, thổ Ngũ hành, tương sinh tương khắc ảnh hưởng đến nhau. Phương bắc trở lạnh, nhưng thứ Hoàng thượng ăn lại không phù hợp với thời tiết, hơn nữa lại quá mặn, cứ như vậy, càng thêm khiến cho huyết mạch Hoàng thượng ngưng tắc không trôi chảy, khiến sắc mặt thay đổi. Vừa rồi sờ dĩ ta quả quyết bệnh tình của Hoàng thượng, chẳng qua là có thể chẩn đoán được, chính cái gọi là trong lòng có khả năng sống, sắc mặt liền giống chu sa bọc trong lụa mỏng trắng, mà khuôn mặt Hoàng thượng đã xuất hiện triệu chứng máu đỏ đông lại, cái này là bệnh vô phương cứu chữa!”

“Đây chính là nguyên nhân khiến vừa rồi ngươi quả quyết như vậy?” Da Luật A Bảo Cơ quả thực tâm phục khẩu phục.

Tần Lạc Y gật gật đầu.

“Vậy trăm nên làm thế nào?” Gia Luật A Bảo Cơ nóng ruột hỏi.

“Chẳng lẽ Hoàng thượng không nhớ rõ đạo lý dưỡng sinh bốn mùa ta vừa nói với ngài sao?” Tần Lạc Y thản nhiên hỏi lại.

“Nói như vậy, chỉ cần Tần cô nương tiến hành trị liệu cho trẫm, như vậy trẫm có thể an hưởng trăm năm rồi!” Da Luật A Bảo Cơ cười ha ha.

Tần Lạc Y nhếch miệng cười mỉa: “Chính cái gọi là ‘hur tà tặc phong (3), muốn cho họ tùy theo thời tiết mà tránh tà khí, phải giữ lòng điềm đạm, hur vô, phải sống đúng với chân khí mình’ (4) .Hoàng thượng không thể thân hình và tinh thần đều khỏe mạnh, có thể nào hưởng trọn tuổi đời, vượt ngoài trăm tuổi? (5) Đến lúc đó cho dù Hoa Đà tái thế, cũng khó mà dùng thuật xoay chuyển trời đất!”

(3) hur tà tặc phong: nghĩa là trong lúc cơ thể đang yếu, mà gặp phải gió độc cũng làm cho cơ thể bị đau nhức

(4) trích trong Hoàng Đế Nội Kinh Tố Vấn của Thường Hỷ Lê Niên

(5) xuất phát từ lời của Kỳ Bá trong Hoàng Đế Nội Kinh Tố Vấn của Thường Hỷ Lê Niên: “Người thượng cổ hiểu đạo dưỡng sinh, đã tuân theo quy luật biến hóa của âm dương, hòa hợp với các phép tu luyện, ăn uống có điều độ, làm việc nghỉ ngơi có chừng mực, không lao lực quá mức, cho nên thân hình và tinh thần đều khỏe mạnh, do đó hưởng trọn tuổi trời, vượt ngoài trăm tuổi.”

“Hả? Lời này là sao?” Da Luật A Bảo Cơ hỏi.

“Muốn hưởng thụ phúc trăm năm, cần làm cho tâm thần thống nhất. Ta sở dĩ chọn chỗ này để tiến hành trị liệu là để khiến cho chân khí ngưng tụ của Hoàng thượng được thuận lợi, hô hấp thông thuận, mà đàn hương cũng sẽ giúp tâm thần yên ổn, sau khi làm máu ngưng trệ

của Hoàng thượng bắt đầu giảm bớt sẽ theo tiếng đàn tiến hành điều chỉnh hô hấp, như vậy tâm tình sẽ trở nên điềm đạm mà bình tĩnh, đau ốm trên thân thể tự nhiên mà có thể tiêu tán.”

“Về sau trăm chỉ cần dựa theo phương pháp này không được sao?”
Da Luật A Bảo Cơ hỏi.

Tần Lạc Y lắc đầu: “Cái này chỉ có thể trị bên ngoài, không có khả năng trị tận gốc! Hoàng thượng chinh chiến liên tục nhiều năm, vì củng cố quyền thế, lần lượt đánh chiếm Hề, Thất Vi, sau là Trử Bốc, lại chinh chiến Bột Hải, mà trừ Bột Hải ra, nam phiệt Trung Nguyên cũng nằm trong kế hoạch. Thử hỏi, đã tâm cường hãn như thế, lại có thể nào điềm đạm hư vô được đâu? Vạn vật đều tuần hoàn, Hoàng thượng không thể bình tĩnh điềm đạm, chân khí sẽ bị phân tán, hưởng thụ trăm năm trở thành hy vọng xa vời!” Tần Lạc Y không chút khách khí nói.

“Tần cô nương, ngươi phải biết rằng, trăm đánh đông dẹp tây chưa bao giờ bại trận, vì sao? Là vì thiên mệnh, ông trời nhất định là muốn nước Khiết Đan ta thống nhất Trung Nguyên!” Da Luật A Bảo Cơ biện bạch cho mình.

Tần Lạc Y hừ lạnh một tiếng: “Dựa vào vận thế Ngũ Hành, nước Khiết Đan trước mắt thuộc về vận mộc, tức là mới cháy, rồi sau đó chuyển thành vận hỏa cường thịnh,... nhưng sau vận hỏa, Hoàng thượng có nghĩ tới hay không?”

Da Luật A Bảo Cơ lắc đầu.

“Đương lúc sự vật phát triển đến giai đoạn cường thịnh, ngay sau đó liền suy yếu, cũng chính là vận kim, thiên hạ vạn vật đều rời không thể rời bỏ quy luật vận hành như vậy, huống hồ là nước Khiết Đan của Hoàng thượng?” Trong giọng nói Tần Lạc Y trong trẻo nhưng

lạnh lùng có chứa khí thể phóng khoáng tựa như mây.

“Ý của Tần cô nương là nước Khiết Đan sẽ có một ngày diệt vong? Người nếu am hiểu sâu đạo lý Ngũ Hành, như vậy thì người liền tính xem là Khiết Đan có thể thống nhất được Trung Nguyên hay không!” Trong giọng nói của Da Luật A Bảo ẩn chứa một chút không vui.

Tần Lạc Y lắc lắc đầu, trong mắt tràn ngập thần sắc bất đắc dĩ: “Thống nhất hay không ta cũng không biết, nhưng về phần Hoàng thượng... lại không chờ được đến ngày đó!”

“To gan! Tần Lạc Y, đừng có ỷ vào người trị bệnh cho trẫm mà ở đây nói xằng bậy, người cho là trẫm sẽ tin vào cái gọi là thuật Ngũ Hành của người Trung Nguyên các người sao?”

“Hoàng thượng chẳng lẽ quên, thuật thi châm này chính là từ Trung Nguyên, Tần Lạc Y ta có thể đơn giản giết ngài giống như cứu ngài vậy!”

Tần Lạc Y ngẩng đầu lên, trong đôi mắt trong trẻo lạnh lùng ánh lên ánh sáng rạng rỡ.

Quyển 3 - Chương 11: Giận dữ vì hồng nhan

Lời nói của Tần Lạc Y nhất thời khiến cho bốn phía đều kinh hãi, duy nhất chỉ có Da Luật Ngạn Thác vẫn bình tĩnh đứng đó.

Tính cách của nàng như vậy, lời nói của nàng khiến Hoàng thượng Khiết Đan cảm thấy khó nghe, mà nàng thật sự cũng có năng lực này.

Da Luật Ngạn Thác nhìn Tần Lạc Y, khóe miệng hơi cong lên lộ ra vẻ cứng chiều cười mỉa.

“Người... to gan! Người đừng tưởng rằng người cứu trăm là có thể lúc này nói khoác mà không biết ngượng, chẳng lẽ người không sợ mất đầu sao?” Da Luật A Bảo Cơ gầm lên giận dữ, trong mắt cũng tràn ngập lửa giận.

Tần Lạc Y không chút sợ hãi, nàng vẫn không có động tĩnh mà đứng ở nơi đó, thản nhiên mở miệng nói: “Làm sao Hoàng thượng cho rằng ta đang nói khoác mà không biết ngượng?”

Da Luật A Bảo Cơ hơi ngẩn ra, hấn vậy mà cũng bị cô gái nhỏ bé này chèn ép.

Nàng không có nói dối, nếu vừa rồi chỉ cần nàng thi châm sai thời điểm một chút thôi, tính mạng của mình khó có thể bảo đảm.

Da Luật A Bảo Cơ nhìn thẳng Tần Lạc Y, một lát sau, đột nhiên cười

to: “Được, được, người là cô gái đầu tiên có thể thuyết phục được trẫm! Quả nhiên là gan dạ sáng suốt!” Giọng nói sang sảng của Da Luật A Bảo Cơ vang vọng khắp ngự hoa viên.

Nói xong, hắn đem ánh mắt chuyển hướng về phía Da Luật Ngạn Thác, cái tên Đông Lâm Vương nổi danh luôn bình tĩnh này.

“Đông Lâm Vương, ánh mắt của người quả nhiên đặc sắc!”

Da Luật Ngạn Thác đem toàn bộ biểu cảm của Hoàng thượng thu hết vào trong đáy mắt, hắn tiến lên trước nói: “Tính cách của Y nhi chính là thẳng thắn như vậy, đã hiểu rõ tội với Hoàng thượng, xin Hoàng thượng khai ân!”

“Đông Lâm Vương nghiêm trọng quá rồi, hôm nay nếu không phải có Tần cô nương, trẫm có khả năng sẽ không nói chuyện với người ở đây!” Da Luật A Bảo Cơ nhìn Tần Lạc Y.

“Hoàng thượng bệnh nặng mới khỏi, vẫn là nên nghỉ ngơi cho tốt, vì thần chuẩn bị cáo lui!” Da Luật Ngạn Thác khẽ khom người.

Nói xong, bàn tay to của hắn phủ lấy bàn tay nhỏ bé hơi lạnh của Tần Lạc Y, muốn nhanh chóng rời khỏi chỗ này.

“Đông Lâm Vương hãy khoan! Trẫm có một yêu cầu!” Da Luật A Bảo Cơ nhìn Da Luật Ngạn Thác, có chút khẩn trương nói.

Trong con người Da Luật Ngạn Thác hiện lên một tia khác thường: “Hoàng thượng cứ nói!”

“Trẫm biết Tần cô nương thuộc về Đông Lâm Vương phủ, bởi vậy, trẫm nghĩ Đông Lâm Vương muốn cô gái này, về sau thân thể trẫm do nàng ấy chịu trách nhiệm!”

Những lời này của Da Luật A Bảo Cơ khiến cho chúng quần thần đưa mắt nhìn nhau, Hoàng hậu Thuật Luật Bình tiến lên nói: “Hoàng thượng, việc này tuyệt đối không thể, Tần cô nương tuy rằng y thuật cao minh, nhưng để cho nữ tử người Hán phụ trách long thể Hoàng Thượng, thật là không ổn!”

Da Luật A Bảo Cơ khẽ cau mày, hẳn không để ý đến lời nói của Hoàng hậu mà là lại chuyển hướng Da Luật Ngạn Thác hỏi: “Ý Đông Lâm Vương như thế nào?”

Trong lòng Tần Lạc Y cả kinh, nàng chột ngắc đầu, đôi mắt nhìn Da Luật Ngạn Thác bên cạnh, bàn tay nhỏ bé theo bản năng cố gắng nắm lấy Da Luật Ngạn Thác.

Không biết vì sao, nàng có chút sợ hãi Da Luật Ngạn Thác để mình lại bên cạnh Hoàng thượng.

Mà phản ứng lúc này của Tần Lạc Y bị Da Luật Ngạn Thác để ở trong mắt, trong lòng hẳn cũng dâng lên vui sướng, nàng không muốn rời xa mình?

Khóe miệng Da Luật Ngạn Thác hơi nâng lên, bàn tay nắm lấy Tần Lạc Y dường như đồng ý, ánh mắt sau đó chuyển hướng về phía Hoàng thượng, trong tiếng nói kiên nghị lộ ra sự uy nghiêm không thể xem nhẹ: “Tha thứ cho khó khăn không thể tuân mệnh, mong Hoàng thượng hãy thu hồi mệnh lệnh đã ban ra!”

Trong lòng Tần Lạc Y lập tức tràn ngập cảm giác an toàn, nàng có chút cảm kích nhìn Da Luật Ngạn Thác, hẳn đang bảo vệ mình sao?

“Đông Lâm Vương, Tần cô nương vừa rồi cũng nói, nàng chẳng qua là y nô của hạ phủ, thậm chí là muốn y nô của người, chuyện này

không đến mức người cũng không cho đấy chứ?”

Da Luật A Bảo Cơ hiển nhiên không ngờ Da Luật Ngạn Thác có thể cự tuyệt rõ ràng như vậy, không khỏi có chút không vui.

Nói như thế nào đi nữa thì bọn họ đều là hoàng thân, làm sao có thể không nể mặt mình như vậy!

Da Luật Ngạn Thác mỉm cười, hẳn biết trong lòng Hoàng thượng nghĩ như thế nào, dù sao Hoàng thượng cũng là hoàng thúc của mình.

Hắn sai bước tiến lên: “Y nhi là một cô gái, đúng như lời Hoàng hậu nói, để cho nàng chịu trách nhiệm long thể của Hoàng thượng, đúng là không ổn!”

Chúng quần thần vừa nghe Đông Lâm Vương nói như vậy, cũng lập tức quỳ xuống đất: “Mong Hoàng thượng cân nhắc!”

“To gan, Đông Lâm Vương, người có còn đem trẫm để vào mắt không? Người vậy mà cũng khinh thường quy chế, xem trẫm lấy làm lẽ!” Da Luật A Bảo Cơ thấy quần thần đều hướng về phía Da Luật Ngạn Thác bên này, càng thêm giận không thể phát tiết.

“Hoàng thượng, chớ vì một nữ tử của bốn phủ mà phá hủy triều cương!” Da Luật Ngạn Thác tiếp tục nói.

“Người...” Da Luật A Bảo Cơ có chút chán nản, hắn từng bước tiến lên, dừng khoảng cách chỉ có hai người có thể nghe thấy mà nói với Da Luật Ngạn Thác:

“Thác nhi, trẫm dù sao cũng là hoàng thúc của người, người vậy mà lại để cho trẫm cầu xin người như thế?”

Da Luật A Bảo Cơ gần đây không có cách nào đối phó với Da Luật Ngạn Thác, hẳn cũng không phải là là ý vào chiến công của mình mà kiêu căng ngạo mạn, mà là hẳn trời sinh đã như thế, hỉ nộ ái ố theo tâm tình của chính mình mà biến hóa, mà hẳn cũng luôn thích nghe lời ngon ngọt, không thích lời cứng rắn.

Toàn bộ trong triều đình, chỉ có Đông Lâm Vương là không cần quỳ xuống đất thỉnh an với Hoàng thượng.

Nhưng mà, giờ phút này, Da Luật Ngạn Thác lại quỳ một gối trên mặt đất: “Xin Hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra!”

Da Luật A Bảo Cơ đột nhiên ngẩn ra, mà Hoàng hậu và quần thần cả kinh một câu cũng không nói, Đông Lâm Vương luôn luôn kiêu ngạo, thế nhưng vì một nữ nhân... quỳ xuống?

Bởi vì Hoàng thượng nói chuyện với Da Luật Ngạn Thác đều dùng tiếng Khiết Đan, mặc dù Tần Lạc Y vẫn còn có chút nghe không hiểu, nhưng lúc Da Luật Ngạn Thác quỳ một gối xuống đất, nội tâm của nàng cũng chấn động. Nàng biết hẳn kiêu ngạo và không thể khuất phục, hẳn không phải luôn khiến cho mình nhục nhã sao? Hôm nay vì sao lại như thế?

Da Luật A Bảo Cơ hơi trì hoãn một chút, sau đó vội vàng kéo Da Luật Ngạn Thác dậy: “Thôi thôi, xem ra trăm không thể thuyết phục được ngươi, trăm chẳng qua không nghĩ rằng ngươi lại khấn trương vì một đứa y nô!”

Da Luật Ngạn Thác đứng dậy, vẻ mặt kiên nghị: “Y nhi không phải là y nô, không lâu sau đó nàng sẽ ở Tây sương biệt uyển!”

“Ngươi... ngươi nói cái gì?” Da Luật A Bảo Cơ không tin được nhìn

Đông Lâm Vương, lập tức lại nhìn về mặt bình tĩnh của Tần Lạc Y, rõ ràng nàng cũng không biết ý nghĩa quan trọng của việc ở Tây sương biệt uyển.

“Đông Lâm Vương, lời này của ngươi là thật sao?” Hoàng hậu Thuật Luật Bình cũng kinh hãi, vội vàng hỏi.

Hắn vậy mà để cho nữ tử người Hán này ở Tây sương biệt uyển, vậy Tiêu công chúa làm sao bây giờ? Việc hôn sự sớm đã định đoạt. Vốn là bà cùng Hoàng thượng tính chờ Đông Lâm Vương lần này lập công trở về, vui càng thêm vui, tác thành một chuyện tốt, ai ngờ...

“Những lời vi thần nói là thật!” Ngữ khí kiên định của Da Luật Ngạn Thác khiến cho mọi người trong lòng run lên, lời hắn nói bây giờ là một loại hứa hẹn.

Tần Lạc Y đứng ở một bên, theo như lời nói vừa rồi của Da Luật Ngạn Thác, nàng nghe hiểu được, thế nhưng phản ứng của những người khác cũng quá khoa trương đi. Bọn họ cũng quá kỳ thị nữ tử người Hán, nếu không phải Da Luật Ngạn Thác dùng áp lực, đánh chết nàng cũng sẽ không ở cùng một chỗ với hắn. Bọn họ ngại mất thể diện, nàng đâu ngại bọn họ mất mặt đâu chứ.

“Không được, người ở Tây sương biệt uyển chỉ có thể là Tiêu công chúa. Đông Lâm Vương, ngươi cũng đừng làm cho chúng ta thất vọng!” Trong mắt Hoàng hậu Thuật Luật Bình rộ lên một chút không vui, không đồng ý mà nói.

“Đông Lâm Vương, ngươi làm vậy hắn là biết kết cục!” Da Luật A Bảo Cơ cũng nhìn ra Da Luật Ngạn Thác động tình với cô gái này, bởi vì hắn đem mệnh phù cho nàng, nhưng, phá lệ nạp nàng làm phi tần là được rồi, vương tộc Khiết Đan làm sao có thể để một người Hán làm Vương phi!

Gương mặt anh tuấn góc cạnh của Da Luật Ngạn Thác lập tức trở nên nghiêm nghị, hắn lạnh lùng nói: “Vậy ta chỉ có thể nghịch chỉ mà đi!”

Nói xong, hắn liền kéo tay Tần Lạc Y, kìm nén lửa giận: “Vi thần tạm thời cáo lui!”

Hắn thật sự không hiểu, hôn sự của mình nhiều người quan tâm như vậy làm cái gì? Cô gái này, Da Luật Ngạn Thác hắn đã muốn rồi!

“Đông Lâm Vương, chẳng lẽ ngươi định nghịch chỉ gây rối loạn sao?”
Hoàng đế Da Luật A Bảo Cơ giận dữ.

Thân hình cao lớn của Da Luật Ngạn Thác đột nhiên dừng lại, hắn quay đầu lại, trong mắt dâng lên một tia rét lạnh, nắm chặt quả đấm lúc này có thể phát ra lửa giận lúc: “Vi thần tuyệt đối không gây rối loạn, nếu có, chính là giống như bây giờ!”

Vừa dứt lời, Da Luật Ngạn Thác giơ lên tay trái, hung hăng chop lấy bàn đá bên người, sau đó, chiếc bàn đá nguyên vẹn bị hắn chường mạnh mẽ trở nên vỡ nát!

“Thác nhi, ngươi...” Da Luật A Bảo Cơ lập tức ngã xuống ghế.

Ngay sau đó, Da Luật Ngạn Thác kéo Tần Lạc Y, cũng không quay đầu lại đi ra khỏi ngự hoa viên.

Tần Lạc Y mặc cho Da Luật Ngạn Thác ôm thật chặt ở bên hông, lông cừu thật dày che cái lạnh bên ngoài trong chiếc xe ngựa xa hoa.

Nàng ngược mắt nhìn Da Luật Ngạn Thác một chút, lúc này hắn đã trút bỏ vẻ giận dữ, chỉ có môi mỏng nhếch lên lộ một chút không vui.

Hắn còn đang tức giận sao? Vì sao lúc Hoàng thượng nhắc tới Tiêu công chúa, hắn lại trở nên giận không thể kiềm chế được? Hắn cùng với Tiêu công chúa...

Lúc Tần Lạc Y nghĩ đến người con gái quần lấy người Da Luật Ngạn Thác như rắn, trong lòng thế mà lại thấy đau đớn.

Mình hôm nay làm sao vậy?

Nàng theo bản năng tới gần Da Luật Ngạn Thác, hấp thụ lấy một chút hơi ấm mà hắn mang tới.

Da Luật Ngạn Thác cúi đầu nhìn Tần Lạc Y trong ngực, trong lòng dâng lên tình cảm dịu dàng, hắn lập tức đem áo choàng trên người mình phủ lên trên thân thể của nàng, hắn biết cái vật nhỏ này luôn sợ lạnh.

Tần Lạc Y cảm thấy đầu vai ấm áp, trên chiếc áo choàng vật áo đan đầy trăn châu hoa lệ được khảm nạm ký hiệu của bộ tộc Da Luật, hơi thở nam tính của Da Luật Ngạn Thác bao vây lấy nàng, làm nàng cảm thấy xúc động và an toàn.

Mình đã hình thành thói quen với hắn sao?

Tần Lạc Y ngơ ngác suy nghĩ, sau đó lại ngẩng đầu, đột nhiên, nàng cẩn thận sờ vào khuôn mặt anh tuấn lạnh lùng của Da Luật Ngạn Thác.

Một bàn tay nhỏ bé trắng như tuyết sợ hãi đặt lên khuôn mặt của Da Luật Ngạn Thác, ngón tay thon dài tinh tế ôn nhu vòng quanh vẻ rắn rỏi của Da Luật Ngạn Thác, lại thêm đường nét trên gương mặt lẫn hơi thở vương giả.

Trên mặt truyền đến cảm giác nhột, cổ họng Da Luật Ngạn Thác truyền đến một trận cười trầm thấp.

“Y nhi, Y nhi của ta!” Da Luật Ngạn Thác cứng chiều nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé hơi lạnh của Tần Lạc Y, nụ hôn nóng bỏng dừng ở trên ngón tay của nàng.

Hắn cho tới bây giờ vẫn chưa thấy qua cái vật nhỏ này còn có một ngày biết điều như vậy, chính là cảm động cho việc mình vừa mới làm vì nàng sao? Hắn không cần nàng cảm động, hắn muốn nàng hoàn toàn yêu mình.

Tần Lạc Y cười tươi giãi ra: “Đừng, vừa nhột vừa đau!”

Râu dưới cằm của Da Luật Ngạn Thác khiến nàng thấy ngứa, đồng thời cũng khiến tâm nàng nhộn nhạo, nam tử này đang để ý mình sao? Cho dù vậy bản thân lại bị hơi ấm của hắn làm cho mê muội.

Da Luật Ngạn Thác cười nhàn nhạt: “Y nhi, nàng thật đáng yêu!”

Da Luật Ngạn Thác say sưa cúi người dịu dàng, tràn ngập yêu thương hôn bờ môi đỏ mọng kiều diễm của Tần Lạc Y, hòa tan kháng cự nho nhỏ của nàng ở trong miệng.

Có trời mới biết, vừa rồi hắn sợ mất nàng cỡ nào.

Y thuật của nàng cùng vẻ xinh đẹp có thể dẫn tới một cuộc chiến tranh, nhưng không có vấn đề gì, chỉ cần nàng ở bên người, hắn tuyệt đối sẽ không cho phép kẻ nào thương tổn lẫn dò hỏi nàng.

Nàng có lẽ vẫn còn hận hắn, nhưng không có vấn đề gì, hắn có thể từ từ chờ, đợi cho nàng có thể thật lòng mới thôi.

Nàng có sự kiêu ngạo của nàng, nhưng mà, cũng bởi vì nàng khó đối phó, lạnh lùng, cùng với ý chí kiên cường mới thật sự hấp dẫn hẳn.

Liếc thấy vẻ đẹp kiều diễm; thế nhưng, nếu nàng yếu đuối, hoặc không hề có cá tính của nữ nhân, có lẽ hẳn ngay cả chạm vào nàng cũng không thể.

Trong suốt hai mươi tám năm qua của hẳn, nữ nhân đối với hẳn mà nói, cũng không chiếm vị trí quan trọng gì, thậm chí là không đáng kể. Hàng năm các quốc gia tiến cống mỹ nữ nhiều không kể xiết, đều là ban thưởng cho hoàng thân và các bộ tộc, nhưng hẳn chưa bao giờ động tâm, cho dù là phi tần trong phủ, cũng là bởi vì chính trị mà thành hôn, hôn sự đối với hẳn và với các nàng, có lẽ chính là trao đổi quyền lực thôi.

Nhưng, Tần Lạc Y lại đột nhiên xuất hiện, sự xuất hiện của nàng hoàn toàn lật đổ niềm tin của hẳn hai mươi tám năm qua. Cái vật nhỏ này, thật là nhu hòa, đầu tiên thoáng nhìn thấy thân hình mềm mại, liền nhất định phải che chở nàng cả đời.

Nàng là một tổ hợp mâu thuẫn, có hình thể yếu ớt, lại bất khuất kiên cường hơn bất kì nữ nhân nào! Cái loại ý chí này, dường như có thể chống đỡ được với nam nhân. Cũng chỉ có nữ nhân như vậy mới có thể khiến hẳn dao động, ngạo nghễ sinh tồn trong hoàn cảnh chật vật ở phương Bắc!

Nàng là đóa u lan nơi thâm cốc, không thể so với mẫu đơn hoa lệ, không thể so với hoa hồng kiều diễm, nhưng có thể đơn độc trong sương tuyết toát ra vẻ mặt tức giận. Nho nhỏ, thanh nhã, không cùng các loại hoa tranh xuân, không cùng trắng mùa thu ngâm tình, một mình chống lại sương tuyết.

Một cô gái như vậy, lòng của nàng thật là quý giá. Hấn muốn lấy được lòng nàng, cũng tình thế bắt buộc, cho dù đến cuối đời hấn cũng không oán không hối hận.

Quyển 4 - Chương 1: Khí lạnh mùa đông

Việc Đông Lâm Vương Da Luật Ngạn Thác giận dữ vì hồng nhan trên triều đình nhất thời trở thành giai thoại truyền khắp toàn bộ Khiết Đan. Kể từ lúc đó, già trẻ nước Khiết Đan hầu như mỗi người đều biết, trong Đông Lâm Vương phủ ở thượng kinh có một cô gái người Hán sắc đẹp tuyệt trần, y thuật cao siêu.

Mà mọi người trong Đông Lâm Vương phủ có vài phần kính trọng với Tần Lạc Y, có hâm mộ, có tôn kính, thậm chí cũng có ghen tị.

Đêm mùa đông đặc biệt tới sớm, thật ra tấm cung của Da Luật Ngạn Thác vốn đã rất ấm áp, nhưng nàng vẫn luôn cảm thấy phần nào khó khăn chống đỡ âm u lạnh lẽo.

Thái Nam đã được nàng kêu đi ngủ, mà Tần Lạc Y nằm ở trên giường, trần trọc trở mình trên tấm thảm da chồn thật dày dưới thân. Lạnh quá, vẫn là cảm thấy lạnh quá.

“Nghĩa phụ... Nữ nhi nhất định phải nghĩ biện pháp cứu người ra ngoài!” Tần Lạc Y lẩm bẩm nói.

Mục đích nàng đến Đông Lâm Vương phủ là vì để gặp nghĩa phụ, tiếc rằng mấy ngày nay Da Luật Ngạn Thác cứ liên tục mang theo nàng bên người, nửa bước cũng không thể rời đi, cho dù nàng muốn hỏi thăm cũng không có cách nào.

Không được, nhất định phải gặp được nghĩa phụ, nếu không, bệnh

tình của nghĩa phụ...

Tệ hơn là, hiện tại Tang đại ca một chút tin tức vẫn không có. Làm sao bây giờ? Tang đại ca, rốt cuộc huynh đang ở đâu?

Trong lòng Tần Lạc có chút đau đớn.

Tin đồn bên ngoài về Đông Lâm Vương và nàng, nàng đã nghe nói, nhất là bọn hạ nhân ở Đông Lâm Vương phủ bây giờ nhìn nàng, ánh mắt cũng tràn ngập ái muội.

Mà đáng giận là mấy vị phi tần của Da Luật Ngạn Thác. Ánh mắt của họ nhìn nàng còn là ghen tị và khinh miệt, các nàng châm chọc vốn đã chẳng thanh cao gì, còn lấy tiếng Khiết Đan đùa cợt nàng.

Da Luật Ngạn Thác vẫn không biết nàng hiểu được một chút tiếng Khiết Đan, có lẽ, sau khi hắn biết cũng sẽ không chút kiêng kỵ nữa!

Lạnh quá, Tần Lạc Y có chút khó khăn siết chặt lấy thân mình. Nàng không khỏi nghĩ đến lồng ngực ấm áp của Da Luật Ngạn Thác! Nàng phát hiện ra mình bắt đầu có chút mê luyến cái lồng ngực rộng lớn kia, bởi vì những lúc nằm ở trong lòng hắn, nàng cảm thấy an toàn và ấm áp hơn nhiều!

Trời ạ, mình làm sao vậy? Sao lại có ý nghĩ như vậy.

Trong lòng Tần Lạc Y chấn động, không, hắn là kẻ thù diệt nước của nàng, cũng là hắn bắt đi nghĩa phụ, còn khiến cho Tang đại ca tung tích không rõ, hắn không hơn không kém một ác ma, mà nàng làm sao có thể thần phục ác ma?

Khiết Đan ở miền tây bắc, so với nhiệt độ ở nước Bột Hải thì rất lạnh, có lúc lại rét đậm, nàng thực sợ mình sống không qua mùa đông này!

Có lẽ những cô gái cao lớn ở Khiết Đan đều đã quen lạnh giá, cho nên mới mạnh dạn mặc đồ hở hang như vậy, đúng như mấy vị phi tần trong phủ kia, diêm dúa lòe loẹt mà đầy đặn, không có lúc nào là không khoe ra vốn liếng của mình, cố gắng đưa ánh mắt tình tứ với Da Luật Ngạn Thác.

Hắn, nên thích những cô gái như vậy đi!

Nghĩ đến đây, trong lòng Tần Lạc Y thít chặt lại, chẳng lẽ mình bị bệnh sao? Vì sao đêm nay lại nghĩ tới người đàn ông này?

Ánh nến giữa phòng ngủ làm sáng rõ hết thảy, ánh sáng rọi vào dung nhan tuyệt mỹ của Tần Lạc Y.

Da Luật Ngạn Thác mỗi lần về kinh đô đều bận việc chính sự đến đêm khuya, hôm nay cũng không ngoại lệ!

Khi hắn bước vào phòng ngủ, bọn thị nữ giúp hắn thay quần áo chuẩn bị lui xuống. Hắn sau khi cởi bỏ quần áo thì lên nằm ở trên giường.

“Y nhi...” Giọng nói trầm thấp của Da Luật Ngạn Thác hàm chứa đầy yêu thương, dùng khuỷu tay cường tráng của mình mạnh mẽ ôm lấy thân hình hơi lạnh của Tần Lạc Y.

Hắn biết nàng không ngủ, vậy nhỏ này rất sợ lạnh, tuy rằng mỗi đêm nàng đều kiêu ngạo đưa lưng về phía mình, nhưng mà sau khi nàng ngủ say, sẽ theo bản năng mà tìm kiếm nơi tỏa ra ấm áp.

Tần Lạc Y đột nhiên cảm thấy cái lạnh như xưa đi bớt, nhưng nàng vẫn bắt mình không được đối mặt với Da Luật Ngạn Thác. Kể từ lần trước ở cung đình hắn mạnh mẽ ép mình trở về, lòng của nàng trở

nên thực bất an, nàng phải kiềm chế nỗi sợ hãi này.

“Bổn vương không thích nàng ngủ như vậy!” Giọng nói uy nghiêm của Da Luật Ngạn Thác bên tai Tần Lạc Y vang lên, ngay sau đó, ánh mắt của hắn trở nên càn rỡ...

“Không...” Tần Lạc Y lập tức mở to mắt, lúc nàng cảm thấy đầu vai lạnh cả người, mới phát hiện áo khoác của mình đã bị Da Luật Ngạn Thác thuần thục rút đi.

Ngay sau đó, nàng liền bị Da Luật Ngạn Thác lật người qua đối mặt với hắn.

Tần Lạc Y một cử động nhỏ cũng không dám, nàng biết hắn không thích mình ngủ như vậy, nhưng bản thân lại không có thói quen cùng một nam tử ngủ một chỗ như vậy, nhất là đối mặt với tà khí này, có nguy cơ sẽ khiến nàng không tự nhiên mà lạc lối

Quyển 4 - Chương 2: Trái tim

Tần Lạc Y khẩn trương nhìn chăm chăm người đàn ông trước mặt, tà khí cuồn cuộn lộ ra khiến người khác khó mà nắm bắt được.

Thái độ của hắn với nàng tựa như bắt được một con mồi! Chẳng lẽ ngày đó trên xe ngựa, sự ôn nhu dịu dàng mà mình nhìn thấy là giả sao?

Da Luật Ngạn Thác cúi đầu cười, cái vật nhỏ này như đi vào cõi thần tiên hư ảo, nhưng mà hắn không cho phép nàng cảm thấy khó chịu khi ở trước mặt mình, hắn muốn nàng đem hết tâm tư đặt trên người hắn!

“Nghĩ cái gì vậy? Sao lại mê mẩn như thế?” Da Luật Ngạn Thác hôn cánh mũi của Tần Lạc Y, quyến luyến mùi thơm ngát tỏa ra trên người nàng.

“Da Luật Ngạn Thác, người đáp ứng cho ta gặp nghĩa phụ, vì sao lại lật lọng?” Tần Lạc Y rút thân mình về phía sau, tránh đi hơi thở nóng như lửa của hắn.

“Bốn vương từng nói, chỉ cần nàng ngoan ngoãn nghe lời, nhất định sẽ cho nàng gặp nghĩa phụ!” Da Luật Ngạn Thác có chút không vui, kéo thân hình mềm mại của Tần Lạc Y trở lại bên người mình.

Ánh mắt Tần Lạc Y tối sầm lại, rốt cuộc hắn muốn thế nào?

“Ta cũng không hiểu hàm nghĩa của cái gọi là ‘ngoan ngoãn nghe

lời? Chẳng lẽ mặc cho người vô duyên vô cớ khiến cho ta nhục nhã chính là nghe lời?”

Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của Tần Lạc Y vang lên.

“Vô duyên vô cớ khiến nàng nhục nhã? Chẳng lẽ nàng cho rằng ở lại bên người bốn vương là một loại nhục nhã sao?” Trong mắt Da Luật Ngạn Thác đảo qua một ý nghĩ rét lạnh như băng, nhìn thẳng về phía Tần Lạc Y.

Thần khí tàn ác của Da Luật Ngạn Thác không khỏi khiến cho thân thể Tần Lạc Y run lên, vì sao nàng vẫn khó có thể đối mặt đôi mắt thịnh nộ của hắn ? Lúc ở trên triều đình, cho dù phải đối mặt với Da Luật A Bảo Cơ vạn người kính ngưỡng, bản thân cũng không có sợ quá như vậy, lại càng không để tâm bất cứ ý đồ nào khiến cho hắn phần nộ. Vì sao, duy chỉ có trước mặt người đàn ông này...

Da Luật Ngạn Thác nhìn thân mình nhỏ nhắn dưới thân đang run rẩy, mới phát giác chính mình đã dọa nàng sợ.

Ánh mắt hắn nhất thời dịu dàng: “Y nhi, đừng cố gắng chọc giận bốn vương, nếu không bốn vương không biết sẽ làm ra chuyện gì tổn thương đến nàng!”

Hắn nói thật, hắn hiểu rất rõ khả năng nhẫn nại của mình, nếu quả thật là đối mặt với cơn giận dâng lên, nhất định sẽ không ngại gì mà thương tổn nàng, chiếm lấy nàng!

Da Luật Ngạn Thác ngồi dậy, ngón tay mơn trớn bờ vai trắng nõn của Tần Lạc Y. Mỗi đêm, hắn đều phải khống chế khát vọng cường đại của mình, không được làm tổn thương nàng, trước khi nàng thích hắn, hắn muốn nàng hoàn toàn khuất phục mình! Có trời mới biết, hắn chưa bao giờ ủy khuất chính mình như vậy! Đây hết thảy đều là

vì nữ nhân này.

Da Luật Ngạn Thác khẽ thở dài, sau đó nắm lấy bàn tay của nàng thán phục: “Không nghĩ rằng một người như nàng lại có y thuật khiến người ta kinh ngạc như vậy!”

“Cho nên, người giữ ta ở bên cạnh người chính là sai lầm!” Tần Lạc Y bực bội nói.

“Hử?” Da Luật Ngạn Thác nhướn mày, sau đó cười tà mị: “Nàng sẽ không nhẫn tâm giết bốn vương!”

Tần Lạc Y liếc mắt nhìn con người thâm trầm của Da Luật Ngạn Thác, trong lòng run lên: “Sẽ, ta sẽ giết chết người!”

“Thật không? Bốn vương xin đợi bất kỳ lúc nào!” Trong mắt Da Luật Ngạn Thác rõ ràng hiện lên chút không vui, hẳn không hài lòng câu trả lời của nàng, nửa người phía trên cúi xuống đối diện với nàng.

Tần Lạc Y kinh hãi, mặt hắn gần như sắp dán lên mặt nàng! Hơi thở nam tính của hắn vòng đi vòng lại bên môi nàng, như là khẽ hôn, hoặc như là khiêu khích! Nàng vội vàng xoay mặt lại, nhưng tay hắn lại nhanh hơn lật khuôn mặt của nàng lại, sau đó môi hắn liền phủ xuống dưới...

Tần Lạc Y căng thẳng, hơi thở ấm áp của Da Luật Ngạn Thác trong nháy mắt bao vây nàng, cho dù trái tim mình có quyết liệt thế nào thì dường như nàng vẫn để hắn bá đạo hôn như vậy.

Đây là cảm giác gì? Mình thích loại cảm giác này sao? Hay là thích... hắn?

Đôi mắt đẹp như hoa của nàng ngơ ngác nhìn, đắm chìm trong ôn

nhu của Da Luật Ngạn Thác...

“Nhắm mắt lại! Bốn vương không cho phép nàng nghĩ đến người khác!” Da Luật Ngạn Thác có chút buồn bực nói.

Hắn hiểu lắm sự thất thần nho nhỏ của Tần Lạc Y.

Giờ khắc này nội tâm Da Luật Ngạn Thác xẹt qua một tia đau đớn, vì sao? Vì sao nàng ở trong lòng bốn vương còn thù người ra như vậy? Chẳng lẽ là nghĩ đến cái vị hôn phu kia của nàng.. Tang Trọng Dương sao?

Quyển 4 - Chương 3: Khen thưởng

“Người nói thật ?”

Tần Lạc Y từ trên giường ngồi bật dậy, chiếc chăn trên thân mình lập tức tuột xuống, lộ ra bờ vai trắng như tuyết, một đôi mắt đẹp tràn trề vui sướng mà nháy nhót.

“Ai cha, chủ tử, người như vậy sẽ bị cảm, trước hết để cho Thái Nam hầu hạ người mặc quần áo đi!”

Thái Nam biết thân thể của vị chủ tử này luôn yếu ớt, không chịu được khí hậu lạnh giá ở tây bắc, hơn nữa, nàng lại là người được vương thượng sủng ái, ngộ nhỡ không cẩn thận, hầu hạ không chu đáo, mình có mười cái đầu cũng không đủ chém.

Tần Lạc Y hơi cúi đầu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ hiện một tầng đỏ ửng: “Cứ để ta tự mình làm đi!”

Nàng luôn không thích có người hầu hạ thay y phục, cho dù trước kia có Sơ Tuyết ở bên người, rất nhiều chuyện cũng là do tự tay nàng làm.

Đợi sau khi mặc quần áo xong, nàng vội vàng hỏi: “Da Luật Ngạn Thác đâu? Hắn ở nơi nào?”

Thái Nam bất đắc dĩ lắc lắc đầu, toàn bộ Đông Lâm Vương phủ chỉ có chủ tử của nàng dám cả gan gọi thẳng tên của vương thượng như vậy: “Vương thượng nói, chờ sau khi người tỉnh lại, đến thư

phòng gặp ngài ấy!”

Thái Nam vừa dứt lời, Tần Lạc Y liền giống như con chim nhỏ rớt cuộc cũng thoát khỏi lồng, chạy về phía thư phòng của Da Luật Ngạn Thác.

Nàng thật sự không nghĩ tới Da Luật Ngạn Thác hôm nay có thể hào phóng tâm tình như vậy, dẫn mình đi gặp nghĩa phụ, tuy rằng không biết trong hồ lô bán loại thuốc gì (1), nhưng mà, chỉ cần có thể gặp được nghĩa phụ, chuyện này so với mọi thứ đều quan trọng hơn cả.

(1) không biết trong hồ lô bán loại thuốc gì (不知葫芦里卖的什么药): thành ngữ mượn hình ảnh hồ lô để diễn tả việc không biết đối phương đang nghĩ gì

Nghĩa phụ... Nghĩa phụ...

Tần Lạc Y vừa chạy về hướng thư phòng vừa vui sướng hò hét trong lòng!

“Oành...” cửa thư phòng lập tức bị Tần Lạc Y đẩy mạnh.

“Da Luật Ngạn Thác...” Sau khi thấy nam tử ngồi ngay ngắn ở cạnh bàn, Tần Lạc Y lập tức chạy tới.

Da Luật Ngạn Thác ngược mắt, khóe miệng hơi cong lên, hắn đặt quyển sách trên tay xuống bàn, đứng dậy, vững vàng đón lấy thân hình nhảy căng như chú chim nhỏ của Tần Lạc Y.

“Người thật sự dẫn ta đi gặp nghĩa phụ sao?”

Tần Lạc Y liên tục thở gấp, nàng ngẩng đầu lên, nhìn nam tử đang

ôm mình trong ngực, không kịp chờ mà hỏi. Dáng người hấn thật sự rất cao lớn, chính mình chỉ đứng tới ngực hấn.

Da Luật Ngạn Thác cưng chiều gọt những sợi tóc trên khoe miệng nàng, ngón tay ấm áp truyền đến hơi thở ôn nhu, khiến cho sắc mặt Tần Lạc Y hơi ửng hồng.

Thì ra chỉ cần thỏa mãn yêu cầu nho nhỏ ấy của nàng, nàng sẽ trở nên vui vẻ như vậy!

“Chẳng lẽ nàng cho rằng bốn vương nói mà không làm sao?” Da Luật Ngạn Thác buồn cười trả lời nghi vấn của nàng.

“Á? Không, ta không phải có ý này!” Trong mắt Tần Lạc Y hoảng hốt, vội vàng giải thích.

Trong lòng nàng, tâm tình Da Luật Ngạn Thác luôn bất định, vui buồn thất thường, hôm nay thật vất vả mới đợi được hấn đáp ứng thỉnh cầu của mình, trăm ngàn lần không thể chọc giận hấn, nếu không, việc gặp nghĩa phụ sẽ trở thành bọt nước.

Thái độ ngoan ngoãn khác thường của Tần Lạc Y khiến cho Da Luật Ngạn Thác ngẩn ra, ngay sau đó, hấn đã hiểu được ý trong mắt Tần Lạc Y, tiếng cười sang sảng truyền khắp toàn bộ thư phòng.

“Ha ha!”

Bộ dáng xinh đẹp của Tần Lạc Y chọc cười Da Luật Ngạn Thác:

“Y nhi, nàng có biết hay không, nàng thật đáng yêu!”

Hấn cúi người, đặt tay lên cái trán trơn bóng của Tần Lạc Y, tiếng nói trầm thấp tràn ngập tình yêu nồng đậm, bàn tay to càng thêm sít sao

ôm nàng.

Trong lòng Tần Lạc Y đột nhiên nảy lên một cái, không biết vì sao nàng cũng không hề bài xích biểu hiện ái muội Da Luật Ngạn Thác, nhưng, như vậy thực không đúng... hấn dù sao cũng kẻ thù của mình!

“Người... rốt cuộc có dẫn ta đi gặp nghĩa phụ không?” Tần Lạc Y bắt buộc bỏ suy nghĩ đáng ghét kia sang một bên, có chút không kiên nhẫn hỏi.

“Đừng nóng vội...” Da Luật Ngạn Thác giữ chặt Tần Lạc Y, khi hấn thấy con người nàng tối sầm lại, tiếng cười trầm thấp vang lên: “Nàng ăn mặc không chỉnh tề như vậy, làm sao mà đi gặp hấn?”

Tần Lạc Y cả kinh, cúi đầu nhìn lại, vừa rồi bởi vì sốt ruột, thắt lưng vàng bên hông chỉ nới lỏng một chút, mặt nàng hơi đỏ lên, vừa định cột lại lần nữa, ngay sau đó, một đôi tay mạnh mẽ đã thay nàng làm việc đó.

Da Luật Ngạn Thác hạ thấp người, nghiêm túc cột chặt lại thắt lưng nàng, sau đó lại giúp nàng sửa sang lại quần áo một chút.

Hả? Trong lòng Tần Lạc Y hơi bồn chồn, hấn luôn luôn kiêu ngạo, thế nhưng có thể hạ mình vì nàng làm chuyện như vậy!

“Tốt lắm, có thể đi rồi! Nhưng... nàng có nên thưởng cho bốn vương một cái?”

Da Luật Ngạn Thác đem môi kề sát bên tai Tần Lạc Y, nhẹ giọng như tình nhân nói.

“Thưởng cho... cái gì...” Trong lòng Tần Lạc Y run lên.

“Nàng nói xem?” Trong mắt Da Luật Ngạn Thác hiện lên vẻ cười nhạo.

Tần Lạc Y run rẩy, nàng hiểu được ý tứ của hắn... nhưng vì gặp được nghĩa phụ, bất cứ giá nào...

Nàng nhón chân lên, sợ hãi đặt một nụ hôn lên khuôn mặt anh tuấn của hắn!

Trong mắt Da Luật Ngạn Thác hiện lên một trận đắc ý, hóa ra như vậy là có thể được mỹ nhân hôn, nếu hắn thả Tang Tấn ra, chẳng phải nàng sẽ lấy thân báo đáp?

Quyển 4 - Chương 4: Thăm hỏi nghĩa phụ

Lúc Da Luật Ngạn Thác dẫn Tần Lạc Y vào lao ngục, Tần Lạc Y liếc mắt một cái đã nhìn thấy Tang Tấn đang bị cầm tù khốn khổ.

“Nghĩa phụ... nghĩa phụ!”

Tần Lạc Y lập tức nhào qua, ra sức đập mạnh vào cửa sắt.

“Vương thượng vạn phúc!” Nhìn thấy Đông Lâm Vương, thị vệ hai bên vội vàng quỳ xuống đất thỉnh an.

“Mở cửa ra!”

Trong giọng nói trầm thấp của Da Luật Ngạn Thác lộ ra uy nghiêm, không giống với giọng điệu cưng chiều vừa rồi.

“Vâng!”

Đợi sau khi thị vệ mở cửa ra, Tần Lạc Y từng bước một đi vào.

Nghĩa phụ... Nghĩa phụ..., khóe mắt nàng giàn giụa nước mắt.

“Y nhi... Thật là con sao?”

Giọng nói yếu ớt của Tang Tấn hướng về phía Tần Lạc Y, từ sau khi nàng bị Da Luật Ngạn Thác bắt đi, không có lúc nào hắn không lo lắng cho an nguy của Lạc Y.

Với nhan sắc tuyệt trần của Lạc Y, Da Luật Ngạn Thác không có khả năng dễ dàng buông tha nàng, nhưng hẳn làm sao có thể tra tấn nghĩa nữ của mình?

Huống chi, hẳn vẫn định lấy Lạc Y làm lợi thế trao đổi bản đồ kho báu!

“Nghĩa phụ...”

Giọng nói Tần Lạc Y nghẹn ngào, nước mắt lập tức trào ra.

Nàng quỳ trên mặt đất, đỡ lấy Tang Tấn: “Nghĩa phụ, là Y nhi, người không nhìn lầm, Y nhi đến thăm người!”

Dù sao điều kiện trong lao ngục là có hạn, cho nên khuôn mặt Tang Tấn hiện giờ trở nên tái nhợt, môi cũng khô nứt mà khế run, hẳn nhẹ nhàng lấy tay qua, muốn tự xác nhận mình không có nhìn lầm.

“Y nhi...”

“Nghĩa phụ...” hai người ôm đầu khóc nức nở!

Một lát sau, Tần Lạc Y ngược mắt, lúc nàng nhìn thấy bộ dạng lúc này của Tang Tấn, trong lòng dâng lên một trận đau đớn.

“Nghĩa phụ, thân thể người thế nào? Vì sao yếu ớt như vậy?” Nàng bắt lấy cổ tay Tang Tấn thật chặt, phát hiện mạch đập của Tang Tấn vẫn như lúc trước.

Da Luật Ngạn Thác lạnh lùng đứng ở ngoài cửa lao nhìn hết thảy bên trong ngục, một lát sau, hẳn đi vào!

“Tang lão tướng quân, bốn vương cho ngươi không ít thời gian, phải

suy tính như thế nào ?” Lời nói lạnh lùng như đao vậy.

Tang Tấn giương mắt nhìn Da Luật Ngạn Thác, ánh mắt lộ ra một tia khinh thường, sau đó, hắn ân cần nhìn về phía Tần Lạc Y: “Y nhi, tên súc sinh Khiết Đan này có thương tổn con hay không?”

Tần Lạc Y còn chưa trả lời, ngay sau đó, nàng liền bị Da Luật Ngạn Thác tóm lấy, lập tức kéo vào trong lòng.

“Nàng hiện tại đã là nữ nhân của bốn vương, bốn vương làm sao bạc đãi nàng?” Miệng hắn tà ác kiêu ngạo tươi cười, tựa hồ như ác ma đầy nguy hiểm.

“Người... người nói cái gì?”

Tang Tấn thở gấp một trận, đột nhiên đứng dậy, lại lập tức ngã xuống đất.

“Nghĩa phụ...”

Tần Lạc Y gấp đến độ đau lòng, nàng giãy dụa muốn tiến lên trước, tiếc rằng, khuỷu tay Da Luật Ngạn Thác như chiếc lồng chắc chắn khóa nàng lại.

“Thả ta ra, tên khốn kiếp này!”

Tần Lạc Y tức giận, giơ nắm tay đánh lên thân hình cường tráng của Da Luật Ngạn Thác.

Chân mày Da Luật Ngạn Thác lộ vẻ tức giận, một tay bắt lấy bàn tay nhỏ bé của Tần Lạc Y, ngăn cản hành động ngu xuẩn này của nàng, bằng sức lực của nàng đánh vào người mình chỉ giống như gãi ngứa, ngược lại hắn sợ nàng làm đau chính mình.

“Da Luật Ngạn Thác, người lợi dụng Y nhi bất quá là vì bản đồ kho báu, người có bản lĩnh thì đối phó với lão phu!” Tang Tấn hô to.

Da Luật Ngạn Thác nhú mày, hấn cúi người, gần từng chữ hỏi Tang Tấn: “Vậy người đã nghĩ xong chưa?”

Tang Tấn toàn thân run lên, mắt đỏ ngầu nhìn Da Luật Ngạn Thác.

“Tang lão tướng quân, người hấn là rất rõ ràng, cho dù bốn vương không tấn công Bột Hải, Bột Hải cũng sẽ diệt vong, đạo lý dễ hiểu như vậy, bốn vương tin người sẽ không thể không hiểu!”

Giọng nói lạnh lùng của Da Luật Ngạn Thác vang dội bên tai Tang Tấn.

Tần Lạc Y thật sự chịu không nổi nữa, nàng đẩy mạnh Da Luật Ngạn Thác ra, đôi mắt ngấn nước trong nháy mắt trở nên vô cùng trong trẻo nhưng lạnh lùng mà đầy uất hận: “Da Luật Ngạn Thác, người thật là quá đáng, chẳng lẽ nhìn thấy tình trạng cơ thể nghĩa phụ ta càng ngày càng kém sao? Người bây giờ còn tra hỏi tung tích của bản đồ?”

Lòng của nàng đau quá, vốn dĩ cho rằng hấn sẽ đối với nàng có một chút thương tiếc, hóa ra nàng vẫn chỉ là con cò của hấn.

Da Luật Ngạn Thác lập tức bị Tần Lạc Y chọc giận, bàn tay hấn duỗi ra, hung hăng nắm lấy hàm của nàng: “Y nhi, đừng ý vào việc được bốn vương thương hại một chút thì ngày càng táo tợn!”

Giờ phút này, khuôn mặt Da Luật Ngạn Thác lạnh như băng, ngay sau đó, không cho phép Tần Lạc Y phản kháng liền lôi nàng ra khỏi nhà tù.

Trước khi đi, hắc lạnh lòng nói với thị vệ: “Chuyển Tang Tấn chuyển tới Tả Diệp Hiên! Canh giữ cho nghiêm ngặt!”

“Rõ!”

Bọn thị vệ đưa mắt nhìn nhau, làm thế nào vương thượng lại nhân từ như thế? Vậy mà lại nhốt tù binh ở một nơi tốt như vậy?

Quyển 4 - Chương 5: Quan hệ

“Người nói, người lại giam nhĩ phụ của ta ở đâu?”

Bị Gia Luật Ngạn Thác miễn cưỡng kéo trở về phòng, Tần Lạc Y thờ hốt hốt hỏi.

Trước khi đi mặc dù không có nghe rõ Da Luật Ngạn Thác nói cụ thể, nhưng mà nàng lại thấy được ánh mắt kinh ngạc của phần đông thị vệ, chẳng lẽ... chẳng lẽ, hắn sẽ dùng cực hình với nhĩ phụ sao?

Tần Lạc Y càng nghĩ càng sợ, trong lòng tựa như bị đau đớn bóp nghẹt!

Nàng thật sự khó có thể tưởng tượng được, thân thể nhĩ phụ hiện nay nếu lại chịu thêm bất kì hình pháp nào sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Da Luật Ngạn Thác đem hết mọi lo lắng của Tần Lạc Y đặt ở trong mắt, hắn có chút buồn cười nhìn nàng.

Cái đầu nhỏ của nha đầu này đang suy nghĩ cái gì? Chẳng lẽ trong mắt nàng mình chính là một tên ma vương chỉ biết giết người sao?

Nàng nhất định là nghĩ đến phương diện xấu nhất như vậy!

“Người vì sao không trả lời ta?”

Tần Lạc Y thấy Da Luật Ngạn Thác không nói được câu nào, trong lòng càng thêm rụt rè, nàng khẩn trương hỏi.

“Nàng cho rằng bốn vương đem nghĩa phụ nàng đến chỗ nào?”

Da Luật Ngạn Thác nở nụ cười tà ác, khó mà có thể nắm được tình hình.

“Người...”

Lúc này vẻ mặt của hắn trong mắt Tần Lạc Y chính là vô cùng ác độc, lần này nàng càng thêm xác nhận bất an trong lòng, hắn thật sự muốn tra tấn nghĩa phụ, trời ạ!

“Tên bại hoại này, ngươi còn có nhân tính hay không? Tình trạng nghĩa phụ đã như vậy, ngươi còn muốn tra tấn người khốn kiếp! Ta hận ngươi!”

Tần Lạc Y cảm giác trong lòng như bị xé nát, hắn sao có thể như vậy, làm sao lại xem thường sinh mệnh con người như thế? Chẳng lẽ ở trong lòng hắn chỉ có dòng máu tươi mới có thể giải quyết được vấn đề sao?

“Ta tra tấn hắn? Hừ! Thật sự là buồn cười! Nàng có biết hay không, nếu nghĩa phụ nàng không bị nhốt tại Đông Lâm Vương phủ của ta, mà là ở nơi khác, có lẽ hôm nay nàng căn bản không có khả năng nhìn thấy Tang Tấn còn sống!” Da Luật Ngạn Thác tức giận nói.

“Nói như vậy, là muốn ta cảm tạ ngươi ? Cảm tạ ngươi diệt Bột Hải, cảm tạ ngươi bắt nhiều chiến tướng làm tù binh, càng thêm cảm tạ ngươi bắt nghĩa phụ ta làm tù binh?”

Tần Lạc Y lạnh lùng cười, ngữ khí trong trẻo nhưng lạnh lùng như băng.

“Nàng hình như còn quên nhắc tới một người, đó chính là... Tang Trọng Dương!”

Con người Da Luật Ngạn Thác thoáng hiện lên vẻ sắc nhọn, đồng tử cháy lên ngọn lửa tức giận, hắn từng bước tới gần, lao thẳng ép Tần Lạc Y đến mép giường, dính sát vào cạnh giường.

Tang đại ca...

Trong lòng Tần Lạc Y chấn động, đúng vậy, vì sao vẫn không có tin tức của Tang đại ca, chẳng lẽ, thật sự là hắn đã bắt được Tang đại ca?

“Người tốt cuộc đã làm gì Tang đại ca?”

Nàng lớn tiếng hỏi, mà thân mình lùi lại đến không thể lui được nữa.

Gia Luật Ngạn Thác giương đôi mắt đầy thịnh nộ, thân hình cường tráng gắt gao đè Tần Lạc Y, bàn tay to duỗi ra, nâng cằm của nàng lên, khiến nàng không thể không ngẩng đầu lên nhìn hắn.

“Nói... nàng và Tang Trọng Dương có quan hệ gì?”

Trong giọng nói của hắn cũng ẩn chứa mùi vị của cơn bão táp sắp xảy ra.

Hắn tuyệt đối không tin hai người bọn họ chỉ có quan hệ huynh muội trong sáng!

Khuôn mặt xinh đẹp và tài năng của Tần Lạc Y đúng là đủ để khuynh quốc khuynh thành, thậm chí là có khả năng dấy lên một cuộc chiến tranh!

Hắn tuyệt đối không tin, cái tên Tang Trọng Dương kia có thể thanh cao đối đãi nàng như muội muội! Hơn nữa theo cách Tần Lạc Y đối với Tang Trọng Dương đến mức nhớ mãi không quên, quan hệ hai người bọn họ cũng tuyệt đối không đơn giản.

Nghĩ đến đây, trong lòng Da Luật Ngạn Thác bùng nổ phần nộ mãnh liệt, thậm chí là có thể bị kích động mà giết người! Hắn không cho phép khác nam nhân có được nụ cười của Tần Lạc Y, cũng ích kỷ mà không muốn cho nam nhân khác dò xét nàng một chút!

Hắn thừa nhận bản thân có khát khao độc chiếm mãnh liệt, hắn muốn chinh phục, muốn phục tùng, tuyệt đối không được phản bội!

Câu hỏi uy nghiêm này của Da Luật Ngạn Thác khiến Tần Lạc Y chột ngẩn ra. Nàng theo bản năng mà trả lời: “Nghĩa phụ của ta là Tang Tấn, thì Tang Trọng Dương đương nhiên là ca ca của ta!”

Lúc những lời này thốt ra, bản thân Tần Lạc Y cũng kinh ngạc một chút, vì sao nàng không dám nói cho người đàn ông trước mắt này Tang Trọng Dương chính là vị hôn phu của mình, là không muốn cho hắn biết chân tướng sao?

Điểm này là đúng, nhưng mà xuất phát là vì cái gì? Là để bảo vệ cho Tang đại ca không bị thương tổn? Còn chưa muốn cho hắn biết mình đã là vị hôn thê của người khác đâu?

Vì sao...

Sao mình lại quan tâm đến suy nghĩ của hắn chứ?

Nội tâm Tần Lạc Y khuấy động phức tạp, hiện giờ đầu óc nàng thật loạn, không biết như thế nào cho phải!

Quả nhiên! Nàng thật sự bảo vệ nam nhân này!

Không biết vì sao, lúc Da Luật Ngạn Thác nghe được câu trả lời của nàng, trong lòng thế mà dấy lên cảm giác đau đớn, nam nhân kia có gì tốt? Tốt đến mức khiến cho nàng có thể liều mạng bảo vệ?

Hắn gắt gao nắm thành quyền, bàn tay to cơ hồ muốn bóp thân hình nhỏ nhắn của Tần Lạc Y: “Nam nhân kia đáng giá để nàng liều mạng bảo vệ như vậy sao? Vì sao nàng không dám nói thật với bốn vương?”

Tiếng gầm giận dữ cơ hồ muốn hất tung toàn bộ Đông Lâm Vương phủ.

“Đừng...” Tần Lạc Y cau mày, cánh tay của nàng bị hắn bóp chặt, đau quá!

“Người buông ta ra... người muốn nghe lời nói thật phải không? Được, ta nói cho người, ta với Tang đại ca không chỉ là quan hệ huynh muội, đôi ta còn là quan hệ hôn phu và hôn thê!”

Nàng dùng sức đẩy hắn, lớn tiếng quát.

“Hôn phu và hôn thê?”

Da Luật Ngạn Thác kêu gào, tuy rằng hắn có chuẩn bị tâm lý này, nhưng lúc hắn nghe được chính miệng Tần Lạc Y thừa nhận, trong lòng trở nên quá đau đớn.

“Đúng!” Tần Lạc Y ngẩng đầu lên, ánh mắt hiện lên vẻ bất khuất.

Con người Da Luật Ngạn Thác phụt ra lửa giận muốn thiêu đốt Tần Lạc Y, hắn nhìn chòng chọc vào khuôn mặt kiều diễm của Tần Lạc Y,

vung tay lên, đẩy Tần Lạc Y lên trên giường.

“Người... người muốn làm gì?”

Tần Lạc Y trong lòng vừa sợ vừa hoảng, trời ạ, vì sao mình lại không kiềm chế một chút, hấn rất dễ tức giận, chộc giận hấn như vậy chỉ khiến việc điều tra chỗ giam giữ nghĩa phụ thêm khó khăn.

“Bốn vương muốn nàng nhớ kỹ, nàng rốt cuộc là thuộc về ai!”

Da Luật Ngạn Thác bắt đầu hối hận lòng tốt của mình, hấn cho tới bây giờ không nghĩ rằng mình thế nhưng sẽ vì một nữ tử mà cấm dục!

Hấn từ trước tới nay chưa hề bạc đãi người nào của mình, mà nữ nhân bên người hấn cũng sẽ dùng mọi cách để lấy lòng mình. Nhưng sau khi gặp gỡ Tần Lạc Y, hấn liền kiềm chế cái sự ‘Bá Vương ngạnh thượng cung’ (1) của mình với nàng, mục đích là muốn cho nàng hoàn toàn thuộc về mình, bất luận là thân thể hay là tâm, hấn đều muốn!

(1) ‘Bá Vương ngạnh thượng cung’: thành ngữ xuất phát từ điển cố về một trận giao tranh giữa Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ và Hán Cao Tổ Lưu Bang, ý chỉ cưỡng bức/cưỡng gian

“Đừng...”

Bị đè chặt ở trên giường, Tần Lạc Y dùng toàn bộ sức lực đẩy người đàn ông này ra, nàng không thể ủy thân cho hấn vào lúc này!

“Sao nào? Nàng là y nô của bốn vương, tận tình thỏa mãn nhu cầu phát tiết của bốn vương là trách nhiệm của nàng!”

Thân hình mềm mại dưới thân khiến Da Luật Ngạn Thác trở nên càng thêm điên cuồng, hắn bắt đầu nói chuyện tùy tiện, không thêm suy nghĩ.

Trong lòng Tần Lạc Y chợt lạnh, lời nói của hắn như lưỡi lê đâm vào lòng của nàng, mà hơi thở nam tính lạnh lẽo trên người nàng càng khiến cho nàng cảm giác rơi vào bóng đêm vô hạn!

Đúng vậy, đây mới là hắn, hắn căn bản không có kiên nhẫn chờ đợi cái gì, ngày đó khi hắn bắt được mình, hắn đã lấy lời nói lạnh lùng tuyên bố thân phận của mình rồi đó sao?

Quyển 4 - Chương 6: Thất thủ

“Buông ta ra, buông ra!”

Tần Lạc Y dùng hết khí lực toàn thân, liều mạng tránh khỏi hấn. Vì chống không lại lực thô bạo của hấn, theo phản xạ nàng dùng sức vung tay lên, bàn tay vung lên hướng về phía mặt Da Luật Ngạn Thác...

Bàn tay nàng giữa chừng bị bàn tay to của Da Luật Ngạn Thác bắt chặt lại như kèm sắt!

Ánh mắt Da Luật Ngạn Thác đảo qua một tia sắc nhọn, môi mỏng chậm rãi mỉm cười, luồng khí lượn lờ: “Nàng là nữ nhân đầu tiên dám đánh bốn vương. Chỉ có điều, bốn vương muốn nàng phải... trả giá cho hành vi của mình!”

“Người...”

Tần Lạc Y kinh hãi nhìn Da Luật Ngạn Thác tựa như ác quỷ, còn chưa rõ ràng ý tứ của hấn, thân hình trắng kiện kia liền đè ép lên người nàng!

Tần Lạc Y há mồm muốn hét chói tai, nhưng còn chưa kịp phát ra âm thanh gì liền bị Da Luật Ngạn Thác mạnh mẽ cạy môi chặn lại.

Đầu lưỡi hấn như ngọn lửa chui vào trong miệng nàng, Tần Lạc Y vừa sợ vừa tức mà muốn đẩy lưỡi hấn ra, nhưng ngược lại bị hấn càng thêm dùng sức xâm nhập.

“Buông ra... đừng...”

Tần Lạc Y co chân lại ra sức đá hấn.

“Đừng mơ tưởng, bốn vương hôm nay sẽ cho nàng biết, nàng rốt cuộc là nữ nhân của ai!”

Cảm giác có ngọn lửa không biết tên đang thiêu đốt Da Luật Ngạn Thác, hấn chỉ muốn triệt để giữ lấy nữ nhân này.

Hấn vung tay lên hung hăng xé áo của nàng ra, kéo quần của nàng, cảnh đẹp trước mắt hiện ra trước con ngươi đen nặng nề bình tĩnh.

Bàn tay to của hấn lập tức tiến tới.

“Người muốn làm cái gì? Người dám làm vậy, ta sẽ hô cứu mạng!”

Thân hình Tần Lạc Y chợt lạnh, nàng kinh hãi hô to, bất an mãnh liệt nhanh chóng bao phủ nàng.

“Nàng kêu xem!”

Da Luật Ngạn Thác mỉm cười, nụ cười kia như là dã thú người được máu tanh: “Nơi này là phủ đệ của bốn vương, nàng nữ nhân ngu xuẩn cho là có ai sẽ đến cứu nàng? Cho dù có, hấn cũng không dám tiến vào vương phủ nửa bước!”

Da Luật Ngạn Thác vừa nói vừa dùng sức siết chặt cầm nàng, một tay kia suông sẽ đặt lên thân thể mềm mại của nàng.

“Da Luật Ngạn Thác! Người dừng tay...”

Mắt thấy tình huống nguy cấp, Tần Lạc Y không thể không giở tuyệt

chiêu: “Ta và Tang đại ca đã thực sự là phu thê, người không thể đụng vào ta!”

Tần Lạc Y căn bản không nghĩ lại nói dối đến mức này, nhưng vào thời khắc đặc biệt này, có lẽ chỉ có làm như vậy mới có thể giữ được thân thể của mình.

Nàng đã chuẩn bị tâm lý bị hấn bóp chết hoặc là lòi ra chém rồi.

Nhưng mà, trên đầu Tần Lạc Y lại truyền đến một tiếng cười nhạt lạnh thấu xương, ngay sau đó, cổ tay phải của nàng liền bị Da Luật Ngạn Thác nâng lên cao.

“Nàng cho rằng bốn vương là trẻ em ba tuổi sao?”

Chỉ thấy trên mặt cổ tay trắng ngần của Tần Lạc Y có một nốt ruồi son kiêu diễm, đỏ như máu, làm nổi bật làn da tuyết trắng của nàng, càng thêm mê người.

Tần Lạc Y hít một hơi, nàng vậy mà quên mất dấu thủ cung sa

Đôi mắt Da Luật Ngạn vì lời nói dối này của Tần Lạc Y mà nổi lên thêm nhiều lửa giận.

Tần Lạc Y sợ hãi mở to hai mắt, trong lòng như ngã vào trong bóng đêm, trở nên bất lực.

Khóe miệng Da Luật Ngạn Thác lộ ra một tia tà nịnh tàn nhẫn.

“Nữ tử người Hán luôn coi trọng trinh tiết, một khi phá tiết, phải đời đời kiếp kiếp đi theo nam nhân này, nàng cho rằng bốn vương lại ngốc đến mức giao nàng lại toàn vẹn cho Tang đại ca của nàng sao?”

Nói xong, thân hình cường tráng liền cúi xuống...

“Anh hùng khó qua ải mỹ nhân, những lời này một chút cũng không giả dối!”

Trong đầu Tần Lạc Y trống rỗng, nàng chỉ cảm thấy bàn tay đã từng che chở nàng của Da Luật Ngạn Thác từng có biết bao quen thuộc, bây giờ trở nên xa lạ, mà hãn cả người hãn cũng làm mình sợ hãi.

“Da Luật Ngạn Thác, ta sẽ càng thêm hận ngươi!”

Tần Lạc Y cất lên giọng nói thê lương.

Nàng chưa từng nghĩ tới, trình tiết của mình lại có một ngày mất đi như vậy, việc này đối với nàng đúng là một cơn ác mộng!

Thân hình to lớn của Da Luật Ngạn Thác cứng đờ rõ rệt, hãn ngẩng đầu, đôi mắt nhìn thẳng vào đôi con ngươi của Tần Lạc Y.

Tần Lạc Y thừa dịp hãn hơi nói lỏng lực đạo, dùng hết sức lực toàn thân, đẩy hãn ra, một tay cầm lấy y phục xốc xếch trên người, chạy khỏi giường như chạy trốn, định tung cửa chạy ra ngoài.

“Muốn chạy trốn?” Da Luật Ngạn Thác nổi giận, vung tay lên, mạnh mẽ chưởng vào cửa phòng lần thứ hai khiến nó đóng lại chắc chắn.

“A...”

Tần Lạc Y sợ tới mức kinh hãi quay đầu, nàng chỉ cảm thấy phía sau lưng có một cơn gió mạnh theo bờ vai vọt tới trước cửa.

Da Luật Ngạn Thác chậm rãi đứng dậy, từng bước tới gần Tần Lạc

Y, khoe miệng nở nụ cười tà ác tựa hồ như bắt được con mồi vậy.

“Người... người không được qua đây!”

Tần Lạc Y gấp đến độ lùi về một chỗ khác trong gian phòng, ai ngờ lại không chú ý đập phải góc váy, toàn bộ thân mình ngã nhào trên đất.

“A...”

Trên người truyền đến đau đớn khiến nàng kêu thành tiếng, nhưng mà, nàng liếc mắt thấy một đạo hàn quang trên góc bàn kia...

“Thế nào? Bỏn vương hôm nay mới biết được, nàng vẫn cứ kích động như vậy!”

Cơn thịnh nộ của Da Luật Ngạn Thác cũng không phát hiện ánh mắt dị thường của Tần Lạc Y.

Hắn sai bước tiến lên, duỗi tay ra, ý đồ ôm chặt Tần Lạc Y vào ngực.

Nhưng mà, lúc này...

Tần Lạc Y thuận tay cầm lấy đạo hàn quang, theo bản năng đâm thẳng nó vào ngực Da Luật Ngạn Thác!

“Chết tiệt!”

Đau đớn trong nháy mắt khiến cho Da Luật Ngạn Thác như rụng mảy.

Khi hắn thấy rõ cắm vào giữa thân thể mình chính là một thanh đao sắt nhọn, trong nháy mắt, đôi mắt thâm sâu khó lường hiện lên thần sắc có thể giết người, gân xanh trên cổ cũng nổi lên.

Tần Lạc Y đồng thời cũng sợ ngây người, nàng vừa mới chỉ muốn lấy cái chuôi dao này để uy hiếp, tuyệt đối không có ý định giết người!

Trời ạ!

Chỉ thấy cái chuôi dao nhọn này cắm thẳng vào bên trong thân thể hắn, nhìn thấy máu tươi ghê người từng giọt theo lưỡi dao rơi xuống đất.

Sắc mặt của nàng chốc lát trở nên tái nhợt, tay cầm dao cũng bắt đầu run rẩy, vì sao? Vì sao tâm của mình lại đau như vậy?

“Chủ tử... chủ tử, xảy ra chuyện gì... a!”

Thái Nam nghe thấy âm thanh khác thường trong phòng liền vội vàng đẩy cửa mà vào, mà lúc nàng liếc mắt thấy Đông Lâm Vương không ngừng chảy máu, sợ tới mức hét một tiếng thét chói tai vang vọng toàn bộ vương phủ.

“Câm miệng! Cút ra ngoài!”

Ánh mắt Da Luật Ngạn Thác bắn ra tia sắc nhọn, đông lòng mây khí phách nhúu chặt lại.

“Dạ, dạ...” Thái Nam sợ tới mức hồn phi phách tán, vội vàng chạy ra ngoài.

“Đợi chút...”

Da Luật Ngạn Thác một tay đè lại chỗ đổ máu, lạnh lùng cất giọng:

“Chuyện này nếu truyền ra ngoài, cái mạng nhỏ của ngươi khó giữ được, hiểu chưa?”

Hắn không muốn có sự cố gì phát sinh.

“Thái Nam... Thái Nam đã biết!”

Thái Nam bị dọa đến chân phát run, vội vàng đáp rồi rời đi.

Quyển 4 - Chương 7: Bôi thuốc

Một đao này của Tần Lạc Y đâm xuống, tuy rằng không chạm đến tim, nhưng bởi vì cũng gần vị trí của tim, do đó, Da Luật Ngạn Thác mất máu không ít.

Da Luật Ngạn Thác cố nén đau đớn từ vết thương truyền đến, một lần nữa ngồi trên giường, sau đó ngồi xuống vận công.

“Pằng...”

Chiếc đao nhỏ vì nội lực, lập tức thoát khỏi thân thể Da Luật Ngạn Thác, ghim chắc vào cạnh song cửa sổ.

Ngay sau đó, Da Luật Ngạn Thác liền phong bế vài cái huyết đạo trọng yếu trên người, tạm thời trì hoãn tốc độ máu lưu thông.

Tần Lạc Y cắn môi, thế nhưng lại nhìn Da Luật Ngạn Thác không biết làm sao, hoàn toàn mất đi bình tĩnh như khi đối mặt với sinh tử của Hoàng thượng.

“Nàng còn đứng ngây ra đó làm gì? Còn không thay bốn vương bôi thuốc?”

Trong giọng nói uy nghiêm của Da Luật Ngạn Thác mang theo mệnh lệnh.

Chết tiệt, trong hai mươi tám năm ở đây, Da Luật Ngạn Thác chưa từng nghĩ tới chính mình sẽ gặp loại tình huống như vậy, bị một cô

gái tay trói gà không chặt đâm bị thương.

Hắn chinh chiến sa trường nhiều năm, hơn nữa tập võ từ bé, có sẵn năng lực phòng bị và tính nhạy bén hơn người là tất nhiên, ai ngờ hôm nay, hắn lại lơ là cảnh giác, không chút nghĩ rằng Tần Lạc Y lại muốn đâm một đao vào người mình!

Nhìn bộ dáng Da Luật Ngạn Thác giống như đao khắc, trái tim Tần Lạc Y không khỏi co rụt lại.

Nàng tái nhợt băng bó, khuôn mặt nhỏ nhắn cơ hồ trắng bệch, sau khi cẩn thận quan sát miệng vết thương của hắn, lập tức chạy vội tới dược phòng trong phủ, tìm đến dược liệu có thể chữa trị vết thương, tiến hành bôi ngoài da cùng và chuẩn bị thuốc.

Tâm, đồng thời cũng đau.

Đầu ngón tay Tần Lạc Y khẽ chạm ngực mình, dường như một đao này không đâm vào người Da Luật Ngạn Thác, mà là hung hăng cắm vào sâu trong nội tâm mình, vì sao lại như thế?

Đợi khi nàng đã muốn nghiền nát bạch vi (**) thành bụi phấn rồi đi vào tấm cung của Da Luật Ngạn Thác, hắn đã tựa vào giường, đôi con ngươi đen như chim ưng lộ ra ma mị làm cho Tần Lạc Y có cảm giác vô cùng bất an.

(**) bạch vi: một loại cỏ, rễ hình vi tế mà màu trắng. Vi là nhỏ, gốc màu trắng nên gọi là bạch vi, tán bột rắc vào trị vết thương do dao búa đâm chém

“Lại đây!”

Da Luật Ngạn Thác ngoắc tay về phía nàng, vẻ mặt nguy hiểm trực

tiếp ra lệnh.

Trong lòng Tần Lạc Y lúc này một trận kinh hoàng, nàng vẫn luôn hiểu rõ hẳn là một nam tử nguy hiểm, hôm nay hẳn là càng sẽ không bỏ qua cho mình.

Cẩn thận bước chân thật nhỏ, để lộ ra sự bất an của Tần Lạc Y.

Nàng từng bước một đi đến trước mặt Da Luật Ngạn Thác, gật đầu nheo mắt, cố gắng tránh khỏi ánh mắt khiến nàng đoán không ra kia của Da Luật Ngạn Thác.

Ngón tay như cọng hành nhỏ bé thật cẩn thận vạch áo của Da Luật Ngạn Thác ra, lộ ra thân thể màu đồng cường tráng.

Hai trong mắt Tần Lạc Y đau nhói khi nhìn thấy miệng vết thương ghê người.

Tay run nhè nhẹ cầm lấy dược liệu.

Mà trong toàn bộ quá trình, Da Luật Ngạn Thác đều mím môi, không nói một lời, chỉ là đem thần sắc hoảng loạn của Tần Lạc Y thu hết vào trong đáy mắt.

“Đây là bạch vi, đối với vết thương do đao kiếm trị liệu rất hiệu quả, nhưng mà vừa đắp lên sẽ có một chút đau đớn, cho nên...”

Tần Lạc Y vừa nói tới đây, hàm dưới liền bị một bàn tay to bắt lấy, bắt buộc nàng ngẩng đầu lên.

“Còn có cái gì có thể so sánh với đau đớn của nhát đao do nàng đâm đâu?”

Giọng nói trầm thấp lộ ra lạnh lẽo thấu lòng.

Có ý gì?

Tần Lạc Y nhú mày, hàm răng cắn chặt cánh môi, nàng mạnh mẽ quay đầu đi, thản nhiên nói: “Nếu không bôi thuốc vết thương sẽ nghiêm trọng!”

Đợi sau khi lực ở hàm dưới dần dần biến mất, Tần Lạc Y cẩn thận bắt đầu chữa trị cho vết thương của Da Luật Ngạn Thác.

Mùi hương thoang thoảng trên người Tần Lạc Y như tơ hòa vào trong hơi thở của Da Luật Ngạn Thác, mà những sợi tóc dài mềm mại cũng theo động tác bôi thuốc của nàng mà vén trên ngực hắn một chút.

Con người sâu thẳm của Da Luật Ngạn Thác đột nhiên tối sầm lại, tay phải giờ lên sẽ không động đến vết thương, ngón tay dài mà thô ráp như không để ý theo đường cong của nàng mà dao động. Tâm tư kín đáo biến hoá kỳ lạ, đều giấu ở trong đôi mắt.

Hắn không hề nổi giận như trong tưởng tượng, đây là ngay cả hắn cũng có cảm giác kinh ngạc, đối với nàng, bản thân hắn luôn có nhẫn nại và tự kiềm chế.

Ngay cả hắn cũng cảm thấy thật buồn cười, nếu để cho mấy vị hoàng thích kia biết, đường đường Đông Lâm Vương vậy mà lại bị một cô gái nhỏ đâm bị thương, không biết sẽ có cảm tưởng thế nào, hắn có thể tưởng tượng được ánh mắt và sắc mặt kinh ngạc của bọn họ.

Cái tên Tang Trọng Dương kia ở trong lòng nàng quan trọng như vậy sao? Quan trọng đến mức nàng có thể mạo hiểm sinh mạng vì hắn thủ tiết?

Nghĩ đến đây, hung ác nham hiểm trong mắt hắn chợt lóe lên...

Hắn hết lần này đến lần khác một mực không tin, cô gái này kiếp này đều vọng tưởng chạy khỏi lòng bàn tay của hắn.

Nhiệt độ từ trên người truyền đến khiến cho Tần Lạc Y ý thức được ngón tay thô ráp của Da Luật Ngạn Thác lướt qua, tựa như ma lực có thể dễ dàng hòa tan hàn băng của nàng.

“Không...”

Tần Lạc Y cố sức tránh đi quấy nhiễu tà mị của Da Luật Ngạn Thác, lông mi run rẩy như cánh ve mỏng: “Miệng vết thương đã xử lý tốt, người nghỉ ngơi một chút đi!”

Nói xong, Tần Lạc Y vội vàng đứng dậy, trên gương mặt nõn nà khẽ ửng hồng, trong ánh mắt trốn tránh cũng lộ ra thần sắc mất tự nhiên.

“Đi đâu?”

Đôi mắt Da Luật Ngạn Thác lộ ra vẻ lạnh lẽo, ngay sau đó, thân hình mềm mại của Tần Lạc Y liền bị hắn kéo vào lòng.

“Miệng vết thương của người...”

Tần Lạc Y thấy tay mình sắp đụng vào miệng vết thương của hắn, thất thanh nói.

Nàng cũng không muốn tỏ ra vô tâm, kỳ thật, nàng đã sớm chuẩn bị tâm lý thật tốt, lúc nàng ý thức được mình đâm nhát đao kia vào thân thể của Da Luật

Ngạn Thác, cũng đã biết hẳn sẽ không dễ dàng buông tha mình, hoặc là người thân của nàng, nham hiểm lạnh lùng như hẳn, luôn là ma vương máu lạnh trên sa trường, chinh chiến khắp nơi, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, làm sao có thể buông tha kẻ ám sát mình?

“Nữ tử ngu xuẩn, nàng hẳn là phải trả giá thật lớn cho hành vi của mình!”

Vẻ mặt của hẳn tuy rằng dịu dàng, giọng nói cũng từ từ nhu hòa, nhưng mà phun ra chữ lại tuyệt nhiên lộ ra tàn khốc.

Quả nhiên, trong lòng Tần Lạc Y trầm xuống, nàng cắn chặt cánh môi, cô gắng che giấu bất an và sợ hãi trong lòng.

“Người rốt cuộc muốn thế nào?”

“Nhìn ánh mắt bốn vương!”

Đôi người Da Luật Ngạn Thác dấy lên lửa cháy hừng hực, bàn tay phần nộ chế trụ chiếc cằm nhỏ của nàng, cúi đầu cất tiếng ma mị phất qua lỗ tai nàng.

Nàng quật cường không nhìn mắt hẳn, không nhìn tới con người đen tràn ngập mi hoặc.

“Nha đầu bướng bỉnh...”

Hắn thở dài.

Nét mặt đột nhiên vui cười, hẳn đem cổ tay phiểm hồng nàng đến bên môi hôn lên.

Động tác ôn nhu, lại lộ ra vẻ tàn khốc:

“Nhưng, ngang bướng ở trước mặt bốn vương, có nghĩa là tự mình chuốc lấy cực khổ!”

Cánh môi run run, tựa như một con bướm màu trắng bay qua chỗ giá lạnh, đôi cánh trắng bệch đầy thống khổ.

“Nàng nói xem, ta nên trừng phạt hành vi ngu xuẩn vừa rồi của nàng như thế nào?”

Bàn tay hung hăng cầm lấy cổ tay nàng, dường như muốn bóp nát nàng...

Tần Lạc Y quật cường cắn chặt răng, không hề hô đau.

“Đây là phủ đệ của ngươi, muốn giết muốn lăng trì thì tùy ngươi!”

Nàng hít sâu một hơi, tất cả chuẩn bị tâm lý thật tốt.

Quyển 4 - Chương 8: Ai vì ai mà động tình

Tần Lạc Y nhắm chặt hai mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn bị siết chặt cũng trở nên vô cùng tái nhợt.

Nàng chỉ biết bản thân sẽ có kết cục như vậy, đã cứu không được nghĩa phụ, chính mình còn như cá nằm trên thớt, Da Luật Ngạn Thác muốn làm thịt như thế nào cũng được.

Da Luật Ngạn Thác xấu xa nâng mày. Khuôn mặt tuần tú kề sát nàng một chút...

“Muốn giết muốn xử phạt đều tùy ý ta, phải không?”

Trong con người đen thâm thúy lộ vẻ nguy hiểm mà ái muội mãnh liệt...

Trong lòng Tần Lạc Y lúc này đã run rẩy như lá mùa thu, nhưng nàng vẫn không chịu khuất phục nói: “Người động thủ đi!”

Xong rồi, lần này khẳng định là chết chắc rồi!

Tâm lý và vẻ mặt nàng lúc này đều bị Da Luật Ngạn Thác thu hết vào trong đáy mắt.

Ngũ quan tuyệt mỹ của nàng như được thần linh điêu khắc, hai hàng chân mày lá liễu giống như vẩy mực, cho dù hai mắt nàng nhắm chặt cũng đẹp, mà đôi môi mịn như đoá hoa mềm mại...

Khóe môi Da Luật Ngạn Thác nâng lên, nở nụ cười có chút ý vị sâu xa không đứng đắn, ngay sau đó, bàn tay như kìm sắt lướt qua sợi tóc mềm mại của Tần Lạc Y, kẹp trên cổ nàng.

Hắn muốn bóp chết ta?

Tần Lạc Y tựa hồ có thể thấy tử thần đang vấy tay với mình, còn có cô hồn trên cầu Nại Hà bay tới.

Nhưng, ai ngờ...

Một tiếng cười trầm thấp vang lên, ngay sau đó, bàn tay quyết định sinh tử của mình kia lại vòng ra sau gáy nàng, đem nàng thoáng lại gần thêm một chút...

Làm sao vậy?

Tần Lạc Y kinh hoàng nhìn thẳng, lại lập tức rơi vào trong ánh nhìn chan chứa tình cảm nồng nhiệt của Da Luật Ngạn Thác.

“Nếu bốn vương muốn nàng...”

Da Luật Ngạn Thác hơi dừng lại, môi khẽ nâng, khắp người bắn ra mị lực khiến người khác không thể sao lãng, nguy hiểm mà tràn ngập tính xâm phạm.

Tần Lạc Y lùi lại, hít một ngụm khí lạnh, ngậy ngấn cả người. Cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi kinh ngạc khẽ nhếch... Nàng như nai con vô tội trừng mắt nhìn hắn...

Mà hương thơm đặc biệt chỉ có ở nàng, xuyên qua lớp y phục tỏa ra...

Hương thơm nhàn nhạt này không ngừng tràn vào chóp mũi hắn, tựa như nửa muốn nửa không khiêu khích trái tim của hắn...

Trong lòng Tần Lạc Y bị kéo căng như dây đàn, mà mười ngón tay cũng siết chặt lại.

Bàn tay ấm áp của hắn ấm áp đặt ở chiếc eo nhỏ nhắn của nàng, hâm nóng da thịt nàng.

Hơi thở nam tính nồng nặc quấn lấy khí phách cường hãn phả ra hai bên tai nàng, khiêu khích sự mất cảm của nàng.

Tần Lạc Y sợ hãi, vì con người đen nóng rực mà điên cuồng của hắn, đồng thời cũng vì lòng nàng sắp bị mất phương hướng...

Không!

Nếu là như thế này, nàng tình nguyện chết!

Tần Lạc Y vừa sợ hãi vừa phẫn nộ, một lần nữa liều mạng giãy dụa muốn thoát khỏi sự ràng buộc của hắn.

“Đừng...”

Lực vặn vẹo của nàng lập tức động đến vết thương của Da Luật Ngạn Thác, đôi mày kiếm bởi vì đau đớn mà nhíu lại, mà máu trên miệng vết thương cũng chảy ra!

“A!”

Tần Lạc Y hoảng hốt, kèm nén không được liền kêu thất thanh:
“Người tại sao lại vậy, người xem, miệng vết thương lại chảy máu, người...”

Đôi mắt Tần Lạc Y đỏ lên, con ngươi ngấn nước rơi xuống những giọt nước mắt động lòng người, giọng nói trở nên nghẹn ngào.

Nàng thật sự nhịn không được, vì sao đã biết nhưng lại không chịu thua kém? Hắc vốn chính là kẻ thù của mình, cho dù băm vằm hắc thành trăm mảnh cũng là chuyện nên làm, nhưng chỉ là nhát dao này khiến cho nàng mất đi sức lực để hận hắc, đau lòng đến chết.

Không, nàng không được như vậy!

“Y nhi...”

Ánh mắt Da Luật Ngạn Thác lộ ra vẻ vui mừng.

“Người trước tiên không nên cử động, ta thay người băng bó lần nữa!”

Tần Lạc Y cố nén khóc, cố gắng tránh đi hắc cặp mắt mang theo quyền rũ kia, đang muốn hút hồn nàng...

“Không cần đi, vết thương này chưa đến mức lấy mạng của bốn vương!”

Da Luật Ngạn Thác nhin xuống đau đớn trên người, lập tức cầm lấy bàn tay nhỏ nhỏ của nàng, bá đạo mà bao lấy hoàn toàn.

“Người rốt cuộc muốn thế nào? Miệng vết thương của người đang chảy máu, ta không muốn... Ta không muốn...”

Nước mắt Tần Lạc Y rốt cuộc rơi xuống, nước mắt như sợi tơ tình rẽ ngang rẽ dọc.

“Y nhi...”

Trong lòng Da Luật Ngạn Thác đột nhiên đau xót, lập tức thả lỏng bàn tay, kéo cô gái trước mắt này vào trong vòng tay.

Hơi thở quen thuộc mà lại ấm áp thoáng cái đánh sâu vào lý trí cuối cùng của Tần Lạc Y, nước mắt của nàng không ngừng rơi, giống như hoa lê kinh diễm, tựa hồ muốn đem tất cả đau đớn trong lòng mà khóc lên.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng kề sát vào khuỷu tay ấm áp mà cường tráng của Da Luật Ngạn Thác, hàm răng tinh tế lưu lại một dấu vết trên da thịt màu đồng ở cổ hần.

Tần Lạc Y cảm thấy giờ phút này đang có một loại tình cảm phát tiết trong lòng mà ngay cả chính mình cũng khó có thể lý giải. Nam nhân trước mắt này là kẻ thù của mình, một vết thương nhìn thấy mà đau lòng kia lại làm cho nàng khó có thể tự kiềm chế khó chịu mà rơi lệ.

Nàng cảm thấy mệt mỏi quá, tâm tư cũng bắt đầu phản bội ước nguyện ban đầu của mình, vì sao? Vì sao lại như vậy! Nàng thật tàn nhẫn, cũng thật đau xót!

Hai tròng mắt Da Luật Ngạn Thác khép lại che kín nhu tình, hần vẫn ôm chặt Tần Lạc Y vào trong lòng như cũ, giống như hứa hẹn cả đời, vĩnh viễn sẽ không buông tay.

Chiếc cằm góc cạnh tựa vào vầng trán trơn bóng của Tần Lạc Y. Hần không nói thêm gì nữa, mặc cho nàng ở trong lòng mình khóc lớn, cắn khuỷu tay mình phát tiết. Hần chỉ là nâng bàn tay lên, dùng sự ôn nhu chưa bao giờ có mà trấn an sau lưng nàng, cho nàng nhiều dịu dàng hơn nữa.

Nàng đang khẩn trương sao?

Đúng vậy, hắn tin tưởng mình tuyệt đối không nhìn lầm, ánh mắt bối rối của nàng là ám chỉ lớn nhất đối với hắn, mà nàng bây giờ khóc tỉ tê lại bất lực, còn lại là khắc họa nội tâm nàng đang đấu tranh giãy dụa.

Da Luật Ngạn Thác càng thêm siết chặt cánh tay, dường như muốn cho giờ khắc này mãi mãi ở lại trong lòng mình.

“Y nhi... Y nhi của ta...”

Tiếng nói thì thầm tràn ngập cung chiều và trù mển của bậc vương giả. Nghĩ đến việc hắn chưa bao giờ biết nước mắt của một nữ nhân lại có lực uy hiếp với mình như vậy, hắn không phải là chưa bao giờ gặp qua con gái khóc, nhưng mà, cái loại nước mắt này ở trong mắt hắn, ngoại trừ chán ghét ra vẫn là chán ghét.

Xem ra đối với hắn, nước mắt của đàn bà chẳng qua là vũ khí để buộc chặt nam nhân lại thôi, giống như mấy vị phi tần trong phủ của hắn kia, động một tí rơi lệ là chuyện bình thường như cơm bữa.

Nhưng, Tần Lạc Y cứ như vậy mà khóc thút thít, nước mắt trong suốt cứ thế theo khóe mắt mà lăn xuống, theo gò má trắng nõn chảy thẳng vào lòng hắn.

Hóa ra, nước mắt của nàng sẽ làm tâm tư của hắn đau đớn như vậy, đau đến mức bản thân bất lực không biết làm sao.

Trên đỉnh đầu truyền đến giọng nói nam tính trầm thấp, đem lý trí Tần Lạc Y kéo trở về, mà nàng dường như khóc đến mệt mỏi, thân thể mềm mại đẩy ra, cố gắng tránh đi tư thế và hành động quá mức ái muội với hắn.

Nàng ngẩng đầu nhú mày, nhưng vẫn không che đậy được vẻ buồn bã xinh đẹp như lê hoa đái vũ (**).

(**) lê hoa đái vũ: giống như hoa lê dính hạt mưa, vốn để miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi, sau này được dùng để miêu tả sự kiều diễm của người con gái

“Ta... Ta khóc cũng không phải bởi vì sợ ngươi...”

Nàng khóc thút thít , trong âm thanh mềm mại luôn chứa đựng sự quật cường.

Khóe miệng Da Luật Ngạn Thác hơi cong lên: “Hử? Vậy là bởi vì cái gì?”

Cho tới bây giờ, hắn tuyệt đối không tin, nàng đối với hắn một chút cảm giác đều không có!

“Ta... Ta là hận chính ta không thể một đao mà giết chết ngươi...”

Tần Lạc Y đè nén cảm giác trong lòng, nghĩ một đằng nói một nẻo.

Nàng bởi vì hành vi vừa rồi mà cảm thấy cảm thấy thẹn, thế mà có thể ở trong lòng hắn đem mặt mềm yếu nhất của mình biểu hiện ra ngoài.

Da Luật Ngạn Thác đem cái tư tưởng nghĩ một đằng nói một nẻo của nàng thu hết vào trong mắt, nha đầu ngang bướng này, vừa mới làm cho tim mình đau muốn chết, bây giờ còn nói những lời như muốn chọc mình tức chết.

Da Luật Ngạn Thác cười giễu, không đếm xỉa đến vết thương trên

người mà lần người đè áp nàng.

Khuôn mặt tuần mỹ mà tà ác càng lúc càng gần...

Hơi thở nguy hiểm đập vào mặt...

“Nếu quả thật là như vậy, bốn vương cũng giáo huấn nàng thật tốt một chút!”

Trong giọng nói trầm thấp có sự cuồng vọng cùng tà nịnh trước sau như một.

“Người... Người muốn thế nào?”

Tần Lạc Y theo bản năng muốn rời khỏi ngực của hắn nhưng không làm sao chịu được bị lực đạo mạnh mẽ của hắn.

Khuôn mặt cuồng vọng cách nàng càng ngày càng gần. Càng lại gần, nàng dường như sa vào con người sâu không thấy đáy của hắn... Càng lại gần, nàng có thể ngửi được mùi xạ hương nguy hiểm trên người hắn...

“Bốn vương vừa mới nói, bốn vương muốn nàng...”

Da Luật Ngạn Thác lặp lại lời vừa nói, khóe miệng dâng lên nụ cười khó nhin.

Đợi sau khi thấy ánh mắt kinh hoàng Tần Lạc Y, câu kế tiếp, hắn đem chóp mũi thẳng của mình dán vào cánh mũi nhỏ nhỏ của nàng, như thôi miên mà ôn nhu nói:

“Bốn vương muốn... trái tim của nàng!”

Ngay sau đó, lửa nóng trên môi trong nháy mắt ngăn chặn sự kinh ngạc của nàng...

Quyển 4 - Chương 9: Cầu tình

Bánh xe trần thế

Yên lặng mà lặn qua

Tơ tình đã nảy sinh

Như bao năm tháng ngàn vạn năm quanh quẩn

Nhưng

Hận thù trong lòng bị xiềng xích khó khăn

Độc thoại

Giấy dựa

Chỉ có thể im lặng, im lặng...

—

Sau khi Da Luật Ngạn Thác bị thương, đương nhiên phải bắt đầu hưởng thụ sự chăm sóc của Tần Lạc Y, lại còn muốn lưu luyến một chút hương thơm của nàng, mùi hương thơm mát thấm lòng người...

Giống như của nàng vậy...

Vết đao ở gần tim, tuy nói là cách xa nội tạng một chút, nếu là người bình thường thì khả năng khôi phục tương đối khó khăn, nhưng bởi

vì Da Luật Ngạn Thác tập võ từ nhỏ, cho nên vết thương này đối với hắn mà nói sẽ không tạo thành uy hiếp gì.

Cái lạnh của miền bắc cũng chưa hoàn toàn xua đi cái đẹp, đối với Đông Lâm Vương phủ mà nói, sáng sớm mặc dù lạnh lạnh, nhưng cái lạnh tĩnh mịch kia được Tần Lạc Y hết mực yêu thích.

Tin tức Da Luật Ngạn Thác bị đâm lan truyền nhanh chóng, từ Đông Lâm Vương phủ tới cung đình, đông đảo quần thần thiếu chút nữa là san bằng Đông Lâm Vương phủ, mà Da Luật Ngạn Thác chỉ nói một câu “Tạm thời không tiếp khách”, đem những người này chặn ở ngoài cửa.

Tần Lạc Y chuẩn bị thuốc, sau đó nhận lấy chén cháo được hầm tỉ mỉ từ trong tay Thái Nam, sau khi chuẩn bị mọi thứ thật tốt thì đi đến thư phòng của Da Luật Ngạn Thác.

Từ dược phòng đi đến nhà bếp, rồi đến thư phòng của Da Luật Ngạn Thác, phải đi qua hành lang thật dài, còn phải băng qua mấy cái đình trong hoa viên, bởi vậy Tần Lạc phải bước nhanh hơn.

Mà Thái Nam thì cẩn thận bưng thuốc và thức ăn đi sau Tần Lạc Y, cũng cố gắng đi nhanh hơn đuổi kịp nàng.

“Chủ tử...”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thái Nam nhăn nhó, khẩn trương mở miệng nói.

“Hả? Sao vậy?”

Tần Lạc Y thoáng dừng bước, nhìn Thái Nam ở phía sau.

Thái Nam thấy chủ tử của nàng xoay đầu lại, vội vàng đem những thứ đang cầm trong tay đặt lên trên kệ của cái đình bên cạnh, hai chân quỳ trên mặt đất, không đứng dậy.

Trong mắt Tần Lạc Y cả kinh, nàng vội vàng bước lên phía trước vài bước:

“Thái Nam, em làm cái gì? Mau đứng lên!”

Nàng lập tức vươn tay định đỡ Thái Nam đứng dậy.

Tần Lạc Y chưa bao giờ có thói quen bị người quỳ lạy, cho dù là lúc đang ở Bột Hải, nàng và nha hoàn trong phủ đều như tỷ muội.

“Chủ tử, hiện tại chỉ có người mới có thể cứu em, cầu xin người, đừng để cho vương thượng giết em!”

Nước mắt Thái Nam lập tức trào ra khỏi hốc mắt, khóc lóc kể lể với Tần Lạc Y.

“Thái Nam, mặt đất lạnh lắm, em trước tiên đứng lên rồi nói, được không?”

Tần Lạc Y vội kéo nàng, nàng thật sự không biết vì sao Thái Nam lại có hành động như vậy.

Thái Nam khóc thút thít đứng dậy, nàng biết chủ tử này luôn tốt với mình, chưa bao giờ ra vẻ kiêu ngạo, không giống như là mấy nàng chủ tử khó tính kia của Na Hi.

“Được rồi, bây giờ em có thể nói cho ta biết, đã xảy ra chuyện gì?”

Tần Lạc Y dịu dàng nhìn Thái Nam, nhẹ giọng hỏi nàng.

“Chủ tử, hôm đó vương thượng bị trúng đao, chỉ có mình em thấy được, hiện giờ tin này đã lập tức truyền ra ngoài, vương thượng nhất định sẽ cho rằng là em làm, nhất định sẽ lấy đầu em! Nhưng mà... Nhưng mà thật sự không phải em làm, chủ tử, người phải tin tưởng em!”

Thái Nam giống như sắp đến ngày tận thế, ánh mắt cũng càng thêm hoảng loạn.

Hóa ra là vì chuyện này!

Lo lắng trong mắt Tần Lạc Y bị quét sạch, nàng nhẹ nhàng cười: “Thái Nam, em yên tâm đi, ta tin chuyện này không phải em truyền ra ngoài, hơn nữa việc này là do chính bản thân ta gây ra, em không cần thay ta gánh trách nhiệm gì hết, là ta làm phiền em mới đúng!”

Giọng nói dịu dàng như gió xuân xoa dịu tinh thần của Thái Nam, an ủi tâm tình bất an sợ hãi của nàng.

“Chủ tử...”

Thái Nam cảm động đến mơ hồ, nàng không nghĩ sẽ gặp một chủ tử thiện lương giống như vậy.

“Tốt lắm, đừng khóc, trời lạnh như thế rất dễ bị cảm lạnh, chúng ta đi thôi!”

Giữa môi Tần Lạc Y hiện lên một nụ cười ấm áp.

“Chủ tử...”

Thái Nam bỗng chốc ghen ngào...

“Hả? Còn có lời muốn nói sao?”

Tần Lạc Y đưa tay giúp Thái Nam lau nước mắt.

“Em vẫn hoài nghi chuyện này là... là do Na Hi nói ra!”

Thái Nam lấy hết dũng khí nói.

Mặc kệ, chủ tử đối với mình tốt như vậy, nàng không thể nhìn chủ tử bị người khác hãm hại.

“Na Hi?”

Nghi hoặc tràn ngập hai mắt của Tần Lạc Y.

Nàng cố gắng tìm tòi trong đầu, cố gắng tìm chút ấn tượng, nhưng một chút ấn tượng đều không có.

“Na Hi là nha hoàn của Ninh phi!”

Thái Nam nhắc lại.

“Ninh phi?”

Trong đầu Tần Lạc Y lập tức hiện ra nữ tử kiều diễm kia, theo ánh mắt của nàng ta, không khó nhìn ra nàng ta mê luyện sâu đậm với Da Luật Ngạn Thác.

Không biết vì sao, Tần Lạc Y vừa nghĩ tới việc Da Luật Ngạn Thác đã từng vui vẻ với nữ tử này, bên trong ngực truyền đến đau đớn, có lúc đau đến không thở nổi.

“Đúng vậy, có một hôm em bắt gặp Na Hi xuất hiện lén lút gần tấm cung của vương thượng, nếu không có chuyện gì, vì sao nàng ta lại xuất hiện ở chỗ đó?”

Thái Nam phân tích thật rõ ràng.

Ánh mắt Tần Lạc Y tối sầm lại, ngay sau đó, trên môi cố nặn ra nụ cười:

“Quên đi, chúng ta không có bằng chứng, cũng không cần nghi ngờ người ta, hơn nữa, Da Luật Ngạn Thác hình như cũng không có truy xét, không nên quá lo lắng!”

Thái Nam chỉ gật gật đầu, bưng đồ đạc lên, tiếp tục đi về phía trước theo Tần Lạc Y.

Tần Lạc Y đi ở phía trước, vẻ mặt cứng lại, đồng thời tâm tình cũng trở nên có chút phiền muộn.

Hành động của Na Hi khẳng định là do Ninh phi sai bảo.

Nàng vẫn còn nhớ rõ, hôm đó lúc Da Luật Ngạn Thác tuyên bố để cho mình ở tấm cung của hấn, trong ánh mắt Ninh phi hiện lên một tia dữ tợn.

Không sai, chính là dữ tợn, cái loại ánh mắt này tựa hồ muốn lấy mạng của mình.

Cùng là nữ nhân, Tần Lạc Y rất hiểu được hàm ý của cái loại ánh mắt này, trong oán hận mang theo ghen tị, trong buồn bã có sự kiên trì thề không bỏ qua.

Nàng ta phái người theo dõi không phải Đông Lâm Vương Da Luật

Ngạn Thác, mà là nàng... Tần Lạc Y!

Nghĩ đến đây, trong lòng Tần Lạc dâng lên một chút chua xót.

Nàng có cái gì tốt mà bị người khác hâm mộ và ghen tị?

Bản thân chẳng qua là y nô của Da Luật Ngạn Thác thôi, là thân phận thấp nhất và bị người khinh bỉ!

Nhóm phi tần kia của hần, hiện giờ cho là nàng một mình nhận hết tất cả sủng ái của Đông Lâm Vương.

A...

Trên môi Tần Lạc Y gợi lên nụ cười lạnh vớ vụn, làm sao có thể là sủng ái chứ?

Hần luôn xem mình như một con mồi thú vị, hần bá đạo, hần chiếm đoạt, hần cuồng vọng, đối với nàng mà nói đều là biểu hiện của sự chiếm đoạt.

Hần muốn nàng quy thuận, phục tùng, không được phản nghịch, mà bản thân hoàn toàn chính là như vậy.

Bởi vậy, hần muốn chinh phục, tựa như con chiến mã mạnh mẽ đi chinh phạt, không thể thoát ra được!

Tần Lạc Y vẫn tưởng tượng tình yêu của mình bình thản như nước, cuộc sống vốn nên là bình thường, như vậy mới tốt đẹp, giống như cảm giác của mình với Tang đại ca, ấm áp ôn hòa như gió xuân, làm cho lòng nàng sẽ không lưỡng lự và bất an.

Mà Da Luật Ngạn Thác, nam tử cuồng dã tà nịnh này, ngày đó chính

thức tuyên bố phải lấy được trái tim của nàng, đây là một cách nói bóng gió sao? Hay là...

Hay là chỉ muốn chinh phục thành công?

Không chỉ muốn thân thể của nàng, còn muốn trái tim nàng?

Phải không?

Là như thế này sao?

Quyển 4 - Chương 10: Tên gọi

Da Luật Ngạn Thác gần đây có thói quen ngủ dậy muộn, khi những tia nắng chiếu xuống, hắn nhất định sẽ xuất hiện ở bên trong thư phòng.

Mà hôm nay cũng không ngoại lệ, tuy rằng trên người có thương tích, nhưng mà Da Luật Ngạn Thác vẫn ngồi ngay ngắn ở trước án thư (**).

(**) án thư: bàn dùng để xếp sách

Mà trên án thư của hắn bày ra hai mảnh da hươu tinh xảo, mặt trên đúng là vẽ... bản đồ kho báu của Bột Hải!

Ngón tay hắn đảo qua tấm bản đồ kho báu, ánh mắt phức tạp mà nghi hoặc.

Đây vốn phải là một bức vẽ hoàn chỉnh, theo lý thuyết, bình thường chỉ cần lấy được hai mảnh bản đồ kho báu, hơn nữa thông thuộc hoàn cảnh địa lý, mảnh thứ ba dường như cũng sẽ trở nên không quan trọng gì.

Nhưng mà, bản đồ kho báu của Bột Hải lại không giống như vậy.

Bức vẽ này được cắt vô cùng khéo léo, từng vết cắt đều suy tính chu toàn, bởi vậy, chỉ nhìn vào hai mảnh da hươu cũng không nhìn ra được gì cả.

Nhìn như một tấm bản đồ kho báu, nhưng mà lại không có chút ý

nghĩa nào.

Da Luật Ngạn Thác nhú mảy, trong ánh mắt hiện lên vẻ lạnh lùng, hấn siết chặt quả đấm đập lên án thư.

Tang Tấn! Người quả thực hồ đồ ngu xuẩn! Đến lúc này còn muốn chống đỡ cái gì?

Vẻ mặt mịt mờ của Da Luật Ngạn Thác càng thêm lạnh như băng.

Nhưng thật bất ngờ, đôi con người khóc thút thít của Tần Lạc Y thoáng hiện lên trong đầu.

Trong lòng hấn chợt lay động, giống như bị roi quất đau đớn!

Tòa Diệp Hiên, hấn vì không muốn nữ tử này thương tâm mà hạ lệnh đem Tang Tấn chuyển đến Tòa Diệp Hiên!

Đôi con người đen của hấn bất đắc dĩ tối sầm lại, gập gối cô gái này, ông trời thật sự là muốn làm khó mình?

Tần Lạc Y, cô gái trong treo nhưng lạnh lùng này, thế mà lại nhiều lần thay đổi quyết định của mình.

Hấn biết rõ Tang Tấn là tù binh của địch quốc, hơn nữa mảnh bản đồ kho báu cuối cùng ở trên người hấn, nếu dựa vào thói quen thông thường của hấn, mảnh cuối cùng đã sớm lấy được.

Hấn biết Tang Tấn là người yêu nhà yêu nước, nếu hấn lấy tính mạng của đám người trong Tang phủ hay dân chúng trong thành để uy hiếp, hấn sẽ không tin Tang Tấn có thể một mực mạnh miệng như vậy.

Tần Lạc Y vẫn luôn bị bên ngoài cho là quân cờ của mình, nhưng hắn cũng không hi vọng mình phải làm như vậy.

Lấy được lòng nàng, so với cái gì đều quan trọng hơn tất cả...

Nha đầu bướng bỉnh này...

Nàng có ý thức được hay không, nàng trong mắt hắn, còn hơn tất cả vinh hoa phú quý?

Ngón tay của Da Luật Ngạn Thác xoa nhẹ vết thương trên người, trong mắt tràn ngập cưng chiều, mà khóe miệng lại nở một nụ cười bất đắc dĩ.

Chỉ có điều, từ trong ánh mắt hoảng loạn của nàng, hắn có thể nhìn ra sự khẩn trương và quan tâm của nàng!

Không vội, hắn sẽ không dọa đến nàng...

Trên khuôn mặt lạnh lùng của Da Luật Ngạn Thác hiện lên nhu tình.

Đột nhiên, con ngươi sâu thẳm của Da Luật Ngạn Thác chợt lóe lên...

Hắn luôn cảnh giác khi nghe thấy tiếng bước chân, dù chỉ rất nhẹ. Hắn vung tay lên đem cất hai mảnh da hươu.

Môi khẽ cong lên, là nàng...

Thật ra hắn cũng không muốn che giấu tình cảm của mình làm gì, nhưng mà sớm như vậy, hắn thầm nghĩ nên hưởng thụ hương thơm trong mát của nàng một chút. Để cho nàng nhìn thấy bản đồ, khó tránh khỏi một hồi tranh cãi.

Lúc bóng hình áo trắng xinh đẹp của Tần Lạc Y xuất hiện trong thư phòng, Da Luật Ngạn Thác đem thân hình cao lớn hơi ngửa ra sau, tựa lưng vào ghế ngồi.

Hắn cứ ngồi ở đó mà không nói gì.

Nhưng ánh mắt tà nịnh và nét mặt sắc bén vẫn khiến cho Tần Lạc Y khẽ run lên. Vóc người cao lớn chỉ ngồi ở đằng kia thôi cũng đã gây cho nàng áp lực vô hình.

Tần Lạc Y sửng sốt một chút, lập tức tiến lên.

Thái Nam cúi đầu, vội vàng đem thuốc và cháo đặt trên án thư nhưng trong lòng lại thấp thỏm lo âu.

“Người lui ra đi!”

Giọng nói trầm thấp của Da Luật Ngạn Thác vang lên, hắn là muốn nói với Thái Nam.

Trong mắt Thái Nam đột nhiên hiện lên chút hy vọng. Rồi nàng thờ phào nhẹ nhõm, vội vàng hạ thấp người, lui ra ngoài.

Tần Lạc Y không nói gì, sóng gió trong đôi mắt lạnh lùng trôi qua.

Sau khi Da Luật Ngạn Thác bị thương, hắn từ chối tất cả sự thăm hỏi của ngự y, chỉ có nàng chữa trị thương thế cho hắn.

“Người hôm nay thấy thế nào?”

Tần Lạc Y phui váy, đi đến trước mặt Da Luật Ngạn Thác, sau khi nhìn kỹ vết thương của hắn thì thản nhiên hỏi.

Vết thương của hắn khôi phục rất nhanh, có lẽ là vì hắn tập võ, hơn nữa hắn hàng năm chinh chiến trên sa trường nên sớm đã luyện được thân thể cường tráng.

Nghĩ đến đây, tim của nàng như muốn nhảy ra ngoài.

Nàng rất sợ hắn để cho mình chữa trị vết thương mà không hề nổi giận.

Trong con người Da Luật Ngạn Thác ánh lên đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của nàng, cánh tay rắn chắc giữ lấy nàng, sau đó hắn cười tà mị:

“Vẫn còn rất đau!”

“Hả?”

Tần Lạc Y hơi sửng sốt, trong mắt hiện lên chút nghi hoặc.

Làm sao có thể? Vết thương rõ ràng là đã rất ổn!

Nàng vội vàng thoát khỏi cánh tay hắn, đặt ngón tay lên mạch đập của hắn, căn bản quên mất bàn tay tà ác của Da Luật Ngạn Thác vẫn còn đặt trên eo mình.

Da thịt ấm áp của Da Luật Ngạn Thác và đầu ngón tay lạnh như băng của Tần Lạc Y tiếp xúc với nhau tạo nên cảm giác đối lập, biến ảo thành một cảm giác kỳ dị và vô hình vẩn vương giữa hai người.

Mạch đập vững vàng của Da Luật Ngạn Thác theo đầu ngón tay của Tần Lạc Y truyền qua, tựa như sự chững chạc và quyến rũ trí mạng của hắn.

Ánh mắt giận hờn của Tần Lạc Y đảo qua khuôn mặt tà nịnh của Da Luật Ngạn Thác, muốn tìm một chút sơ hở trong lời nói dối!

“Làm sao vậy?”

Da Luật Ngạn Thác đem phản ứng của nàng đặt hết vào trong mắt.

Hắn có chút buồn cười nhìn sắc mặt khế biến của Tần Lạc Y.

“Ngươi là người tập võ, bởi vì hai mạch đã sớm được đả thông, cho nên vết thương cũng sớm được phục hồi như trước, ngươi đang nói dối!”

Tần Lạc Y sắc bén nói trúng tim đen của hắn, vạch trần lời vừa nói ra của hắn.

Da Luật Ngạn Thác cười nhạt, bàn tay to kéo Tần Lạc Y vào trong lòng, hai cánh tay mạnh mẽ giam nàng lại, căn bản là không nhìn ra chút dáng vẻ đau đớn nào.

“Ngươi...”

Tần Lạc Y thấy hành động của hắn như vậy, đôi mắt xinh đẹp hiện lên một tia phẫn nộ:

“Ngươi quả nhiên đang nói dối, ngươi đã khỏe hơn rồi! Vì sao còn kêu đau?”

Sự tức giận yêu kiều của Tần Lạc Y dừng ở trong mắt Da Luật Ngạn Thác, thật là xúc động.

Tiếng cười trầm thấp từ trong yết hầu truyền tới, hơi thở nam tính

nóng bỏng đảo qua bên tai Tần Lạc Y:

“Bốn vương không có nói là vết thương đau, bốn vương nói là... đau lòng!”

“Da Luật Ngạn Thác, người...”

Trong lòng Tần Lạc Y run lên như lá mùa thu vậy.

Lời nàng còn chưa dứt, đôi môi bá đạo nóng như lửa liền phủ xuống.

Mang theo sức lực long trời lở đất, Da Luật Ngạn Thác cắn nuốt tất cả sự kháng cự lạnh lùng của Tần Lạc Y.

“Đừng...”

Hai tay Tần Lạc Y đẩy hấn ra.

Nàng hoàn toàn rơi vào lồng ngực rắn chắc ấm áp của Da Luật Ngạn Thác, vẻ yêu kiều của nàng càng khiến cho người ta thêm yêu mến.

Đang lúc cảm giác quen thuộc truyền đến thân thể, đôi mắt Da Luật Ngạn Thác tối sầm lại, hơi buông đôi môi mềm mại ra, âm thầm vận khí đè nén sự xúc động của mình.

Nàng suýt bị hấn hôn, nụ hôn của hấn lúc nào cũng gặm nhấm ý thức của nàng, cứ như thủy triều dâng trào vậy. Nàng thật sự sợ có một ngày chính mình sẽ bị chôn vùi.

“Về sau không cho phép gọi thẳng cả tên lẫn họ của bốn vương!”

Da Luật Ngạn Thác mặc dù buông đôi môi đỏ mọng của nàng ra nhưng không thả lỏng hai vòng tay siết chặt bên hông nàng. Hấn

giam nàng trong lòng mình, cưng chiều như con gái vậy, âu yếm không thôi.

Con người Tần Lạc Y chợt lóe lên, thân hình cũng cố gắng lùi lại, tránh cho hơi thở nam tính nóng bỏng kia khiến mình rung động.

“Ta không phải phi tần của người mà tôn xưng người là ‘Vương thượng’!”

Nàng hừ lạnh một tiếng.

Hắn là kẻ thù của mình, nàng không lợi dụng y thuật để giết hắn đã là rất nhân từ rồi, nam nhân đáng hận này lại còn muốn đưa ra yêu cầu!

Ngón tay của Da Luật Ngạn Thác lướt qua mái tóc dài mềm mại của Tần Lạc Y, mái tóc dài đen nhánh như thác nước hòa với một bộ bạch y, thật là tuyệt mỹ.

Da Luật Ngạn Thác mỉm cười, tựa như ánh sáng chói lọi vậy.

Hắn cúi người hôn một cái lên cái trán trơn bóng của nàng, trong giọng nói trầm thấp tràn ngập nhu tình và cưng chiều khác thường:

“Về sau nàng chỉ có thể gọi ta ‘Thác’ hoặc là...’phu quân’!”

Da Luật Ngạn Thác giương môi, bá đạo mà ra lệnh. Mà hắn cũng nhấn mạnh mấy chữ “ta”, “Thác” và “phu quân” này.

“Người nói cái gì?”

Tần Lạc Y thở gấp đầy kinh hãi, giống như nghe điều gì đó không thể tin được.

Nàng ngẩng đầu lên, hai mắt hoang mang rơi vào trong đôi người thâm thúy mà lại mỉm cười của Da Luật Ngạn Thác.

Nàng là đang nghi hoặc...

Vì cách xưng hô của hắn với nàng thay đổi, còn có, yêu cầu cách xưng hô của nàng với hắn cũng thay đổi...

Hắn...

Muốn thế nào?

“Ta... Ta vì sao phải nghe lời người?”

Tần Lạc Y run rẩy, trong lòng dâng lên một sự rung động khó tả.

Nếu không phải nàng tận mắt thấy nhát đao kia cắm trên người hắn, nàng nhất định sẽ hoài nghi là cắm ở trên đầu hắn, hắn lúc này thật kỳ quái.

“Nàng có thể không nghe lời ta nói, nhưng mà, hậu quả cần phải tự chịu!”

Da Luật Ngạn Thác xấu xa cười.

Hắn cũng không muốn giải thích nhiều, bởi vì hắn chỉ muốn nghe được từ trong miệng nàng, nghe được giọng nói của nàng có thể xưng hô dịu dàng với hắn như vậy. Mà cách xưng hô này căn bản cũng không khác những phi tần của hắn.

Hắn phát hiện chính mình càng ngày càng luyến tiếc không rời được cô gái nhỏ này.

Nàng then thùng, nàng trong trẻo nhưng lạnh lùng, nàng bối rối, nàng phần nộ, nàng mỉm cười đều khiến cho hắn như trúng phải độc dược tình ái, luôn không kìm nén được.

“Người... người thật là quá đáng!”

Tần Lạc Y cảm thấy hắn thật nhàm chán, hơi thở trở nên khó khăn, muốn nhảy ra khỏi lồng ngực của hắn mà chạy ra bên ngoài hít một chút không khí mới mẻ.

Rối loạn, tất cả đều rối loạn!

Hắn là kẻ thù của mình. Ngàn vạn lần không thể quá thân mật với hắn.

Nhưng ngay sau đó, hàm dưới mềm mại của nàng liền bị bàn tay của Da Luật Ngạn Thác bắt lấy, khiến nàng hít thở không thông mới hạ xuống.

Hắn giống như muốn trừng phạt nàng, hoặc như là một cách để phát tiết, trong sức mạnh điên cuồng như ma quỷ mang theo mạnh mẽ bá đạo, giống như thái độ của hắn vậy, đều khiến cho nàng khó có thể kháng cự.

“Buông ra... Đừng...”

Tần Lạc Y vặn vẹo thân mình, đôi tay nhỏ bé dùng sức đẩy nam tử cuồng dã này ra.

Nàng cảm thấy hôm nay không xong rồi, tâm tình thoải mái vào sáng sớm đều bị nam nhân này làm cho rối loạn.

Thế nhưng Da Luật Ngạn Thác căn bản không để ý đến sự vùng vẫy

của Tần Lạc Y, bàn tay yêu mị của hắn luồn vào trong áo nàng, cố tình đòi hỏi nhiều hơn ở nàng

Thế nhưng Da Luật Ngạn Thác căn bản không để ý đến sự vùng vẫy của Tần Lạc Y, bàn tay yêu mị của hắn luồn vào trong áo nàng, cố tình đòi hỏi nhiều hơn ở nàng.

“A...”

Tần Lạc Y kinh hãi một trận, trong đôi mắt chan chứa ánh lệ.

Ác ma này, hắn muốn làm cái gì?

Da Luật Ngạn Thác hài lòng nhìn vẻ mặt bàng hoàng bất lực của nàng, ngay sau đó, hắn cúi đầu xuống, hung hăng để lại dấu cắn dễ thấy trên cái gáy trắng ngần của nàng.

Dấu cắn này càng giống như một dấu hiệu, dấu hiệu chứng tỏ nàng chỉ là của một mình hắn...

Tần Lạc Y cảm giác như bản thân đang ngã vào trong bóng tối, sự cuồng dã của hắn làm nàng có chút sợ hãi.

“Sao? Nên gọi ta như thế nào?”

Da Luật Ngạn Thác sít sao nhìn vào hai mắt nàng mà hỏi.

Thật ra Da Luật Ngạn Thác vốn chỉ muốn cho nàng một bài học, nhưng mà hắn phát hiện bản thân đã quá xem nhẹ cảm giác dễ chịu mà Tần Lạc Y mang đến, khi hắn vừa tiếp xúc hương thơm của nàng, liền khó có thể tự kiềm chế.

Nhưng thật chết tiệt, hắn lại không muốn nóng nảy mà tổn thương

nàng.

Nàng trong mắt hấn nhỏ nhắn xinh xắn như vậy, đến mức có thể kích thích tình cảm sâu nhất trong nội tâm hấn, nhưng nàng lại quyến rũ đến thế, dường như cả người nàng chính là một sự tổng hợp đầy mâu thuẫn, vừa mê hoặc hấn, vừa khiến hấn thương hại.

Hơn nữa, hấn phát hiện, nghiêm trọng hơn, từ sau khi gặp gỡ Tần Lạc Y, khi đối mặt với đám phi tần mỹ nữ yêu mị kia, bản thân lại không có chút hứng thú nào, trong mắt cũng chỉ có nha đầu bướng bỉnh này.

Nàng chẳng lẽ không biết, từ sau khi hồi phủ, hấn vẫn luôn ở bên cạnh nàng, chưa bao giờ nhìn tới những phi tần khác, một mực cấm dục!

Nghĩ đến đây, Da Luật Ngạn Thác càng thêm kéo Tần Lạc Y vào lòng.

“Ta...”

Tần Lạc Y thở gấp, cảm giác trên gáy vẫn còn truyền đến lửa nóng.

“Ta không ngại nàng gọi ta là ‘Phu quân’!”

Bàn tay tà ác mà ấm áp của Da Luật Ngạn Thác xuyên thấu qua quần áo của Tần Lạc Y, truyền đến độ nóng mê người.

“Đừng ép ta...”

Giọng nói Tần Lạc Y có chút ghen ngào.

Nàng sắp không chịu nổi.

Vì sao?

Vì sao hắn nhất định phải ép mình ái muội với hắn như vậy?

“Còn không nói sao?”

Da Luật Ngạn Thác rộ lên ý cười tàn nhẫn, ý đồ muốn cúi đầu xuống.

“Đừng... Đừng như vậy!”

Tần Lạc Y kinh hãi trừng mắt, nàng thật sự sợ hắn điên cuồng tà nịnh.

“Ngoan nào, thử gọi ta xem!”

Giọng nói Da Luật Ngạn Thác tràn đầy mê hoặc, giống như dỗ dành cưng chiều trẻ con vậy.

Tần Lạc Y hơi giật mình, sau đó cắn đôi môi đỏ mọng một cái.

Nào ngờ, động tác lơ đãng này của nàng này lại có thể khiến cho lửa dục từ đáy lòng Da Luật Ngạn Thác cuộn trào mãnh liệt.

“Chẳng lẽ nàng muốn ta... ‘dùng cách xử phạt về thể xác’?”

Da Luật Ngạn Thác cọ trán mình vào trán nàng, trong giọng nói trầm thấp lộ ra một chút tà mị.

Thân thể Tần Lạc Y chấn động, tuy rằng nàng không rõ chuyện dùng cách xử phạt về thể xác với việc vừa rồi có gì khác nhau, nhưng trong lòng vẫn không nhịn được mà run lên.

Trên người hắn tỏa ra mùi xạ hương nam tính độc hữu gắt gao bao lấy Tần Lạc Y, tựa như muốn khiến cho nàng mơ mơ màng màng.

“Thác...”

Một tiếng gọi ôn nhu theo môi Tần Lạc Y môi bật ra, giống như lời yêu nồng nàn.

“Y nhi... Y nhi của ta...”

Da Luật Ngạn Thác khó nhin được mà nâng hàm dưới của nàng lên, ngăn lại cánh môi của nàng.

Trong lòng hắn cũng bị một tiếng này rung động, hắn không nghĩ tới tên mình từ trong miệng nàng thốt ra lại có thể êm tai như vậy.

LỜI CỦA TÁC GIẢ

Về sau vận mệnh của Tần Lạc Y sẽ như thế nào? Làm sao để bảo vệ được tình yêu mà Da Luật Ngạn Thác dành cho nàng? Đối mặt với quy củ thành hôn trước sau như một của hoàng thất Khiết Đan, Đông Lâm Vương sẽ chọn giang sơn hay mỹ nhân?

Từ sau chương này, mọi người có thể gặp những gương mặt mới: Đại hoàng tử Da Luật Bội tao nhã, Tang Trọng Dương vẫn chưa lộ diện, Ninh phi khôn khéo, Tiêu công chúa ngang ngược, Cơ thiếp nhu tình như nước, bọn họ sẽ mang đến những tiết mục đặc sắc nhất!

Vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành, thật sự là mối họa sao?

Quyển 5 - Chương 1: Tỏa Diệp Hiên

Hai hàng nước mắt

Một hồi tàn mộng

Thu khánh trúc vận khóc phù dung.

Tơ liễu hữu tầm, hoa mai vô tung.

*(Thông cảm nhé, mình không hiểu nổi được 2 câu cuối của bài thơ
nên đành để nguyên convert)*

“Người nói thật sao?”

Một giọng nói mềm mại mà thanh thoát vang lên, từ sự vui vẻ trong
giọng nói có thể nghe ra được mức độ vui mừng của người nói.

Mà chủ nhân của giọng nói đó chính là Tần Lạc Y.

Đôi mắt như đầm nước sâu thẳm của Da Luật Ngạn Thác bớt đi ý
cười, đôi môi gợi cảm khẽ mím lại.

“Nếu nàng nghi ngờ thì ta sẽ rút lại lời vừa nói.”

Trong giọng nói hàm chứa ý cười nhạo đầy thích thú.

Ánh mắt của Tần Lạc Y khẽ biến đổi, nàng vội tiến về phía trước nói :

“Không, ta không có nghi ngờ lời nói của ngươi, ta chỉ là.... chỉ là...”

Hàm răng tinh tế của nàng khẽ cắn đôi môi mềm tuyệt đẹp như một cánh hoa.

Trước đây nàng chưa từng khấn trương đến vậy.

“Chỉ là cái gì?”

Da Luật Ngạc Thác dùng tay kéo Tần Lạc Y vào trong ngực mình, hít một hơi thật sâu hương thơm thoang thoảng tỏa ra từ người nàng.

Hơi thở ấm áp của Da Luật Ngạc Thác rơi vào cổ Tần Lạc Y, làm nàng khẽ run lên.

Lúc nào hắn cũng thể hiện mặt mập mờ của bản thân, ngay từ lúc bắt đầu, nàng thật sự không thích ứng được.

Thế nhưng thời gian dần dần trôi qua, nàng phát hiện bản thân cũng không có kháng cự quá lớn đối với việc hắn ôm hoặc thân mật với nàng.

Có đôi khi.

Nàng lại mê luyến những nụ hôn cuồng nhiệt của hắn.

Mỗi lần nhớ đến loại cảm giác này thì nàng đều có chút sợ hãi.

Nàng sợ bản thân sẽ quên mất hắn chính là kẻ thù của mình.

Sợ bản thân sẽ quên mất cha nuôi bị hắn bắt làm tù binh.

Sợ bản thân đã quên hẳn lợi dụng điểm yếu của nàng để bắt nàng làm thê tử của mình.

Mà điều nàng sợ nhất chính là sự tồn tại của hắn sẽ khiến nàng dần dần không còn muốn gặp lại Tang đại ca nữa!

“Ta... ta chỉ là không ngờ ngươi sẽ làm như thế.”

Nàng hơi nghiêng đầu sang chỗ khác như muốn chạy trốn cảm giác run rẩy của bản thân do hắn gây ra.

Khóe miệng của Da Luật Ngạn Thác mở rộng, kéo bàn tay đang ở bên hông của nàng lại, một lần nữa ôm nàng vào ngực.

“Có điều kiện đó!”

Tiếng cười xấu xa vang lên.

Quả nhiên!

Trong lòng Tần Lạc Y trầm xuống, nàng biết ngay, nam nhân này sẽ không tự nhiên mà tốt bụng như vậy, hóa ra đúng là có ý đồ gì đó.

Nhưng vì cha nuôi, nàng nhất định không lùi bước.

“Ngươi nói đi.”

Nàng đứng thẳng lưng lên, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng hiện lên sự kiên quyết, nàng muốn làm cho bản thân trở nên kiên cường một chút.

“Trả lời dứt khoát vậy sao? Chẳng lẽ nàng không sợ ta ra điều kiện

là... muốn nàng lên giường với ta?”

Đôi mắt màu đen hiện lên vẻ chán ghét, biểu lộ không chịu nổi sự mập mờ.

Trong đầu Tần Lạc Y “Ầm” một tiếng, dường như đã nổ tan tành tất cả suy nghĩ.

Theo phản xạ có điều kiện, nàng nhìn vào đôi mắt của Da Luật Ngạn Thác, đôi mắt sâu thẳm làm quyết tâm liều chết của nàng phải lùi bước.

Điều hấn nói là thật sao?

Xem ra không phải là đang nói đùa.

Không!

Nàng tuyệt đối không đồng ý.

Bản thân làm sao có thể ủy thân cùng hấn được?

Mình và Tang đại ca đã sớm đính ước rồi, nàng không thể bội bạc lẳng lơ như thế được.

Da Luật Ngạn Thác nhìn dáng vẻ hoảng hốt lo sợ của Tần Lạc Y mà buồn cười, quả thực là thương yêu đến tận đáy lòng.

Hai mươi tám năm rồi, cuối cùng hấn cũng tìm được bảo bối của mình.

Chân mày lá liễu, môi không tô mà đỏ, đôi mắt trong suốt khảm trên khuôn mặt hình bầu dục, giống như hai cái giếng cổ, không gợn

không sống.

Ánh mắt của nàng cực kỳ không giống người thường, thần thái trong mắt linh hoạt kỳ ảo gần như là hư ảo, làm cho người ta không thể nắm bắt được.

Mà hắn biết rõ bản thân luôn luôn yêu thích thử thách, khí chất nhẹ nhàng đến hư ảo của nàng dẫn ra dự vọng cướp đoạt chưa từng có của hắn.

Chỉ cần nhìn nàng, trong lòng hắn đã bắt đầu tràn ngập sự hưng phấn, máu tranh đoạt trời sinh từ từ bốc lên, dường như muốn phá lồng mà ra.

Loại cảm giác này giống như mỗi lần ra trận, tim đập liên hồi chờ mong sự cổ vũ, cảm giác nhanh hơn bình thường làm lòng người phấn chấn.

Nàng càng mờ ảo thì hắn càng phải khóa chặt linh hồn của nàng để nàng không bay mất.

Hắn thuận theo bản năng của chính mình, quyết định muốn có nàng!

“Thế nào? Ta làm nàng sợ sao?”

Tần Lạc Y không nói gì, Dạ Luật Ngạn Thác hơi nheo mắt, trên mặt lộ ra biểu tình hứng thú hiếm thấy.

Tần Lạc Y thoáng ngẩng đầu, đôi mắt đẹp chứa đầy nước nhìn chằm chằm Dạ Luật Ngạn Thác.

“Người... người đúng là đồ bại bạ.”

Ánh mắt lạnh lùng thoáng chốc đã chứa đầy nước mắt, dáng điệu mềm mại như một đóa hoa sen trắng khiến người ta không khỏi thương xót.

Tần Lạc Y khóc như mưa mà lên án làm cho lòng dạ độc ác của Da Luật Ngạn Thác mạnh mẽ co lại.

Ánh mắt tối sầm lại, ngón tay chạm vào gò má trắng như tuyết của nàng như là muốn tuyên bố quyền sở hữu, khẽ thở dài một hơi, nước mắt mềm mại của người yêu giống như mê hoặc lòng người.

“Chỉ cần nàng chuyên tâm chăm sóc cho vết thương của ta thì nàng có thể tự do ra vào Tỏa Diệp Hiên.”

Hắn mở miệng nói, tiếng nói trầm thấp, nặng nề mà áp bức lòng người, nhưng lại bình thản làm cho người khác an tâm.

“Thật sao?”

Trong mắt Tần Lạc Y hiện lên sự thoải mái, trên mặt cũng lộ ra vẻ mặt biết ơn.

Da Luật Ngạn Thác không nói gì, chỉ gật đầu một cái.

Quyển 5 - Chương 2: Đề nghị tà ác

Trong lòng Tần Lạc Y bỗng nhiên nhảy nhót một trận, dường như thấy được hi vọng sống sót.

Trong những năm tháng trước đây của nàng chưa từng có cảm giác tốt đẹp như thế, không ngờ hi vọng ái ố của bản thân sẽ bị một người đàn ông mạnh mẽ kiểm soát.

Thế mà bây giờ lại bị người đàn ông này giam giữ bên người rất gắt gao.

Da Luật Ngạn Thác cũng bị tâm tình của nàng lây nhiễm, trở nên cởi mở hơn một chút, đôi mắt nhìn Tần Lạc Y tràn đầy sùng nịch và thương yêu.

Muốn làm nàng hài lòng cũng không phải điều gì quá khó khăn. Chỉ cần phải chú ý đến suy nghĩ trong lòng nàng là được rồi.

Tòa Diệp Hiên, nơi giam giữ Tang Tấn.

Nơi này ngày trước là chỗ ở của khách quý đến thăm, thế mà bây giờ lại đưa Tang Tấn vào ở, đây cũng là lí do vì sao lúc trước hắn ra lệnh mang Tang Tấn đến Tòa Diệp Hiên thì ánh mắt của binh lính đều lộ rõ sự nghi ngờ muốn biết nguyên nhân.

Cơ thể của Tang Tấn càng ngày càng yếu dần đi, hắn để vào trong mắt nhưng thật ra thì hắn có thể không cần quan tâm đến sống chết của Tang Tấn, tù binh thì chính là tù binh, nếu đã là tù binh thì sẽ

không có bất luận kẻ nào đáng để nói đến.

Nhưng mà chết tiệt là mỗi khi như vậy thì hắn sẽ nhớ tới khuôn mặt lê hoa đái vũ (1) của Y Nhi, hắn phát hiện bản thân luôn sợ hãi khi đối mặt với đôi mắt đầy nước mắt của nàng.

(1) Lê hoa đái vũ (梨花帶雨) : Giống như hoa lê dính hạt mưa. Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi. Sau này được dùng để miêu tả sự kiều diễm của người con gái

Vì vậy hắn liền đưa ra quyết định này, chính là cho Y Nhi có thể tự do ra vào Tòa Diệp Hiên, thuận tiện cho việc điều trị bệnh tình của Tang Tấn.

Nhưng rõ ràng là Tần Lạc Y không biết được những việc này.

Tần Lạc Y cầm chén thuốc cẩn thận bưng đến trước mặt Da Luật Ngạn Thác.

Không khí giữa hai người nồng đậm mùi dược thảo.

Thực ra bệnh tình của hắn đã khá hơn rồi, thế nhưng sợ vết thương sẽ để lại sẽ hậu quả khôn lường cho nên Tần Lạc Y vẫn kiên trì bắt hắn uống thuốc.

Đây là chén thuốc cuối cùng, chỉ cần hắn uống hết là nàng có thể được gặp cha nuôi.

Tần Lạc Y nghĩ tới đây thì trong lòng mừng rỡ không thôi, gương mặt vui sướng của nàng tăng thêm một chút khí chất tràn trề, tựa như một đóa sen làm say lòng người.

Lúc nàng đem bát thuốc đưa cho Da Luật Ngạn Thác, hắn không

nhận lấy chén thuốc như thường ngày, sáng khoái uống một hơi cạn sạch như uống rượu.

Mà hắn chỉ ngồi đó, không nhúc nhích, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chú đôi mắt lấp lánh như nước của Tần Lạc Y.

Tần Lạc Y bị hắn nhìn chăm chăm như vậy thì trong lòng hoảng sợ, lông mày nhíu lại, dường như vô cùng căng thẳng.

Hắn sẽ không phải là muốn...

Nuối lời chứ!

Trong mắt Da Luật Ngạn Thác lóe lên ý cười, nha đầu này đang suy nghĩ điều gì hắn đều biết được.

Lập tức...

“Này, ta muốn uống thuốc!”

Giọng nói khàn khàn trầm thấp nhẹ nhàng phun ra từ môi hắn, giống như ra lệnh, lại giống như lời yêu thương.

Lòng nàng căng lên như dây cung, lời nói giống như tiếng thì thầm của người yêu, nhẹ phớt qua toàn thân mẫn cảm của nàng, lướt qua gò má đến gót sen, không tự chủ mà nhiễm bụi trần gian.

“Hà?”

Tần Lạc Y nâng đôi mắt long lanh như nước của mình lên, nghe thấy mệnh lệnh của hắn thì có chút ngơ ngẩn mà nhìn hắn.

Trong lòng vì lời nói mập mờ của hắn mà có cảm giác rung động...

“Ta muốn nàng... dùng miệng của chính mình cho ta uống thuốc!”

Da Luật Ngạn Thác xấu xa cố ý nhấn mạnh một lần nữa, ý tứ của hắn đã quá rõ ràng rồi.

Tần Lạc Y nghe Da Luật Ngạn Thác nói xong thì cơ thể nhẹ như tơ liễu của nàng khẽ cứng đờ.

“Ta... Ta sẽ không...” Nàng từ bé đến giờ đều tuân thủ lễ giáo rất nghiêm ngặt cho nên khi nghe tới điều kiện tà ác này thì không khỏi cả kinh.

“Nàng không nhớ rõ lúc trước ta cũng cho nàng ăn như vậy sao?”

Hắn cười tà, cố ý làm Tần Lạc Y nhớ lại kí ức lúc nàng bị bệnh nặng.

Tần Lạc Y bị những lời nói lớn mật đầy mập mờ của Da Luật Ngạn Thác làm cho hai gò má đỏ ửng.

Da Luật Ngạn Thác nhướng mày, cũng không sốt ruột mà đem thân thể cao lớn dựa vào ghế, hai tay khoanh trước ngực.

Tần Lạc Y vẫn sững sờ đứng đó.

Bạch y tựa như có gió khẽ đung đưa.

Trong nháy mắt, đáy mắt trong suốt nổi lên nòng đậm nhạt bóng, nhưng sau đó đôi mi dài tinh tế lập tức rũ xuống, đem gợn sóng nhất thời không khống chế được giấu đi, đôi mắt lần nữa quay về trạng thái giếng cổ sâu không thấy đáy.

Tuy nàng che giấu rất nhanh, thế nhưng những tâm tư của Da Luật

Ngạn Thác vô cùng nhạy cảm, sớm đã đem phản ứng dù là nhỏ nhất của nàng thu hết vào trong mắt.

Chỉ thấy nàng khẽ thở dài, nàng hiểu rõ ý tứ của hắn, nàng hiểu, hắn cố tình.

Ngón tay nhẹ nhàng nâng bát thuốc lên, mùi vị thảo dược thanh nhã bay tới chỗ Da Luật Ngạn Thác.

Hắn đột nhiên cười tà, lồng ngực cảm thấy ấm áp không thôi.

Tần Lạc Y khẽ ngửa đầu, đem tất cả loại dược đắng chắt uống vào, sau đó thu liễm ánh mắt.

Tia âm u được che đậy trong mắt, không nhìn tới ánh mắt tràn ngập tà ác đầy mị lực của Da Luật Ngạn Thác.

Đôi môi mang theo hương thơm tươi mát chủ động dán lên môi của Da Luật Ngạn Thác.

Lúc môi Da Luật Ngạn Thác hòa tan mùi thơm của thuốc thì lòng của hắn nổi lên cảm xúc vi diệu, nhẹ như tơ tằm, từng sợi từng sợi tiến vào lồng ngực hắn.

Đôi mắt lạnh lùng nam tính hiện lên một tia tối tăm, hắn đưa tay ôm chặt lấy vòng eo thon thả của Tần Lạc Y.

Dùng môi nhanh chóng biến bị động thành chủ động, tóm chặt lấy cặp môi thơm của Tần Lạc Y, đôi môi hăng say bao trùm nàng đến hít thở không thông.

Hơi thở nam tính mạnh mẽ bao trùm lấy Tần Lạc Y, đối mặt với sự cuồng dã của hắn, lòng của nàng lại không khống chế được mà rung

động.

Đợi đến khi hắt buông nàng ra thì mái tóc dài như suối đã che khuất khuôn mặt đỏ ửng của nàng.

Sen trắng vừa tinh khiết lại vừa mâu thuẫn.

Rõ ràng ánh mắt lạnh nhạt vô cùng nhưng lại làm cho hắt dễ dàng say mê vẻ mặt mềm mại đáng yêu đó.

Da Luật Ngạn Thác thỏa mãn nhếch môi.

Quyển 5 - Chương 3: Thịnh an phi tần

Trong hoa viên xuất hiện hai bóng dáng là nam nhân cao lớn và nữ nhân ôn nhu, nhìn qua hai người quả là xứng đôi.

Một người đi nhanh về phía trước, người còn lại đi theo ở phía sau.

Tần Lạc Y được toại nguyện theo sát phía sau Da Luật Ngạn Thác, đi thẳng về Tỏa Diệp Hiên, bước chân cực kỳ nhẹ mà nhanh.

Không biết cha nuôi thế nào rồi?

Bệnh tình của cha nuôi làm nàng lo lắng không yên.

Lần trước chỉ là vội vàng nhìn thấy chứ nàng chưa nhận ra tình trạng bệnh tật của cha nuôi đang trở nên trầm trọng, nếu như tình hình ngày càng tệ hơn thì thân thể của cha nuôi...

Trong mắt Tần Lạc Y khẽ lướt qua một tia thâm trầm yếu ớt, tâm trạng cũng trở nên lộn xộn.

“A——.”

Một tiếng thờ gấp đầy kinh hãi bật thốt ra khỏi môi nàng, ngay sau đó, nàng được một bàn tay to lớn vững vàng đỡ lấy.

Bởi vì nàng vẫn luôn chìm đắm trong thế giới của bản thân nên đã không để ý đến việc nam nhân đi ở phía trước đã dừng bước, sau một khắc, cơ thể nhỏ nhắn xinh xắn của nàng đã rơi vào lồng ngực

của Da Luật Ngạn Thác.

Da Luật Ngạn Thác giấu đi ý cười bên môi, đưa tay đỡ lấy nha đầu đang lao đảo vì đụng phải mình này.

Đi đường mà cũng có thể như đi vào cõi tiên, nha đầu này thật sự là không bình thường mà! Nàng đang suy nghĩ cái gì vậy nhỉ?

Phát hiện ra điểm này, lòng Da Luật Ngạn Thác như được vực dậy.

“Sau này đi đường không cho phép đi đằng sau ta!”

Ngoài mặt Da Luật Ngạn Thác giận dữ quát lên, giọng nói mang theo mệnh lệnh không cho phép xem nhẹ.

Ở trong phủ của hắn, toàn bộ phi tần của hắn đều không được đi song song với hắn, thế nhưng khi hắn thấy thân thể mềm mại của Tần Lạc Y đi phía sau mình thì trong lòng liền thấy không ổn.

Ý trung nhân của hắn, hắn cần phải biết quý trọng và thương yêu.

Mà hắn cũng không muốn đi trước nàng, vì như thế sẽ không nhìn thấy vẻ mặt của nàng.

Đôi mắt long lanh như hai hạt ngọc trai của Tần Lạc Y tràn đầy mờ mịt và khó hiểu, hắn là Đông Lâm Vương cao cao tại thượng, có người nào có thể đi song song với hắn được đây?

Da Luật Ngạn Thác nhìn ra được nghi hoặc của nàng, môi không tự chủ được mà vẽ lên một nụ cười yếu ớt, khuỷu tay mạnh mẽ khoác lên vai nàng.

“Nhất định phải nhớ kỹ lời ta nói, nếu không — — ‘hình pháp hầu hạ!’”

Ngay sau đó, ngón tay mang theo ý ngả ngớn của Da Luật Ngạn Thác chạm vào mặt nàng, vết chày dưới ngón tay lướt qua gò má mềm mại làm gò má nàng có chút nóng và đau.

Tần Lạc Y cả kinh, hắn muốn làm như thế nào với nàng?

Nếu nàng thực sự làm trái ý của hắn, thì hắn sẽ đối đãi với nàng như đối với một tù binh?

Không biết vì sao nàng lại nghĩ tới một mặt tàn nhẫn máu lạnh của Da Luật Ngạn Thác trên chiến trường.

Trong lòng không khỏi run lên.

Vẻ mặt đơn thuần rơi vào trong mắt Da Luật Ngạn Thác, nhất định là nàng đang nghĩ tới mặt xấu nhất của hắn, nàng sẽ không thừa nhận mình sẽ vì nàng mà vùng roi da lên hoặc là lén bắn tên.

Dáng vẻ ẩn nhẫn vì lợi ích hiện lên, dáng vẻ như vậy thật sự làm người ta thương yêu mà.

Hắn khẽ thở dài, duỗi tay ra, dùng hành động để giải thích lời vừa nói.

Cúi người hôn đôi môi anh đào, trần trọc nồng nàn.

“Hiểu chưa?”

Lúc hắn thưởng thức xong hương thơm và ngọt ngào của nàng rồi thì cười nhạo hỏi.

Trời ạ, hương thơm của nàng lại có thể khiến hắn say mê như vậy,

chỉ mới hôn lướt qua thôi mà đã khiến máu trong người hần như muốn phun trào, không thể kiềm chế được bản thân.

Tần Lạc Y nghe thấy giọng nói âm trầm của hần thì trên mặt nổi lên chút sắc đỏ ửng.

Nhưng vào lúc này lại có tiếng bước chân cắt đứt chuyện tốt của hần, cũng phá vỡ sự yên tĩnh nhàn nhạt trong hoa viên.

Trong nháy mắt đôi mắt Da Luật Ngạn Thác mơ hồ hiện lên tia lạnh lùng.

“Ninh nhi thỉnh an vương thượng!”

“Cư thiếp thỉnh an vương gia, vương thượng vạn phúc!”

“Chúng nô tì thỉnh an vương gia!”

Chỉ ngửi thấy mùi hương bay tới, vài giọng nói như tiếng chim vang lên.

Một đám nô tì quỳ trên mặt đất.

Tần Lạc Y quay người lại nhìn thì thấy người tới hoa viên tản bộ chính là Ninh phi và Cư thiếp.

Một người xinh như nước, một người đẹp như trăng, nụ cười mê người của họ làm mắt Tần Lạc Y đau nhói.

Ninh Phi vận một bộ đồ đỏ, cổ áo trễ xuống rất thấp, lộ ra bộ ngực đầy đà, mặt như hoa sen, lông mày như liễu.

Đôi mắt còn quyến rũ hơn hoa đào, mười phần câu dẫn lòng người,

búi tóc đính đầy trang sức, dưới ánh mặt trời lại càng chói mắt hơn.

Mà y phục trên người cơ thiếp là dùng hoa sen làm bông sợi tạo thành chiếc váy dài rộng, điểm tuyết trên mỗi lông vũ là đóa tường vi bằng đá vừa tròn vừa nhỏ, hạt châu lấp lánh ánh sao, rực rỡ như mây, lộ ra quý khí hoàng gia mê người.

Trên váy dùng những sợi tơ vàng mảnh như tóc thêu thành cành hải đường và chim hoàng oanh đang đậu, đan xen với sợi tơ vàng là ngàn vạn hạt châu, cùng tôn nhau sáng chói, quý không thể tả.

Nàng và Ninh Phi đúng là đẹp theo hai phong cách khác hẳn nhau, nhưng đều làm cho Tần Lạc Y cảm thấy...

Đau lòng!

Mà ở phía sau hai người là nha hoàn hầu hạ.

“Đứng lên đi!”

Da Luật Ngạn Thác lạnh lùng nói.

“Vương thượng, người thật là xấu xa nha, một thời dài như vậy không đến chỗ Ninh nhi, làm Ninh nhi nhớ người muốn chết!”

Một giọng nói nũng nịu vang lên.

Ninh Phi đảo mắt qua lại ở trên người Tần Lạc Y, trong lòng âm thầm cả kinh, liền vội vàng bước lên phía trước rồi khoác tay vào khuỷu tay của Da Luật Ngạn Thác.

“Lẽ nào ngươi muốn bản vương bỏ tất cả chính sự để tới chỗ ngươi sao?”

Trong giọng nói hàm chứa sự uy nghiêm nồng đậm và một chút tức giận.

Rõ ràng Da Luật Ngạn Thác tức giận là vì sự xuất hiện của các nàng mà bầu không khí vốn tốt đẹp bị đánh tan, nhưng quan trọng nhất là...

Hắn không muốn Tần Lạc Y nhìn thấy các nàng!

Hiển nhiên Ninh phi bị chấn động bởi sự tàn bạo của Vương Thượng, giọng nói cũng trở nên run rẩy:

“Ninh nhi không dám!”

Trong giọng nói ẩn chứa ủy khuất, nhưng ánh mắt lại đảo qua người Tần Lạc Y, che kín cảm xúc ẩn nhẫn trong mắt.

“Vương thượng, chắc vị này là Tần cô nương!”

Giọng nói ôn nhu làm người nghe vô cùng động tâm.

“Ừ.”

Da Luật Ngạn Thác chỉ “ừ” một tiếng coi như trả lời, hiển nhiên Cơ thiếp xinh đẹp kia cũng không thể làm hắn đặc biệt chú ý.

Sau đó, hắn chuyển qua nhìn Tần Lạc Y, ánh mắt lạnh lùng nhanh chóng biến thành ôn nhu, không khỏi làm Ninh phi cả kinh, cũng khiến cho Cơ thiếp luôn luôn bình tĩnh âm thầm cả kinh.

Cơ thiếp từ từ bước lên, trên mặt mang theo vui vẻ nhìn Tần Lạc Y rồi nở nụ cười:

“Ta đã muốn gặp Tần cô nương từ lâu, đáng tiếc thân thể luôn không tốt, vì vậy không có cơ hội gặp mặt, cuối cùng hôm nay cũng có thể gặp. Quả nhiên Tần cô nương là tuyệt sắc giai nhân!”

Cơ thiếp nói Hán ngữ rõ ràng làm Tần Lạc Y trong nháy mắt sinh ra hảo cảm đối với nàng.

Nụ cười tuyệt mỹ, trong suốt như sương sớm buổi sáng nở rộ trên môi Tần Lạc Y, nàng khẽ khom người:

“Lời khen của nương nương tiểu nữ thật sự không dám nhận, tiểu nữ thấy thân thể của nương nương chắc là do nhiễm phải phong hàn nên để lại di chứng, cố gắng điều dưỡng rồi sẽ từ từ hồi phục.”

Cuộc nói chuyện của Tần Lạc Y làm Da Luật Ngạn Thác hơi nhíu mi, hẩn duỗi tay, đem thân thể mềm mại của Tần Lạc Y ôm vào ngực.

“Được rồi, có phải nàng không muốn gặp cha nuôi nữa không?”

Trong giọng nói thản nhiên tràn ngập lạnh lẽo được giấu kín.

Hắn thật sự không muốn thấy Tần Lạc Y và đám phi tần này phát sinh ra bất kỳ quan hệ gì. Bởi nàng ngây thơ nên căn bản không thể hiểu phong ba mãnh liệt đang diễn ra giữa những người đó.

Hắn còn muốn đem nàng bảo hộ cẩn thận!

Đôi mắt Tần Lạc Y nổi lên một tia xin lỗi đối với Cơ thiếp.

Mà Cơ thiếp lại khéo hiểu lòng người, cười dịu dàng rất có phong phạm của tiểu thư khuê các:

“Vậy cơ thiếp sẽ không quấy rầy Vương thượng và Tần cô nương nữa!”

Nói xong, bóng hình xinh đẹp lui xuống.

Bàn tay Da Luật Ngạn Thác to, ấm áp cầm lấy đôi tay nhỏ bé lạnh lẽo của Tần Lạc Y, mà động tác hần làm ra làm tất cả mọi người ở đây đều khiếp sợ.

“Lạp Cô, Hiệt Tú Hiên sửa chữa đến đâu rồi?”

Ngay sau đó, Da Luật Ngạn Thác quay sang hỏi Lạp Cô.

“Bẩm Vương thượng, tất cả đều rất thuận lợi. Tới cuối tháng, Tần cô nương đã có thể vào ở!”

Lạp Cô một mực cung kính trả lời.

Việc một lần nữa sửa chữa mái hiên biệt uyển phía Tây là đại sự, cho nên trong khoảng thời gian này, Lạp Cô vẫn luôn chú ý rất kĩ, chỉ sợ có sai sót.

Da Luật Ngạn Thác nhìn sang Tần Lạc Y, khóe miệng hơi cong lên:

“Mau gắng hoàn thành, ta dẫn nàng đi bên kia xem một chút!”

Giọng nói lạnh như băng hoàn toàn bị cởi bỏ, chỉ còn đọng lại nồng đậm cưng chiều.

Mọi người trong phòng đều vì thế mà run lên, đặc biệt là Trữ phi, ả tràn đầy ghen tị nhìn Tần Lạc Y.

Dựa vào cái gì? Nàng ta bệnh thì có thể nhận được sủng ái đặc biệt

của Vương thượng ư? Đã thế còn khiến cho Vương thượng dùng thân phận ngang hàng nói chuyện với nàng ta nữa chứ!

Tần Lạc Y cũng không biết suy nghĩ trong lòng của những người này, nàng theo bản năng tránh xa hơi thở ấm áp của Da Luật Ngạn Thác, nàng thấy bản thân lúc này thật xấu hổ.

“Chúng ta... chúng ta đi thôi!”

Tần Lạc Y rũ mi, nói với Da Luật Ngạn Thác.

Nàng cảm thấy không khí bây giờ rất xấu hổ, nhất là...

Nàng hoàn toàn có thể cảm nhận được ánh mắt kinh ngạc của mọi người, còn cả...

Ninh phi luôn bắn ánh mắt lạnh băng về phía nàng!

Da Luật Ngạn Thác nói với mọi người một tiếng, sau đó ôm đôi vai mềm mại của Tần Lạc Y đi về phía trước.

Đợi rời xa những ánh mắt giống nhau ở sau lưng kia, Tần Lạc Y mới thở phào nhẹ nhõm.

Nàng có thể cảm thấy một cổ cầm thù cừong đại vây xung quanh mình.

Nàng từng gặp qua Tiêu công chúa một lần.

Còn có Ninh phi kiêu my như nước!

Nhưng, vị cơ thiếp kia thì...?

Đáy lòng bình tĩnh của nàng có một tia nghi ngờ, Cơ thiếp xinh đẹp như nước, Da Luật Ngạn Thác một chút động tâm cũng không có sao?

Nhưng mà loại nữ tử này nên làm nam tử chú ý, nữ tử duyên dáng như lá mùa thu.

Nghĩ tới đây, lòng Tần Lạc Y bỗng trầm xuống, cảm giác bước chân thêm nặng.

“Nghĩ gì thế?”

Da Luật Ngạn Thác dừng bước, thân hình ngả về phía nàng, lại để cho đôi mắt nàng chống lại ánh mắt hắn.

“Chuyện này...”

Tần Lạc Y muốn nói lại thôi.

“Sao?”

Hắn cúi đầu, ở bên tai nàng thấp giọng hỏi, hơi thở nóng ngửa phả lên cái tai mẫn cảm của nàng, khiến toàn thân nàng run run.

“Cô gái kia cũng là phi tần của ngươi?”

Nàng không phát hiện ra trong lời nói của mình xen lẫn ghen tức và bất an nhàn nhạt.

Nếu điều này được nữ tử khác nói ra thì nhất định hắn sẽ cho lời xuống chém, nhưng lời ấy lại từ miệng Tần Lạc Y thốt ra, trong lòng hắn thế mà lại bốc lên tâm tình vui sướng.

Không muốn nàng tiếp xúc với phi tần khác, lại theo bản năng bảo vệ nàng, đồng thời cũng sợ nàng bớt đi hảo cảm với mình.

Nhưng biểu cảm trên mặt nàng lúc này cho thấy, nàng đang quan tâm hẳn.

Khóe miệng Da Luật Ngạn Thác hơi nhếch, trong mắt dâng lên một tia nhu tình:

“Nàng ta chẳng qua chỉ là hàng cống phẩm!”

Hắn khẽ giải thích, đối với phi tần nhỏ này, hắn cũng không muốn nói nhiều.

Tần Lạc Y trong lòng chấn động, hàng cống phẩm? Đó là lễ vật do quốc gia hắn công chiếm đưa tới!

Một cổ ghen tuông chưa bao giờ có bùng phát, đáy mắt tinh khiết rõ ràng cuộn cuộn nổi lên nòng đậm bi thương.

Một cô gái xinh đẹp như vậy, hơn nữa còn khéo hiểu lòng người khiến nàng cảm thấy rất uất ức.

Hắn liệu có động tâm với cô gái đó không?

Nàng bị coi thành gì đây?

Cũng chỉ là hàng cống phẩm thôi sao? Nhưng, nàng là bị hắn bắt giữ!

Tâm tư cực đoan sâu sắc của Da Luật Ngạn Thác, sớm đã nhận ra phản ứng nho nhỏ của nàng, đem tất cả thu vào đáy mắt

“Nàng khác!”

Giọng nói trầm thấp, vui vẻ ở bên tai Tần Lạc Ý vang lên.

Tần Lạc Ý nao nao, ngẩng đầu, liếc mắt một cái lại ngã vào đôi con người sắc bén như chim ưng của Da Luật Ngạn Thác.

Quyển 5 - Chương 4: Tang Tấn bị bệnh

Thán hồng trần

Lạc chu nhan

Thiên thượng nhân gian

Tình như phong

Tình như yên

Tỳ bà nhất khúc dĩ thiên niên.

(Than thế gian

*Lạc chu nhan**

Trên trời dưới trần

Tình như gió

Tình như khói

Một khúc tỳ bà đã nghìn năm.

**Niệm: Thơ thì tui chịu, cái này chém đại đó, ai biết thì góp ý với.
Hình như chu nhan là khuôn mặt xinh đẹp, theo quan niệm người
xưa thì màu đỏ thắm là màu đẹp nhất, cái này tui tự suy, không phải*

thì đừng ném đá, tâm hồn mỏng manh a)

Vào đông, ánh mặt trời thật sự rất yếu ớt, tia sáng lờ mờ xuyên qua lớp sương mù, bao phủ bầu không khí lạnh lẽo của Đông Lâm Vương Phủ, vừa lạnh như băng, lại vừa giống như khí chất mạnh mẽ của quý tộc.

Tòa Diệp Hiên.

Tần Lạc Y theo Da Luật Ngạn Thác tới Tòa Diệp Hiên mới phát hiện đây là một góc trong Đông Lâm Vương Phủ.

Nó yên tĩnh đứng đó như cách một thế hệ, nhẹ nhàng, thanh nhã, dường như ở tại nơi phồn hoa tìm ra được một nơi bí mật, trong yên lặng lộ ra hương vị tao nhã.

Bên ngoài của Tòa Diệp Hiên là kiến trúc cao lớn của phương Bắc.

Ngói làm bằng lưu ly mà trừ Vương Phủ và Hoàng Gia thì không còn có ở nơi nào khác, hai bên là hàng cây tùng bách tán (1) xanh xanh đem cái lạnh mùa đông tản đi, nhìn kĩ dường như làm người ta hình thành cảm giác ấm áp.

Gian nhà này như đang nhắc chủ nhân của nó là một người cao ngạo và ngoan cường với thế tục đấy!

Đôi mắt trong suốt ôn nhuận của Tần Lạc Y ánh lên từng đợt kinh ngạc, thân thể tuyết trắng tinh tế cũng theo đó mà giật mình một cái.

Trong đầu nàng đã ghán ghép cho Tòa Diệp Hiên quá nhiều ấn tượng xấu. Nếu đây là nơi giam giữ tù binh thì nên cùng lao ngục giống nhau mới đúng chứ? Đáng lẽ nó phải tràn ngập áp lực làm người khác khó có thể tiếp thu. Đáng lẽ nó phải đen tối, hơn nữa còn

tràn ngập hương vị máu tanh.

Không ngờ Tỏa Diệp Hiên lại là cái dạng này!

“Đi thôi, cha nuôi của nàng đang ở bên trong!”

Da Luật Ngạn Thác nhếch đôi lông mày kiêu ngạo, thản nhiên nhắc Tần Lạc Y.

Tần Lạc Y vượt cằm, vừa nghĩ vừa cất bước...

Một gã thị vệ trông coi Tỏa Diệp Hiên vội vàng vàng chạy tới chỗ Da Luật Ngạn Thác, sau khi nhìn thấy Vương Thượng liền lập tức bấm báo:

“Thưa Vương Thượng, dường như thân thể Tang Tấn có chỗ không ổn, vẫn không ngừng...”

Lời thị vệ còn chưa dứt thì có một bóng dáng màu trắng như khói vội vàng chạy vào Tỏa Diệp Hiên.

“Đứng lại! Vương Thượng có lệnh, bất luận là người không có phận sự nào cũng không được vào!”

Lúc Tần Lạc Y chạy như bay tới trước cửa Tỏa Diệp Hiên thì đột nhiên bị thị vệ trông coi hai bên chặn lại.

Mũi thương lạnh băng kề sát xương quai xanh mềm mại của Tần Lạc Y, tia sáng lạnh lùng và tia lạnh tỏa ra từ binh khí giống như binh khí vô hình xẹt qua trái tim Tần Lạc Y.

“Để ta vào!”

Tiếng Tần Lạc Y trong trẻo, lạnh lùng, không sợ hãi vang lên, đôi mắt đẹp phủ một tầng địch ý, lạnh giống như mũi thương băng hàn trong tay hai gã thị vệ vậy.

Tất nhiên hai gã thị vệ đã bị khí chất như thâm cốc U Lan và dung mạo tuyệt mỹ của Tần Lạc Y làm ngẩn ra, một lúc lâu vẫn không nói lời nào. Quả là một cô nương sắc bén!

“Thật lớn gan! Chẳng lẽ các người không nhận ra mệnh phù của bốn vương?”

Giống nói lãnh khốc như Diêm La, làm người nghe không rét mà run.

Người tới chính là Da Luật Ngạn Thác, ngũ quan dường như được khắc gọt, mang một mảnh hờ hững, thân hình thon dài thẳng tắp không nhúc nhích.

Mà ánh mắt Da Luật Ngạn Thác lúc này...

Ánh mắt kia, tràn ngập ma tính cướp đoạt và rét lạnh, căn bản không thuộc về con người.

Quả nhiên không hổ là Chiến Ma sa trường, chỉ cần đứng yên một chỗ cũng có thể làm người ta chùn bước.

“Vương Thượng!” Hai gã thị vệ kinh hãi, sợ tới mức vội vàng quỳ xuống.

Trong chớp mắt khi bọn họ quỳ xuống mới phát hiện mệnh phù thất bên hông vị cô nương đang lóe lên tia sáng lạnh lùng...

Tần Lạc Y thấy lệnh cấm được giải trừ liền bất chấp tất cả phá cửa mà vào.

Điều đầu tiên đập vào mắt nàng là đại sảnh rộng rãi, to lớn.

Nàng đem mắt đẹp chứa đầy thần sắc lo lắng tìm kiếm bóng dáng của Tang Tấn khắp nơi.

“Cha nuôi...”

Giọng nói trong veo bao bọc nồng đậm lo âu.

“Y nhi...”

Một tiếng gọi yếu ớt từ trong phòng truyền đến.

Thân thể Tần Lạc Y đột nhiên chấn động, vội vội vàng vàng chạy vào bên trong phòng.

Mà Da Luật Ngạn Thác vẫn luôn theo sát phía sau.

Hình ảnh Tang Tấn đau tới nỗi toàn thân đầm đìa mồ hôi rơi vào mắt Tần Lạc Y.

Chỉ thấy ông nằm trên giường, đôi mày chặt chẽ nhíu lại một chỗ, hai tay ôm bụng, mặt đầy mồ hôi lạnh, gợn từng giọt, sắc mặt tái nhợt không chút huyết sắc.

“Cha nuôi...”

Ánh mắt Tần Lạc Y thay đổi, lập tức nhào lên phía trước.

“Y nhi, con là Y nhi!”

Tiếng Tang Tấn run rẩy, đôi mắt đục ngầu cho thấy ông đang dần

mất đi ý thức.

Tay ông run run, muốn nâng lên lại vô lực hạ xuống.

“Cha nuôi, tại sao lại như vậy?”

Tần Lạc Y không ngờ bệnh tình của cha nuôi lại chuyển biến xấu nhanh như thế.

Nàng muốn lập tức thay ông tiến hành trị liệu!

Tần Lạc Y một bên vỗ về Tang Tấn đang trong đau đớn, một bên ngẩng đầu năn nỉ Da Luật Ngạn Thác:

“Có thể nhờ người phong huyết không?”

Nàng biết nơi này chỉ có Da Luật Ngạn Thác đủ có thể phong bế huyết đạo cho cha nuôi, tạm thời giúp cha nuôi giảm bớt thống khổ.

Da Luật Ngạn Thác nhìn chăm chăm Tần Lạc Y, cũng nhìn Tang Tấn một chút, nhưng chưa hề động tay chân.

Ngay lúc Tần Lạc Y cho rằng hẳn sẽ không đáp ứng thỉnh cầu của mình thì bỗng dưng bên tai xẹt qua trận cơn gió, một vật cứng giống hòn đá đánh vào người Tang Tấn. Ngay sau đó Tang Tấn từ trạng thái mơ màng bỗng ngủ gục.

Tần Lạc Y ngạc nhiên quay đầu, lại phát hiện Da Luật Ngạn Thác đã thông thả ngồi ngay ngắn trên ghế.

Nàng thầm than, võ công của người nam nhân trước mắt đã luyện tới trình độ sâu không lường được.

“Đa tạ!”

Trong mắt Tần Lạc Y hiện lên một tia cảm kích.

Chỉ cần có thể giúp cha nuôi tạm thời dừng đau đớn, bước trị liệu tiếp theo của nàng mới thuận lợi hoàn thành được chút ít.

****Chú thích*

(1) Cây tùng bách tán hay vương tùng

Tên khoa học: Araucaria heterophylla

Hình thái: Thân, tán, lá: cây thân gỗ, thẳng, cao 15-20 m, đường kính khoảng 30-40 cm. Cành nhánh mọc ngang, xếp 6 nhánh trên vòng, vòng trên lớn, vòng dưới nhỏ dần tạo thành tán hình tháp. Lá hình vảy xếp tròn quanh thân cành.

Hoa, quả, hạt: Hoa hình nón như hoa thông. Nón cái hình bầu dục gồm nhiều vảy hạt, mỗi vảy có một noãn phát triển thành hạt lớn. Nón chín to tới 30 cm.

Ý nghĩa: Cây tùng đại diện cho mùa xuân.

Cây tùng mọc trên núi đá cao, khô cằn, thiếu nguồn dinh dưỡng, chịu nhiều sương gió, bão tuyết mà không chết không đổ. Vì vậy hình ảnh của cây tùng được ví von khi nói về các đấng nam nhi đại trượng phu.

Phong thủy: Người xưa xem tùng là đại diện cho trăm cây, ngoài ý nghĩa trường thọ, tùng còn là đại diện của khí tiết. Ngoài ra, trong quan niệm của người Trung Hoa, tùng còn có khả năng trừ tà, xua đuổi ma quỷ rất mạnh nên tùng mang lại sự bình yên, an lành cho

con người. Thấy trong mắt Tần Lạc Y đầy cảm kích, khuôn mặt được khắc như thiên thần của Da Luật Ngạn Thác hiện lên một tia phức tạp.

“Chỉ là ngừng đau tạm thời, nàng định chữa bệnh cho cha nuôi thế nào?”

Da Luật Ngạn Thác thông thả xoay tròn chén trà trong tay, thản nhiên mở miệng.

Tần Lạc Y nghe vậy lập tức đứng lên, đôi mắt xinh đẹp như ánh bình minh phủ kín một tầng vui mừng.

“Người... thật sự cho phép ta chữa bệnh cho cha nuôi?”

Tần Lạc Y giống như nghe được chuyện gì không thể tin nổi, vẻ mặt nàng lúc này chứa đầy kinh ngạc và khó hiểu.

Da Luật Ngạn Thác nhếch khóe miệng, giọng nói trầm thấp, cố ý che dấu sự thân thiết ở bên trong.

“Chuyển ông ta tới nơi này là để tiện cho nàng vì ông ta chữa bệnh!”

Hắn cũng không muốn nhìn Tần Lạc Y mỗi ngày đều ra vào hình lao, làm lũ phạm nhân lộ ánh mắt đói khát nhìn trộm vẻ đẹp của nàng.

Nếu là vậy thì hắn sẽ phát điên mà đem những kẻ kia đi chém mới có thể xả hận.

Khoảnh khắc hắn hạ lệnh giam giữ Tang Tấn tại Tỏa Diệp Hiên, hắn đã quyết định việc này.

Bởi theo bản năng, hắn muốn nhìn thấy nụ cười thuần khiết như hoa

sen nở rộ trên khuôn mặt xinh đẹp của Tần Lạc Y.

Tần Lạc Y nhìn miệng Da Luật Ngạn Thác đang mỉm cười, còn có đôi mắt kia, dường như có thể nhìn thấu tất cả tâm tư của nàng, đột nhiên trong lòng nàng như được rót dòng nước ấm vào hồ băng...

“Mong người giúp ta chuẩn bị châm và cứu (1). Ta muốn đồng thời trị liệu cho cha nuôi bằng cách thi châm và thi cứu.”

(1) Cứu: lấy ngải cứu châm lửa đốt vào các huyệt để chữa bệnh.

Môi anh đào chậm rãi cất lên tiếng nói dịu dàng, giọng điệu thanh nhã không ai tranh nổi, cực kì làm người khác yêu thương.

Tần Lạc Y nói xong thì cúi đầu. Sau khi tránh đi ánh mắt của hắn, nàng cố gắng hết sức không nhìn thẳng vào cái loại rung động đang rục rịch trong lòng.

Da Luật Ngạn Thác nheo lại đôi mắt dài thâm thúy, cất giọng nói sắc bén lên, nhưng đôi mắt thì vẫn luôn nhìn thẳng vào khuôn mặt Tần Lạc Y, chưa từng rời khỏi dù chỉ một chút.

“Người đâu!”

“Dạ!”

Một gã thị vệ sau khi tiếp nhận mệnh lệnh liền quỳ gối trước mặt Đông Lâm Vương.

“Dựa theo phân phó của Tần cô nương mà làm!”

Giọng nói lạnh lùng ẩn chứa uy nghiêm.

“Tiểu nhân xin lĩnh mệnh!”

Một bóng dáng thơm mát đứng trước giường Tang Tấn.

Đôi mắt dịu dàng như châu ngọc của Tần Lạc Y che giấu một tia lo lắng. Nàng nhẹ nhàng đặt ngón tay lên giữa mạch đập của Tang Tấn.

Mạch đập mỏng manh mà hỗn loạn làm lòng Tần Lạc Y đau xót. Nàng không ngờ bệnh tình của cha nuôi lại chuyển biến xấu nhanh như vậy.

Thật ra nàng đã sớm đoán được nếu không chế được bệnh tình của cha nuôi thì sẽ không lo xảy ra trường hợp này. Bởi vì mấy năm qua nàng vẫn luôn chăm sóc thân thể cha nuôi một cách tỉ mỉ, không ngừng dùng thảo dược tốt để hóa giải khí độc tích tụ trong cơ thể ông. Ai ngờ, ý trời trêu người...

Tần Lạc Y ngồi trước giường, nhìn đôi má già nua của Tang Tấn đang tạm thời ngủ say, giọng nói bi thương mà đầy kiên định:

“Bất kể dùng biện pháp gì, Y nhi cũng nhất quyết chữa khỏi bệnh cho cha!”

Tiếng Tần Lạc Y thì thảo tự nói rơi vào tai Da Luật Ngạn Thác, lần nữa dừng lại trong lòng.

Đôi mắt hần hơi ngấn ra, hần không ngờ bên ngoài nàng dịu dàng như hoa sen nhưng bên trong lại mang một trái tim kiên nghị.

Từ cửa truyền đến một loạt tiếng bước chân dồn dập.

“Khởi bẩm Vương gia, đây là những thứ cô nương cần!”

Một gã thị vệ đem châm và cứu tinh xảo trình lên.

“Ừ...”

Da Luật Ngạn Thác duỗi bàn tay to nhận lấy châm cứu.

“Trong lúc này không cho phép người không phận sự vào!”

Hắn uy nghiêm hạ lệnh.

“Dạ!”

Da Luật Ngạn Thác đưa châm và cứu thị vệ vừa chuẩn bị tốt cho Tần Lạc Y, thản nhiên hỏi:

“Bệnh tình của ông ta thế nào?”

Cũng không phải hắn quan tâm Tang Tấn ra sao, mà hắn chỉ không muốn giữa lông mày nàng mang nét ưu sầu thôi.

Ngón tay trơn bóng như ngọc của Tần Lạc Y cầm một đầu ngân châm, tia sáng sắc bén lạnh lẽo của ngân châm phát ra ánh vào đôi mắt trong suốt của nàng.

“Trong bụng cha nuôi vẫn còn ít khí độc, trước kia luôn dùng được vật khống chế, bây giờ chút ít khí này đã thành một khối, cho nên nhất định phải thông qua biện pháp thi châm và thi cứu mới có thể đạt được mục đích giải trừ đám khí độc này.”

Giọng Tần Lạc Y rất thản nhiên nhưng cũng có rất nhiều đau đớn.

Cha nuôi đã lớn tuổi, lại phải chịu thống khổ như vậy. Nghĩ đến đây, giữa lông mi xinh đẹp của Tần Lạc Y có dấu vết của hơi nước.

Da Luật Ngạn Thác đau lòng nhìn vẻ mặt của Tần Lạc Y, hấn chột nhận ra bản thân rất dễ dàng bị cảm xúc của nữ tử này tác động.

Tần Lạc Y thở dài một hơi, sau khi yên lặng tập trung suy nghĩ thì nhẹ nhàng đưa bàn tay đặt lên chỗ khí độc tích tụ, đồng thời bắt đầu thi châm và thi cứu.

Chỉ thấy đầu ngón tay của nàng tìm được khối khí cứng tích tụ trong bụng Tang Tấn, sau khi tìm đúng vị trí liền bắt đầu sử dụng châm và cứu.

Ở đầu trên của khối khí cứng tích tụ, thi châm một tấc rưỡi, thi cứu hai mươi bảy tráng (*Mỗi, thầy thuốc dùng mỗi ngải đốt chữa bệnh, mỗi lần đốt gọi là một tráng*).

Ở giữa khối khí cứng tích tụ, thi châm ba tấc, thi cứu ba mươi bảy tráng.

Cuối cùng ở cuối khối khí tích tụ, thi châm ba tấc rưỡi, cứu bảy tráng.

Một lát sau, nàng nhẹ nhàng đem châm rút ra, sau đó quan sát màu sắc của cây châm sau khi thay đổi, rồi yên lặng đứng đợi cứu dần dần tắt thành tro mới dùng khăn tay lau sạch sẽ.

Lặp lại mấy lần như vậy, trong lúc Tần Lạc Y chuyên chú thì cái trán trơn bóng như trắng của nàng đã đổ một tầng mồ hôi mỏng.

Tang Tấn trải qua một đợt châm và cứu, hơi thở dần dần ổn định, sắc mặt cũng bắt đầu chậm rãi khôi phục sinh khí.

Nhìn tình cảnh lúc này, Tần Lạc Y thở phào nhẹ nhõm.

Nàng nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán, động tác mềm mại đầy xinh đẹp.

Nàng đứng dậy, đi đến án thư, nhẹ nhàng cầm bút lông, bắt đầu viết viết gì đó trên giấy.

Quyển 5 - Chương 5: Sự uy hiếp của Ác ma

Sau khi viết xong, Tần Lạc Y đưa giấy cho Da Luật Ngạn Thác. Nàng dịu dàng nói:

”Bảo hạ nhân chuẩn bị những dược liệu này, ta sẽ tự tay sắc thuốc cho cha nuôi!”

Da Luật Ngạn Thác đưa tay nhận lấy, mở ra, bên trong là danh sách dược liệu, mặt trên viết:

Đàn Hương ba gam, Bài Thảo năm gam, Trầm Hương bốn gam, Đinh Hương hai gam, Đinh Bì sáu gam, Linh Lăng Hương bốn gốc, Mã Thầy

tám gam, Bạch Chỉ bốn gam, Cam Tống hai gam, Phụ Tử bốn gam, Hương Trầm một gam, Xạ Hương một gam, Ái Phô một gam, Thiên nam tinh, Hùng hoàng.

Da Luật Ngạn Thác yên lặng đảo mắt qua những vị thuốc này.

”Thiên nam tinh, Hùng hoàng?”

Giọng nói trầm thấp chứa một tia nghi hoặc. Hai loại này đều là kịch độc.

Tần Lạc Y mỉm cười, nàng hiểu ý Da Luật Ngạn Thác. Nàng yếu ớt mở miệng:

”Tích phúc chữa bệnh, chỗ này bao gồm thuốc dùng để lưu thông khí huyết, lưu thông máu, tẩu xuyên, tán kết, Ôn Dương Đẳng các

vị thuốc bên ngoài, còn phải dùng Thiên nam tinh, hùng hoàng để lấy độc trị độc, vậy mới có hiệu quả.”

Con người Da Luật Ngạn Thác chứa sự khen ngợi. Hắn nhanh chóng phân phó hạ nhân đi chuẩn bị dược liệu.

Tần Lạc Y tới bên giường, cúi đầu nhìn cha nuôi đang nằm đó, đôi mắt đen trong suốt như nước lã nửa tràn đầy đau lòng.

Trong thời gian này chắc cha nuôi đã chịu không ít khổ, nhìn cha gầy gò, sắc mặt nhợt nhạt, tóc thoát nhiều thêm vài sợi bạc, giữa mắt nếp nhăn cũng tăng lên. Chỉ một khoảng thời gian ngắn, cha nuôi thể mà đã già thành như vậy!

Tần Lạc Y biết, cha nuôi không chỉ chịu đựng việc thân thể đau ốm bị tra tấn, mà đến cả tâm lý cũng phải gánh áp lực to lớn.

Cha luôn trung thành, yêu nước. Hồi Khiết Đan tấn công Bột Hải, cha không quản bản thân mắc bệnh, vẫn cùng Tang đại ca dẫn binh đánh trận. Dù đất nước không còn, thì cha vẫn bảo vệ Bột Hải quốc được một phần.

Nay, cha thành tù binh nước Khiết Đan, hai vị tướng quân Nhi Nguyên Dur, Huyền Dị hẳn cũng đã gặp bất trắc. Nếu không, sao trong tay Da Luật Ngạn Thác lại có hai tấm bản đồ

kho báu?

Còn một tấm do Tang Tấn giữ. Nàng biết trong lòng cha nuôi có mâu thuẫn, nhiều thế hệ Tang gia trung liệt, cha không nghĩ sẽ phản bội

sự phó thác của Tiên Hoàng Bột Hải quốc, cha cũng không mong bản thân bị người Khiết Đan vũ nhục.

Hai loại mâu thuẫn như hình phạt tàn nhẫn, từng chút một tra tấn thân thể và tâm lý cha nuôi.

Lòng Tần Lạc Y đau xót!

Hung thủ hành hạ cha nuôi ngay trước mắt nàng, mà nàng lại bất lực chẳng thể làm gì, ngay cả việc đến thăm cha nuôi cũng phải chịu sự khống chế của người nam nhân ấy.

Vì sao?

Vì sao thù hận giữa nàng và hắn lớn như vậy, mà nàng lại thường chìm trong nhu tình của hắn?

Tần Lạc Y người thật quá đáng!

Nàng thầm giận dữ mắng mỏ bản thân.

Đôi mày nhíu chặt của Tần Lạc Y rơi vào đáy mắt Da Luật Ngạn Thác. Hắn hờn dỗi, duỗi tay, kéo Tần Lạc Y vào lòng.

”Được rồi, theo ta về!”

Hơi thở ấm áp đảo quanh tai Tần Lạc Y, mang theo giọng điệu không cho phép thương lượng.

Hắn biết sẽ có kết quả này, đưa nàng tới đây, một mặt nàng sẽ cảm kích hắn, mặt khác cũng bắn khoản nhìn lại bản thân.

Hắn theo bản năng không muốn Tần Lạc Y bị mâu thuẫn trong lòng

làm khổ sở.

Đột nhiên bị hấn ôm vào ngực, cả người Tần Lạc Y có chút run rẩy.

”Không, sao có thể? Ta còn muốn giúp cha nuôi chuẩn bị được liệu đàng hoàng...”

Tần Lạc Y cuống quít nói, thân thể giãy dụa.

Không được, nàng không muốn thân mật với người nam nhân này trước mặt cha nuôi, chuyện đó đối với cha nuôi là một loại vũ nhục!

Hơn nữa cha nuôi còn chưa tỉnh, sao nàng có thể yên tâm bỏ đi?

”Theo ta về! Việc này bảo bọn nha hoàn tới làm là được!”

Trong lời Da Luật Ngạn Thác nói lộ ra một ít không kiên nhẫn.

Hôm nay, nàng dành thời gian ở chỗ này quá nhiều, hấn không muốn lãng phí thì giờ thêm nữa.

”Không được, các nàng sao có thể làm tốt?”

Tần Lạc Y hé ra khuôn mặt chứa đầy lo lắng, nhưng giọng điệu lại đặc biệt kiên định.

”Nàng dám làm trái ý bốn vương?” Da Luật Ngạn Thác giận giữ quát, hấn hung hăng đập tay lên bàn.

Tần Lạc Y run sợ, Da Luật Ngạn Thác tức giận giống như chim ưng, gắt gao nhìn thẳng con mồi đang không ngừng giãy dụa.

”Cho ta ở đây được không? Ta phải nhìn cha nuôi tỉnh lại mới có thể

yên tâm!”

Nàng kiên trì nói.

”Không!” Khẩu khí lạnh nhạt, cứng rắn không cho phép thương lượng.

Con người Tần Lạc Y dao động, dần nổi lên một tầng ẩm ức.

Da Luật Ngạn Thác mạnh mẽ nắm chặt tay nàng, tất nhiên hẳn biết hẳn đã chọc giận Tần Lạc Y.

Sự phẫn nộ trong mắt nàng khiến hẳn cực kì mâu thuẫn!

Chết tiệt!

Da Luật Ngạn Thác quay đầu nhìn theo tầm mắt của Tần Lạc Y, Pha Phú thần y đang liếc mắt nhìn sang.

Hắn lập tức nhíu mày rậm, sắc mặt khó coi kéo vòng eo mảnh mai, dùng thân thể chính mình ngăn cản thân ảnh thiên hạ trong lòng.

”Nàng muốn tỏ vẻ trình liệt trước mặt ta ư?”

Hơi thở hẳn nóng bỏng mang theo một cỗ nguy hiểm.

Tần Lạc Y sợ hãi thở gấp, con người hiện lên sự hoang mang.

Hắn muốn làm gì?

Da Luật Ngạn Thác nhếch khóe miệng tà mị, hẳn cúi người, làm động tác như muốn hôn môi đỏ mọng của nàng...

“Khoan... ta... ta đáp ứng người!”

Tần Lạc Y theo phản xạ nâng tay nhỏ, che môi.

Phản ứng xấu hổ, quẩn bách của nàng như chọc cười hắc, khóe môi vốn khép chặt, nay chậm rãi gợi lên ý cười.

Quyển 5 - Chương 6: Lúc này đưa ra lời thề

Hướng tới luân hồi (1)

Quá khứ chôn vùi

Phượng Ca thanh thiên (2)

Thanh Nhạc Bình.....

(1) Luân hồi: luân hồi là sự xoay chuyển , lên xuống của mỗi chúng sinh trong 6 cõi, khi đầu thai cõi này, khi đầu thai cõi khác, tiếp nối tử sinh, sinh tử không ngừng.

(2) Thanh thiên: trời xanh.

Nhờ Tần Lạc Y trong khoảng thời gian dài dốc lòng chăm sóc, lo lắng chữa trị mà bệnh tình của Tang Tấn đã dần ổn định, số lần tái phát bệnh cũng càng ngày càng ít, hơn nữa sắc mặt ông còn hồng hào trở lại.

Nắng sớm chậm rãi đem khí lạnh mùa đông xua tan. Tần Lạc Y mặc quần áo trắng, dịu dàng như ánh mai bước vào Tỏa Diệp Hiên.

Nàng mang theo hộp thuốc tinh xảo, mùi thuốc hòa cùng mùi hoa xung quanh, làm mọi người đều cảm thấy vui vẻ.

Thị vệ canh cửa nhìn Tần Lạc Y, rồi vội vã quỳ gối, đồng thanh dùng giọng the thé kêu lên:

”Thỉnh an Tần cô nương!”

Con người Tần Lạc Y biến đổi:

”Ta đã nói rất nhiều lần, các người không cần quỳ thỉnh an!”

Âm thanh thản nhiên lại có chút xấu hổ ẩn bên trong.

“Trên người Tần cô nương đeo mệnh phù, thấy mệnh phù như thấy Vương thượng, tiểu nhân không giám không theo!”

Một gã thị vệ cúi đầu, cẩn thận giải thích.

Gan bọn họ có lớn đến mấy cũng chẳng dám cản vị cô nương này!

Ngày đó Vương thượng nổi cơn thịnh nộ, cô nương ấy còn mang mệnh phù trên người, họ chỉ biết không thể đắc tội nàng.

Đôi mắt Tần Lạc Y dịu dàng, ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng cầm bội phù. Mắt nàng trong suốt như suối tuyền, khẽ gợn sóng.

Lúc trước Da Luật Ngạn Thác đưa mạng phù cho nàng, nàng không hiểu nó có ý nghĩa gì.

Nay nàng cuối cùng cũng rõ, thấy mệnh phù như thấy người!

Nó tượng trưng cho địa vị và quyền lợi, là ký hiệu độc nhất của hoàng tộc Da Luật!

Đây... đây... là cách hấn quan tâm nàng ư?

Nghĩ tới đó, đáy mắt Tần Lạc Y nở rộ ý cười, vui vẻ theo sóng mắt

lưu chuyển mà dần dần mở ra...

Nhưng, sự quan tâm này nàng không nhận nổi...

Nàng nhanh chóng đưa tay lấy mạng phù bên hông ra, rồi cẩn thận cất vào trong áo.

"Các người không cần quỳ nữa, trên người ta không còn mạng phù!"

Nói xong, nàng lướt qua thị vệ, đi vào Tòa Diệp Hiên.

Khí chất trong trẻo lạnh lùng của nàng khiến hai gã thị vệ không khỏi hít sâu một hơi.

— — —

"Cha nuôi, hôm này cha có thấy khỏe hơn chút nào không?"

Tần Lạc Y nhìn Tang tấn, quan tâm hỏi.

"Y thuật của Y nhi càng ngày càng cao, cha đương nhiên đã khỏe hơn nhiều rồi!"

Tang Tấn nhìn Tần Lạc Y, trên khuôn mặt già nua chứa đầy sung sướng.

Tần Lạc Y uyển chuyển cười, nàng lấy hộp thuốc tinh xảo ra.

"Cha nuôi, đây là bách hoa thiếc, bên trong có hơn mười loại thuốc được chiết xuất từ hoa, đặt trên bụng có thể tiêu trừ khí!"

Tang Tấn vui mừng đón nhận, ông nói với Tần Lạc Y:

”Y nhi, ngồi xuống đi con, cha có chuyện muốn hỏi!”

Tần Lạc Y gật đầu, nhu thuận ngồi xuống chiếc ghế đặt cạnh Tang Tấn.

Tang Tấn nhìn dáng vẻ hiểu chuyện của Tần Lạc Y, trong lòng nổi lên chút không đành:

”Y nhi, có phải Da Luật Ngạn Thác uy hiếp con không?”

Tang Tấn sắc bén hỏi.

Thật ra, hôm ấy trong ngục, khi thấy Lạc Y, ông đã mơ hồ nhận ra có chút không đúng.

Nếu như nói Da Luật Ngạn Thác dùng Tần Lạc Y làm quân cờ uy hiếp ông, vậy hẳn phải sớm có hành động mới đúng chứ? Không phải hẳn vẫn luôn hi vọng lấy được tấm bản đồ cuối cùng ư?

Vì sao hẳn giam giữ ông, mà không nghiêm hình bức cung?

Hơn nữa từ hôm đó về sau, ông lại bị chuyển đến đây. Điều này làm ông càng thêm nghi ngờ!

Đôi mắt đen trong suốt của Tần Lạc Y tràn ngập thơ ngây.

Nàng nhanh chóng khẽ lắc đầu, nhẹ giọng nói:

”Cha yên tâm, bây giờ nữ nhi sống rất tốt!”

Tang Tấn nhìn Tần Lạc Y, ông cẩn thận xem xét bộ quần áo và trang sức trông đơn giản lại vô cùng đáng giá trên người nàng, lòng bỗng sinh nghi.

”Y nhi, con nói thật cho cha biết, có phải Da Luật Ngạn Thác đã làm gì với con không?”

”Không, không có, cha nuôi, cha nói gì vậy?”

Tang Tấn nhướn mày nhìn bộ dáng kích động của Tần Lạc Y.

”Thật?”

Giọng nói đấng trưởng bối ẩn chứa quan tâm hỏi.

“Vâng!”

Tần Lạc Y xoa cằm gật đầu.

Nàng có chút không dám nhìn mặt cha nuôi, bởi vì nàng không biết việc Da Luật Ngạn Thác thường đối xử thân thiết với mình có tính là đại nghịch bất đạo trong mắt cha nuôi hay không?

Tang Tấn nặng nề thờ dài một hơi, ánh mắt ông cũng tràn ngập bất đắc dĩ.

Tần Lạc Y ngẩng đầu, nhìn Tang Tấn, đột nhiên nàng như nhớ ra gì đó.

”Cha, vẫn chưa có tin tức về Tang đại ca, huynh ấy có thể cũng bị Da Luật Ngạn Thác... ?”

Nàng không dám nói tiếp, vì nàng thật sự không muốn nghĩ đến tình cảnh của Tang đại ca.

Tang Tấn nhăn chặt mày, ông nhận ra điều Tần Lạc Y lo lắng, ông

thong thả nói:

”Cha thấy Đông Lâm Vương chưa chắc đã bắt được Trọng Dương. Ít nhất cha chưa nghe qua tin đồn gì, có điều, cha sợ...”

Ông thở dài một hơi, tạm không nói.

Trên khuôn mặt già nua hiện vẻ sầu lo. Lòng Tần Lạc Y cũng bất giác sinh sợ hãi. Tần Lạc Y thông minh nên rất nhanh đã hiểu ý Tang Tấn muốn nói. Tâm nàng cũng bắt đầu sinh lo lắng:

“Có phải cha sợ... Tang đại ca... tự chui đầu vào lưới?”

Tang Tấn nặng nề gật đầu.

Ngày đó, trong phút chốc khi thành trì bị công chiếm, ông đã lấy danh nghĩa chủ tướng hạ lệnh cho Trọng Dương bảo vệ dân chúng rời khỏi thành. Nay Bột Hải thất thủ, nhiều tướng lĩnh bị bắt làm tù binh, Trọng Dương mà biết chuyện nhất định sẽ liều chết xông vào Đông Lâm Vương Phủ cứu người.

”Nhưng, thứ Da Luật Ngạn Thác muốn chỉ đơn giản là tấm bản đồ kho báu, chẳng lẽ nó không ở trên người cha sao?”

Tần Lạc Y vội vàng hỏi.

Mắt nàng hiện vẻ bối rối, sự bất an trong lòng ngày càng tăng...

Nếu cha không giữ tấm bản đồ, vậy Tang đại ca đang giữ nó!

Tang đại ca mà tới đây, thì thật chẳng khác nào...

Chui đầu vô lưới.

Tang đại ca, huynh ấy đang gặp nguy hiểm!

Nghĩ đến đó, lòng Tần Lạc Y ngập lo âu.

Tang Tấn nhìn Tần Lạc Y, ông rất nhanh đã hiểu nỗi lo và sự nghi ngờ trong lòng nàng. Ông lập tức giải đáp thắc mắc Tần Lạc Y đang băn khoăn:

“Chính xác thì tấm bản đồ kho báu không có trên người cha!”

Thân thể Tần Lạc Y run lên. Vậy mà nàng cũng đoán đúng!

Lòng nàng đột nhiên hung hăng xoay chuyển. Cuối cùng nàng cũng rõ, mọi việc Da Luật Ngạn Thác làm đều có mục đích. Hắn muốn biết liệu cha nuôi có đang giữ tấm bản đồ hay không, nên mới đối với cha như vậy, sau hắn sẽ đem cha làm quân cờ đi dụ Tang đại ca. Không khéo như hắn nhất định đã đoán trước chuyện Tang đại ca sẽ tìm cơ hội thích hợp để cứu cha nuôi, vậy hắn mới không dám cho cha đang bệnh nặng chết một cách dễ dàng. Việc nàng chữa trị cứu cha cũng nằm trong kế hoạch của Da Luật Ngạn Thác. Nàng còn tưởng... Sự biết ơn nàng dành cho Da Luật Ngạn Thác trong nháy mắt biến mất, trở thành hư vô.

Tang Tấn nhìn đôi mắt u sầu của Tần Lạc Y, liền biết nàng đã hiểu sai ý, ông tiếp tục mở miệng:

”Tấm bản đồ cũng không có trên người Trọng Dương!”

Sóng mắt Tần Lạc Y khẽ lay động, nàng nâng mắt nhìn cha. Sao có thể thế được?

Ngay sau đó, Tang Tấn vươn người về phía trước, Tần Lạc Y hiểu ý

tiến lại gần. Tang Tấn động dậy môi, ở bên tai nàng thì thào một câu.

“Hà?”

Tần Lạc Y bỗng đứng bật dậy, con người sâu thẳm chần ngập về không dám tin. Không thể, sao mọi việc lại thành thế này? Nàng liên tục lui về sau..

”Y nhi!” Tang tấn đứng dậy kéo Tần Lạc Y đang ngu ngơ cách xa cánh cửa, ông nhấn một cái, ấn nàng ngồi vào ghế, mong nàng bình tĩnh một chút.

Trong đầu Tần Lạc Y trống rỗng, tay hơi phát run. Nàng như nhớ điều gì, lập tức đứng lên, muốn đi.

”Y nhi con định làm gì?” Tang Tấn khẽ quát.

”Cha! Y nhi không thể trơ mắt nhìn cha và Tang đại ca chết được. Giờ Y nhi đã biết tấm bản đồ đang ở đâu, Y nhi sẽ dùng nó để đổi lấy tự do cho hai người!”

Nói xong, Tần Lạc Y xoay người chạy ra bên ngoài.

”Đứng lại!” Tang Tấn khó thở, quát lớn.

Ngay sau đó, cơn tức của ông tăng lên, cả người đổ xuống.

”Cha...”

Cho tới bây giờ Tần Lạc Y cũng chưa từng thấy Tang Tấn tức giận lớn như vậy, nàng sợ hãi quay đầu, lại nhìn sắc mặt khác thường và thân

hình lung lay của Tang Tấn. Nàng vội vàng tiến lên, đỡ lấy ông. Tang Tấn khoát tay, mạnh mẽ giữ một góc bàn, điều chỉnh hơi thở, sau ông nói với Tần Lạc Y:

”Y nhi, ta và phụ mẫu con là thế giao, phụ thân con được đại tướng quân khen ngợi, cả đời trung thành vì triều đình. Đến khi quân thù tấn công, phụ mẫu con một lòng yêu nước, chọn con đường tự vẫn, ta tin con không phải không biết điểm ấy!”

Trong mắt Tang Tấn hiện vẻ cô đơn, giọng điệu bi thương vì cái chết của bạn thân. Tần Lạc Y đau lòng gật đầu:

”Y nhi biết, nhưng cha à, trên thế gian này, con chỉ còn cha và Tang đại ca là người thân, con không thể nhìn hai người chịu chết!”

Một giọt lệ ứa ra từ khóe mắt Tần Lạc Y, trông vô cùng thê lương.

”Y nhi! Có phải con muốn chọc cha giận đến chết mới vừa lòng? Nếu ta và Trọng Dương vì tham sống sợ chết mà đi đổi tấm bản đồ, thì ta sẽ có lỗi với Tang gia, có lỗi với sự giao phó của Tiên hoàng cả đời! Chẳng lẽ con muốn biến ta

thành một kẻ bất trung ư?”

”Không... không... cha, người đừng nói nữa!”

Tần Lạc Y dùng hai tay gắt gao che lỗ tai. Nàng sắp phát điên rồi, nàng không muốn thấy cha và Tang đại ca phải chịu chết!

Tang Tấn nhìn bộ dáng khó xử của Tần Lạc Y, ông biết nàng hiểu thuận, nhưng ông không thể ích kỷ như vậy. Ông đang định tiến lên an ủi Tần Lạc Y, ánh mắt lại đảo qua mệnh phù lộ ra giữa vạt áo nàng.

”Y nhi, đây là gì?”

Đôi mắt Tang Tấn trong phút chốc trở nên lạnh thấu xương, khi ông thấy thấy mệnh phù, trong lòng liền dâng lên một trận bất an. Tần Lạc Y cúi đầu, nhìn thấy mình vì vừa làm ra động tác lớn mà mệnh phù bị lộ, nàng nhất thời có chút mất tự nhiên.

”Đưa cho cha!”

Tang Tấn duỗi tay, không khó để nhận ra ông đang cố che nỗi sợ trong lòng, ánh mắt ông đục ngầu khó tin nhìn con gái nuôi mình luôn quan tâm.

Tần Lạc Y hiện vẻ mất tự nhiên, nàng cẩn thận lấy mệnh phù ra, đưa cho Tang Tấn. Tang Tấn hí mắt, nhìn kĩ mệnh phù đang cầm trong tay. Đột nhiên, ông trừng to mắt!

Đây là mệnh phù của Đông Lâm Vương! Mệnh phù được làm từ vàng ròng, bên trong khắc một khối ngọc tuyệt thế, ngọc trơn bóng, màu sáng long lanh chiếu lên tơ vàng, mà ở giữa mệnh phù còn có ấn ký của hoàng thất Da Luật.

Mặt trên khắc chữ Khiết Đan, mặt trái viết: ‘Mệnh phù Đông Lâm Vương nước Khiết Đan!’

Sắc mặt Tang Tấn sững sờ, ông lập tức nâng mí mắt, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn vô tội của Tần Lạc Y.

”Da Luật Ngạn Thác tặng con vật này ư?” Giọng nói pha lẫn hận ý và tức giận.

Không còn nghi ngờ gì nữa! Nếu không sao ông lại thấy thị vệ mấy

ngày nay rất cung kính với Tần Lạc Y? Hóa ra nàng đang giữ mệnh phù của Da Luật Ngạn Thác! Nhưng tại sao Da Luật Ngạn Thác lại đưa mệnh phù cho Tần Lạc Y? Lẽ nào Y nhi và hần... ?

Tang Tấn không dám nghĩ tiếp, ông thật sự sợ nếu suy nghĩ của ông là đúng!

Tần Lạc Y nhìn vẻ mặt cha nuôi ngày càng khó coi, nàng sợ tới mức vội vàng gật đầu:

”Vâng, là Da Luật Ngạn Thác đưa cho con...”

”Y nhi, con... con vậy mà dám nhận đồ kẻ thù đưa? Con... thật không biết xấu hổ!”

Tang Tấn giận giữ gầm lên, ánh mắt giống như có thể phun ra lửa. Cơn giận không kìm được khiến ông lớn tiếng trách nàng. Nước mắt Tần Lạc Y rơi lã chã, nàng vội vàng quỳ gối, nức nở:

”Cha nuôi bớt giận. Lúc trước Y nhi quả thật không biết ý nghĩa của vật này!”

Tang Tấn tức giận hừ một tiếng, ông biết Lạc Y đơn thuần, nhất định là do Da Luật Ngạn Thác bắt buộc. Da Luật Ngạn Thác tuy còn trẻ, nhưng cá tính lại thâm trầm lãnh túc. Hần nắm binh quyền Khiết Đan trong tay. Trên chiến trường mạnh như vũ bão, tàn nhẫn giết kẻ thù, khiến kẻ khác nghe qua đã sợ, điểm đó ông đã được chứng thực. Ông chính mắt thấy Da Luật Ngạn Thác mang theo mấy ngàn binh lính, xung phong liều chết trên chiến trường, khí thế ngút trời, không gì cản nổi. Hần đi đến đâu thì tiếng oán thán vang ngập trời đến đó, mặt đất chất đầy những bộ phận cơ thể hoặc chân tay cụt của người chết. Binh lính và dân chúng Bột Hải chưa từng trải qua trận chiến khiếp đảm như vậy, họ sợ hãi chạy tán loạn khắp nơi. Tần Lạc Y

không đến chiến trận, nên nàng không biết mặt Ma vương tàn ác này của Da Luật Ngạn Thác. Mà Da Luật Ngạn Thác vì tham luyến vẻ đẹp của Lạc Y, nên sẽ dồn hết tâm tư và thủ đoạn, hơn nữa Da Luật Ngạn Thác sinh ra đã tuấn tú, Tang Tấn rất sợ Lạc Y đơn thuần sẽ bị hấn mê hoặc.

Tần Lạc Y quỳ trên đất, nhìn cha nuôi rơi vào trầm tư, lòng nàng càng rối bời:

”Cha, cha hãy tin Y nhi! Lúc trước Y thực sự không biết thứ này là gì!”

”Hừ, vậy giờ con đã biết, còn không đem trả lại? Không lẽ con luyến tiếc vinh hoa phú quý hấn mang đến cho con? Hay con đã thích hấn?”

Tang Tấn tức giận hỏi. Nếu Y nhi giống những gì ông vừa nói, vậy ông tình nguyện mất nữ nhi này.

”Không, cha nuôi, con không có...”

Tần Lạc Y liều mạng lắc đầu, hoa lê đài vũ khóc (1).

(1) Hoa lê đài vũ: Hoa lê tắm mình trong mưa. Cụm từ này bắt nguồn từ dáng vẻ khi khóc của Dương Quý Phi. Sau được phát triển lên thành dáng vẻ của một người con gái đẹp khi rơi nước mắt, khiến người ta động lòng. Thành ngữ hay dùng trong ngôn tình cổ đại.

Nàng không dám tin cha nuôi sẽ nói những lời này, tại sao cha không tin nàng? Trong lòng nàng dấy lên mâu thuẫn, mâu thuẫn vì lời cha nói, mâu thuẫn vì sự rung động khó hiểu mà bản thân dành cho Da Luật Ngạn Thác. Hấn là người nam tử phương bắc, độc hữu (2) hơi thở cuồng ngạo... mắt lạnh lại thoáng dịu dàng... lồng ngực cứng rắn

nhưng cũng rất ấm áp... vì thân thể nàng bị lạnh nên luôn thấy hắc thật nóng, thật ấm... Còn cả nụ hôn làm nàng xao động nữa... Không, nàng không thể nhớ đến hắc vào lúc này!

(2) Độc hữu: một mình mình có điều gì đó, một mình mình sở hữu thứ nào đấy. (Lệ Quy: Dạng vậy, hem biết beta sao cho sát nghĩa. >o<)

Nàng sắp điên rồi! Giữa nàng và hắc chỉ có thù hận, không có khả năng xảy ra tình yêu... Tang Tấn nhìn bộ dáng Tần Lạc Y, trong lòng dâng lên nỗi không đành, ông thở dài một hơi, nói:

“Được, nếu đúng như con nói, thì hôm nay con phải sẽ phát lời thề! Thề con không thích hắc, một khi yêu sẽ nhận sự đau đớn khi mất đi người thân! Nói!”

Tang Tấn nhìn Tần Lạc Y quỳ trên mặt đất, giọng điệu bức người! Tuy ông không nhẫn tâm, nhưng ông không thể để nữ nhi sa vào lưới tình với kẻ thù. Tần Lạc Y hoảng sợ thốt một tiếng, mắt trợn to, khó tin nhìn Tang Tấn, lời thề này vậy mà khiến nàng không ngừng đau đớn!

Thật giống như một loại ly biệt, tâm nàng phút chốc bị đào khoét, mục rỗng...

”Sao? Còn không thề? Nếu con một lòng với Tang gia, trung thành vì nước Bội Hải, nhớ đến ơn ta nuôi dưỡng con nhiều năm, thì con hãy thề đi! Nếu không, Tang Tấn ta thề chưa từng có người con gái nào tên Lạc Y!”

Tang Tấn cố nén đau lòng nói. Tần Lạc Y gắt gao ôm ngực, đè ép nỗi thống khổ trong lòng, như muốn đề phòng nó cấp tốc nhảy lên vậy.

Môi nàng tái nhợt như cánh bướm run run:

”Ta, Tần Lạc Y lúc này phát lời thề... Nếu... Nếu...” Tần Lạc Y chịu đựng cơn đau toàn thân, đứt quãng thề.

“Bốp!” Một tiếng vang thật lớn, cửa Tỏa Diệp Hiên mở ra.

”Y nhi không cần thề!” Một tiếng nói lạnh lùng đột ngột vang lên, giống như giọng của Tử Thần, lạnh băng, không cảm xúc.

Tần Lạc Y và Tang Tấn đều bị lời này làm sửng sốt, hai người quay đầu về nơi phát ra âm thanh. Chỉ thấy Da Luật Ngạn Thác đang lạnh lùng đứng ngoài cửa Tỏa Diệp Hiên, dáng người cao lớn dũng mãnh, che khuất cả ánh mặt trời. Ánh mắt hắc rét lạnh, hiện lên sát ý. Thân mình Tần Lạc Y khế run, nàng ngẩng đầu, đôi mắt chứa đầy kinh ngạc, lại thấy Da Luật Ngạn Thác cao cao tại thượng đi về phía nàng. Ngay sau đó, nàng liền bị Da Luật Ngạn Thác kéo mạnh, cả người nàng ngã vào lồng ngực cứng rắn mà mềm mại của hắn.

”Da Luật Ngạn Thác, ngươi muốn làm gì?” Tang Tấn không kìm được giận giữ khi thấy hành động của Da Luật Ngạn Thác, ông tức tối quát to. Tần Lạc Y cũng bị động tác của Da Luật Ngạn Thác làm cho vừa thẹn vừa giận, khuôn mặt vốn trắng nõn nay xuất hiện chút đỏ ửng.

”Thả ta ra...” Nàng vội vàng muốn tránh thoát.

Da Luật Ngạn Thác dùng vẻ mặt lạnh lẽo nhìn Tang Tấn, hắc để mặc Tần Lạc Y đang giãy dụa trong lòng, tay hắn nhanh chóng cố định người nàng, không thả lỏng dù chỉ chút ít. Bên môi Da Luật Ngạn Thác nở nụ cười rét lạnh.

”Bốn vương muốn nữ nhân, thì sao có thể vì một lời thề mà từ bỏ?!”

Giọng nói ngạo mạn xen lẫn khí thế vương giả.

Tần Lạc Y ngẩn người, nàng ngẩng đầu, nhìn bóng dáng anh tuấn cao cao tại thượng trước mặt, tim khẽ ” Thịch” một tiếng. Lời hắn nói có ý gì? Tang Tấn vừa thấy thế, càng tức giận, ông lớn tiếng nói:

“Không phải ngươi muốn Y nhi thế nào thì Y nhi phải thế đấy!”

“Ồ? Vậy ư?” Da Luật Ngạn Thác vuốt cằm, xoay mặt Tần Lạc Y lại, ngón tay thon dài nâng khuôn mặt non mịn của nàng.

”Sao Bồn vương lại có cảm giác Y nhi đã thích mình nhỉ?” Câu hỏi thốt ra khiến Tần Lạc Y cả kinh, Tang Tấn thiếu chút nữa tức đến thổ huyết(1).

(1) Thổ huyết: Phun ra máu.

”Y nhi, con nói đi, con có thích hắn không không?” Ánh mắt Tang Tấn mang khí thế bức người quét qua Tần Lạc Y, ông thật sự không thể chấp nhận được điều này.

”Không, con không thích hắn... Ngươi buông ta ra...” Mặt Tần Lạc Y đỏ bừng, nàng theo bản năng lớn tiếng phủ nhận, đôi mắt ẩm nước khiến Da Luật Ngạn Thác càng thêm đau lòng. Nghe nàng phủ nhận, sắc mặt Da Luật Ngạn Thác càng thêm trầm trọng làm kẻ khác phải hãi hùng.

”Y nhi, cha muốn con ngay trước mặt hắn thề, lặp lại lời thề vừa rồi!” Tang Tấn thở hỗn hển, nói lớn.

”Cha nuôi, hu...” Trong lòng Tần Lạc Y vừa tức vừa vội, đến nói cũng không nổi.

”Thật vớ vẩn! Bốn vương một thân huyết sát (2), khi gặp bốn vương ngay cả hung thần quỷ dữ đều phải e ngại né tránh, chỉ là một lời thề nho nhỏ mà cũng đòi khắc bốn vương?”

(2) Một thân huyết sát: Cả người mang theo mùi máu tanh, sát khí.

”Ngươi...” Tang Tấn nhất thời bị sự hung bạo tỏa ra từ người Da Luật Ngạn Thác làm sợ hãi, giọng ông theo đó run rẩy. Tần Lạc Y cũng vì hơi thở lãnh khốc nơi hân mà ngừng khóc, nước mắt không còn rơi nữa. Nàng mở to đôi mắt kinh ngạc nhìn nam tử đang ôm thắt lưng mình. Giữa mi Da Luật Ngạn Thác chứa sự tàn ác âm trầm, mắt hân lạnh như chim ưng, nhìn Tang Tấn gần từng chữ:

“Bốn vương... nhất định... phải có được... Y nhi!” Tiếng hân vang vọng. Rất nhanh có thể nghe được âm thanh hít vào đầy tức giận của Tang Tấn trong không khí. Tần Lạc Y cả kinh, trong đầu nàng trống rỗng, nàng quên giấy dựa, tròn mắt trừng thật to!

”Y nhi, đi theo bốn vương!” Mệnh lệnh uy nghiêm còn kèm chút hờn giận.

Da Luật Ngạn Thác khinh miệt đảo mắt qua người Tang Tấn. Tuy hân từng tôn kính Tang Tấn nhưng hôm nay ông ta thế mà dám bức bách Lạc Y, làm hân hận không thể ngay lập tức hạ lệnh chém chết ông ta! Dứt lời, hân không thèm để ý đến sự cầu xin của Tần Lạc Y, giữ chặt nàng phía sau, bước ra hiên ngoài. Tần Lạc Y sững sốt, quên kéo tay về, chân nhỏ không tự chủ đi về phía trước. Thân thể già yếu của Tang Tấn cũng vội tiến lên. Da Luật Ngạn Thác nhíu mi, hân giơ tay với thị vệ, thị vệ canh cửa nhận lệnh, nhanh chóng nhắc binh khí ngăn không cho Tang Tấn tiến lên. Ông lo lắng nhìn phía trước... Mùi vị nguy hiểm lập tức tràn ngập bốn phía Tỏa Diệp Hiên... Ánh mắt Tần Lạc Y hốt hoảng, nàng kiễng mũi chân, đôi tay nhỏ bé nhanh nhẹn nắm lấy cánh tay trắng kiết:

"Xin người đừng đối xử với cha nuôi ta như vậy!" Nàng ôm chặt tay hắn trong ngực, nàng chỉ sợ hắn đột nhiên hạ lệnh mà nàng sợ hãi.

"Chỉ cần Y nhi ngoan ngoãn nghe lời ta!" Sự hung bạo trên người Da Luật Ngạn Thác giảm đi không ít, hắn dùng ánh mắt sâu xa khó lường nhìn thẳng nàng. Nàng cúi đầu không lên tiếng, tránh đi ánh mắt nóng rực nơi đỉnh đầu. Nàng nhìn bàn tay ngăm đen mạnh mẽ đang bao lấy tay mình. Tay hắn rất ấm, lòng bàn tay thô ráp, cọ sát trái tim mềm cảm của nàng, hơi nóng lại lần nữa hiện trên đôi má nàng.

Quyển 5 - Chương 7: Lạc Y gặp nguy hiểm

Anh hùng múa kiếm

Ả đào hát khúc thê lương

Từ xưa đến nay hồng nhan luôn bạc phận

Nước mắt tắm ướt gốc Bồ Đề.

Từ khi Dạ Luật Ngạn Thác đưa nàng trở về từ Tỏa Diệp Hiên, vẫn cấm nàng không bao giờ được bước vào đó lần nữa, nhưng bây giờ việc duy nhất nàng có thể làm cho cha nuôi là đưa tất cả đơn thuốc và các loại thảo dược cần dùng cho đại phu trong phủ.

Hiện tại bệnh của cha nuôi không còn phát tác, bản thân cũng thấy đỡ lo hơn.

Chăm sóc cẩn thận, nếu có gì sai sót, đừng mong sống nữa.

Hắn trước giờ vẫn lạnh lùng và bá đạo như thế. Nhưng ngay lúc này, nửa người Tần Lạc Y đang treo lơ lửng ngoài không trung, còn Thái Nam thì đang nhìn nàng sợ hãi.

“Chủ,... chủ tử. Người mau xuống đi! Nếu người rơi xuống bị thương hay làm sao, Thái Nam không gánh được hết tội!”

Tần Lạc Y đang treo người trên bờ tường cũng bị dọa đến nỗi chân phát run, nhưng nàng chỉ muốn trèo lên đây để nghĩ cách ra được

cửa sau của Tòa Diệp Hiên mà thôi.

Nàng phải gặp cha nuôi, giải thích với cha mọi chuyện.

Ngày hôm đó cha nổi giận, mà nàng một điều cũng không cất tiếng giải thích, vậy sao coi được?

“Thái Nam, người...người đừng ồn ào thế, ta đã sợ lắm rồi, để thị vệ bắt gặp thì xong đời mất!”

“Chủ tử...” Thái Nam sắp khóc rồi.

Tần Lạc Y vừa nghe Thái Nam nhắc đến hai chữ Vương Thượng, sợ đến mức sảy chân, suýt nữa té từ trên bờ tường xuống.

“Aaaa!”

Thái Nam bị dọa ngay lập tức hét lên

Tần Lạc Y bị tiếng hét của Thái Nam hù ngay lập tức ngã từ trên bờ tường xuống.

Trải qua một hồi, nàng đang định lên tiếng trách móc Thái Nam dễ bị hù dọa, đột nhiên

Nàng nhìn thấy thân ảnh cao to của hắn từ xa đang tiến đến, còn có ý cười lạnh lùng nơi khóe miệng, cuối cùng cũng phát hiện vì sao vừa rồi Thái Nam lại kêu thảm thiết như thế.

Ngay sau đó, Tần Lạc Y chân mềm nhũn, hai tay bám chặt lấy bờ tường nhưng cũng vô ích, thoáng cái đã đau đến mức phải buông tay.

Xong rồi!

Từ độ cao này mà ngã xuống, cho dù không chết thì cũng tàn tật mất!

Nàng lấy tay che hai mắt, chuẩn bị chấp nhận hiện thực tàn khốc. Nhưng khi nàng đang chuẩn bị chờ đợi sự đau đớn thì cơ thể lại rơi vào vòng tay ấm áp của Dạ Luật Ngạn Thác một lần nữa

Dạ Luật Ngạn Thác buồn cười nhìn người con gái trong lòng mình hình như đã bị dọa đến ngẩn ngơ.

Nàng muốn làm gì?

Hôm nay Khiêm Ngạo đến phủ bá kiến, chỉ một lúc không ở bên cạnh, nàng đã chạy đến đây rồi.

Khi hắn nhìn thấy Tần Lạc Y đang treo mình trên không trung, con ngươi thâm sâu nheo lại, khóe miệng hơi giương lên, thì ra...

Nhưng khi thấy nàng gặp nguy hiểm, chính hắn cũng bị dọa đến mức tim muốn ngừng đập. Hắn rất tức giận, ngay lúc ấy lại thấy nàng rơi xuống.

Hắn kinh hãi, liền ngay lập tức thi triển khinh công, hai cánh tay rắn chắc vững vàng đón được người nàng, sau đó liền quay người nhảy xuống mặt đất.

“Aaaa!”

Khoảnh khắc cơ thể lơ lửng giữa không trung, Tần Lạc Y sợ đến mức hô thành tiếng, sợ đến mức nhắm chặt hai mắt.

Khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào vòng ngực cứng rắn mang theo hơi ấm,

hai tay bám chặt lấy cánh tay hắn, rất sợ bị té khỏi vòng tay hắn. Nàng chưa bao giờ nghĩ, bản thân lại có một ngày như chim nhỏ bay tới bay lui trên không trung thế này.

“Y Nhi, nàng đang làm gì?”

Sau khi ôm Tần Lạc Y tiếp đất an toàn, Dạ Luật Ngạn Thác bắt đầu nổi lửa giận, lẽ nào nàng không biết làm như vậy quá nguy hiểm sao?

May mà hắn kịp thời phát hiện, nếu không thì hậu quả thật không dám tưởng tượng!

“Nếu người không xuất hiện phía sau khiến ta hoảng hốt, làm sao tự nhiên ta lại rơi xuống được.”

Tần Lạc Y nhắm chặt hai mắt, lí nhí lên tiếng trách cứ.

“Ý nàng nói là do ta sao? Đúng là to gan, ai cho các nàng trèo tường?”

Dạ Luật Ngạn Thác tức giận rống to, trong giọng nói uy nghiêm vẫn chứa đựng yêu thương.

Hắn thật muốn một tay bóp chết nàng

Một tiếng rống khiến lỗ tai của Tần Lạc Y đau đớn, còn Thái Nam bị dọa đến mức quỳ sụp dưới đất không dám động đậy.

“Thái Nam, vì sao người không ngăn chủ tử của mình lại?”

Thanh âm nguy hiểm khiến người nghe bất giác phát run.

“Xin Vương Thượng tha mạng. Lần sau,...Thái Nam không dám nữa!”

Thái Nam lập tức sợ đến khóc lên.

Tần Lạc Y vẻ mặt kinh hoàng, vội vã đứng lên chắn trước mặt Thái Nam, cao giọng thừa nhận.

“Người đừng trách nàng ấy, tất cả đều là chủ ý của ta! Ai bảo người...không cho ta vào Tỏa Diệp Hiên!”

Dạ Luật Ngạn Thác rất hứng thú nhìn Tần Lạc Y bảo vệ chính nghĩa, hẳn biết là nha đầu này nhẫn nhịn nhiều nên nhân hôm nay xả hết.Hắn than nhẹ một tiếng, quay sang Thái Nam, giọng nói không có kiên nhẫn:

“Đứng lên đi, bản vương không muốn chuyện như thế này còn xảy ra lần nữa!”

Hắn dễ dàng tha cho Thái Nam, chỉ vì đó là người Tần Lạc Y muốn bảo vệ.

Tần Lạc Y lúc này mới thả lỏng được đôi chút.

Dạ Luật Ngạn Thác phất tay một cái, nhìn thân thể nhỏ bé đứng một bên, giọng nói trầm thấp của hắn vang lên

“Đi theo ta, ta đưa nàng đi gặp người nàng muốn gặp!”

Nói xong liền quay người đi về hướng ngược lại.

Hắn biết chắc chắn nàng sẽ đi theo hắn

“Người mình muốn gặp?”

“Là ai nhỉ?”

Trong lòng Tần Lạc Y ầm một tiếng, ngay lập tức đuổi theo hẩn.

P/s: Đính chính tên nhân vật, tên của nô tì Tần Lạc Y là “Thái Nam” chứ không phải “Thải Nam”. Xin lỗi mọi người vì sự nhầm lẫn này.

Quyển 5 - Chương 8: Tình ý nồng đậm

Bích đào cánh rải khắp đất trời

Chẳng phải người thường đếm hoa rơi

Thâm sơn cùng cốc tình xa cách

Chỉ tiếc hoa kia chẳng nở rời

Gió mưa chẳng ngăn nổi đôi mình

Xuân thời vẫn đến khúc điêu linh

Khiến vua say mê mà đâu biết

Tĩnh mộng chia phôi cạn nghĩa tình.

Khi Tần Lạc Y còn mang theo vẻ mặt nghi ngờ đi theo Dạ Luật Ngạn Thác đến phòng khách, lại phát hiện một bóng dáng quen thuộc ở đó.

“Tiểu thư...Tiểu thư!”

Sơ Tuyết vừa nhìn thấy Tần Lạc Y, kích động đến mức lập tức chạy lên ôm lấy nàng thật chặt không rời.

Tần Lạc Y cũng vô cùng kích động, đôi mắt đẹp của nàng nhất thời

àng ập nước, đôi tay nhỏ nhắn khẽ vuốt đầu Sơ Tuyết.

“Sơ Tuyết? Là em thật sao?”

Giọng nói vốn nhẹ nhàng của Tần Lạc Y vì xúc động mà ngữ điệu hơi run rẩy, nàng vẫn chưa thể tin người mình vừa nhìn thấy.

“Tiểu thư, là Sơ Tuyết, là em Sơ Tuyết đây! Em còn tưởng đời này không bao giờ được gặp tiểu thư nữa!”

Sơ Tuyết vừa khóc vừa nói, đôi tay gầy tong teo càng kéo áo Tần Lạc Y.

Tần Lạc Y từ từ kéo Sơ Tuyết từ trong lòng ra, nhìn kĩ khuôn mặt nhỏ nhắn thân thuộc của Sơ Tuyết, vì khóc mà hốc mắt đỏ cả lên, trên mặt liền nở nụ cười vui vẻ.

“Là Sơ Tuyết, đúng là Sơ Tuyết rồi, ta không hề nhìn lầm!”

Khiêm Ngạo lắc đầu cười khổ, đi đến bên Dạ Luật Ngạn Thác, ngữ khí nhàn nhạt:

“Sao tự nhiên ta thấy có cảm giác tội ác ở đây vậy?”

Dạ Luật Ngạn Thác giương đôi mắt lạnh lùng kiêu ngạo lên nhìn khuôn mặt đang tỏ vẻ chế nhạo mình.

Tội ác? Nhìn bộ dạng của hắn cũng đâu giống kẻ ác!

Hắn hừ lạnh một tiếng không nói gì.

Khiêm Ngạo không hề sợ hãi gương mặt lạnh lùng của Dạ Luật Ngạn Thác, hắn lấy cùi trỏ huých Dạ Luật Ngạn Thác một cái.

Dạ Luật Ngạn Thác không nhìn được cau mày nhìn Khiêm Ngạo.

“Có vẻ huynh và Tần Lạc Y vẫn chưa có tiến triển gì thì phải!”

Khiêm Ngạo cười tà tà nói.

Chớp mắt, Dạ Luật Ngạn Thác cho Khiêm Ngạo một cú thúc xuống bộ hạ.

“Ồi...”

Khiêm Ngạo cố ý bày ra vẻ mặt thống khổ.

“Huynh lại không có chỗ trút giận đấy à?”

Hắn nói như hét lên

Động tác của hai người đàn ông thu hút sự chú ý của Tần Lạc Y và Sơ Tuyết.

Điều khiến Tần Lạc Y không ngờ đến là, Sơ Tuyết vừa đó đã chạy đến bên Khiêm Ngạo.

“Chàng có sao không?”

Khuôn mặt tỏ vẻ quan tâm và lo lắng.

Tần Lạc Y trong lòng chấn động, tỏ vẻ không thể tin được kinh ngạc nhìn Sơ Tuyết.

Khiêm Ngạo được người đẹp quan tâm, vui mừng không thôi. Hắn liền đứng thẳng người, hướng khuôn mặt tràn đầy nhu tình về phía

Sơ Tuyết.

“Ta không sao, được gặp Đông Lâm Vương ta mừng quá mà thôi!”

Giọng nói ôn nhu của hắn có cả sự cưng chiều Sơ Tuyết trong đó.

Sơ Tuyết nhếch chân mày, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nghi hoặc.

Phấn khích thì cũng không cần thể hiện như vậy chứ?

Dạ Luật Ngạn Thác trong mắt hiện lên vẻ ngạc nhiên.

Lập tức khước miệng hắn nhếch lên, nhẹ nhàng để tay lên trán, cúi đầu cười yếu ớt.

“Sơ Tuyết!”

Thanh âm từ hướng Tần Lạc Y vang lên.

Nàng đứng ở đó, liên tục kinh ngạc nhìn Sơ Tuyết và Khiêm Ngạo.

Nhìn hai người họ cử chỉ thân mật, chẳng lẽ Sơ Tuyết và người đó đã...

Tần Lạc Y trong lòng cả kinh, mà lúc này nàng mới nhìn rõ y phục trên người Sơ Tuyết là trang phục của tộc Khiết Đan.

Sao con bé có được nó?

Trời ạ!

Sơ Tuyết hiển nhiên cũng nhìn thấy nghi vấn và sự khó hiểu của Tần Lạc Y

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng cẩn thận đến trước mặt Tần Lạc Y.

“Tiểu thư...”

Nàng cúi thấp đầu đến mức không thể thấp hơn được nữa.

“Sơ Tuyết, em...”

Tần Lạc Y cảm giác ngực tê rần, không nói nên lời.

Mà nước mắt lại như từng hạt ngọc rơi xuống.

“Tiểu thư...”

“Chủ tử...”

Hai âm thanh đồng loạt vang lên.

Sơ Tuyết và Thái Nam đứng sau lưng Tần Lạc Y cùng giật mình, tiến lên đỡ lấy Tần Lạc Y.

“Này, người không được đụng vào chủ tử, đều tại người khiến chủ tử phải khóc!”

Thái Nam thấy chủ tử rơi lệ, tức giận đến mức đẩy Sơ Tuyết ra mắng.

“Chủ tử? Chủ tử cái gì? Người là tiểu thư nhà ta, không phải chủ tử của người!”

Sơ Tuyết cũng không tỏ ra yếu kém.

Chỉ thấy khuôn mặt ương ngạnh của nàng, thân thể nho nhỏ đầy Thái Nam một cái.

“Àm ỉ đủ chưa!”

Tần Lạc Y trách mắng hai người

Sơ Tuyết và Thái Nam đều lập tức yên tĩnh, nhưng ai nấy đều tức muốn nổ đom đóm, trừng mắt lớn mắt nhỏ lườm nhau.

“Sơ Tuyết, hãy nói cho ta biết, em và người đó có quan hệ gì?”

Tần Lạc Y một tay ôm ngực, một tay chỉ vào Khiêm Ngạo đứng bên cạnh hỏi.

“Tiểu thư...”

Sơ Tuyết nấc lên một tiếng quỳ dưới chân Tần Lạc Y.

Nước mắt lại lần nữa rơi xuống.

Nàng thực sự không biết phải nói với Tiểu thư thế nào, nàng biết dù mình có nói gì thì Tiểu thư vẫn rất đau lòng.

“Tần cô nương, cô muốn trách thì cứ trách Khiêm mỗ đây, là ta dụ dỗ Sơ Tuyết trước!”

Khiêm Ngạo vẻ mặt nghiêm túc đến bên Tần Lạc Y nói.

Ngay sau đó, hắn đau lòng kéo Sơ Tuyết đứng lên. Tần Lạc Y nhìn hai người họ một lát rồi quay sang Sơ Tuyết:

“Sơ Tuyết, có phải em bị người ta ép buộc không?”

Thanh âm trong trẻo lạnh lùng nhưng thần sắc nàng lại tràn đầy bất an.

Sơ Tuyết dùng sức cắn môi:

“Tiểu thư, em không muốn, nhưng, nhưng...”

“Nhưng sao?”

Ánh mắt Tần Lạc Y vô cùng nghiêm túc, giọng nói cũng trở nên băng lãnh.

“Nhưng tình ý khiến người ta không rượu mà say!” Thanh âm trầm thấp vang lên.

Dạ Luật Ngạn Thác đến trước mặt Tần Lạc Y, chầm chậm nói.

Đôi mắt thâm sâu giờ khắc này lại ngập đầy tình yêu.

Tần Lạc Y trong lòng hơi run rẩy, Dạ Luật Ngạn Thác nhẹ nhàng khiến nàng rung động.

Nhưng lập tức, hai mắt nàng tối sầm lại, khóe môi cũng nở nụ cười tự giễu.

Phải, nàng đâu có có tư cách gì quản chuyện của Sơ Tuyết.

Ngay cả chuyện tình cảm của nàng còn không quyết định được, còn muốn lo cho người khác thế nào đây?

Ngược lại nàng lại ngưỡng mộ Sơ Tuyết, ít nhất con bé còn được yêu hết mình, tình yêu của nó không phải gánh vác trách nhiệm,

không đan xen thù hận trong đó.

Có những lúc nàng tự nhủ, nếu không có chiến tranh giữa hai nước, không có Tang đại ca, làm sao nàng lại thích nam tử trước mặt này.

Dạ Luật Ngạn Thác đau lòng nhìn Tần Lạc Y đang nhú mày đau khổ, lẽ nào, nàng vẫn không bỏ qua được thù hận giữa hắn và nàng sao?

Tần Lạc Y chìm trong ưu thương hoàn toàn không phát giác ánh mắt yêu thương hướng về phía mình.

Nàng chỉ đi thẳng đến bên Sơ Tuyết, lẳng lặng nhìn con bé.

“Tiểu thư, em xin lỗi người!”

Sơ Tuyết ghen ngào nói.

“Tần cô nương, cô nương hắn cũng đã rõ, chuyện tình cảm là ý trời, cho dù có né tránh, cách trở thế nào đi chăng nữa, có duyên rồi sẽ lại về bên nhau.

Khiêm Ngạo một lời hai ý nói với Tần Lạc Y.

Khi Tần Lạc Y lần đầu tiên xuất hiện trước mặt Dạ Luật Ngạn Thác, từ trong ánh mắt của hắn Khiêm Ngạo có thể nhìn ra được. Hắn đối với nàng vừa gặp đã yêu.

Khiêm Ngạo vẫn cho rằng Dạ Luật Ngạn Thác tính cách cường ngạnh, Tần Y sẽ nhanh chóng đổ gục dưới tay của hắn, ai biết hai người họ lại ngang trái thế này.

Tần Lạc Y vốn thông minh đương nhiên hiểu những lời Khiêm Ngạo muốn ám chỉ, ánh mắt của nàng có chút bất đắc dĩ, nhàn nhạt mở

miệng nói:

“Tướng quân nói phải, chỉ sợ là duyên đến duyên đi, hữu duyên vô phận!”

Nàng ngẩng đầu, nhìn thẳng Khiêm Ngạo mà nói.

Nàng đâu hay, những lời này của nàng lại khiến Dạ Luật Ngạn Thác đứng sau lưng ngẩn người.

Ánh mắt Khiêm Ngạo cũng ngơ ngác, hắn không ngờ Tần Lạc Y lại sắt đá như thế.

Không khí như ngưng lại.

Một lúc sau, Tần Lạc Y miễn cưỡng để lộ ra khóe miệng tươi cười, nói với Khiêm Ngạo:

“Sơ Tuyết giao cho ngài, mong ngài hãy đối xử tốt với nàng ấy”

Một câu giao phó của nàng chứa đựng vô vàn chua xót.

“Khiêm mỗ xin lấy tính mạng mình ra đảm bảo!”

Khiêm Ngạo dùng một câu giản đơn để hứa với nàng.

Tần Lạc Y một trận đau đớn, trái tim như bị khoét một góc, nàng theo bản năng lấy tay đè ngực lại.

Giờ khắc này, nàng cảm thấy mình thật sự cô độc.

Nàng như lời Sơ Tuyết nói, bây giờ cha nuôi đang bị giam trong Đông Lâm Vương Phủ, Tang đại ca vẫn chưa có tin tức gì, mà nàng

lại chẳng thể làm gì giúp họ, nàng cảm giác mình như một phế nhân, làm gì cũng vô dụng.

Nhưng nàng không hề nói ra, cũng không thể nói, nàng không thể khiến Sơ Tuyết lo lắng.

“Tiểu thư...”

Sơ Tuyết dường như cũng cảm nhận được nỗi lòng của Tần Lạc Y, trong ánh mắt tràn ngập yêu thương.

Tần Lạc Y cười vờ như mình mạnh mẽ, nàng nắm lấy tay của Sơ Tuyết nói:

“Đáng tiếc ta không thể thấy ngày Sơ Tuyết gả vào phủ người ta!”

Thanh âm ôn nhu khiến người nghe thấy ấm áp gấp bội.

“Tần cô nương yên tâm, Khiêm mỗ ta sẽ cưới hỏi Sơ Tuyết vào cửa dàng hoàng!”

Khiêm Ngạo nói một cách kiên định.

Tần Lạc Y như đang nghe được trò lố nhất thế gian vậy, nàng ngẩng đầu nhìn Khiêm Ngạo, trong mắt lại tràn ngập kì thị với người Khiết Đan:

“Cưới hỏi dàng hoàng sao?”

Một tiếng tan nát cõi lòng, nàng cười nhạt.

“Ngài hãy nói cho ta biết ngài định cưới hỏi dàng hoàng thế nào đây? Lễ nào để đất nước lưu vong ta vẫn còn có thể thay mặt cha nuôi

đến chúc mừng hôn lễ của hai người sao?”

Chỉ một câu khiến Khiêm Ngạo không biết nói gì, chỉ có thể đứng đó lẳng lặng nhìn Tần Y.

Dạ Luật Ngạn Thác đứng sau lưng nàng lông mày nhíu chặt, đôi con ngươi đen của hắn cũng hắn lên nộ khí.

Hắn sai bước tiến lên, một tay kéo Tần Lạc Y đến trước mặt mình:

“Lễ nào ta đối xử với nàng vẫn còn chưa đủ tốt?”

Trong giọng nói trầm thấp hàm chứa sự tức giận.

Khiêm Ngạo thoáng hoảng hốt, chính mình chơi với Đông Lâm Vương từ nhỏ đến lớn còn chưa hiểu hết về hắn. Chỉ khi hắn gặp Tần Lạc Y, mọi thứ đều thay đổi.

Tần Lạc Y vẻ mặt khinh thường nhìn Dạ Luật Ngạn Thác.

Dạ Luật Ngạn Thác mím chặt môi, nhìn nàng chăm chăm.

Hơi thở ấm nóng ở khoảng cách quá gần phả lên gò má của nàng, Tần Lạc Y bị vẻ mặt của hắn dọa đến không dám thở dốc.

Đột nhiên từ hướng Khiêm Ngạo truyền đến một tràng cười, tiếng cười kia càng giống như một loại châm chọc.

Dạ Luật Ngạn Thác ngẩng đầu, ánh mắt muốn giết người đảo qua Khiêm Ngạo.

Ngay sau đó, bàn tay của hắn rút kiếm đang treo trên tường.

Hắn vung tay lên, một chưởng cực mạnh phóng đi, thanh kiếm lập tức bị lực chưởng mà thoát bao phóng ra, mũi kiếm phóng thẳng về phía Khiêm Ngạo đâm đến.

Khiêm Ngạo lập tức ôm lấy Sơ Tuyết thi triển khinh công, bên tai còn nghe tiếng gió sượt qua, thanh kiếm đâm thẳng vào cây cột chính trong phòng khách.

Sơ Tuyết, Tần Lạc Y và Thái Nam đều sửng sốt.

Quyển 5 - Chương 9: Xả thân cứu bạch hồ

Con người đen của Dạ Luật Ngạn Thác dần nguôi cơn thịnh nộ, khuôn mặt kiêu ngạo lại nhếch môi lần nữa:

“Phản ứng cũng kém nhanh nhạy đi nhiều!”

Khiêm Ngạo mím môi cười:

“Huynh thắng trên sa trường, còn ta thắng trên tình trường, hai ta huề nhau!”

Dạ Luật Ngạn Thác hơi híp con người đen nguy hiểm.

Chết tiệt! Hắn dám ngang nhiên đánh một quyền lên mặt mình.

“Có vẻ lâu lắm rồi ngươi không đi săn cùng bốn vương phải không?”

Dạ Luật Ngạn Thác đè nén cơn giận xuống, lạnh nhạt nói.

Quả nhiên Khiêm Ngạo hô một tiếng.

Hắn tự biết kết cục của mình khi làm Dạ Luật Ngạn Thác tức giận. Từ nhỏ đến lớn, mỗi lần đi săn, hắn chưa bao giờ thắng nổi Dạ Luật Ngạn Thác.

“Được, hôm nay ta sẽ xả thân chơi cùng huynh!”

Khiêm Ngạo dùng sức cổ chống sống lưng nói. Hắn không thể để

mất mặt trước Sơ Tuyết được.

Hắn biết hôm nay đã chọc đến râu hùm, Dạ Luật Ngạn Thác chắc chắn sẽ tìm cơ hội trả thù.Đâm lao đành theo lao vậy, phải thua hết mặt mũi cho hắn, hắn mới hả giận được.

Dạ Luật Ngạn Thác ý cười càng lớn, thanh âm lạnh lùng của hắn lập tức vang lên:

“Người đâu!”

“Xin Vương Thượng phân phó!”

Các thị vệ ngoài cửa lập tức vào phòng khách nghe lệnh.

“Lập tức chuẩn bị một chiếc xe ngựa, và một nhóm các thị vệ để ta đi săn!”

Dạ Luật Ngạn Thác mệnh lệnh xuống dưới cho thuộc hạ của mình.

Đợi các thuộc hạ đều chuẩn bị xong, bẩm báo với Vương Thượng chia làm hai nhóm.

Khiêm Ngạo nhìn thấy tư thế hào hứng của hắn, âm thầm lau mồ hôi trên trán.

Hắn vừa bày ra nụ cười nịnh nọt, vừa hung hăng nói với Dạ Luật Ngạn Thác:

“Ta nói này, huynh cũng độc ác lắm. Ta biết Đông Lâm Vương huynh trong tay nắm vương quyền, nhưng cũng không cần cho thuộc hạ đến để cười nhạo ta chứ!”

Dạ Luật Ngạn Thác không để ý đến hắn, chỉ bày ra vẻ mặt kiêu ngạo cười tà nói:

“Thế nào? Người sợ à? Tiểu tử người không phải ma ranh lắm hay sao? Vội vàng muốn ôm mũ nhân về tay. Bây giờ đúng là lúc để người thể hiện sự dũng mãnh của mình, bản vương đang tạo cơ hội cho người đấy!”

“Huynh đang trả thù,...trả thù ta thì có!”

Khiêm Ngạo hung hăng trừng mắt nhìn Dạ Luật Ngạn Thác.

“Bản vương tùy người muốn nói sao cũng được!”

Dạ Luật Ngạn Thác cười sang sảng vang vọng cả đình sảnh.

Khi hắn kéo tay Tần Lạc Y đến trước xe ngựa, nàng vô cùng hoảng hốt!”

“Không, ta không đi!”

Nàng vốn không có hứng thú xem hắn săn thú, đây chẳng qua chỉ là cách để họ phát tiết sự tức giận và huyết thống dã tính của mình mà thôi.

“Không được!”

Dạ Luật Ngạn Thác không cho phép nàng cự tuyệt.

Hắn nói xong liền mạnh bạo nhét nàng vào trong xe ngựa.

Tần Lạc Y cố gắng dùng sức giằng ra khỏi bàn tay to như gọng kìm của hắn.

“Nếu người còn ép ta, ta sẽ nhảy khỏi xe!”

Câu này quả nhiên có hiệu quả, Dạ Luật Ngạn Thác thoáng cái liền buông lỏng tay nàng ra.

Ngay lúc nàng cho là hẳn sẽ buông tha mình, hông của nàng liền bị siết chặt.

Ngay lập tức Tần Lạc Y bị Dạ Luật Ngạn Thác dẫn đến bên con ngựa của hắn.

Tần Lạc Y ngửa đầu nhìn lên thì nhận ra đây là Hãn Huyết – con ngựa bảo bối của Dạ Luật Ngạn Thác.

Bờm trắng trên người nó và tứ chi rắn chắc khiến Tần Lạc Y muốn đau mắt.

Thực ra nàng vẫn khá thích con ngựa này, ngựa đẹp mà thiện chiến ai cũng không kìm được yêu thích nó.

Chỉ là...

Từ ngày cùng Dạ Luật Ngạn Thác về kinh, dọc theo đường về nàng toàn phải di chuyển bằng ngựa đến mức đau nhức cả mình mẩy. Vì thế dù con ngựa có đẹp thế nào đi nữa, nàng cũng thấy lo lắng.

Vậy mà lúc này, Tần Lạc Y đang bị Dạ Luật Ngạn Thác kéo đến trước ngựa, thoáng cái nàng lại nghĩ đến trận đau đớn lần trước, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng trở nên tái nhợt.

Mà Dạ Luật Ngạn Thác tâm tư kín đáo đã để ý biểu cảm này của nàng.

Nhưng hắn không vì thế mà từ bỏ ý định của mình. Vì hôm nay cử chỉ và hành vi của nàng đã khiến hắn tức giận.

Đôi tay cứng rắn của hắn đặt ở chiếc eo nhỏ nhắn của Tần Lạc Y, không cho nàng giãy dụa. Lại thoáng khom lưng dùng chút lực, dễ dàng nhấc bổng nàng lên lưng ngựa. Đồng thời hắn cũng đập lên bàn đạp, vững vàng nhảy lên ôm lấy Tần Lạc Y từ phía sau. Phía sau đột nhiên có luồng nhiệt xuất hiện, khiến Tần Lạc Y không biết làm sao, thân thể tự giác hướng về phía trước.

“Nàng muốn lát nữa bản vương sẵn thú, chính mình cũng bị ngã gãy cổ sao?”

Dạ Luật Ngạn Thác phát hiện ra động tác của Tần Lạc Y, không vui liền tăng thêm lực cánh tay, kéo nàng về lại bên mình, cúi đầu xuống cảnh cáo bên tai nàng.

“Ta...”

Tần Lạc Y cắn môi, sắc mặt tái nhợt khế lắc đầu, đôi tay cũng nắm thành quyền ở bên hông, dường như đã tìm được chỗ an toàn.

“Nàng sợ à?”

Hắn nhận ra nàng đang sợ hãi liền thấp giọng hỏi.

“Ừ!”

Nàng nhỏ giọng thừa nhận, cổ đề xuống cảm giác không an toàn khi cách xa mặt đất.

Nếu chỉ đơn thuần là cưỡi ngựa đi dạo thì không sao, đằng này còn

phải đi sẵn cùng người đàn ông ở phía sau, nàng thật sự không tưởng tượng nổi lát nữa mình sẽ ra sao.

“Hãy ôm chặt ta, ta đảm bảo sẽ không để nàng ngã khỏi lưng ngựa.”

Dạ Luật Ngạn Thác vòng tay qua người nàng kéo dây cương, một tay còn lại vững vàng giữ ở eo nàng, kéo nàng vào trong lồng ngực của hắn.

Tần Lạc Y thót tim một cái, có cảm xúc không biết là tư vị gì lặng lẽ len lỏi vào trái tim. Cũng như lần đầu tiên bị hắn ôm vào trong lòng trên lưng ngựa, để lại vết tích.

P/s: Đăng chương vào nửa đêm cho các chế bị bất ngờ này =))) Kích thích hơn? Dạ Luật Ngạn Thác đã chuẩn bị sẵn sàng, Khiêm Ngạo cũng yên vị trên ngựa, còn Sơ Tuyết và Thái Nam đang ngồi trên xe ngựa ở phía sau quan sát.

Dạ Luật Ngạn Thác trầm giọng quát, các thuộc hạ dẫn đầu bắt đầu tiến về phía trước. Hai hàng kỵ binh yểm hộ cũng lặng lẽ theo sau, nghiêm chỉnh theo sát Đông Lâm Vương phía trước.

Buổi trưa, bọn họ đã đến khu săn bắn. Nơi này chuyên dành cho hoàng thân quốc thích đi săn, khá xa kinh thành.

Những ngọn núi cao hơn năm trăm thước, bốn bề đều là rừng rậm bao quanh, trong rừng còn thỉnh thoảng nghe được tiếng động vật chạy qua.

Vì trời đông giá rét, bốn phía có vẻ vắng lặng, non nước hữu tình nhưng cô quạnh.

Người Khiết Đan trời sinh thích săn bắn, nhất là cưỡi trên lưng ngựa

đuổi theo con mồi, dùng tốc độ và tài bắn cung của bản thân thể hiện tính chinh phục.

Dạ Luật Ngạn Thác đương nhiên cũng không ngoại lệ, giờ phút này hắn và Khiêm Ngạo đang đuổi theo một con tuyết hồ.

Con bạch hồ kia dường như hòa cùng màu trắng của thiên nhiên, luôn như ẩn như hiện, tốc độ cũng khó ai sánh kịp.

Khóe miệng Dạ Luật Ngạn Thác hơi nhếch lên, khi hắn thấy con bạch hồ đã muốn ngừng lại, hắn liền kéo căng dây cương, để ngựa đi từng bước lên.

Ngay lập tức hắn nấp cung vào tên, đôi mâu quang sắc bén nhắm ngay mình con bạch hồ.

Tinh thần của Tần Lạc Y đang treo lơ lửng giữa không trung, khẩn trương đến mức sắp ngừng thở, đôi mắt đẹp của nàng nhìn chăm chăm về phía con bạch hồ ở xa xa.

Chạy đi, mày chạy nhanh đi chứ!

Trong lòng nàng đang reo hò, đôi tay bé nhỏ cũng xoắn lại một chỗ, tuôn ra mồ hôi lạnh.

Thế như con bạch hồ đó dường như chạy đã quá mệt, tựa hồ muốn nằm luôn ở chỗ đó, không nhúc nhích.

Tần Lạc Y gấp đến độ không biết làm sao, nàng quay đầu lại mới phát hiện, Dạ Luật Ngạn Thác ở phía sau đã chuẩn bị bắn tên rồi.

Nàng một tiếng kinh hô, khi Dạ Luật Ngạn Thác sắp bắn tên ra, Tần Lạc Y bỗng liều lĩnh nhảy xuống ngựa, muốn đuổi con tuyết hồ kia đi.

Nhưng lúc này tên đã rời cung.

Dạ Luật Ngạn Thác nháy mắt cả kinh, lập tức vận khi.

Tần Lạc Y chỉ thấy một luồng gió lạnh đi ngang qua, mũi tên tinh xảo cắm lên một thân cây khô.

Tần Lạc Y sợ đến mức ngồi bệt xuống đất, trên nền đất tuyết trắng khiến y phục của nàng ướt nhẹp.

“Nữ nhân đáng chết, nàng muốn làm gì đây!”

Dạ Luật Ngạn Thác gầm lên giận dữ, sai mấy bước dài đã đến trước mặt Tần Lạc Y, duỗi bàn tay kéo nàng vào lòng ôm chặt.

Trời ạ!

Dạ Luật Ngạn Thác vừa nghĩ đến cảnh tượng hồi nãy mà thấy sợ. May mà hắn phản ứng nhanh hơn, vận nội lực thay đổi hướng đi của mũi tên. Nếu không, mũi tên nhọn hoắt đó sẽ xuyên thẳng vào nàng.

Hắn ôm chặt lấy Tần Lạc Y, bàn tay hơi run rẩy.

Có trời mới biết, lúc ấy hắn sợ mất đi nàng đến mức nào.

Tần Lạc Y ngoan ngoãn để hắn ôm vào trong ngực, ở hông còn truyền đến hơi ấm quen thuộc, nàng còn cảm nhận được tay hắn run nhè nhẹ.

Tim đập nhanh, nàng ngẩng đầu lên. Một đôi mắt đẹp như hồng đào ngược lên nhìn hắn.

Hắn đang lo lắng cho ta sao?

Từ đôi bàn tay đang khế run kia còn có đôi mắt ngập tràn tức giận.

Người luôn chinh chiến sa trường đã quen với cảnh sinh tử máu me như hắn, vậy mà hôm nay, hắn lại vì mình mà khẩn trương lo sợ sao?

“Y Nhi...Y Nhi...”

Dạ Luật Ngạn Thác hiển nhiên biết nàng vừa bị dọa, đau lòng lại dùng hơi ấm của đôi môi an ủi lòng nàng.

Tần Lạc Y lẳng lặng cảm thụ sự ấm áp cùng dịu dàng của Dạ Luật Ngạn Thác, trái tim cũng từ từ trầm luân.

“Y Nhi, hãy hứa với ta, sau này nàng không được hờ đồ thế này nữa!”

Tần Lạc Y ngoan ngoãn nhượng bộ Dạ Luật Ngạn Thác khiến cơn tức của hắn biến mất không còn thấy bóng dáng, chỉ còn nghĩ lại vừa nãy mà sợ.

“Vâng!” Tần Lạc Y cắn môi.

Nàng cúi đầu, hiếm thấy nàng ngoan ngoãn nghe lời như thế.

Dạ Luật Ngạn Thác tỏ vẻ cưng chiều nàng, để cái đầu nho nhỏ của nàng tựa ở ngực mình, thờ dài một tiếng. Nàng có biết hắn mê luyến và thương yêu nàng thế nào không?

“Nhưng...”

Lập tức Tần Lạc Y tựa như nhớ ra cái gì, vội ngẩng đầu nhìn Dạ Luật Ngạn Thác chăm chú.

“Nhưng sao?”

Dạ Luật Ngạn Thác khoé miệng nhếch lên.

“Con bạch hồ kia, người đừng làm hại nó!”

Tần Lạc Y ngênh đón ánh mắt của Dạ Luật Ngạn Thác, trong giọng nói ôn nhu có tia khẩn cầu nhàn nhạt.

Dạ Luật Ngạn Thác nhìn thấy con bạch hồ đã khập khiễng đang chạy trốn, liền thi triển khinh công, đầu ngón chân mượn lực cành khô trong nháy mắt đã tóm được con bạch hồ kia về.

“Nàng muốn có nó?”

Dạ Luật Ngạn Thác giơ con bạch hồ lên nói với Tần Lạc Y.

Con bạch hồ giấy dựa, từ ánh mắt cũng có thể thấy nó đang rất sợ hãi.

“Đúng thế!”

Tần Lạc Y thực sự yêu thương con bạch hồ này, tiến lên một bước muốn ôm lấy nó.

Con bạch hồ có vẻ rất sợ hãi, Tần Lạc Y thấy ánh mắt chống đối của nó tâm đã thấy đau.

Dạ Luật Ngạn Thác giơ tay lên một cái, vốn từ độ cao này đến trước

ngực hắn Tần Lạc Y càng với không tới.

“Ngươi...”

Tần Lạc Y ngượng đỏ mặt, trong con ngươi như có ầm ỨC nhìn hắn.

“Nàng muốn có nó cũng được thôi, nhưng nàng phải...”

Dạ Luật Ngạn Thác trêu chọc Tần Lạc Y.

Tần Lạc Y nhìn Dạ Luật Ngạn Thác đang nở nụ cười đắc ý trên mặt, thân thể bất giác rụt một cái.

“Phải hôn ta một cái!” Hắn đưa ra yêu cầu tà ác.

Tần Lạc Y nhất thời vừa thẹn vừa giận.

Quyển 5 - Chương 10: Chúng binh trên tước

“Người... người là cái đồ Giậu đồ Bìm leo (1), ngụy quân tử (2) !”

(1) “Giậu đồ Bìm leo” là câu thành ngữ nói tới những hành vi lợi dụng việc một ai đó đang gặp điều không may hoặc khó khăn, hoạn nạn để lẩn lút, áp đảo và thậm chí nhiều kẻ như vậy gây phe cánh để đánh hội đồng người đang gặp nạn.

(2) Ngụy quân tử: Trái với quân tử, có nghĩa gần giống tiểu nhân. Chỉ loại người bỉ ổi, vô liêm sỉ, lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn để áp bức, đưa ra yêu cầu quá đáng.

Nàng vội vàng mắng hăn, trong đôi mắt đẹp hiện lên sự bối rối.

Da Luật Ngạn Thác cười ha ha.

Khuôn mặt tuần tú được chạm khắc sắc sảo của Da Luật Ngạn Thác lập tức kẻ sát lại khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Lạc Y :

“Ta không phải Liễu Hạ Huệ (3), tất nhiên khi đối mặt với tuyệt sắc giai nhân sẽ động tình !”

(3) Liễu Hạ Huệ (tiếng Hán: 柳下惠, 720 TCN- 621 TCN), tên thật là Triển Cầm (展禽), tự là Quý (季), người đất Liễu Hạ (柳下), nước Lỗ, thời Xuân Thu, nổi tiếng là một chính nhân quân tử.

Liễu Hạ Huệ một hôm dừng chân nghỉ qua đêm trước cổng thành, có một phụ nữ cũng đến trú chân. Trời lạnh người phụ nữ này bị cảm

lạnh rét cóng, Liễu Hạ Huệ liền cởi áo mình ra khoác lên người cô ta rồi ôm vào lòng để cô ta hết lạnh, mà trong lòng không hề có một chút tà tâm (tâm tư xấu xa).

Lại có lần Liễu Hạ Huệ ngồi xe ngựa với đàn bà, đi cả quãng đường dài mà mắt ông chỉ nhìn thẳng chứ không hề liếc ngang lần nào.

Lời hần nói, suy cho cùng không có đạo lý gì có thể phản bác lại.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Lạc Y vốn trắng nõn, nay bỗng trở nên đỏ bừng.

“Sao? Dùng môi thơm đổi lấy một sinh mệnh, không phải rất đáng ư?”

Da Luật Ngạn Thác như đang trêu chọc tiểu cô nương.

“Người hứa sẽ không đổi ý chứ?”

Tần Lạc Y sợ hần quyết nợ.

“Ta hứa!”

Da Luật ngạn thác cúi đầu nói.

Bản thân hần đã làm gì để lưu lại ấn tượng lật lọng trong lòng nàng?

Tần Lạc Y thở dài một hơi, nàng vòng hai tay qua cổ Da Luật Ngạn Thác, kiễng mũi chân, nhanh chóng lướt qua môi hần.

Sau đó nàng lui về phía sau hai bước, cố gắng cách xa hần một chút.

“Đây là cái gì?”

Da Luật Ngạn Thác không vui, giương đôi mày kiếm, thấp giọng hỏi.

“Hôn!”

Trong mắt Tần Lạc Y hiện lên thần sắc chế nhạo.

“Hừ, người không được quyết nợ, đưa Bạch hồ cho ta!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường ngẩng cao.

Trên mặt Da Luật Ngạn Thác ngay lập tức hiện lên vẻ tà mị, hần tiến hai bước, vươn tay kéo Tần Lạc Y lại gần hơn.

“Để ta dạy nàng biết như thế nào mới gọi là hôn!”

Nói xong, say mê hạ đôi môi xuống, mang theo khí chất cuồng ngạo có thể chết người và khí phách vương giả, chiếm đoạt cái miệng nhỏ nhắn của Tần Lạc Y, làm nàng triệt để mất phương hướng...

“Vương thượng!”

Lúc các binh sĩ thấy Da Luật Ngạn Thác dẫn Tần Lạc Y xuất hiện trước mắt mọi người thì đều tiến lên.

“Ồ Vương thượng, đây là con mồi ngài bắt được?”

Khiêm Ngạo buồn cười nhìn Tần Lạc Y ôm Bạch hồ trong lòng.

Đám binh lính cũng là hai mặt nhìn nhau.

Tài bắn cung chính xác của Vương thượng sớm đã vang danh, nhưng con Bạch hồ kia chỉ bị thương ở mắt cá chân. Điều này làm

bọn họ có chút kinh ngạc.

Da Luật Ngạn Thác cũng không tức giận, chẳng qua là nhẹ nhàng nhếch khóe môi, vui vẻ nhìn Tần Lạc Y.

Tần Lạc Y bị hấn nhìn đến ngượng. Nàng vội từ biệt, nhanh chân chạy tới chỗ Sơ Tuyết và Thái Nam.

“Tiểu thư...”

“Chủ tử...”

Sơ Tuyết và Thái Nam cùng nhau chạy lại, cũng cùng nhau vươn tay định nhận lấy tiểu Bạch Hồ trong lòng Tần Lạc Y.

“Này... Người thật đáng ghét!”

Sơ Tuyết đánh bốp một cái, làm rớt cánh tay nhỏ bé đang vươn ra của Thái Nam.

“Hừ! Người mới đáng ghét, chủ tử là của ta, người dựa vào cái gì để cầm đồ giúp nàng?”

Thái Nam tức giận vặn vẹo eo, lớn tiếng quát Sơ Tuyết.

“Người thật buồn cười! Ai là chủ tử của người? Người có biết bình thường tiểu thư thích ăn gì, làm gì không?”

Sơ Tuyết nói xong còn dùng sức đẩy Thái Nam qua một bên.

“Đương nhiên ta biết rõ! Hừ! Người đừng tưởng rằng chỉ có người mới hiểu chủ tử.

Thái Nam tức giận tới mức dậm chân.

Tần Lạc Y bất đắc dĩ lắc đầu :

“Được rồi, đừng ồn ào nữa! Thái Nam, em ôm nó, Sơ Tuyết, em theo ta học băng bó!”

Nàng sắp xếp hợp tình hợp lý làm hai tiểu nhà đầu đều rất vui vẻ.

Da Luật Ngạn Thác cúi đầu cười khổ khi nhìn một màn vừa rồi, từ lúc nào thì đám nha hoàn trở nên khoa trương như vậy?

Khiêm Ngạo cố gắng không bật cười, bước lên dùng sức vỗ mạnh vào bả vai Da Luật Ngạn Thác.

“Sao? Vẫn không thể so với ta, đúng chứ?”

Nói xong hắn còn giơ con mồi mình bắt được lên.

Da Luật Ngạn Thác nhanh chóng khôi phục lại vẻ cuồng ngạo và lạnh lùng thường ngày, hắn chép miệng nói với Khiêm Ngạo:

“Cho tới bây giờ, bốn vương chưa từng thỏa hiệp với người nào!”

Da Luật Ngạn Thác nói xong thì khế chống bàn tay to, ung dung nhảy lên lưng ngựa, ngồi vững vàng trên đó.

Đám binh lính cũng phát ra tiếng kêu ủng hộ.

Tần Lạc Y ở cách đó không xa đang nhìn bóng dáng cao lớn trên lưng ngựa của Da Luật Ngạn Thác, nhìn tư thế oai hùng như hiệu lệnh thiên hạ của hắn, dường như nàng có thể thấy được sự cuồng mị và khí phách trên chiến trường của hắn.

Nàng không kìm lòng nổi mà dõi theo gương mặt nam tính tràn đầy mị lực phương Bắc của hắn, còn cả dáng người rắn chắc. Nhìn nhìn, nàng cảm thấy hai má lại lần nữa đỏ nung...

Da Luật Ngạn Thác như nhận ra điều gì, đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt sắc bén lướt qua bốn phía rồi nhanh chóng quay lại, chính xác không nhầm lẫn khóa lại đôi mắt của nàng...

Dường như hắn nhìn thấy màu đỏ thắm trên gò má nàng, mắt hắn chợt lóe ý cười.

Tần Lạc Y theo phản xạ nâng tay nhỏ che mặt, nhưng lại phát hiện động tác của mình quá rõ ràng nên nàng buông tay xuống.

Dường như phản ứng xấu hổ của nàng chọc cười hắn, khóe môi kiên nghị vốn mím chặt, nay dần dần gợn những nếp nhăn khi cười.

Nhận ra ánh mắt trao đổi mập mờ của hai người bọn họ, Khiêm Ngạo cưỡi ngựa tiến lên, dùng âm lượng không lớn không nhỏ, vừa vặn đủ khiến Tần Lạc Y nghe rõ, nói:

“Xem ra người có vốn liếng mê hoặc con gái nhà người ta!”

Vài binh sĩ khá lớn mật cũng tiến đến phía trước, nói bên người Da Luật Ngạn Thác :

“Ôi, cô nương đỏ mặt kìa!”

“Vương thượng anh dũng như vậy, chắc cô nương đã động tâm!”

“Thật đó, đây gọi là *“Tương Vương có ý, thần nữ cũng có tình”* đó!”

Câu gốc là “Tương Vương có ý, Thần nữ vô tâm”: Câu này dựa theo một tích cổ. Vào thời Chiến quốc thì Vu Sơn thần nữ ái mộ Sở Tương Vương, lên xuống phàm trần gặp gỡ, Tương Vương vừa thấy nàng liền giật nảy mình, muốn kết duyên vợ chồng, nhưng tiên phàm cách trở, không thể như nguyện. Sau khi Tương Vương hồi cung vẫn vẫn nhớ mãi không quên thần nữ, Vu Sơn thần nữ vì giải mối tình si của Tương Vương, mới vào trong mộng kết hợp cùng Tương Vương, sau đó tặng ngọc bội chia tay. Sau này Tương Vương lại đến Vu Sơn, xa lánh các giai nhân khác, thần nữ hiện thân, giải thích tiền duyên đã hết, xin Sở Vương hãy quên chuyện cũ, chuyên tâm vì xã tắc, rồi từ biệt trở về Thiên Đình (lachoacung.wordpress.com)

Đám binh sĩ lên nhìn Đông Lâm Vương, thấy vương thượng không lộ ra sắc mặt tức giận thì từ từ thềm nói trở thành ám chỉ đầy thích thú.

Quyển 5 - Chương 11: Trong rừng kinh hồn

Những tiếng cười nói truyền đến, Tần Lạc Y nghe mà sắc mặt tối sầm, đôi lông mày nhăn lại. Nàng dứt khoát xoay người đi vào rừng, mắt không còn sự tĩnh lặng.

“Đủ rồi! Chuẩn bị đi thôi!”

Đông Lâm Vương Da Luật Ngạn Thác bình tĩnh nói, đôi mắt thâm thúy của hắn nhìn bóng trắng xinh đẹp biến mất trong rừng...

Mọi người nhanh chóng im lặng, không lên tiếng nữa, sau đó lập tức tản ra.

Giọng đám lính dần biến mất nơi rừng cây rậm rạp. Tần Lạc Y một đường đi thẳng, nàng hưởng thụ không khí trong trẻo lành lạnh dưới ánh mặt trời ấm áp.

Từng đợt tiếng nước chảy thu hút sự chú ý của nàng.

Tần Lạc Y đi theo âm thanh ấy, lúc thấy dòng suối xuất hiện trước mắt thì trên mặt nàng lộ vẻ vui mừng.

Nàng cẩn thận tránh khỏi những hòn đá, đi tới gần dòng suối, nhẹ nhàng vén áo trắng, cẩn thận rửa sạch.

Vì vừa nãy phải ôm Tiểu Bạch Hồ nên áo nàng đã sớm dính vết máu.

Rửa được một lúc thì Tần Lạc Y đứng dậy, đi tới cạnh một cây rừng.

Nàng thong thả ngồi trên tảng đá lớn được đặt dưới đất.

Ánh nắng mặt trời sau giờ Ngọ coi như ấm áp, chiếu vào người Tần Lạc Y làm nàng cảm thấy ấm áp.

Nàng từ từ nhắm hai mắt, lẳng lặng hưởng thụ sự yên tĩnh sau giờ Ngọ .

Nhưng Tần Lạc Y không biết, giờ phút này, một cổ nguy hiểm đang tới gần nàng.

Tần Lạc Y đang hưởng thụ ánh mặt trời thì đột nhiên nàng cảm thấy có một cơn gió lạnh xẹt qua bên tai.

“Vù...”

Nàng bỗng trợn mắt.

Không đợi Tần Lạc Y kịp phản ứng, một bóng dáng cao to đã nhanh chóng lướt qua nàng.

Ngay sau đó, một chiếc phi tiêu đằng đằng sát khí bị một cục đá làm chệch phương hướng, vũng vàng cắm vào cành cây bên cạnh Tần Lạc Y.

“A...!”

Đột nhiên xảy ra chuyện làm Tần Lạc Y cả kinh, nàng che môi, ngạc nhiên bật dậy.

Mà đúng lúc này, trong nháy mắt nàng được kéo vào một lồng ngực quen thuộc...

“Là ta, đừng sợ!”

Nàng ngẩng đầu định hỏi gì đó nhưng lại giật mình khi thấy sắc mặt Da Luật Ngạn Thác nhanh chóng chuyển thành xơ xác tiêu điều.

Sau đó hắn đột ngột nhảy khỏi mặt đất, rồi ôm Tần Lạc Y nhảy qua những tán cây.

Tần Lạc Y chỉ thấy một trận choáng váng.

Nàng lấy tay gắt gao che môi ngăn tiếng hét chói tai, hai tay ôm chặt cánh tay mạnh mẽ của Da Luật Ngạn Thác.

“Ngoan ngoan chờ ta!”

Da Luật Ngạn Thác liếc mắt đã nhìn ra sự hoảng sợ trong đôi mắt Tần Lạc Y, hắn nhỏ giọng nói.

Sau đó hắn liền nhún người thi triển khinh công, chỉ còn thấy ánh sáng qua lại trên những ngọn cây. Dưới ánh mặt trời chói mắt, mấy bóng đen mờ ảo đang sau nhanh chóng di chuyển.

Một tay Tần Lạc Y đè chặt bộ ngực đang phập phồng, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên tái nhợt, ngay cả đôi môi hồng nhuận cũng không khống chế được mà run rẩy...

“Đông Lâm Vương, để mạng lại!”

Tiếng quát tháo hung ác vang vọng khắp rừng.

Đông Lâm Vương?

Tần Lạc Y hoảng sợ, xem chút nữa từ trên cây rơi xuống. Nàng gắt

gao bám lấy thân cây bên cạnh.

Đối phương có khí thế mạnh mẽ, thích khách nhắm vào Da Luật Ngạn Thác mà đến ư?

Da Luật Ngạn Thác!

Tâm Tần Lạc Y phút chốc đau đớn, nàng không tự chủ được mà lo lắng cho hắn.

Số người của đối phương hình như không hề ít, hơn nữa võ công họ cũng rất cao cường, Da Luật Ngạn Thác lại chỉ có một mình, đám Khiêm Ngạo nhất định còn đang trong trận săn bắn bên kia rừng.

Làm sao bây giờ?

Tần Lạc Y nhìn quanh bốn phía, muốn tìm kiếm thân ảnh quen thuộc của Da Luật Ngạn Thác.

Nhưng mà cái gì cũng không thấy!

Nàng chỉ nghe được từng đợt tiếng động kịch liệt do cành cây gãy phát ra. Sau đó toàn bộ khu rừng bỗng ngưng quay về trạng thái yên tĩnh, ngay cả côn trùng cũng mất tiếng.

“Da Luật Ngạn Thác...”

Tần Lạc Y sợ hãi gọi. Nàng không dám nhúc nhích, tim đập nhanh như muốn nhảy khỏi lồng ngực.

Tất cả đều im lặng quá mức tưởng tượng. Tại sao không có tiếng động gì vậy?

Trong lòng Tần Lạc Y hoảng hốt. Không được, nàng phải đi tìm đám Khiêm Ngạo!

Nàng lo lắng nhìn vị trí hiện tại của mình. May quá, đây không phải chỗ cao nhất của cây.

Nhưng độ cao này đối với một người không biết chút võ công nào như Tần Lạc Y mà nói, vẫn là một thách thức...

Nàng cẩn thận nắm từng cành cây gần nhau, cố gắng giẫm lên cành cây để trèo xuống, ai ngờ...

“A...”

Cả người Tần Lạc Y nghiêng về phía sau, ngã xuống dưới.

“Bịch” một tiếng, lưng nàng hung hăng tiếp xúc với đất.

May mà có lớp tuyết dày đọng lại, nếu không thì bất cứ tảng đá nào nhô lên cũng đủ lấy mạng Tần Lạc Y.

Tần Lạc Y cảm giác như lục phủ ngũ tạng của nàng đều rút ra ngoài. Nàng cố nén đau đớn trên người mà đứng dậy.

“Da Luật Ngạn Thác!”

Nàng thở hết to tên hắn.

“Á !”

Nơi mắt cá chân Tần Lạc Y truyền đến một đợt đau đớn.

Nàng cúi đầu nhìn, thì ra một chiếc giày đã biến đầu mắt, chỗ xương

mắt cá chân tất nhiên bị trật.

Da Luật Ngạn Thác đã đi đâu rồi?

Tại sao không có một tiếng động nào?

Chẳng lẽ hửn...

Không!

Tần Lạc Y cảm giác như đất trời sụp đổ, nàng kìm nén không khóc, chống cái chân bị thương đi từng bước một về phía trước.

Ngay lúc nàng đang nghi ngờ sợ hãi thì chợt có một ánh sáng màu đỏ lóe lên bên khóe mắt nàng

Tần Lạc Y thở mạnh, nàng cúi đầu nhìn dòng suối vốn trong veo bên chân nàng mà nay bắt đầu từ đầu nguồn, có mấy mảng nước màu hồng nhạt chảy xuống, từng mảng màu hồng nhạt dần dần chuyển thành một mảng lớn màu đỏ...máu?“A...”

Cảnh tượng khủng khiếp như tia sét nhanh chóng đánh thẳng vào đầu Tần Lạc Y.

Nàng cúi đầu sững sốt một lúc, sau đó lập tức sợ hãi hét toáng lên.

Nếu Tần Lạc Y chỉ nhìn thấy từng mảng máu tươi không thôi thì chưa đủ dọa nàng sợ đến kêu ra tiếng.

Bởi vì nàng tinh thông y thuật nên đã quen thấy máu tươi, nhưng điều thực sự làm nàng cảm thấy khủng khiếp là phía trên dòng suối có một thi thể đang nổi lềnh bềnh.

Tay Tần Lạc Y run rẩy lợi hại, đầu óc nàng giống như đã mất đi ý thức.

Da Luật Ngạn Thác...

Nghĩ đến đây, Tần Lạc Y chẳng thém quan tâm tới đau đớn truyền tới từ mắt cá chân. Nàng giẫm lên băng tuyết rét lạnh, chạy về phía dòng suối.

“Da Luật Ngạn Thác?”

Tay nàng run run, nàng muốn xác định thi thể kia không phải là người trong lòng nàng đang nghĩ tới.

Khi nhìn rõ gương mặt của thi thể thì nàng lập tức hít vào một hơi, đôi mắt vì hoảng sợ mà trừng thật to...

Người nọ tất nhiên không phải Da Luật Ngạn Thác, nhưng mà hai cánh tay của hắn đã bị kẻ khác chặt đứt...

Tần Lạc Y chưa bao giờ gặp phải chuyện tình kinh khủng như vậy. Nàng nhin cảm giác buồn nôn xuống, trong mắt chứa nước, thân thể không ngừng lùi về phía sau.

“A...”

Cuối cùng nàng không nhin nổi nữa, sắc mặt trắng bệch chạy vào bờ, cầm làn váy lên rồi vùi đầu chạy vào đường cũ.

Nhưng không ngờ nàng lại đột nhiên đụng vào một lòng ngực ấm áp mang theo mùi máu tanh, làm cho nàng ngay lập tức hoảng sợ thét chói tai.

“A...a...”

Trong nháy mắt tiếp theo, mọi nàng bị một bàn tay gắt gao bịt lại.

“Đừng kêu nữa, là ta.”

Trên đỉnh đầu vang lên giọng nói quen thuộc, trấn an Tần Lạc Y.

“Da Luật...”

Tần Lạc Y ngẩng đầu. Lúc nàng phát hiện người nọ là Da Luật Ngạn Thác, liền đánh liên tục vào ngực hắn, mặc cho Da Luật Ngạn Thác ôm chặt lấy nàng, nàng vẫn cứ khóc không thành tiếng, run rẩy trốn trong lòng ngực hắn.

“Ồn rồi, không sao rồi.”

Da Luật Ngạn Thác đưa tay vỗ vỗ Tần Lạc Y, nhẹ nhàng trấn an sợ hãi của nàng.

Tần Lạc Y đang khóc nên tất nhiên không phát hiện ra hai mắt hắn lóe ánh sáng kỳ dị, nàng cũng không chú ý tới đôi bàn tay cứng ngắc đang khoác lên lưng nàng.

Ý niệm giết người vốn còn tụ trong đầu hắn không tiêu tán, nhưng vào lúc nước mắt nàng thấm ướt ngực hắn, lại như có cơn mưa mát lạnh rơi xuống, lập tức dập tắt tia sát ý còn sót nơi mắt hắn.

Cảm nhận thiên hạ trong lòng còn run rẩy, lý trí hắn trở lại:

“Y nhi, đừng khóc!”

Thân hình Da Luật Ngạn Thác cũng từ từ thả lỏng, hai tay hắn dịu

dàng xoa lưng nàng, bắt đầu vỗ nhè nhẹ.

“Ta nhìn thấy máu... Còn thấy... thi thể kia...”

Nàng hoảng sợ không dám nói tiếp.

Nàng đã từng nghĩ, hẳn nhất định bị giết chết.

“Nàng đang lo lắng cho ta? Bọn chúng còn chưa có bản lĩnh lấy mạng Đông Lâm Vương ta!”

Da Luật Ngạn Thác thấy Tần Lạc Y khẩn trương như vậy liền nhẹ giọng cười nói.

Đột nhiên hắn nghĩ tới điều gì đó, lập tức đẩy Tần Lạc Y ra.

Đôi mắt màu đen của hắn nhìn Tần Lạc Y từ trên xuống dưới.

“Chết tiệt, nàng dám nhảy từ trên cây xuống?”

Tiếng hắn gầm giận dữ còn kèm sự đau lòng rất lớn.

“Ta thấy dường như đối phương có không ít người, nên ta cho rằng...”

Nàng sợ hãi nắm chặt vạt áo trước ngực hắn...

Ngay sau đó, Tần Lạc Y liền bị Da Luật Ngạn Thác gắt gao kéo vào trong lòng.

“Vương Thượng!”

Giọng nói lo lắng của Khiêm Ngạo truyền đến.

“Vương thượng...”

Phía sau Khiêm Ngạo là đám binh sĩ mang theo binh khí, bọn họ đều lao ra từ rừng.

Nhìn thấy Da Luật Ngạn Thác, ai cũng rất nhanh biết chuyện gì đã xảy ra, tất cả mọi người vội quỳ xuống.

“Thuộc hạ tới chậm, bảo hộ bất lực (*Không hết sức bảo vệ*), mong Vương thượng giáng tội!”

“Bốn vương không sao!”

Da Luật Ngạn Thác nói, tuy hắn nói nhưng ánh mắt vẫn không rời khỏi người Tần Lạc Y.

Khiêm Ngạo vội vàng đến cạnh Da Luật Ngạn Thác:

“Ta dẫn người đi xung quanh tìm kiếm!”

Da Luật Ngạn Thác giờ bàn tay to:

“Không cần, lập tức về phủ, Y nhi bị thương!”

Ánh mắt hắn gắt gao khóa trên chân phải khập khiễng của Tần Lạc Y.

Người muốn giết Đông Lâm Vương hắn nhiều không kể hết, cho nên hắn đã quá quen thuộc, nhưng đột nhiên hôm nay hắn sợ, sợ vì mình mà Y nhi vô tội phải chết.

Giống như lúc này, nếu hắn không phát hiện đúng lúc, e rằng Y nhi

đã sớm vong mạng dưới mũi phi tiêu kia.

Hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người có ý định thương tổn Y nhi, bởi vậy lúc này hắn vừa xuống tay đã có thể ngoan tuyệt như thế.

“Ta... Ta không sao!”

Tần Lạc Y thấy Da Luật Ngạn Thác nhìn chăm chăm chân phải bị thương của mình thì vội vã nói.

“Nữ nhân ngọc, sao không ngoan ngoãn chờ ta trở lại?”

Da Luật Ngạn Thác vừa nghĩ tới chuyện nàng nhảy từ trên cây xuống, lòng vẫn còn đau.

Hắn biết nàng lo lắng cho hắn, chắc chắn là vậy, trong lòng nàng có hắn!

Ngay sau đó, hắn ngẩng đầu nhìn chiếc giày treo trên cây.

Hắn nhanh chóng đứng dậy, nhún người nhảy lên cây, ngay lập tức giày của Tần Lạc Y đã nằm trong tay hắn.

“Giày của ta...”

Tần Lạc Y ngượng ngùng kêu một tiếng.

Giữa lòng mây Da Luật Ngạn Thác vẫn còn có nét tức giận, hắn cầm chiếc giày xinh xắn kia đến trước mặt nàng.

“Nhấc chân!”

Hắn ra lệnh.

Tiếp đó, trước vẻ mặt ngạc nhiên của mọi người, hắn quỳ một chân dưới đất, để cái chân nhỏ bị thương của Tần Lạc Y dẫm lên đầu gối mình, hắn vì nàng đeo giày.

Tính cả bản thân, Tần Lạc Y lập tức nghe thấy âm thanh hít vào của mọi người.

Đông Lâm Vương cao cao tại thượng, vậy mà không hề cố kị ở trước mặt thuộc hạ mình đeo giày cho một nữ nhân!

Ngay sau đấy, Tần Lạc Y liền bị Da Luật Ngạn Thác ôm lấy...

“Lập tức hồi phủ!”

Da Luật Ngạn Thác ra lệnh một tiếng, rồi mang theo binh sĩ rời rùng.

Tần Lạc Y gắt gao dán vào ngực hắn, nghe tiếng tim đập vững vàng của hắn, lòng nàng cũng theo đó mà bay bổng, dường như cũng an toàn...

Quyển 5 - Chương 12: Dân chúng cúng bái

Nhàn nhã bên sân cùng nhau chơi đùa,

Hoa rơi nước chảy, cảnh đẹp biết bao.

Không hận,

Không toan tính vì tình,

Mặc Nguyệt Lão se mối tơ hồng.

(Lệ Quỷ: Ôi, bài thơ! :v)

Trên đường về phủ, Da Luật Ngạn Thác vẫn luôn ôm lấy Tần Lạc Y ngồi trên ngựa.

Tần Lạc Y lẳng lặng dán vào lòng Da Luật Ngạn Thác, dường như nàng chưa từng ngoan ngoãn đến vậy!

Ngựa Hãn Huyết dẫn đầu đám binh sĩ đi về phía cổng thành.

Theo sau là Khiêm Ngạo, tiếp nữa là đoàn xe ngựa tinh xảo, cuối cùng là hai đội tinh binh đã qua huấn luyện, nghiêm chỉnh bước đều, không phát ra hơi thở.

Đoàn quân trầm tĩnh mà uy vũ làm dân chúng trên đường lớn kinh thành xôn xao. Họ dừng mọi hoạt động, im lặng đứng ở hai bên đường rồi ngẩng đầu, nín thở nhìn Đông Lâm Vương cao cao tại

thượng.

Tần Lạc Y bị vẻ mặt của dân chúng trong thành dọa sợ, đang lúc nàng cho rằng nam nhân phía sau quả nhiên đáng sợ như trong truyền thuyết thì...

“Đông Lâm Vương vạn tuế!”

“Đông Lâm Vương bách chiến bách thắng!”

“Đông lâm Vương vạn phúc!”

Dân chúng hai bên đột nhiên cao giọng hô, hơn nữa tất cả đều quỳ xuống làm lễ.

Âm thanh sóng sau cao hơn sóng trước. Có thể thấy rằng trong lòng dân chúng, uy nghiêm của Đông Lâm Vương và Thiên tử là ngang nhau.

Tần Lạc Y không nén nổi lấy tay che miệng, ánh mắt nàng lộ ra kinh ngạc.

Da Luật Ngạn Thác vững vàng ngồi trên lưng ngựa. Khó ai phát hiện, khóe môi hần khẽ nhếch, gương nụ cười. Hần như vị vương giả trẻ, căng tràn sức sống.

Trời sinh khí thể uy nghiêm bức người mới có năng lực lĩnh binh làm người sợ hãi, dường như vì khí thể này mà ngay từ nhỏ mọi người đã biết người nam nhân này nhất định sẽ trở thành chúa tể chiến trường thời loạn lạc. Dù có đến nơi nào thì hần cũng sẽ trở thành tiêu điểm để mọi người chăm chú nhìn.

Giờ này phút này, trong lòng dân chúng, hần giống như thần linh.

Trời sinh trên người hẳn tản mát mị lực của kẻ lãnh đạo, tràn ngập sức mạnh thuyết phục người khác.

Ngồi trên chiến mã cao quý đi đầu đội ngũ, Tần Lạc Y quay lại nhìn binh lính đằng sau...

Mắt đám lính cũng chứa đầy tin cậy và vẻ sùng bái.

Tần Lạc Y đã hiểu nguyên nhân vì sao Đông Lâm Vương luôn luôn bách chiến bách thắng nơi sa trường.

Một quân đội bách chiến bách thắng, là do chất chứ không phải lượng, ngoại trừ tố chất cao thấp còn có lòng quân đoàn kết, ý chí chiến đấu dồi dào, mấu chốt thắng trận là ở đây.

Bởi cái gọi là đặc nhân tâm người giang sơn (1), rõ ràng Da Luật Ngạn Thác làm được điều ấy.

(1) Đặc nhân tâm người giang sơn: Đại ý: Hiểu lòng người trong thiên hạ. Hay dạng dạng kiểu biết người khác nghĩ gì, muốn gì, khát vọng cái gì. Ý cả câu muốn nói, anh Luật nắm rõ tâm lí, tham vọng cũng như điều mong mỏi của lính nên điều binh giỏi, có chiến thuật => Lúc nào cũng thắng. :3

Tần Lạc Y nghĩ tới đó, lại cảm nhận được sức mạnh bùng cháy phía sau, mặt nàng không khỏi đỏ lên.

Nàng nhanh chóng đưa mắt nhìn vào dân chúng đang quỳ lễ Da Luật Ngạn Thác.

Nàng cảm giác được sự sùng bái của dân chúng hai bên, họ mở to mắt nhìn chăm chăm nàng và Đông Lâm Vương.

Tần Lạc Y hơi mất tự nhiên, nàng không có thói quen trở thành mục tiêu được người khác chú ý.

Nàng không biết khi dân chúng thấy nàng và Đông Lâm Vương ngồi chung một ngựa sẽ có suy nghĩ gì.

Họ dùng ánh mắt thế nào đánh giá nàng đây?

Da Luật Ngạn Thác dường như biết được bản khoả trong lòng Tần Lạc Y, hẳn chẳng những không xấu hổ mà còn dùng lực siết eo nàng, làm nàng càng thêm nhập sát vào ngực hắn.

Mặt Tần Lạc Y đỏ bừng, nàng rất muốn tìm cái lỗ để chui xuống.

Da Luật Ngạn Thác nhìn thấy bộ dạng ngượng ngùng của nữ tử trong ngực thì lòng rung động, giống như một dòng nước ấm nhẹ nhẹ hòa vào ba thước nước lạnh trong hồ.

Trong hai mươi tám năm qua, chưa từng có một nữ tử mang đến cảm giác như vậy cho hắn, dường như chỉ cần nhìn nàng là hắn đã có cảm giác hạnh phúc.

Nàng yên tĩnh như u cốc hoa lan thoát ly trần thế, làm trái tim máu tanh giết chóc nơi hắn chậm rãi yên tĩnh lại.

Nàng như tiếng đàn của nàng, sâu thẳm, ngập tràn cảm giác yên lòng...

“Mang nó!”

Da Luật Ngạn Thác lấy ra một vật từ trong lòng, đưa cho Tần Lạc Y.

Tần Lạc Y chăm chú nhìn. Đây là mệnh phù của hắn!

Nàng cắn chặt môi. Mệnh phù này là đầu sỏ chọc cha nuôi tức giận!

Đôi mắt trong suốt như ngọc lưu ly của Tần Lạc Y nhìn vào Da Luật Ngạn Thác, ánh mắt như nước làm lòng Da Luật Ngạn Thác nhói đau.

“Ta... Ta không đeo!” Giọng nói êm ái ẩn ẩn sự quật cường.

Mắt Da Luật Ngạn Thác tối sầm lại, hắn cũng không tức giận, chỉ nhẹ giọng nói với nàng:

“Thế gian chỉ mỗi Y nhi có đủ tư cách đeo vật này!”

Vẻ mặt Tần Lạc Y căng thẳng, đây... là hứa hẹn hắn dành cho nàng sao?

Da Luật Ngạn Thác thở dài một hơi. Hắn không để ý sự phản đối của Tần Lạc Y mà tự mình đeo mệnh phù đại biểu quyền lực và uy nghiêm lên người nàng.

“Nếu nàng muốn có nhiều người chết thì... cứ việc lấy nó xuống!”

Da Luật Ngạn Thác cúi đầu, giọng nói chứa mùi vị đe dọa.

Hắn cảm nhận được thân thể nhỏ nhỏ của nàng đang run rẩy. Hắn ngẩng đầu, nụ cười nở bên môi.

Nếu như có thể thì hắn tuyệt đối sẽ không nói lời như vậy hù nàng.

Nhưng đơn thuần như nàng, thiện lương như nàng, nào biết nhân thế chứa đầy nguy hiểm? Vì bảo vệ sự an nguy của nàng, hắn chỉ có thể làm vậy.

Hành động đó của Da Luật Ngạn Thác lập tức làm dân chúng kinh ngạc.

Đông Lâm Vương trong mắt họ luôn là người lạnh lẽo, tiêu điều. Chuyện khó xảy ra kia trong truyền thuyết, Đông Lâm Vương giận dữ vì hồng nhan, đó là vì nữ nhân kia ư?

Chỉ thấy nữ tử nọ quần áo trắng tươm, tóc đen như mực choàng qua đầu vai, rơi đến thắt lưng, khuôn mặt tuyệt mỹ lạnh nhạt như nước mùa thu.

Đông Lâm Vương giao mệnh phù – đại biểu quyền uy hoàng thất cho vị cô nương này, cũng ám chỉ trước mặt mọi người, nàng là nữ nhân của Đông Lâm Vương.

Quả nhiên, mỹ nhân tuyệt sắc và Đông Lâm Vương cao lớn tuấn lãng là một đôi trời đất tạo nên.

HẾT QUYỂN 5

Quyển 6 - Chương 1: Đại hoàng tử Da Luật Bội vương vấn Tần Lạc Y

Tam sinh túy mộng, tâm vấn tử điệp phiên phi dục

Lạc hàn thâm thu, biệt hận hà xử câu

Tịch ngâm tây phong, huyên lạc kí li sầu

Thiên nhai viễn, yên trần tùy khứ, hảo mộng thặng không u....

Sáng sớm tỉnh lại đã không thấy Da Luật Ngạn Thác đâu, chắc trong cung có việc nên cho gọi hấn vào, cũng không biết là việc gì nữa.

“Chủ nhân, ngài tỉnh rồi!”

Thái Nam nghe được bên trong có tiếng động thì tươi cười đẩy cửa vào, khuôn mặt không giấu được vẻ hâm mộ.

Khoé môi Tần Lạc Y nở nụ cười rồi đứng dậy.

“Nước ấm đã chuẩn bị xong rồi!”

Thái Nam vội vàng mở miệng nói.

Hương thơm của đậu khấu (1) nhẹ nhàng lay động theo dòng nước ấm, hơi nước màu trắng sữa lơ lửng trôi xung quanh thùng gỗ được làm bằng cây tử đàn, phía trên thùng gỗ có khảm vàng. Tần Lạc Y

nhìn mà không nén nổi giật mình.

(1) Đậu khấu

Thái Nam đem y phục sạch đã chuẩn bị sẵn ra rồi nói với Tần Lạc Y: “Chủ tử, trước khi Sơ Tuyết đi đã nói với ta, người thích tắm trong nước có thả hương thơm, vì vậy Thái Nam đã làm theo.”

Trong mắt Tần Lạc Y lộ vẻ xúc động, nàng đưa tay khẽ lướt qua sợi tóc trên trán Thái Nam, giọng nói êm ái như tiếng đàn vang lên: “Cảm ơn người!”

Tần Lạc Y từ từ chìm vào trong nước, nước ấm tẩy rửa làn da như bạch ngọc, một giọt nước mắt rơi xuống nước, biến mất trong hơi nước.

Sau đợt săn bắn đó thì nàng tách ra khỏi Sơ Tuyết, nàng vẫn ở lại Đông Lâm Phủ, còn Sơ Tuyết theo Khiêm Ngạo về tướng quân phủ.

Thật sự là tạo hoá trêu người! Tìm mọi cách trốn tránh, nhưng lại không trốn thoát chữ tình!

Một giọt nước mắt theo hương thơm biến mất trong không khí.

Tần Lạc Y đưa tay nhặt một cánh hoa, hương thơm thanh nhã quanh quẩn ở chóp mũi nàng. Nàng cúi đầu nhìn cánh hoa trong tay rồi trầm ngâm.

“Khinh cơ nhược cốt tán u ba, canh tương kim nhị phiếm lưu hà.” (2)

(2) Một bài thơ của Tô Thức – Tô Đông Pha

Đã là kiếp nạn, nàng liền chấp nhận kiếp nạn này, nhưng ... tình kiếp

ở đâu?

Bản thân mình phải làm thế nào?

Đột nhiên trong đầu nàng hiện lên hình ảnh nam nhân lãnh ngạo kia.

Than nhẹ một tiếng, vừa giống như khóc, lại vừa giống kể lể.

Tần Lạc Y từ từ đứng dậy, tóc đen như mực, xoa qua đầu vai, rơi xuống thắt lưng, nàng không chút để ý đưa tay lấy quần áo bên ngoài bình phong phủ lên.

Nàng ngồi yên lặng trước bàn trang điểm, Thái Nam đứng bên cạnh đợi hầu hạ lập tức quỳ xuống rồi nâng mái tóc dài đen nhánh của nàng lên, sau đó dùng khăn nhẹ nhàng lau khô, cuối cùng dùng lược ngọc chấm Bách Hoa lộ chải lên, chỉ một lúc sau, một búi tóc xinh đẹp đã được vấn lên.

Tần Lạc Y từ đầu đến cuối đều mặc Hán phục, búi tóc kiểu Hán, vậy nên lúc Thái Nam búi tóc cho nàng có để lại một ít tóc dài buông xuống bên hông.

Tần Lạc Y nhẹ vuốt ve tua cờ màu bạc rơi nhẹ bên hông, nhìn gương mặt trong tấm gương, áo khoác ngoài màu trắng thêu tơ vàng, áo lót màu trắng, thướt tha duyên dáng giống như đoá hoa dâm bụt nở rộ, thanh lịch an bình lại tự nhiên hào phóng.

Dường như Tần Lạc Y đã quen dần với khí lạnh của mùa đông.

Sáng sớm, sương mờ mịt. Trong đình Túy Trúc Âm hiểm có người đi vào, lúc này ngoại trừ Tần Lạc Y và Thái Nam ra thì không một bóng người.

Trong phủ có một rừng trúc, Tần Lạc Y vô cùng yêu thích sự yên tĩnh và kín đáo ở đây. Khi có thời gian, nàng đều tới đây đánh đàn.

Lúc này đình Túy Trúc Âm bên trong rừng trúc được bao phủ một làn khói nhẹ, mờ mờ ảo ảo, nhẹ nhàng mênh mông tựa như ảo cảnh.

Một chiếc đàn cổ, một chiếc lư hương lượn lờ khói, xinh đẹp đến không thật.

Tần Lạc Y một mình đi tới đình Túy Trúc Âm rồi ngồi xuống trước đàn cổ, hít sâu một hơi, mười ngón tay đặt trên mặt dây đàn. Theo sự chập chờn của mười ngón tay nàng, âm thanh sầm trầm miên như nước trong núi chảy nhỏ giọt, tiếng đàn trong vắt mang theo vài phần ưu thương.

”Trần gian nhiều hỗn loạn...Chút tình khó quyết định...Đúng là khó dứt tình...Linh hồn quanh cung điện”

Tiếng hát du dương từ môi Tần Lạc Y bật ra.

Như hát như khóc, không khỏi khiến người ta đau lòng.

Cơn gió thổi nhẹ qua rừng trúc, đưa tiếng ca thê lương của Tần Lạc Y bay xa ...

“Khúc nhạc như vậy chỉ có ở trên trời, nhân gian làm sao có thể nghe được?” Một giọng nói trầm thấp vang lên.

Tần Lạc Y kinh ngạc, dây đàn đột nhiên đứt, tiếng đàn tạch một tiếng rồi dừng lại...

“A....”

Nàng kinh sợ thờ mạnh, ngón tay bạch ngọc thiếu chút nữa bị dây đàn làm đứt.

“Người...”

Tần Lạc y ngẩng đầu, đôi mắt như ngọc lưu ly hiện lên vẻ kinh ngạc.

Thật đúng là một mỹ nam. Đôi mắt đen thâm thúy toát ra ánh sáng dịu dàng ấm áp, cánh mũi thẳng mang theo độ cong xinh đẹp.

Nhìn từ một bên thì dường như hắc có khí chất giống với Da Luật Ngạn Thác, chỉ có điều thiếu đi một phần lạnh lùng của Da Luật Ngạn Thác.

Hắc giống như một cơn gió mát.

“Tại hạ nghe tiếng đàn liền đi theo, không ngờ lại doạ cô nương, mong cô nương thứ tội!”

Giọng nói trầm thấp lộ ra khí chất hoàng tộc cao quý làm cho người khác cảm thấy thân thiết.

Đứng trước mặt Tần Lạc Y chính là đương kim đại hoàng tử – Da Luật Bội.

Hắc tới Đông Lâm Phủ là vì hắc muốn tìm anh họ Da Luật Ngạn Thác, nhưng lại nghe có tiếng đàn mờ ảo, như có như không, giống như ảo giác của hắc.

Da Luật Bội tinh thông âm luật, bởi vậy hắc không khỏi ngẩn ra, lại nhin không được mà lắng nghe. Tiếng đàn uyển chuyển du dương, sâu trầm miên như nước chảy trong suối, lại có tình ý chân thành uyển chuyển truyền vào.

Nếu so với nhị hoàng tử Da Luật Hưu Ca luôn đặt tâm tư vào chính sự thì Da Luật Bội hãn không thích chính sự. Hãn có hứng thú với Âm dương ngũ hành, với văn hóa nhạc thuật hơn.

Tiếng đàn thản nhiên ôn nhu và kỉ xảo đánh đàn thành thạo khi này làm hãn nảy sinh hứng thú. Không biết là người phương nào lại có tấm lòng thanh nhã đến mức có thể gảy được khúc đàn hoàn mỹ như thế.

Quyển 6 - Chương 2: Kinh ngạc vì người

Lúc Da Luật Bội lần men theo tiếng đàn đến chỗ rừng trúc thì kinh ngạc khi phát hiện một nữ tử mặc y phục màu trắng đang ngồi vững vàng trong đình trúc, trước ngực nàng là một cây đàn cổ, âm thanh phát ra tựa như tiếng trời.

Trong một thoáng Da Luật Bội cứ ngỡ chính mình được gặp tiên nữ, ngay lập tức hấn ngạc nhiên đến ngẩn người.

Sương sớm lượn lờ trong rừng trúc, tràn ngập bốn phía là mùi đàn hương nhàn nhạt, nhẹ nhàng mênh mông, mờ mờ ảo ảo, tựa như ảo mộng mà tiếng đàn của nàng lại vô cùng hòa hợp.

Lại nhìn dung mạo của vị cô nương này, đôi môi anh đào khẽ mở, trơn bóng như ngọc, hàng lông mày dày và thanh nhã lại, nhìn yên tĩnh như gốc tùng sinh trưởng giữa u cốc. Mà ống tay áo của bộ Hán phục màu trắng có đính tơ vàng nàng mặc đang nhẹ nhàng lay động theo gió, càng làm nàng tựa như tiên nữ.

Người con gái tuyệt sắc như vậy, thật đúng là cũng làm ông trời phải kinh ngạc.

Tần Lạc Y ngồi trước đàn cổ, ánh mắt gọn sáng không hoảng sợ nhìn nam tử quấy rầy nhã hứng của nàng.

“Người là ai?”

Dễ dàng nhận thấy nàng có chút hiếu kì.

Giọng nói thản nhiên như đóa lan mọc nơi u cốc.

Da Luật Bội vừa định nói tên nhưng nghĩ lại có lẽ vẫn không nên.

Sau đó hắn hơi cúi người:

“Tại hạ là bạn của Đông Lâm vương, muốn đến gặp hắn nên đi ngang qua đây, không ngờ lại gặp cô nương ở đây, cảm nghề tinh tế của cô nương làm tại hạ bội phục!”

Đôi mắt của Da Luật Bội chăm chú nhìn vào nàng, bên trong con ngươi đen như mực ấy bất chợt gợn sóng rồi dần dần nổi lên một chút ánh sáng phức tạp.

Một nữ tử tuyệt sắc như vậy, chỉ cần được làm bạn bên cạnh nàng thì cuộc đời này chẳng có gì phải hối tiếc.

Tần Lạc Y bị ánh mắt lớn mật của Da Luật Bội nhìn có chút không được tự nhiên, vì vậy có phần xấu hổ.

“Thái Nam, đưa vị công tử này ra sánh chính!”

Tần Lạc Y thản nhiên nói với Thái Nam.

“Vâng!”

Thái Nam vội vã đáp.

Da Luật Bội thấy vẻ mặt lạnh nhạt của Tần Lạc Y thì lại càng cảm thấy hứng thú, lần đầu tiên hắn nhìn thấy một nữ tử trong trẻo nhưng lạnh lùng như vậy.

“Tại hạ cáo lui trước để không làm mất nhã hững của cô nương!”

Hắn cúi đầu thở dài, âm thanh như tiếng gió khẽ lướt qua rừng cây, dao động trong không gian vắng vẻ có cảm giác như hơi cô đơn.

Tần Lạc Y thu lại ánh nhìn, hắn là bạn của Da Luật Ngạn Thác thì có lẽ không nên tiếp xúc nhiều.

Lúc Thái Nam và Da Luật Bội ra khỏi rừng trúc, đột nhiên Da Luật Bội xoay người nói với Thái Nam:

“Tên người là Thái Nam?”

Thái Nam đang đi tới, không ngờ người trước mắt lại ngừng lại nên lập tức hoảng sợ, vội vàng quì xuống:

“Thái Nam thỉnh an đại hoàng tử!”

Thực ra nàng đã sớm nhận ra đại hoàng tử, bởi vì ngài ấy thường xuyên ra vào Đông Lâm Phủ, vừa là em họ vừa là bằng hữu của vương thượng, mọi người trong vương phủ đều nhận biết ngài ấy.

Lúc đó nàng muốn hành lễ thỉnh an đại hoàng tử nhưng lại nhìn thấy ánh mắt cảnh cáo của ngài.

“Ừ!”

Da Luật Bội vừa ý gật đầu:

“Đúng là một nha đầu thông minh!”

“Tạ ơn đại hoàng tử khen ngợi!”

“Thái Nam, bốn hoàng tử hỏi ngươi, nữ tử lúc nãy gặp là ai? Vì sao lại ở đây?”

Hiển nhiên Da Luật Bội nổi lên hứng thú với Tần Lạc Y.

Nàng tuyệt sắc, nàng lạnh nhạt, nàng trong trẻo nhưng lạnh lùng, chỉ là một cái liếc mắt lại làm hắn không thể quên.

“Bẩm đại hoàng tử, cô nương kia là Tần Lạc Y, nàng là..., nàng là...!”

Thái Nam không biết nên nói thế nào.

“Là cái gì? Tại sao ngươi lại ấp a ấp úng như vậy?”

Giọng nói trầm thấp của Da Luật Bội chứa một chút tức giận.

Thái Nam nghe ra trong giọng nói của hắn có chứa tức giận thì vội vàng nói:

“Tần cô nương là do vương thượng mang về từ Bột Hải quốc, nàng là y nữ!”

Thái Nam thực sự không biết nên giới thiệu như thế nào về Tần Lạc Y.

“Tần Lạc Y, Lạc Y, y nữ sao?”

Da Luật Bội vừa suy nghĩ vừa tự lẩm bẩm, đôi mắt toát ra một chút tình cảm khó thấy.

Sau đó khước miệng hắn khẽ nhếch lên, quả thực hắn đối với nàng này sinh hứng thú.

“Được rồi, người không cần dẫn đường nữa, bốn hoàng tử có thể tự mình đi đến sảnh chính!”

Da Luật Bội nói xong thì đưa ánh mắt có thâm ý khác nhìn sâu vào trong rừng trúc, sau đó bỏ đi.

Sương sớm trong rừng trúc từ từ tan đi, Tần Lạc Y đưa mắt nhìn dây đàn bị đứt, sau đó nàng bất đắc dĩ lắc đầu, xem ra ngày hôm nay chỉ có thể dừng lại ở đây.

Nàng đứng lên, y phục màu trắng nhẹ nhàng bay theo gió.

“Chủ tử!” Thái Nam tiến lên nói.

“Thái Nam, chúng ta trở về thôi!”

Tần Lạc Y thản nhiên nói.

Hai người lập tức đi ra khỏi rừng trúc.

Khi bọn họ đi ngang qua vườn hoa, phía bắc vườn hoa là một hồ nước nhỏ, ở giữa hồ là sương khói lượn lờ làm người ta say mê, nước trong hồ xanh biếc, vài con cá chép đuôi vàng bơi qua bơi lại trong hồ.

Trên mặt Tần Lạc Y hiện lên nét tươi cười, nàng bước lên dừng chân quan sát.

“Ôi, Tần cô nương cũng có nhã hứng này à?”

Một giọng nói cách đó không xa vang lên.

Lúc này sương mù buổi sáng đã tan đi, Ninh phi khoác trên người bộ y phục màu lam nhạt, bên ngoài khoác một chiếc áo lông cáo, chỉ hé ra một khuôn mặt trơn bóng như ngọc, thân thể dẻo dai, mềm mại thướt tha, gót chân như hoa sen.

Tần Lạc Y ngược lên nhìn thì thấy là Ninh phi, giọng nói kia đúng là của nữ tử mềm dẻo như gạo nếp đó.

Sương khói lượn lờ bên hồ trong mắt nàng không một tia dao động, nàng thản nhiên mở miệng:

“Trời lạnh thế này mà Ninh phi cũng đến đây, vậy chẳng phải là Ninh phi có nhã hứng hơn sao?”

Ninh phi thấy vẻ mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Tần Lạc Y càng làm nổi bật dung nhan xinh đẹp tuyệt trần của nàng thì khuôn mặt trở nên khó coi, nàng ta lập tức cao giọng:

“Ngươi chỉ là một tiện nhân người Hán, vậy mà trông thấy bản phi lại không hành lễ?”

Tần Lạc Y không dao động, không sợ hãi, cẩn thận lấy thức ăn cho cá rồi nhẹ nhàng rắc vào trong hồ nước, mấy con cá thấy vậy thì lập tức vây quanh nhao nhao tranh thức ăn.

“Vì sao ta phải hành lễ với ngươi?”

Một câu hỏi thản nhiên lập tức làm Ninh phi thẹn quá hóa giận.

Quyển 6 - Chương 3: Đắc tội Ninh phi

Từ ngày đầu tiên Tần Lạc Y vào phủ, nàng ta (Ninh phi) đã thấy nàng (Tần Lạc Y) không vừa mắt. Hôm nay nhân lúc vương thượng đi vắng, sao lại không cẩn thận dạy bảo nàng ta một chút chứ?

“Lớn mật, chẳng qua ngươi chỉ là một nữ nhân vong quốc, nhìn thấy Ninh phi của chúng ta tất nhiên phải hành lễ!”

Thiếp thân nha hoàn bên cạnh Ninh phi ỷ vào quyền thế của chủ tử mình mà ngênh ngang lên tiếng.

“Na Hi, nơi này có chỗ cho ngươi xen mồm vào sao?”

Thái Nam thấy chủ tử của mình bị ủy khuất thì lập tức cãi lại Na Hi đang diễu võ dương oai kia.

“Nhìn xem, chủ tử như thế nào thì mang theo nha hoàn như thế ấy, đều vô lễ như nhau, nếu Tần cô nương không muốn dạy bảo thì để Ninh phi ta thay ngươi dạy!”

Ninh phi lạnh lùng cười nói.

Sau đó nàng ta ra lệnh cho mấy thị nữ bên cạnh:

“Vả miệng tiện tì kia cho ta, xem từ nay nó còn dám mạnh miệng nữa không”

“Vâng!”

Hai thị nữ trả lời rồi bước lên.

Thái Nam lập tức sợ hãi đến mức lạnh run, không ngừng lùi ra sau lưng chủ tử mình trốn tránh.

Ngay lúc thị nữ kia đưa tay lên rồi sắp hạ xuống, Tần Lạc Y một tay bắt được tay nàng ta.

“Ngươi dám!”

Trong mắt Tần Lạc Y hiện lên tia sáng lạnh lùng, giọng nói lạnh lẽo như mùa đông tháng chạp.

Hai thị nữ kia bị dáng vẻ trong trẻo nhưng lạnh lùng của Tần Lạc Y làm cho sợ hãi đến ngẩn người, động cũng không dám động.

Khóe miệng Tần Lạc Y nổi lên ý cười lạnh rồi hất tay thị nữ kia ra.

Ninh phi kiêu ngạo làm nàng cảm thấy chán ghét. Trong các cuộc đấu đá giữa các phi tần trong vương hầu thường dùng nha hoàn thiếp thân làm quân cờ và lấy cớ, ý đồ là chèn ép khí thế đối phương.

Nhìn khuôn mặt Ninh phi bắt đầu vặn vẹo, sâu trong lòng Tần lạc Y cảm thán một tiếng, thậm chí nàng bắt đầu hoài nghi mắt nhìn của Da Luật Ngạn Thác, sao hắn có thể thích một nữ tử như vậy?”

Hiển nhiên Ninh phi cũng bị vẻ lạnh lùng trong mắt Tần Lạc Y dọa.

Nhưng dù sao nàng ta cũng quen dùng mấy thủ đoạn này, vì thế chỉ hơi ngẩn ra một chút liền lại khôi phục vẻ mặt như bình thường.

“Vì sao ta lại không dám? Ninh phi ta mà còn phải sợ một tiện nhân người Hán như ngươi sao? Vả miệng cho ta!”

Trong mắt nàng ta lóe lên sự độc ác, nàng ta không tin nữ nhân này có thể làm gì mình.

Chẳng qua là tinh thông y thuật mà thôi, lẽ nào nàng ta còn sợ nàng hạ độc sao?

Hai thị nữ kia cũng không dám hành động lỗ mãng nữa rồi, bởi vì các nàng không hèn mà cùng nhìn thấy mệnh phù trên người Tần Lạc Y.

Nhìn thấy mệnh phù như nhìn thấy vương thượng, các nàng không hành lễ đã là đại nghịch bất đạo rồi, bây giờ lại đánh tiếp cái tát này thì mạng nhỏ của các nàng cũng khó được bảo toàn.

Ninh phi thấy hai thị nữ đứng yên đó không động đậy thì càng tức giận hơn, nàng ta gào lên:

“Các ngươi cũng thật là lớn mật, lời của ta mà cũng không nghe?”

Hai thị nữ vội vàng quì xuống:

“Xin Ninh phi tha tội, nàng, nàng mang mệnh phù của vương thượng, bọn nô tì không dám!”

Những lời này không nói thì thôi, nói ra chỉ càng làm cho Ninh phi thêm đổ kị.

Vì sao lại như vậy?

Vì sao vương thượng lại đưa mệnh phù cho một Hán nữ thấp hèn như vậy?

Ninh phi luôn khôn khéo nhưng giờ phút này lại phạm phải một sai lầm cấp thấp nhất. Đó là ỷ vào sự sủng ái của vương thượng mà trở nên kiêu ngạo.

Nàng ta bước đến trước mặt Tần Lạc Y rồi hung ác nói:

“Hết lần này đến lần khác ta đều muốn tát ngươi, xem hồ li tinh ngươi còn có chiêu gì?”

Nàng ta nói xong thì vung tay lên.

Tần Lạc Y cũng không né tránh mà đưa đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn Ninh phi đang kích động, khoe môi ngưng tụ một tia lạnh lẽo.

“Ninh phi, chẳng lẽ muội không sợ vương thượng trách tội sao?”

Một giọng nói mềm mại nhưng lại không thể bỏ qua vang lên.

Ninh phi kinh ngạc nhìn về hướng giọng nói phát ra.

Mà trong lòng Tần Lạc Y cũng khẽ run lên, đôi mắt như sương khói cũng có chút dao động.

Chỉ thấy Cơ thiếp bước chân thong dong đi đến, phía sau nàng là mấy thị nữ đi theo.

Đôi mi cong cong, tóc mai đen nhánh, eo mềm như liễu, khuôn mặt ung dung như ráng chiều.

Váy tơ tằm mềm mại màu xanh nhạt, áo khoác bông thêu chỉ bạc, búi tóc theo kiểu Nguyệt Nha được vén lên lộ ra sự tao nhã, trên đầu chỉ

cài một cây trâm hoa lê nhỏ có vài sợi tua rủ xuống, cực kỳ tao nhã xinh đẹp.

Quả thật Cơ thiếp là một nữ tử thanh lệ, kể cả giọng nói cũng mang theo sức quyến rũ thanh lệ.

Ninh phi hạ tay xuống, bước chân chậm chậm đi tới cạnh Cơ thiếp, trên mặt mang theo vẻ giễu cợt:

“Tỷ tỷ luôn là người sống yên tĩnh, vì sao hôm nay lại quản việc không liên quan?”

Cơ thiếp mỉm cười tươi đẹp như hoa:

“Ta chỉ không đành lòng nhìn muội phạm sai lầm mà thôi! Muội biết rõ trên người Tần cô nương có mang mệnh phù, mà hết lần này đến lần khác muốn phạm vào, lẽ nào muội không nghĩ muội tát nàng một cái thì chính là tát vào mặt vương thượng một cái”.

Một câu nói thản nhiên nhưng lại tạo nên sóng to gió lớn.

Thân thể Ninh phi bỗng nhiên chấn động, trong đôi mắt cũng toát lên thần sắc hoảng sợ.

Trời ạ!

Đánh vào trên mặt vương thượng!

Vậy thì chẳng phải mạng nhỏ của nàng cũng khó bảo toàn?

Cơ thiếp nhìn vẻ mặt Ninh phi thì cũng biết những lời nói vừa rồi có hiệu quả, sau đó nàng thản nhiên quay sang Tần Lạc Y, hơi hạ thấp người:

“Cư thiếp thỉnh an Tần cô nương!”

Mà mấy thị nữ phía sau nàng ta cũng đồng loạt quì trên mặt đất:

“Nô tì thỉnh an Tần cô nương, Tần cô nương vạn phúc!”

Tần Lạc Y có chút không biết làm sao, nhưng ngay lập tức nàng nhã nhặn nói:

“Các người không cần thỉnh an ta!”

Trên mặt Cư thiếp hiện lên nụ cười duyên dáng. Nàng ta bước lên một bước rồi cầm tay Tần Lạc Y:

“Tần cô nương vẫn còn đang giận Ninh phi muội sao, tính tình Ninh phi vẫn luôn như vậy, Tần cô nương không cần để ý!”

Tần Lạc Y nhìn nữ tử thanh lệ trước mặt, trong lòng đột nhiên căng thẳng.

Lúc nàng đối mặt với Ninh phi chỉ làm cho nàng cảm thấy chán ghét.

Thế nhưng khi đối mặt với vị Cư Thiếp cực kỳ xinh đẹp này thì lòng nàng lại dâng lên cảm giác lo lắng và sợ hãi.

Bởi vì ngay cả nàng cũng bị nữ tử này làm cho rung động thì sao Da Luật Ngạn Thác có thể không động tâm đây?

Da Luật Ngạn Thác đã từng nói với nàng Cư thiếp chỉ là cống phẩm thấp kém, nhưng đối mặt với một nữ tử thân thiện lại hiểu lòng người như vậy, hẳn cũng đã từng bị cuốn hút sao?

Chỉ có nữ tử được sủng ái thì mới có thể thản nhiên như vậy.

Nhìn nàng ta có thể sống ung dung tại vương phủ như vậy, hơn nữa chỉ một lời nói nhẹ nhàng có thể hóa giải mâu thuẫn, ung dung như một nữ chủ nhân!

Tần Lạc Y sợ vẻ đẹp tĩnh lặng của nàng ta, sợ sự khéo hiểu lòng người của nàng ta, sợ sự ung dung của nàng ta, sợ nàng ta... cướp mất Da Luật Ngạn Thác.

Lúc trong đầu Tần Lạc Y có ý nghĩ này thì ngực nàng cũng truyền đến một trận đau đớn!

Quyển 6 - Chương 4: Đại hoàng tử ra tay cứu giúp

“Hừ, chúng ta đi!”

Ninh phi hừ lạnh một tiếng rồi nói với Na Hi.

“Muội thấy tỷ tỷ đang khẩn trương cho chính bản thân mình thì có, không cần phải gán cho người khác như thế!”

Ninh phi hung hăng nhìn Cơ thiếp.

Cơ thiếp khẽ cười dịu dàng:

“Muội muội thật là có lòng mà!”

Trong mắt Trữ phi như phun ra lửa, nàng ta đi lướt qua Tần Lạc Y, hung ác trừng mắt nhìn nàng.

Cứ chờ xem!

Ngay sau đó nàng ta nháy mắt với Na Hi.

Na Hi ngẫm hiểu nên giả bộ như bị trượt chân rồi đột nhiên ngã về phía Tần Lạc Y.

“Chủ tử...”

“Tần cô nương, cẩn thận!”

Cơ thiếp và Thái Nam đồng thời hét lên, thân thể Tần Lạc Y ngã xuống, chân vừa trượt một cái liền rơi thẳng xuống hồ.

Thân thể của Tần Lạc Y vốn yếu ớt, dù thế nào cũng không thể so được với khí lực của người Khiết Đan.

Hồ nước mùa này vô cùng lạnh lẽo, hơn nữa trời sinh Tần Lạc Y có tính sợ lạnh, nàng chỉ cảm thấy một cảm giác lạnh như băng đang bao vây lấy mình, dường như có hàng vạn mũi tên lạnh lẽo đâm thấu thân thể của nàng.

“Khụ, khụ...”

Tần Lạc Y không biết bơi, nàng không ngừng muốn hấp thụ không khí, lại không ngừng bị nước làm sặc.

“Chủ tử...”

Thái Nam bị dọa đến nỗi muốn khóc.

“Nhanh lên, mau chạy đi gọi người!”

Cơ thiếp cũng gấp gáp đến độ luống cuống cả chân tay.

Đàn ông phải chịu vì các nàng đều không biết bơi.

Còn Ninh phi thì đứng ở một bên châm chọc:

“Ôi! Sao lại không cẩn thận như vậy chứ!”

Nàng vừa dứt lời thì thấy một bóng dáng cao lớn đột nhiên nhảy vào trong hồ nước lạnh băng.

“A...”

Ninh phi hoảng sợ thở mạnh.

Cơ thiếp và Thái Nam cả người ngẩn ra.

Ngay sau đó Tần Lạc Y được một nam nhân ôm chặt trong ngực, mang lên trên bờ.

Lúc này sắc mặt Tần Lạc Y tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền, rõ ràng là mất đi tri giác.

Sâu trong mắt của nam tử kia là tràn ngập sốt ruột và lo lắng, khi hắn ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm vào đám phi tần thì mọi người đều kinh hãi, vội vàng quỳ xuống:

“Tham kiến Đại hoàng tử.”

Mọi người đồng loạt lên tiếng.

Da Luật Bội lạnh lùng hừ một tiếng, ánh mắt lạnh như băng đảo qua đảo lại đám nữ nhân.

Hắn nhanh chóng ôm lấy Tần Lạc Y đang hôn mê rời khỏi hoa viên đi về phía phòng ngủ.

Thái Nam vội vàng đuổi theo.

Da Luật Bội đi theo Thái Nam đến phòng ngủ của Tần Lạc Y thì có hơi giật mình, đây không phải là phòng ngủ của Vương huynh sao?

Sao lại như vậy?

Nhưng tình huống hiện giờ của Tần Lạc Y không cho hẳn thời gian để suy nghĩ nữa, hồ nước lạnh như vậy, hẳn muốn nhanh chóng giúp nàng đem hàn khí thoát hết ra ngoài.

Nghĩ tới đây, hẳn liền nói với Thái Nam:

“Bây giờ bốn hoàng tử muốn xua tan hàn khí giúp Tần cô nương, người ra bên ngoài trông coi, không được bắt kì một kẻ nào đi vào!”

Thái Nam vội vàng gật đầu rồi lập tức đóng cửa phòng lại.

Da Luật Bội đi vào phòng trong, đặt Tần Lạc Y lên giường, sau đó lập tức ngồi xuống, ánh mắt mang theo một tia tình cảm.

Khuôn mặt hẳn tràn đầy phiền muộn, hẳn đưa tay bấm vào huyệt nhân trung của Tần Lạc Y nhưng nàng vẫn không có chút phản ứng nào.

Da Luật Bội vươn bàn tay thon dài trắng bóng ra, bàn tay dừng ở trên vạt áo của nữ tử, hẳn có chút do dự.

Dù sao thì nam nữ khác biệt, hẳn làm như vậy có ổn hay không?

“Tần cô nương, tình thế bất đắc dĩ, tại hạ đắc tội vậy! Nhưng mà tại hạ nhất định sẽ chịu trách nhiệm với Tần cô nương!”

Hắn nghiêm túc nói, sau đó nâng thân thể mềm mại của Tần Lạc Y dậy.

Bàn tay to lớn mở vạt áo trên người nữ tử ra, ngón tay hẳn có chút cứng ngắc...

Khi ngón tay của hẳn chạm nhẹ lên làn da lạnh lẽo mà nõn nà của

Tần Lạc Y thì hô hấp trở nên dồn dập, đôi mắt cũng tràn ngập vẻ thâm thúy khó dò...

“Lạc Y...”

Da Luật Bội thờ dài, cố gắng đuổi đi ý nghĩ xấu xa trong lòng mình.

Hắn cởi chiếc áo trắng trên người Tần Lạc Y ra.

Cảnh xuân đẹp đến mức trêu chọc lòng người, chỉ thấy làn da của nàng lạnh lẽo như ngọc thạch, lại trắng nõn như váng sữa, tóc mai rơi tán loạn, nửa che nửa mở.

Yết hầu của hắn chuyển động mãnh liệt, chỉ cảm thấy một luồng nóng chạy thẳng xuống thân dưới.

Da Luật Bội không nhịn được mà tán thưởng:

“Lạc Y, nàng đẹp quá!” Quá đẹp! Đẹp đến nỗi làm người ta phải động tâm.

Hắn giật nốt cái yếm – thứ duy nhất che đậy thân thể của nữ tử, bầu ngực trắng muốt nảy lên, trên khối ngọc trắng kia là một điểm đỏ tươi cực kỳ mê người...

Hậu cung của hắn 3000 mỹ nữ, mỗi người đều là chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn.

Nhưng hôm nay, hắn chỉ nhìn thoáng qua đã bị vẻ đẹp trong trẻo lạnh lùng của nữ tử này làm cho điên đảo.

Hắn đã từng nghe chuyện Vương huynh giận dữ vì hồng nhan, lần đầu tiên hắn nhìn thấy Tần Lạc Y đeo Đông Lâm mệnh phù thì hắn

đã biết nữ nhân đó chính là Tần Lạc Y.

Hắn biết rõ nàng là nữ nhân của Vương huynh, nhưng tâm lại không ngừng trầm luân...

Còn Tần Lạc Y, nàng vẫn không hay biết gì mà dựa vào lồng ngực của Da Luật Bội.

Hắn cố gắng bỏ qua cảnh đẹp trước mắt, nhưng lúc nơi đây đã mê người của Tần Lạc Y xuất hiện trước mắt hắn thì hắn lại không nhìn được mà vươn tay ra rồi bỗng nhiên lại ngừng ở giữa không trung...

Hắn cố hết sức thở dốc rồi nhắm mắt lại. Định để cho hạ thể căng cứng của mình bình tĩnh lại.

Sau khi hít vào thở ra mấy cái thật sâu thì cuối cùng tâm cũng đã bình tĩnh lại.

Vận khí, đem chân khí đưa vào trong cơ thể nàng...

Hàn khí trên người Tần Lạc Y dần dần bị ép ra ngoài...

Cuối cùng môi Tần Lạc Y hơi nhếch lên, khẽ “ưm” một tiếng vô lực rồi nàng nằm bất tỉnh trên người Da Luật Bội.

Da Luật Bội thở phào nhẹ nhõm, hắn nâng Tần Lạc Y quay lại giường, lại phát hiện ra một cái nốt ruồi đỏ mê người ở trên cánh tay nõn nà của nàng.

Thủ cung sa!

Trong mắt Da Luật Bội tràn ngập vẻ kinh ngạc, chẳng lẽ nàng không cùng Vương huynh...

Hắn như có điều suy nghĩ mà nâng cánh tay của nàng lên, ngón tay thon dài đảo qua đảo lại thủ cung sa của Tần Lạc Y, thứ đại biểu cho sự trong trắng của nàng, trong mắt ánh lên một mảnh nhu tình.

Sau đó hắn cầm bàn tay nhỏ bé của nàng khẽ hôn, giống như sự yêu thương giữa tình nhân với nhau.

“Phù Thế Yên Hoa từng nói qua, tình cảm không có lỗi, không phân biệt đúng sai. Thất vọng, say mê, lưu luyến ngày trước, tất cả chỉ vì một lần gặp mặt...”

Hắn nhìn dung nhan tuyệt sắc của Tần Lạc Y, trầm thấp thì thầm.

Quyển 6 - Chương 5: Đánh đập tàn nhẫn

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Hừ! Hay cho câu ‘Chỉ vì một lần gặp mặt’.”

Không khí vốn vắng lặng lập tức trở nên lạnh như băng.

Trong lòng Da Luật Bội bỗng nhiên kinh ngạc, vậy mà bản thân lại không phát hiện ra có người vào phòng.

Hắn còn chưa kịp ngẩng đầu thì đã bị một chưởng mạnh mẽ với tốc độ nhanh chóng đánh vào thân thể của mình.

Da Luật Bội cảm thấy đỉnh đầu đang bị một chưởng mạnh mẽ ép xuống nên lập tức xoay tay chống đỡ, ầm một tiếng, hai chưởng lực mạnh mẽ giao nhau.

“Vương huynh, huynh hiểu lầm rồi!”

Da Luật Bội giật mình khi thấy công lực của Vương huynh đã tăng lên không ít, hắn dần dần cảm thấy lực bất tòng tâm.

Lạnh lẽo trong mắt Da Luật Ngạn Thác bỗng nhiên tăng lên, một tia sáng lạnh thấu xương quét qua, nội lực tăng lên, có xu thế mãnh liệt thêm, tia sáng hung hăng đánh bay Da Luật Bội ra ngoài.

“A... Khụ...”

Bởi vì nội lực Da Luật Bội không bằng Da Luật Ngạn Thác nên lúc bị trúng một đòn hiểm của Vương huynh, hấn mạnh mẽ vận khí thì lập tức ho ra máu.

Da Luật Ngạn Thác mang khuôn mặt lạnh lẽo đứng một bên, ánh mắt giống như lưỡi đao giết người, động tác của hấn dừng lại một cách đột ngột, tốc độ nhanh đến nỗi không nhìn thấy hấn đã ra tay.

Da Luật Bội kinh hãi, hấn biết rõ Vương huynh mới chỉ dùng có ba phần lực, nếu như Da Luật Ngạn Thác dồn toàn bộ sức mạnh vào chưởng lực đó thì đừng nói là thân thể lẫn lộn máu thịt, cho dù có dày như cây đại thụ thì cũng bị đánh bay.

Hấn ép lại đau đớn ở trên người, một tay đặt trên ngực, từ từ đứng lên.

“Người đã làm gì với Y Nhi?”

Mặc dù Da Luật Ngạn Thác không ra tay nữa nhưng sự phẫn nộ trong giọng nói vẫn không hề giảm.

Da Luật Bội dùng tay lau đi vết máu ở khóe miệng, trong mắt không hề có tức giận, hấn chỉ lạnh nhạt đón nhận ánh mắt của Da Luật Ngạn Thác, nói:

“Tại sao Vương huynh cho rằng Da Luật Bội ta khinh bạc nàng ấy?”

Da Luật Ngạc Thác siết chặt nắm đấm, hấn thật sự không nhịn được, chỉ muốn đánh chết người trước mặt mình.

Hấn dời ánh mắt lên người nữ tử, đôi mắt lập tức tối sầm lại, bỗng nhiên hấn đi thẳng về phía giường.

Hắn nhẹ nhàng dùng tay vén màn lụa lên.

Chỉ thấy Tần Lạc Y vẫn đang nhắm chặt mắt, một đầu tóc mềm mại đen như mực rơi tùy ý trên gối ngọc (1), giống như mực nhuộm đầm đóa sen vừa nở, vài sợi tóc rơi lên cái cổ mảnh khảnh, cái chăn được làm từ gấm vừa lúc che khuất phía dưới xương quai xanh.

(1) Gối ngọc

“Y Nhi bị sao vậy?”

Khuôn mặt Da Luật Ngạc Thác lạnh như băng, hắn hừ lạnh một tiếng, liếc nhìn Da Luật Bội.

Tuy rằng hắn tin tưởng Đại hoàng tử sẽ không làm ra chuyện kia, nhưng nghĩ đến một màn vừa nãy, ý nghĩ giết người hắn cũng có.

Trong mắt Da Luật Bội hiện lên một thứ tình cảm phức tạp, thông qua việc đánh nhau vừa nãy, cuối cùng hắn cũng hiểu rõ được tâm ý của Vương huynh.

Nhưng mà chẳng lẽ Vương huynh không biết rằng việc huynh ấy sủng ái Lạc Y như vậy sẽ mang đến tai họa cho nàng sao?

“Nàng bị người ta đẩy ngã xuống nước, đệ vừa mới đem hàn khí trong cơ thể nàng bức ra ngoài.”

Da Luật Bội lạnh nhạt nói, khi hắn một lần nữa đưa mắt nhìn bóng dáng xinh đẹp trên giường kia thì bỗng nhiên bị ánh mắt lạnh lẽo của Da Luật Ngạc Thác bức trở về.

Da Luật Ngạc Thác đưa tay kéo chăn một cái là thân thể mềm mại

của Tần Lạc Y hoàn toàn bị che kín, chỉ lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp.

“Nếu như hôm nay Vương đệ chỉ muốn tìm bốn vương để ôn chuyện thì bốn vương không tiếp được, không tiễn!”

Giọng nói lạnh lùng mang ý đuổi khách.

Da Luật Bội không nóng không lạnh nhìn chăm chăm Da Luật Ngạn Thác, thản nhiên nói một câu:

“Phải chăng Vương huynh động tâm với nữ nhân kia?”

“Dường như Đại hoàng tử quản hơi nhiều rồi!”

Da Luật Ngạc Thác không trực tiếp trả lời vấn đề của hắn.

Khóe môi Da Luật Bội hơi nhếch lên:

“Nếu như đệ muốn từ Vương huynh lấy nàng ấy?”

Hắn vừa dứt lời thì Da Luật Ngạc Thác mạnh mẽ nắm lấy vạt áo của hắn:

“Mơ tưởng!”

“Tội gì Vương huynh phải khổ như thế? Chẳng lẽ huynh không nghĩ đến việc cho Tần cô nương một danh phận sao?”

Da Luật Bội nói một câu đã đánh trúng vào trọng điểm.

Trong mắt Da Luật Ngạc Thác bùng lên lửa giận, hắn lạnh lùng tiến đến gần Da Luật Bội, tàn bạo nói:

“Đừng dùng giọng điệu của phụ hoàng ngươi để dọa bốn vương.”

Sáng nay Da Luật Ngạc Thác bị triệu vào cung vô cùng khẩn cấp, hóa ra là thương lượng về việc đại hôn của mình, hoàng đế và hoàng hậu dùng giọng điệu hùng hổ dọa người, hận không thể sau một khắc làm hấn lập tức cưới Tiêu Thiên Phái vào phủ.

Hắn đang ôm một bụng đầy tức giận, ai ngờ Da Luật Bội lại nhắc tới chuyện này, nên càng làm hấn thêm phần nộ.

“Vương huynh, chẳng lẽ ta nói sai sao? Huynh biết rõ tâm ý của phụ hoàng, huynh đánh bại nước Bột Hải, lẽ ra phải là quốc vương của nước Bột Hải, nhưng mà chỉ cần một ngày huynh chưa cưới Tiêu công chúa làm vợ thì chính quyền của huynh vẫn sẽ bị người ta cướp đoạt, đến lúc đó đừng nói là huynh, mà ngay cả việc bảo vệ Tần cô nương cũng là hão huyền!”

Tuy Da Luật Bội rất thích Tần Lạc Y, nhưng đồng thời hấn cũng rất lo lắng cho tiền đồ của Da Luật Ngạc Thác.

Sắc mặt Da Luật Ngạc Thác có thêm vẻ lo lắng, hai đầu lông mày chất chứa đầy tức giận:

“Đây là chuyện của bốn vương, bốn vương sẽ tự xử lý, đại hoàng tử không cần phải lo lắng.”

Giọng nói lạnh lẽo tràn đầy sự không vui và mất kiên nhẫn.

Da Luật Bội khoát khoát tay:

“Mà thôi.”

Sau đó, hấn hứng thú nhìn Da Luật Ngạc Thác:

“Ở trong mắt phụ hoàng, đệ luôn luôn là một kẻ không màng đến đấu tranh quyền thế, như nhàn vân dã hạc (2), ví như khi đệ gặp Tần cô nương, ý nghĩ duy nhất trong đầu đệ là muốn cùng nàng lưu lạc giang hồ không màng thế sự, nhưng Vương huynh thì lại khác, Vương huynh ôm ấp chí lớn, tiền đồ lại rộng mở, đệ hỏi huynh, giữa giang sơn và mỹ nhân, huynh chọn bên nào?”

(2) Nhàn vân dã hạc: thành ngữ, có nghĩa là mây trời con hạc giữa đồng, nói lên con người sống nếp sống Đạo gia, không bị câu thúc ràng buộc gì (buddhismtoday.com).

Nói xong, Da Luật Bội thở dài.

Hắn quay người, góc áo bào khẽ bay trong gió làm lộ ra đốm sáng lấp lánh của sợi chỉ vàng trên vạt áo.

Tuy rằng khuôn mặt Da Luật Ngạc Thác không bộc lộ chút cảm xúc nào nhưng trong lòng thì lại âm thầm chấn động.

Quyển 6 - Chương 6: Ninh phi không biết điều

Da Luật Ngạn Thác đưa mắt nhìn Tần Lạc Y đang nằm trên giường.

Tần Lạc Y nằm trên giường, da mặt mỏng hồng hào, lúc nàng hôn mê thì không lạnh lùng như ngày thường, mà ngược lại sắc mặt ôn hòa, tĩnh lặng như xử nữ.

Bỗng nhiên trong lòng Da Luật Ngạn Thác ấm áp, vẻ mặt lạnh lùng trở nên vui vẻ, đôi mắt đen sáng như sao, chiếu sáng rực rỡ.

Hắn dùng ngón tay thon dài lướt vòng trên làn da nõn nà của nàng, từ lông mày, đến mũi, rồi môi...

Lúc ngón tay xuống đến xương quai xanh đẹp đẽ, ngón tay bỗng nhiên cứng đờ...

Hắn lập tức ôm nàng vào ngực, trong mắt hiện lên sự thương tiếc không dễ nhận ra.

“Y nhi, bốn vương thề sẽ không để bất kì kẻ nào tổn thương nàng, dù chỉ là một chút.”

Sắc trời tĩnh mịch, trăng vừa lộ ra liền chui vào bên trong tầng mây.

Một giọng nói bén nhọn của nữ tử trong Tử Tiêu Hiên ngay lập tức

phá vỡ sự yên tĩnh đó.

Chỉ thấy Ninh phi mang vẻ mặt giận dữ ngồi trước bàn trang điểm, khuôn mặt vốn được trang điểm tinh tế đã bị lòng đỏ kị làm cho vắn vẹo đến mức đáng sợ.

Còn Na Hi thì sợ hãi ngồi xổm trên mặt đất, cẩn thận dọn dẹp những miếng ngọc bị Ninh phi làm cho vỡ nát.

“Hừ!”

Ninh phi hung hăng vỗ mạnh tay vào gương đồng rồi đột nhiên đứng dậy.

Nàng thật sự rất bức bối, Tần Lạc Y chỉ là một nữ nhân người Hán, sinh mệnh so với con kiến còn thấp bé hơn. Vì sao nàng ta lại nhận được tất cả sủng ái của Vương thượng, thậm chí còn quyến rũ được đương kim Đại hoàng tử Da Luật Bội!

Quả thật là một con hồ ly tinh không biết xấu hổ!

“Chủ, chủ tử... Vương thượng hồi phủ rồi, chắc hẳn là đã biết rõ việc Tần cô nương bị rơi xuống nước, nô tì sợ....”

Na Hi đứng cạnh run run nói.

“Có cái gì phải sợ? Chẳng lẽ Vương thượng lại vì một con y nữ thấp hèn mà phế đi phi tử là ta sao?”

Khuôn mặt Ninh phi tràn đầy sự tàn bạo, nàng ta giận dữ cắt ngang lời nói của Na Hi.

Nàng cũng không tin Vương thượng có thể tuyệt tình như vậy, dù thế

nào đi nữa, nàng cũng từng là phi tử được sủng ái trong Đông Lâm vương phủ.

Ở trong vương phủ này, phi tần lừa qua dối lại là một điều vô cùng bình thường, lúc trước khi nàng vừa mới vào trong phủ cũng bị các phi tử có thâm niên hại.

Bởi vì cái gọi là ăn một thiệt thòi thì trở nên khôn ngoan, nàng cũng bắt đầu từ như vậy mà trở nên khôn ngoan hơn đấy.

Nàng vì lấy được sủng ái của hấn, không chỉ dùng toàn bộ thủ đoạn của phi tần để tiếp cận Vương thượng, mà còn học cách thể hiện mị lực. Da Luật Ngạn Thác đối với những chuyện như vậy luôn luôn mắt nhắm mắt mở cho qua.

Vậy nên nàng ỷ vào sự nuông chiều của hấn mà tung hoành, tính tình ương bướng, ngoại trừ nể Tiêu công chúa ba phần ra thì những người khác nàng đều không để vào mắt.

Na Hi nghe Ninh phi nói vậy nhưng trong lòng vẫn bất an vô cùng.

“Chủ tử, nô tì cảm thấy Vương thượng đối với vị Tần cô nương này rất dễ tâm, cho nên...”

Nàng không dám nói tiếp, bởi vì nàng phát hiện khuôn mặt điểm lệ của Ninh phi đã có chút biến đổi.

“Rất dễ tâm?”

Giọng nói chói tai của Ninh phi làm cho Na Hi không rét mà run.

“Người đừng quên, hiện nay ở trong phủ ai mới là người được sủng ái nhất. Ngày trước ta đối phó với Dung phi, Ngọc phi như thế, mấy ả

cũng tố cáo với Vương thượng, thế rồi kết quả như thế nào, lúc đó không phải Vương thượng không thêm để ý tới sao?”

Na Hi liên tục gật đầu.

“Người thật sự cho rằng bốn vương không dám phế người sao?”

Giọng nói cực kì lạnh lẽo cùng tiếng đập cửa vang lên.

Giọng nói lạnh lẽo như cái lạnh của tháng chạp, khí lạnh sắc bén dường như có thể xuyên thấu con người.

Giọng nói sắc bén này lập tức đem khí thế của Ninh phi chèn ép triệt để.

Ninh phi ngược mắt lên nhìn, đôi mắt lẳng lơ lập tức mở to...

“Vương, Vương thượng vạn phúc!”

Chân Ninh phi mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã xuống mặt đất, nàng vội vàng quỳ xuống thỉnh an, đầu cúi thấp đến nỗi không thể thấp hơn được nữa, một loại dự cảm không lành bỗng chốc tràn ngập lòng nàng.

“Nô tì thỉnh an Vương thượng!”

Na Hi sợ đến nỗi mặt mũi trắng bệch, cũng vội vàng thỉnh an.

“Ninh phi.”

Giọng nói của Da Luật Ngạn Thác vang lên, giống như thanh âm của Diêm La.

“Vì sao không dám ngẩng đầu lên nhìn bốn vương?”

Bàn tay dò tìm, ngón tay không chút thương tiếc nắm hàm dưới Ninh phi.

“A...”

Ninh phi cảm thấy hàm dưới truyền đến đau đớn, nàng ta bắt đầu nghi ngờ cảm của mình đã trở nên xanh mét rồi.

“Vương... vương thượng, vì sao hôm nay lại tức giận như vậy?”

Nàng bị ép phải nhìn vào đôi mắt ác ma của Da Luật Ngạn Thác, nàng cố nén đau đớn mà tỏ ra một bộ dạng tươi cười lấy lòng.

Khóe môi Da Luật Ngạn Thác nhếch lên, vẽ ra một nụ cười tàn nhẫn, nhưng lạnh lẽo trong mắt vẫn như cũ không mất.

Hắn dùng một tay kéo Ninh phi trên mặt đất lên, đem nàng lại gần mình hơn, tuy tư thế rất mập mờ, thế nhưng...

Một cảm giác nguy hiểm bỗng nhiên tràn ra...

“Thế nào? Bốn vương đã dọa ngươi sao?”

Da Luật Ngạn Thác bình tĩnh nhìn khuôn mặt vô cùng tinh xảo của Ninh phi.

Hắn không quan tâm đến chuyện phi tần tranh đấu gay gắt, bởi vì đối với hắn thì những nữ tử này nhiều cũng không nhiều, mà ít đi một người cũng không sao. Ninh phi ngang ngược kêu ngạo thì hắn cũng mặc kệ nàng ta ngang ngược kêu ngạo, chỉ cần nàng ta thông minh, biết nhìn sắc mặt làm việc là được.

Nhưng hôm nay nữ nhân ngu xuẩn này lại dám đặt chủ ý lên Y Nhi, đây là việc hấn không thể nào tha thứ được.

Hiển nhiên Ninh phi không biết giờ phút này trong lòng Da Luật Ngạn Thác đang nghĩ gì.

Khi nàng ta thấy giọng điệu của Da Luật Ngạn Thác có chút biến hóa thì lập tức thể hiện bản lĩnh làm nũng của mình.

“Vương thượng, người thật xấu nha, vừa rồi thiếp thân bị ngài dọa rồi!”

Ninh phi lập tức làm ra vẻ mặt đau khổ động lòng người, thân thể đầy đặn cũng dựa vào người Da Luật Ngạn Thác.

Lúc nàng ta dựa vào lồng ngực cường tráng mà ấm áp kia thì chỉ cảm thấy toàn thân tê dại bủn rủn.

Quyển 6 - Chương 7: Dụ cung chí mạng (1)

(1) Dụ dỗ nhận tội, có thể gây chết người

Mắt Da Luật Ngạn Thác hơi híp lại, miệng nở nụ cười lạnh lẽo, hần ném thân thể dơ bẩn kia lên chiếc ghế tinh xảo.

“Bốn vương cho rằng chỉ có Y Nhi bị dọa sợ mà thôi, tại sao Ninh phi cũng bị dọa vậy? Na Hi, không lẽ ngươi cũng đẩy chủ tử của mình xuống hồ sao?”

Ngoại trừ lạnh lẽo thì không nghe ra bất cứ cảm giác sóng to gió lớn gì từ giọng nói kia.

Nhưng Na Hi lại sợ đến nỗi muốn chết, nàng ta có cảm giác như đã thấy được tử thần trước mắt nên vội vàng dập đầu: “Không, không, Vương thượng, việc Tần cô nương bị rơi xuống nước không phải do nô tì làm!”

“Hừ! Chẳng lẽ chủ tử của ngươi lại tự mình đẩy Y Nhi xuống hồ sao?”

Da Luật Ngạn Thác đập mạnh tay lên mặt bàn, đôi mắt giá lạnh nhìn thẳng Ninh phi.

Thân thể Ninh phi khẽ run rẩy, lập tức nhào vào trong ngực Da Luật Ngạn Thác.

“Vương thượng, sao người có thể oan uổng thiếp thân như thế?”

Nói xong, nàng ta ngẩng khuôn mặt đầy nước mắt lên như muốn chiếm được sự thông cảm.

“Sao lúc này Ninh phi lại nhất gan như vậy? Lúc trước phạm sai lầm, có khi nào bốn vương trừng phạt dù chỉ một chút?”

Da Luật Ngạn Thác nhếch môi, giọng nói cực kì ôn nhu lướt qua tai của nàng ta, sau đó khẽ lẩm bẩm: “Chỉ trừng phạt ở phía dưới thôi!”

Nói xong liền ngẩng đầu lên nhìn Ninh phi, một đôi mắt đen chứa đầy sắc thái không thể nắm bắt.

Thân thể Ninh phi mềm nhũn, hơi thở nam tính nồng đậm của hắn làm cho nàng ta mất đi ý thức và đề phòng.

Từ sau khi Tần Lạc Y vào phủ, Vương thượng chỉ ngủ tại phòng của mình, tất cả phi tần không một ai được hắn sủng hạnh, nhất là Ninh phi, trời sinh nàng ta có tính cách quấy rối, làm sao có thể chịu đựng được sự cô đơn lạnh lẽo như thế.

Vì vậy khi bị Da Luật Ngạn Thác mê hoặc, nàng ta rất tự nhiên đem hai cánh tay như trắng như ngó sen quấn lên.

Nàng ta dùng đôi môi đỏ mọng của mình hôn lên vết hầu của Da Luật Ngạn Thác, thân thể lại càng giống một con rắn uốn éo trên người Da Luật Ngạn Thác.

Nàng ta nhẹ nhàng thở gấp, trong mắt tràn đầy phục thù đối với quyền uy của Da Luật Ngạn Thác, cái loại sùng bái này giống như là Đông Lâm Vương chính là người quản lí sự sống chết của tất cả mọi người.

“Thế nào? Mới thế mà đã không nhìn được rồi sao?”

Da Luật Ngạn Thác híp mắt, nhưng vẫn không che dấu được tia lạnh lùng lướt qua trong mắt, khóe miệng nhếch lên tạo thành nụ cười tàn khốc.

Đáng tiếc, lúc này Ninh phi lại không chú ý đến biểu cảm của Vương thượng.

“Vương thượng, ngài thật là xấu, đã rất lâu không chịu nhìn Ninh nhi rồi, hôm nay lại còn vì nữ nhân người Hán kia mà trách mắng Ninh nhi!”

Ninh phi khẽ “ưm” một tiếng, giống như âm thanh của mèo.

Da Luật Ngạn Thác hơi đẩy nàng ta ra, trong ánh mắt lộ ra vẻ thâm sâu khó dò: “Hóa ra Ninh phi lại ăn dấm chua (2) với Y Nhi?”

(2) Ăn dấm chua: Ghen tuông, ghen tị. Cái này chắc ai cũng biết :”>

Ninh phi thấy vẻ mặt của Da Luật Ngạn Thác đã khôi phục lại bộ dạng như trước kia thì tâm tình cũng bình tĩnh trở lại.

Nàng ta dím chặt thân thể của mình lên người hắn, nũng nịu nói:

“Ninh nhi nào dám, chỉ là từ khi nữ nhân người Hán kia vào phủ, Vương thượng liền không để ý tới Ninh nhi nữa!”

“Cho nên Ninh nhi liền làm một ít chuyện nhỏ để dạy dỗ Y Nhi?”

Da Luật Ngạn Thác mê hoặc Ninh phi, khẽ hỏi ở bên tai, trong mắt lại tràn ngập giá lạnh.

Không biết như thế nào mà Ninh phi cũng không nhìn thấy.

Ninh phi vì bị hơi thở của Da Luật Ngạn thác bao phủ nên đã sớm say mê rồi.

“Vương thượng, Ninh nhi không có...” Nàng ta vẫn theo bản năng muốn giải thích.

“Được rồi, bốn vương đã hiểu rõ tâm tình của Ninh nhi rồi, vẫn giống như trước kia, Ninh nhi lại quá quan tâm đến bốn vương rồi.”

Khóe miệng Da Luật Ngạn Thác vẽ ra nụ cười lạnh, lẩm bẩm nói với Ninh phi.

Trong mắt Ninh phi hiện lên vẻ thoải mái, quả nhiên ...

Vương thượng vẫn giống như trước kia, chỉ đơn giản là hỏi qua mà thôi, nàng chỉ cần thừa nhận rồi lại làm nũng thì Vương thượng sẽ không truy xét.

Hơn nữa...

Tối nay Vương thượng đã đến tìm nàng rồi, vậy có nghĩa là....

Ninh phi rung động, không kìm được mà bắt đầu hướng tới lồng ngực cường tráng của Vương thượng.

Chỉ thấy gò má của nàng ta bắt đầu hồng lên, cố ý cọ cọ vào lồng ngực cường tráng của Da Luật Ngạn Thác, ôn nhu nói:

“Vương thượng, người biết được tâm tình của Ninh nhi là tốt rồi, nữ nhân người Hán không để thiếp thân vào mắt dù chỉ một chút, lại còn cầm mệnh phù của người hù dọa Ninh nhi, Ninh nhi rất sợ, cho nên

sẽ dạy dỗ nàng ta một chút, Vương thượng... người sẽ không trách Ninh nhi chứ...”

Ánh mắt Da Luật Ngạn Thác đột nhiên lạnh đi, hắn cúi đầu, bàn tay tỉ mỉ phác họa từ khuôn mặt của Ninh nhi đi dần xuống phần cổ trắng nõn, ngón tay thô ráp nhẹ nhàng vuốt ve:

“Bổn vương sao có thể trách mắng Ninh nhi được!”

Khuôn mặt anh tuấn tiến dần đến mặt của Ninh phi, khóe miệng nở ra một nụ cười tàn nhẫn, khát máu như Ma Vương:

“Bởi vì... bổn vương sẽ giết ngươi!”

Sắc mặt Ninh phi chợt thay đổi, nàng ta tựa như nhìn thấy vẻ tà ác của ác ma, nam tử trước mắt nàng ta chính là Chiến thần của chiến trường, nàng ta sao có thể quên...

Lúc nàng ta còn chưa kịp phản ứng...

Bàn tay đang vuốt ve phần cổ của Ninh phi trong phút chốc đã thay đổi, tàn nhẫn bóp chặt lấy cổ của Ninh phi, dường như muốn cắt đứt nó.

Lập tức, ánh mắt lóe lên tia rét lạnh, bàn tay hung hăng ném lên...

“A...”

Thân thể Ninh phi giống như bướm bướm, bỗng chốc ngã trên mặt bàn.

Bởi vì Da Luật Ngạn Thác là người tập võ, sức lực cũng rất mạnh nên lúc Ninh phi vừa ngã xuống bàn thì cái bàn cũng vỡ tan thành

những mảnh nhỏ.

“Vương thượng, người.... phốc...”

Ninh phi tuyệt đối không ngờ Vương thượng lại hung ác như vậy, nàng ta vừa muốn mở miệng nói thì lập tức phun ra một búng máu tươi

Quyển 6 - Chương 8: Tàn nhân quất roi

Da Luật Ngạn Thác bước từng bước tới chỗ Ninh phi, khoe môi
nhếch lên nụ cười khát máu.

“Y nhi đeo mệnh phù của bản vương, việc này nói lên nàng rất được
bản vương coi trọng, vậy mà các người lại dám tổn thương nàng?”

Ninh phi sợ hãi mở to mắt, thân thể lùi về sau từng chút từng chút
một.

“Không vương thượng...không phải ngài vừa mới nói...”

“Đó là vì ta lấy một cái cớ để nói với phụ thân người, cho hắn biết
rằng tội của người là đáng trừng phạt, cũng là để cho hắn giữ được
thể diện của mình trước mặt gia tộc người”

Da Luật Ngạn Thác nói xong liền rút roi da bên hông ra.

“Vương thượng...đừng...a...” Lời nói hoảng sợ của Ninh phi còn
chưa nói xong thì cảm thấy roi da lóe lên trước mắt.

Roi da mạnh mẽ quất lên làn da non mềm của Ninh phi.

Trong nháy mắt, một vết thương mà ai thấy cũng phải giật mình xuất
hiện.

Dường như Da Luật Ngạn Thác thấy máu tươi thì càng thêm điên
cuồng hơn, phần tính cách tà ác ẩn sâu trong con người hắn trở dậy,

thúc giục hần gia tăng sự tàn nhẫn.

Nữ nhân không biết trời cao đất rộng này dám tổn thương Y nhi.

Khi hần thấy Y nhi yếu ớt nằm trên giường, lòng hần đau như chết.

Da Luật Ngạn Thác nghĩ đến đây thì tàn ác trong mắt hần tăng lên mười phần, sức lực trong tay lại tăng thêm một lần nữa, chiếc roi da càng hung hăng quất xuống.

Ninh phi đã đau đến mức không thể nói ra tiếng. Trên mặt, trên người nàng ta đều là những vết thương đầy máu.

Còn Na Hi ở bên cạnh thì nằm bất động trên mặt đất, nàng ta sợ choáng váng, cũng biết số kiếp mà bản thân sắp phải đối mặt.

Bỗng nhiên nàng ta dường như nhớ ra cái gì đó, thừa dịp vương thượng đang giận dữ không chú ý tới, nàng ta vội vã quay ra cửa nói với nha hoàn một câu.

Ả nha hoàn nghe xong thì vội vàng gật đầu rồi vội vàng tránh né bọn thị vệ đang canh giữ ở phía xa mà chạy đi.

Tần Lạc Y đổ mồ hôi lạnh suốt đêm, Thái Nam luôn ở một bên tỉ mỉ lau giúp nàng, không dám lơ là dù chỉ một chút, đây là do vương thượng dặn dò trước khi rời khỏi.

Thật ra Thái Nam có chút lo lắng cho đám người kia, bởi vì sau khi Vương thượng biết chủ tử rơi xuống nước thì tức giận đến mức muốn giết người, cho nên lúc đó nàng chỉ có thể đem sự thật từ đầu đến cuối nói với Vương thượng.

Nhìn vẻ mặt của Vương thượng, nàng thật sự không dám tưởng

tượng Vương thượng sẽ đối phó với đám người Ninh phi như thế nào.

Nàng cũng bắt đầu lo lắng cho cái mạng nhỏ của mình, bởi vì nàng sợ vương thượng sẽ vì một câu “không bảo vệ tốt chủ tử” mà muốn lấy đầu của nàng.

Ai ngờ vương thượng chỉ ra lệnh chăm nom chủ tử cho tốt liền đi ra ngoài.

Thái Nam hiểu rằng nếu không phải do bình thường chủ tử luôn bảo vệ nàng thì ngày hôm nay cái mạng nhỏ của nàng chắc chắn không giữ được.

“Chủ tử, người mau tỉnh lại đi, đừng làm Thái Nam lo lắng chứ!”

Thái Nam có chút ghen ngào, trong đầu của nàng không ngừng hiện lên hình ảnh chủ tử đối tốt với mình như thế nào.

Nàng cũng đã hiểu rõ vì sao Sơ Tuyết trước khi đi luôn dặn đi dặn lại bản thân mình phải chăm sóc tốt tiểu thư nhà nàng, thì ra là có ý này.

Thái Nam nghĩ tới nghĩ lui, nước mắt rơi xuống.

Trong mơ hồ Tần Lạc Y cảm giác có người ở trước giường nàng, trò chuyện với nàng.

“Ừm...”

Một tiếng ưm từ giữa đôi môi đỏ tươi của nàng bật ra.

Mí mắt khẽ run, hàng mi đen nhánh khẽ mở, con ngươi trong vắt bắt đầu dao động.

Một tia vui mừng hiện lên trong mắt Thái Nam, nàng ta hô lên:

“Chủ tử, chủ tử...người đã tỉnh”

Tần Lạc Y lấy tay xoa trán, cảm giác có chút đau đớn, sau đó nàng nhìn về hướng Thái Nam:

“Thái Nam, vì sao em khóc?” Nàng nhẹ giọng hỏi.

“Không có, không có, chỉ là Thái Nam lo lắng cho chủ tử mà thôi, bây giờ tốt rồi, bây giờ tốt rồi”

Thái Nam đưa bàn tay nhỏ bé ra lau nước mắt rồi cười nói với Tần Lạc Y.

“Nha đầu ngọc, ta nào có yếu đuối như vậy a!”

Tần Lạc Y yếu ớt cười trách Thái Nam.

Nụ cười trong veo như hoa cúc nở rộ.

Nàng đã nhớ lại chuyện xảy ra hôm nay rồi.

Nàng cố gắng gượng người để Thái Nam đỡ nàng dậy, Thái Nam cũng đặt một tấm đệm mềm phía sau lưng nàng.

Mái tóc đen dài xõa xuống như thác nước làm lộ ra khuôn mặt trắng nõn, cũng làm lộ ra vẻ quyến rũ chết người.

“Chủ tử, đây là thuốc do vương thượng tự mình phân phó đại phu chuẩn bị, chủ tử uống trước đi!”

Thái Nam xoay người lấy chén thuốc đã được hâm nóng ở trên bàn đưa lên.

“Thái Nam, hôm nay ta được vương thượng cứu sao?”

Tần Lạc Y có chút mất tự nhiên hỏi.

“Không phải, là đại hoàng..., là vị công tử chúng ta gặp trong rừng trúc cứu người”.

Thái Nam lập tức sửa lời nói.

Nếu đại hoàng tử không muốn để lộ thân phận trước mặt chủ tử, như vậy bản thân mình cũng phải thận trọng mới được.

Tần Lạc Y đưa mắt nhìn Thái Nam rồi mỉm cười:

“Có chuyện gì lạ sao?”

“Không, không có”

Thái Nam cười ngây ngô.

Tần Lạc Y không hỏi tiếp nữa mà chỉ cúi đầu nhìn thuốc trong chén, sau đó cắn cắn môi:

“Vương thượng đã biết chuyện này?”

“Dạ”

Thái Nam gật đầu

Tần Lạc Y khép hờ đôi mắt.

Ngay sau đó lại hoảng sợ ngẩng đầu lên, đưa mắt nhìn thẳng Thái Nam:

“Vương thượng đã đi đâu?”

Trong lòng nàng Tần bắt đầu xuất hiện cảm giác bất an.

“Tần cô nương, cô nương...”

Một giọng nói lo lắng của nữ tử đang đến gần phòng của nàng.

Quyển 6 - Chương 9: Tới Tử Tiêu Hiên cứu người

“To gan, tẩm cung của vương thượng là nơi nha hoàn người có thể hô to gọi nhỏ sao, còn không mau lui ra!”

Thị vệ canh cửa nghiêm giọng trách mắng.

“Van cầu người, cho ta vào gặp Tần cô nương”

“Thân thể Tần cô nương suy yếu, vương thượng ra lệnh không cho bất cứ kẻ nào quấy rầy. Đi mau!”

Tiếng nói ồn ào ngoài cửa làm Tần Lạc Y ngạc nhiên, trong lòng nàng càng thêm bất an, nàng đưa một tay vén chăn lên để chuẩn bị xuống giường

“Chủ tử, người muốn làm gì?”

Thái Nam hoảng sợ, vội vàng bước đến chỗ Tần Lạc Y.

“Thái Nam, mau theo ta ra xem!”

Tần Lạc Y đứng dậy, định tìm áo choàng của mình mà không thấy. Dưới tình thế cấp bách, nàng với tay cầm lấy chiếc áo choàng của nam giới ở bên cạnh.

“Chủ tử, áo choàng đó là của vương thượng!”

Thái Nam bị hù dọa không nhẹ.

Trên chiếc áo choàng lông cáo thuần màu có ký hiệu tượng trưng cho quyền lực của hoàng thất Da Luật, ký hiệu tỏa ra ánh sáng rực rỡ dưới ánh nến mờ mờ làm Thái Nam sợ hãi.

Áo choàng của vương thượng có thể để người khác mặc sao?

Nàng từng nghe nói trước đây có một phi tử ỷ vào bản thân được sủng ái mà mặc thử áo choàng của vương thượng, kết quả là bị xử tử ngay lập tức.

Bây giờ chủ tử của nàng...

Tần Lạc Y khó hiểu nhìn gương mặt nhỏ nhắn đang dần tái nhợt đi của Thái Nam, sau đó lại nhìn chiếc áo choàng trên người mình rồi khẽ cười một tiếng:

“Em nghĩ rằng ta thích y phục của vương thượng các em sao? Đó vì trời lạnh mà ta lại không tìm được áo choàng của mình”

Tần Lạc Y nói xong liền đi ra ngoài.

Chân Thái Nam mềm nhũn, thiếu chút nữa khụy xuống.

Trời ạ, chủ tử nghĩ về áo choàng của vương thượng như vậy sao?

“Chuyện gì đang xảy ra vậy?”

Tần Lạc Y đưa một tay đẩy cánh cửa tấm cung ra.

Các thị vệ ngoài cửa vừa nhìn thấy Tần Lạc Y xuất hiện thì ngay lập tức quỳ trên mặt đất.

“Tiểu nhân xử lý không thỏa đáng, làm ầm ĩ đến Tần cô nương, mong cô nương tha tội.”

Tần Lạc Y cau mày lại

“Các người đứng lên đi”

Sau đó nàng chuyển ánh mắt sang nha hoàn.

Nha hoàn vừa thấy Tần Lạc Y đi ra thì nhanh chóng chạy tới trước mặt nàng.

“Tần cô nương, cầu xin người đến Tử Tiêu Hiên một chuyến, Ninh phi...”

Nàng ta thở hỗn hển.

Trong lòng Tần Lạc Y kinh ngạc, Tử Tiêu Hiên?

Ninh phi?

Nàng ta vừa muốn nói thì Thái Nam đã bước lên trước mặt nha hoàn kia, sau đó rất không khách khí mà nói:

“Tại sao chủ tử ta phải nghe người, người ở Tử Tiêu Hiên các người làm hại chủ tử ta còn chưa đủ sao? Bây giờ còn tới đây xin giúp đỡ!”

Nha hoàn kia vừa nghe Thái Nam nói thế thì gấp đến mức nước mắt đều rơi xuống.

“Thái Nam, lui ra”

Tần Lạc Y khẽ quở trách.

Thái Nam mím môi, bước lên đỡ Tần Lạc Y.

“Đứng lên đi, nói cho ta biết chuyện gì đang xảy ra?”

Giọng nói mềm mại tràn ngập sức mạnh xoa dịu lòng người.

Nha hoàn kia mang vẻ mặt cầu xin:

“Bây giờ vương thượng đang ở Tử Tiêu Hiên, ngài...ngài muốn đánh chết Ninh phi!”

“Cái gì?”

Sắc mặt Tần Lạc Y thay đổi, hoảng sợ thiếu chút nữa đứng không vững, thân thể lung lay một cái, may mà có Thái Nam ở bên cạnh đỡ nàng.

Mà khuôn mặt của nàng cũng trở nên tái nhợt.

“Mau mau dẫn đường cho ta!”

Tần Lạc Y vội vàng nói với nha hoàn kia

Ba người vội vàng vàng đi về phía Tử Tiêu Hiên.

Lúc đi ngang qua hoa viên, một cơn gió lạnh thổi qua, dường như muốn thổi bay cơ thể Tần Lạc Y.

“Tần cô nương...”

Giọng nói dễ nghe của nữ nhân truyền đến.

Tần Lạc Y quay đầu lại thì thấy Cơ thiếp đang vội vội vàng vàng bước về phía nàng, theo sau nàng là nha hoàn tùy thân.

“Là cô...”

Tần Lạc Y hơi nhú mồm.

Cơ thiếp bước đến bên cạnh nàng nói:

“Hôm nay Ninh nhi đã quá lỗ mãng rồi, ta sợ khi vương thượng trở về sẽ nổi giận nên sai bọn nha hoàn dò la, ai ngờ...”

Tần Lạc Y nhìn đôi mắt xinh đẹp của Cơ thiếp.

“Cô cũng muốn đến Tử Tiêu Hiên?”

Cơ thiếp gật đầu.

Lòng Tần Lạc Y run lên nhưng nàng không cho phép bản thân suy nghĩ nhiều.

“Chúng ta mau đi thôi!”

Cơ thiếp gật đầu đồng ý, nhưng...

Ánh mắt của nàng dừng trên áo choàng Tần Lạc Y đang khoác.

Ngay sau đó khuôn mặt Cơ thiếp hơi ngẩn ra, đây không phải áo choàng của vương thượng sao?

Sao nàng ta lại mặc?

Lẽ nào nàng ta không biết...

Có điều cái gì Cơ thiếp cũng không nói mà kích động bước đi theo đám người đến Tử Tiêu Hiên.

Lúc các nàng đến Tử Tiêu Hiên, bên trong Tử Tiêu Hiên yên tĩnh đến đáng sợ. Nhờ thị vệ canh cửa nên Tần Lạc Y biết Da Luật Ngạn Thác vẫn còn ở bên trong, chưa rời khỏi.

Khuôn mặt Cơ thiếp có chút hoảng sợ, nàng đưa đôi mắt đầy nghi ngờ lướt nhanh qua nha hoàn đang đứng ở cửa, sau đó không nói hai lời mà đẩy cửa đi vào trong.

“A...”

Một tiếng hô kinh hãi vang lên từ miệng Cơ thiếp làm cho Tần Lạc Y đang đi phía sau càng thêm hoảng sợ

“Làm sao vậy?”

Trái tim Tần Lạc Y như muốn vọt lên cổ họng.

Tuy rằng nàng không thấy được cái gì, nhưng mà chuyện có thể làm cho Cơ thiếp bình thường luôn tỉnh táo trở nên sợ hãi thì có lẽ đó là một cảnh rất đáng sợ.

“Ai cho người vào, ra ngoài ngay lập tức!”

Một tiếng gầm lớn từ trong phòng truyền ra.

Quyển 6 - Chương 10: Lần đầu tiên chủ động gọi hắn là “Thác”

Đôi mắt của Da Luật Ngạn Thác vì tức giận mà đỏ lên, lúc này hắn giống như một con thú hoang bị vây hãm, con người giăng đầy tơ máu.

Lúc hắn thấy Cơ thiếp đi vào thì hắn tức giận hét to lên nên không trông thấy Tần Lạc Y ở sau lưng Cơ thiếp.

Rõ ràng là Tần Lạc Y thấy thân thể của Cơ thiếp run lên, lông mày của nàng lập tức nhíu lại.

Nàng bước lên một bước, từ sau lưng Cơ thiếp bước lên phía trước.

Trong nháy mắt...

Tất cả cảnh tượng trong phòng đều hiện ra trước mắt Tần Lạc Y.

Nàng hít một hơi khí lạnh lẽo, đôi mắt mở lớn, nhưng không kêu ra tiếng mà chỉ lấy tay che lại đôi môi đỏ mọng của mình.

Trời ạ!

Nàng cho rằng mình đang ở trong địa ngục.

Chỉ thấy khắp người Ninh phi và Na Hi đều là máu nằm trên mặt đất, một chút cũng không nhúc nhích, chỉ nằm yên ở đó, không biết cả

người có bao nhiêu vết thương, toàn thân đều là máu thịt lẫn lộn.

Da Luật Ngạn Thác lạnh lùng đứng nơi đó giống như tử thần.

Ánh mắt hắn tràn đầy hương vị khát máu, mà trong tay hắn là một chiếc roi mười phần dẻo dai, cả sợi roi cũng đã nhiễm đầy máu đỏ.

Tần Lạc Y cảm thấy một trận choáng váng, người quen nhìn máu tươi như nàng mà còn thấy đáng sợ, khó trách vừa nãy Cơ thiếp phát ra âm thanh hoảng sợ như vậy.

Rõ ràng là Da Luật Ngạn Thác không ngờ Tần Lạc Y sẽ ở sau lưng Cơ thiếp nên khi hắn thấy Tần Lạc Y hoảng sợ che môi thì ánh mắt đột nhiên thay đổi.

Hắn lập tức quăng sợi roi trong tay đi rồi bước nhanh đến chỗ Tần Lạc Y, sự tàn nhẫn trên mặt dần dần biến mất.

“Y nhi, sao nàng lại đến đây?”

Giọng nói lạnh lùng ẩn chứa sự lo lắng nồng đậm.

Ngay lập tức, Da Luật Ngạn Thác dùng cánh tay dài ôm thân thể Tần Lạc Y vào trong ngực.

Hắn không có chú ý đến đôi mắt của Cơ thiếp ở bên cạnh đột nhiên trở nên u ám đi.

Tần Lạc Y yên lặng để Da Luật Ngạn Thác tùy ý ôm nàng vào ngực, mùi hương trên áo choàng và hơi thở trên người hắn đồng thời bao phủ lấy nàng.

Bàn tay to của Da Luật Ngạn Thác nhẹ nhàng sờ trán của Tần Lạc Y

lên, sau đó nhẹ nhàng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn còn tia sợ hãi của nàng lên.

“Y nhi, nàng cần phải nghỉ ngơi cho thật tốt, sao lại không nghe lời như vậy?”

Giọng nói hoàn toàn không còn sự nổi giận vừa rồi mà tràn ngập cưng chiều và thương tiếc.

Cơ thiếp và bọn nha hoàn xung quanh đều thở mạnh vì kinh ngạc.

Các nàng tuyệt đối không ngờ vương thượng sẽ thay đổi như vậy, hơn nữa vương thượng thấy Tần Lạc Y mặc áo choàng của mình mà không có chút nào tức giận.

Trời ạ!

Môi Tần Lạc Y run rẩy, tránh né hơi thở quan tâm của Da Luật Ngạn Thác mà nhìn hai người trên mặt đất.

“Người...người đánh chết các nàng rồi sao? Các nàng đã chết rồi có đúng không?”

Giọng nói run rẩy, trong ánh mắt cũng tràn ngập hoảng sợ.

Cho tới bây giờ nàng cũng chưa từng thấy một mặt tàn nhẫn như vậy của Da Luật Ngạn Thác, cũng chưa từng nghĩ tới sẽ có người có thể tàn nhẫn đến mức này, người nam tử đứng trước mặt nàng lúc này giống như một ma vương tàn độc làm cho tim nàng đập mạnh đến dọa người.

Da Luật Ngạn Thác nhìn thấy sự né tránh và sợ hãi trong mắt của nàng thì lập tức lạnh lùng hướng ra ngoài gọi:

“Người đâu...”

“Vương thượng!”

Thị vệ nghe được lệnh liền đi vào phòng.

“Đưa Y nhi về phòng!”

“Vâng!”

“Không...Ta không đi!”

Tần Lạc Y phản ứng kịp, giãy ra khỏi ôm ấp của Da Luật Ngạn Thác, có ý định đi tới chỗ Ninh phi.

“Y nhi, nàng muốn làm gì?”

Ánh mắt của Da Luật Ngạn Thác trầm xuống, hắc vội vàng kéo nàng trở lại.

Ai ngờ lôi kéo như vậy làm áo choàng trên người Tần Lạc Y bị kéo xuống rồi rơi xuống đất cạnh chân Tần Lạc Y.

Tình trạng lôi kéo làm Tần Lạc Y không cẩn thận mà giẫm lên áo choàng.

“Ôi....chủ tử!”

Thái Nam sợ hãi mà hét to.

Xong rồi!

Chủ tử không chỉ mặc áo choàng của vương thượng mà còn giẫm lên.

Nàng gần như có thể nhìn thấy động tác kế tiếp của vương thượng sẽ là rút roi da đánh lên người chủ tử.

Bầu không khí trong phút chốc ngưng đọng, rõ ràng là Tần Lạc Y cũng cảm giác được cái gì đó từ vẻ mặt của mọi người mà ngừng giãi dựa.

Thật ra nàng chỉ muốn nhìn xem các nàng còn sống hay không thôi.

Da Luật Ngạn Thác biết suy nghĩ của mọi người xung quanh, nhưng...

Hắn chỉ đem áo choàng cầm lên, phúi phúi hai cái rồi khoác lên người của Tần Lạc Y.

“Cẩn thận, nếu không sẽ cảm lạnh!”

Giọng nói dịu dàng như lời của tình nhân lại làm mọi người xung quanh sợ hãi.

Hắn một chút cũng không để ý Tần Lạc Y mặc áo choàng của hắn, ngược lại khi hắn nhìn thấy nàng mặc áo của mình đi tới thì trong lòng lại cảm thấy ấm áp, hắn muốn trên người nàng lúc nào cũng phải dính đầy mùi vị của mình.

Tần Lạc Y ngẩng đầu lên nhìn nam tử dường như có hai tính cách trước mặt.

Hắn giận dữ là vì nàng nhưng nàng cũng không hi vọng hắn làm như vậy.

“Để ta xem cho các nàng ấy được không, Thác?”

Lần đầu tiên Tần Lạc Y chủ động gọi Da Luật Ngạn Thác như vậy bởi vì lúc này lòng của nàng rất phức tạp, nàng không ngờ tới Da Luật Ngạn Thác có thể vì nàng mà đánh Ninh phi như vậy.

Lúc nàng nói ra lời này thì thân thể của Cơ thiếp đang đứng ở cửa bỗng run lên, nàng ta đưa ánh mắt không thể tin được nhìn Tần Lạc Y.

Nàng ta biết Tần Lạc Y trong lòng vương thượng không giống với những nữ tử khác, nhưng mà nàng tuyệt đối không nghĩ tới vương thượng có thể để cho Tần Lạc Y gọi tên của hần như vậy.

Mà giọng nói mềm mại của Tần Lạc Y khi gọi tên hần làm trái tim vừa lạnh lẽo vừa tàn nhẫn của Da Luật Ngạn Thác lập tức tan chảy.

Lòng của hần chấn động, hần biết tên hần từ trong miệng nàng nói ra nhất định rất êm tai nhưng không ngờ lại êm tai như vậy, càng làm hần càng muốn yêu thương nàng hơn.

Quyển 6 - Chương 11: Tần Lạc Y xả thân cứu giúp

Lúc Tần Lạc Y thấy ánh mắt của Da Luật Ngạn Thác bắt đầu ánh lên một chút ấm áp thì liền đi đến chỗ Ninh phi.

Mỗi lần Tần Lạc Y bước thêm một bước là mỗi lần mùi máu tươi ập vào mũi càng đậm, làm cho nàng suýt nữa thì ngạt thở.

Tần Lạc Y đi đến trước mặt Ninh phi thì nhẹ nhàng ngồi xổm xuống.

Ngón tay trắng nõn của nàng để trước mũi của Ninh phi, trong nháy mắt mặt nàng biến sắc.

Hô hấp của Ninh phi gần như không còn.

Tần Lạc Y vội vàng để tay lên cổ tay Ninh phi, đầu ngón tay đặt lên mạch của nàng ta.

Một lát sau, nàng yên lòng thở dài một hơi.

Sau đó nàng lại chuyển sang Na Hi, đến khi xác định được nàng ta còn hô hấp thì nàng mới nhẹ nhàng thở ra.

“Được rồi, Y nhi, việc cần làm nàng cũng đã làm rồi, giờ theo ta về tẩm cư được không?”

Da Luật Ngạn Thác thật sự không hiểu, rõ ràng là Ninh phi này làm hại nàng mà nàng vẫn còn quan tâm đến sống chết của nàng ta.

Tần Lạc Y không để ý đến lời của Da Luật Ngạn Thác mà đi tới trước mặt Ninh phi, sau đó bấm vào huyệt nhân trung của nàng ta.

“Hừ...”

Một tiếng hừ lạnh vang vọng khắp cả gian phòng.

Ánh mắt của Da Luật Ngạn Thác lập tức xuất hiện vẻ tàn nhẫn lạnh lẽo.

“Quả là ngu xuẩn thì sống dai, người đâu!”

Cả Tần Lạc Y và Ninh phi đều hoảng sợ.

“Có, Vương thượng!”

Thị vệ vội vàng đáp.

“Đem hai người này kéo ra ngoài chặt hai tay, sau đó giải đến băng lao, giáng xuống làm tiện tì!”

Ninh phi nghe vậy thì sợ tới mức hôn mê bất tỉnh.

Mà Tần Lạc Y cũng sợ đến nỗi tim gần như ngừng đập, mọi người trong phòng cũng nơm nớp lo sợ.

“Vâng!”

Bọn thị vệ không nói hai lời lập tức đi lên.

“Khoan đã...”

Tần Lạc Y liều mạng mà che chở ở trước mặt các nàng làm cho bọn

thị vệ không thể không dừng động tác.

Bọn họ không dám tùy tiện động vào Tần cô nương.

“Vương thượng, cái này...”

Bọn thị vệ khó xử nhìn vương thượng của họ.

Một trận rét lạnh thấu xương đảo qua trong mắt Da Luật Ngạn Thác, hắn đưa tay kéo Tần Lạc Y lại, cánh tay rắn chắc gắt gao siết chặt eo nhỏ của nàng.

“Kéo ra ngoài!”

Bọn thị vệ vâng lệnh bước lên.

“Không...!”

Tần Lạc Y kêu lên một tiếng thê lương.

Nàng sắp bị sự tàn nhẫn của Da Luật Ngạn Thác làm cho sụp đổ.

“Các người ngừng tay!”

Nàng lớn tiếng quát bọn thị vệ.

Bọn thị vệ bỗng chốc giật mình, bọn họ bị khí thế trên người Tần Lạc Y dọa sợ.

“Y nhi, đủ rồi, chẳng lẽ nàng muốn thay bọn chúng cầu xin?”

Giọng nói trầm thấp của Da Luật Ngạn Thác lộ ra một chút không vui.

Cũng chỉ có nàng mới dám quát bọn thị vệ của hắn như vậy.

Tần Lạc Y ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt lên, trong mắt tràn ngập cầu xin:

“Thác, người hãy bỏ qua cho các nàng ấy được không? Bây giờ ta đã không có việc gì rồi, người đừng làm cho ta có cảm giác tội lỗi được không?”

Trong mắt Da Luật Ngạn Thác tràn đầy vẻ đau lòng, hắn khẽ thở dài một hơi rồi nói:

“Y nhi, bọn chúng mới là kẻ có tội, nàng không cần phải như vậy!”

Nha đầu đơn thuần này, chẳng lẽ nàng không biết nếu như hôm nay hắn không cảnh cáo tốt thì sau này nàng sẽ có thể gặp nguy hiểm lớn hơn.

“Không, không...”

Giữa đôi mắt đẹp của Tần Lạc Y lăn xuống hai hạt châu lấp lánh trong suốt, hai hạt châu ấy bỗng chốc rơi vào lòng Da Luật Ngạn Thác.

“Các nàng ấy đã bị trừng trị nghiêm khắc rồi, người không nên giày vò các nàng thêm nữa, người chặt tay các nàng thì sau này các nàng sẽ sống như thế nào đây? Thác, nếu người thật sự suy nghĩ cho ta thì hãy bỏ qua cho các nàng được không?”

Nàng nỉ non nói, đồng thời thân thể vì suy yếu mà bắt đầu đứng không vững.

Tần Lạc Y thực sự không ngờ Da Luật Ngạn Thác lại hạ lệnh chặt

tay các nàng, như vậy thật sự...quá tàn nhẫn!

“Y nhi...”

Da Luật Ngạn Thác cảm thấy có chút không thích hợp, ánh mắt hiện lên chút kinh hoàng, vội vàng nắm chặt cánh tay.

“Thác, người đồng ý với ta, có được không?”

Đôi mắt nhu hòa của Tần Lạc Y dường như có thể vắt ra nước, nàng dịu dàng tựa vào ngực hắn.

Da Luật Ngạn Thác thực sự hết cách với nàng, hơn nữa hắn cũng lo lắng cho thân thể của nàng, vì vậy liền ra lệnh cho bọn thị vệ:

“Thôi đi, đem các nàng giải đến thủy lao đi!”

Bọn thị vệ vâng lệnh đem người đi.

Tần Lạc Y còn muốn gì đó nhưng lập tức bị Da Luật Ngạn Thác quát nhẹ:

“Đây đã là khoan dung lớn nhất với các nàng rồi, không thể nhẹ hơn nữa”

“Thế nhưng còn vết thương trên người các nàng ấy...”

Tần Lạc Y gấp gáp nói thêm.

“Im ngay, bây giờ ta chỉ quan tâm đến thân thể của nàng.”

Da Luật Ngạn Thác nhẹ nhàng trách mắng nhưng trong mắt lại ánh lên yêu thương.

Vừa nói xong thì hắn ôm lấy thân thể Tần Lạc Y rời khỏi Tử Tiêu hiên.

Thật sự là Tần Lạc Y đã không còn chút hơi sức nào rồi, nàng vùi khuôn mặt nhỏ nhắn vào trong lồng ngực ấm áp của Da Luật Ngạn Thác, nàng đưa đôi mắt sáng long lanh nhìn khuôn mặt lạnh lùng của hắn.

Hắn muốn ôm nàng mà đi như vậy sao?

Da Luật Ngạn Thác cũng cảm nhận được ánh nhìn của nàng, hắn cúi đầu xuống nhìn sâu vào đôi mắt trong suốt như sao kia.

“Làm sao vậy? Có chỗ nào khó chịu không?”

Giọng nói thân thiết vang lên.

Trong lòng Tần Lạc Y rung động, không khống chế được tình cảm mà đưa bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng phủ lên đầu lông mày thường xuyên nhíu lại của Da Luật Ngạn Thác, dường như nàng muốn dùng đôi tay để vượt đi sự lo lắng của hắn vậy.

Hành động mờ ám của nàng làm Da Luật Ngạn Thác nhẹ nhàng cười, sau đó đặt môi hôn lên bàn tay nhỏ bé của Tần Lạc Y.

Tần Lạc Y dịu dàng nhìn hắn, hắn cười lên thực sự rất đẹp.

“Sau này người không được tức giận như vậy nữa”

Một tiếng than nhẹ từ môi của nàng bật ra, mang theo tình cảm mà chính nàng cũng không phát hiện.

“Ta chỉ tức giận với kẻ nào dám làm tổn thương đến Y nhi của ta!”

Trong mắt Da Luật Ngạn Thác toàn là ý cười, trong lòng lại rung động một trận.

Vật nhỏ này thật sự làm hấn yêu thương từ tận đáy lòng.

Thái Nam vội vã theo sau, mà trái tim treo lơ lửng cuối cùng cũng hạ xuống.

“Chủ tử, chúng ta cũng quay về thôi!”

Một nha hoàn nói với Cơ Thiếp.

Cơ Thiếp nhìn bóng lưng dần dần đi xa của Da Luật Ngạn Thác, trong lòng đau xót, ánh mắt cũng dần ảm đạm.

Khi nào nam tử luôn khiến nàng ta ngưỡng mộ mới có thể đối xử với nàng ta như đối với Tần cô nương đây?

HẾT QUYỂN 6

Quyển 7 - Chương 1: Bạch Tiêu Nhiên kỳ lạ

Sáng sớm tuyết bay đầy trời, lúc này rừng trúc như khói hoa đẹp kinh diễm.

Buổi sáng, Tần Lạc Y liền được chứng kiến một cảnh đẹp như vậy, nàng vốn đến rừng trúc để lấy cây đàn cổ đứt dây kia.

Ai ngờ, nàng lại thấy Da Luật Ngạn Thác tập võ ở đây.

Chỉ thấy mỗi một chiêu thức của Da Luật Ngạn Thác đều tràn đầy nội lực, khí phách bức người.

Chưởng lực vừa ra, làm cho cành trúc trong tay hắn như thể đao kiếm có thể lấy mạng người, hắn phát lực ra, cành trúc thuận thế quét ngang không khí, thẳng tắp xuyên qua gốc cây trúc phía xa.

Chỉ nghe gậy trúc răng rắc một tiếng, theo tiếng cắt đứt, không lưu lại một chút dấu vết nào.

Tần Lạc Y kinh hô một tiếng, vội vàng lấy tay che môi, ngăn cản tiếng than sợ hãi vì một màn trước mắt.

Nàng biết Da Luật Ngạn Thác võ công sâu thâm sâu, thế nhưng, nàng chỉ là nghe nói chứ chưa từng thấy qua.

Nếu hắn tàn nhẫn đem chưởng lực đánh trên người mình, , như vậy, trong nháy mắt nàng có thể sẽ quy tiên.

Da Luật Ngạn Thác chậm rãi thu lực, sau đó, môi mỏng dần hiện ra một chút ý cười cứng chiều.

“Y nhi, đi ra đi!”

Sau đó, hắn xoay người, ánh mắt nhìn về nơi Tần Lạc Y đang ẩn núp.

Tần Lạc Y đỏ mặt, nhìn lên người khác luyện võ, thật là không đạo đức .

Nàng cắn môi, từ trong rừng trúc đi ra.

Tuyết rơi, cùng với bầu không khí lành lạnh.

Tà áo Tần Lạc Y bay bay, nàng mặc bộ váy xanh, động tác, linh hoạt phóng khoáng.

Ánh mắt Da Luật Ngạn Thác căng thẳng, nhìn đến ngây người.

Lúc này, hắn mới biết có một loại xinh đẹp như hoa sáng rọi như nước, cũng lần đầu biết đến cảm giác mới gặp đã yêu.

Tần Lạc Y đi đến trước mặt Da Luật Ngạn Thác, âm thanh trong trẻo:

“Ta không cố ý nhìn lên!”

Con mắt thu lại, có chút không dám nhìn đôi mắt tràn ngập yêu thương của Da Luật Ngạn Thác.

Ánh mắt của hắn quá lớn mật, rất trực tiếp, chứa đầy lực xâm chiếm.

“Vì sao không dám nhìn ta?”

Da Luật Ngạn Thác cúi đầu, ưa thích cầm lấy tay nàng hỏi.

Liếc mắt nhìn về bối rối của nàng.

“Ta, ta không có...”

Tần Lạc Y luôn luôn là một con người bình tĩnh nhưng giờ phút này lại không biết làm sao.

Một tiếng cười nhẹ khẽ bật ra từ môi Da Luật Ngạn Thác.

“Ta xem Y nhi chắc là đã động tình với ta!”

Hắn tùy tiện cúi đầu nói đùa, thấp giọng nói bên tai Tần Lạc Y.

Hơi thở thơm mát lành lạnh quyện cùng hương thơm thanh nhã rơi trên người Tần Lạc Y.

Trong lòng Tần Lạc Y khẽ lạnh, đôi mắt trong suốt như mặt nước càng lộ ra vẻ bối rối không chịu nổi.

“Không, người nói bậy!”

Nàng sẽ không phải như lời hắn nói chứ, nàng làm sao có thể động tình với nam tử trước mặt được?

Hắn là kẻ thù của mình, hơn nữa hắn hung tàn và tàn bạo như thế khiến bản thân nàng xấu hổ không thôi.

Da Luật Ngạn Thác thu hết tâm tình hoảng loạn của Tần Lạc Y vào mắt, hắn tà mị cười:

“Bằng không, tại sao trong mắt Y nhi lại tràn ngập ái mộ thế kia?”

Tần Lạc Y nghe xong, vội vàng rời ánh mắt đi, cố gắng điều chỉnh tâm tình bối rối của chính mình.

“Ta không muốn nghe người nói vớ vẩn!”

Da Luật Ngạn Thác vừa định nói cái gì đó.

Đúng lúc này, Thái Nam xuất hiện ở trong rừng.

“Chủ tử, Bạch công tử cầu kiến!”

Nàng vừa mới nói xong, liền thấy Da Luật Ngạn Thác, lập tức cả kinh, vội vàng quỳ xuống:

“Nô tỳ thỉnh an Vương thượng!”

“Đứng lên đi!”

Da Luật Ngạn Thác hơi nhú mày.

“Thái Nam, Bạch công tử nào?”

Hắn lớn tiếng hỏi.

Sao Y nhi lại biết đến Bạch công tử?

Đã biết khi nào?

Thế nhưng hắn còn tìm đến Đông Lâm Vương Phủ, quả thực là lớn mật.

Mà Tần Lạc Y đứng ở bên cạnh hắn cũng cảm thấy kỳ quái.

Bạch công tử?

Đến cả bản thân nàng còn không biết Bạch công tử là ai.

Trên mặt Thái Nam xuất hiện vẻ mặt tự nhiên, nàng lẩm bẩm nói:

“Bẩm Vương thượng, thật ra... thật ra...”

“Đông Lâm Vương, ngay cả bằng hữu của mình mà huynh cũng quên sao?”

Một âm thanh nam tính dễ nghe truyền tới từ rừng trúc, ngay sau đó, một nam tử cao lớn đi đến.

Đôi mắt Da Luật Ngạn Thác hơi híp lại, khi hắn thấy rõ người tới thì mới phát hiện...

Da Luật Bội!

“Đệ tới đây làm gì?”

Thanh âm lạnh lùng kèm theo một chút bức mình.

Hắn vừa nhìn thấy người này, lại nhớ tới ngày đó, thật lại muốn cho hắn một chương!

Cùng lúc, đôi mắt nghiêm khắc của hắn nhìn chằm chằm trang phục của Da Luật Bội.

Hắn đang làm cái gì?

Đương kim Đại hoàng tử lại mặc Hán phục.

Quần áo bạch y lại càng làm nổi lên dáng người thon dài, mắt ngọc như bảo thạch sáng ngời, búi tóc đơn giản nhưng lại đem một phần nhã khí nhuần nhuyễn lộ ra ngoài, đúng là loại khí chất đẹp để quý giá, các công tử mang đai ngọc cẩm y chưa chắc đã sánh được.

Tần Lạc Y thờ dài, thiên hạ sao lại có loại “Yêu nghiệt” tuần tú như vậy.

Hắn là người Hán sao?

Nàng không nhớ rõ lần trước hắn mặc quần áo như thế nào, chỉ nghe được hắn nói mình là bằng hữu của Da Luật Ngạn Thác, nàng cũng không để ý tới.

“Đệ... sao lại ...”

Hiển nhiên Da Luật Ngạn Thác cũng bị trang phục của Da Luật Bội làm cho không hiểu ra sao.

Da Luật Bội mắt khẽ động, vội vàng tiến lên, hơi hạ thấp người:

“Bạch Tiêu Nhiên tham kiến Đông Lâm Vương!”

Quyển 7 - Chương 2: Ngang nhiên đoạt yêu

“Đệ làm cái gì vậy?”

Da Luật Ngạn Thác nháy mắt trở nên lạnh thấu xương, lớn tiếng đáp.

Hắn đường đường là đại hoàng tử lại tự mình thỉnh an, hơn nữa còn mặc thành cái dạng này, còn cái gì Bạch Tiêu Nhiên?

Đây giống nói cái gì?

“Vậy sao?”

Da Luật Bội làm bộ dạng mê người mỉm cười, như ánh ban mai ấm áp giữa trời đông.

Hắn hiểu được ý tứ trong câu hỏi của Da Luật Ngạn Thác, nhưng lại cố ý vờ vộ trả lời:

“Hôm nay Bạch mỗ làm một cây đàn cổ đem đến cho Tần cô nương!”

Ngay sau đó, hắn quay về hướng rừng trúc vỗ vỗ tay.

Một hạ nhân nâng một cây đàn cổ tinh xảo nhanh chóng xuất hiện trong rừng.

Người hạ nhân đem đàn cổ nâng đến trước mặt Tần Lạc Y thì nàng có chút ngoài ý muốn:

“Bạch công tử, đây là?”

Tần Lạc Y lông mày ngài như nước mùa thu nghi hoặc nhíu lại, ánh mắt như lưu ly cũng nhu hòa một chút.

“Bạch mỗ vẫn nghĩ đến chuyện xảy ra trong rừng trúc ngày đó mà canh cánh trong lòng, đều do Bạch mỗ lỗ mãng, làm Tần cô nương tổn hại một cây đàn cổ, rất áy náy, bởi vậy, hôm nay cố ý đến nhà tạ tội!”

Da Luật Bội tiến lên từng bước nhìn Tần Lạc Y .

Tần Lạc Y nhẹ nhàng mỉm cười, như ánh mắt trời mỗi sáng bình minh, nàng tiến lên từng bước, hơi hạ thấp người:

“Bạch công tử khách khí, lễ vật quý trọng như thế, tiểu nữ thật sự không nhận nổi, Bạch công tử xin hãy...”

“Tần cô nương, cô cần gì phải khách khí, hay là Tần cô nương thấy cây đàn cổ này không đủ tinh xảo?”

Da Luật Bội vội vàng cắt ngang lời nói của Tần Lạc Y.

“Khoan! Bạch công tử nói quá lời, tiểu nữ cho rằng đàn cổ thật sự quá mức quý trọng, cho nên...”

Tần Lạc Y có chút khó xử.

Da Luật Ngạn Thác tiến lên từng bước, túm vạt áo trước của Da Luật Bội, kéo hẳn rời xa chỗ Tần Lạc Y.

“Đệ dám ở trước mặt bốn vương giả trò quỷ?”

Da Luật Ngạn Thác thật không thể nghĩ tới người đệ này có thể đặt mình vào góc tường, đôi mắt thoáng lệ lại tăng thêm vẻ lo lắng.

Da Luật Bội không nhanh không chậm khẽ cười, hấn trưng ra khuôn mặt tuấn tú nhìn Da Luật Ngạn Thác:

“Vương huynh, cái này gọi là yếu điệu thực nữ quân tử hảo cầu, đệ và huynh đều động tâm với Tần Lạc Y, tại sao lại không thể cạnh tranh công bằng đây?”

“Cạnh tranh công bằng? Hừ! Thật sự buồn cười!” – Da Luật Ngạn Thác môi nhếch lên ý cười châm chọc.

Đôi mắt xuất hiện vài tia rét lạnh, đánh giá cao thấp toàn thân:

“Đây là biện pháp mà Đại hoàng tử nghĩ ra được?”

“Suyt!”

Da Luật Bội nghe hấn xưng hô với mình như vậy, sợ tới mức vội vàng cắt lời nói của Da Luật Ngạn Thác.

“Chúng ta có thể nói được rồi, từ giờ trở đi đệ là Bạch Tiêu Nhiên!”

“Bạch Tiêu Nhiên? Ha ha!” – Da Luật Ngạn Thác cuồng vọng bật cười.

Ngay sau đó, hấn rồi đột nhiên thu hồi nét cười, đôi mắt lạnh băng như có thể đem người làm rét lạnh:

“Bốn vương không ngại nói cho đệ biết, Y nhi nhất định sẽ là người của bốn vương, hoàng tử muốn tranh đoạt với ta, đợi kiếp sau đi!”

Thân người Da Luật Bội hơi cứng, nhưng lập tức lại mỉm cười tao nhã, nói:

“Đệ đoán ngày đó huynh bị phụ hoàng đệ triệu tiến cung, hẳn là muốn huynh cưới Tiêu công chúa, Tần cô nương có biết không?”

“Đệ định ở đây uy hiếp bốn vương?” – Da Luật Ngạn Thác hừ lạnh một tiếng, hẳn chẳng thêm ngó tới.

Da Luật Bội nhìn thẳng vào mắt Da Luật Ngạn Thác:

“Tần cô nương còn bao nhiêu khúc mắc với huynh hẳn huynh là người rõ nhất, cho dù tình cảm nàng dành cho huynh thì sao, các người căn bản là không có khả năng, Vương phi của huynh chỉ có thể là nữ tử của gia tộc Tiêu thị, cho dù huynh muốn nạp Tần cô nương làm phi cũng không có khả năng! Điều ấy huynh hẳn là rất rõ ràng.”

“Đây là chuyện của bốn vương, hoàng tử không cần quan tâm, ngược lại đệ là hoàng tử, chẳng lẽ lại mặc một bộ Hán phục, rồi đổi tên người Hán là có thể lừa gạt tâm hồn thiếu nữ?” – Da Luật Ngạn Thác hừ lạnh một tiếng.

“Cho nên chúng ta hãy làm một cái thỏa thuận quân tử, huynh thay đệ giữ bí mật, đệ cũng không nói cho Tần cô nương biết chuyện tình của huynh với Tiêu công chúa, thế nào?”

Da Luật Bội nhìn Da Luật Ngạn Thác, trong mắt có vài tia khẩn cầu.

Da Luật Ngạn Thác lạnh lùng cười, tiến đến gần bên mặt Da Luật Bội, nói:

“Đệ cho đó là nhược điểm để dọa bốn vương sao?” – Mắt Da Luật

Bội cũng hiện lên tia kiêu ngạo.

“Chỉ cần Đông Lâm Vương một ngày vẫn chưa cưới Tần cô nương, bốn hoàng tử còn cơ hội!”

“Được! Bốn vương có thể không vạch trần thân phận của đệ, nhưng bốn vương có thể khẳng định với đệ rằng, bốn vương muốn Y nhi, vì vậy bốn vương có thể từ bỏ tất cả!”

Một câu khí thế như vậy khiến Da Luật Bội kinh ngạc sửng sốt.

Thời gian tựa như đông lại.

Cho đến khi một hồi đàn như nước chảy làm bầu không khí cô đặc bị phá vỡ.

Hai người đồng thời quay đầu lại.

Chỉ thấy Tần Lạc Y nhanh nhẹn ngồi trước đàn cổ, ngón tay như ngọc nhẹ nhàng mơn trớn cung cầm, rõ ràng đang điều chỉnh thử tiếng đàn.

Da Luật Bội khước môi nhẹ nhếch lên, bước tới.

“Chỗ ngồi đàn cổ này không biết có vừa ý cô nương không?”

Hắn mặc bộ quần áo trắng đứng trước mặt Tần Lạc Y, nhìn như một đôi tiên nữ.

Nhưng cảnh tượng này trong mắt Da Luật Ngạn Thác lại vô cùng chói mắt, ánh mắt hắn lạnh lùng cũng bước đến bên cạnh.

Đôi môi đỏ mọng của Tần Lạc Y cũng nở một chút ý cười, nàng

ngẩng đầu, nhìn Da Luật Bội:

“Bạch công tử thật sự quá khách khí, đây là vật có giá trị, tiểu nữ thân phận nhỏ bé quả không thể nhận!”

Da Luật Bội vội vàng nói:

“Chẳng lẽ cô nương muốn làm Bạch mỗ cả đời áy náy sao?”

“Hừ! Chỉ là một cây cầm mà thôi, cũng không thể trở thành đồ trân quý!” – Da Luật Ngạn Thác ở một bên ghen tị nói.

Trong mắt Tần Lạc Y tràn ngập long lanh, nàng nhẹ nhàng lắc đầu:

“Trong 《thái cổ khiển âm》 trung có câu: ‘cử tắc khinh, đánh tắc tòng, chiết tắc giòn, phủ tắc hoạt’, cây cầm này chính là như vậy!”

Nói xong, đầu ngón tay lướt qua dây cổ cầm, tiếng vang như tơ trúc quanh quẩn trong rừng trúc.

Trong mắt Da Luật Bội hiện lên một tia tán dương:

“Khó gặp được người tri kỉ như Tần cô nương vậy, không giống một số người không có chỗ nào thú vị.”

Hắn đưa mắt nhìn sang phía Da Luật Ngạn Thác.

Vẻ cuồng bạo trên mặt Da Luật Ngạn Thác đều ngưng tụ thành băng.

“A!” – Tần Lạc Y thốt lên một tiếng kêu sợ hãi.

“Làm sao vậy?” – Hai nam tử trầm miệng một lời hỏi.

Tần Lạc Y ngón tay nhẹ nhàng mơn trớn đoạn hoa văn trên đàn cổ – là dấu hiệu cho biết niên đại lâu đời của đàn cổ.

Hoa văn trên đàn cổ này là một đoạn hoa mai !

Da Luật Bội tiến lên từng bước, tiếng nói trầm thấp bộc lộ ra khí thế cao quý:

“Tần cô nương tinh thông cầm thư, hẳn là hiểu được đàn cổ cùng hoa văn ở trên, chắc hẳn cũng tồn tại được trăm năm không chừng. Có đoạn hoa mai, ngoài vân hoa mai, đây là cổ nhất; có đoạn lông trâu, vân này như phát cho trăm ngàn con người; có đoạn xà phúc, ngang ngay trước mặt; có con rồng, vân tròn lớn; có khắc hình rùa, Bể Liệt Văn. Trong đó, đàn cổ khắc xà phúc cùng hoa mai là quý báu nhất, chính là vật Tần cô nương đang dùng ở đây!”

Trong mắt Tần Lạc Y tỏ ý khen ngợi:

“Bạch công tử quả thật là người tinh thông cầm thư, kiến thức uyên bác làm tiểu nữ thật khâm phục! Ngày đó tiểu nữ rơi xuống nước may mắn được công tử cứu, còn chưa kịp gặp mặt cảm tạ, hôm nay công tử lại đưa đến vật vô giá, tiểu nữ hổ thẹn không dám nhận!”

“Cô nương lại nói quá lời, nếu cô nương không chê ta lỗ mãng, mong rằng ta có thể cùng cô nương trở thành tri kỷ!”

Trong mắt Da Luật Bội tràn ra nhu tình, tao nhã đến cực điểm nói.

“Không được!”

Da Luật Ngạn Thác lạnh lùng nói.

Mắt hắn tràn ngập rét lạnh nhìn Da Luật Bội.

Chẳng lẽ coi hấn như không tồn tại sao?

Sao lại bày đặt nịnh hót Y nhi như vậy!

“Da Luật huynh, đệ với huynh vốn là tri kỷ, tự nhiên có thể cùng Tần cô nương trở thành tri giao, chẳng lẽ về sau nhìn thấy Tần cô nương còn muốn phải giống như một người xa lạ sao?”

Da Luật Bội không thèm nhìn Dạ Luật Ngạn Thác, cố ý nói.

Tần Lạc Y mỉm cười.

“Có thể cùng Bạch công tử kết giao thành tri kỷ chính là phúc khí của nữ tử! Vậy chẳng hay Bạch công tử là người Hán?”

Một câu hỏi làm Da Luật Bội có chút run sợ, lập tức, mặt hiện lên ý cười nhẹ nhàng:

“Tại hạ vốn là người Trung Nguyên!”

“Vậy sao?”

Tần Lạc Y hơi gật đầu một cái, nhất thời cũng có chút cảm giác thân thiết với Da Luật Bội.

Lửa giận trong mắt Da Luật Ngạn Thác dường như có thể thiêu đốt cả rừng trúc.

Da Luật Bội cố nén ý cười, nhẹ nhàng nói với Tần Lạc Y:

“Tần cô nương có thể thử âm đàn cổ, xem tiếng đàn đã đạt tới ý muốn cô nương hay chưa?”

Khóe môi Tần Lạc Y như hoa, khẽ mỉm cười.

Lập tức, nàng kéo y phục ngồi xuống, tao nhã ôm đàn cổ.

Tay mềm, nhẹ lướt qua dây đàn...

Ánh mai lượn lờ trong rừng trúc, sương trời mờ ảo, tung bay mờ mịt, theo thanh âm như ở trong tiên cảnh.

Tần Lạc Y thanh lịch xinh đẹp, một thân áo trắng tĩnh lặng.

Khuôn mặt tái nhợt không làm mất vẻ xinh đẹp tuyệt trần, da thịt trắng tuyết, thanh thuần động lòng người, thanh lệ khoe khoang tài giỏi, xinh đẹp tựa Thiên Tiên.

Chỉ thấy nàng cúi đầu, làn mi rũ xuống, thấy rõ làn da trắng nõn nà.

Từ từ đàn cổ như tổ oán, như hoa quỳnh tưởng nhớ làm người ta kinh diễm, từng đợt từng đợt ưu thương theo một tiếng tự than thở giảm xuống.

Khẽ phất tay áo, như đóa cúc thanh tuyền phía trên chậm rãi bay xuống tựa bụi hoa, làm hai vị nam tử bên người nàng mê đắm.

“Tần Thổ Tuyệt Diệu,

Ngọc Trụ Dương Thanh Khúc.

Huyền Y Cao Trương Đoạn,

Thanh Tuyền Diệu Chỉ Tục.

Đồ Văn Âm Nhiều Lương,

Ninh Tri Nhan Như Ngọc.”

Chẳng biết tại sao, Da Luật Ngạn Thác đột nhiên nhớ tới bài thơ này, nếu dung để hình dung Tần Lạc Y thì cực kỳ thỏa đáng.

Mắt của hắn hiện lên kinh ngạc cùng lúc dâng lên nhu tình sủng ái.

Nữ tử này, dường như chính là bảo bối cả đời hắn tìm kiếm, làm hắn đau đến tận tâm khảm bên trong.

Đôi mắt nóng bỏng của Da Luật Ngạn Thác khóa chặt lấy thân ảnh như ảo mộng của Tần Lạc Y.

Như là cảm giác được cái nhìn nóng bỏng kia, Tần Lạc Y đột nhiên ngẩng đầu, liếc mắt một cái liền rơi vào trong đôi mắt đen huyền của Da Luật Ngạn Thác.

Da Luật Ngạn Thác không né cũng không tránh, cứ như vậy đứng ở đó, trong ánh mắt tràn ngập cưng chiều cùng tình yêu với nàng, thậm chí còn có cả chút độc chiếm.

Trong lòng Tần Lạc Y khế kinh sợ, vội vàng thu lại mắt, che đi vẻ hốt hoảng.

Tâm loạn, tiếng đàn cũng loạn, vốn dĩ tiếng đàn đang rất êm mượt giờ lại có chút hỗn loạn.

Ánh mắt của hắn quá mức lớn mật, khiến cho nàng có một loại cảm giác khó có thể trốn thoát .

Da Luật Ngạn Thác cúi đầu khẽ cười, trông nàng đáng yêu làm cho

mình uất ức.

Da Luật Bội hiển nhiên cũng nhìn thấy ánh mắt trao đổi của hai người trong lúc đấy, hơn nữa tiếng đàn của Tần Lạc Y còn xuất hiện một tia hỗn độn, hần thở dài một tiếng, dùng thanh âm chỉ có hai người nghe thấy nói với Da Luật Ngạn Thác:

“Huynh phải biết rằng nếu huynh yêu nàng ấy thì nàng ấy sẽ gặp phải tai họa!”

Khóe miệng Da Luật Ngạn Thác nhếch lên, hai tay nhàn rãi nắm lấy nhau, ngữ khí kiên định nói:

“Bổn vương có tình ý với Y nhi, nếu thật sự có một ngày như vậy, bổn vương tình nguyện vứt – bỏ – cái – quyền – thế – đó!”

Hắn tựa đầu chuyển hướng Da Luật Bội, gần từng tiếng.

Ánh mắt Da Luật Bội ngẩn ra, một Đông Lâm Vương như vậy hắn chưa từng thấy qua!

Theo ánh mắt kiên định của Da Luật Ngạn Thác, hắn biết, lời hắn vừa nói này nhất định là thật!

Quyển 7 - Chương 3: Vụng trộm vào nhà lao chữa trị cho Ninh phi

Sau giờ Ngọ, không gian vô cùng yên tĩnh.

Thế nhưng lúc đó ở Đông Lâm vương phủ, bóng dáng bận rộn của Tàn Lạc Y lại làm rối loạn sự yên tĩnh này.

“Chủ tử, hay là chúng ta đừng đi, nếu để Vương thượng biết thì hậu quả sẽ khó lường vô cùng.”

Vẻ mặt Thái Nam tràn ngập sự lo lắng, đi qua đi lại sau lưng Tàn Lạc Y.

Tàn Lạc Y không nói gì, nàng chỉ chuẩn bị từng dược liệu một rồi đặt vào trong một chiếc hộp tinh xảo.

Tốt nhất là nên có một tấm vải mỏng để cầm máu và dược liệu dùng để chữa thương.

Lát sau, Tàn Lạc Y hơi dừng lại một chút, nhìn Thái Nam:

“Thái Nam, thủy lao là chỗ như thế nào?”

Thái Nam nghiêng đầu, nghĩ một lát rồi nói:

“Trước kia em có nghe một số tùy tùng của Vệ đại ca nói, thủy lao vừa đen lại vừa tối tăm, hơn nữa so với nhà lao bình thường còn ẩm

ướt hơn, cho nên mới gọi là thủy lao, ở chỗ đó người chết nhiều vô kể.”

Tần Lạc Y nghe Thái Nam nói vậy trong lòng khẽ run rẩy.

Trước kia cha nàng bị giam giữ trong chính cái nhà tù đó nên trong mắt nàng vốn dĩ rấtมืด mờ, nhưng bây giờ nghe thấy thủy lao lại cảm thấy có chút sợ hãi.

Nàng thật sự không tưởng tượng nổi chỗ đó như thế nào nữa.

Vừa ẩm ướt lại vừa tăm tối sao?

Tần Lạc Y nghĩ đến đó, vô thức tiện tay lấy rất nhiều thảo dược không biết tên nhét vào trong hộp.

“Chủ tử, người thật sự muốn đi thủy lao chữa trị cho Ninh phi sao? Người đừng đi nữa, được không chủ tử?”

Thái Nam thấy Tần Lạc Y chuẩn bị những vật này thì đã biết nàng muốn đi chữa thương.

Thủy lao là cấm địa của Đông Lâm vương phủ, ở đó đều giam giữ những người phạm trọng tội, nếu người bình thường đến gần đó thì đều bị xử phạt rất nghiêm khắc.

“Thái Nam...”

Tần Lạc Y khẽ gọi, đôi mắt xanh biếc dịu dàng:

“Em cho rằng Ninh phi rất đáng chết sao?”

Câu hỏi khiến Thái Nam có chút kinh ngạc. Sau đó nàng không cần

nghĩ ngợi mà mạnh mẽ gật đầu:

“Đương nhiên!”

Tần Lạc Y kinh ngạc:

“Tại sao em lại nghĩ như vậy?”

Nàng cảm thấy phản ứng cùng câu trả lời của Thái Nam có chút gì đó rất kỳ quái.

Thái Nam phần nộ nói:

“Chủ tử, Ninh phi suýt nữa đã hại chết người, hơn nữa, Vương thượng đã phán quyết nàng ta mắc trọng tội, cho nên nàng ta rất đáng chết.”

Tần Lạc Y nhìn lướt qua mũ nhân đang phần nộ kia, bất đắc dĩ lắc đầu:

“Đó là phán quyết của Vương thượng cho nàng ta, hơn nữa ta cũng không còn đáng lo ngại, cho nên chuyện này cũng không nhất quyết phải đến nỗi chết.”

Một tiếng than nhẹ khẽ bật ra từ đôi môi mềm đó, nhẹ thoáng qua như cơn gió.

“Chủ tử, người đã quá lương thiện rồi! Trước kia Ninh phi đã hãm hại rất nhiều phi tử bên cạnh Vương thượng đó!”

Thái Nam không đồng ý với ý kiến của Tần Lạc Y.

“Ta tin tưởng là trải qua lần dạy dỗ này, Ninh phi sẽ biết điều hơn,

thật ra nàng ta làm tất cả những điều đó chỉ là vì muốn có được trái tim của Hoàng thượng thôi!

Tần Lạc Y miễn cưỡng cười, rồi lập tức cầm lấy cái hộp tinh xảo.

“Thái Nam, ta đã quyết định sẽ đi thủy lao, em còn không mau dẫn đường?”

“Chủ tử... Nếu như để Vương thượng biết được...”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thái Nam nhanh chóng vặn vẹo.

“Thì ta sẽ gánh chịu toàn bộ hậu quả. Đi thôi!”

Tần Lạc Y ôn nhu cắt đứt lo lắng của Thái Nam

“Không... chủ tử...”

Thái Nam cũng không chỉ suy nghĩ đến an nguy của mình, nàng vốn dĩ lo lắng cho chủ tử hơn. Tần Lạc Y đã hiểu, khẽ cười:

“Ta hiểu rõ ý của em, yên tâm đi.”

Thái Nam không còn cách nào khác, nàng biết rất rõ, nếu chủ tử đã khuyên nhủ thì nhất định phải nghe theo.

Nàng bắt đầu đi phía trước dẫn đường, vừa đi vừa cầu xin ông trời phù hộ hai người chủ tớ các nàng bình an, nghìn vạn lần không để xảy ra sai lầm.

Bảy lần quẹo (1) tám lần rẽ, rất nhanh đã đưa Tần Lạc Y ra khỏi Đông Lâm vương phủ, lúc ấy Thái Nam dẫn đường ở phía trước mới dừng bước.

“Chủ tử, thủy lao ở phía trước rồi, nhưng có trọng binh gác ở cửa, chúng ta không thể đi vào được.”

Cách đó không xa, Thái Nam nhìn về phía trước, lo lắng nói. Tần Lạc Y có chút bất ngờ.

Bây giờ nàng mới phát hiện, nơi này thật sự rất vắng vẻ, mà phía trước cách đó không xa là một cánh cửa đá khổng lồ, hai bên cửa đá đều có thị vệ đang trông coi. Long mày nàng chau lại, dậm bước muốn tiến lên.

“Chủ tử... Đừng!”

Thái Nam nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn cố gắng thuyết phục Tần Lạc Y. Đôi mắt Tần Lạc Y tràn ngập sự kích động, nhưng không hề sợ hãi, nhàn nhạt cười như cúc Thanh Nhã.

Nàng đi thẳng về phía trước, y phục trắng khê tung bay theo gió, trong trẻo nhưng lạnh lùng như mùa thu, khiến nàng lại càng giống một nữ thần, không thể xâm phạm.

Thị vệ ở gần cửa đá thấy có người tới gần liền đề cao cảnh giác:

“Đứng lại! Đây là cấm địa, không được đi vào.”

Cây thương sáng loáng chắn trước mặt Tần Lạc Y. Càng tăng thêm mùi bạo lực.

Mặt Tần Lạc Y không biểu lộ chút cảm xúc nào, chỉ thấy đôi mắt lạnh lùng hơi gợn sóng, không hề sợ hãi.

“Mở cửa ra, ta muốn vào gặp Ninh phi.” – Giọng nói lạnh lùng xen lẫn

khí giá lạnh, mang theo cảm giác không hề có chút ấm áp nào.

Bọn thị vệ không khỏi giật mình, từ trước đến nay bọn hấn chưa từng gặp cô nương nào có khí thế như vậy, nhưng...

“Đông Lâm vương có lệnh, không một ai được đi vào.” – Tên thị vệ vô cùng có trách nhiệm với công việc của mình.

Giọng nói lạnh lạnh của Tần Lạc Y lại vang lên:

“Kể cả là Đông Lâm vương cũng không được vào sao?”

“Hả?”

Bọn thị vệ cả kinh.

Cùng lúc đó, bọn hấn thấy mệnh phù treo bên thắt lưng của cô nương này.

(1) (Nguyên văn: quặt): Tiếng địa phương ở một số tỉnh phía Bắc. Còn có cách nói khác là “ngoặt” hay “queo”; động từ quặt/ngoặt/quẹo đồng nghĩa – tương đương với động từ “rẽ”. Cả câu “ba lần quặt tám lần rẽ” chỉ con đường khúc khuỷu, quanh co, nhiều lối rẽ, khó đi. Mệnh phù dưới ánh mặt trời dịu nhẹ tỏa ra ánh vàng rực rỡ.

Bọn thị vệ kinh hãi, lập tức biết rõ được người tới là ai, vội vàng quỳ xuống:

“Thỉnh an Tần cô nương.”

Vì bọn họ quanh năm chỉ gác ở chỗ này nên chưa từng trông thấy Tần Lạc Y, nhưng bọn họ đã nghe nói rằng Vương thượng đem mệnh phù giao cho vị cô nương này, cũng bắt đầu sửa chữa mái

hiên biệt uyển ở phía Tây.

Vậy nên có thể thấy mức độ quan trọng của vị cô nương này trong lòng Vương thượng.

Chỉ là bọn họ thật không ngờ được, vị cô nương đang đứng trước mặt bọn họ chính là Tần cô nương trong truyền thuyết.

“Các người đứng lên đi.”

Tần Lạc Y nhàn nhạt nói.

“Tạ ơn Tần cô nương.”

Bọn thị vệ lập tức đứng lên.

Bọn họ cẩn thận nhìn thật kĩ dung nhan của nàng, tất cả đều kinh ngạc đến ngây người.

Vốn dĩ toàn bộ người trong Đông Lâm vương phủ đều biết Tần cô nương là một mỹ nhân tuyệt sắc của thế gian này, quả nhiên là sự thật.

Trông nàng khoác trên mình một bộ y phục trắng, giống như đang ở trong sương mù, xem ra thì chỉ khoảng mười sáu, mười bảy tuổi, ngoài ra mái tóc đen, da thịt trắng hơn cả tuyết, lại vô cùng nõn nã, khuôn mặt thì xinh đẹp tuyệt trần như thể không phải người trần.

“Ta có thể vào trong được không?”

Tần Lạc Y nhẹ nhàng nói.

“Cô nương, bên trong vừa u ám lại ẩm ướt, để thuộc hạ dẫn đường

cho cô nương.”

Một người thị vệ bước lên, nói.

Tần Lạc Y khẽ gật đầu.

Trước khi đi, nàng hít thở thật sâu, không biết bên trong như thế nào nữa.

Thị vệ xoay cơ quan, cửa đá từ từ mở ra.

Cửa đá vừa mở ra, một thứ mùi vô cùng nồng và hương vị ẩm ướt bốc lên.

Trong thâm tâm, Tần Lạc Y thoáng kinh hãi, không khỏi cảm thấy lo lắng cho Ninh phi.

Đi theo sau Tần Lạc Y là Thái Nam.

Khi hai nàng vừa đi theo thị vệ trong thủy lao thì cửa đá sau lưng liền đóng lại.

Lập tức, ánh mặt trời bị cửa đá sau lưng che khuất, trước mắt chỉ còn lại những đốm nhỏ của ngọn đèn.

“A... chủ tử!”

Thị giác đột nhiên biến hóa khiến Thái Nam lại càng hoảng sợ, vô thức kêu lên.

Mà trong lòng Tần Lạc Y cũng hơi hoảng sợ, dù sao nơi này cũng là nhà lao, hơn nữa hoàn cảnh vẫn buồn nôn như vậy.

Thị vệ dẫn đường ở phía trước thấy vẻ mặt của Tần Lạc Y thì lập tức dừng bước, giải thích:

“Tần cô nương đừng chê, bởi vì nơi này là nơi quan trọng nhất của nhà lao, cho nên việc ra vào tương đối nghiêm khắc, bên trong từng nhà lao đều có thị vệ canh gác, bọn họ sẽ bảo vệ an toàn cho cô nương, tí nữa cô nương mà đi ra thì chỉ cần chọc nhẹ vào miếng sắt bên cạnh cửa đá, cửa đá sẽ mở ra.

Tần Lạc Y hơi yên tâm, nàng khẽ gật đầu.

Đi qua thông đạo u ám của nhà lao, thì cuối cùng đã đi vào nhà lao, người thị vệ nhấn nhủ với thị vệ bên cạnh vài rồi sau đó chào Tần Lạc Y và đi ra ngoài.

Cửa nhà lao mở ra, ánh mắt hoảng sợ của Tần Lạc Y càng trùng lớn hơn.

Đầu ngón tay trắng như ngọc, tựa như trong suốt che kín đôi môi của mình.

Vì nếu không làm thế thì nàng chỉ sợ mình sẽ bật lên tiếng hét chói tai.

Ở sau lưng, Thái Nam cũng sợ tới mức suýt hồn phi phách tán, kinh ngạc đến nỗi không kêu lên được.

Nàng thật sự đã nếm được cảm giác sợ hãi mà từ trước đến nay chưa từng nghĩ đến.

Tần Lạc Y dường như đang nhìn thấy địa ngục ở trần gian.

Vốn Ninh phi và Na Hi đã bị thương rất nặng, bây giờ tới đây thì tất

nhiên sẽ không được chữa trị, hiện tại vết thương trên người đã dần chuyển biến xấu, hơn nữa ở nơi này ẩm ướt vô cùng, cả ngày không thấy được ánh nắng mặt trời, miệng vết thương của các nàng vẫn như cũ không ngừng chảy máu.

Đôi môi tái nhợt nứt ra, trên mặt có rất nhiều vết thương rõ ràng, khuôn mặt tiêu tụy cùng đầu tóc rối tung, nghiêm nhiên đã mất đi ánh hào quang của ngày xưa.

Trong phòng giam này không có chỗ để nằm xuống, chỉ có một tấm ván gỗ nho nhỏ, mặt đất thì ẩm ướt, vốn đang là mùa giá lạnh thì ở trong này lại càng lạnh như băng.

Hai nàng nằm sát nhau ở trên mặt đất ẩm ướt, giống như hai thi thể.

Trong lòng Tần Lạc Y, mọi cảm xúc đều vụt mất, nàng lạnh nhạt liếc nhìn, trong mắt đã ngân ngấn nước.

“Các người... sao có thể đối xử với các nàng ấy như vậy?”

Giọng nói của Tần Lạc Y đông cứng lại, tắc nghẽn.

Không sai, nàng vốn rất chán ghét bộ dạng vênh váo hung hăng và tâm cơ của Ninh phi, thế nhưng giờ phút này, nhìn các nàng bất lực như vậy thì lòng cũng khổ đau.

Nghe thấy câu hỏi của Tần Lạc Y, người thị vệ kia cả kinh, vội vàng quỳ xuống:

“Bẩm Tần cô nương, chỉ cần là trọng phạm (1) bị áp giải đến nơi này... thì đều sẽ như thế này.”

(1) trọng phạm: phạm tội lần hai, tái phạm tội.

Rõ ràng hắn cũng biết vị cô nương trước mặt mình này là người được Vương thượng sủng ái vô cùng, cho nên từ lời nói đến cách làm việc cũng đều không dám thờ ơ.

Ngực Tần Lạc Y tưởng chừng như thít chặt lại, phập phồng lên xuống, trong lòng cố nén bi thương mà nhẹ nhàng đi đến chỗ hai người kia.

Nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay của Ninh phi, nàng không khỏi đau xót.

Chỉ có vài ngày ngắn ngủi, cánh tay nõn nà, trắng mịn của Ninh phi đã trở nên nhăn nheo, tựa như không có chút hơi thở sinh mệnh nào.

Ngón tay Tần Lạc Y khẽ dò mạch đập bên trong, sau đó lại nhìn mí mắt.

Khẽ cắn chặt đôi môi đỏ mọng, thương thế của nàng ta nặng lên không ít.

Nếu còn chậm trễ thời gian, không chữa trị thì mạng sẽ không còn nữa.

Sau đó, nàng nhìn sang Na Hi, cũng giống như Ninh phi, chỉ là Ninh phi nghiêm trọng hơn thôi.

Tần Lạc Y cảm thấy hô hấp thật khó khăn, Da Luật Ngạn Thác thật sự ra tay quá độc ác!

Có lẽ do tình trạng vết thương của Na Hi không nặng như Ninh phi nên lúc Tần Lạc Y dò xét mạch đập của nàng ta thì nàng ta đã có chút ý thức.

Nàng ta cố gắng mở mắt ra, lúc thấy người trước mặt mình là Tần Lạc Y thì lập tức gồng toàn bộ sức lực của cơ thể tiến lại gần Tần Lạc Y.

Na Hi bỗng dừng cử động làm Thái Nam vô cùng sợ hãi.

Nàng lập tức bước lên một bước, dùng sức đẩy tay Na Hi ra:

“Này, ngươi muốn làm gì?”

Ngay sau đó nàng lại dùng sức đẩy Na Hi ra một lần nữa.

Thân thể suy yếu của Na Hi không chống lại được khí lực của Thái Nam nên thoáng cái đã bị Thái Nam đẩy sang một bên, sau đó liền nằm sấp một chỗ không đứng dậy nổi.

“Thái Nam, không được làm thế.”

Tần Lạc Y kinh ngạc, nàng vội bước lên phía trước đỡ Na Hi.

Bởi vì vừa rồi nàng thấy được tia sáng cầu cứu trong mắt Na Hi.

Tần Lạc Y nhẹ nhàng tới gần Na Hi:

“Ngươi muốn nói điều gì?”

Nàng nhìn ra được ý muốn của Na Hi.

Na Hi cố nén đau đớn trong người mà đưa bàn tay lạnh buốt kéo ống tay áo của Tần Lạc Y.

“Tần cô nương, van cầu người...cứu...cứu Ninh phi và nô tì...”

Một câu nói không tốn chút sức lực nào lại được nói ra một cách rất khó khăn.

Tần Lạc Y biết rõ đây là sức lực lớn nhất của nàng ta.

Lúc này, đôi mắt Na Hi nhìn Tần Lạc Y tràn ngập cầu xin và khát vọng sống sót.

Tần Lạc Y rất sợ Na Hi sẽ kích động mà ảnh hưởng đến miệng vết thương nên vội vàng nói:

“Người không cần nói nữa, đầu tiên ta sẽ giúp người xử lý miệng vết thương.”

Nói xong, nàng quay sang Thái Nam:

“Thái Nam, mau đưa hòm thuốc cho ta.”

Thái Nam vội bước đến đưa hòm thuốc.

Thực ra khi nàng nhìn thấy bộ dạng này của Ninh phi và Na Hi thì trong lòng nàng cũng vô cùng khó chịu.

Tuy rằng Thái Nam rất không thích một Ninh phi luôn hung hăng càn quấy, một Na Hi cáo mượn oai hùm, nhưng nếu thật sự các nàng chết, thì mình cũng sẽ khổ sở lắm đây.

Giờ phút này, khi nàng nhìn dáng vẻ này của Ninh phi và Na Hi thì không nhìn được mà thầm cảm thấy bản thân thật may mắn vì có thể tìm được một chủ tử lương thiện như Tần Lạc Y.

Tần Lạc Y đặt từng loại dược không biết tên lên trên mặt đất, sau đó đỡ Na Hi ngồi dậy.

Nàng bắt đầu tỉ mỉ làm sạch vết thương trên người Na Hi rồi nhẹ giọng nói với nàng ta:

“Bởi vì miệng vết thương của người không xử lý đúng lúc nên ta sẽ tăng một lượng dược lớn lên, loại cỏ này nếu đắp lên thì sẽ hơi đau, người phải chịu đựng đấy.”

Giọng nói trong vắt nhẹ dao động như mặt nước nói với Na Hi

Mũi Na Hi khẽ chua xót, liên tục gật đầu.

Miệng vết thương của Na Hi dần dần được Tần Lạc Y xử lý tốt, nàng cũng sử dụng vải để cố định.

“Tần cô nương, cảm ơn người...”

Na Hi không nghĩ tới Tần Lạc Y sẽ bỏ qua hiềm khích lúc trước, giọng nói cũng bắt đầu trở nên nghẹn ngào.

Nếu như thời gian có thể quay trở lại, nàng nhất định sẽ không làm như vậy.

Không chỉ vì suy xét cho tính mạng của mình mà quan trọng hơn là Tần Lạc Y lương thiện và rộng lượng làm bản thân áy náy không thôi.

Tần Lạc Y không nói gì, chỉ là ôn nhu cười với Na Hi, nụ cười ấm áp đó làm Na Hi cảm động.

“Mấy ngày nay chủ tử của người như thế nào rồi?”

Tần Lạc Y nhìn Ninh phi tựa như đang hấp hối mà lo lắng hỏi thăm.

Nàng ta yên lặng nằm đó, yên tĩnh tới mức làm Tần Lạc Y có chút sợ hãi.

Nàng (Tần Lạc Y) sợ bản thân sẽ không cứu được nàng (Ninh phi), cũng sợ sẽ tận mắt chứng kiến nàng ta chết trước mặt mình.

Na Hi khó khăn mở miệng:

“Chủ tử... tình trạng bệnh của chủ tử hình như càng ngày càng chuyển biến xấu đi... Hơn nữa... hơn nữa... điều kiện ở nơi này lại kém như vậy, chủ tử...lúc chủ tử tỉnh lại dường như còn nặng hơn nhiều!”

Tần Lạc Y cắn môi một cái rồi lập tức gọi Thái Nam tới giúp nàng chuyển Ninh phi qua tấm ván gỗ ở cạnh Na Hi.

“Chủ tử... chủ tử...”

Na Hi dùng giọng nói yếu ớt gọi Ninh phi.

Mí mắt Ninh phi run nhè nhẹ...

Ninh phi miễn cưỡng dùng sức mở mắt ra, đôi mắt vốn xinh đẹp trở nên đục ngầu không chịu nổi.

Nàng khó khăn thở hổn hển nhìn nữ tử mặc y phục màu trắng trước mắt.

Chỉ thấy một nữ tử xinh đẹp đang ngồi xổm trước mặt mình.

Mái tóc đen dài xỏa trên vai, có vài sợi theo thân thể nghiêng mà rủ xuống phía trước, nàng cảm thấy dường như xung quanh nữ tử này

có làn sương khói nhẹ thổi, như thể không phải người trần vậy.

Đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, giống như đã từng quen biết.

Tần Lạc Y thấy Ninh phi đã có chút ý thức, ống tay áo trắng của nàng nhẹ nhàng lướt qua.

“Bây giờ ngươi cảm thấy như thế nào? Có phải cơ thể rất đau không?”

Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng nhiều hơn một phần quan tâm.

Ninh phi cố gắng mở to mắt, đến khi nàng ta nhìn rõ ràng được người đến chính là Tần Lạc Y thì cố nén đau nhức ở khóe môi mà nhếch mép cười lạnh:

“Sao... ngươi... lại tới... Xem kết cục ta sụp đổ ...”

Giọng nói khàn khàn không có chút khí lực, dường như là dùng một hơi cuối để nói.

“Chủ tử... Tần cô nương tới để...chữa trị cho chúng ta...”

Na Hi nói với Ninh phi.

Nàng tin tưởng Tần Lạc Y đối với mình và chủ tử không hề có chút ác ý nào.

Nếu như không phải nhờ có Tần cô nương thì bản thân đã sớm chết rồi.

Tần Lạc Y không để ý đến lời nói của Ninh phi, trên gương mặt xinh đẹp cũng không nhìn ra được chút cảm xúc nào, nàng chỉ vươn tay

muốn kiểm tra vết thương trên người Ninh phi.

“Không cần... người không phải giả mù sa mưa...bây giờ người... thấy ta nhu vậy...nhất định có hả hê...”

Ninh phi đem hết sức lực của bản thân, định đẩy bàn tay Tần Lạc Y đang vươn về phía mình ra.

Nàng biết rõ Tần Lạc Y tinh thông y thuật, nhưng nàng tuyệt đối sẽ không tin Tần Lạc Y sẽ cứu mình.

Tần Lạc Y giỏi về dùng dược, cũng có thể dùng độc, thậm chí nàng có chút sợ Tần Lạc Y sẽ hạ độc mình.

P/s: Thật ra các chương đều đã edit xong hết rồi nhưng còn chờ beta-er phải beta các chương nữa nên mới có sự chậm trễ này. Rất xin lỗi mọi người :(Nếu tuần này đăng không đủ chương thì tuần sau mình sẽ bù lại đủ cho các bạn :(Mong mọi người thông cảm :”<

Đối với sự hiểu lầm của Ninh phi, Tần Lạc Y cũng không giải thích.

Nàng chỉ lạnh lùng cười, trong giọng nói cũng tràn ngập ngữ điệu cứng rắn.

Tần Lạc Y cúi người, nhìn thẳng vào Ninh phi, nói:

“Đúng vậy, trông thấy bộ dạng này của người khiến ta có chút vui sướng, cũng thật hả lòng hả dạ, nhất là bây giờ ngay cả sinh mạng cũng không còn nữa thì người định lấy gì để đấu với ta?”

Lời nói này của Tần Lạc Y rõ ràng đã khiến Thái Nam đứng ở phía sau cả kinh.

Nàng chưa từng nghe thấy chủ tử của mình nói chuyện tàn nhẫn như vậy.

“Tần Lạc Y... người...”

Đôi mắt đục ngầu hung hãn của Ninh phi nhìn chăm chăm Tần Lạc Y.

Nếu không phải hiện tại đang bị trọng thương thì với lời nói đó của Tần Lạc Y, Ninh phi đã sớm lao tới cho nàng một cái bạt tai rồi.

“Làm sao? Chẳng lẽ ta nói không đúng sao? Một là người ngoan ngoãn để ta chữa trị, hai là người ở nơi này mà chờ chết. Ta rất có trách nhiệm nói cho người biết, nếu như người lựa chọn điều số hai vậy thì căn bản là người đã thỏa hiệp với ta, nếu người lựa chọn điều số một thì có lẽ còn chút hi vọng tiếp tục đấu đá với ta!”

Trong mắt Tần Lạc Y không gợn sóng, giọng nói tuy nhẹ nhưng lại mang theo sức mạnh khiến người khác không thể lờ đi.

Ninh phi nhìn Tần Lạc Y, thật lâu sau đó mới khó khăn mở miệng:

“Mục đích thật sự của người khi tới đây là gì?”

Nàng thật sự không nghĩ ra, Tần Lạc Y đâu có lý do gì để chữa trị cho nàng.

Nàng ta không phải rất hận Ninh phi nàng sao?

Tần Lạc Y nhìn ra sự nghi ngờ, do dự trong mắt Ninh phi, chậm rãi nói:

“Lúc này ta đã nói rõ mục đích của mình rồi.”

Ninh phi hừ lạnh một tiếng:

“Người cho rằng ta sẽ tin những lời người nói sao?”

Tần Lạc Y mỉm cười, nàng nhẹ nhàng nói:

“Vậy người cứ coi như ta bắt người làm thí nghiệm cho thuốc của ta đi. Dù sao thì người cũng là người đã chết rồi, nếu thuốc của ta tốt thì coi như người kiếm được một món hời, nếu thuốc không tốt thì cũng coi như người thực sự không may thôi.”

Nói xong, liền đưa tay mở vết thương của Ninh phi ra.

Khi Tần Lạc Y nhìn thấy miệng vết thương của Ninh phi, lòng của nàng khế co rút.

Tình trạng của vết thương đã chuyển biến xấu, vô cùng nghiêm trọng, nếu thật sự không trị liệu, thì cho dù có là thần tiên cũng không cứu được .

Thân thể Ninh phi run lên, vô thức muốn né tránh.

Tần Lạc Y thấy phản ứng của Ninh phi thì vẻ lo lắng trong mắt liền biến thành tươi cười.

Nàng nói:

“Còn biết phản ứng đề phòng người khác là tốt rồi, xem ra còn cứu được!”

Dù miệng Tần Lạc Y nói một cách tùy ý, giọng nói cũng rất trong trẻo, lạnh lùng nhưng trong lòng lại có chút vui vẻ.

Nàng biết rõ, dù bản thân có cứu sống nữ tử này hay không thì nàng ta cũng sẽ không cảm kích mình dù chỉ một chút, nhưng cũng chẳng sao cả, chỉ cần lòng nàng cảm thấy yên tâm là được rồi.

Ngay sau đó, Tần Lạc Y bắt đầu cẩn thận xử lý miệng vết thương.

Sau khi hoàn tất tất cả mọi việc, nàng đứng dậy, nhàn nhạt nói:

“Nơi đây rất ẩm ướt, các người nhất định phải ngồi lên những thực vật này, nó gọi là Hấp Thấp Thảo, chỉ cần nơi nào ẩm ướt thì nó có thể sinh tồn được, nhưng nó có bề mặt rất xốp, bởi vậy có thể hút ẩm, đồng thời còn có tác dụng làm mát.”

Ninh phi và Na Hi bán tín bán nghi sờ tay lên loại thực vật kia, quả nhiên thấy khô mát vô cùng, hơn nữa có cảm giác như không thấy.

Sau khi Tần Lạc Y bảo Thái Nam thu dọn hòm thuốc liền đi đến cửa nhà lao, dừng chân.

Nàng quay đầu lại, nhìn Ninh phi cùng Na Hi, nhàn nhạt nói:

“Ta sẽ cố gắng ở trước mặt Da Luật Ngạn Thác cầu tình cho các người để hắc mau chóng thả các người ra ngoài.”

“Người...”

Ninh phi cảm thấy rất kinh ngạc, nàng muốn nói gì đó nhưng cuối cùng lại không nói ra.

Đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Tần Lạc Y nhàn nhạt đảo qua, lập tức rời khỏi nhà lao.

Ninh phi nhìn thân ảnh của Tần Lạc Y, đôi mắt dần trở nên ảm đạm,

lại như nhìn về nơi Tần Lạc Y rời đi mà suy nghĩ.

Thái Nam mang theo nghi vấn đầy mình đi đằng sau Tần Lạc Y.

Cho đến khi gần đến tấm cửa thì Thái Nam thật sự không nhìn được nữa.

“Chủ tử, Thái Nam thật sự không rõ.”

Nàng dùng bàn tay nhỏ bé gãi gãi đầu, một bộ dạng khó hiểu.

Tần Lạc Y quay lại nhìn bộ dạng nghi hoặc của Thái Nam, nhìn không được khế cười:

“Ý em là em không hiểu vì sao chúng ta phải chữa trị cho Ninh phi với Na Hi?”

Thái Nam liên tục gật đầu, sau đó nói:

“Chủ tử, người thật sự muốn tranh đấu với Ninh phi sao?”

“Đấu? Tại sao ta lại phải đấu với nàng ta?”

Tần Lạc Y cẩn thận chỉnh vạt áo, hỏi lại Thái Nam.

“Thế nhưng... Nhưng ở trong nhà lao, không phải người đã nói thế sao?”

Thái Nam ngây thơ nói.

Tần Lạc Y nhìn bộ dạng đơn thuần của Thái Nam như vậy, rất bất đắc dĩ mà lắc đầu, vừa định giải thích, nhưng nàng lại không muốn giải thích nữa.

“Được rồi, Thái Nam, coi như là ta muốn đấu với nàng ta, cũng đã muộn rồi, em mau lui ra đi.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thái Nam co rút, lập tức bày ra bộ mặt đáng thương nhìn Tần Lạc Y:

“Chủ tử, có phải người chê em ngốc không?”

“Không phải, cũng đừng đoán mò nữa, ngày hôm nay em cũng đã rất mệt rồi, mau đi nghỉ ngơi sớm đi.”

Tần Lạc Y vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của Thái Nam.

Có đôi khi, nàng thấy bộ dạng khả ái của Thái Nam có chút giống Sơ Tuyết.

Sơ Tuyết...

Nghĩ đến cái tên này, trong lòng Tần Lạc Y lại tràn ngập những cảm xúc phức tạp.

Sơ Tuyết, không biết hiện tại em thế nào rồi?

Chỉ cần Khiêm Ngạo đối xử với em tốt là được rồi.

Tần Lạc Y trầm thấp than thở.

“Sau khi Thái Nam phục vụ chủ tử thay quần áo thì sẽ đi nghỉ.”

Tần Lạc Y ôn nhu cười, cũng chiều theo ý của nàng.

Hai người đẩy cửa tấm rèm ra.

“Nhưng mà chủ tử, thật ra hôm nay trông thấy Ninh phi biến thành như vật, trong lòng em cũng không đành lòng.”

Thái Nam đi đằng sau Tần Lạc Y, khẽ nói.

“VẬY sao, ta thấy em...” Tần Lạc Y vừa mới mở miệng nói, liền trông thấy thân ảnh cao lớn kia, lập tức cả kinh.

“Làm sao vậy, chủ tử... A...”

Thái Nam hét lên một tiếng kinh hãi, hòm thuốc cũng theo đó mà rơi xuống, dược liệu bên trong rơi đầy trên mặt đất.

P/s: Chương sau có pass nhé. Quyển 7 này mình sẽ đặt pass 3 chương bất kì :”>

Quyển 7 - Chương 4: Chỉ là y nô của vương thượng

Đêm, yên tĩnh đến mức có thể cảm nhận được âm thanh của từng trận gió lạnh thổi qua., vài đám mây đen sẫm đen cuồn cuộn kéo đến, che đi chút ánh sáng mỏng manh của những ngôi sao gần đó.

Bóng đêm vô tận, nếu như không có ánh sáng chập chờn tỏa ra từ chiếc đèn lồng đỏ đang đung đưa kia, e rằng giờ tay cũng không nhìn thấy năm ngón.

Ánh nến trong tấm rèm nhàn nhạt bao phủ Da Luật Ngạn Thác, vẻ mặt hẩn anh tuấn mà chính trực, mái tóc đen dày rậm có vài sợi rỏ trước trán, càng làm nổi bật sự cương quyết cùng mị lực của đấng quân vương.

Hắn cứ như vậy lạnh lùng ngồi đó, đôi mắt tỏa ra ánh sáng u ám.

Thân thể Tần Lạc Y hơi run lên, vô lực dựa vào cửa.

Còn Thái Nam đầu cúi thấp đến không thể thấp hơn, cả người nàng cũng bị dọa sợ phát run.

“Thái Nam, người lui ra đi!”

Thanh âm trầm thấp không có vẻ gì là tức giận nhưng hàm chứa khí thế bức người của Da Luật Ngạn Thác .

“Vâng, vương thượng, nô tì xin được phép cáo lui”

Thái Nam lập tức sợ hãi nói

Khi nàng bước ra khỏi cửa, con mắt lo lắng không nhìn được mà nhìn về phía Tần Lạc Y

Cái bóng to lớn ngang tàng ở giữa tấm rèm chậm rãi đứng lên, hướng về phía thân ảnh áo trắng ở trước cửa từ từ đi tới.

Mỗi một bước đi đều trầm ổn tràn đầy sức mạnh, còn có...

Hơi thở nguy hiểm như ẩn như hiện

Cơ thể nhỏ bé thướt tha của Tần Lạc Y có chút run rẩy, mày liễu phảng phất như phủ sương mù

Nàng cứ lẳng lặng đứng nơi đó, tựa như một gốc cây thủy tiên thanh nhã, khuôn mặt xinh đẹp yên tĩnh, dù nàng chỉ đứng một mình cũng toát lên dáng vẻ của tiên nhân, không nhiễm chút bụi trần.

Mái tóc đen như mực của Da Luật Ngạn Thác bay tán loạn trên lưng không có trật tự, trong đó lại mang theo ba phần tà ác, ba phần hòa hoãn cùng bảy phần bá đạo, mày kiếm đột nhiên nhướng lên, để lộ đôi mắt thâm thúy lóe lên ánh sáng

“Nàng thật to gan!”

Bàn tay to thô ráp đỡ lấy thân hình mềm mại của Tần Lạc Y, từ động tác thô bạo có thể thấy được lửa giận của hắn đang từ từ gia tăng.

Đôi mắt của Tần Lạc Y trong veo như có dòng suối chảy qua, nhưng đáy mắt lại lạnh lùng như bạch liên (sen trắng) thanh khiết, thần thánh khiến người khác không thể chạm tới.

“Các nàng ấy sắp chết!”

Nàng khẽ mở đôi môi đỏ mọng, trong giọng nói để lộ ra vài phần khéo léo linh hoạt.

Da Luật Ngạn Thác hí mắt đánh giá, thân thể cửu thốn (chín tấc) đủ để đỉnh thiên lập địa (đội trời đạp đất)

“Sau đó thì sao?”

Hắn cố nén lửa giận trong lòng, dường như giảm nhẹ ngữ khí

Tần Lạc Y hít sâu một hơi

Thông minh như nàng, đương nhiên từ sự ẩn nhẫn trong đáy mắt Da Luật Ngạn Thác có thể thấy được hắn đang nỗ lực trấn áp cơn giận, nhưng nàng thật sự muốn nói ra quyết định của mình.

Quả nhiên, Da Luật Ngạn Thác nghe xong, sắc mặt đột nhiên trở nên u tối, con ngươi thâm thúy co rút lại, đồng tử hẹp dài chột lóe lên ánh sáng sắc lạnh.

“Không được!”

Đôi môi mọng như được chạm khắc của hắn tỏa ra mùi vị tàn nhẫn. Hắn lạnh lẽo mà dứt khoát phun ra hai chữ!

Hắn cương quyết không cho người khác có cơ hội phản bác.

Bóng đêm đen đặc bắt đầu xuất hiện rồi bao vây khiến cho kẻ khác có chút bất an. Nó dường như muốn bao vây toàn bộ Đông Lâm vương phủ trong đó...

“Nếu như các nàng vì ta mà chết, cả đời này ta cũng không an lòng!”

Tần Lạc Y ngẩng đầu nhìn người đàn ông trước mặt, cái trán chỉ cao đến ngực hắn.

“Ta thà rằng nhìn nàng cả đời bất an, cũng không muốn nhìn thấy nàng mất mạng!”

Ngay lập tức Da Luật Ngạn Thác gầm lớn, con ngươi xanh thẫm thoáng hiện vẻ không kiên nhẫn

Tại sao nàng lúc nào cũng không hiểu?

Chẳng lẽ nàng không biết, trong nháy mắt khi hắn nhìn thấy nàng không hề hay biết, tim hắn cũng đau muốn chết hay sao ?

Cơ thể nhỏ bé của Tần Lạc Y khẽ run lên, hiển nhiên là bị sự thay đổi âm điệu của hắn dọa sợ hết hồn

“Nếu ngươi thật sự nghĩ cho ta, vậy thì xin ngươi hãy tôn trọng quyết định của ta!”

Đôi mắt Tần Lạc Y linh hoạt, một luồng khí thế động lòng người nháy mắt tràn vào sâu trong nội tâm của Da Luật Ngạn Thác

“Y nhi...”

Một tiếng than nhẹ từ trong cổ họng hắn

Hắn vươn đôi tay dài, đem người con gái quật cường trước mặt ôm vào trong lòng, cảm khẽ chạm trên đỉnh đầu nàng.

Hắn luôn luôn ngạo mạn như thế, nhưng khi đối mặt với người con gái bừng bừng này thì hắn lại trở nên thúc thủ vô sách (bó tay)

Tần Lạc Y, ta nên làm gì với nàng bây giờ?

Khói đàn hương lượn lờ giữa sắc tím của tấm cur, hương thơm nhàn nhạt lượn quanh sống mũi

Nhưng, tất cả đều thua mùi thơm của nữ tử trong ngực hắn..

Từ người Tần Lạc Y tỏa ra mùi thơm nhàn nhạt của hoa lan, vương vấn xuyên qua khoảng trống giữa hai người, nhẹ nhàng thấm vào trong hơi thở của Da Luật Ngạn Thác, khiến toàn bộ lực phủ ngũ tạng của hắn dường như cũng trở nên thanh tĩnh lại ần ần dục vọng.

“Y nhi chuyện ngày hôm nay ta không muốn truy cứu nữa, thế nhưng từ nay về sau nàng không được phép đến gần nơi đó nửa bước!”

Tần Lạc Y rõ ràng cảm nhận được Da Luật Ngạn Thác ở phía sau, khuôn mặt với những đường nét cứng rắn bỗng chốc trở nên nhu hòa, mệnh lệnh trầm thấp mà hùng hậu lượn vòng trên đầu Tần Lạc Y.

Tần Lạc Y hơi giãy dụa muốn thoát ra khỏi lồng ngực ấm áp của Da Luật Ngạn Thác, nàng giương đôi mắt trong suốt như băng ẩn giấu một tia hờn giận lên

“Thương thế của Ninh phi không thể trì hoãn thêm nữa, nếu như bỏ qua thời gian chữa trị thì nàng... đừng...”

Tần Lạc Y còn chưa nói hết, cánh môi đã bị Da Luật Ngạn Thác hung hăng che lại.

Nụ hôn mang theo ý trừng phạt như thủy triều đánh úp Tần Lạc Y, khiến nàng vùng vẫy nhưng không tài nào thoát khỏi

Sự tiếp xúc ngọt ngào từ phía sau Tần Lạc Y, khuôn mặt cương nghị ban đầu của Da Luật Ngạn Thác dần dần trở nên dịu dàng, hần lập tức buông nàng ra, hứng thú nhìn đôi gò má trơn bóng mềm mại như tơ của nàng.

Như hai áng mây mê hoặc nhờn nhờn trên khuôn mặt nàng, ánh mắt thâm trầm của hắn dường như có thêm vài tia thỏa mãn.

“Ta sẽ phái người chữa trị cho bọn chúng, nàng không cần lo lắng!”

Đây là lần đầu tiên Da Luật Ngạn Thác đối xử như vậy với một người.

“Không được, chỉ có ta mới có thể chữa trị tốt cho các nàng ấy!”

Tần Lạc Y cũng vì sự điên cuồng bá đạo của Da Luật Ngạn Thác, thanh âm cũng trở nên có chút ngưng ngập, nhưng nàng chính là muốn ép buộc bản thân mình tỉnh táo lại, giọng nói quả quyết phủ nhận quyết định của hắn.

Đột nhiên, giữa hai chân mày của Da Luật Ngạn Thác lại lần nữa đông cứng lại, ngũ quan tuấn mỹ như được trạm trổ trở nên âm trầm, cả người toát ra một loại khí thế vương giả uy chấn thiên hạ.

Hắn nâng khuôn mặt tuyệt mỹ như một đóa thủy tiên của Tần Lạc Y lên, ánh mắt lạnh lẽo như xuyên thẳng vào trong nội tâm của Tần Lạc Y.

“Nàng nghĩ rằng ta sẽ cho nàng cơ hội vào thủy lao nữa sao?”

Âm thanh sắc nhọn phủ đầy hàn khí dồn ép hướng về phía Tần Lạc Y

Hàng mi nàng khẽ run, cái mũi nhỏ cao thẳng hơi hơi nhếch lên, nét mặt ngưng trọng, đôi môi như anh đào, lông mày đen như tranh vẽ, vẻ mặt như nước mùa thu, tinh tế nhu mì không sao tả hết.

Trên cánh môi nở một nụ cười tươi như hoa, nàng nhẹ giọng nói:

“Ta cũng không muốn vào thủy lao một lần nào nữa!”

Nàng khẽ dừng một chút, sau đó cắn cắn vào cánh môi tinh tế như hoa anh đào, liếc một cái vào đôi con ngươi thâm sâu khó dò kia của Da Luật Ngạn Thác.

“Kỳ thực... kỳ thực ta muốn cầu xin người tha tội cho các nàng ấy, thả các nàng ấy ra!”

Trong lòng nàng có chút khiếp sợ mà nói ra.

Tần Lạc Y biết yêu cầu này còn khó khăn hơn việc xin đi trị liệu cho các nàng ấy.

“Nàng nói cái gì?”

Tiếng gầm long trời lở đất bật ra từ cổ họng Da Luật Ngạn Thác

Tần Lạc Y khép chặt mi mắt chống đỡ thanh âm như diêm vương của hắn, nàng biết kết quả này, nhưng, nàng vẫn muốn làm như vậy.

“Nàng chẳng lẽ đã quên bọn chúng đã đối xử với nàng như thế nào ư? Nàng là nữ nhân của Đông Lâm Vương ta bọn chúng lại dám cả gan đụng đến! Ta cho bọn chúng bài học như thế đã được xem là quá nhân từ!”

Da Luật Ngạn Thác bị Tần Lạc Y chọc đến tức giận rống to, nữ nhân

này hẳn là nàng điên rồi!

Tim Tần Lạc Y tựa như chảy máu, ngay sau đó, đôi mắt trong suốt, lạnh lẽo như trăng soi bóng nước nhìn Da Luật Ngạn Thác

“Ninh phi... nàng ấy cũng là nữ nhân của ngươi mà!”

Một câu nói thẳng thừng như muốn nhắc nhở Da Luật Ngạn Thác đến tột cùng bao nhiêu nữ nhân của hắn cũng như nhau cả thôi, tuy hời hợt, nhưng có năng lực giết người.

Cơ thể Da Luật Ngạn Thác hơi lay động, đôi con ngươi xanh thẫm lạnh lẽo ngang tàng nhìn về phía nàng

Tính tình lãnh đạm không chút kiêng dè làm cho Tần Lạc Y có bề ngoài tăng thêm dã tính nguy hiểm, vẻ xinh đẹp của nàng tỏa ra thứ ánh sáng lộng lẫy mà kiêu ngạo

Da Luật Ngạn Thác nhìn vẻ quật cường trong mắt Tần Lạc Y, lạnh lùng nở nụ cười, hàn khí trong con ngươi vẫn như cũ lạnh lùng mà tàn nhẫn như lưỡi dao sắc bén

“Nàng quả thật to gan, trong toàn bộ Đông Lâm Vương phủ này không một phi tần nào dám nói chuyện với bốn vương như vậy! Xem ra bốn vương chiều hư nàng!”

Giọng nói tà mị xen lẫn khí phách cuồng ngạo khiến kẻ khác không rét mà run.

Tần Lạc Y cười lạnh, giữa hai đầu chân mày chau lại khiến kẻ khác xót xa

“Ta không phải phi tần của ngươi, chỉ là một y nô mà thôi, cho nên,

có thể mất mạng bất cứ lúc nào cũng đã nằm trong dự liệu của ta từ trước!”

“Ta yêu thương nàng như vậy, nàng không cảm nhận được chút nào sao?”

Da Luật Ngạn Thác nghiêng răng nghiêng lợi mà nói, con người âm u lúc này đã trở nên đỏ sẫm

Tần Lạc Y dứt khoát khiến lòng hắn đau đớn như có một lưỡi kiếm cứa qua

Đôi bàn tay to hung hăng nắm chặt bả vai của nàng, toàn bộ sức mạnh dường như bùng nổ

Tần Lạc Y đau đớn trên người, đôi mắt xuất hiện một tầng hơi mỏng,

Môi nàng hé mở

“Chút tình cảm này ta không dám nhận, Ninh phi là người sẵn sàng đồng sàng cộng chẩm cùng người, mà người còn nhẫn tâm như thế...”

Tần Lạc Y nói không nổi nữa, trước mắt nàng lại hiện lên dáng vẻ hấp hối của Ninh phi, còn có hàng hàng vết thương làm cho người ta sợ hãi kia.

Nàng hiểu rõ hết thảy những chuyện này đều do nàng mà thành, nhưng mà, nàng không nhất thiết phải nhận hết về mình, chính là nàng lo sợ bản tính hung ác của hắn, trên người hắn còn tồn tại một sức mạnh nói ra trường, khiến người khác không thể nào phản kháng.

Ninh phi, hần hần là có ít nhiều ân tình đối với nàng chứ, bằng không sao có thể dễ dàng tha thứ sự kiêu căng xấc láo, hay gây rối của nàng ta. Đã biết tính tình của mình, làm sao có khả năng ngoan ngoãn nghe lời hần chứ? Tần Lạc Y phảng phất thấy được kết cục thô lương của mình.

“Tốt lắm!”

Một tiếng hừ lạnh dường như muốn đem toàn bộ tình cảm ra đập nát

Khóe môi Da Luật Ngạn Thác không tự chủ được dương lên, vẽ lên một đường cong tà mị có đôi chút quý dị.

Tay hần chậm rãi giương lên, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của nàng.

Da thịt trắng ngần và non mềm, mang theo chút lạnh giá khi chạm vào, mềm mại như một loại tơ lụa thượng phẩm vô cùng quý báu, chạm đến biết bao nhiêu là xúc cảm tươi đẹp.

Nụ cười gian ác nơi khóe miệng Da Luật Ngạn Thác càng mở rộng, lan tràn cả khuôn mặt.

Tay hần nhẹ nhàng men theo hàng mi tinh tế của Tần Lạc Y, lướt qua chiếc mũi như ngọc của nàng, sau cùng chạm vào đôi môi đang tái nhợt của nàng

“Nàng rõ ràng đã quên mất một điểm, thời gian dài như vậy chỉ có mình nàng tận tâm với chức trách “y” (thầy thuốc) nhưng chưa thực hiện tốt nghĩa vụ làm “nô”. Giờ thì tốt rồi để bản vương “nhắc nhở” nàng một chút.

Vừa dứt lời Da Luật Ngạn Thác vươn một cánh tay, dùng sức mà ôm

cái eo thon nhỏ mềm mại của Tần Lạc Y, khoe miệng cười lên một nụ cười ngông cuồng

“Người, người muốn làm gì?”

Vẻ bình tĩnh trong mắt Tần Lạc Y nhất thời bị phá vỡ trở nên sợ hãi, nàng cố gắng giãy dụa nhưng vẫn bị bàn tay to của hắn chế trụ

Bàn tay mang theo nhiệt độ nóng bỏng lan tràn ra vòng eo nàng, mùi xạ hương nam tính truyền đến mũi Tần Lạc Y, quấy nhiễu tâm tư nàng.

Hắn nhìn thấy con người linh động chống đối của nàng, trong veo không thấy đáy.

Hắn phát hiện, bản thân mình ngay lúc này đây lại muốn nàng.

Muốn nếm thử mùi vị của nàng, muốn cảm nhận thân thể mềm mại của nàng khi ở dưới thân hắn

Đột nhiên đôi mắt hắn tối sầm lại, đem cơ thể mềm mại như nước của nàng nâng lên, sau đó hướng về chiếc giường tinh xảo đẹp đẽ mà đi đến

“Người... người buông ta ra!”

Tần Lạc Y thực sự cảm thấy sợ hãi

Từ đôi mắt điên cuồng của hắn, nàng đánh hơi được mùi của nguy hiểm

Trong khi nàng còn chưa kịp suy nghĩ nhiều hơn, Da Luật Ngạn Thác đã hung hăng ném nàng xuống!

Quyển 7 - Chương 5: Thích khách bỏ quên ngọc bội

“Không...”

Mặt Tần Lạc Y trắng bệch, môi run lấy bầy

Hốc mắt dâng đầy những giọt lệ đau khổ cùng vũ nhục, thân thể mảnh khảnh không ngừng lùi về phía sau.

Hắn không tức giận mà cau đôi mày rậm lại, trên mặt phủ một tầng sương mỏng, trong đôi mắt phượng hẹp dài hàn ý ngày càng đậm, hắn từng bước từng bước một đi về phía nàng

“Người muốn làm gì? Người... người không được phép qua đây!”

Tần Lạc Y muốn bỏ chạy, thế nhưng, chân nàng hiện tại ngay cả một chút sức lực cũng không có, thân thể nhỏ nhắn như lá cây trong gió không ngừng run rẩy

Nàng thực sự rất sợ, nam nhân này, khắp người hắn tràn đầy thô bạo cùng với tác phong không đứng đắn, đầu tiên, hắn thô lỗ cướp mất nụ hôn đầu của nàng, bây giờ còn như vậy...

Hương thơm trong phòng ngày càng nồng đậm, ánh đèn vàng mập mờ tỏa ra bầu không khí ái muội

“Người nói bản vương muốn làm cái gì?”

Đôi mắt như đêm đen, giá buốt, không hề có nhiệt độ.

“Không...”

Biết không thể tránh khỏi, nàng lo sợ lùi vào góc giường, trong mắt mơ hồ phủ kín một tầng hơi nước

Nhưng, đôi tay mạnh mẽ kéo thân thể nàng lại, đem nàng đặt dưới thân, chất vấn:

“Nàng dám chống đối ta? Vậy chắc nàng cũng biết chống đối ta có hậu quả như thế nào?”

Cơ thể Tần Lạc Y đột nhiên run lên, sợ hãi chống đỡ mùi vị nam giới điên cuồng như ma quỷ kia

“Ngươi... buông ta ra!”

Nàng liều mạng, hàm răng tinh tế cắn cắn đôi môi như cánh hoa, gắng hết sức đẩy thân hình to lớn trên người mình ra

“Nếu nàng đã không tiếp nhận bản vương, vậy bản vương cũng không cần thương xót nàng nữa!”

Cúi đầu, bất ngờ ngậm lấy cánh môi non mềm của nàng, chậm rãi hưởng thụ sự thơm tho kia.

Lửa nóng từng chút từng chút một đi vào qua đôi môi như cánh hoa, đáy lòng nàng dường như dâng lên chút khát khao...

“Đừng... không được!”

Tần Lạc Y kinh hãi, trong lòng bất ổn không yên khiến nàng liều mạng lắc đầu chống cự.

Thế nhưng Da Luật Ngạn Thác lại bá đạo chế trụ đầu của nàng, thừa

dịp nàng mở miệng nói, đầu lưỡi ấm nóng ra sức xâm chiếm đôi môi anh đào nhỏ của nàng

Hắn không kiêng kị mà trêu đùa cái lưỡi đình hương của nàng, ra sức hút hết hương thơm thanh mát trong miệng nàng, rút hết sự ngọt ngào trong miệng nàng, khiến cơ thể nàng mờ mịt bất lực rên lên một tiếng

Đôi mắt trong suốt của Tần Lạc Y dần dần tràn ngập hơi nước

“Ngươi, ngươi không nên như vậy!”

Sự cầu xin của nàng thế nhưng đổi lại là sự xâm nhập ngày càng mạnh mẽ của Da Luật Ngạn Thác

Bàn tay to của Da Luật Ngạn Thác bắt đầu tìm tòi, không may may chú ý đến sự cự tuyệt của Tần Lạc Y, khóe miệng nhếch lên một đường cong tàn nhẫn.

“Ban ngày nàng là y nữ của bản vương, hiển nhiên ban đêm cũng là người phụ nữ của bản vương, bản vương từ lâu đã muốn nàng rồi!” Có trời mới biết vì sao hắn chịu đựng lâu như vậy, bởi vì hắn muốn nỗ lực kiên trì đợi cho đến khi nàng thật lòng thật dạ.

Ngày hôm nay, hắn mới biết được, bản thân mình có bao nhiêu điên rồ.

Đối với một nữ nhân hắn chưa từng kiên nhẫn như vậy

Khuôn mặt xinh đẹp trước mắt kia, thanh tú tuyệt mỹ, chỉ chau mày khẽ cũng đẹp như vậy, biểu cảm đơn thuần vô tội tựa như hoa lê ngày xuân, thuần khiết hoàn hảo

Trong lòng Da Luật Ngạn Thác tồn tại một hồi lửa giận, một tay nhàn rỗi xoa lên hai gò má trơn nhẵn của nàng, muốn phá tan biểu cảm chết tiệt này của nàng

Bàn tay lạnh lẽo với những chai sần do tập võ nhiều năm đặt trên da thịt, chạm đến nơi nào lại gây ra một hồi run rẩy nơi ấy, Tần Lạc Y theo bản năng muốn chống cự, lại bị hấn gắt gao túm trụ khiến mình không thể động đậy

“Người muốn làm gì?”

Trong nháy mắt khuôn mặt Tần Lạc Y trở nên trắng bệch, thanh âm có phần run rẩy cùng sợ sệt

“Nàng nói xem?”

Hắn cúi đầu thanh âm tà ác vang bên tai nàng, khí nóng lướt qua vành tai nàng

“Người buông ta ra!”

Tần Lạc Y như con thỏ nhỏ hoảng sợ, gắng sức vùng vẫy hòng thoát ra khỏi sự giam cầm của hắn

Ánh mắt hắn quá đáng sợ, quá ngông cuồng, mang theo ý cười, nụ cười băng lãnh

Môi, bỗng nhiên hạ xuống, tựa như trừng phạt, tàn nhẫn mà cướp đoạt, vòng tay như sắt khóa càng chặt.

Môi của nàng khác hẳn với những phi tần kia, không nồng nặc mùi son phấn mà môi nàng tỏa ra một mùi hương thơm mát, hương thơm của lá cây sau mưa, tươi mát đậm nhiên, khiến người khác vấn vương không thôi.

Trốn không thoát, Tần Lạc Y bị hấn gắt gao đặt dưới thân.

Hơi thở của nam giới bao vây lấy nàng, toàn bộ trọng lượng cũng đặt lên nàng, khiến nàng có chút khó chịu mà nhú mày.

Ngựa đầu chống lại ánh mắt của hắn, con người băng lãnh phút chốc bị dục vọng mãnh liệt thiêu đốt.

Bàn tay to lớn chậm rãi đặt trên thân thể nàng, hướng đến đâu, từng lớp từng lớp y phục trên người nàng được bóc ra đến đấy.

Chiếc quần dài màu trắng phía dưới cũng bị xé rách.

Từng tấc da thịt trắng như bạch ngọc dần dần hiện ra, đầy đặn nhưng mảnh mai, chân ngọc thon dài, tràn đầy sức sống, như tiên nữ lạc xuống phàm trần.

Thân thể người phụ nữ của hắn đúng thật là đẹp.

Bụng dưới truyền đến một cỗ nóng rực, dục vọng mãnh liệt bùng cháy ý nghĩ muốn chiếm lấy nàng càng thêm mãnh liệt.

Thân thể Tần Lạc Y mát lạnh, đôi mắt lạnh lẽo cùng tuyệt vọng.

“Da Luật Ngạn Thác, ta từng nói, cho dù chết cũng không trao thân cho người!”

Ánh mắt Da Luật Ngạn Thác lạnh lẽo, ngón tay thô ráp nhẹ nhàng vuốt ve chiếc cằm mềm mại của nàng, tà mị mà tàn nhẫn vừa cười vừa nói.

“Bản vương hoàn toàn có khả năng nói cho nàng biết, bản vương

muốn nàng, dù cho lúc này trời có sụp đổ, cũng không ngăn cản được bản vương, nếu nàng không muốn nhặt xác cha nuôi, thì phải lấy lòng bản vương cho thật tốt!”

Một câu nói thẳng thắn phá tan toàn bộ mọi hy vọng của Tần Lạc Y

Nàng cảm thấy bản thân mình giống như ngã vào một đầm băng lạnh lẽo, toàn thân tràn ngập tê buốt.

Tần Lạc Y nằm đó không nhúc nhích, nàng mất đi khả năng phản kháng, mặc cho đôi môi nóng rẫy của Da Luật Ngạn Thác chu du trên người mình tùy ý tìm kiếm hương thơm cùng vị ngọt

Đôi mắt trong suốt ban đầu lúc này cũng trở nên trống rỗng

Một giọt lệ lạnh lẽo từ đôi mắt đẹp của nàng, ngưng tụ trên gò má trắng nõn, như chảy thẳng vào trong lòng

Trên sa trường hắc nằm trong tay sinh tử của kẻ khác, sao có thể là một nam nhân dịu dàng chứ!

Cảm thấy cơ thể mềm mại dưới thân có chút khác thường, Da Luật Ngạn Thác đột nhiên ngẩng đầu

Khi hắn thấy bộ dạng như cam chịu của Tần Lạc Y, nhất thời nổi cơn thịnh nộ.

Trong nháy mắt đôi con ngươi đen sẫm trở nên âm trầm.

“Nàng...”

Trong cơn giận dữ hắn nắm chặt bả vai của Tần Lạc Y, dường như rất dùng lực, có thể nghe thấy thanh âm nứt vỡ của xương cốt.

Một tay nàng nắm chặt, chậm chạp dần cơ thể đang run rẩy ra.

Thật là đau nhức, thật là lạnh thấu xương, đêm nay giống như thủy triều, không ngừng ập vào lòng của nàng, một đợt rồi lại một đợt.

“Da Luật Ngạn Thác, ngươi... ngươi giết ta đi!”

Tần Lạc Y cắn răng, có nén những đau đớn trên cơ thể, đôi mắt đẹp ngân ngấn lệ.

Nàng thà chết, cũng không muốn chịu đựng sự vũ nhục như vậy.

Hắn vậy mà do dự, thấy nàng đau lòng bất lực, từng từng lớp lớp sóng biển cuộn đến, gần như nhấn chìm hắn, sao có thể?

Đôi mắt Da Luật Ngạn Thác ngày càng tối, sắc mặt như dòng nước cuộn cuộn.

Mọi người đều biết, đây là điềm báo khi hắn tức giận!

Tay hắn siết ngày càng chặt, quai hàm Tần Lạc Y đau nhói, máu huyết dường như không lưu thông, trở nên ngày càng lạnh.

Bên ngoài, vạn vật ban đêm dường như đã ngủ.

Trong phòng, trong bức màn, một người con gái tuyệt mỹ tóc tai lộn xộn đang nằm ở trên giường, mà ở trên người nàng là người đàn ông cuồng vọng.

Da Luật Ngạn Thác kiêu ngạo đôi môi câu dẫn một tia tàn ác, cười:

“Trước khi bản vương chưa hưởng thụ đủ thân thể của nàng, sẽ không cam lòng giết nàng!”

Lời nói lạnh lùng khiến Tần Lạc Y rùng mình nhục nhẽ.

Da Luật Ngạn Thác cố gắng quên đi vẻ tuyệt vọng trong mắt Tần Lạc Y, lần thứ hai cúi người xuống...

Đột nhiên sắc mặt hắn đông cứng lại, ngay sau đó đôi mắt như nhiễm sương lạnh.

Nhiều năm tập võ khiến hắn dễ dàng phát hiện ra một tia bất thường, lập tức, động tác nhanh nhẹn cầm quần áo khoác lên người, vung chưởng, mạnh mẽ hai bên làm màn che rơi xuống, che lại thân hình tuyệt sắc trên giường.

Tiếng động phát ra từ cánh cửa tấm cung, Da Luật Ngạn Thác thi triển khinh công, nhanh chóng biến mất khỏi phòng.

Cục diện đột ngột thay đổi Tần Lạc Y ngay tức khắc ngồi dậy, nàng thừa dịp này mặc nhanh xiêm y vào.

Trong lúc nàng tưởng chừng như hết hy vọng, Da Luật Ngạn Thác lại buông mình ra.

Thế nhưng, nhìn thần sắc của hắn, phải chăng đã xảy ra chuyện gì?

Tần Lạc Y lấy tay giữ chặt ngực, ép buộc bản thân mình đè xuống sự bất an trong lòng.

Một hồi huyền não bất thành linh vang lên, dường như có điều không đúng!

Nàng cố hết sức che môi lại, cố gắng không cho tiếng động bật ra.

Nhưng, trong thoáng chốc tất cả mọi thứ lại yên tĩnh trở lại, yên lặng giống như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra

Cảnh tượng lúc này cực kỳ giống ngày đó đi sẵn, âm thanh phía sau khiến lòng nàng nổi lên một hồi run rẩy, rồi liền theo sau một tiếng động cũng không có

Lẽ nào...

Có thích khách len vào vương phủ?

Da Luật Ngạn Thác!

Khi trong đầu Tần Lạc Y nghĩ đến hắc, trong lòng cả kinh, vì sao nàng phải lo lắng cho an nguy của hắc chứ?

Cẩn trọng bước xuống giường, nàng dè dặt đi về phía cửa của tẩm cung.

Khi nàng mới vừa đi đến gian ngoài, thì vào lúc này, thì cánh cửa tẩm cung bị một đôi tay mạnh mẽ đẩy ra.

Hình ảnh Da Luật Ngạn Thác hòa với đêm đen lạnh lẽo hiện ra trước mắt Tần Lạc Y

“A...”

Tần Lạc Y kinh hãi thở gấp một tiếng.

Nàng không ngờ Da Luật Ngạn Thác bất thành linh đẩy cửa vào.

Ánh mắt Tần Lạc Y nhìn chăm chăm Da Luật Ngạn Thác đang đứng cạnh cửa, nàng muốn từ trên mặt hắc tìm ra một chút manh mối,

nhưng trên mặt Da Luật Ngạn Thác cũng không có bất kỳ một biểu cảm nào.

Liền sau đó, vài tên thị vệ cũng xuất hiện ở cổng, trông thấy Da Luật Ngạn Thác phía sau, nhanh nhẹn chạy đến quỳ trên mặt đất.

“Vương Thượng, thuộc hạ sẵn sàng đợi lệnh dẫn người đi lục soát toàn bộ bảo vệ an ninh cho vương phủ!”

Ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Da Luật Ngạn Thác hơi hướng về phía Tần Lạc Y đang đứng bên cạnh, khóe miệng nhếch lên một câu: “Không cần, cái nên đến nhất định sẽ đến, bản vương chờ đợi bất kỳ lúc nào!”

Nói xong, khoát tay, một cái ngọc bội tinh xảo xuất hiện trong tay Da Luật Ngạn Thác, dưới ánh nến phát ra màu vàng rực rỡ

Khi Tần Lạc Y liếc một cái về phía ngọc bội kia, con người xinh đẹp bởi vì kinh ngạc sợ hãi mà mở to, tựa như nhìn thấy thú dữ

Thân thể nhỏ nhắn mềm mại của nàng cũng đột nhiên run lên, nếu như không ai đỡ lấy thì bản thân nhất định sẽ ngã trên mặt đất

Trong lòng bất ổn, đôi mắt cảnh giác mà nhìn Da Luật Ngạn Thác

“Lui ra đi!”

Bọn thị vệ biến mất trong bóng đêm, trong phòng chỉ còn lại hai người Da Luật Ngạn Thác và Tần Lạc Y

Ánh nến trên bàn lẳng lặng cháy, tựa như một người đang an tĩnh đứng xem, nhìn đôi nam nữ trong phòng này, thỉnh thoảng phát ra âm thanh “tách tách”

Bàn tay to của Da Luật Ngạn Thác thu lại, đem ngọc bội kia nắm vào trong lòng, đôi mắt đen sẫm đảo qua gương mặt đang tái nhợt kia của Tần Lạc Y

“Thế nào? Nàng cho rằng bản vương sẽ chết, cho nên muốn chạy trốn?”

Trong mắt Tần Lạc Y ánh lên một tia trong trẻo nhưng lạnh lùng, chạy trốn?

Nơi này là lãnh thổ Khiết Đan, nàng có khả năng chạy đi sao?

“Người đã nói không ai có khả năng giết được người!”

Đôi mắt trong trẻo không còn trở nên hoảng loạn.

Da Luật Ngạn Thác thông thả bước về phía Tần Lạc Y, ôm thân thể đang run rẩy của nàng vào lồng ngực, trong mắt dần dần xuất hiện một tia trù mẫn:

“Dĩ nhiên có một người có khả năng giết chết bản vương!”

“Ai?”

Tần Lạc Y vô thức hỏi, một đôi mắt long lanh như nước lọt vào đôi con ngươi âm trầm giá buốt của hắn. Có đúng là nàng đang lo lắng cho hắn hay không? Khóe miệng Da Luật Ngạn Thác nhếch lên, vươn ngón cái tay phải cầm lấy ngón trỏ của Tần Lạc Y, liếc đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của nàng.

“Trên đời có một, chỉ có một người có khả năng giết bản vương, người này chính là... nàng!”

Một câu nói đánh trúng nội tâm Tần Lạc Y khiến nàng liên tục lùi về phía sau vài bước.

Đôi mắt long lanh của nàng nhất thời tràn đầy nghi hoặc, cùng lúc cũng vì những lời này của hắn mà vô cùng kinh hãi.

Người có thể giết hắn chỉ có nàng? Nói đùa cái gì chứ, hắn không chỉ cuồng vọng tàn nhẫn, hơn nữa võ công lại “thâm bất khả trắc”, một nữ tử trời gà không chặt như nàng làm sao có thể giết hắn?

Da Luật Ngạn Thác nhìn ra sự ngờ vực cùng không hiểu của Tần Lạc Y trong mắt nàng thì miệng hắn không tự chủ được giương lên, cười đến đắc chí.

“Nàng có sở trường về dùng thuốc, dĩ nhiên cũng dùng được độc, nhân lúc bản vương không chú ý, giết bản vương, đối với nàng mà nói việc này dễ như trở bàn tay. Nàng luôn nói căm ghét bản vương, nhưng vẫn chưa hề hạ thủ, xem ra, không phải nàng không dám, mà là nàng... không muốn!”

Những lời khẳng định mang theo hàm ý nồng đậm đánh thẳng vào nội tâm của Tần Lạc Y

“Không... Không đúng!”

Tần Lạc Y hoảng loạn lắc đầu, nhưng lại không có lấy một chút sức lực để phủ nhận.

Da Luật Ngạn Thác dùng thân thể vạm vỡ gắt gao đỡ lấy Tần Lạc Y, cúi người xuống, hơi thở nóng bỏng nam tính tràn vào hơi thở của Tần Lạc Y

“Y nhi, rốt cuộc nàng muốn trốn tránh ta đến khi nào, lòng của nàng đã muốn có vì sao còn phòng thủ?”

Trong thanh âm hờn dỗi còn hàm chứa yêu thương

“Ta... Ta vì sao phải trốn tránh ngươi, thật nực cười, lẽ nào ta không hạ thủ với ngươi, chứng tỏ ta có tình ý với ngươi sao?”

Đôi mắt Tần Lạc Y thu lại che giấu sự hoảng loạn trong đôi mắt, thanh âm bình tĩnh trong trẻo mà lạnh lùng

“A? Có đúng là như vậy không?”

Da Luật Ngạn Thác hơi nghiêng đôi mày rậm, nụ cười cuồng vọng tùy ý lan tràn trên môi:

“Bản vương chính là trăm suy nghĩ cũng không thể nào hóa giải ra ngoài, nếu nàng đã hận bản vương, cứ dứt khoát sử dụng y thuật của nàng giết chết bản vương, vừa vận thay lê dân bá tánh diệt trừ đi một họa chiến tranh!”

Tần Lạc Y đối với lời hắt nói khế nhú mày, đôi mắt dần dần trở nên bất đồng với vẻ mặt: “Thiên hạ chiến tranh, sẽ không bởi vì ít đi một người mà giảm bớt. Chỉ cần lòng tham niệm không giảm, thì chiến tranh vĩnh viễn không ngừng nghỉ”

Hàm ý sâu xa trong lời nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của nàng, khiến đáy mắt hắt hiện lên một tia kì lạ.

Quả nhiên trong vẻ lãnh tĩnh lại lộ ra một sự thông minh thanh khiết!

Lập tức, hắt làm ra vẻ tiếc hận mà cười than rằng: “Nếu như tất cả mọi người đều hiểu được đạo lý này, thì cũng sẽ không có nhiều

thích khách như vậy ghé thăm!”

Giọng nói vừa dứt, một tay Da Luật Ngạn Thác khóa lấy vòng eo mềm mại của Tần Lạc Y, một tay để trước mặt Tần Lạc Y chậm rãi mở ra.

Ngón tay thô ráp ôm lấy một nút thắt, miếng ngọc bội trong suốt lại một lần nữa lúc ẩn lúc hiện trước mắt Tần Lạc Y.

Trong mắt Tần Lạc Y đột nhiên cả kinh, gương mặt trắng bệch gần như trở nên trong suốt.

Đôi mắt hàn tinh của Da Luật Ngạn Thác xuyên qua miếng ngọc bội trong suốt, lạnh lùng quan sát phản ứng của Tần Lạc Y, không sai, nàng nhận ra được miếng ngọc này!

Ngày trước Tần Lạc Y cũng mang theo bên mình một khối ngọc như thế này, sau này vì sự thô bạo của hắn mà đã làm vỡ nát, sau đó trên thắt lưng của nàng, hắn tự treo mệnh phù lên cho nàng.

Vốn dĩ chúng là một đôi ngọc, Tần Lạc Y có một mảnh, còn một mảnh khác mà Tang đại ca vẫn luôn mang trong người! Hai người đích thị là hôn phu thê! (chưa cưới)

Chết tiệt!

Trong lòng hắn thầm chửi bới, đôi mắt đen thẫm ẩn nhẫn rục rịch nổi lên một ngọn lửa giận dữ.

Xem ra người ban đêm xông vào vương phủ, không phải ai khác, chính là con của Tang Tấn – Tang Trọng Dương!

Môi của Tần Lạc Y run rẩy, thực ra ban nãy nàng chỉ là liếc mắt một

cái, liền nhận ra chủ nhân của khối ngọc, là Tang đại ca, nhất định là Tang đại ca!

Trong lòng của nàng không hiểu sao bắt đầu hoang mang, so với nhung nhớ thì càng giống như là lo lắng hơn.

“Kẻ vừa mới ám sát ngươi, là...”

Tần Lạc Y rất muốn hỏi Da Luật Ngạn Thác về chủ nhân của chiếc ngọc bội này, thế nhưng nàng sợ cứ hỏi như vậy sẽ làm cho sự tình thêm rắc rối

Từ vẻ mặt của Da Luật Ngạn Thác nàng nhìn không ra rốt cuộc hắn có biết hay không, nếu như hiểu rõ tình hình, hiện tại nhất định hắn đang cố tình thăm dò, nhưng nếu như không, nàng cứ hỏi như vậy, chẳng phải sẽ khiến hắn càng thêm nghi ngờ? Da Luật Ngạn Thác hừ lạnh một tiếng, hắn cúi xuống, kề sát bên tai Tần Lạc Y làm bộ than nhẹ mà nói rằng:

“Vừa vặn tên thích khách kia rất xảo quyệt, hắn đã chạy thoát rồi, chỉ để lại miếng ngọc bội này!”

Sau đó, hắn đứng dậy, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang căng ra của Tần Lạc Y đột ngột dần ra, nhất thời phần nộ!

Da Luật Ngạn Thác rất nhanh mà tay hung hăng nắm lại

“Rầm” một tiếng, hắn hung hăng đập miếng ngọc bội kia lên bàn, sau đó giận dữ mà đẩy cửa đi ra

Hắn chính là không thể không rời khỏi nơi này, bởi vì, hắn sợ chính mình trong cơn thịnh nộ sẽ làm bị thương nữ nhân này!

Tần Lạc Y, cho dù nàng tuyệt tình như thế, hắn đều không đành lòng làm tổn thương đến nàng!

Quyển 7 - Chương 6: Sủng hạnh Cơ thiếp

Đêm đen càng thêm cuồn cuộn, gió lạnh thổi qua, càng giống như lợi kiếm vô tình, nhấn tâm đâm thẳng vào lòng người

Giữa Lăng Hà Hiên lại phơ phới xuân tình, đèn lồng đỏ hai bên tấm cung cũng đung đưa bất định theo gió đêm

Bên trong tấm cur mùi đàn hương hảo hạng nhàn nhạt vấn vít trong không khí, trên bàn ngọn nến cũng đang bùng cháy, thỉnh thoảng vang lên một tiếng “tách” nhỏ

Ánh sáng chớp chờn làm nổi bật hai cơ thể đang quấn lấy nhau trong trướng (màn), tựa như “đăng nhiều thụ, thụ triền đăng”(1)

(1) đăng: cây mây, cây song; nhiều, triền: ôm, quấn

Trên giường lớn lộng lẫy bày ra những chiếc áo ngủ bằng gấm, ra sức tấu lên một khúc tình cảm cao trào mãnh liệt.

Giường lớn cùng bầu không khí ám muội, hai người tình cảm mãnh liệt mà mây mưa hoan ái.

Người đàn ông gấp rút thở dốc, đan xen hơi thở quyền rũ của nữ nhân.

Chiếc giường gỗ vì những động tác của bọn họ phối hợp phát ra những âm thanh kéo kẹt, trong phòng tỏa ra một tia ái muội kiều diễm.

Rất lâu sau, chỉ nghe thấy tiếng gầm trầm thấp của người đàn ông

Sau đó, người đàn ông rời khỏi cơ thể người phụ nữ, đẩy nàng ta a

Mùi vị hoan ái tràn ngập tầm cư cuối cùng cũng lắng xuống.

“Vương thượng...”

Thanh âm mang theo sự rã rời của người phụ nữ, mang theo chút tình cảm bí mật thở gấp, âm cuối như cố ý kéo dài ra, lằm bằm

Ngay sau đó, cơ thể mềm mại bám vào người đàn ông, một bàn tay nhỏ bé non mềm vuốt ve bờ ngực rắn chắc của người đàn ông, trong mắt tràn ngập sự si mê cùng sùng bái

“Hmm?”

Bàn tay to của Da Luật Ngạn Thác vuốt ve da thịt mềm mại, lười biếng đáp

Cơ thiếp cũng có một dung mạo khuynh quốc, đôi mắt long lanh ánh nước lúc này tràn ngập vẻ xuân tình, xinh đẹp bất kham.

“Vương thượng, thiếp rốt cuộc cũng chờ được người đến!” Một tiếng than nhẹ đầy thỏa mãn từ môi nàng thoát ra, gò má mềm mại thoáng chốc ửng hồng dán chặt trên lồng ngực tinh trắng.

Cặp mắt chớp chớp tỏa ra thứ ánh sáng rực rỡ mê muội, cả khuôn mặt dường như cũng được chiếu rọi tràn đầy sắc màu.

Dung mạo tuyệt mỹ của hấn khiến cho mọi nữ nhân trong thiên hạ phải điên cuồng, sở hữu khí lực mạnh mẽ có thể khiến mọi nữ nhân

đều cảm thấy an toàn, có quyền lực khiến người trong thiên hạ phải ước ao.

Một người nam nhân như vậy, lúc này đây lại cùng nàng cá nước thân mật, đối với nàng đủ kiểu vuốt ve chăm sóc.

Nhìn dung nhan tuấn mỹ của hắn, nghĩ tới sự sung hạnh tối nay của hắn, nghĩ tới sự đối đãi ôn nhu của hắn, nàng hài lòng thỏa mãn mà nở nụ cười. Đây đích thị là một giấc mộng không chân thực, khiến nàng cảm thấy không thể tin được.

Nàng như một cố phẩm ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy nam nhân này đã triệt để lạc lối.

Hắn có đôi mày kiếm, con ngươi thâm thúy tựa hố băng, cánh mũi cao thẳng, môi bạc hơi nhếch lên.

Giống như thiên thần cao quý nhưng lại mang theo khí phách vương giả trời sinh.

Chỉ là cái nhìn lướt qua cũng khiến nàng thất hồn lạc phách, trái tim từ đó tựa như không thuộc về mình nữa.

Nàng nhớ tới buổi tối lần đầu tiên khi vào phủ, hắn liền tự mình lâm hạnh, nàng cho rằng bản thân mình đã dùng sự ôn nhu của mình làm cảm động lòng hắn, rốt cuộc hắn cũng bước vào Lăng Hà Hiên!

Đêm nay nàng không ngủ được, một ngày một đêm này nàng luôn luôn nghĩ đến sự điên cuồng của người đàn ông này, mỗi sáng tỉnh mơ, nàng ở một tâm cư cách hắn rất xa, vĩnh viễn đợi chờ, mong muốn được diện kiến hắn dù chỉ một lần.

Thế nhưng, hắn đối xử với nàng lại luôn thờ ơ lãnh đạm.

Hắn đem phần sủng ái xa hoa cho Ninh phi kêu căng ngạo mạn kia, nhưng Ninh phi lại bỏ quên một Tần Lạc Y thanh lãnh, phạm phải sai lầm chết người, hạnh phúc cuối cùng mỏng manh như thế.

Tần Lạc Y, trong vô thức, trong đầu nàng lại nghĩ đến thân ảnh trong trẻo nhưng lạnh lùng ấy.

Da Luật Ngạn Thác hí mắt lại, con người thâm thúy cũng không vì màn hoan ái vừa rồi mà có chút ấm áp.

“Hóa ra Cơ thiếp lại nhớ bản vương như vậy!”

Hắn nhàn nhạt mở miệng, lời nói thâm tình được hắn nói ra cứ như thể không sợ hãi mà dấy sóng.

Cơ thiếp ngẩng đầu, đôi môi đỏ mọng tỏa ra mùi thơm lướt qua yết hầu của Da Luật Ngạn Thác.

“Thần thiếp không dám cầu xin vương thượng mỗi đêm đến Lăng Hà Hiên để lâm hạnh thiếp, chỉ cần vương thượng người còn nhớ tới Cơ thiếp là thần thiếp đã cảm thấy thỏa mãn lắm rồi!”

Nói xong một câu cực kỳ thê lương, khiến người nghe không khỏi thương tiếc.

Da Luật Ngạn Thác buông mắt nhìn người phụ nữ ngoan ngoãn trong lòng, không khỏi kinh ngạc trước vẻ nhu mì của nàng.

“Nhưng mà bản vương là người đã diệt gia tộc của nàng, nàng bị xem như cớ phẩm chẳng lẽ nàng không trách bản vương sao?” Da Luật Ngạn Thác trông thấy vẻ mặt vong tình của Cơ thiếp, bất chợt nghĩ đến vấn đề này, Tần Lạc Y không phải vì lý do này mà hận bản

thân mình hay sao?

Khuôn mặt Cơ thiếp lập tức ánh lên vẻ mỉa mai.

“Vương thượng nói thế sẽ làm thần thiếp hoảng sợ, thần thiếp yêu mến vương thượng còn không đủ, sao có thể oán trách vương thượng?”

Nàng cúi xuống, bắt đầu hôn ngực hắn.

Bờ ngực vừa phóng khoáng vừa rắn chắc, không tìm thấy một chút sẹo dư thừa nào. Dáng người của hắn, tựa như được trời xanh trạm trổ công phu

Cơ thiếp hiểu sai ý, cho rằng Da Luật Ngạn Thác hỏi nàng như vậy, chính là một loại thăm dò.

Bất giác nụ cười nhạt trên môi hắn bắt đầu lan tràn.

Yêu, nàng như vậy mà có khả năng nói yêu ta sao?

“Nàng yêu bản vương ở chỗ nào?” Hắn cười chế giễu, chỉ cảm thấy nữ nhân trong lòng mình đột nhiên cứng đờ.

Nhưng ngay lập tức, người phụ nữ trong lòng lại lần nữa cười yếu ớt, thanh âm êm ái như chim hoàng oanh

“Thần thiếp yêu người, bởi vì người là vương thượng, bởi vì người rong ruổi chiến đấu nơi sa trường, bởi vì người đối tốt với thiếp...”

Cuối cùng hắn cười lạnh một tiếng.

Cái nàng yêu bất quá cũng chỉ là quyền lực của hắn mà thôi

Có dung mạo khuynh quốc, nhưng không có trái tim khuynh quốc

Không sai, khắp thiên hạ chỉ có một mình Tần Lạc Y.

Cơ thiếp thấy Da Luật Ngạn Thác không lên tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn lay động lòng người giương lên, sợ hãi mà nói:

“Vương thượng, có phải thần thiếp nói sai điều gì, khiến vương thượng mất hứng?”

Nói xong, trên đôi đôi mắt rung động dần dần tràn ngập sương mù.

Vẻ đẹp rung động lòng người của Cơ thiếp đích thực thu hút được rất nhiều nam nhân, nhưng trong mắt Da Luật Ngạn Thác, lại...

Không đáng một đồng!

Bất đắc dĩ, hắn lại nghĩ đến những giọt lệ như hoa rơi xuống trần thế của Tần Lạc Y, khiến một kẻ như hắn biết thế nào là rung động.

Nữ nhân bướng bỉnh kia, dù biết sự sủng nịnh của ta đối với nàng, vậy mà không chịu thật lòng, chẳng lẽ trong lòng nàng vẫn còn nghĩ đến Tang Trọng Dương sao?

Một cơn thịnh nộ đang ẩn nhẫn dần dần hiện lên trên đôi mắt hắn.

“Chủ tử, thuốc đã sắc xong rồi!”

Thanh âm nho nhỏ của một nha hoàn từ ngoài cửa truyền vào.

“Bưng vào đặt trên bàn đi!”

Cơ thiếp giương giọng hướng ra ngoài phân phó

Nước thuốc đen tỏa ra mùi vị nồng đậm của thảo dược, cơ thể hơi đứng dậy uyển chuyển khoác chiếc áo mềm mỏng lên người, xuống giường, đem chén thuốc kia bưng lên

Trong mắt Da Luật Ngạn Thác lộ ra chút nghi hoặc, lập tức, khóe môi ảm áp khi cười có những nếp nhăn mờ nhạt:

“Không nghĩ tới Cơ thiếp lại hiểu chuyện như vậy!”

Hết thảy mọi người trong Đông Lâm Vương phủ đều biết rõ, vương thượng tuy có rất nhiều phi tần, nhưng hãn chưa bao giờ cho phép người nào mang thai con của hãn, nếu một phi tần nào vi phạm, nhất định kết quả sẽ rất thê thảm.

Cơ thiếp hiển nhiên hiểu rõ đạo lý này, cho nên để buộc được trái tim Da Luật Ngạn Thác, nàng chỉ có thể làm như vậy.

Nàng mỉm cười:

“Nếu Vương thượng đã không thích tình cảm dịu dàng như vậy, thiếp sẽ không làm vậy nữa?”

Từ vẻ nhu thuận hiền hòa khiến Da Luật Ngạn Thác một lần nữa nhớ đến Tần Lạc Y, nếu như bản thân nàng có thể quy thuận như thế, vậy thì tốt biết bao nhiêu!

Y nhi!

Ánh mắt Da Luật Ngạn Thác căng thẳng, hãn lập tức cau mày lại, đem ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị chuyển sang bộ y phục gần như trong suốt trên người Cơ thiếp.

“Lại đây!” Hắc lạnh lùng ra lệnh.

Trong mắt Cơ thiếp tràn ngập vui vẻ, lập tức đặt thuốc xuống bàn, nhẹ nhàng tiến lên, mềm mại dựa vào ngực Da Luật Ngạn Thác.

“Vương thượng!”

Nàng khẽ nỉ non.

“Cơ thiếp nàng thật hiểu chuyện, bản vương nên khen thưởng nàng thật tốt!” Về cuồng quyển (1) trên mặt Da Luật Ngạn Thác nở ra một nụ cười châm biếm.

(1) Cuồng quyển: Điên cuồng nóng nảy

Vừa dứt lời, bàn tay to liền nắm lấy nơi đầy đà của nàng, không chút mảy may thương hoa tiếc ngọc.

Cơ thiếp “ưm” một tiếng, cơ thể lập tức xụi lơ trong vòm ngực cường tráng của hắc

Trong lòng lại vui mừng khôn xiết, hắc lại lần nữa mê đắm cơ thể mình.

Thật không nghĩ tới, trong lòng Da Luật Ngạn Thác lúc này, nghĩ tới tất cả đều là hình dáng Tần Lạc Y, Cơ thiếp đối với hắc bất quá chỉ là để phát tiết lửa giận mà thôi.

Cảm nhận được nhiệt độ cơ thể Cơ thiếp, Da Luật Ngạn Thác cười tàn nhẫn, động thân một cái, đâm thật sâu vào thân thể của nàng.

“Vương thượng...”

Âm thanh ngân nga xinh đẹp của Cơ thiếp lại lần nữa vang lên.

Một đôi tay trắng như tuyết hờ hững quần trên đôi vai rộng rãi của Da Luật Ngạn Thác.

Động tác của nàng càng thêm kích thích hắn, càng khiến hắn kích động đi sâu vào nàng

Bị một lực đạo hung mãnh va chạm khiến nàng không ngừng thờ gập, điên cuồng mạnh mẽ nhưng không mang theo một chút tình cảm nào.

Cơ thiếp gần như bị sức lực mạnh mẽ này chôn vùi, hai mắt mờ sương nhìn cơ thể dính đầy mồ hôi của mình đang di chuyển, lại hướng về người gương mặt tuấn mỹ lãnh khốc trên người mình, đôi mắt âm u không mang theo bất kỳ tình cảm nào, tản ra **** mang đến điên cuồng.

Sức mạnh trong cơ thể ngày càng thô bạo

“...Y nhi... Y nhi...”

Thân thể Cơ thiếp bỗng nhiên cứng đờ, nàng khưất nhục cắn chặt môi mình, trong đôi mắt không còn xuân tình vẽ lên một tia bi thương.

Vì sao? Vương thượng cao cao tại thượng kia trong khi cùng nàng hoan ái lại gọi tên nữ nhân khác

Nhất diệp biến chu, tam sinh mộng biệt

Kiều bạn liễu loạn vân yên

Diêu sơn cô phong ẩn tàn hà

Chấm kinh đặc, hàn vũ thiên niên

*Quái ứng đoạn tràng, dạ đương****

Li tình tự thị triền miên

Hồ tâm uyên ương hí phong hà

Khởi năng bất, niệm luyện trần duyên

Sớm tinh mơ, tuyết trắng chầm chậm rơi đánh tan không gian vắng lặng

Một bóng người đang hướng về mùa đông phương bắc, tựa hồ đã quen với giá lạnh, nhưng mà, thời tiết nơi đây sao có thể lạnh lẽo như thế chứ?

Tần Lạc Y lẳng lẳng ngồi trên thuyền hoa ở giữa hồ, hoa tuyết thuần sắc như hoa lê rơi vòng quanh xuống nước.

Mái tóc đen thật dài buông xuống bên hông, áo trắng càng làm nổi bật lên sự trong trẻo nhưng lạnh lùng, hai mắt tựa như một dòng nước trong, bởi vì tuyết trắng xóa, khói trắng dường như khế phủ bên người, không giống người trong cõi trần gian.

Tần Lạc Y cầm ngọc bội trong tay, đôi mắt trong trẻo chứa đầy vẻ sầu bi hòa cùng lo lắng, cánh môi anh đào nhè nhẹ run

Tang đại ca!

Tối qua, thật là huynh sao? Trong khoảng thời gian này rất cực là

huynh đi đâu?

Tần Lạc Y nhìn ngọc bội trong tay, e rằng chỉ còn biện pháp là đau lòng

Giờ khắc này, lòng của nàng chỉ có thể lặng im mà bất lực

Khi lần đầu tiên nàng thấy miếng ngọc bội này, tâm trạng đã bị phá nát hoàn toàn, tâm tình lạnh băng vốn đã được an tĩnh trở lại, giờ tựa như có từng đợt sóng lăn tăn ủa đến.

Nàng còn nhớ rõ ngọc bội này vốn là một đôi, lúc trước Tang đại ca đem một khối ngọc bội trao cho mình, lấy làm lời thề non hẹn biển, khi chinh chiến trên sa trường mà thành công thắng lợi trở về, cũng là ngày lấy Tần Lạc Y nàng làm vợ.

Hôm nay, nàng không có khả năng chờ Tang đại ca đến ngày chiến thắng trở về, càng không bảo đảm bản thân mình có thể đưa cho huynh ấy mảnh ngọc bội kia được nữa.

Quyển 7 - Chương 7: Nhớ đến Tang Trọng Dương

Trong mắt của Tần Lạc Y hiện lên vẻ nhẩn nhện và thê lương, giống như hoa lê rơi loạn, buồn bã mà xinh đẹp.

Tang đại ca!

Cho dù một ngày nào đó nàng sẽ gặp lại hắn, thế nhưng sẽ như thế nào đây?

Tuy Da Luật Ngạn Thác không hủy đi sự trong trắng của nàng, nhưng người thông minh như nàng hẳn là biết rõ, cuối cùng sẽ có một ngày, nàng sẽ mất đi phần trong trắng này.

Sương mù trong đôi mắt Tần Lạc Y dần dần tan đi, từ nhỏ đến lớn, người ôn hòa như Tang đại ca giống như thần hộ mệnh của nàng, suy nghĩ của nàng bay múa tựa như những bông tuyết ngoài trời kia, nhớ lại hồi hai người bọn nàng còn nhỏ...

“Tang đại ca, Y nhi sợ...”

Thân thể gầy yếu nhỏ bé của Tần Lạc Y mắc kẹt ở trên cành cây, nàng sợ tới mức chân liên tục phát run.

Nàng chỉ tò mò muốn nhìn tổ của chim con ở trên cây thôi, không nghĩ tới bò lên trên cây rồi mới phát hiện mình không thể đi xuống được.

“Y nhi, không phải sợ, có Tang đại ca ở đây đỡ mọi, không có việc

gì đâu, cứ nhảy xuống đi.”

Lúc đó thiếu niên Tang Trọng Dương là người có diện mạo tuấn dật, tuổi tuy nhỏ nhưng lại có khí chất kiên cường không phù hợp với tuổi giống hệt như Tang Tấn.

Tần Lạc Y sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, nàng lấy tay che mắt, vẫn không dám nhảy, nghẹn ngào nói:

“Y nhi không dám nhảy...”

Trên mặt Tang Trọng Dương lộ ra vẻ mặt tươi cười như thềm cổ vũ, thân hình cao lớn bước lên phía trước, ngửa đầu nói:

“Y nhi, hãy tin Tang đại ca, nhảy đi, Tang ca tuyệt đối sẽ không để muội bị thương đâu.”

Tần Lạc Y ngừng khóc, đôi mắt trong veo lộ ra giữa các ngón tay:

“Thật sự là như vậy sao? Nếu Y nhi nhảy, Tang đại ca nhất định phải tiếp được Y nhi đấy.”

Trong giọng nói vẫn còn hơi run rẩy.

Tang Trọng Dương khẽ cười, vươn hai tay ra:

“Yên tâm. Y nhi cứ nhảy đi.”

Bỗng chốc Tần Lạc Y có dũng khí hơn, nàng khẽ thét một tiếng rồi nhảy xuống.

Trong lúc nàng nghĩ mình sẽ chạm đất, thế nhưng đôi khuỷu tay mạnh mẽ đã ôm lấy nàng.

“A...” Tần Lạc Y bỏ đôi tay đang che mắt ra, cái miệng nhỏ nhắn vốn đang kinh ngạc cũng đã trở về nguyên dạng ban đầu.

“Sao vậy? Có đúng là Tang đại ca không lừa gạt Y nhi không?”

Tang Trọng Dương đắc ý cười, đôi mắt thanh tú cũng trở nên vô cùng mê người.

Tần Lạc Y mừng rỡ gật đầu:

“Tang đại ca thật là lợi hại, vậy mà huynh lại đỡ được muội.”

Trong đôi mắt tràn ngập sùng bái.

Khóe miệng Tang Trọng Dương nhếch lên:

“Bất kể Y nhi có leo đến chỗ nào cao đi nữa thì không phải sợ, có Tang đại ca ở đây, ta sẽ vĩnh viễn bảo vệ muội, sẽ vĩnh viễn đỡ được muội.”

“Thật sự sao?”

Tần Lạc Y nín khóc, khẽ cười cười, bộ dạng ngây thơ có lực sát thương rất lớn với Tang Trọng Dương.

“Đương nhiên.”

Vẻ mặt Tang Trọng Dương như là khẳng định, càng giống như một lời hứa hẹn.

Tang đại ca... Tang đại ca.

Nhớ tới việc lúc này đang bị gián đoạn làm Tần Lạc Y trở về với thực tế lạnh lẽo.

Nàng nhanh chóng dùng tay đè lại ngực, những suy nghĩ và lo lắng cho Tang Trọng Dương đều khiến nàng hít thở không thông.

Lúc này nàng cảm giác như có một rễ cây đang từng chút từng chút ghì chặt lấy cổ mình, dù cố hô hấp đến mấy nhưng đều không cảm nhận được không khí, trong tâm thì đau đến nỗi muốn chết.

“Tang đại ca, huynh đã nói, sẽ vĩnh viễn bảo vệ muội, cho dù muội có trèo cao đến như thế nào huynh đều sẽ đỡ được. Nhưng vì sao, bây giờ huynh lại không ở bên cạnh Y nhi?”

Tần Lạc Y nghẹn ngào khóc không ra tiếng.

Nước mắt trong veo từ trong đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của nàng rơi xuống, tựa như những mảnh thủy tinh sáng long lánh mà trơn bóng, đau lòng thê lương vô cùng.

Tay của nàng nhẹ nhàng chạm vào mắt cá chân.

Nhớ tới tình cảnh của hôm đi săn bắn, lúc đó nàng cũng ở trên cành cây, nhưng mà ngày ấy không có Tang đại ca, nàng vẫn nhảy xuống, nhảy xuống vì một người đàn ông khác.

Chính bản thân mình đã xấu như thế này rồi sao?

Trong nội tâm Tần Lạc Y tràn ngập buồn bã, trên mặt cũng âm thầm hiện lên vẻ bi thương.

Dưới làn tuyết trắng, ngọc bội trong suốt càng nổi bật, lộ ra vẻ trong trẻo mà lạnh lùng, cùng với ánh nắng chiếu xuống lại càng sáng long

lạnh hơn.

“Mặc dù đã cùng huynh thề nguyện, tình cảm cứng như đá. Nhưng gió thổi, nắng rọi, đá không còn cứng nữa. Đành cùng huynh ly biệt, lòng đau như cắt. Tư tình khó cắt đứt, bất đắc dĩ phải chia ly huynh. Kiếp sau sẽ nối lại tình xưa, sẽ lại cùng huynh thề nguyện. Kiếp sau trời xanh trong vắt, sẽ cùng triền miên với huynh...”

Tần Lạc Y đem ngọc bội đặt lên ngực, nhẹ nhàng thì thầm, đôi mày ngài nhăn lại, bên dưới là hạt ngọc ngậm đầy nước mắt.

“Hay cho một câu ‘kiếp sau sẽ nối lại tình xưa, sẽ lại cùng huynh thề nguyện.’ ”

Một giọng nói nhu hòa nhanh chóng phá vỡ sự yên lặng lúc này của Tần Lạc Y.

Giọng nói đột nhiên vang lên khiến Tần Lạc Y kinh ngạc, vội vàng quay đầu lại nhìn...

Tại ngoài đình có mái đình kết cấu ba vòng uốn lượn, Cơ thiếp nhẹ nhàng đi về hướng Tần Lạc Y.

Làn da như ngọc, đôi mắt đẹp khẽ đảo, mái tóc đen như sơn, chỉ hơi nhăn mày cũng toát lên một vẻ đẹp thùy mị không nói nên lời.

Nàng thanh nhã tựa như một đóa hoa mẫu đơn, đẹp mà không lẳng lơ, diễm lệ mà không tầm thường, làm say lòng người, không gì sánh bằng.

Tần Lạc Y nhẹ nhàng đứng dậy, lễ phép cười với Cơ thiếp.

Ngày trước chưa biết đến Cơ thiếp, Tần Lạc Y không bao giờ nghĩ

rằng lại có thể có một nữ tử vừa đoan trang vừa xinh đẹp như vậy, bây giờ nhìn thấy Cơ thiếp, cuối cùng nàng cũng tin.

Cơ thiếp luôn luôn bình tĩnh, đoan trang, khéo hiểu lòng người như thế, nhưng không hiểu vì sao, mỗi lần nhìn thấy nàng đều khiến nội tâm Tần Lạc Y không thoải mái.

Tần Lạc Y không biết vì sao mình lại xuất hiện tâm lý đó đối với Cơ thiếp, chẳng lẽ là vì nữ tử này quá mức thanh nhã, thanh nhã đến mức khiến mình sợ hãi? Hay do nữ tử này quá ôn nhu, ôn nhu đến nỗi tựa như có thể sở hữu tất cả lòng của nam nhân.

Nàng không biết, cũng không muốn biết.

Quyển 7 - Chương 8: Tần Lạc Y bị nội thương

Vì sao Tần cô nương lại sầu não như thế?”

Cơ thiếp dịu dàng hỏi Tần Lạc Y, đồng thời nha hoàn sau lưng nàng khẽ phủ tuyết trên áo đi rồi khoác lên người nàng.

Cơ thiếp khẽ nở nụ cười tựa như đóa hoa với nha hoàn

Nụ cười ôn nhu như vậy, chỉ sợ là cả đời mình cũng không học được. Tần Lạc Y nghĩ thế mà nội tâm cũng run rẩy.

Đôi mắt đen nhánh mà linh động của Tần Lạc Y phảng phất như một hồ nước, khẽ lưu chuyển tựa như làn thu thủy, tinh khiết như vậy thật khiến lòng người nhói đau, mềm mại mà không mất đi sự duyên dáng...

“Cũng không có gì, chỉ là tiêu khiển mà thôi.”

Thanh âm mềm yếu mà cũng không kém phần lạnh lùng từ môi Tần Lạc Y bật ra.

Trong mắt Cơ thiếp hiện lên vẻ nghi ngờ:

“Vừa nãy ta đã chứng kiến vẻ mặt u sầu của cô nương, thật sự là không có sự tình gì sao?”

Tần Lạc Y mỉm cười, y phục trắng khẽ bay bay theo gió:

“Cô nương cố tình.”

Nàng thật sự không biết nên xưng hô với Cơ thiếp như thế nào.

Cơ thiếp dung tay che đi nụ cười nhạt trên môi:

“Ta đã là thiếp của Vương thượng thì không nên gọi là “cô nương”. Sau này Tần cô nương có thể gọi ta là “Cầm Cơ”

“Cầm Cơ? Được! Quả là một cái tên tao nhã.”

Tần Lạc Y nói.

“Người cũng cho rằng là như vậy sao? Thật ra Vương thượng cũng khen cái tên này.”

Khi nhắc tới Da Luật Ngạn Thác, trong mắt Cơ thiếp đều tràn ngập sự yêu thương.

“A....Vậy sao...?”

Tần Lạc Y có chút mất tự nhiên đáp.

Khi nàng nhìn thấy tình ý nồng đậm trong mắt của Cơ thiếp lúc nghĩ đến Da Luật Ngạn Thác thì nội tâm thoáng co rút.

Ánh mặt trời nhàn nhạt chiếu xuống ngọc bội trong tay Tần Lạc Y, lộ ra chút ít ánh hào quang.

“Ngọc bội này thật đặc biệt. Nó là của Tần cô nương sao?”

Cơ thiếp liếc nhìn ngọc bội trong tay Tần Lạc Y, giọng điệu kinh ngạc.

Tần Lạc Y cup mắt, sắc mặt có chút mất tự nhiên:

“À, là của một người bạn cũ.”

Người thông minh như Cơ thiếp đã nhanh chóng nhìn ra vẻ mất tự nhiên của Tần Lạc Y, nàng nhẹ nhàng mở miệng nói:

“Vị đó hẳn là người ‘sẽ cùng huynh thề hẹn’ trong miệng Tần cô nương?”

Tần Lạc Y thở gấp, nàng kinh ngạc nhìn Cơ thiếp, nữ tử này khiến nàng càng ngày càng đoán không ra.

Cơ thiếp cười nhạt, không nóng không lạnh nói:

“Tần cô nương, Cầm Cơ mạn phép được nói một câu không nên nói, trái tim của người hướng đến vị bạn cũ kia như thế, nếu để Vương thượng biết được thì hậu quả sẽ rất khó lường.”

“Ta... ta không có...”

Tần Lạc Y vô thức đáp lại.

Cầm Cơ tiến lên, đỡ lấy đôi tay lạnh như băng của Tần Lạc Y.

“Dù thế nào đi nữa, ta cũng muốn Tần cô nương nên chú ý, một khi đã trở thành nữ nhân của Vương thượng thì tất cả suy nghĩ đều phải cẩn thận một chút.”

Một phen lời nói thâm tình được nói quá lên.

Trên mặt Tần Lạc Y dần dần xuất hiện một “đám mây đỏ” (1), nàng quay mặt qua chỗ khác, mất tự nhiên nói:

“Ta không phải nữ nhân của Vương thượng.”

(1) Đám mây đỏ: Ý chỉ xấu hổ, thẹn thùng.

Trong đôi mắt Cầm Cơ hiện lên vẻ kinh ngạc:

“Ý của Tần cô nương là...?”

Tần Lạc Y nhìn Cầm Cơ, sau đó nàng nhẹ nhàng vén ống tay áo lên.

Trên cánh tay xuất hiện một nốt ruồi đỏ như máu.

“Đây là... thủ cung sa?”

Cầm Cơ kinh ngạc, lập tức hỏi lại.

Nàng biết rõ nữ tử người Hán đều dung thủ cung sa để chứng minh cho sự trong sạch cùng trinh tiết của mình.

Tần Lạc Y nhìn Cầm Cơ, khẽ gật đầu.

Cầm Cơ ngạc nhiên đến nửa ngày, thủ cung sa của Tần Lạc Y vẫn tồn tại, vậy có nghĩa là Vương thượng chưa động đến nàng!

Sao lại có khả năng này chứ?

Toàn bộ Đông Lâm Vương phủ đều biết, Tần Lạc Y đều ngủ với Vương thượng trong tấm cư, sao lại có khả năng hai người chưa xảy ra chuyện gì?

“Xem ra, trong lòng Vương thượng đối với người đều rất khác bình thường.”

Cầm Cơ nhẹ nhàng nói, đôi mắt sáng ngời cũng bị che phủ bởi sự bi thương nhàn nhạt.

Tần Lạc Y cười buồn, nàng xoay người sang chỗ khác, không ai biết được nỗi khổ tâm của nàng.

Nhìn ra ngoài đình, tuyết bay đầy trời khiến Tần Lạc Y có chút mất phương hướng, bông tuyết theo gió bay lên sợi tóc của nàng, đập vào y phục màu trắng mà rơi xuống đất.

Cầm Cơ bị vẻ mặt đó của Tần Lạc Y làm cho run sợ, cuối cùng nàng đã hiểu vì sao Vương thượng lại đối xử như vậy với Tần Lạc Y, nàng không tranh giành sủng ái, khí chất tựa như hoa lan ở thâm cốc, giờ tay nhấc chân cũng tràn ngập mùi hương.

“Người rất yêu Đông Lâm Vương?”

Tần Lạc Y không quay đầu lại mà tiếp tục nhìn tuyết bay ở bên ngoài kia, nhàn nhạt hỏi nữ tử sau lưng mình.

Trong mắt Cơ thiếp tràn ngập nhu tình:

“Ta rất yêu Vương thượng, lần đầu tiên nhìn thấy hắn, ta đã yêu hắn sâu đậm.”

Cơ thiếp không hề trốn tránh mà rất lớn mật nói khiến Tần Lạc Y có chút xấu hổ.

Nàng nhẹ nhàng xoay người, chỉ một cái chớp mắt mà đẹp tựa tiên nữ.

“Chẳng lẽ với tư cách chỉ là hàng cống phẩm mà người không hận

nam nhân kia sao?”

Trong giọng nói dịu dàng của Tần Lạc Y lộ ra chút kinh ngạc cùng khó hiểu.

Cơ thiếp cười nhạt, khẽ lắc đầu:

“Không. Vào thời điểm ngươi yêu một người thì sẽ không bao giờ để ý hắn đã làm gì với ngươi, cái này có lẽ gọi là nữ nhân ngu ngốc.”

Nội tâm Tần Lạc Y run lên, đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm vào mặt Cơ thiếp.

Hắn biết rõ nữ tử này yêu hắn như vậy?

Nghĩ tới đây, lòng của nàng lại đột nhiên đau xót.

Quyển 7 - Chương 9: Thích khách trong đêm tối

Đêm đen lạnh thấu xương, những cơn gió không dự định trước đã tập kích, đánh thẳng vào lòng Tần Lạc Y.

Đã trôi qua một canh giờ rồi mà Da Luật Ngạn Thác vẫn chưa quay trở lại tầm cư. Ngọn nến bên ngoài màn che làm bóng dáng của Tần Lạc Y càng ngày càng kéo dài.

Xung quanh có chút tịch mịch, cô quạnh khiến sự cô đơn, thê lương càng thêm rõ nét.

Ánh nến khẽ lắc lư, chiếu lên bàn tay lạnh như băng, chiếu lên dung nhan lạnh lùng, cũng chiếu vào cả nội tâm băng giá của nàng.

Dường như muốn dùng chút ánh sáng yếu ớt để hòa tan vào lòng Tần Lạc Y, phảng phất đau buồn và bi thương.

Khắp nơi trong phòng tràn ngập hơi thở điên cuồng của Da Luật Ngạn Thác, như tơ nhện chằng chịt khóa lấy lòng nàng.

Tần Lạc Y đột nhiên đứng dậy, nàng muốn chạy trốn khỏi cái loại hơi thở đang bủa vây bốn phía này, bởi vì nàng sắp đến mức thở không ra hơi rồi.

Ánh sáng của cây nến càng khiến cho khuôn mặt Tần Lạc Y thêm trắng, gần như trở nên trong suốt, làm nổi bật đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng hòa cùng sự cô tịch và hiu quạnh. Đôi môi đỏ tươi khẽ mím lại, mềm mại đến nỗi tựa như không nhìn thấy đường vân

môi.

Giữa bàn tay mảnh khảnh là một khối ngọc bội đang phát ra ánh hào quang, tựa như muốn sánh cùng ánh trăng ngoài kia. Chỉ có điều, ánh sáng này quá mức trong trẻo, cực kỳ giống với tâm tình mâu thuẫn lại khó hiểu của Tần Lạc Y lúc này.

Từ khi Da Luật Ngạn Thác nhìn thấy ngọc bội này cũng rất ít trở lại tẩm cư.

Nàng biết rõ nơi hắc đến, bởi vì ngày đó ở trong đình, khi Cơ thiếp khom lưng, nàng đã lơ đãng trông thấy dấu vết như ẩn như hiện trên cعن cổ trắng muốt, tuy rằng nàng chưa từng trải việc đời nhưng với sự thông minh, nhạy bén thì đã sớm nhận ra kia hắc là dấu hôn sau cuộc ái ân.

Nghĩ tới đây trong lòng Tần Lạc Y đột nhiên chua xót, loại đau nhức này tựa như muốn lấy mạng nàng, dường như khiến nàng mất đi hô hấp, hít cũng vô cùng khó khăn.

Vì sao lúc này nàng biết rõ Da Luật Ngạn Thác đến chỗ Cơ thiếp thì bản thân lại ghen tị và thương tâm đến vậy?

Vì sao lúc này nàng biết rõ Da Luật Ngạn Thác sẽ không kiêng nể gì mà hưởng thụ sự ôn nhu, dịu dàng của Cơ thiếp thì lòng của nàng lại đau đớn như vậy?

Vậy mà nàng lại sợ nữ tử thanh nhã kia sẽ đoạt lấy toàn bộ sự chú ý của Da Luật Ngạn Thác.

Chẳng lẽ mình còn nghĩ muốn cùng tranh giành với người ta sao?

Nàng chẳng qua chỉ là y nô của Da Luật Ngạn Thác, còn vị Cơ thiếp

kia là thê tử được hấn cưới hỏi đàng hoàng, tuy rằng thân phận nàng ta chỉ là hàng cống phẩm, thế nhưng suy cho cùng Da Luật Ngạn Thác cũng đã ban cho nàng ta một thân phận rõ ràng.

Còn bản thân mình thì là cái gì?

Trong mắt Tần Lạc Y hiện lên vẻ thê lương, chịu đựng, còn có chút tình cảm xa lạ...

Giữa lúc nàng đang chìm đắm trong tâm trạng rối ren, thì ngoài cửa sổ chợt hiện lên một bóng đen.

Tần Lạc Y giật mình, đôi mắt đẹp cũng cả kinh, khi nàng còn chưa kịp phản ứng, chợt nghe tiếng bọn thị vệ lớn tiếng reo lên:

“Có thích khách.”

Ngay sau đó, cửa ra vào truyền đến rất nhiều tiếng động ầm ỹ, đám thị vệ dồn dập tản ra truy đuổi bóng đen kia.

Ngoài cửa phòng, tiếng truy đuổi hòa cùng thanh âm ầm ỹ gần xa rồi dần dần biến mất.

Thích khách?

Đôi mắt Tần Lạc Y thoáng kinh ngạc, trái tim cũng bắt đầu đập loạn không theo quy tắc nào, thích khách trong miệng bọn họ cùng thích khách đêm hôm đó chính là cùng một người sao? Nếu như đúng là cùng một người thì người này không lẽ là...

Tang đại ca?

Nàng gắt gao đè lại lồng ngực đang đập không ngừng, cố gắng áp

chế sự bất an trong lòng rồi đi tới trước cửa phòng, đôi tay nhỏ bé cẩn thận mở cửa phòng.

Ngoài cửa phòng không có một bóng người, trên mặt đất đầy dấu chân người, trong phút chốc liền bị tuyết ào ào rơi xuống che phủ, dĩ nhiên một chút dấu vết cũng không có, giống như vừa chưa hề xảy ra chuyện gì.

Đôi mắt nàng hiện lên vẻ bất an và sợ hãi, lông mày như thu thủy đông cứng lại, ấn dấu vài nét nhàn nhạt xót xa, nàng nhẹ nhàng đóng cửa lại, rồi đột nhiên cảm thấy phía sau lưng như có gió lạnh thổi qua...

“A...”

Tần Lạc Y kinh ngạc thở gấp, nhin không được khẽ kêu lên một tiếng.

Sau lưng nàng thành linh xuất hiện một hắc y nhân, trên vai hắn còn vương chút tuyết trắng.

“Y nhi...”

Hắc y nhân một tay phất lên, tất cả các cửa sổ được đóng lại, một tay lấy khăn che mặt xuống.

Chỉ thấy mái tóc đen của người này được buộc bằng một dải tơ tằm màu đen, ngũ quan trên mặt tựa như được điêu khắc tỉ mỉ mà rõ ràng, tuấn mỹ vô cùng.

Cái mũi cao thẳng, môi mỏng mím lại, mày kiếm mắt sáng, tóc mai tà tà bay giữa không trung, toàn thân hắc y cũng không che đậy được khí chất oai hùng cùng dung mạo tuấn mỹ tuyệt luân.

Đôi mắt Tần Lạc Y trừng lớn, bàn tay che miệng, rồi đột nhiên, những giọt nước mắt như châu ngọc thi nhau chảy xuống, dọc theo cánh tay rơi xuống mặt đất.

“Y nhi ...”

Trên mặt hắc y nhân thấm đượm sự đau lòng, trong đôi mắt hàm chứa tất cả sự dịu dàng, ôn nhu.

“Tang... Tang đại ca?”

Giọng nói Tần Lạc Y cũng trở nên run rẩy, nàng khó tin nhìn nam tử trước mắt, tựa như đang ở trong mộng cảnh.

“Y nhi, là ta!”

Tang Trọng Dương chậm rãi tiến lên phía trước, thân hình cao lớn gần như bao phủ lấy vóc người nhỏ bé của Tần Lạc Y .

Tần Lạc Y cũng chậm rãi đi lên phía trước, nàng lau đi nước mắt trong mắt, muốn giúp bản thân nhìn rõ ràng hơn.

Nàng chậm rãi dùng tay chạm vào cánh tay của Tang Trọng Dương, khuôn mặt nhỏ nhắn, vốn lạnh lùng ngay lập tức trở nên mừng rỡ, lúm đồng tiền nở rộ trên mặt.

“Tang đại ca... huynh thật sự là... Tang đại ca...”

Lần thứ hai, Tần Lạc Y bịt kín miệng mà rơi nước mắt

.

“Là ta, là ta, Y nhi,... Xin lỗi vì đã khiến mọi khổ...”

Trong lòng Tang Trọng Dương khổ đau xót ,hắn nhẹ nhàng cầm hai tay Tần Lạc Y đặt lên mặt mình.

Bàn Tay nhỏ bé của Tần Lạc Y cảm nhận được chút lạnh băng của gió tuyết hòa cùng da thịt ấm áp, còn có khuôn mặt quen thuộc ,đôi mắt tràn đầy nhu tình...

Không sai, đây đúng là Tang đại ca, thực sự là hắn,nàng không nghĩ tới mình còn có thể có một ngày được nhìn thấy Tang đại ca.

Quyển 7 - Chương 10: Nghi vấn của Tang Trọng Dương

Tang Dương nhìn bộ dạng lê hoa đái vũ của Tần Lạc Y mà đau lòng vô cùng, hấn ôm Tần Lạc Y vào lòng, tựa như đang ôm một khối bảo vật vô giá.

Tần Lạc Y lẳng lẳng để cho Tang Trọng Dương ôm, tựa như dĩ vãng cũng như thế, nàng đã luôn mong ước chiến tranh chưa bao giờ xảy ra, tất cả mọi thứ hết thảy chỉ là một hồi mộng.

Đúng lúc này...

“Tần cô nương, tối nay có thích khách lên đột nhập vào trong phủ ,có khả năng đã xông vào trong phòng các thiếp thất, để ngừa vạn nhất chúng tiểu nhân muốn vào lục soát, mong tần cô nương thứ lỗi!”

Ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng nói của bọn thị vệ.

Tần Lạc Y cả kinh, ngẩng đầu nhìn Tang Trọng Dương, lại nhìn phương hướng ở ngoài cửa , ngay lập tức sắc mặt trở nên tái nhợt.

“Tần cô nương... Tần cô nương...”

Qua một lát mà vẫn chưa thấy có người trả lời, bọn thị vệ gấp gáp muốn đẩy cửa vào...

“Các người thật là lớn mật!”

Tần Lạc Y một thân y phục trắng đẩy cửa ra, đến khi nàng nhìn thấy

bộ dạng muốn xông vào của đám thị vệ thì ánh mắt liền trở nên lạnh lùng.

“Thỉnh cô nương thứ tội, chúng tiểu nhân chẳng qua là lo lắng cho sự an nguy của cô nương, cho nên....”

“Vậy nên các người muốn tra xét tâm cơ của Vương thượng? Quả là vớ vẩn! Lẽ nào các người cho rằng cho ta che giấu cho thích khách hay sao?”

Tần Lạc Y nghiêm mặt, sự lạnh băng trong mắt tựa như có thể giết người.

“Tiểu nhân không dám!”

Bọn thị vệ đều kinh hãi, vội vàng quỳ xuống tạ tội.

Tần Lạc Y thầm thở phào nhẹ nhõm, nàng cố nén sự hoang mang trong lòng, trầm giọng nói với bọn thị vệ:

“Ta vừa mới thấy có một bóng đen chạy theo hướng đến hoa viên, các người còn không nhanh chóng đuổi theo? Nếu như việc này để Vương thượng biết được, xem các người sẽ rơi mấy cái đầu đây?”

Những lời đe dọa này rất có tác dụng, bọn thị vệ vội vàng cúi chào Tần Lạc Y rồi chạy đến hoa viên.

Tần Lạc Y nhìn thấy bọn họ đã chạy xa thì vội đóng mạnh cửa phòng, thân thể xụi lơ dựa vào cạnh cửa.

Cả đời này, số lần nàng nói dối chỉ đếm được trên đầu ngón tay, nếu không thì vừa rồi trong lòng cũng không hoảng sợ như vậy

Tang Trọng Dương chậm rãi từ phía sau rèm đi ra, trong đôi mắt hấn tràn ngập thần sắc khó có thể suy xét.

Vừa rời Tần Lạc Y lớn tiếng trách mắng bọn thị vệ hấn đều có thể nghe được, từ giọng nói và thái độ của bọn thị vệ hấn thấy được vẻ khúm núm, cung kính, giống như Tần Lạc Y đã nghiêm nhiên trở thành chủ tử.

Đây là sự thật hấn vẫn luôn không dám đối mặt, khi hấn thâm nhập phủ vào để thăm dò tung tích Tần Lạc Y, hấn mới phát hiện, Tần Lạc Y ở tại một tràn ngập sự xa hoa của hoàng tộc, còn hơn cả khuê phòng nữ nhi, nơi đây khắp chốn đều lộ vẻ quyền uy và liêu lĩnh, hiển nhiên đây là nơi ở của đàn ông, mà khi hấn nghe Tần Lạc Y nói thì rốt cục đã biết, nơi này là tử cấm của Đông Lâm Vương Đa Luật Ngạn Thác.

Giống như sấm sét giữa trời quang, trong mắt Tang Trọng Dương tràn ngập sự xa lạ cùng nghi hoặc đối với Tần Lạc Y.

“Muội ... sao vậy?”

Hấn gian nan mở miệng hỏi.

Lúc này, Tần Lạc Y cũng không thấy được sự khác thường trong mắt Tang Trọng Dương, tình huống vừa rồi khiến nàng đi đứng có chút không ổn định.

“Tang đại ca, ở đây nói chuyện không tiện, huynh đi theo muội...”

Tần Lạc Y nói với Tang Trọng Dương.

Tang Trọng Dương nhìn Tần Lạc Y, khẽ gật đầu rồi bước theo Tần Lạc Y.

Rẽ Đông quẹo Tây một đoạn, cuối cùng Tần Lạc Y cùng Tang Trọng Dương đã dừng lại trước một gian phòng, nàng nhìn quanh bốn phía cảm thấy không có ai theo dõi thì mới đẩy cửa vào trong.

Ánh trăng từ ô vuông trên cửa sổ xuyên thấu qua chiếu sáng căn phòng, Tang Trọng Dương nhìn thấy trong phòng rất lộn xộn.

Tần Lạc Y nhẹ nhàng đóng cửa lại, quay lại nói với Tang Trọng Dương:

“Tang đại ca, nơi này là phòng chứa đồ, có rất ít người tới đây!”

Tang Trọng Dương nhìn Tần Lạc Y, vẫn là gò má đẹp đẽ, đôi mắt dễ thương thế nhưng lại khiến cho hắn có cảm giác xa lạ vô cùng.

“Tang đại ca, xảy ra chuyện gì với huynh sao?”

Cuối cùng Tần Lạc Y cũng phát hiện ra sự khác thường của Tang Trọng Dương, lo lắng hỏi thăm.

“Không có gì, ta chỉ cảm thấy kì quái là tại sao thị vệ vương phủ lại khách khí với muội như vậy? Còn có... tại sao muội lại ở cùng phòng với cậu tặc Da Luật Ngạn Thác?”

Tuy ngữ khí của Tang Trọng Dương rất nhẹ nhàng, nhưng trong câu nói lại lộ ra sự rét lạnh khiến trái tim Tần Lạc Y đông cứng.

Trong lòng Tần Lạc Y cả kinh, nàng không biết nên giải thích như thế nào cho Tang Trọng Dương nghe, cho dù có giải thích rõ nguyên nhân thì hắn sẽ tin tưởng mình sao?

Tang Trọng Dương thấy Tần Lạc Y không nói gì, đôi mắt từ từ sụp

xuống, sự bất an trong lòng càng ngày càng lớn...

“Y nhi, Da Luật Ngạn Thác đã làm gì muội rồi?”

Tang Trọng Dương tức giận đến nỗi muốn gầm lên, thế nhưng hấn sợ nếu làm vậy sẽ gây bất lợi cho Tần Lạc Y.

“Tang đại ca... Huynh không nên như vậy... Muội và hấn... muội chưa từng có một chút quan hệ nào với Da Luật Ngạn Thác, huynh phải tin tưởng muội...”

Tần Lạc Y nhìn thấy ánh mắt không tín nhiệm của Tang Trọng Dương, sốt ruột tiến lên nói.

Ngay lập tức trong mắt Tang Trọng Dương tràn ngập đau lòng đối với Tần Lạc Y.

Hấn kéo thân hình nhỏ nhắn của Tần Lạc Y, để đầu của nàng dựa vào ngực mình, thì thầm nói:

“Tang đại ca rất sợ tên cầm thú kia làm tổn thương muội!”

Tần Lạc Y cảm thấy chua xót, nhưng trong lòng lại lo lắng nhớ tới vẻ mặt vừa tùy tiện vừa anh tuấn của Da Luật Ngạn Thác khiến tim đập nhanh.

“Tang đại ca, Y nhi không có chuyện gì, muội cùng cha nuôi ngày ngày ngóng trông tin tức của huynh, chỉ sợ huynh sẽ xảy ra chuyện.”

Ánh mắt Tang Trọng Dương tối sầm lại, hấn kéo Tần Lạc Y ra, đứng đối diện với mình:

“Cha hiện tại như thế nào rồi, muội biết người bây giờ bị nhốt ở chỗ

nào không?”

Đôi mắt Tần Lạc Y tràn ngập lo lắng, nàng khẽ thở dài, gật đầu nói:

“Lần cuối cùng muội nhìn thấy cha nuôi thì thấy thân thể của cha nuôi ngày càng kém, hiện tại thì Da Luật Ngạn Thác đang nhốt cha nuôi trong ‘Tòa Diệp Hiên’.”

Quyển 7 - Chương 11: Đông Lâm Vương mệnh phù

Editor: Sami

Beta: Mạc Y Phi

“Tòa Diệp Hiên?”

Tang Trọng Dương hơi nhíu mày, hẩn ở bên ngoài nghe ngóng được cha bị Da Luật Ngạn Thác nhốt tại phòng giam trong Đông Lâm vương phủ, sao giờ lại là Tòa Diệp Hiên?

Tòa Diệp Hiên? Nghe thế nào cũng không giống tên một nhà lao!

Tần Lạc Y không biết giải thích như thế nào với Tang Trọng Dương, nàng chỉ có thể nói:

“Muội cũng không biết vì sao Da Luật Ngạn Thác lại nhốt cha nuôi trong đó, bây giờ muội chỉ lo lắng cho thân thể của cha nuôi thôi.”

Nói xong, nàng cắn cắn cánh môi như hoa, sự u buồn trong đôi mắt cũng tăng lên không ít.

“Y nhi, muội yên tâm, ta nhất định sẽ cứu cả hai người ra!”

Tang Trọng Dương nhìn Tần Lạc Y, tình cảm trong lòng khó có thể nói thành lời.

Tần Lạc Y đột nhiên ngẩng đầu, trong đôi mắt thoáng qua sự sợ hãi,

nàng nắm chặt cánh tay Tang Trọng Dương:

“Nếu như đêm nay huynh mạo hiểm hành động thì sẽ rất nguy hiểm, đám thị vệ ở ngoài kia hiển nhiên đã biết có thích khách trong phủ, vậy nên huynh mà mang theo chúng ta thì không thể chạy thoát được!”

Không biết tại sao, khi Tần Lạc Y nghe Tang Trọng Dương nói muốn mang mình đi ra khỏi đây thì trong lòng lại có chút mất mát cùng không nỡ, thế nhưng, nàng lại không muốn cha nuôi phải ở lại nơi đó, còn có cũng không muốn để Tang đại ca phải rơi vào nguy hiểm. Nhất thời, nội tâm của nàng tràn ngập mâu thuẫn.

“Y nhi, ta biết muội và cha đều lo lắng thay cho ta, muội chắc chắn sẽ oán trách ta vì sao biến mất lâu như vậy đúng không? Thật ra ngày mà Da Luật Ngạn Thác công thành, cha đã lệnh cho ta bí mật hộ tống bách tính trong thành ra khỏi thành, bởi vì cha sợ sẽ khiến cho nhiều người hoài nghi, ta chỉ có thể tiến hành hộ tống từng nhóm, cho nên khi ta hoàn thành nhiệm vụ này mới phát hiện ra muội và cha đều bị bắt vào Đông Lâm vương phủ.”

Đôi mắt Tần Lạc Y trừng lớn, hóa ra Tang đại ca biến mất trong thời gian này là vì hộ tống bách tính trong thành.

“Những bách tính ấy hiện giờ có khỏe không? ”

Tần Lạc Y không yên lòng mà hỏi thăm.

Tang Trọng Dương gật đầu

“Yên tâm đi, phần lớn bọn họ đã lẫn vào khu vực của Trung Nguyên, quen dần với tập tục sinh hoạt của người Hán!”

Tần Lạc Y nghe xong, tảng đá trong lòng cũng biến mất.

”Vậy nên Y nhi, muội yên tâm đi, trải qua hai lần thăm hoa, ta đã sắp xếp tốt bước đầu! Ta kết giao với một số dũng sĩ, nghĩa sĩ. Đến lúc đó, bọn họ sẽ phối hợp với ta, nội ứng ngoại hợp, cùng nhau cứu muội và cha nuôi đi ra ngoài!”

Bàn tay của Tang Trọng Dương nắm lấy vai Tần Lạc Y, tràn đầy tự tin nói.

Tần Lạc Y cũng không hoàn toàn yên lòng, lúc nàng nghe Tang Trọng Dương nói như vậy thì càng cả kinh:

“Hóa ra lần đó người dò xét vương phủ chính là Tang đại ca?”

Tang Trọng Dương gật đầu.

“Muốn cứu hai người ra ta nhất định phải mau chóng quen thuộc địa hình vương phủ”

Ánh mắt Tần Lạc Y tối sầm lại, thoáng nghĩ tới vẻ mặt ngày đó của Da Luật Ngạn Thác, nàng cảm thấy có chút bất an :

“Muội có chút sợ...”

“Y nhi, đã xảy ra chuyện gì?”

Tang Trọng Dương thấy vẻ mặt Tần Lạc Y là lạ.

Đôi mắt Tần Lạc Y hiện lên sự lo lắng:

“Muội sợ Da Luật Ngạn Thác đã nhận ra điều gì đó khác thường.”

“Vì sao lại nói như vậy? ”

Tang Trọng Dương cau mày hỏi.

Tần Lạc Y không nói gì, chỉ từ thắt lưng lấy ra một món đồ, mở lòng bàn tay ra.

Đó là một khối ngọc bội phát ra ánh sáng lạnh như ánh trăng.

“Ngọc bội này là thứ mà huynh không cẩn thận đã làm rơi khi lần đầu tiên thâm nhập vào Vương phủ để thăm dò, Da Luật Ngạn Thác đã phát hiện ra nó, cho nên muội sợ hấn đã nhận ra.”

Tần Lạc Y lo lắng cũng không có lý do, dù sao trước đây nàng cũng đeo một khối ngọc giống hệt như vậy.

Tang Trọng Dương hiển nhiên cũng nghĩ tới điểm này, ngay lập tức, hấn nhìn vạt áo của Tần Lạc Y.

Rồi đột nhiên, sắc mặt vốn ôn nhu liền trở nên cực kì dị thường khó coi, ánh mắt luôn ôn hòa cũng trở nên lạnh lùng.

“Y nhi, muội đeo cái gì bên hông vậy?”

Thanh âm trầm thấp, trong giọng nói như ẩn chứa sự tức giận.

Thân thể mảnh khảnh của Tần Lạc Y có chút run lên, nàng hạ mắt, lông mi thật dài che khuất những gợn song trong mắt, ngón tay cũng vô thức mà nắm chặt lại.

Tần Lạc Y trước kia mà hấn quen luôn tao nhã lịch sự hình như đã thay đổi rồi, Tang Trọng Dương bình tĩnh tiến lên từng bước, Tần Lạc Y còn chưa kịp phản ứng thì đã bị bàn tay của hấn nắm lấy vạt

bên hông nàng.

Ánh vàng rực rỡ của mệnh phù không kiêng nể gì khoe khoang quyền lực cùng sự tôn quý của nó.

Đông Lâm Vương mệnh phù!

Ngón tay Tay Tang Trọng Dương bỗng nhiên thu về, hung hăng mà rất nhanh nắm lại thành nắm đấm, từ đôi mắt ẩn nhẫn của hắn không khó nhận ra lúc này trong lòng hắn có bao nhiêu căm phẫn.

“Tang đại ca, huynh đừng hiểu lầm, muội...”

Tần Lạc Y nhìn thấy thần sắc đau lòng của Tang Trọng Dương mà trong lòng cũng đau theo, nàng giữ chặt cánh tay hắn nhưng lại không biết phải nói gì.

“Ngọc bội của muội đâu? Vì sao hắn lại tặng mệnh phù của mình cho muội?”

Tang Trọng Dương không để ý đến sự thê lương của Tần Lạc Y, hùng hổ hỏi nàng.

Giờ phút này, tâm hắn tựa như bị người ta tàn nhẫn đánh mạnh vào, mệnh phù bên hông Tần Lạc Y làm hắn rất khó chịu, thậm chí là có chút tức giận.

“Ngọc bội của muội ...bị nát...” Giọng nói của Tần Lạc Y càng ngày càng nhỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng cúi thấp tới mức không thể thấp hơn nữa.

Lúc này nàng tựa như một đứa trẻ phạm lỗi, vẻ mặt khẩn trương, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp cũng là một bộ điệu đăm đăm

yêu.

Tang Trọng Dương ngẩn ra.

Tần Lạc Y lập tức ngẩng đầu, đôi mắt lóng lánh nước mắt, nàng sốt ruột giải thích với Tang Trọng Dương: “Tang đại ca, huynh đừng trách Y nhi, Y nhi cũng muốn đeo mệnh phù này!”

Xong rồi! Tang đại ca nhất định đã hiểu lầm mình là loại nữ nhân thèm muốn hư vinh.

Ánh mắt Tang Trọng Dương căng thẳng, hắn ôm Tần Lạc Y vào trong lòng, bàn tay khẽ vuốt mái tóc mềm mượt như tơ của nàng, hắn không hỏi, hắn không hỏi nữa, từ nhỏ đến lớn, chỉ cần đôi mắt dễ thương của Tần Lạc Y nhiễm một tầng sương mù là lòng của hắn đã đau như muốn vỡ vụn ra rồi.

“Được rồi, Y nhi, vừa rồi là Tang đại ca quá dữ tợn rồi, thật ra muội có mệnh phù này, đối với muội, với ta và cha cũng là một chuyện tốt!”

Tang Trọng Dương đau lòng, ngón tay thon dài khẽ lau đi nước mắt trên mặt Tần Lạc Y.

Tần Lạc Y nhú mày, im lặng không nói gì, nàng kinh ngạc, ánh mắt nhìn thẳng vào đôi mắt sáng ngời như sao của Tang Trọng Dương.

Quyển 8 - Chương 1: Điều kiện sau khi thắng ván cờ

Ào ào sương thổi trên ngói, màn xanh khế lộ.

Đích tôn xinh đẹp thanh tú, mãn đình sắc thu chiều tối, mắt thấy hoa cúc nở, Trọng Dương rơi lệ như ngọc trai.

Sinh ra vốn đã chìm trong sự tan nát. Chim loan lộ cách xa cỏi trần

Nắng sớm, ánh mặt trời xuyên qua tầng mây mỏng, chiếu vào sân nhỏ ở Đông Lâm Vương phủ, trên mặt đất ngập tràn màu vàng của ánh nắng.

Dường như đã thiếu đi một phần cảm giác lạnh lạnh, có lẽ, giá lạnh đang dần trôi đi, mùa xuân ấm áp đang nhẹ nhàng đến gần, đối với thời tiết là vậy, vậy lòng người thì sao?

Vài bông tuyết trắng thắm đầy hương hoa thoang thoảng từ trong giỏ hoa của Tần Lạc Y bay đến, khẽ vẩy lấy bộ y phục làm bằng gấm của nàng, nàng kích động bước đi, đôi mắt xanh khế lưu chuyển, lại giống như là không vì trần gian mà thay đổi bản chất

Nàng vừa mới đi vào phòng khách, còn chưa kịp ngẩng đầu...

“Tần cô nương”

Âm thanh dễ nghe của nam tử ở phía trước Tần Lạc Y truyền đến.

Trong lòng Tần Lạc Y khẽ kinh ngạc, nàng chậm rãi đi tới, đôi mắt

lạnh như băng vừa nhìn thấy người ở sau lưng mình thì dần lộ ra chút dịu dàng.

“Bạch công tử!” Giọng nói của Tần Lạc Y mang theo vài phần thút tha, nàng hơi khom người.

Mái tóc dài như thác nước khẽ rủ xuống trước ngực nàng, càng khiến Tần Lạc Y trông giống tiên nữ.

Bạch Tiêu Nhiên (Da Luật Bội) nhất thời bị dung nhan xinh đẹp trước mắt hấp dẫn, ánh mắt hắn nhìn như muốn chiếm đoạt Tần Lạc Y.

Chỉ thấy mái tóc đen của hắn được buộc bằng sợi dây lụa màu trắng, một thân áo trắng như tuyết. Bên hông có buộc một dải lụa trắng, bên trên là một khối Dương Chi Bạch Ngọc, hắn khoác lên mình chiếc áo Yên La mỏng.

Tóc mai dài đến lông mày, hai mắt dài và nhỏ, ôn hòa vô cùng. Sống mũi thanh tú, làn da trắng, hai bên lông mày tuấn tú có thêm vài phần khí khái hào hùng, thân hình thon dài bờ vai vững chắc, đẹp đến không thể tưởng tượng được.

Hắn giật mình làm cho Tần Lạc Y có chút không hiểu, nhưng nàng có chút không quen với ánh mắt của Bạch Tiêu Nhiên. Sau khi rời mắt đi, nàng liền thấy trước mặt hắn có đặt một bàn cờ.

“Thì ra lần này Bạch công tử đến đây là muốn chơi cờ với Đông Lâm Vương, người sắp trở lại phủ rồi, phiền công tử chờ một lúc.”

Nàng nhẹ nhàng nói, trên mặt hiện lên nụ cười dịu dàng ôn nhu. Sau đó liền cúi thấp người, bàn tay nhỏ nhắn khẽ lướt qua mấy đóa hoa trong rổ rồi định quay trở về phòng. Lần thứ nhất nhìn thấy Bạch công tử, nàng đã có chút e ngại ánh mắt của hắn.

“À, không, tại hạ đến tìm Tần cô nương” Bạch Tiêu Nhiên lập tức phục hồi tinh thần, tiến lên vài bước, bàn tay lớn nắm lấy đôi tay mềm của Tần Lạc Y.

“Hả?” Tần Lạc Y nhướn mày, đôi mắt thoáng hiện lên vẻ kinh ngạc, đôi môi đỏ khế nhếch lên, rõ ràng nàng đã bị động tác đường đột của hắn dọa sợ rồi.

Bạch Tiêu Nhiên biết động tác này đã khiến mỹ nhân u cốc kinh hãi, nhưng hắn thật sự không muốn buông tay ra, đầu ngón tay truyền đến chút lạnh giá khiến cho hắn mất hồn mất vía.

“Lần này ta tới tìm cô nương là để chơi cờ”

Khóe môi hắn khế nhếch, không đợi Tần Lạc Y phản ứng thì đã kéo nàng đến trước bàn cờ.

Tần Lạc Y vô cùng kinh ngạc, đôi mày hiện lên vẻ khó hiểu, nàng vội vàng giải thích:

“Không được, kì nghệ của ta sao có thể so sánh được với công tử, chỉ sợ sẽ làm ảnh hưởng đến nhã hứng của công tử”

Bạch Tiêu Nhiên đưa khuôn mặt tuấn tú của mình tới gần Tần Lạc Y, gần đến mức có thể ngửi thấy hương thơm lành lạnh trên người nàng.

“Công tử...” Tần Lạc Y bị hơi thở xa lạ của nam tử này làm cho hoảng sợ, nàng nhẹ buông tay, giỏ hoa trên tay cũng rơi xuống.

Giỏ hoa còn chưa kịp chạm đất thì một bàn tay đã vươn ra vững vàng đỡ được, trong phút chốc mùi thơm ngào ngạt của những đóa

hoa dính đầy ống tay áo.

“Ta làm Tần cô nương sợ sao? Hay là do trong lòng cô nương giật mình?”

Bạch Tiêu Nhiên cười vang, phảng phất như hoa đào đua nhau nở rộ, hai má lúm đồng tiền ẩn hiện trên gò má, hắn đem giỏ hoa trong tay đưa cho Tần Lạc Y.

Gò má Tần Lạc Y khẽ ửng, nàng nhận lấy giỏ hoa, nhỏ giọng nói:

“Không chỉ là đột nhiên Bạch công tử lại như vậy...”

“Ha ha...” Bạch Tiêu Nhiên bị vẻ mặt của Tần Lạc Y làm cho bật cười, nhưng lập tức, hắn đột nhiên thu lại nụ cười, cúi đầu ra vẻ đau thương.

Đôi mắt trong suốt của Tần Lạc Y khẽ đảo, nàng cảm thấy Bạch Tiêu Nhiên thật kì lạ, vốn tâm tư nàng cũng rất đơn thuần nên vội hỏi: “Công tử... làm sao vậy?”

Người này rất kì quái, vừa nãy vẫn còn cười thoải mái như vậy vậy lại bây giờ đã lại đau buồn rồi.

Bạch Tiêu Nhiên che đi vẻ tự giễu trong mắt mình, ra vẻ thờ dãi nói:

“Tại hạ đã nghĩ rằng cô nương muốn cùng ta làm tri kỉ, nhưng... hôm nay mới biết hóa ra chỉ có ta tự mình đa tình mà thôi.”

“Không công tử đã hiểu lầm rồi...” Tần Lạc Y dường như còn muốn nói điều gì.

“Cô nương xem, chúng ta quen biết nhau đã lâu vậy mà cô nương

vẫn cứ gọi ta là công tử!” Vẻ mặt Bạch Tiêu Nhiên ẩn giấu ý cười, thản nhiên nói.

Tần Lạc Y khẽ bật cười, cho đến tận bây giờ, nàng chưa thấy người nào lớn như vậy rồi mà còn làm nũng.

“Bạch đại ca, có thể gọi như vậy được chứ?” Nàng thỏa hiệp hỏi, đôi mắt lóng lánh như sao.

Trong lòng Bạch Tiêu Nhiên đột nhiên ấm áp vô cùng, giống như có sợi dây tơ mềm mại quấn quanh tim mình.

Bởi vì được làm từ Ngọc Thạch tự nhiên nên hai quân đen, trắng trên bàn cờ đều tỏa ánh hào quang, hai người chia quân đen trắng rồi ngồi sang hai bên.

Một trận gió thoảng qua, mùi hương của hoa khẽ bay lượn trong không trung, Bạch Tiêu Nhiên nhìn lại, hóa ra là hương thơm từ giỏ hoa của Tần Lạc Y.

“Hoa này có mùi hương thật thơm. Loại hoa này gọi là gì vậy?”

Ngón tay Tần Lạc Y khẽ lướt qua những cánh hoa, trên gương mặt khẽ thoáng qua vẻ bi thương nhàn nhạt, nàng nhẹ nhàng nói:

“Nó tên Đông Nhan, thuộc vào loài họ của hoa Sen, đông nở, hạ tàn.”

Không biết tại sao trong lòng Bạch Tiêu Nhiên lại thoáng bất an, có lẽ là vì hắn nghe được chữ ‘tử’ nên vẻ mặt của Tần Lạc Y làm cho hắn thấy đau lòng.

Tần Lạc Y giương mắt, trên môi dần dần hiện lên nụ cười:

“Bạch đại ca, nếu như tiểu muội có thể giải được quân cờ này thì muội có một điều kiện.”

Bạch Tiêu Nhiên nhướn mày: “Nếu không ngại thì nói thử xem.”

“Không được, hay là cứ quên lời muội vừa nói đi”. Tần Lạc Y cười cười.

Ngay sau đó, nàng nhắc quân trắng, tay trái nhẹ nhàng nâng ống tay áo bên phải lên rồi đặt xuống.

Đôi mắt tràn ngập nhu tình trói chặt lấy bóng hình nàng, sau đó hần cũng lấy một quân đen đặt xuống.

Ánh mặt trời yếu ớt chiếu lên người rồi lưu lại bóng trên mặt đất, để lại một chút cảm giác ấm áp. Mà những bông tuyết đang bay bay bên ngoài dường như cũng mất đi vẻ lạnh tanh vốn có, gió nhẹ mang theo cảm giác man mát, không còn vẻ giá lạnh thấm vào lòng người như trước.

Trên bàn cờ ngọc, hơn trăm chiếu cờ dần che kín cả bàn cờ. Mỗi nước cờ của Bạch Tiêu Nhiên mang theo sự trầm ổn, chắc chắn. Mà Tần Lạc Y thì lại cười nhẹ, từng bước một giải thế cờ.

“Lạc Y, không nghĩ kĩ nghệ của muội lại tinh xảo đến như vậy.”

Bạch Tiêu Nhiên lại bị Tần Lạc Y giải được vòng vây, không thể không tán thành nói.

Tần Lạc Y cười nhẹ:

“Là Bạch đại ca có ý nhường thôi.”

“Không phải, là thế cờ muội bày ra khiến cho ta thấy nan giải.”

Bạch Tiêu Nhiên cầm một quân đen, nhìn bố cục của bàn cờ, trên mi tâm cũng hiện lên một chút hoang mang.

Tần Lạc Y không đáp lại, chỉ im lặng đợi.

Bạch Tiêu Nhiên nhướn mày, tựa như thấy được sự biến hóa kì diệu trong ván cờ, ngay sau đó liền hạ quân cờ trên tay xuống.

Tần Lạc Y nhặt một quân trắng, trầm ngâm một lúc rồi hạ xuống.

Bạch Tiêu Nhiên giật mình, trên mặt tràn ngập sắc thái vui mừng, gật gật đầu giống như khen ngợi rồi lại hạ một quân cờ đen.

Môi Tần Lạc Y nhếch môi, nàng đã nghĩ thông suốt mười nước cờ tiếp theo, liền hạ quân trắng xuống.

Bạch Tiêu Nhiên lại hạ một quân đen.

Hai người lại hạ mười nước tiếp theo.

Bạch Tiêu Nhiên ngồi yên bất động.

Hắn nghiên cứu cờ vây hơn mười năm, cũng có thể gọi là cao thủ, nhưng nay mới gặp được ván cờ trong cờ có cờ, đã sống cùng sống, lại có trường sinh, hoặc phản công hoặc quay lại, chia năm tỵ sau, phức tạp vô cùng.

Ngay sau đó tinh thần hắn dao động, lại nhìn kĩ, chợt thấy choáng váng khó chịu, tính toán góc đặt cờ xuống để giết được một khối cờ trắng.

Hắn lấy lại bình tĩnh, nhìn lại lần nữa, phát hiện ra chỗ cờ trắng ban đầu thực chất chính là tử cờ, thật ra là đã có đường sống, nhưng nếu muốn giết chỗ cờ đen bên cạnh thì sẽ liên lụy rất nhiều.

Thế cờ thật sự rất cao thâm.

Bạch Tiêu Nhiên khẽ thở dài, lắc đầu nói:

“Ván cờ muội bày bố thật sự rất xảo diệu, ta không giải nổi.”

Tần Lạc Y thở dài: “Bạch đại ca kì nghệ tinh vi, hơn mười đường cờ này đã lên đến cảnh giới cực cao, đã như vậy rồi mà còn không đi tiếp, thật sự rất đáng tiếc, đáng tiếc.

Loại tình cảm tiếc hận này, mang theo mười phần thân mật.

Bạch Tiêu Nhiên cười lớn:

“Ta cam tâm tình nguyện nhận thua, cuộc đời này có lẽ được đánh cờ với Lạc Y muội chính là may mắn của ta.”

Tiếng cười sang sảng, giữa một câu nói ngụ ý hai tầng nghĩa.

“Xem ra thế sự như quân cờ, một ván tranh nghiệp thiên thu. Nhu tình như nước lưu cùng xuân lục triều. Lạc Y, muội đúng là một kì nữ.”

Hắn nắm lấy bàn tay mềm mại của Tần Lạc Y, nói.

“Bạch đại ca....” Lòng Tần Lạc Y run lên, vội vã rút tay lại.

Bạch Tiêu Nhiên không miễn cưỡng nài, cười hỏi:

“Ta thua muội, muội nói đi, điều kiện là gì?”

Tần Lạc Y hơi nhú mày, vừa định nói gì đó lại thôi, sau cùng lại thở dài một hơi rồi nói.

“Thôi, vừa rồi chẳng qua muội nói đùa mà thôi.”

“Sao vậy, muội sợ ta lật lọng?” Bạch Tiêu Nhiên có chút sốt ruột.

“Không, muội rất tin tưởng Bạch đại ca là một người trọng chữ tín.... Nhưng... Nhưng mọi chuyện không đơn giản như vậy.”

Tần Lạc Y có chút mất tự nhiên nói.

Bạch Tiêu Nhiên nhìn thấy dáng vẻ muốn nói lại thôi của Tần Lạc Y, không nhịn được đưa hai tay bóp chặt lấy vai nàng.

“Chỉ cần muội nói ra, dù lên núi đao xuống biển lửa ta cũng nguyện ý làm vì muội.”

Tần Lạc Y ngay lập tức ngẩng đầu lên, nhìn vào ánh mắt kiên định của Bạch Tiêu Nhiên:

“Thật ra muội muốn một loại cây tên là ‘Đàn hương cỏ’ .”

“Đàn hương cỏ? Là loại vật gì? Tìm ở đâu?” Bạch Tiêu Nhiên lập tức hỏi.

“Đây là một loại cây màu đỏ, chỉ sinh trưởng ở nơi giàu tài nguyên, khoảng ở phía núi Nam, trên tận cùng núi Ngũ Đài.”

Tần Lạc Y nhỏ nhẹ.

“Không thành vấn đề, ta lập tức sai người đi tìm.”

Bạch Tiêu Nhiên cười tươi. Chỉ là lên núi nam tìm một loại cây thôi, chỉ cần lấy được nụ cười của hồng nhan là đủ rồi.

“Sai người đi tìm?”

Tần Lạc Y nhíu mày, có chút kinh ngạc hỏi:

“Không phải Bạch đại ca luôn một mình ngao du tứ hải sao?”

Bạch Tiêu Nhiên cả kinh, vội sửa lời:

“À, ý của ta là sai người chuẩn bị một chút, ta lập tức xuất phát.”

Nguy hiểm thật, suýt chút nữa thì bại lộ thân phận.

Tần Lạc Y vui vẻ, cảm kích nói:

“Bạch đại ca, tạ ơn huynh.”

Bạch Tiêu Nhiên ôn nhu cười:

“Tâm ý của muội ta xin lĩnh giáo, ta chỉ muốn biết ván cờ vừa rồi tên là gì?”

Dù sao cũng xuất thân là hoàng tử, chưa bao giờ dễ dàng thỏa hiệp, dù thua cũng muốn biết vì sao mình thua.

Tần Lạc Y nhẹ nhàng che miệng cười nhạt.

“Thật ra thế cờ này có tên là ‘ba kiếp tuần hoàn’.”

“Ba kiếp tuần hoàn?”

Bạch Tiêu Nhiên nhướn mày, trong mắt hiện lên hứng thú dạt dào.

Tần Lạc Y nhẹ nhàng gật đầu.

“Bạch đại ca hẳn cũng biết cờ cùng ý nghĩ vẫn luôn tương thông. Thủ địa thì thất thế, thủ thế thì mất đất. Còn đây muội vừa được vừa mất, cái này gọi là trời tốt. Gần lửa không thương, xa lửa không lạnh, muốn có thu hoạch trước phải trả giá, đây cũng là ‘dục thủ cố dư’, mà ba kiếp tuần hoàn cũng chính là nói đến đạo lý này.”

“Xem ra kì nghệ của ta tuy có tăng nhưng học thức vẫn thấp như trước.”

Ánh mắt Bạch Tiêu Nhiên tán thưởng nhìn Tần Lạc Y, nữ tử này không chỉ sắc đẹp hơn người, quan trọng hơn trí tuệ của nàng cũng hơn hẳn người thường.

Tần Lạc Y cười, lắc đầu nói.

“Bạch đại ca khiêm tốn. Thế cờ này vừa rồi suýt bị huynh phá giải. Ba kiếp tuần hoàn chính là vấn đề của cờ vây, vừa rồi là muội cố ý bày ra thế cờ làm khó người khác, không phải đánh một hai là có thể ra được thế cờ, vì vậy hoặc sinh hoặc nạn là rất khó để tính. ‘Ba kiếp tuần hoàn’ bình thường chỉ có mười nước, nhiều người thì có bốn, năm mươi nước. Nhưng đây đã có hơn hai trăm nước, tổng thể đã gần đến kết cục cuối cùng.

Bạch Tiêu Nhiên cười lớn: “Tốt, sau khi lấy được ‘Đàn hương cỏ’ về cho muội, ta nhất định phải thỉnh giáo ‘ba kiếp tuần hoàn’ này thêm lần nữa.”

Tần Lạc Y nhẹ nhàng gật đầu, ngược mắt nhìn Bạch Tiêu Nhiên trước mặt.

Tuấn nhã lại khiến cho người khác có cảm giác hít thở không thông.

Tần Lạc Y nhìn nụ cười vô hại như vậy của hắn, trong lòng hơi đau xót. Nàng biết lợi dụng hắn như vậy là sai, nhưng để phối hợp Tang đại ca cứu cha nuôi ra, mọi chuyện đều không quan trọng.

Vậy, Da Luật Ngạn Thác thì sao?

Hắn sẽ không giống như nhất thời biến mất trong ký ức của nàng chứ?

Nam nhân điên cuồng nóng nảy nhưng lại thường xuyên ôn nhu ấy....

Ánh mắt Tần Lạc Y dần dần tối lại.

Quyển 8 - Chương 2: Thăm dò sát ý

Hoa tàn mỗi ngày lay trước gió

Thong thả như ý nguyện, lưu luyến trong thoáng chốc.

Ánh nắng hoàng hôn vàng xao xuyến.

Đêm không say giấc lương tình gần bó.

Trăng sáng chiếu qua song cửa, tử sam (áo đơn màu tím) cô đơn trước gương, lệ chảy dài.

Tình chân thành lại không yên vui, chốn biệt ly nhìn núi xa thờ dài.

Cả tấm cư im ắng, đêm lạnh như nước, ánh trăng chiếu vào những cây hoa mỹ lệ lại càng khiến cho căn phòng càng thêm lạnh lẽo.

Ngồi trước gương đồng, Thái Nam thay xong y phục cho Tần Lạc Y liền lặng lẽ lui ra.

Tần Lạc Y mở to hai mắt muốn nhìn rõ dáng vẻ của mình trong gương, nhưng lại chỉ thấy một mảnh gương mơ hồ.

Có lẽ dung nhan mình quá mức cô đơn cùng lạnh lùng, ngay cả mặt gương cũng không phản chiếu lại.

Làn khói mỏng bên trong lư hương từng đợt từng đợt tỏa ra rồi mờ đi, tạo ra một màn lụa mỏng trong không gian, khiến cho mọi thứ dần

trở nên càng thêm mê ly.

Tâm hồn thiếu nữ bị tóm lại, nơi nào chôn cất ?

Giống như hoa trong gió rồi cũng đến lúc tàn, vũ điệu cuộc sống cũng có lúc kết thúc.

Bàn tay nhẹ nhàng khoác y phục trắng lên vai, nhẹ nhàng tĩnh lặng không một tiếng động, tựa tuyết trắng rơi ngoài hiên.

Có lẽ đây là trận tuyết cuối cùng trong vương phủ..

Qua trận tuyết này mọi chuyện sẽ hoàn toàn thay đổi.

Vài cây Đông Nhan lẳng lặng nở rộ trong bồn cây, vừa tao nhã lại mang theo tia lạnh lùng.

Mùi huân huân nhàn nhạt lan tỏa khắp phòng phẳng phất còn mang theo chút hương vị ấm áp.

Nàng đáng lẽ nên vui mừng mới phải, vì không lâu nữa nàng sẽ cùng cha nuôi, cùng Tang đại ca ở bên nhau, rời xa chốn thị phi này.

Nhưng vì sao mỗi lần nghĩ đến chuyện này nàng lại cảm thấy trong lòng có cảm giác mất mát cùng đau buồn.

Là nàng đã thích ứng được với những lễ nghi phiền phức trong vương phủ? Hay là đã quen được với ánh mắt ghen ghét oán hận của các phi tần? Không lẽ là trong tiềm thức của nàng đã quen thuộc với hơi thở cuồng dã, ngông cuồng của nam nhân kia, không nỡ rời đi?

Lòng nàng đột nhiên chấn động.

Đôi mắt sụp xuống, che đi điều nức cười đó. Nàng không thể có tình cảm với nơi này. Dù là người hay vật nơi này cũng chỉ khiến lòng hận thù của nàng lớn hơn mà thôi.

Tần Lạc Y thở dài, giống như trong đáy cốc bên ngoài truyền đến tiếng vang giống như còn người khác nữa thở dài.

Nàng ngồi sau đàn cổ khẽ phẩy tay áo.

Những ngón tay ngọc thon dài trôi chảy đảo qua dây đàn, tiếng đàn nghẹn ngào vang lên, tầng tầng lớp lớp tình cảm nồng nàn dường như đều tuôn ra.

“Hoa nở hoa tàn trùng trùng điệp điệp.... Tóc đen bay trong gió.... Từ nay về sau Chẳng hỏi nhân gian tình bao đậm....”

Ngón tay thon dài của Tần Lạc Y lướt nhanh trên mặt cầm, âm thanh dịu dàng gửi gắm vào tiếng đàn, giọng hát nhẹ nhàng phối hợp với tiếng đàn thanh nhã của nàng, nhẹ nhàng hòa quyện trong tấm cư.

Dung nhan thanh lệ thể nhưng chính bản thân nàng cũng không biết mình có bao nhiêu ưu thương.

Nàng hoàn toàn không biết một khung cảnh tươi đẹp này vừa vặn được Da Luật Ngạn Thác vừa mới bước vào tấm cung thu hết lại vào trong tầm mắt.

Tần tranh (1) nhả tuyệt điều (2) , ngọc trụ (3) vang thanh khúc.

(1) Tần Tranh: một loại đàn cổ, thịnh hành ở phía Tây thời Chiến quốc, tên cũ là “Tần Tranh” .

(2) *Tuyệt diệu: một làn điệu đã thất truyền từ lâu, nó được phối với lời “Thanh khúc”, một khúc nhạc du dương tuyệt diệu, vô cùng êm tai.*

(3) *Ngọc trụ: là vật đỡ dây đàn. Mỗi dây là một trụ, có thể di chuyển trái phải để điều chỉnh âm độ cao thấp.*

Bài thơ miêu tả một nữ tử xinh đẹp đàn, bốn câu đầu nhấn mạnh tài nghệ thông thạo của nàng, gảy Thanh khúc trầm bổng tự nhiên, âm thanh du dương tuyệt vời, mười phần êm tai, hai câu cuối than thở người đời chỉ chú ý đến vẻ ngoài xinh đẹp của nữ tử mà không thường thức được nội tâm phong phú và tài năng của nàng, có ý thương xót.

Ánh mắt sâu thẳm của Da Luật Ngạn Thác sâu thẳm như nước thoáng hiện lên chút nhu tình, hắn không nỡ phá vỡ khung cảnh trước mắt.

Thân mình cao lớn của hắn dựa vào xà nhà, đôi môi kiều ngạo hơi gợi lên, ánh mắt sắc bén như chim ưng vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm vào nữ tử trước mặt.

Tiếng đàn của nàng tràn ngập đau lòng cùng ưu thương, sao lại vậy?

Chẳng lẽ hắn sủng ái nàng như vậy là sai?

Nỗi ưu thương đáy mắt nàng sao lại càng tăng lên?

Nghĩ đến đây lòng Da Luật Ngạn Thác đột nhiên đau xót, bàn tay to lớn của hắn bất giác nắm chặt lại.

Từ lần đầu tiên thấy khối ngọc bội kia, hắn liền biết người ban đêm xông vào vương phủ chính là Tang Trọng Dương, hắn thật đúng là to

gan, không coi mình ra gì, ngang nhiên lỗ mãng như thế!

Khối ngọc bội kia giống như chiếc đinh nhọn chói mắt khiến hấn không kiềm chế được bản thân, sợ bản thân sẽ làm tổn thương đến Tần Lạc Y nên mấy đêm nay hấn đều không trở lại tấm cung của mình, tình nguyện hằng đêm ở lại chính điện.

Nhưng nỗi nhớ nàng càng ngày càng tăng, khi gặp lại nàng cảm giác như đã qua ba thu, tim hấn vì thế mà bỗng dưng lại đập nhanh.

Hấn biết dụng ý của Tang Trọng Dương khi vào vương phủ, muốn cướp người từ tay hấn? Thực nực cười.

Ánh mắt thâm tình trong nháy mắt liền bị thay thế bằng một ánh mắt lạnh giá.

Dường như cảm giác được ánh mắt nóng bỏng của hấn, Tần Lạc Y đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt cả kinh.

Điệu nhạc vốn trôi chảy dưới các ngón tay ngọc ngay lập tức trở nên lộn xộn.

“Người... Người đi vào sao một chút tiếng động cũng không có?”

Tiếng đàn dừng lại, hấn liền nhận được âm thanh oán hận nhẹ nhàng của nàng.

Trên mặt Da Luật Ngạn Thác mang theo một tia cười nhạt. Thân hình cao lớn ngồi trên ghế, bàn tay to chìa ra về phía Tần Lạc Y.

“Lại đây!”

Tham âm trầm thấp không mang theo một chút ý thương lượng nào,

nhưng lại có một chút mùi vị sủng nịch.

Tần Lạc Y nhìn bàn tay to kia, mười ngón tay nắm lại, sau đó lại chậm rãi buông ra, trong mắt nàng hiện lên một tia sáng khó tả.

Chậm rãi đến gần bàn tay to lớn kia, mỗi bước đi tâm nàng lại càng đau thêm một ít.

Bàn tay nhỏ bé trắng trẻo của nàng đặt trong lòng bàn tay to lớn của Da Luật Ngạn Thác, cảm nhận được sự rắn chắc nhưng lại ấm áp của hắn.

Bàn tay to chậm rãi nắm lại, giương như nắm chặt lại trái tim của nàng, cánh tay dài duỗi ra, đem thân thể của nàng ôm vào ngực mình, để cho nàng ngồi ở trên đùi mình.

“Y Nhi, nhìn vào mắt ta.”

Hơi thở của Da Luật Ngạn Thác lúc đó đều là lãnh hương tỏa từ y phục của nàng, quanh quẩn trong lòng hắn, xua đi không được, ngược lại còn thắt chặt vào. Tần Lạc Y giương mắt lên, chỉ khẽ đảo qua đôi mắt đen của hắn rồi liền vội vàng trốn tránh, không biết tại sao lòng nàng bất an vô cùng.

Nỗi bất an này tựa như một sợi tơ mạnh mẽ thít chặt lấy lòng nàng, rồi lập tức tràn lên đến cổ làm cho nàng hít thở cực kỳ khó khăn.

Ngón tay Da Luật Ngạn Thác nhẹ nhàng lướt qua gò má đẹp đẽ của nàng, ngón cái cùng ngón trỏ khẽ nâng cằm nàng lên.

“Vì sao Y Nhi lại lo lắng như vậy? Phải chăng là giấu diếm ta chuyện gì sao?”

Đôi mắt đen của Da Luật Ngạn Thác lộ ra vẻ thông suốt, ngửi khí tuy nhỏ nhẹ nhưng lại ẩn chứa một sự uy nghiêm trời sinh.

“Không có...”

Tần Lạc Y vô thức đáp lại.

Gần như phản ứng quá nhanh của nàng khiến khóe môi Da Luật Ngạn Thác thấp thoáng nụ cười, vốn sự bối rối trong đáy mắt của nàng thoát không khỏi mắt của hắn.

“Y nhi, nàng là nữ nhân của ta, thân thể và suy nghĩ của nàng đều thuộc về ta. Cho nên ta không cho phép nàng được lừa gạt ta bất kì chuyện gì, hiểu không?”

Da Luật Ngạn Thác nói ra một câu mà hai ý nghĩa.

Tay Tần Lạc Y có chút run lên, hắn... hắn đã biết chuyện gì rồi sao?

Trong lúc lơ đãng, nàng lại nghĩ tới nữ tử dịu dàng như nước kia, si tình đến nỗi khiến nàng cảm thấy không bì được...

“Người có nhiều nữ nhân như vậy, làm gì đến lượt ta?”

Giọng điệu nhàn nhạt không nghe ra chút cảm xúc gì.

Nàng cố gắng đem thân thể của mình cách xa hơi thở của hắn, bởi vì nàng cảm thấy hơi thở hắn đã tràn ngập hương vị của Cầm Cơ.

Hơi thở này... khiến cho nàng cực kỳ không thoải mái.

Tuy vẻ mặt đã bình tĩnh lại một chút thế nhưng mi tâm lại vẫn hơi nhăn lại.

Da Luật Ngạn Thác hứng thú nhìn Tần Lạc Y, hơi thở nam tính nóng bỏng khẽ lướt qua tai nàng: “Y nhi ghen tị sao?”

Tuy là hỏi ý kiến thế nhưng trong giọng nói lại tràn ngập sự khẳng định, hơn nữa lại còn mang theo sủng nịch vô bờ bến.

Tình cảm xa lạ tràn vào tim, là thế này phải không? Nàng không biết nữa! Chẳng lẽ là do đã quá quen với hành động của hắn đến nỗi trở thành thói quen, thế nên mình mới tham lam muốn độc chiếm đến thế?

Thật sự chỉ vì như thế sao, thật sự chỉ do thói quen, chứ không phải...

Đôi mắt Tần Lạc Y lấp đầy mẫu thuẫn mà bối rối.

Bàn tay lớn ôm chặt lấy eo Tần Lạc Y, Da Luật Ngạn Thác khẽ thưởng thức hương thơm trên tóc nàng, trầm trầm nói:

“Y nhi, nàng không giống bọn họ, nàng là đặc biệt nhất.”

Đôi mắt đen có chút thâm trầm, chỉ có nàng mới đủ tư cách ở trong Tây Sương biệt uyển, cũng chỉ có nàng mới có khả năng khiến hắn không kiềm chế được.

Thân thể Tần Lạc Y có chút run rẩy, không giống? Không giống ở chỗ nào?

Vậy việc mỗi đêm hắn đều ân ái cùng với Cầm Cơ thì nên giải thích như thế nào đây? Phải chăng nữ tử dịu dàng kia ở trong lòng hắn cũng không giống những nữ tử khác?

Nàng cắn môi, liếc nhìn đôi mắt thâm trầm của Da Luật Ngạn Thác, một đôi mắt anh tuấn nhưng lại sâu như đầm nước, không thấy đáy.

“Những điều người nói... là thật sao?”

Bất ngờ là, đây là lần đầu tiên nàng thành thật hỏi hấn như vậy, càng giống như đang tự hỏi bản thân mình.

Đáy mắt Da Luật Ngạn Thác thoáng qua sự ngạc nhiên vui mừng nhưng vẻ mặt vẫn bình tĩnh như cũ: “Đương nhiên.”

Lời nói gọn gàng mà nhanh chóng, không có lấy một chút do dự.

Tần Lạc Y khẽ thở dài, ngay sau đó lại hỏi: “Kể cả ta có làm bất kì cứ việc gì?”

“Cho dù nàng có làm gì đi chăng nữa thì trong lòng ta nàng cũng vẫn đặc biệt nhất.”

Da Luật Ngạn Thác thấy vẻ bừng tỉnh của Tần Lạc Y thì tình cảm trong lòng khẽ động, vươn tay nắm lấy những sợi tóc đen trước ngực nàng, nhẹ nhàng ngửi thử, hương thơm ngát xông vào mũi, gây ngất vô cùng.

Nàng đương nhiên là đặc biệt rồi. Chỉ cần thấy Tần Lạc Y chớp mắt một cái đã khiến hấn say mê vô cùng, vậy nên hấn không sợ nàng sẽ hận mình, bởi vì hấn sẽ dùng cả đời để bổ sung tình yêu của mình vào trong nỗi hận của nàng.

Tần Lạc Y khẽ cup mắt, che dấu đi sự bất an trong mắt, khẽ than nhẹ một tiếng:

“Nếu như... nếu có một ngày ta giết chết người thì sao?”

Khóe miệng Da Luật Ngạn Thác nhếch lên, hắn nâng cằm Tần Lạc Y lên để bắt nàng phải đối mặt với mình:

“Nàng sẽ làm như vậy ư?”

Vẻ mặt Da Luật Ngạn Thác bình tĩnh, chậm rãi hỏi Tần Lạc Y.

“Ta... ta...”

Đôi môi Tần Lạc Y khẽ run, giọng nói nhẹ mà có chút vô lực.

Nếu như thật sự nàng lợi dụng y thuật của mình để gây bất lợi cho hắn, thì Tần Lạc Y trong lòng hắn cũng sẽ vĩnh viễn không còn nữa.

Đáy mắt Da Luật Ngạn Thác tối sầm, ngưng mắt nhìn nàng một lúc rồi một tay ôm chặt lấy eo, một tay bóp chặt lấy cằm nàng.

Không tức giận, không rống to mà chỉ đột nhiên cúi đầu hôn lên cánh môi đang run run của Tần Lạc Y giống như trừng phạt.

Nụ hôn mang theo lửa giận được giấu kín, nụ hôn này mang theo sự điên cuồng nóng nảy lại tràn ngập sức mạnh dũng mãnh của nam tử, tựa như muốn chiếm đoạt toàn bộ con người Tần Lạc Y.

Tần Lạc Y vô lực chấp nhận sức mạnh khiến cho người ta sợ hãi này của hắn, hơi thở của nàng trong chốc lát đã ngập đầy hơi thở yêu mị của hắn.

Dường như vẫn chưa thỏa mãn, Da Luật Ngạn Thác tựa trán mình vào trán của nàng, hơi thở cũng do vừa nãy mới cuồng tình (1) mà trở nên có chút không đều đặn.

(1) Cuồng tình: Cuồng trong điên cuồng mãnh liệt, tình trong tình cảm, tình ái.

“Y nhi, ta đã từng nói, trên đời này chỉ có một mình nàng mới có thể giết ta.”

Những lời nói này của Da Luật Ngạn Thác giống như một lời hứa hẹn, bỗng chốc đã khiến nội tâm Tần Lạc Y nổ tung. Không hiểu vì sao, khi nghe thấy những lời này lại khiến lòng nàng đau đến vậy.

Vì thở gấp nên ngực nàng có chút phập phồng, hẳn thật sự sẽ không đề phòng mình sao?

Da Luật Ngạn Thác khẽ cười yếu ớt, khuôn mặt đẹp tựa điêu khắc khiến cho Tần Lạc Y si mê.

“Nhưng nếu Y nhi định động thủ thì phải suy nghĩ thật kĩ đấy.”

“Hả?” Tần Lạc Y nhướn mày, nghi hoặc.

Da Luật Ngạn Thác bật cười ha hả, tiếng cười tràn đầy vẻ khác thường mà tự tin.

“Nàng sẽ phải hối hận. Bởi vì ta... mới là nam tử mà nàng yêu nhất.”

Một câu nói tự tin như vậy, khiến nội tâm Tần Lạc Y một lần nữa nổ tung.

Quyển 8 - Chương 3: Lời khuyên của Ninh phi

Ai làm khu vườn ngày xuân tỏa sáng?

Nhìn sương ẩm thấm vào kim y, chiếu vào lá như (hoàng ngữ)

Bỗng nhiên làn khói ẩm áp lướt đến, chú ong mật thừa dịp bay vào.

Đang lúc liễu trong vườn xanh tốt, hoa ở sâu trong hành cung, hải âu nghiêng cánh bay đi, mang cả cảnh xuân xinh đẹp đi cùng.

Tử Tiêu Hiên đã mất đi vẻ náo nhiệt của ngày trước, có thể nói đây chính là “lòng người dễ thay đổi.” Bầu trời thay đổi, thực vật cũng cúi đầu theo sau, đây chính là đạo lý để sinh tồn.

Tần Lạc Y mặc y phục trắng ngồi trên ghế, vẻ mặt vừa mừng vừa lo khiến người ta nhìn không ra, nàng cẩn thận nghiền nát dược vật trong tay, đứng ở bên cạnh còn có nha hoàn Thái Nam.

Ninh phi nằm ở trên chiếc giường sau lưng Tần Lạc Y, từ đầu đến cuối nàng ta chỉ chăm chú nhìn mọi cử động của Tần Lạc Y.

Sau bao nhiêu cố gắng của Tần Lạc Y, Da Luật Ngạn Thác đã gật đầu chấp thuận thả Ninh phi và Na Hi từ thủy lao ra ngoài. Cũng niệm tình từng là phu thê cho nên vẫn để Ninh phi quay trở về ở Tử Tiêu Hiên. Tần Lạc Y cũng không sợ phiền toái mà thường xuyên chạy đến Tử Tiêu Hiên để chữa trị cho bọn họ.

Trải qua vài ngày chữa trị, vết thương trên người đã dần dần khép

miệng, thể lực cũng bắt đầu hồi phục.

Sau khi nghiền nát dược vật, Tần Lạc Y mang theo loại dược có thứ mùi hương thơm ngát đó nhẹ nhàng đi đến trước mặt Ninh phi.

“Thái Nam...” Nàng khẽ gọi.

Thái Nam bước đến gần giường, đỡ Ninh phi ngồi dậy rồi dựa nàng ta vào đầu giường.

Phía sau bức màn mềm mại, khuôn mặt xinh đẹp của Ninh phi chứa đầy nét nhợt nhạt của người bệnh.

Sau khi Tần Lạc Y xử lý xong vết thương trên người Ninh phi thì nhẹ nhàng chạm vào cánh tay nàng ta để thử xem mạch đập thế nào, rồi nhẹ nhàng nói:

“Sau khi dùng xong loại thuốc này thì thân thể của ngươi sẽ khôi phục được khá nhiều. Về sau phải cố gắng tránh bị cảm lạnh, bởi vì trước sau gì cơ thể ngươi cũng sẽ có hàn khí đấy.”

Dứt lời, nàng liền đứng dậy.

“Ngươi...” Ninh phi lên tiếng.

Tần Lạc Y dừng động tác.

“Vì sao ngươi lại cứu ta?” Ninh phi hỏi.

Tần Lạc Y quay đầu lại nhìn Ninh phi rồi khẽ nói:

“Ta không cứu ngươi, mà là cứu giúp bệnh tật của ngươi.”

Giọng nói nhẹ nhàng bay bổng tựa như tuyết rơi.

“Ta sẽ không cảm ơn người.” Ninh phi trầm ngâm nói.

Tần Lạc Y chỉ khẽ đảo mắt nhìn Ninh phi rồi không nói gì thêm, chỉ lấy chén thuốc ở bàn đưa cho Ninh phi.

Chất lỏng màu nâu sồng sánh trong chén khiến hình ảnh phản chiếu của Ninh phi có chút vụn nát, nàng ta nhận lấy chén thuốc rồi ngửa đầu uống cạn thứ thuốc đắng chát đó.

“Người không hỏi loại dược này là gì sao?”

Đôi mắt lạnh lùng của Tần Lạc Y ánh lên vẻ kinh ngạc.

Ninh phi thoải mái cười cười: “Chẳng lẽ đây là độc dược? Nếu người muốn ta chết thì đã không cứu ta làm gì!”

Tần Lạc Y lẳng lặng nhìn Ninh phi, lời nói của nàng ta khiến lòng nàng khẽ gợn sóng, nàng lẩm bẩm nói:

“Hoàn toàn chính xác. Mọi người đều nghĩ như vậy. Thế nhưng nếu ta đột nhiên nổi lên sát ý thì sao?”

Ninh phi ngẩng đầu, trong mắt thoáng qua sự nghi ngờ rồi lập tức nàng ta không bối rối mà hỏi ngược lại: “Người sẽ ư?”

Câu hỏi qua loa của Ninh phi đột nhiên khiến nội tâm Tần Lạc Y cả kinh.

“Nàng sẽ làm như vậy ư?”

Bỗng nhiên nàng lại nghĩ đến câu hỏi của Da Luật Ngạn Thác.

Ninh phi đứng dậy, nhẹ nhàng nói:

“Muốn có được trái tim của nam nhân, phương pháp tệ nhất chính là ngàn nghe trăm thuận, làm vậy chỉ làm cho nam nhân cảm thấy vô vị mà thôi; phương pháp bậc trung là như gần như xa, làm cho nam nhân cảm thấy muốn mà không thể có; phương pháp tốt nhất chính là cầu mà không được. Tần cô nương, ngươi chính là loại người cuối cùng. Ninh phi ta cam tâm nhận thua.”

Tần Lạc Y cười nhạt:

“Nam tử trong thiên hạ này làm sao có thể không chú ý đến dung nhan của nữ tử chứ? Thật tình thì dù hiện tại có đẹp đến chừng nào thì một ngày nào đó cũng sẽ tàn phai mà thôi. Đến lúc đó còn có thể giữ được phong thái tao nhã sao?”

“Xem ra những câu mà Tần cô nương nói đều rất phù hợp với ta. Dù ta chưa già đi nhưng cũng đã mất đi ánh hào quang vốn có, từ đầu đến cuối, Ninh phi ta đều không chạm đến được trái tim của Vương thượng!” Ninh phi cười khổ.

“Ngươi dễ dàng giao cả cuộc đời của mình cho Vương thượng như vậy, thật sự quá đáng tiếc.” Tần Lạc Y không đồng ý với suy nghĩ của nàng ta.

Ninh phi thê lương cười:

“Ta lựa chọn như thế cũng không phải do ta nguyện ý mà là không còn lựa chọn nào khác. Mười sáu tuổi, vì quyền thế của gia tộc, ta đã vào phủ. Ta chỉ muốn được sống, dù có phải tranh đấu đến người chết ta sống cũng được. Ngươi cho rằng ta còn có lựa chọn nào khác sao?”

Trong lòng Tần Lạc Y khẽ than nhẹ, con người khi sống thì ai cũng có mục đích riêng, dù cho Ninh phi có chán nản như thế nhưng ít ra cũng đã hi vọng mỗi ngày đều được sống một cách bình thản, chính bản thân mình cũng giống như vậy, không phải sao? Chỉ có điều khác nhau ở suy nghĩ mà thôi

“Vương thượng rất thích Tần cô nương vậy nên ta khuyên cô nương một câu. Người trong phủ đều nhìn cô nương đến đỏ cả mắt, xem cô nương như cái đinh trong mắt, chỉ cần nơi nào có nữ nhân thì nơi đó sẽ không thiếu chuyện tranh quyền đoạt sủng. Đây vĩnh viễn là một cuộc chiến không có khói thuốc súng.”

Tần Lạc Y nhếch môi, khẽ thở dài: “Từ nhỏ đến lớn ta đều không bao giờ thích đi trang đoạt với người khác, hướng chỉ là tranh đoạt với phi tử trong phủ!”

Ninh phi rung động nói:

“Đạo lý ‘Ta không giết người, người lại vì ta mà chết’ hẳn là người hiểu rõ. Vì thật lòng cũng được, vì quyền thế cũng thế, chỉ cần nơi nào có nữ nhân thì nơi đó sẽ xuất hiện tranh quyền đoạt sủng. Trong hậu cung vốn là như thế, trong phủ cũng giống như vậy, nếu thời gian có thể quay ngược trở lại, ta đã nghĩ sẽ vì địa vị mà tranh đấu với người.”

Tần Lạc Y than nhẹ.

“Còn nữa, người đã trở thành thứ để Vương thượng và hoàng tử cùng tranh giành. Người có từng nghĩ đến hậu quả?” Ninh phi nhàn nhạt hỏi.

Đôi mắt vốn lạnh lùng của Tần Lạc Y chợt tối sầm lại, thân thể khẽ

run rẩy: “Hoàng tử? Hoàng tử nào?”

Ninh phi ngẩng đầu nhìn nàng, nhẹ nhàng nói từng chữ một: “Đương kim Đại hoàng tử Da Luật Bội chính là người đã cứu ngươi ra khỏi hồ nước lạnh băng đó.”

Quyển 8 - Chương 4: Buổi tối quan trọng

Đêm lạnh như nước, ánh sao nơi chân trời dường như có chút không chân thật, ánh sáng và bóng tối đan xen khiến cho Tần Lạc Y có chút thất thần.

“Đông nhan” tỏa ra từng đợt hương thơm trong trẻo lạnh lùng, trong phòng từng làn khói trắng từ lư hương vẫn vút lượn lơ.

Tần Lạc Y cầm lên một cây châm bạc, châm bạc phản chiếu ánh trắng và ánh nến tạo nên tia sáng lạnh lùng, rực rỡ lấp lánh nhưng lại tản ra hương thơm nhàn nhạt của Đàn hương cỏ.

Những cây châm bạc này đúng là đã từng thấm qua nước của cây đàn hương, mà những cây đàn hương này là được Bạch Tiêu Nhiên mang từ núi Ngũ Thai về.

Nhìn từng cây ngân châm, lòng Tần Lạc Y có chút bối rối, tay cầm châm có chút run run.

Đêm nay, nhất định sẽ là một đêm không bình thường, cũng sẽ là một đêm khó quên nhất trong đời nàng.

Qua canh hai, thời khắc nàng và Tang đại ca cùng hành động đã đến, hai người bọn họ sẽ trong ngoài phối hợp để cứu cha nuôi ra.

Mà nàng, sẽ phải dùng ngân châm trong tay đoạt đi tính mạng của Da Luật Ngạn Thác.

Trong lòng Tần Lạc Y đột nhiên đau xót vô cùng, nhưng ngay lập tức phần đau xót này bị nàng ép xuống. Da Luật Ngạn Thác nhất định phải chết nếu không bọn họ sẽ không trốn thoát để tới kinh thành được.

Người đời thường chỉ coi “Đông nhan” như một bụi hoa bình thường, bản thân nó không có bất kỳ độc tính gì nhưng hương thơm của nó lại làm gia tăng tốc độ lưu thông máu.

Mọi vật đều có tương sinh tương khắc, những ai đã từng ngửi qua mùi hương nếu trong máu lại có Đàn hương cỏ thì người này chắc chắn sẽ mất đi tính mạng trong nửa nén nhang.

Mà cách duy nhất khiến cho máu có lẫn dược tính của Đàn hương cỏ chính là nhúng ngâm châm bạc vào trong nước của Đàn hương cỏ, sau đó đâm vào huyết đạo trung trên người.

Toàn bộ quá trình đều im hơi lặng tiếng, chính xác là giết người trong vô hình.

Không tệ, Tần Lạc Y giỏi về dùng dược đương nhiên sẽ cũng giỏi dùng độc, chỉ cần hiểu được đạo lý tương sinh tương khắc của dược tính, thì việc giết người chỉ là việc trong chớp mắt, căn bản không cần phí quá nhiều sức lực.

Hiện tại, việc nàng cần làm duy nhất chính là chờ Da Luật Ngạn Thác trở về!

Thời gian từng phút trôi đi, ngọn nến đang cháy dần, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng “ba”, trước kia việc cứu người đối với Tần Lạc Y mà nói là chuyện bình thường nhưng giết người lại là lần đầu tiên nàng làm. Có lẽ đây cũng là việc khiến nàng đau lòng nhất.

Lòng Tần Lạc Y vô cùng mâu thuẫn, nàng vừa mong được nhìn thấy hắn, nhưng lại không hy vọng hắn trở về, loại tư tưởng mâu thuẫn này cứ lớn dần dần và nàng khiến nàng có chút không kiềm chế được.

Tối nay, nàng cảm thấy rất lạnh.

Lúc Da Luật Ngạn Thác đẩy cửa bước vào, thấy bộ dạng khẽ run rẩy của người đang nằm kia thì khóe môi ẩn hiện ý cười.

Hắn biết nàng không ngủ, lẽ nào là đang chờ mình trở về sao?

Trong phòng, hương hoa nhàn nhạt tràn ngập hơi thở của hắn. Hắn cũng không biết loài hoa mà Y nhi yêu thích tên là gì, nhưng nhìn trắng tinh khiết như vậy có chút không chân thật, giống như con người của nàng, làm cho hắn có chút hoảng hốt.

Bàn tay to ôn nhu khẽ vuốt ve má nàng, tối nay nàng đẹp đến nỗi khiến hắn động tâm.

Tần Lạc Y mở mắt, khẽ ngồi dậy, thân thể mềm mại đối diện với thân thể to lớn của Da Luật Ngạn Thác.

“Người đã trở về!” nàng cố gắng đè xuống loại cảm xúc khó tả trong lòng, nhàn nhạt nói.

Da Luật Ngạn Thác giơ tay, cầm lấy tay nàng đặt bên môi khẽ hôn: “Khiến nàng tỉnh giấc?”

“Không có ...” Tần Lạc Y vừa nghĩ một đằng trả lời một nẻo, lại vừa ngăn lại động tác của hắn.

“Để ta!” Nàng nhẹ giọng nói.

Da Luật Ngạn Thác khẽ cong môi, ngồi đằng hoàng trước giường, tùy ý để Tần Lạc Y tháo thắt lưng của mình.

Ngón tay thon dài khẽ nâng cằm nàng lên, bắt nàng phải nhìn mình.

“Vì sao tối nay nàng lại nghe lời như vậy?”

Giọng nói trầm thấp khiến cho người khác cảm thấy áp lực vô cùng.

Trong lòng Tần Lạc Y khẽ run lên, vội vàng mở miệng : “Lẽ nào... lẽ nào ngươi không vui sao?”

“Thích, ta đương nhiên là thích!” Da Luật Ngạn Thác cười vui vẻ, lập tức kéo Tần Lạc Y vào trong lòng.

Bàn tay lớn của hắn đột nhiên xiết chặt hông nàng, hơi thở nam tính nóng bỏng tràn ngập tai nàng.

“Nhưng như vậy là nàng đang đùa với lửa đó, biết không?”

Dục vọng nguy hiểm dày đặc không cần nói cũng biết.

Nam nhân ôn nhu cũng sẽ có một mặt nguy hiểm, mà bản thân Da Luật Ngạn Thác lại có thói quen thích chinh phục của một vương giả.

Tần Lạc Y khẩn trương đẩy hắn ra, ai ngờ lại bị hắn ôm chặt hơn.

“Không nên như vậy, ngươi đã nói sẽ không ép buộc ta.” Dưới tình thế cấp bách, Tần Lạc Y vội nói.

Gương mặt anh tuấn tràn ngập cương chiều của Da Luật Ngạn Thác ngày càng tới gần nàng.

Đôi mắt đen thâm thúy lộ rõ vẻ nguy hiểm mập mờ...

Đột nhiên nét mặt tươi vui lại tràn ngập thương tiếc, hắn nâng cổ tay nàng đến bên môi rồi hôn lên, ngay sau đó ôm thân thể yếu kiều của nàng vào lòng.

Trong lòng Tần Lạc Y kinh hoàng vô cùng, nàng theo bản năng muốn rút tay trở về nhưng tâm lại không tự chủ mà bắt đầu làm trái lại, nàng đột nhiên lại mong muốn được hắn cưng chiều hơn nữa...

Nghĩ đến điều này, trong đầu Tần Lạc Y vang lên một hồi chuông cảnh báo. Nàng đang làm cái gì vậy? Thời gian không còn nhiều!

Lập tức, nàng nhìn về mặt thâm tình của Da Luật Ngạn Thác, nhẹ giọng kêu : “Thác...”

“Ừ?” Da Luật Ngạn Thác hưởng thụ thân thể mềm mại trong ngực, thỏa mãn lên tiếng.

Tần Lạc Y dịu dàng chạm lên gương mặt cương nghị của Da Luật Ngạn Thác, bên môi khẽ nở nụ cười:

“Mấy ngày gần đây, người bận rộn công việc, thân thể chắc là rất mệt mỏi. Để ta giúp người xoa bóp một chút, như vậy người có thể ngủ ngon hơn.”

Giọng nói dịu dàng như nước chậm rãi tiến vào sâu trong lòng của Da Luật Ngạn Thác.

Ngón tay thon dài của Tần Lạc Y mang theo sức lực nhẹ nhàng, ôn nhu dừng ở huyệt đạo sau đầu của Da Luật Ngạn Thác, lực đạo vừa phải, khiến tâm tình của hắn vô cùng thư thái.

Da Luật Ngạn Thác nhắm mắt lại , tham lam hưởng thụ hương thơm từ ống tay áo Tần Lạc Y tỏa ra, hần phát hiện mình bị mùi hương này hấp dẫn. Tần Lạc Y – nữ tử này giống như mê dược khiến hần bị mê hoặc.

“Ở đây có đau không?” Tần Lạc Y ấn vào một huyệt đạo, nhẹ nhàng nói. Thanh âm tựa như nước suối chảy vào sâu trong lòng Da Luật Ngạn Thác.

“Không” Da Luật Ngạn Thác dịu dàng nói.

Tần Lạc Y mỉm cười.

“Hai mạch nhâm đốc của ngươi đã được đả thông. Huyệt đạo thông máu cũng sẽ lưu thông nhanh hơn, như vậy thân thể cũng sẽ rất khỏe mạnh.”

Da Luật Ngạn Thác khẽ cười : “Ý của Y nhi ta sẽ sống rất thọ?”

Tâm Tần Lạc Y run lên, may mắn là Da Luật Ngạn Thác đã nhắm mắt lại nên không nhìn thấy được biểu tình của nàng lúc này.

“Chỉ cần ngươi cố gắng tu thân dưỡng tính thì sẽ được trường thọ” nàng cúi đầu nói.

Da Luật Ngạn Thác đột nhiên bắt lấy tay của Tần Lạc Y ở sau đầu, sau đó mở mắt, xoay người nhìn nàng.

“Ngươi ... ngươi làm gì vậy?” Tần Lạc Y cả kinh, nàng khiếp sợ hỏi, không phải hần đã phát hiện ra điều gì chứ?

Thân thể to lớn lấn đến gần nàng, nụ cười bên môi như có như

không, trong đôi mắt thâm thúy càng ngày càng u ám.

“Y nhi, nàng có nguyện ý cả đời ở bên cạnh ta không?” Câu hỏi dịu dàng như thế khiến cho Tần Lạc Y rung động vô cùng.

“Cả đời?” nàng thì thảo hỏi ngược lại, trong lòng cho tới bây giờ vẫn chưa chuẩn bị để đối mặt với vấn đề này, vậy mà hôm nay thoáng cái phải đối mặt, nàng lại không biết phải làm như thế nào.

“Đúng, không chỉ cả đời này mà còn kiếp sau nữa, ta muốn Tần Lạc Y nàng đời đời kiếp kiếp ở bên cạnh ta.” Da Luật Ngạn Thác nắm chặt bàn tay bé nhỏ của nàng, dịu dàng hôn lên.

Đôi mắt tràn ngập thâm tình khiến tim Tần Lạc Y như ngừng đập.

Nàng ngây ngẩn cả người, đôi môi hồng nhuận cũng vì tâm tình mãnh liệt mà run rẩy nhếch lên, nàng không nhúc nhích nhìn Da Luật Ngạn Thác, từ trong đôi mắt sâu thẳm của hắn nàng có thể thấy được bóng dáng của mình.

Da Luật Ngạn Thác mím môi, bên môi khẽ nở nụ cười cứng chiều, bàn tay to nâng khuôn mặt nhỏ nhắn kinh ngạc của nàng lên, đôi môi nóng bỏng áp lên môi Tần Lạc Y.

Môi nàng chính là mỹ vị khiến hắn lưu luyến, không muốn rời, cả một đời không bao giờ muốn buông ra.

Những lời này của mình không biết có hù dọa nàng không? Hắn đối với nàng là thuận theo theo tự nhiên. Nếu đổi lại là nữ nhân khác, hắn nhất định sẽ không có tính kiên nhẫn chờ đợi như vậy.

Gần đây hắn luôn thích chinh phục và xâm lược, thế nhưng Tần Lạc Y lại khiến hắn phải sinh ra khát vọng về tình cảm. Hắn sợ mình điên

cuồng sẽ hù sợ nàng. Hấn sợ mình cường ngạnh sẽ khiến nàng bị thương. Đó là lý do vì sao hấn cẩn thận dè dặt như thế.

Khóe môi Tần Lạc Y khẽ giật giật. Đôi môi bị Da Luật Ngạn Thác kích liệt quyến luyến, trấn an. Tần Lạc Y giơ tay lên đầu, tùy ý để hấn ôm vào ngực.

Tim mình sao lại đập mạnh mẽ như vậy? Tại sao lại có chút đau đớn? Vì sao lúc này lại tham luyến hơi thở của hấn?

Nụ hôn này mang theo hơi thở điên cuồng và dũng mãnh nhưng lại khiến cho nàng cảm thấy an toàn.

Màn đêm bắt đầu dày đặc, lúc này đã gần tới canh hai. Tần Lạc Y thức dậy, nhẹ nhàng đem bàn tay Da Luật Ngạn Thác đang ôm chặt mình nhắc ra.

Bây giờ đã tới lúc hành động, nếu không Tang đại ca bọn họ nhất định sẽ gặp nguy hiểm.

Nàng nhẹ nhàng bước xuống giường, lấy ra ngân châm đã sớm chuẩn bị, dưới ánh nến, ngân châm phát ra ánh sáng lạnh lùng.

Tần Lạc Y đi tới bên cạnh Da Luật Ngạn Thác nhẹ giọng gọi: “Thác, Thác!”

Da Luật Ngạn Thác không hề lên tiếng trả lời, hai mắt hấn nhắm chặt cho thấy hấn đã ngủ say. Lúc này xoa bóp cho hấn nàng đã ấn vào huyệt đạo để khiến hấn ngủ say.

Tay cầm ngân châm giơ lên, nhưng đồng thời cũng run rẩy không ngừng.

Chỉ cần một chạm, chỉ một chạm thôi, nhất định sẽ kết thúc tính mạng của hắn, kết thúc tính mạng của nam tử đã cướp đi nụ hôn đầu tiên của nàng, kết thúc kẻ đã cuồn cuộn vọng nhớ cha nuôi uy hiếp tính mạng người, kết thúc sinh mệnh của nam nhân đối xử cực kỳ ôn nhu với nàng...

Nàng cau mày, đôi mắt đẹp lạnh lẽo nhìn nam nhân trước mặt, nhìn ngũ quan cương nghị của hắn, bàn tay nhẹ nhàng chạm vào khuôn mặt. Đây sẽ là lần cuối cùng nàng nhìn khuôn mặt họa thủy này.

Nếu như không có thù nước hận nhà, nếu như hắn không phải là Đông Lâm Vương Da Luật Ngạn Thác của nước Khiết Đan, nếu như nàng không phải Tần Lạc Y của nước Bột Hải thì bọn họ cũng sẽ không phải khổ cực như bây giờ, mà nàng có lẽ sẽ yêu nam tử này?

Tần Lạc Y cười khổ, tại thời điểm này, cuối cùng nàng đã thừa nhận lòng của mình. Đúng vậy, trái tim của nàng đã sớm bị nam nhân này bắt được, không phải sao?

Ngón tay run rẩy đè lại huyết đạo của hắn, Tần Lạc Y cố nén nước mắt rơi xuống.

“Thác, xin lỗi... Vì cha nuôi, ta chỉ có thể làm như vậy... Kiếp sau, kiếp sau chỉ mong ta và chàng không có hận thù!”

Tần Lạc Y cảm thấy mình sắp hít thở không thông, nàng tìm thấy từ huyết của Da Luật Ngạn Thác, ngón tay nhẹ nhàng ấn lên, lúc này nàng còn có thể cảm nhận được mạch đập vững vàng của hắn, tựa như đang thể hiện rõ sự uy mãnh và cường tráng của chủ nhân nó.

Ngón tay dần dần thay đổi phương hướng. Thác, chúng ta không có khả năng ở cùng một chỗ với nhau, ta và chàng vĩnh viễn là người của hai thế giới, chẳng qua là ngẫu nhiên quen biết nhau. Tất cả đều

đã qua rồi, bụi trở về với bụi, đất về với đất. Người đi người ở lại, mọi thứ đều đã là trời định, không thể thay đổi được gì nữa.

Trong chốc lát, ngân châm rơi xuống, nàng chủ động cúi người hôn lên môi của Da Luật Ngạn Thác, cuối cùng cũng đã cảm nhận hương vị quen thuộc này, nước mắt từ khóe mắt chảy xuống mặt Da Luật Ngạn Thác...

Tâm như vỡ ra... đau đớn vô cùng!

Quyển 8 - Chương 5: Nội Kinh Tán

Trướng vọng ngân hà xuy ngọc sanh, lâu hàn viện lãnh tiếp bình minh.

Trọng khâm u mộng tha niên đoạn, biệt thụ ky thư tạc dạ kinh.

Nguyệt tạ cố hương nhân vũ phát, phong liêm tàn chúc cách sương thanh.

Bất tu lãng tác câu sơn ý, tương sắt tàn tiêu tự hữu tình

(Phần thơ xin phép được giữ nguyên convert)

Trong nháy mắt, khi ngân châm trong tay Tần Lạc Y hạ xuống, nàng cũng biết tất cả mọi thứ đã kết thúc rồi.

Lòng của nàng tựa như đã chết...

Mãi đến khi tiếng “Bang” báo hiệu canh hai đã đến vang lên thì Tần Lạc Y mới thoáng bừng tỉnh. Tất cả đều đã kết thúc, không muốn làm nhưng cũng đã làm, hiện tại nàng không còn đường lui nào nữa, chỉ có thể chấp nhận tiến về phía trước!

Nàng đứng dậy, cố gắng ghi tạc dung nhan của Da Luật Ngạn Thác thật sâu vào trong đầu mình, ép buộc chính bản thân mình hạ quyết tâm rồi đi ra ngoài...

Một cơn gió nhẹ từ từ thổi những ánh nến chập chờn xung quanh

phòng, ánh sáng đông đưa lay lắc chiếu rọi những đường nét anh tuấn của Da Luật Ngạn Thác, đáng tiếc hai mắt đã khép lại, giấu đi đáy mắt hoàn mỹ...

Tần Lạc Y cố nén đau buồn trong lòng mà chạy về phía Tỏa Diệp Hiên.

Lúc này Đông Lâm Vương phủ cực kỳ yên tĩnh, tựa như tất cả đều đang chìm trong giấc ngủ, nhưng nàng vẫn không dám lơ là cảnh giác, bởi vì nàng biết trên dưới vương phủ canh phòng rất nghiêm ngặt, thị vệ tuần tra đều đã xốc lại toàn bộ tinh thần.

“Răng rắc” – Âm thanh đột ngột từ lòng bàn chân Tần Lạc Y truyền đến.

Có lẽ do khẩn trương quá mức nên nàng không biết bản thân mình dẫm lên cái gì, còn chưa kịp nhìn rõ thì có giọng nói vang lên:

“Ai đó?”

Một người thị vệ quát lớn, ngay sau đó cùng một người thị vệ khác cẩn thận đi về phía Tần Lạc Y.

Trong lòng Tần Lạc Y kinh hãi không thôi, khi nàng cho rằng mình nhất định sẽ bị phát hiện thì chỉ nghe thấy hai tiếng “rầm rầm”, hai người thị vệ còn chưa kịp kêu lên thì đã lần lượt ngã xuống.

Nàng kinh sợ hít thật sâu vào rồi liên tục lùi về phía sau, nhưng thoáng cái đã đụng vào một lồng ngực ấm áp.

Tần Lạc Y quay đầu lại, sợ tới mức còn chưa kịp kêu ra tiếng thì một bàn tay to đã bịt kín miệng của nàng.

“Y nhi, không phải sợ, là ta, Tang đại ca!” giọng nói trầm thấp của Tang Trọng Dương nhẹ nhàng vang lên.

“Tang đại ca...”

Cuối cùng Tần Lạc Y cũng nhìn thấy rõ người phía sau mình, sợ hãi trong lòng khẽ buông xuống, ngay lập tức nàng lại thấy được mấy người có thân hình vạm vỡ đứng sau Tang Trọng Dương

“Bọn họ đều là người trợ giúp chúng ta cứu cha, yên tâm đi!” Tang Trọng Dương giải thích với phía Tần Lạc Y.

Tần Lạc Y cảm kích nhìn bọn họ, khẽ mỉm cười, sau đó nói tiếp:

“Tang đại ca, chúng ta mau nhanh chóng đi đến Tòa Diệp Hiên, muội sẽ dẫn đường!”

Đoàn người giống như cá giữa biển sâu, sa vào một màn đêm tối như mực.

Tòa Diệp Hiên vẫn tĩnh lặng như vậy, giống như không màng đến việc đời, cây Tùng Bách ở hai bên xanh biếc như phân chia thành hai đội thị vệ đang canh giữ.

“Da Luật cầu tặc quả nhiên cho người canh gác nơi này rất chặt chẽ” Đôi mắt u tối của Tang Trọng Dương hiện lên vẻ lo lắng.

“Chúng ta từ phía sau đồng thời tập kích!” Vài đại hán bàn bạc sôi nổi.

“Không được, người của chúng ta quá ít, nếu làm vậy nhất định sẽ khiến bọn chúng chú ý, chỉ sợ lại dẫn các thị vệ khác đến đây!” Tang Trọng Dương nhíu mày nói.

Tần Lạc Y trầm tư, ngay sau đó nàng ngẩng đầu lên, nhìn Tang Trọng Dương nói: “Muội có biện pháp!”

Trong mắt Tang Trọng Dương lộ ra chút nghi hoặc, khi hắn thấy Tần Lạc Y móc từ trong áo ra một gói bột phấn tinh tế thì không nhịn được liền hỏi: “Y nhi, đây là cái gì?”

“Đây là nội kinh tán, sau khi rắc nó vào trong không khí thì người hít phải nó sẽ lập tức sinh ra phản ứng, khiến tứ chi nhũn ra, đến lúc đó các huynh tùy ý hành sự, phòng ngừa vạn nhất, các huynh trước tiên hãy ăn giải dược nội kinh tán đã!”

Tần Lạc Y vừa nói, vừa đem một ít giải dược đưa cho bọn hắn.

“Lạc Y, rất nguy hiểm, muội không thể đi!”

Tang Trọng Dương kéo Tần Lạc Y lại, trong mắt nồng đậm sự quan tâm thăm thiết.

Tần Lạc Y mỉm cười:

“Yên tâm đi, bọn họ sẽ không tổn thương muội, bởi vì muội có mang theo mệnh phù!”

Tang Trọng Dương cố nén đau thương, khẽ vươn tay ôm nàng vào trong ngực, giọng nói trầm thấp tràn đầy khẩn trương: “Nhất định phải cẩn thận.”

Tần Lạc Y ở trong ngực Tang Trọng Dương ngoan ngoãn gật đầu, nhưng lòng lại chấn động vô cùng.

Nàng cố gắng tìm kiếm cảm giác quen thuộc trong ngực Tang Trọng

Dương, nhưng lại kinh hoàng phát hiện chính bản thân mình lại muốn cảm nhận sự quen thuộc và ấm áp của nam tử hiện đang nằm trong Tẩm cư kia.

Từ tim truyền đến một trận đau đớn khiến toàn thân Tần Lạc Y nhúc nhối vô cùng, không... nàng cần phải điều chỉnh lại hô hấp của mình.

“Y nhi? Làm sao vậy?” Tan Trọng Dương cẩn thận phát hiện ra vẻ khác thường trên mặt Tần Lạc Y.

“Không, không có gì, muội đi đây !” Tần Lạc Y vội vàng nói.

“Cẩn thận!” Tang Trọng Dương lại dặn dò lần nữa.

Tần Lạc Y gật đầu, sau đó nhìn về phía bọn thị vệ cách đó không xa, khẽ thở dài rồi chậm chậm đi tới.

Gió lay động đem góc váy Tần Lạc Y nhẹ nhàng tung bay, trong bóng đêm, bóng dáng của nàng dần dần lộ ra.

“Ai đó?”

Bọn thị vệ vốn được huấn luyện nghiêm chỉnh nên đã ngửi ra mùi vị không bình thường trong không khí

Khi bọn hắn thấy một nữ tử từ trong bóng đêm dày đặc bước ra, mang theo dung mạo không giống người phàm đi tới trước mặt bọn họ thì tất cả đều bị khuôn mặt xinh đẹp tuyệt thế của nàng làm cho ngây người.

Trong bóng đêm còn có sương mù nhàn nhạt bao quanh, nữ tử này tựa như nhẹ đạp sương mà đến khiến người ta phải giật mình.

“Tần cô nương...”

Khi bọn thị vệ thấy rõ dung mạo của nữ tử thì đều cả kinh, bọn họ thật không ngờ, đã muện như vậy mà nữ nhân của Vương thượng lại đến chỗ này.

Quyển 8 - Chương 6: Thành thân hay không?

Mệnh phù ở giữa thất lưng “leng keng” chiếu sáng, làm vẻ ôn nhu của nàng càng thêm nổi bật chói mắt.

“Thỉnh an, Tần cô nương!” Bọn thị vệ đều tháo binh khí xuống, quỳ trên mặt đất, tuy rằng bọn họ không rõ ràng lắm vì sao nữ tử này đêm khuya lại đến Tả Diệp Hiên, thế nhưng bọn họ vẫn không dám tùy tiện đắc tội với nàng.

Tần Lạc Y khẽ gật đầu, lập tức thừa dịp bọn họ đều cúi đầu, ống tay áo nhẹ nhàng vung lên, động tác mềm mại, tao nhã mà không để lại chút dấu vết nào.

“Các người đứng lên đi!” Nàng nhàn nhạt nói, nhưng trong lòng lại bồn chồn bất ổn, dù sao đây cũng là lần đầu tiên nàng làm chuyện như vậy.

“Dạ” Bọn thị vệ tuân lệnh, đều vội vàng đứng dậy.

“A...” Một thị người thị vệ đột nhiên ngã xuống, thân thể không có chút sức lực nào, ngay sau đó người thứ hai, người thứ ba, bọn thị vệ liên tiếp xụi lơ trên mặt đất.

Sóng mắt Tần Lạc Y dao động, nàng vẫn không nhúc nhích đứng đó, lẳng lặng mà nhìn đám thị vệ liên tục ngã xuống đất.

“Tần cô nương, người...” Bọn thị vệ đều cảm thấy kinh sợ, bọn họ còn muốn nói cái gì đó nhưng đã bị những bóng đen đánh cho ngất

xỉu.

“Nhân cơ hội này hãy giải quyết bọn họ, đến lúc đó, ít đi được bao nhiêu binh lính Khiết Đan thì chúng ta cũng bớt nguy hiểm!” Một đại hán lên tiếng, lập tức giờ kiếm lên.

“Không được ...Chúng ta làm như vậy so với bọn đao phủ giết người vô tội thì có khác gì nhau?” Tần Lạc Y vội vàng lên tiếng ngăn cản.

Nàng vô thức muốn bảo vệ tính mạng của những người này.

Tang Trọng Dương dường đang suy nghĩ, khẽ nhìn Tần Lạc Y.

“Nhưng mà...” Đại hán còn muốn nói cái gì đó nhưng đã bị Tang Trọng Dương cắt ngang.

“Quên đi! Cứu người quan trọng hơn, chúng ta không nên kéo dài thời gian nữa!” Hắc nói xong, dùng ánh mắt mang ý vị sâu xa nhìn Tần Lạc Y đứng ở phía sau, dẫn đầu đi vào trong.

Khi Tang Trọng Dương xông vào bên trong phòng, cuối cùng cũng nhìn thấy được Tang Tấn

“Cha...” Hắc vừa ngạc nhiên vừa vui mừng mà thấp giọng kêu lên.

Cơ thể Tang Tấn bỗng nhiên run lên, vội vàng nhìn về nơi phát ra tiếng nói: “Trọng Dương, thật sự là con!”

“Cha nuôi, còn có con!” Tần Lạc Y cũng vội vàng đi lên phía trước, giọng nói có chút nghẹn ngào.

“Y nhi... Tốt, thật tốt quá, cha cuối cùng lại được nhìn thấy hai con!” Tay Tang Tấn run run, tâm tình kích động nói.

“Cha, thời gian không còn nhiều, chúng ta phải nhanh rời khỏi chỗ này” Trong giọng nói dịu dàng của Tang Trọng Dương lộ ra vẻ quyết đoán và giàu kinh nghiệm.

Bởi vì Tang Trọng Dương đã dò xét cẩn thận các đường đi trong vương phủ, do đó đoàn người rất dễ dàng né tránh thị vệ tuần tra, lặng lẽ đi ra khỏi Đông Lâm Vương phủ rồi ngồi trên xe ngựa rời xa kinh đô.

Một gã đại hán ở phía trước điều khiển xe ngựa, mấy vị đại hán khác bám sát theo sau, Tang Tấn và Tang Trọng Dương, còn có Tần Lạc Y thì ngồi trong xe ngựa.

“Cha nuôi... Thân thể người thế nào rồi? Y nhi rất lo lắng cho người, đáng tiếc vẫn không có cơ hội thấy người!” Tần Lạc Y cố kìm nén nước mắt xúc động, nhìn Tang Tấn nói.

“Nha đầu ngốc, thân thể cha nuôi bây giờ không phải rất khỏe mạnh sao? Xem ra Da Luật Ngạn Thác cũng là muốn lấy được bản đồ, cho nên hắn không muốn ta chết nhanh như vậy!”

Da Luật Ngạn Thác! Khi Tần Lạc Y lại nghe thấy cái tên này thì đột nhiên ánh mắt tối sầm lại, tim lại bắt đầu đau nhức không thôi.

Tang Trọng Dương thu hết vẻ mặt thâm tình của Tần Lạc Y vào trong, tâm hắn cũng đột nhiên hoảng sợ, một loại cảm giác bất an như những gợn sóng lăn tăn dần dần lan rộng, ngay sau đó, hắn giấu đi sự châm biếm trong mắt, vươn cánh tay nhẹ nhàng ôm Tần Lạc Y vào trong ngực, ôn nhu nói:

“Lần này may mà nhờ có Y nhi, nếu không phải muội tìm cách đối phó Da Luật Ngạn Thác, ngày hôm nay chúng ta cũng không có khả

năng cứu cha dễ dàng như vậy. Huynh nghĩ sáng mai mọi người trên dưới vương phủ bận bịu xử lý tang sự của Da Luật Ngạn Thác, căn bản là không rảnh bận tâm đến chúng ta!”

Tang Tấn nghe thấy thế, đôi mắt tinh xảo lộ ra chút nghi ngờ, hần hỏi Tần Lạc Y: “Y nhi, con thực sự đã giết Da Luật Ngạn Thác?”

Tay Tần Lạc Y run lên, sắc mặt cũng trở nên có chút tái nhợt, nàng cup ánh mắt, tận lực che giấu đau đớn trong lòng, nhàn nhạt nói: “Sau khi hần gửi qua một lượng lớn khí “Đông nhan”, Y nhi thừa dịp khi hần ngủ say, đem ngân châm thấm vào nước của Đàn hương cỏ rồi đâm vào huyết đạo của hần”

“Ha ha, tốt!” Sau khi nghe xong, Tang Tấn sang sảng cười to: “Y nhi, con quả nhiên không khiến cha nuôi thất vọng!”

Bàn tay nhỏ bé của Tần Lạc Y gắt gao đè lấy ngực, phòng ngừa xao động mà sinh ra đau đớn.

“Y nhi, trong khoảng thời gian này đã ủ khuất muội rồi!” Tang Trọng Dương nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt sắc của Tần Lạc Y, đau lòng nói, hần càng thêm siết chặt cánh tay, ôm chặt nàng trong ngực.

“Tang đại ca...” Tần Lạc Y vô thức muốn né tránh cái ôm của Tang Trọng Dương.

“Y nhi, muội làm sao vậy?” Một tia lo lắng và băn khoăn hiện ra trong mắt Tang Trọng Dương, hần thấp giọng hỏi.

“A, không có gì, Tang đại ca, chúng ta sẽ đi đâu?” Nàng vội vàng nói sang chuyện khác.

Tim giống như không còn cảm giác, không còn nhịp đập, nàng lại

ngủ đến nam tử ngông cuồng, nóng nảy kia.

Tang Trọng Dương trều mồm xoa đầu nàng, vừa cười vừa nói:
“Chúng ta chuẩn bị đến Trung Nguyên”

“Trung Nguyên?” Tần Lạc Y kinh ngạc nói, vậy chẳng phải cách nơi này rất xa, rất xa sao?

Tang Tấn nghe xong, gật đầu tán thành nói: “Thật là lựa chọn không tệ, đúng lúc bên kia cha còn có mấy người bạn thâm giao, chúng ta tới đó có thể một lần nữa bắt đầu cuộc sống mới!”

Hô hấp Tần Lạc Y bắt đầu trở nên có chút khó khăn, bàn tay nhỏ bé của nàng mạnh mẽ nắm chặt góc áo mình, tim tựa như muốn cắt rời, từng chút từng chút đau đớn...

Mình thực sự phải rời khỏi đây ư? Xe ngựa không ngừng điên cuồng đi về phía trước, lòng của nàng lại dần dần rời xa nơi này, dường như bay trở về Đông Lâm Vương phủ.

“Y nhi, muội đang suy nghĩ gì vậy? Trở về Trung Nguyên muội không vui sao?” Tang Trọng Dương có thể nhìn ra được sự buồn bã mà nàng đang cố che giấu đi, nhẹ giọng hỏi.

“Hả? Vui vẻ, đương nhiên vui vẻ rồi, chỉ cần có thể ở cùng cha nuôi và Tang đại ca thì muội rất hạnh phúc!” Tần Lạc Y ép buộc bản thân mình vứt bỏ tạp niệm trong lòng, nhột nhạt cười nói.

Tang Tấn cười to: ” Tốt lắm, chờ chúng ta tới Trung Nguyên, tất cả mọi việc đều đi vào đúng quỹ đạo, Trọng Dương và Y nhi nhanh chóng thành thân thì ta cũng giải quyết xong cái cọc tâm sự này rồi!”

Lòng Tần Lạc Y khẽ run lên.

Tang Trọng Dương say đắm nhìn gương mặt dịu dàng nhu mì của Tần Lạc Y, cúi xuống bên tai nàng, trầm thấp hỏi: “Y nhi, tới Trung Nguyên rồi chúng ta lập tức thành thân, muội cảm thấy thế nào?”

Quyển 8 - Chương 7: Sóng gió rời thành

Thân thể Tần Lạc Y run lên như lá rụng trước gió thu, trên mi tâm cũng ánh lên chút lo lắng, nàng nhẹ giọng hỏi, như là đang hỏi người khác cũng như là hỏi lại chính bản thân mình:

“Thành thân?”

Nàng có thật tâm chấp nhận điều này không?

Vẻ mặt Tang Trọng Dương căng thẳng, trên khuôn mặt tuần dật xẹt qua một tia đau đớn ẩn nhẫn, hắn nhẹ nhàng nắm lấy tay Tần Lạc Y, nhẹ nhàng hỏi:

“Y nhi, muội làm sao vậy? Chẳng lẽ vị trí của Tang đại ca trong lòng Y nhi đã không còn nữa?”

Giọng nói ấm áp, dịu dàng khiến Tần Lạc Y cảm thấy vô cùng quen thuộc.

Tần Lạc Y nghe vậy, bỗng kinh ngạc vô cùng, nàng ngẩng đầu, chăm chú nhìn Tang Trọng Dương:

“Không phải, cha nuôi và Tang đại ca chính là người quan trọng nhất trong lòng Y nhi”

Một nỗi đau đớn lướt qua trái tim nàng.

Từ nhỏ Tang đại ca đã luôn là thần hộ mệnh của mình, trước đây

nàng luôn luôn nghĩ chỉ cần có huynh ấy bên người thì mình cái gì cũng không sợ, nàng vẫn luôn lớn lên dưới sự bảo vệ của Tang Trọng Dương, vậy nên khi lần đầu tiên Tang Trọng Dương cầu thân với nàng, nàng cho rằng đây là chuyện rất đổi bình thường.

Nhưng ngày hôm nay, khi lần thứ hai Tần Lạc Y nghe được những lời này thì tim liên tục run rẩy, hơn nữa trong đầu lại lơ đãng hiện lên hình ảnh của Da Luật Ngạn Thác.

Nam tử phương Bắc kia, khí tức nhanh nhẹn dũng mãnh, tính tình tà ma, ngông cuồng, nụ cười cuồng nịnh, không câu nệ, bá đạo, độc tài nhưng chỉ đối với nàng mới ôn nhu, dịu dàng...

Thậm chí nàng còn nhớ tới câu nói kia của Da Luật Ngạn Thác: “Y Nhi, nàng có nguyện ý ở bên cạnh ta cả đời không?”

Cả đời!

Đây là lời hứa hẹn của Da Luật Ngạn Thác với mình sao? Vì sao khi nàng nghe được hắn nói những lời này, tâm tình giống như bị nước thủy triều chôn vùi lại trở nên lên xuống nhấp nhô không ngừng chứ? Vì sao không giống như khi đối mặt với Tang đại ca?

Da Luật Ngạn Thác, người đàn ông lúc nào cũng bá đạo ra lệnh cho nàng khiến nàng phải hận, hắn ngang ngược, lại rất độc chiếm, làm bản thân nàng không biết phải làm như thế nào, nhưng, cho dù là như vậy, giờ khắc này, trong tâm trí của nàng vẫn còn in đậm hình bóng và nụ cười của Da Luật Ngạn Thác.

Không! Không! Không!!!

Nàng phải kiềm chế tâm trạng của chính mình, tất cả đều đã qua rồi, theo như sự trông chừng của xe ngựa thì nàng biết đã cách Đông Lâm

Vương phủ ngày một xa rồi, mà nàng cũng sẽ không trở lại nơi này nữa!

Ở một bên, Tang Tấn âm thầm đánh giá Tần Lạc Y, nha đầu quá mức đơn thuần này nên không giỏi che giấu hỉ nộ ái ố của mình, tâm tư của nàng quá rõ ràng, tất cả đều bị hắn cẩn thận thu hết vào trong mắt.

Trong đôi mắt già dặn của hắn hiện lên một chút lo lắng, thực sự lo lắng việc gì thì việc đó càng xảy ra, thấy thần sắc đứng ngồi không yên trên mặt Tần Lạc Y thì rõ ràng nàng đã động tình với Da Luật Ngạn Thác, cho nên bây giờ hắn bắt đầu hoài nghi Da Luật Ngạn Thác cuối cùng có chết hay không.

Chỉ mong đây là suy đoán thôi, hơn nữa nhìn qua, Tần Lạc Y đối với tình cảm của chính mình cũng tương đối hoang mang, thừa dịp bây giờ còn chưa quá muộn, nhanh chóng thúc đẩy việc thành thân của nàng và Trọng Dương mới tốt.

“Y nhi, phàm là hôn sự của con gái đều là do cha mẹ quyết định, từ nhỏ đến lớn con đều trưởng thành ở trong Tang phủ, vì vậy việc mai mối cũng không thực sự cần thiết, từ nhỏ con và Trọng Dương đã là thanh mai trúc mã lưỡng tình tương duyệt (1), như vậy cha sẽ làm chủ cho các con, sau khi tới Trung Nguyên, các con lập tức thành thân!” Tang Tấn nở nụ cười hiền lành.

(1) Lưỡng tình tương duyệt: Cả hai đều yêu nhau

Tránh cho đêm dài lắm mộng, vẫn là nên nhanh chóng hoàn thành hôn sự này.

Da Luật Ngạn Thác kia quá mức điên cuồng, tà mị, nếu như có một ngày Y nhi ở cùng hắn, ngày ấy nàng nhất định sẽ chịu nhiều đau

khổ, hẳn tuyệt đối không thể nhìn con của mình nhảy vào đồng lửa này.

Trang Trọng Dương vừa nghe Tang Tấn nói như vậy, không cần nói cũng biết trong lòng vô cùng vui sướng, hẳn yêu thương nhìn Tần Lạc Y, không lâu nữa, nữ tử này sẽ trở thành thê tử của mình, khi hẳn còn là thiếu niên, lần đầu tiên nhìn thấy Tần Lạc Y thì ý nghĩ này đã bắt đầu nảy sinh.

Mà lúc này trong lòng Tần Lạc Y lại cực kỳ hỗn loạn, không biết làm thế nào trả lời cho tốt.

Đúng lúc này, xe ngựa chậm rãi dừng lại, sự tròng trành cũng dần dần biến mất.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Tang Tấn phát hiện xe ngựa dừng lại, vội vàng vén một góc màn lên, hỏi người đánh xe ngựa,

“Bây giờ chúng ta đã đến cổng thành, thế nhưng nơi này canh phòng quá mức nghiêm ngặt!” Một người Đại hán nói.

Tang Tấn nhìn phía trước, không sai, cổng thành cao lớn rõ ràng biểu hiện sự cường hãn và quyền thế của tộc người phương Bắc, chẳng qua chỉ là một cánh cửa ngăn cách, ra ngoài cổng thành là có thể thấy được ánh sáng của hi vọng rồi.

Điều khiến Tang Tấn khó hiểu chính là hôm nay binh lính canh phòng ở cổng thành vô cùng nhiều, ,mà lại lục soát chặt chẽ toàn thân từ trên xuống dưới của dân chúng ra khỏi thành.

Hắn ngẩng đầu nhìn sắc trời, bầu trời đã hơi hơi hiện ra màu trắng

bạc, một tia sáng nhàn nhạt của buổi sớm tinh mơ đã chiếu xuống, thật sự nếu không nhanh ra khỏi thành thì sự tình sẽ trở nên phức tạp vô cùng, tất cả nỗ lực đều uổng phí.

“Cha, Y nhi, hai người ở trên xe ngựa không nên đi xuống, để con thử xuống xem tình hình thế nào!” Tang Trọng Dương nói.

Tang Tấn gật đầu: “Mọi việc cẩn thận, hành sự tùy theo hoàn cảnh”

Tang Trọng Dương gật đầu, liền nhìn về phía Tần Lạc Y, bàn tay to phủ lên bờ vai mềm mại của nàng, muốn nói cái gì đó với nàng nhưng ánh mắt chợt tối sầm lại, không nói gì.

Hắn rút tay về, vừa muốn đứng dậy xuống xe, bàn tay nhỏ bé bỗng nhiên kéo ống tay áo Tang Trọng Dương lại...

“Tang đại ca!”

Tần Lạc Y dịu dàng gọi Tang Trọng Dương.

Mắt Tang Trọng Dương tràn ngập vui mừng: “Sao vậy Y nhi?”

“Huynh phải cẩn thận một chút!”

Giọng nói Tần Lạc Y như hoa trôi trong nước, Tang Trọng Dương dù sao cũng là người thân nhất của mình, làm sao có thể khiến nàng không lo lắng chứ?

“Yên tâm đi, Y nhi!”

Sau khi Tang Trọng Dương đi xuống phía sau xe ngựa, xe ngựa lại bắt đầu chậm rãi đi về phía trước, Tần Lạc Y cẩn thận vén rèm lên.

“Y nhi, tình hình như thế nào rồi?” Trong giọng nói Tang Tấn có chút hỗn loạn, trên khuôn mặt già nua hiện rõ từng nếp , lộ ra vẻ tang thương và già yếu.

Tần Lạc Y chăm chú nhìn nơi gần cổng thành, không biết vì sao ngày hôm nay kiểm tra vô cùng chặt chẽ nếu muốn ra khỏi thành, từ đồ vật cầm tay đến những thứ nhỏ đeo bên người đều bị bọn thị vệ lục soát.

“Cha nuôi, con nghĩ đây chỉ là luật lệ kiểm tra khi muốn đi ra khỏi thành, Đông Lâm Vương phủ hẳn là không thể nhanh như vậy báo lên triều đình phát lệnh truy nã được!” Nàng buông rèm xuống, nhẹ nhàng nói, chỉ mong mọi thứ đều thuận lợi trôi chảy, không xảy ra bất cứ sai lầm nào.

Tang Tấn gật đầu.

Tang Trọng Dương kéo xe ngựa đi qua cổng thành, càng chạy càng gần, vì để không làm cho bọn thị vệ nghi ngờ nên mấy vị đại hán khác đã phân tán ra, giả dạng bách tính bình thường đi ra khỏi thành, phân chia góc độ khác nhau bảo vệ xe ngựa.

“Đứng lại...”

Khi gần tới cổng thành, một người thị vệ trong đó ngăn cản lối đi của xe ngựa, binh khí lạnh băng ngăn trước người Tang Trọng Dương.

“Nhìn người không giống người Khiết Đan, có việc gì mà ra khỏi thành?” Thị vệ đánh giá Tang Trọng Dương, quát lớn.

“Vị quan gia này nhãn lực thật tốt, tiểu nhân là nhân sĩ Trung Nguyên, mấy ngày trước lên kinh thành để thăm bạn bè, do trong nhà tạm thời có việc xảy ra cho nên sáng sớm đã phải vội vàng ra khỏi thành quay về Trung Nguyên!”

Tang Trọng Dương cố ý cười nói, vừa dứt lời, khẽ liếc mắt ra cổng thành, ở đó đã có hai đại hán trà trộn vào dòng người ra khỏi thành.

Tâm tư hẳn hơi buông lỏng, cứ như vậy, bọn họ sẽ càng thêm thuận lợi ra khỏi thành, một khi có sai sót xảy ra thì mấy người bọn họ hoàn toàn có khả năng ở ngoài thành tạo tiếng nổ.

“Ừ!” Thị vệ ngăn phía trước hẳn hừ một tiếng, lục soát hẳn một hồi, xoay người thấy được xe ngựa ở phía sau Tang Trọng Dương.

“Người nào trong xe ngựa? Vén rèm lên, theo lệ cũ mà kiểm tra!” Ánh mắt thị vệ tập trung vào xe ngựa phía sau Tang Trọng Dương

Ngay sau đó, vài tên thị vệ tiến lên, cùng đi về phía xe ngựa.

Tang Trọng Dương vừa muốn ngăn cản, mà mấy vị đại hán lẫn vào trong đám người cũng muốn hành động, đúng lúc này...

Một ngón tay trắng nõn tinh tế nhẹ nhàng vén một góc rèm xe ngựa lên, lộ ra dung nhan lạnh lùng tuyệt mỹ ngăn lại hành động của bọn thị vệ.

Bọn thị vệ kinh hãi, đều lui lại phía sau mấy bước.

Tần Lạc Y hơi hơi cúi người, một tay khẽ nâng làn váy, Tang Trọng Dương liền bước lên phía trước, đỡ nàng xuống.

“Y nhi, muội muốn làm gì?” Tang Trọng Dương lo lắng ở bên tai nàng nhẹ giọng hỏi.

Tần Lạc Y mỉm cười với Tang Trọng Dương, trong ánh mắt tràn ngập an ủi:

“Yên tâm đi, Tang đại ca.”

Vừa dứt lời, nàng chuyển mắt về phía bọn thị vệ.

Một thân áo trắng của nàng như được bao phủ bởi sương sớm nhàn nhạt, tựa như một nữ thần không thể xâm phạm, sự duyên dáng của nàng, vẻ lạnh nhạt của nàng nhất thời khiến bọn thị vệ choáng váng.

Bách tình ra khỏi thành hiển nhiên cũng bị tuyệt sắc giai nhân làm chấn động, thậm chí bước chân ra khỏi thành cũng dừng lại, nhìn nàng không chớp mắt...

Xung quanh bỗng trở nên yên lặng, rõ ràng thị vệ đã nổi lên chút sắc tâm, hần đi tới bên cạnh Tần Lạc Y, mùi hương thơm mát trên người nàng tản ra khiến tâm tình hần càng thêm sôi sục. “Đây là người bạn mà ngươi nói phải không? Xem ra tiểu tử ngươi điểm phúc cũng không tệ, chỉ là, ngươi...”

Đôi mắt gian xảo của thủ lĩnh thị vệ nhìn Tang Trọng Dương: “Ngươi có thể đi, nhưng mà nàng... phải ở lại!”

Tang Trọng Dương kéo Tần Lạc Y ra phía sau mình, nếu không phải là tình huống đặc biệt thì hần đã sớm rút kiếm ra rồi, nắm tay hần siết chặt thành nắm đấm, đáy mắt bỗng chốc lạnh băng:

“Quan gia, nàng là người theo ta ra khỏi thành, đương nhiên ta phải dẫn nàng theo!”

Thủ lĩnh thị vệ cười to, hần không để ý đến Tang Trọng Dương, trực tiếp đi đến bên cạnh Tần Lạc Y.

Tang Trọng Dương lạnh lùng đứng chắn trước người Tần Lạc Y,

toàn thân tản ra khí lạnh.

“Người ...Tránh ra, dám ngăn cản đường của bốn quan, người chán sống rồi? Ta không ngại nói cho người biết, ngày hôm nay tiểu mỹ nhân này ta đã muốn rồi, ta xem người...”

Thủ lĩnh thị vệ cuồng vọng gào lên, ngay sau đó, đôi mắt bị một đạo ánh sáng màu vàng lấp lấp trước mắt làm cho hoảng sợ.

Tần Lạc Y giờ mệnh phù ra, chống lại ánh mắt của hắn, ánh vàng rực rỡ bao bọc ngọc trai trơn bóng hình thành khí thể chấn động lòng người!

“Người... Đây là...”

Rõ ràng thủ lĩnh thị vệ khiếp sợ vô cùng, khi hắn thấy rõ ấn phù này thì thân thể lập tức chấn động, sắc mặt đặc ý đột nhiên trở nên khó coi đến cực điểm.

Mà các thị vệ khác vừa nhìn thấy mệnh phù thì cũng sợ đến chân muốn nhũn ra:

“Đây... Đây... không phải là Đông Lâm mệnh phù sao...”

Thủ lĩnh thị vệ cũng sợ đến choáng váng, hắn run rẩy nói:

“Nhìn thấy... Ta nhìn thấy rồi... Còn không mau quỳ xuống...”

Nói xong, một đám người vội vã quỳ xuống mặt đất, mồ hôi chảy ròng ròng trên trán thủ lĩnh thị vệ, hắn nơm nớp lo sợ nói:

“Tiểu nhân có mắt mà không nhìn thấy núi Thái Sơn, trong lúc vô ý đã mạo phạm Tần cô nương, mong Tần cô nương không trách phạt!”

Bọn thị vệ đều vội vàng quỳ xuống, sợ đến mức không dám thở mạnh.

Trên dưới kinh thành ai mà chẳng biết trong Đông Lâm Vương phủ có một nữ nhân người Hán y thuật vô cùng cao siêu là Tần Lạc Y.

Nàng không chỉ xinh đẹp tuyệt trần mà còn chữa trị được căn bệnh của Hoàng Thượng, ngay cả Đông Lâm Vương Đa Luật Ngạn Thác mà dân chúng kính yêu cũng tôn trọng và kính mến nàng vô cùng, đem mệnh phù đại diện cho Đông Lâm Vương phủ giao cho nữ tử này, có thể thấy được nữ tử này không phải tầm thường.

Thì ra, giờ này khắc này, nữ nhân tuyệt sắc đứng trước mặt bọn họ chính là Tần Lạc Y cô nương, quả nhiên là nữ tử có khuôn mặt xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành và khí chất trong trẻo lạnh lùng, khiến lòng bọn họ chấn động xen lẫn kinh ngạc.

Quyển 8 - Chương 8: Giá trị kỷ niệm của mệnh phù

Tần Lạc Y bước lên trước từng bước, mi tâm khẽ nhú, lạnh nhạt nói:

“Bây giờ các người đã biết vị công tử này là bằng hữu của ta chưa? Nếu như các người đắc tội vị công tử này, cũng là đắc tội với Đông Lâm Vương phủ, thử hỏi các người có mấy cái đầu để chịu trách nhiệm đây?”

Chỉ là một câu nói hời hợt nhưng lại làm cho kẻ khác vô cùng sợ hãi.

Bọn thị vệ nghe vậy thì tim đập nhanh đến mức muốn nhảy ra ngoài, nếu như bọn họ sớm biết những người này là người của Đông Lâm Vương Phủ thì đánh chết bọn họ cũng không dám cản chiếc xe ngựa này.

“Đúng, đúng, Tần cô nương dạy đúng, tiểu nhân lập tức mở cổng thành!” Thủ lĩnh thị vệ lau mồ hôi, liên tục gật đầu nói.

Hắn nghe nói Đông Lâm Vương ở trên triều vì chuyện tình cảm hồng nhan mà nổi giận, Đông Lâm Vương vì vị cô nương trước mắt này còn dám nổi giận với Hoàng Thượng, huống hồ hắn chỉ là thủ lĩnh thị vệ nho nhỏ.

Tần Lạc Y gật đầu: “Các người đứng lên đi, nhanh mở cổng thành!”

Thủ lĩnh thị vệ giống như đạt được ân xá, vội vàng phân phó thủ hạ của mình mở cổng thành.

“Y nhi”

Tang Trọng Dương không ngờ khó khăn lần này lại do Tần Lạc Y giải quyết được, bàn tay của hắn gắt gao nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng.

Nếu không phải tình huống đặc biệt, Tần Lạc Y tuyệt đối sẽ không tự mình ra mặt, bởi vì dù sao cha nuôi cũng từng bị Đông Lâm Vương bắt giữ, cho nên nàng sợ không may có người nhận ra tướng mạo của cha nuôi thì tất cả nỗ lực đều uổng phí.

Cảm giác lạnh lẽo tràn ngập bàn tay nhỏ bé, lòng bàn tay nhẹ nhẹ thấm vào hơi lạnh của mồ hôi, Tang Trọng Dương biết lúc này trong lòng nàng rất khẩn trương.

Khi Tần Lạc Y thấy cổng thành mở ra thì nàng mới thở dài một hơi, vội vàng nói: “Chúng ta đi nhanh thôi!”

Tang Trọng Dương gật đầu, ngay sau đó dìu Tần Lạc Y vào trong xe ngựa, còn mình thì nhảy vọt lên, vững vàng mà cưỡi trên lưng ngựa, xe ngựa ở phía sau chậm rãi đi lên trước, thuận lợi ra khỏi cổng thành.

Đoàn người đi rất lâu, để che đậy tai mắt, bọn họ cố gắng lựa chọn đi đường nhỏ và đường núi, mặc dù không đi nhanh được, lại không thuận lợi bằng đường lớn, nhưng vì an toàn thì không còn biện pháp nào khác. Có điều không nỡ để những người ngồi ở trên xe ngựa cực khổ, phải chịu đựng một đường xóc nảy vất vả.

“Cha nuôi, người thế nào?” Tần Lạc Y ngồi một mình bên cửa xe ngựa, khẩn trương hỏi Tang Tấn.

Bởi vì nàng phát hiện sắc mặt Tang Tấn càng ngày càng kém, lại còn thỉnh thoảng phải dùng tay đè lại vùng dạ dày.

Tang Tấn khoát khoát tay, đôi lông mày già nua hơi hơi nhíu lại:
“Không có việc gì, Y nhi không cần lo lắng!”

Tần Lạc Y tinh thông y thuật, cho dù không cần bắt mạch, chỉ từ khuôn mặt cũng có thể nhìn ra một chút manh mối, bất an trong lòng nàng dần dần tăng thêm, bởi vì thân thể cha nuôi có bệnh, hơn nữa vất vả cùng với xóc nảy như vậy, nói không chừng bệnh tình lại nặng thêm.

“Cha nuôi, tại Đông Lâm Vương phủ, người có dựa vào phương pháp con nói với người để giảm bớt bệnh tình không?” Tần Lạc Y khẩn trương hỏi thăm.

Tang Tấn mỉm cười: “Yên tâm đi Y nhi, cha nuôi sao có thể phụ lòng hiếu thảo của con chứ?”

Tần Lạc Y vội vàng bắt mạch cho Tang Tấn, tuy rằng đường đi xóc nảy, nhưng do nàng trời sinh rất nhạy cảm với mạch đập, cho nên không chút nào lo lắng việc bắt mạch bị ảnh hưởng.

Giữa lông mày nàng lộ ra mấy phần thần sắc ưu tư, nếu bệnh của cha nuôi được điều trị ngay từ đầu thì đã không dày vò như vậy, hiển nhiên bệnh tình đã nặng thêm.

Tang Tấn biết rõ con gái nuôi luôn luôn lo lắng bệnh tình của hắn, lập tức thương yêu nói với Tần Lạc Y:

“Thực ra cha nuôi rất rõ tình trạng thân thể của mình, mặc dù ở Đông Lâm Vương phủ có thuốc khống chế, nhưng cha đã bị nhiều lần như vậy rồi!”

“Cha nuôi, người không nên nói như vậy, Y nhi nhất định sẽ chữa trị tốt cho người!” Trong lòng Tần Lạc Y xẹt qua một tia đau đớn, nàng tuyệt đối không để cha nuôi có chuyện gì xảy ra.

“Cha nuôi biết Y nhi rất thông minh, yên tâm đi, cha nuôi sẽ không dễ dàng ngã xuống, chỉ là cha nuôi có một lo lắng!” Tang Tấn yêu thương nhìn Tần Lạc Y nói.

Tần Lạc Y ghen ngào nhìn Tang Tấn: “Cha nuôi có lo lắng gì?”

Tang Tấn chau mày, cuôi đầu thờ dài, hỏi: “Y nhi, con thành thật nói cho cha nuôi biết, con yêu Da Luật Ngạn Thác rồi phải không?”

Thân thể Tần Lạc Y bỗng nhiên run lên, nàng vội vàng khép mắt lại, như vô thức nói: “Không, Y nhi chưa từng, Y nhi sẽ không yêu hắn!”

Tang Tấn nhìn vẻ mặt nghĩ một đằng nói một nẻo của Tần Lạc Y thì cảm thấy lo lắng sâu sắc, lập tức nói: “Không có là rất tốt, Da Luật Ngạn Thác đúng là anh hùng, nhưng dù sao hắn cũng là kẻ thù của chúng ta, là kẻ xâm lược nước Bột Hải, cho dù trong tim Y nhi có hắn thì con cũng phải ép buộc mình quên hắn!”

Tần Lạc Y đau lòng không có cách nào nói ra, nhưng vẫn nhu thuận gật đầu: “Y nhi hiểu rõ!”

Bàn tay chặt chẽ nắm lấy mệnh phù trong tay, giống như có hắn ở bên người, cuối cùng vật này cũng lưu lại cho nàng một giá trị kỉ niệm gì đó.

“A” Tang Tấn gắt gao đè lại vùng ngực, đau đớn mà kêu một tiếng.

Một tiếng thống khổ này lập tức kéo suy nghĩ của Tần Lạc Y trở lại.

“Tang đại ca... Tang đại ca....” Tần Lạc Y nhìn ra phía ngoài kêu lên.

“Y nhi, có chuyện gì? Tang Trọng Dương xoay người xuống ngựa, vén rèm xe ngựa lên rồi lo lắng hỏi.

“Thân thể cha nuôi không chịu được nữa rồi, muội thấy chúng ta nên phải nhanh chóng tìm một chỗ dừng chân mới tốt!” Trên lông mày Tần Lạc Y lướt qua sốt ruột và lo lắng.

“Cha, bây giờ người thấy thế nào?” Tang Trọng Dương vội vàng hỏi Tang Tấn.

“Trọng Dương, cha không có nặng như lời Y nhi đâu, tiếp tục chạy đi, không nên lãng phí thời gian của con và những bằng hữu Trung Nguyên này!” Tang Tấn đè nén đau đớn trong cơ thể nói ra.

Tần Lạc Y nhìn sắc mặt Tang Tấn càng ngày càng không bình thường, ngấm ngấm chịu đựng từng trận mồ hôi li ti trên trán

Tang Trọng Dương vội vàng nói:

“Cha, con sẽ mau chóng tìm một nơi an toàn để người nghỉ ngơi!”

Nói xong liền cưỡi lên ngựa, tăng tốc độ đi về phía trước.

Quyển 8 - Chương 9

Rõ ràng là yêu sâu đậm.

Rõ ràng là bị tổn thương sâu sắc.

Nhưng vẫn phải làm bộ như không có duyên với nhau.

Chỉ có thể kìm nén.

Chỉ có thể làm cho nó không lún sâu thêm nữa.

Đem tình yêu dấu chắt trong lòng, trốn tránh ánh mắt của mọi người.

Ngửa mặt lên trời cười mà hỏi có phải tình yêu đó vẫn chưa tan biến.

Xe ngựa dừng lại ở bên đình, nơi này khi tới mùa hạ hẳn là cây cối tươi tốt um tùm, ở một nơi tùy tiện và tục tằn như phương bắc này lại có một chỗ phong nhã như vậy thật làm cho người ta muốn tìm đến.

Tang Tấn vịn tay Tang Trọng Dương bước xuống xe ngựa, tìm một chỗ sạch sẽ trong đình ngồi xuống, Tần Lạc Y đi theo sau cũng ngồi xuống, nàng theo bản năng ngẩng đầu, nhìn rõ chữ Hán được khảm ở trên đình là ba chữ: Túy Văn Đình! Đúng là một cái tên tao nhã!

Vài hán sĩ khác cũng đến ngồi, bọn họ khá lâu nên mọi người đều mệt mỏi. “Các vị bằng hữu Trung Nguyên, Tang Tấn ta có tài đức gì có thể làm cho các vị liệu mình cứu giúp như vậy, lão phu một lần nữa xin cảm tạ!” Tang Tấn nói với mọi người.

“Tang tướng quân ngàn lần đừng để ý việc nhỏ này, chúng ta luôn kính trọng ngài một lòng trung tâm ái quốc, hơn nữa bọn man di Khiết Đan luôn rắp tâm chiếm cứ Trung Nguyên, chúng ta đều là người có chung một kẻ thù!” Một hán sĩ trong đó nói.

Tang Tấn nén cơn đau trên người bật cười ha ha: “Được biết và kết bạn với các vị trong vài ngày này thật là một điều may mắn đối với lão phu, cho dù hôm nay có nhắm mắt cũng đáng lắm!”

“Cha nuôi....” Trong đáy mắt Tần Lạc Y thoáng qua chút đau thương.

Tang Tấn nhìn Tang Trọng Dương rồi lại nhìn Tần Lạc Y, than nhẹ một tiếng, nói: “Y nhi, con người ta sống chết có số, không cần vì cha nuôi mà bi thương, chỉ sợ là cô phụ các vị bằng hữu giang hồ đã liệu mình cứu giúp!”

“Cha, người trước tiên đừng nói gì nhiều, để Y nhi xem mạch cho người đi!” Tang Trọng Dương lo lắng nói, Tang Tấn gật đầu.

Tần Lạc Y bắt mạch thật cẩn thận, sau đó đem hộp gấm đựng ngân châm luôn mang bên mình ra: “Cha nuôi, Y nhi phải châm cứu cho người!” Nàng nhẹ nhàng nói với Tang Trọng Dương.

“Y nhi, bệnh của cha có nghiêm trọng hay không?” Tang Trọng Dương lo lắng hỏi.

Tần Lạc Y thở dài nói: “Thuốc cha nuôi uống không sai, nhưng người châm cứu không đủ tay nghề, bởi vậy bệnh cứ mãi không khỏi!”

Tang Trọng Dương kinh ngạc: “Y nhi, vậy là muội có biện pháp trị tận gốc sao?”

Tần Lạc Y do dự một chút rồi nói: “Muội sẽ dùng tất cả năng lực của

mình để trị khỏi cho cha nuôi!”

“Y nhi không cần phải quan tâm tới bệnh của cha nuôi, thật ra cha nuôi lại có thể nhìn thấy các con đã rất là vui rồi!” Tang Tấn vỗ nhẹ lên tay Tần Lạc Y, dịu dàng nói.

“Cha, người đừng nói như vậy, con tin Y nhi nhất định sẽ chữa khỏi cho người!” Tang Trọng Dương vội vàng nói.

Tần Lạc Y đau lòng nhìn cha nuôi, giọng nói của nàng trở nên nghẹn ngào: “Cha nuôi. Y nhi nhất định sẽ chữa khỏi cho người, không phải người còn muốn đi Trung Nguyên sao? Không phải người muốn... người muốn nhìn thấy con cùng Tang đại ca thành thân sao?”

Nàng cố nén cảm giác mất mát đang dâng lên trong lòng, nhẹ nhàng nói.

Ánh mắt Tang Trọng Dương trở nên vui vẻ, thâm tình nhìn về phía Tần Lạc Y, giọng nói trở nên phát run vì vui sướng: “Y nhi, muội đồng ý rồi?”

Tang Tấn cũng dùng ánh mắt vui sướng nhìn Tần Lạc Y.

Duyên sinh duyên diệt, mình cùng nam tử này trốn không khỏi vận mệnh an bài.

Cười khổ trong lòng, mình vốn không có lựa chọn, gật nhẹ đầu một cái, trong lúc đó nàng tựa hồ như nghe thấy trái tim mình đang khóc.

“Được, Y nhi, cha nuôi nhất định sẽ đợi được tới lúc đó, ha ha!” Tang Tấn vui mừng cười to.

“Y nhi....” Tang Trọng Dương kích động ôm lấy thân hình mềm mại

của Tần Lạc Y vào trong lòng, nhẹ giọng nói. Tần Lạc Y để mặc Tang Trọng Dương ôm mình, cái ôm này tràn ngập tình thân cũng là cái ôm khiến cho trái tim loạn nhịp.

“Chúc mừng Tang huynh!” Vài vị trong đình đứng dậy ôm quyền chúc mừng Tang Trọng Dương.

Đúng lúc này, trong không khí tiêu điều đột nhiên vang lên một giọng nói rét lạnh âm hàn, giọng nói như lợi kiếm đâm thẳng vào Túy Vãn Đình.

“Muốn thành thân? Bản vương cho người kiếp sau!”

Chưa nhìn thấy người đã nghe thấy tiếng!

Trong lòng Tang Trọng Dương kinh hoàng, nội công thật thâm hậu, hấn sợ hãi than thầm.

Tất cả mọi người trong Túy Vãn Đình đều sợ hãi đứng dậy, sau đó nhìn thấy hai hàng binh sĩ Khiết Đan vây quanh nơi này.

Tốc độ cực nhanh làm cho mọi người kinh ngạc vô cùng.

Mà khóe môi Tần Lạc Y trở nên run rẩy, từ vẻ mặt tái nhợt của nàng có thể thấy được trong lòng nàng lúc này đang hoảng hốt lo sợ cực độ.

Da Luật Ngạn Thác! Là giọng nói của Da Luật Ngạn Thác!

Làm sao có thể?

Nàng dựa sát vào trụ đình, để trụ đình đỡ lấy thân thể sắp té xỉu của nàng.

Trên nền tuyết trắng, sương mù dần dần tán đi, một hãn huyết bạch mã chậm rãi đi đến trước mặt bọn họ, mà trên lưng ngựa cao cao kia chính là Đông Lâm Vương — Da Luật Ngạn Thác!

Trên người hãn khoác chiến phục, nhưng một thân nhàn hạ nhìn qua không giống như là người đang hành quân đánh giặc, hãn từ trên cao nhìn xuống mỗi người trong đình, khoe môi kéo lên nụ cười khó nắm bắt. Phía sau hãn là những binh sĩ đã được huấn luyện kỹ càng đều đang giơ cung nhắm thẳng vào Túy Văn Đình.

“Bảo vệ cha và Y nhi!” Tang Trọng Dương nhìn chăm chăm nam nhân trên ngựa.

Hãn chính là Da Luật Ngạn Thác? Vì sao hãn không chết?

Tang Trọng Dương cẩn thận đánh giá hãn, quả nhiên như trong truyền thuyết, chính là mặt không đổi sắc vẫn có thể bộc lộ ra được sự điên cuồng cùng bất tuân một cách nhuần nhuyễn, hơn nữa nụ cười tà nịnh kia của hãn lại tràn ngập máu tanh.

Trang Trọng Dương cũng là người tinh thông võ nghệ, dựa vào ngàn dặm truyền âm của Da Luật Ngạn Thác ban nãy hãn biết người này nội công sâu không lường được, một khi giao chiến chính mình chưa chắc đã là đối thủ của hãn, xem ra hôm nay khó tránh khỏi một trận huyết chiến.

“Người....” Da Luật Ngạn Thác vừa mở miệng nói, không khí xung quanh như ngưng kết thành trường kiếm thẳng tắp chỉ vào Tang Trọng Dương: “Chính là Tang Trọng Dương?” Giọng nói trầm thấp mà tràn ngập nội lực hùng hậu.

Trong lòng khế ‘hừ’ lạnh một tiếng, tên tiểu tử này cũng thật là khô

ngô, Y nhi phản bội mình là vì hấn sao?

Đôi mắt lạnh băng như mũi tên đảo qua Tần Lạc Y, khi bóng hình màu trắng xinh đẹp kia đập vào mắt, ánh mắt của hấn chợt tối sầm lại.

Tang Trọng Dương ngẩng đầu lên, lạnh lùng nhìn Da Luật Ngạn Thác, cùng là nam nhân, hấn đương nhiên hiểu được ánh mắt đang nhìn Tần Lạc Y của Da Luật Ngạn Thác biểu hiện điều gì, hấn bực tức nói: “Người muốn gì?”

Da Luật Ngạn Thác hừ lạnh một tiếng: “Tang Trọng Dương, chẳng lẽ ngươi cho rằng dựa vào khả năng của mấy người các ngươi có thể dễ dàng thoát ra được Đông Lâm Phủ của ta sao?”

“Có thể hay không, thử là biết ngay.” Tang Trọng Dương rút trường kiếm bên hông ra, lạnh lùng đứng ở trước Túy Văn Đình.

“Da Luật Ngạn Thác, tàng bảo đồ ở trên người của lão phu, nếu ngươi muốn, hãy thả mọi người trong đình đi, lão phu sẽ đi theo ngươi, muốn chém muốn giết tùy ngươi định đoạt.” Giọng nói uy nghiêm của Tang Tấn vang lên.

Khi này nghe được giọng nói của Da Luật Ngạn Thác, hấn đã biết phen này trốn không thoát, hấn không muốn con mình và bằng hữu phải hi sinh tính mạng.

“Cha nuôi, đừng mà...” Tần Lạc Y lập tức phản ứng lại, nàng vội vàng đứng trước mặt Tang Tấn, cầm chặt cánh tay hấn.

Ánh mắt lãnh liệt như chim ưng của Da Luật Ngạn Thác nhìn thẳng vào Tần Lạc Y, trong lòng trở nên đau xót.

Tình cảnh đêm qua vẫn còn rất rõ ràng, từ lúc Tần Lạc Y rời giường tới khi nàng lấy kim châm hắc đều rất tinh táo, nhưng mà hắc muốn cược, cược nàng có tình cảm với hắc, cược nàng không nỡ ra tay, cược nàng không phải vì nam nhân kia mà phản bội hắc, kết quả là hắc thua rồi, tất cả sủng ái của hắc đối với nàng chung quy vẫn thua một tên Tang Trọng Dương.

Khi cây kim có tấm Đàn hương thảo hạ xuống, hắc cảm thấy toàn thân bắt đầu run lên, vì thế hắc vội vàng vận khí, dùng nội công bùng kín huyết đạo vì vậy mới thoát được một kiếp.

Nghĩ đến đây, ánh mắt của Da Luật Ngạc Thác càng trở nên lạnh lẽo, Tần Lạc Y nếu nàng vô tình như vậy thì đừng trách ta hạ thủ không lưu tình.

Môi mỏng khẽ nhếch, trong mắt không chút tình cảm nào, giọng nói lại như ác ma khát máu: “Được, chỉ cần ngươi giao nộp tàng đồ, bản vương nhất định sẽ bắt tất cả lại.”

Giọng nói lạnh như băng tràn ngập thú vui của kẻ giết người.

Tần Lạc Y kinh ngạc nhìn Da Luật Ngạc Thác đang ngồi trên lưng ngựa, đây thực sự là nam nhân mà nàng biết sao? Vì sao trên mặt hắc không có một chút tình cảm nào, giống như một người hoàn toàn khác, làm trong lòng nàng rét run.

“Được, vậy để ta xem ngươi có loại năng lực gì?” Tang Trọng Dương hét lớn, thả người một cái, trường kiếm phát ra ánh sáng sắc lạnh, đâm về phía Da Luật Ngạc Thác.

Da Luật Ngạc Thác không vội tránh đòn, khẽ cười châm chọc, ‘địch bất động ta động’ trong binh gia là điều tối kỵ, hắc vốn đã bại dưới tay mình rồi.

Sau đó hấn khẽ nghiêng sang trái một chút, đột nhiên từ trên lưng ngựa nhảy lên, bay qua, giống như chuồn chuồn nước giẫm lên trên lưng ngựa, một tay cầm kiếm đã ngăn được đòn tấn công của Tang Trọng Dương.

Tang Trọng Dương sợ hãi, vội vàng trở tay thu kiếm lại, ống tay áo run lên, mấy thanh đoản kiếm phóng về phía Da Luật Ngạn Thác.

Da Luật Ngạn Thác vừa định đáp xuống đất thì nghe thấy tiếng ‘xuy xuy’ vang lên bên tai, ánh sáng bạc từ đằng trước bắn tới, hấn không chút hoang mang, tay phải khẽ phất một cái thu toàn bộ đoản kiếm vào ống tay áo, tay trái phất ra, tấn công Tang Trọng Dương.

Tang Trọng Dương nghiêng người né tránh, chỉ nghe tiếng gió vù vù vang lên, đoản kiếm theo chưởng phong của Da Luật Ngạn Thác thẳng tắp đâm tới Túc Vãn Đình, ngôi ngọc bị chưởng phong đánh trúng, từng miếng từng miếng vỡ nát.

Lực đạo mạnh mẽ đánh tới làm cho Tang Trọng Dương chống đỡ không nổi.

Tang Trọng Dương thi triển kinh công bay lên, dồn nội công vào lãnh kiếm, dùng chiêu thức trí mạng đâm Da Luật Ngạn Thác.

Da Luật Ngạn Thác đứng trên bậc thềm, quay đầu lại, mắt thấy Tang Trọng Dương tay trái trước, tay phải sau, hai thanh đoản kiếm đánh tới, kẹp chặt hai tay cướp lấy đoản kiếm của hấn.

Tang Trọng Dương chợt lật cổ tay, song kiếm giống như tia chớp vòng qua tay hấn.

Lần này Da Luật Ngạn Thác không đoạt được kiếm, không khỏi cười

to: “Có thể tiếp được hơn mười chiêu của bản vương, ngươi là người đầu tiên, được, hôm nay bản vương sẽ đánh cùng ngươi, Tang Trọng Dương.”

Dứt lời, thất lưng khẽ động, xoay người một cái, lướt qua huyết đạo ở hai cổ tay của hắn.

Da Luật Ngạn Thác thay đổi chiêu thức vừa nhanh vừa hiểm, nếu Tang Trọng Dương không kịp buông kiếm, né chậm thì chỉ trong nháy mắt đã bỏ mình dưới lưỡi kiếm sắc bén rồi.

Chính là trong nháy mắt đó, tay Tang Trọng Dương bị kiếm cắt qua, Da Luật Ngạn Thác liền đoạt được kiếm của hắn, một chưởng phóng ra, đánh bay hắn về trước bậc thang của Túy Văn Đình.

“Phốc....” Tang Trọng Dương chỉ thấy một cơn đau nhức ở ngực, máu tươi trào ra từ khoe miệng...

Mọi người còn chưa kịp chắn phía trước Tang Trọng Dương thì Da Luật Ngạn Thác đã điểm nhẹ mũi chân, vững vàng ngồi trở lại lưng ngựa.

“Trả lại ngươi thanh kiếm....” hắn lạnh lùng hét to một tiếng, lãnh kiếm mang theo một cỗ hàn băng cắt ngang không khí, lấy tốc độ nhanh như sét đánh đâm thẳng vào ngực Tang Trọng Dương.

“Tang đại ca...”

“Trọng Dương...”

Tần Lạc Y và Tang Tấn khiếp sợ, vội vàng chạy tới bên cạnh Tang Trọng Dương.

“Tang huynh!”

Vài vị hán sĩ thấy vậy, nổi cơn thịnh nộ, đều rút kiếm ra.

Hai hàng binh lính giương cung bạt kiếm, cung tiễn trên tay nhắm thẳng vào những người này.

“Lui ra.” Da Luật Ngạn Thác vung tay lên.

Đám binh lính nghe lệnh lùi lại phía sau đợi chỉ thị tiếp theo.

“Mấy người các ngươi muốn báo thù cho hắc, bất cứ lúc nào bản vương cũng có thể phụng bồi, bản vương tuyệt đối không ngại dùng máu của các ngươi để rửa tay.”

Trong đôi mắt đen của Da Luật Ngạn Thác tràn ngập hung tàn cùng khát máu, cả người tựa như Diêm La đến từ địa ngục, khí thế làm cho người khác không dám kháng cự.

Quyển 8 - Chương 10: Bản chất tàn ác

Trong Túy Vãn Đình có tất cả là sáu gã tráng hán, đều có võ công cao cường, bọn họ không chịu được sự châm chọc của Da Luật Ngạn Thác, cảm thấy vô cùng nhục nhã, vì vậy tất cả đều rút vũ khí ra.

Mỗi người một loại vũ khí khác nhau, có thanh kiếm sắc lạnh, cũng có thiết chùy, còn có cả roi da.

Da Luật Ngạn Thác nhìn thân thủ của bốn người, lạnh lùng cười:

“Đã lâu lắm rồi bản vương không được chiến đấu sảng khoái như vậy, hôm nay bản vương sẽ đại khai sát giới, nhuộm đỏ Túy Vãn Đình này trong máu!”

Bên môi hắn là nụ cười tà nịnh khát máu, ngữ khí cũng trở nên cực kỳ tàn bạo.

Thân thể mềm mại của Tần Lạc Y run lên. Không! Đây không phải là Da Luật Ngạn Thác mà nàng biết, sao hắn có thể coi thường tính mạng người khác như vậy?

Da Luật Ngạn Thác ngồi trên lưng ngựa cao cao, ánh mắt sắc bén như chim ưng của hắn đảo quanh một vòng, cuối cùng dừng lại trên khuôn mặt xinh đẹp của Tần Lạc Y, tâm tư của nàng hắn đã sớm nhìn thấu, nàng đang hoảng sợ...

Trái tim trở nên đau xót, Y nhi, ta đối với nàng như vậy, nàng cuối

cùng vẫn là cô phụ ta, đây là nàng tự chuốc lấy, ngàn lần đừng trách ta tuyệt tình.

Hắn hừ lạnh một tiếng trong lòng, nàng càng để ý người nào hắn sẽ hủy đi người đó, không cần biết người đó là nam hay nữ.

Không khí càng trở nên lạnh lẽo đông cứng, Tang Tấn dìu Tang Trọng Dương tựa vào trụ gỗ, quát lớn:

“Các vị bằng hữu không cần lại vì Tang mỗ mà hy sinh tính mạng, người Da Luật Ngạn Thác cần là Tang Tấn ta.”

“Cha nuôi...”

Trong lòng Tần Lạc Y kinh hãi vô cùng, nàng cảm thấy mình như đang bị chôn vùi trong nỗi tuyệt vọng sâu sắc, hơn nữa trong lòng cũng áy náy, nàng không nghĩ tới Da Luật Ngạn Thác tỉnh lại nhanh như vậy.

Da Luật Ngạn Thác nghe vậy ngửa đầu cười ha ha, sau đó, ngữ khí ngông cuồng của hắn vang vọng Túy Văn Đình:

“Tang lão tướng quân, ngươi nhầm rồi, hiện tại người mà bản vương cần không phải chỉ có một mình ngươi, mà còn có con trai ngươi Tang Trọng Dương và vị hôn thê của hắn – Tần Lạc Y!”

Nói xong, kiếm trên tay hắn lạnh lùng chỉ vào Tần Lạc Y.

Trường kiếm tỏa ra ánh sáng lạnh làm lòng người sợ hãi, nàng có thể cảm thấy hương vị tử vong đang đến gần với mình.

“Ngươi....Da Luật Ngạn Thác....”

Tang Trọng Dương nghe vậy khí hòa công tâm, lại phun ra một búng máu.

Mà Tần Lạc Y ở bên cạnh thì lại sững sờ, nàng đè chặt lồng ngực, cảm thấy tim giống như vỡ ra, vô cùng đau đớn...

Ánh mắt Tang Tấn đột nhiên tròn tròn: “Da Luật Ngạn Thác, ngươi muốn làm gì Y nhi?”

Thân hình Da Luật Ngạn Thác thoáng nghiêng về phía trước, ánh mắt băng lãnh nhìn Tang Tấn, ngữ khí giống như thanh đao khắc nên nét đẹp tuấn tú của hắn, không chút tình cảm, tàn nhẫn nói:

“Tang lão tướng quân quả nhiên là hiểu biết bản vương, mới đó đã biết được bản vương muốn làm gì nàng ta. Tần Lạc Y là y nô của bản vương, đó là vận mệnh không thể thay đổi được, Tang lão tướng quân cho rằng bản vương có thể làm gì nàng ta?”

Nói xong hắn nhìn khuôn mặt trắng bệch của Tần Lạc Y một cách đầy châm biếm, cố gắng kìm nén cảm giác đau xót đối với nàng.

“Đủ rồi, Da Luật Ngạn Thác rốt cuộc ngươi muốn thế nào?”

Tần Lạc Y không thể chịu đựng được nữa, nàng tiến lên từng bước, lãnh ngạo ngẩng đầu lên nhìn Da Luật Ngạn Thác đang ngồi trên lưng ngựa, quát lớn.

Đáy mắt Da Luật Ngạn Thác hiện lên một tia âm lãnh, âm thanh lãnh liệt của hắn một lần nữa vang lên giống như hàn đao đâm thẳng vào trong lòng Tần Lạc Y:

“Khi mà ngươi mưu toan hãm hại bản vương, ngươi nên nghĩ tới việc bản vương sẽ làm gì!”

Tần Lạc Y hít một hơi thật sâu, nàng trừng mắt, không thể tưởng tượng được nhìn Da Luật Ngạn Thác, hắn không có ngủ! Lúc ấy hắn không có ngủ! Trong nháy mắt khi ngân châm hạ xuống ấy hắn dĩ nhiên đã tỉnh lại!

Nhưng vì cớ gì lúc đó hắn không ngăn cản nàng?

Trong lòng hắn rốt cuộc tính toán điều gì? Chẳng lẽ hắn muốn lợi dụng mình để bắt giữ toàn bộ mọi người?

Nếu là như vậy....

Khi nàng nghĩ tới đây, trong lòng chợt ớn lạnh....

“Da Luật Ngạn Thác, đồ man di nhà ngươi, khẩu khí thật là lớn, ngươi cho rằng ngươi có nhiều người thì có thể ỷ đông hiếp yếu sao?” Một đại hán râu dài trong đó giận giữ mắng to.

“Vậy sao?” Da Luật Ngạn Thác nhưn mày, càng làm tăng thêm vài phần cao ngạo cùng khí phách. Ngay sau đó, hắn vung tay lên, quát lớn:

“Tất cả nghe đây, không có mệnh lệnh của bản vương, không kẻ nào được tiến lên phía trước, cũng không được bắn tên, bản vương hôm nay sẽ giao thủ với các cao thủ Trung Nguyên, toàn bộ lui ra phía sau.....”

Cuồng ngạo đến độ không ai có thể địch lại được.

Tất cả binh lính đều lùi lại phía sau, ẩn mình vào bên trong nền tuyết trắng.

“Khẩu khí thật lớn, Da Luật man di, ăn một kiếm của ta...”

Âm trầm cười dài một tiếng, tráng hán áo xanh bỗng nhiên phi thân nhảy lên, thân pháp như quỷ mị, nhẹ như gió nhanh như điện, phát chưởng vào trường kiếm đâm về phía Da Luật Ngạn Thác.

Da Luật Ngạn Thác khẽ động thân mình, vươn tay sờ vào ngực tráng hán, chính là đang dò xét một chút năng lực của hắn, sau đó trở tay lấy hòn đá bắn vào “đại thôi huyệt” trên ngực tráng hán.

Tráng hán áo xanh hiển nhiên không đoán trước được Da Luật Ngạn Thác không tránh né mà còn ra tay, lại còn ra tay nhanh như vậy, không khỏi sợ hãi xoay người ra sức phát chưởng đánh vào đầu Da Luật Ngạn Thác.

Da Luật Ngạn Thác cười ha ha, không tránh cũng không lùi.

Chưởng của đại hán kia tới nửa đường bỗng nhiên bủn rủn vô lực, chưởng này đánh vào đầu đối phương không chút lực nào, mà giống như chạm nhẹ vào.

Trong lòng Tráng hán áo xanh thoáng kinh hãi, lại thấy ánh mắt lạnh lẽo của Da Luật Ngạn Thác, bên môi hắn là nụ cười tàn khốc, hắn trở tay, một tay nắm lấy cổ tay tráng hán, thân người còn không rời thân ngựa nửa tấc.

Chỉ nghe thấy tráng hán “A” một tiếng, trong nháy mắt gân mạch đều bị bẻ gãy. Ngay sau đó bị Da Luật Ngạn Thác dùng chưởng phong đánh đập vào trụ gỗ của Túy Văn Đình, tiếp đó nặng nề rơi xuống đất

“Phốc...” Tráng hán phun ra một búng máu.

Tần Lạc Y đưa tay lên che miệng, cuối cùng nàng cũng thấy được sự

tàn nhẫn của Da Luật Ngạn Thác, hẳn thực sự coi việc lấy mạng người khác như trò đùa.

Da Luật Ngạn Thác một chút thương tích cũng không có, cười to nói:

“Các người muốn lấy mạng Đông Lâm Vương ta thì tất cả cùng lên đi, từng người từng người một lên, các người thì không sao nhưng mà bốn vương lại thấy phiền!”

Ngũ khí cuồng ngạo không thềm để những người này vào trong mắt.

Năm người còn lại vừa nghe xong, tức giận đến độ sắc mặt từ đỏ chuyển sang xanh, bọn họ phần nộ gầm lên, đều cùng lúc xông tới.

Người quyền người cước, người kiếm người roi, tay đâm tay chém như vẽ ra một bức tranh thêu. Bàn tay của năm người như bút của phán quan, lại như điểm huyết quyết, như đao như kiếm, như thương như kích, thế tấn công cực kỳ sắc bén.

Da Luật Ngạn Thác nhếch mép, thi triển kinh công, nhảy lên từ trên lưng ngựa.

Hắn xoay người, tay phải vòng một vòng về phía trước, đánh thẳng vào người ở gần mình nhất, trong nháy mắt, người kia đã bị Da Luật Ngạn Thác đánh ngã lăn ra đất.

“Da Luật cầu tặc, tiếp chiêu!”

Cùng lúc đó một tráng hán mãnh liệt đánh tới.

Da Luật Ngạn Thác dùng một chiêu “Vân thủ”, tay trái cao, tay phải thấp, cánh tay vận ngoan kinh (1) liền bắt lấy cánh tay của tráng hán.

(1) Ngoan kinh: Kinh lực ngoan độc

Chỉ nghe thấy một tiếng “răng rắc”, cánh tay của người kia đã đứt lìa.

Nội công của Da Luật Ngạn Thác hùng hậu vô cùng, có khi đã đạt tới cảnh giới cao nhất.

Cánh tay của đại hán bị đứt thành sáu bảy mảnh vỡ vụn, không nhìn ra được hình dạng ban đầu.

Ánh mắt của Da Luật Ngạn Thác đảo qua ba người khác, đúng lúc đó một đường roi mạnh mẽ lướt qua, Da Luật Ngạn Thác liền nhanh tay bắt được.

Hắn cười lạnh: “Đúng là múa rìu qua mắt thợ, chẳng lẽ ngươi không biết Khiết Đan chúng ta am hiểu nhất là mã tiên (2) sao?”

(2) Mã tiên: roi ngựa

Đứt lờn, nội công xuất ra, đánh trúng cổ tay người kia, nam tử chỉ cảm thấy cổ tay mình tê dại, roi trong tay thoáng chốc bị Da Luật Ngạn Thác đoạt được.

Hắn kinh hãi, còn chưa kịp kêu ra tiếng thì Da Luật Ngạn Thác đã nhân cơ hội ông đập lưng ông, cây roi rơi xuống.

Nhanh như chớp lại mạnh mẽ vô cùng, mọi người còn chưa kịp phản ứng thì cánh tay của nam tử kia đã bị Da Luật Ngạn Thác chặt đứt.

Khi Tần Lạc Y nhìn thấy cảnh tượng này, tim giống như muốn nhảy ra ngoài, thân thể người kia mềm nhũn, có thể dùng roi đem cánh tay kẻ khác chặt đứt là một việc tàn nhẫn đến nhường nào.

Mà lúc này, lý trí của Da Luật Ngạn Thác đã bị khoái cảm muốn giết người chiếm lấy, trong đáy mắt âm u tràn đầy tàn nhẫn.

Lại nghe một tiếng “răng rắc” vang lên, cánh tay của tráng hán thứ năm cũng bị chặt đứt, tiếp theo là một loạt tiếng “răng rắc”, chân trái chân phải nối tiếp nhau đứt lìa.

Mọi người ở đây thấy Da Luật Ngạn Thác ra tay độc ác như vậy đều trở nên hoảng sợ.

Cuối cùng một tráng hán áo trắng nghiêng người xuất hiện, tay phải ra chưởng đánh về phía ngực của Da Luật Ngạn Thác, nội lực mạnh mẽ vô cùng.

Da Luật Ngạn Thác gầm lên giận dữ, thấy một chưởng đánh tới thì cũng đánh lại một chưởng.

Song chưởng giao nhau, phát ra một tiếng nổ lớn, thân thể của tráng hán áo trắng thân mình vội lùi lại phía sau vài bước, Da Luật Ngạn Thác vẫn bình thản đứng yên tại chỗ.

Tráng hán áo trắng hét lớn một tiếng, cổ mở hai mắt, khí huyết trong ngực cuồn cuộn, chỉ thấy hai tay hấn rung lên, một cổ lực đạo giống như dùi núi lấp biển đánh úp lại.

Da Luật Ngạn Thác hít một hơi, chân khí trong cơ thể bắt đầu lưu chuyển, tay phải chém ra, một công một thủ đem chưởng lực của đối phương đánh bật trở về.

Hai chưởng lực to lớn va vào nhau, tráng hán áo trắng kêu lên một tiếng, cơ thể như hòn đá bắn ra xa đập vào tường, thanh âm “răng rắc” vang lên, vách tường vỡ nát.

Mọi người đều hoảng sợ vô cùng.

Tang Trọng Dương thấy vậy, tự biết là lành ít dữ nhiều, dù sao cũng vẫn là chết, không bằng liều chết với hắn.

Ngay sau đó, hắn nén cơn đau trên người, nắm lấy trường kiếm bên cạnh, tung người chuẩn bị đánh lên Da Luật Ngạn Thác.

Võ công của Gia Luật Ngạn Thác đã đạt tới cảnh giới cao nhất, hắn có thể cảm nhận được tiếng gió đằng sau lưng, phát tay một cái, bẻ gãy nhánh cây bị tuyết bao phủ làm kiếm đỡ lấy đòn tấn công của Tang Trọng Dương.

Cổ tay Tang Trọng Dương run lên lật kiếm, mũi kiếm đâm vào cánh tay trái của hắn.

Da Luật Ngạn Thác thu nhánh cây về, tiếng “bang bang” vang lên, chạm vào nhau, hai người đều bay lên.

Kiếm trong tay Tang Trọng Dương chấn động, không làm thế nào có thể ngừng lại được, vang lên tiếng “ong ong” mãi không dứt.

Trong lòng hắn không khỏi kinh hãi, hắn không nghĩ tới nội công của Da Luật Ngạn Thác lại sâu không lường được, lấy nhánh cây làm kiếm mà có thể làm cho thanh kiếm trên tay hắn rung lên.

Sau đó Tang Trọng Dương vận khí, chiêu kiếm sắc bén tàn nhẫn, lấy nội lực thâm hậu làm cho thanh kiếm trở nên vô cùng sắc bén đánh ra đòn tuyệt chiêu, ánh sáng gợn sóng bao phủ thanh kiếm, lạnh tới tận xương.

Da Luật Ngạn Thác cười lạnh: “Chỉ bằng ngươi?”

Nói xong, giờ nhánh cây trong tay lên, mỗi chiêu đâm ra đều là hình cung, dựa theo ý nghĩ mà đánh, mỗi lần một chiêu, mạnh mẽ sắc bén vô cùng.

Tang Trọng Dương ra chiêu ngày càng chậm, bảo kiếm trong tay hấn tựa như càng ngày càng nặng.

Hấn cao giọng hét dài, lông mày dựng ngược, bảo kiếm trung cung tạt tiến, đó là dùng hết toàn lực được ăn cả ngã về không, một kích xoay chuyển trời đất!

Da Luật Ngạn Thác thấy chưởng lực mạnh mẽ ác liệt liền xoay tay lại chặn đòn...

Tang Trọng Dương hơi chuyển cổ tay, kiếm trong tay thu về bên hông, đâm thẳng vào ngực Da Luật Ngạn Thác.

Da Luật Ngạn Thác cuộn tay trái, hai ngón tay kẹp lấy thanh kiếm, kiếm trên tay phải đánh vào cổ tay Tang Trọng Dương, tuy là nhánh cây nhưng ở trong tay một người có nội công cao cường thì lại vô cùng cứng rắn.

Trong lòng Tang Trọng Dương kinh hãi vô cùng, liên tục lùi về phía sau.

Khí thế Da Luật Ngạn Thác của bức người, nhắm thẳng vào Tang Trọng Dương, hấn giờ tay lên, vận nội lực trong lòng bàn tay, đánh mạnh vào đỉnh đầu Tang Trọng Dương.

“Không.....”

Trong lòng Tần Lạc Y không ngừng run rẩy, nàng không kịp suy nghĩ, đã chạy tới chắn trước mặt Tang Trọng Dương, dùng thân thể

mềm mại ngăn lại sát chiêu của Da Luật Ngạn Thác.

Quyển 8 - Chương 11: Sự thật diệt quốc

Chưởng lực mạnh mẽ điên cuồng đột nhiên dừng lại.

“Y nhi.....” Tang Tấn và Tang Trọng Dương đồng thời kêu lên, giọng nói vừa vội vàng vừa sợ hãi, nhất là Tang Trọng Dương, muốn giữ lấy Tần Lạc Y nhưng không kịp nữa rồi! Một thân áo trắng đã chắn ở trước mặt hắn, ánh mắt rét lạnh của Da Luật Ngạn Thác đột nhiên trở nên sợ hãi, vội vàng thu chưởng lại.

Tuy rằng chưởng lực mạnh mẽ không đủ thương Tần Lạc Y nhưng nàng vẫn bị dính một chút chưởng phong, thân hình nhỏ nhắn liền ngã xuống đất.

“Y nhi.....”

Tang Trọng Dương không nghĩ tới Tần Lạc Y lại chắn trước mặt mình, hắn sợ hãi hô to, gắng gượng đau đớn trên người mình mà nâng Tần Lạc Y dậy.

“Bỏ tay của ngươi ra!”

Da Luật Ngạn Thác rống to một tiếng, ngay sau đó liền đá bay Tang Trọng Dương, đuổi tay ra, ôm chặt Tần Lạc Y vào lòng.

Đôi mắt cuồng vọng thoáng qua một tia lo lắng, nhưng ngay lập tức lại bị sự lạnh lùng thay thế.

“Tần Lạc Y, ngươi cho rằng bốn vương không nỡ giết ngươi sao?”

Da Luật Ngạn Thác nghĩ tới nàng, chết tiết thế nhưng lại đi chần chừ cho tên nam nhân khác, cơn giận bốc lên, hét lớn.

Tần Lạc Y thở phì phò, bản thân mình không bị kinh chướng đánh trúng nhưng nàng vẫn có thể cảm nhận được chướng này cường hãn như thế nào.

“Nếu giết người có thể làm cho người cảm thấy vui vẻ, vậy thì người cứ giết ta đi!”

Hơi thở nam tính này làm cho nàng cảm cảm thấy không thở nổi, đây là hơi thở của người mỗi đêm ôm lấy mình chìm vào giấc ngủ, còn tồn tại sự khỏe khoắn và cuồng quyến (1) của người phương Bắc, nhưng lại thuần khiết vô cùng. làm cho nàng càng lún sâu vào trong.

(1) cuồng quyến: mãnh liệt mà nóng nảy

Đáy mắt Da Luật Ngạn Thác trở nên tối sầm, bàn tay to nắm chặt thành quyền, từ ánh mắt ẩn nhẫn và khuôn mặt nghiêm túc của hắn bây giờ có thể nhận thấy được hắn đang tức giận thực sự.

“Da Luật Ngạn Thác, nếu ngươi là một hảo hán thì hãy thả Y nhi ra, là một đại nam nhân lại đi làm khó một cô gái thì đâu còn có bản lĩnh gì?” Tang Tấn thấy Da Luật Ngạn Thác đối xử với Tần Lạc Y như vậy thì gấp gáp hét lớn.

Tang Trọng Dương chống lên trường kiếm, cố nén thương tích đứng lên:

“Da Luật Ngạn Thác, ngươi mau buông Y nhi ra, ngươi...phốc...”

Tang Trọng Dương khí hỏa công tâm, chân khí trong người cũng bắt

đầu trở nên hỗn loạn, trong yết hầu trào lên một dòng nhiệt, máu đỏ lại tiếp tục phun ra.

“Tang đại ca...”

Trong mắt Tần Lạc Y tràn đầy sợ hãi, trong lòng cũng đau đớn gần chết.

Nàng liều mạng giãy dụa, thế nhưng, bàn tay của Da Luật Ngạn Thác giống như một cái kìm sắt, nắm chặt lấy eo nhỏ của nàng mà ôm vào trong ngực.

Hắn ngửa mặt lên trời cười to, trong mắt là sự lạnh lẽo mà Tần Lạc Y chưa bao giờ thấy qua.

“Bản lĩnh? Hừ! Bản vương có bản lĩnh gì tin rằng mọi người ở đây đã trông thấy rõ, bản vương cũng đã cho các người cơ hội, bản vương không dùng tới một binh một tốt nào. Nhưng đáng tiếc tài nghệ các người không bằng người thì có liên quan gì đến bản vương?”

Ngữ khí cũng như gương mặt tuấn dật của hắn đều không có một chút độ ấm nào, tiếng nói từ tính, như ma quỷ tràn đầy sự khinh thường.

Tần Lạc Y dừng lại, nàng nhìn quanh bốn phía.

Chỉ thấy sáu vị tráng hán bị Da Luật Ngạn Thác dùng nội công thâm hậu đả thương, không chỉ chấn thương ở lục phủ ngũ tạng mà còn gãy xương một cách nghiêm trọng.

Túy Văn Đình trong mắt Tần Lạc Y lúc này không còn tràn ngập tình thơ ý họa, đậm chất điền viên nữa, mà xung quanh bốn phía đều là

máu tươi, nhìn đến ghê người, cả đình giống như bị máu dội qua, chói mắt đến độ làm cho Tần Lạc Y trở nên hoảng loạn.

Ngày hôm này... là lạnh ít dữ nhiều!

Nàng cũng đã chuẩn bị tốt tâm lý, từ vẻ mặt đến sự tàn khốc ban nãy của Da Luật Ngạn Thác xem ra hẳn đang giận nàng tự tung tự tác, hẳn cho rằng nàng phản bội hẳn.

Trong không khí nồng đậm mùi máu tanh, hàn khí bao quanh mọi người.

Da Luật Ngạn Thác nhìn thẳng vào Tần Lạc Y trong lòng mình, ánh mắt lạnh lẽo giống như hàn đao đâm thẳng vào trong lòng nàng. Hẳn cười lạnh, nụ cười đó làm cho Tần Lạc Y không khỏi rung mình một cái.

Sau đó, hẳn buông nàng ra...

“Cha nuôi, Tang đại ca....” Vừa mới buông lỏng ra, Tần Lạc Y như con bướm xinh đẹp nhào về phía bọn họ.

Da Luật Ngạn Thác cười lạnh một tiếng, sau đó tiến đến trước mặt Tang Tấn.

“Tang lão tướng quân, bản vương vẫn không hiểu được ngươi vì sao lại hồ đồ như vậy, chẳng lẽ ngươi muốn mang một tấm tàng đồ cùng vào quan tài sao?”

Tang Tấn nghe vậy, ngửa đầu cười to, lại giống như đang châm chọc Da Luật Ngạn Thác, sau đó đôi mắt đục ngầu mà già nua của hắn nhìn thẳng vào Da Luật Ngạn Thác, lớn tiếng nói:

“Không sai, cho dù tang Tấn ta có chết, người cũng đừng mơ tưởng đến chuyện có được tàng đồ.”

Đáy mắt Da Luật Ngạn Thác hiện lên vẻ tàn nhẫn, âm trầm cười một tiếng, giọng nói như vang lên từ địa ngục, hắn nhìn Tang Tấn chăm chăm:

“Tang Tấn, người đã trở thành vong quốc nô, trở thành tù nhân rồi, còn làm anh hùng cái gì? Tỏ ra trung thành làm gì?”

Tang Tấn hừ lạnh một tiếng.

“Da Luật Ngạn Thác, người đừng tưởng rằng người Bột Hải chúng ta tham sống sợ chết. Tuy rằng chúng ta mất nước, nhưng mà người mãi mãi không bao giờ thắng được lòng trung thành với đất nước của chúng ta!”

Nói xong, hắn quyết liệt nhìn chăm chăm nam tử trước mặt.

Da Luật Ngạn Thác nghe vậy cũng không tức giận mà ngược lại giống như nghe được chuyện cười, nhưng trong mắt lại lạnh lẽo đến kỳ lạ.

“Bản vương rất tán thưởng lòng trung thành với ái quốc của Tang lão tướng quân, nhưng mà đáng tiếc, rất đáng tiếc, tất cả chỉ là người tự lừa mình dối người mà thôi!”

Trong lòng Tang Tấn cả kinh, trên mặt lại lộ ra thần sắc châm chọc, hắn cho rằng Da Luật Ngạn Thác chỉ đang nói đùa mà thôi.

Sau khi Da Luật Ngạn Thác thấy được vẻ mặt đó của Tang Tấn, lắc đầu thương tiếc, sau đó đưa tay vào trong ngực lấy ra hai tấm tàng đồ, giơ ra trước mặt Tang Tấn.

“Chẳng lẽ Tang lão tướng quân không muốn biết vì sao bản vương lại có được hai tấm tàng đồ này sao?”

Giọng nói trầm thấp phiêu đẳng trong không khí làm cho lòng người trở nên bất an.

“Hừ...Đương nhiên là người lấy từ trên người hai vị tướng Nguyên Dư và Huyền Dịch, Da Luật Ngạn Thác, người đã làm gì bọn họ rồi?”

Tang Tấn đau lòng nói, ánh mắt tràn đầy cừu hận, đồng thời trong lòng cũng dấy lên một chút bất an, hẳn cảm thấy hai vị tướng quân này đã gặp điều bất trắc, mà hung thủ chính là nam tử trước mắt hắn!

Da Luật Ngạn Thác nhếch môi, vẽ ra nụ cười tàn nhẫn: “Không sai, hai tấm tàng đồ này là bản vương lấy trên người bọn họ, nhưng....người vẫn nói sai một chỗ!”

Hắn cuồn cuộn nhìn Tang Tấn, nói ra từng câu từng chữ, giọng nói cũng làm cho người ta cực kỳ sợ hãi.

“Người muốn nói cái gì?”

Tang Tấn không phải là người ngu ngốc, hắn biết Da Luật Ngạn Thác còn chưa nói xong...

Khuôn mặt tuần dật của Da Luật Ngạn Thác lộ ra nụ cười tà ác, chậm rãi mở miệng nói:

“Bản vương không bắt giữ hai người kia, hai tấm tàng đồ này là bọn hắn tự mang tới, hơn nữa bọn hắn cam tâm tình nguyện giao cho bản vương!”

Da Luật Ngạn Thác cố ý dùng ngữ khí nhỏ nhẹ nhưng lại khiến cho lòng Tang Tấn sợ hãi khôn cùng.

Thân hình già nua của hắn run lên bần bật, mà Tang Trọng Dương ở một bên cũng ngây ngẩn cả người.

Cái gì? Làm sao có thể?

“Không thể như vậy, Da Luật Ngạn Thác, người đừng có mà nói bậy! Nguyên Dư và Huyền Dịch đều là người trung thành tận tâm, sao bọn họ có thể giao cho người, thật là hoang đường!” Tang Tấn quát lớn.

Không sai, đây nhất định là thủ đoạn của hắn, hắn là một kẻ có tâm kế, tuy rằng tuổi còn trẻ nhưng lòng dạ đã sâu không lường được.

Da Luật Ngạn Thác tiến tới gần Tang Tấn, trên mặt là nét cười không đổi:

“Tang lão tướng quân, người đang lo lắng! Điều này chứng minh được lời nói của bản vương ít nhiều cũng có tác dụng, hừ, vậy bản vương không ngại nói nhiều hơn một chút, thật ra người diệt nước Bột Hải của các người không phải là bản vương mà là vua của các người – Đại, Yên, Soạn!”

Hắn nở nụ cười tà ma, dẫn từng câu từng chữ với Tang Tấn, có thể tưởng tượng được những lời này có ảnh hưởng lớn như thế nào.

Quả nhiên, Tang Tấn, Tang Trọng Dương còn có cả Tần Lạc Y đồng thời ngây ngẩn cả người.

Không thể như vậy được —— Hắn đang nói dối!

Vua của bọn họ, Đại Yên Soạn lại đi hủy diệt quốc gia của chính mình? Đây là chuyện nực cười tới chừng nào!

Tang Tấn nhìn Da Luật Ngạn Thác, lạnh lùng nói:

“Xem ra Đông Lâm Vương không chỉ biết điều binh khiển tướng đánh trận, ngay cả kể chuyện cười cũng sống động như thật vậy!”

“Hừ!” Da Luật Ngạn Thác đứng thẳng người dậy, trong mắt tràn ngập sự châm biếm.

“Ta không phải đang kể chuyện cười, chỉ cần Tang lão tướng quân gặp hai người này thì sẽ rõ!”

Ngay sau đó, hắn lạnh lùng nói với binh sĩ phía sau lưng: “Mang người lên đây!”

Binh lính phía sau nghe lệnh, liền dẫn hai người kia tới, hai người đều có thân hình gầy gò.

Khi hai người kia xuất hiện trước mặt Tang Tấn, thân hình của hắn đột nhiên run lên, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tin được, hai người kia chính là Nguyên Dư và Huyền Dịch, nhưng mà trang phục Khiết Đan trên người bọn họ chứng tỏ bọn họ đã trở thành người Khiết Đan.

“Các ngươi ——”

Tang Tấn chỉ tay vào bọn họ, trong lòng có rất nhiều nghi vấn, nhưng hắn lại không biết phải hỏi như thế nào.

Da Luật Ngạn Thác tiến lên từng bước, lạnh lùng nói với hai vị tướng

quân:

“Xem ra các người phải giải thích cho Tang lão tướng quân một chút rồi!”

Đúng vậy, hai người kia chính là Nguyên Dur và Huyền Dịch, khi bọn hắn nhìn thấy Tang Tấn, trên mặt có chút mất tự nhiên, Nguyên Dur lo lắng gọi một tiếng: “Tang lão tướng quân!”

“Cha, đang xảy ra chuyện gì vậy?”

Tang Trọng Dương cố nén đau đớn, thất vọng hỏi, rõ ràng hắn cũng nhìn thấy y phục Khiết Đan trên người của hai người này.

Cơ thể Tang Tấn khẽ run rẩy, hai mắt già nua híp lại, bước từng bước tới gần bọn họ:

“Các người....rất cuộc là có chuyện gì? Tại sao các người lại trở thành người Khiết Đan?”

Hắn cảm thấy như có từng trận gió lạnh thổi qua, trái tim giống như bị hàng vạn mũi kiếm đâm vào, vạn phần đau đớn.

Huyền Dịch ngẩng đầu, bắt gặp ánh mắt của Tang Tấn, hắn cảm thấy có chút mất tự nhiên, thì thào nói:

“Hai tấm tàng đồ kia là chúng ta tự tay giao cho Đông Lâm Vương! Chúng ta đều không còn con đường nào khác, chúng ta cần có mạng sống, cái này là *nước chảy chỗ trũng*, người thường *chọn chỗ cao* để đi, chúng ta cũng tùy vào thời thế mà thay đổi thôi!”

“Các người có biết như vậy là bất kính với tiên vương không? Trước kia, khi tiên vương băng hà, chúng ta đã từng thề rằng, thứ nhất phải

chiếu cố thái tử thật tốt, thứ hai là phải tận lực bảo vệ tàng đồ của Bột Hải quốc không để rơi vào tay bọn man di, như thế nào? Chẳng nhẽ hai người các người đã quên rồi sao?”

Tang Tấn càng nói càng tức giận, từ khi hắn nhìn thấy hai người này mặc trang phục người Khiết Đan thì cũng đã hiểu được bảy tám phần, nhưng mà trong lòng hắn cũng vẫn rất tức giận, tuy rằng đã hết hy vọng, bọn họ không bảo vệ được trận địa cũng không nói làm gì, thế nhưng bọn họ lại tự mình dâng tặng hai bức tàng đồ kia, tiên đế...thần thật có lỗi với ngài!

Nguyên Dư nghe Tang Tấn nói như vậy, khẽ thở dài, nói: “Tang lão tướng quân, người cho rằng chúng ta nguyện ý làm như vậy sao? Làm người phải thức thời mới là một trang tuấn kiệt, quan trọng hơn nữa là khi chúng ta biết được nguyên nhân thực sự làm cho Bột Hải Quốc diệt vong thì tâm cũng đã trở nên nguội lạnh!”

Tang Tấn run rẩy, hắn dường như ngã ngồi xuống, khiếp sợ nhìn hai người trước mắt.

Quyển 8 - Chương 12: Sự thật khó chấp nhận

Cơn gió lạnh lẽo mang theo mùi máu tươi thổi quanh Túy Văn Đình, giống như tử thần tùy ý lấy đi sinh mạng mỗi người ở đây.

Thân thể Tang Tấn run rẩy, hắn đã chinh chiến xa trường nhiều năm vậy mà hôm nay lại vì lời nói của hai vị tướng mà hoảng hốt, môi run run hỏi:

“Nguyên Dur tướng quân, ý của ngươi là gì?”

Nguyên Dur nặng nề thở dài một hơi, đôi mắt nhìn Tang Tấn chứa đầy đồng tình và thương tiếc.

“Ai...Tang lão tướng quân, ta biết người một lòng trung thành với triều đình, một lòng trung thành với hoàng thượng, nhưng sự thật Bột Hải quốc diệt vong là do hoàng thượng của chúng ta – Đại Yên Soạn! Điều này là ta với Huyền Dịch tận mắt trông thấy, chính tai nghe thấy, làm sao có thể là giả được?”

Hắn thống khổ nói xong, từ trong ánh mắt bi thương của hắn có thể nhận thấy được đau đớn và phẫn nộ từ tận đáy lòng.

Tang Tấn liên tục lùi lại phía sau, cơ thể già nua bởi vì kích động mà trở nên đau nhức, hắn lập tức đưa tay đè chặt lấy chỗ đau.

“Cha....”

Tang Trọng Dương lão đạo bước lên đỡ Tang Tấn.

Mà Tần Lạc Y lúc này cũng cả kinh, vội vàng tiến lên.

Điều nàng quan tâm vào giờ phút này không phải là nguyên nhân thật sự diệt vong của Bột Hải quốc, nếu diệt quốc đã trở thành sự thật thì không còn gì cứu vãn nổi nữa, cho nên bây giờ điều nàng quan tâm là tình trạng của Tang Tấn.

Tang Tấn chịu đựng cơn đau, cố gắng đứng vững lại, ánh mắt sắc bén nhìn hai vị tướng quân trước mặt hỏi:

“Các người tận mắt thấy cái gì?”

Huyền Dịch nhíu mày bước lên phía trước, lo lắng nói với Tang Tấn:

“Tang tướng quân, lời chúng ta nói đều là sự thật, lúc Da Luật Ngạn Thác đang công phá kinh thành Bột Hải – Hốt Hãn thành thì quốc vương Đại Yên Soạn mặc tang phục dẫn theo hơn ba trăm người ra quy hàng, khi ấy Tang tướng quân đang thủ tại sa trường đương nhiên sẽ không biết sự việc này.”

Tang Tấn nặng nề hít một hơi, đương nhiên hắn không thể chấp nhận được sự thật này.

“Hừ...Ta thấy điều này là chỉ là lời nói một bên của hai vị tướng quân, các người sợ chết nên mới đầu hàng Da Luật Ngạn Thác, bây giờ lại đem tất cả tội danh đổ lên đầu quốc vương, các người thật quá đáng!” Tang Trọng Dương tức giận, lớn tiếng gào thét.

Hắn có chết cũng không tin người bán đứng quốc gia lại chính là quốc vương, đây là một chuyện đáng chê cười, đáng châm chọc cỡ nào.

Nguyên Dur nghe Tang trọng Dương chỉ trích mình như vậy cũng không tức giận mà chỉ bất đắc dĩ lắc đầu nói:

“Hai vị Tang tướng quân, chúng ta biết nhiều thế hệ Tang đều trung thành với triều đình, cho nên hai người nhất thời khó có thể chấp nhận được lời chúng ta vừa mới nói, nhưng sự thật vẫn là sự thật, Da Luật Ngạn Thác từ đầu tới cuối đều không có ép buộc ta với Huyền Dịch, là do trái tim của bọn ta trở nên nguội lạnh mà thôi!”

Nói xong, hắn thở dài một hơi mang theo cảm khái vô tận và cảm giác không thể làm gì.

Mà Huyền Dịch ở một bên cũng giống như vậy.

Tang Tấn ngẩn người, hắn vẫn như cũ không thể tin đây là sự thật, cứ lẩm bẩm:

“Không thể như vậy, tất cả đều không phải là sự thật!”

“Đây là sự thật!”

Da Luật Ngạn Thác thấy bộ dạng Tang Tấn như vậy thì trong lòng cũng dâng lên một chút thông cảm, hắn lạnh lùng đứng ở đó, trực tiếp đáp lại Tang Tấn.

Tang Tấn giương mắt nhìn Da Luật Ngạn Thác đứng cách mình không xa, hắn không nghĩ tới sẽ có một ngày hắn thua dưới tay một người trẻ như vậy, hắn mười lăm tuổi đã đem binh đi đánh giặc, chinh chiến sa trường mấy chục năm, lại có kết cục như ngày hôm nay.

Da Luật Ngạn Thác bước từng bước tới gần Tang Tấn, giọng nói bình thản, tàn nhẫn vạch trần sự thật này.

“Tang lão tướng quân vẫn luôn trung thành với triều đình, vậy chắc là người cũng biết rõ nội bộ Bột Hải quốc đã xuất hiện tranh giành quyền lực nghiêm trọng, nếu không thì một triều đại có hơn hai trăm năm lịch sử, một quốc gia rộng lớn, làm sao bản vương có thể tiêu diệt được trong một tháng ngắn ngủi chứ!”

Tang Tấn bắt đầu thở hổn hển, hắn vẫn không nhúc nhích nhìn thẳng Da Luật Ngạn Thác.

“Nguyên nhân để Khiết Đan chúng ta tấn công Bột Hải quốc chính là trong vương thất Bột Hải đang âm thầm đấu đá nhau. Tang tướng quân, có lẽ người biết rõ sau khi Đại Khâm Mậu chết một năm, trong vương thất diễn ra hai cuộc chiến đoạt vị đẫm máu, em trai Đại Khâm Mậu là Đại Nguyên Nghĩa dùng vũ lực cướp lấy vương quyền, tàn khốc trấn áp những người phản đối. Sau một năm chuẩn bị, cháu trai Đại Khâm Mậu là Đại Hoa Tự đoạt lại vương vị, sự việc này, Tang gia các người hắn là biết rõ nhất đi.”

Da Luật Ngạn Thác tiếp tục nói, hắn giống như một thẩm phán tàn nhẫn nhắc lại lần nữa những chuyện đen tối bên trong Bột Hải quốc.

Tang Tấn than một tiếng, vô lực gật đầu.

Sao hắn lại không biết việc này chứ, không những vương thất tranh đấu làm cho dân chúng lầm than, thật ra từ đời Đại Khâm Mậu, Bột Hải quốc đã bắt đầu xây dựng rầm rộ, dựng thành trì, xây cung điện, mục đích chính là bắt chước kinh thành Trường An của nhà Đường, tường thành cao ngất, lâm viên, đình đài, lầu gác che kín trong thành, xa hoa bậc nhất, khí thế tột đỉnh.

Mà những việc này tiêu tốn rất nhiều nhân lực, vật lực và tài lực, lại càng làm tăng thêm gánh nặng cuộc sống cho bá tánh.

Tệ hơn nữa, các quý tộc trong triều ngày càng trở nên sa đọa và xa hoa dâm dăng, để bảo vệ quyền lợi của mình, quân đội từ mấy vạn tăng lên thành mấy chục vạn, làm cho dân chúng không thể chịu nổi gánh nặng này.

Ở trong triều thì Tang Tấn là người có tiếng nói nhất, hắn thấy tình huống ti tiện này thì trong lòng đau xót, hắn nhiều lần dâng tấu sớ lên triều đình muốn quốc vương thay đổi ý định nhưng vẫn là không công mà về.

Da Luật Ngạn Thác nhìn Tang Tấn nhíu mày suy nghĩ rồi lại nhìn về phía Tần Lạc Y đang đứng bên cạnh Tang Tấn.

Ánh mắt tối sầm lại, cố hết sức coi nhẹ ý muốn ôm chặt nàng vào trong lòng.

Tần Lạc Y cảm giác có ánh mắt nóng bỏng trên đỉnh đầu mình, nàng vô thức ngẩng đầu nhìn lên, lại thấy nam tử ngông cuồng kia không có nhìn mình.

Chẳng lẽ lại là ảo giác?“Da Luật Ngạn Thác, ta thấy mục đích ngươi nói nhiều như vậy chính là muốn xóa bỏ tội danh xâm lược Bột Hải quốc của ngươi mà thôi!”

Tang Trọng Dương cảm hận quát.

Rõ ràng hắn đã thấy được ánh mắt hàm ý giữa Tần Lạc Y và Da Luật Ngạn Thác, lửa ghen trong lòng hắn tăng vọt, làm hắn nóng nảy phát điên lên.

Da Luật Ngạn Thác nghe vậy thì cười lạnh một tiếng, hắn híp mắt lại, trong nháy mắt một tia sáng lạnh lẽo phát ra:

“Nực cười! Bản vương dám làm dám chịu, cần gì hai chữ “xóa bỏ” này?”

Trong giọng nói hào phóng hàm chứa khí thế vương giả và bá đạo, hắn chưa bao giờ làm những việc nhỏ nhen như vậy, thật là làm trò cười mà!

Sau đó hắn lại mở miệng nói:

“Kể từ khi Đại Yên Soạn lên kế vị, làm việc ngu muội, trị quốc không thỏa đáng, làm cho mâu thuẫn trong Bột Hải quốc không ngừng trở nên gay gắt, không những thế lại thường xuyên gây chiến với Khiết Đan chúng ta, trong khi đó, việc tranh quyền đoạt vị trong vương thất vẫn tiếp diễn, cho đến cuối cùng, Đại Yên Soạn vẫn giữ nguyên được vương vị của hắn nhưng nguyên khí của Bột Hải quốc lại bị tổn thương nặng nề, biên cương một mảnh hỗn loạn, người người không chịu nổi cảnh thất bại ấy liền trốn tới Cao Ly. Tang lão tướng quân, những điều bản vương nói đều không có sai chứ?”

Đôi mắt lạnh lẽo không kiêng dè nhìn chăm chăm vào Tang Tấn, mỗi câu mỗi chữ đều có năng lực bức người, tựa như một thanh kiếm đâm thẳng vào trong lòng mỗi người.

Tang Tấn ngẩn người, hắn ngàn lần không nghĩ tới Da Luật Ngạn Thác lại có thể biết rõ nội bộ vương thất Bột Hải quốc như vậy, những chuyện này chỉ có hoàng thượng cùng với vài vị trọng thần mới có thể biết được, xem ra người này quả thực là thâm tàng bất lộ, lòng dạ sâu không lường được

“Cha, sao có thể như vậy được?”

Tang trọng Dương cũng kinh ngạc, vội vàng hỏi

Rõ ràng hấn không ngờ tới được quốc vương Bột Hải quốc lại làm ra những chuyện như vậy, hấn vẫn luôn trấn thủ kinh thành, mặc dù biết rằng trong triều đình vẫn luôn có chút hỗn loạn nhưng cụ thể như thế nào thì hấn không rõ.

Tang Tấn nặng nề thở dài một hơi, hấn nhìn Tang Trọng Dương, bất đắc dĩ nói:

“Trọng Dương, những lời hấn nói đều là sự thật, con có còn nhớ tháng chín năm bính thân, tướng quân Bột Hải quốc Thân Đức Đăng đem năm trăm người sáp nhập vào Cao Ly không?”

Tang Trọng Dương gật đầu, chuyện này hấn biết, lúc đấy chuyện này làm cho trong triều sóng to gió lớn, vì vậy đến bây giờ hấn vẫn còn nhớ rõ.

Trên khuôn mặt già nua của Tang Tấn tràn đầy sự ảm đạm, nói tiếp:

“Thật ra sau đó ba ngày, lại thêm lễ bộ Đại Hòa cùng với lão ti chính Đại Nguyên, công bộ Đại Phúc Mộ, hữu vệ quốc tướng quân Đại Thẩm Lý dẫn theo một trăm hộ dân rời đi.”

Trong mắt Tang Tấn hiện lên nỗi đau đớn, mỗi khi hấn nhớ tới việc này cũng cảm thấy rét lạnh trong lòng, mấy tháng gần gũi nghị định đã xảy ra biến hóa long trời lở đất.

Hấn thở dài, giọng đầy tang thương nói:

“Đến tháng mười hai, tả vệ quốc tiểu tướng quân cùng khai quốc Nam Phác Ngư dẫn một ngàn hộ dân sáp nhập với Cao Ly, quốc vương vì để yên lòng dân, ngoài số ít các trọng thần biết rõ chuyện này số còn lại đều không hề hay biết.”

“Cái gì?”

Tang Trọng Dương kinh hãi, hắn không nghĩ mọi chuyện hóa ra lại như vậy.

Da Luật Ngạn Thác hừ lạnh một tiếng, nói:

“Cho nên Khiết Đan chúng ta nhân thời cơ Bột Hải quốc sụp đổ này mà dẫn binh chinh phạt nên Bột Hải quốc mới bị diệt vong, đây là thuận theo ý trời mà thôi!”

Khóe môi nhếch lên, tàn nhẫn lạnh lẽo nói tiếp:

“Quốc vương Bột Hải quốc – Đại Yên Soạn mở cửa thành đầu hàng, sự phản kháng của tàn quân Bột Hải quốc đương nhiên cũng sẽ bị bản vương trấn áp một cách dễ dàng, vì vậy, bản vương lấy được năm ngàn dặm đất đai, hơn mười vạn binh lính, tất cả đều là nhờ quốc vương của các người ban tặng!”

Tang Trọng Dương căm giận nhìn Da Luật Ngạn Thác: “Hay cho một câu thuận theo ý trời, người nói thật là hay! Nói cho cùng thì người vẫn là người gây nên chuyện này!”

Than dài một tiếng:

“Trọng Dương, hắn nói không có sai, trời sinh quốc vương vốn đã bạc nhược, cha biết là như vậy, nhưng cha trăm ngàn lần không nghĩ tới hắn lại đầu hàng...” Tang Tấn đau đớn vô cùng mà nói.

Người bị diệt quốc thế nhưng vẫn nguyện trung thành với quốc vương, điều này hắn làm sao có thể chịu đựng được đây? Hắn nên đối diện với liệt tổ liệt tông của Tang gia như thế nào đây? Hắn phải

ăn nói với dân chúng Bột Hải quốc như thế nào bây giờ?

Từng cơn đau đớn vây quanh thân thể Tang Tấn, nhưng nỗi đau thể xác nào có thể so sánh được với nỗi đau trong lòng hắn lúc này cơ chứ?

Đúng vậy, Da Luật Ngạn Thác công chiến Bột Hải quốc là sự thật, nhưng cuối cùng cũng là do người trong quốc gia yếu đuối mà mất đi một quốc gia có mấy trăm năm lịch sử.

Nghĩ đến đây Tang Tấn đau lòng nhắm mắt lại, che đi nỗi đau đớn và bi ai trong đáy mắt.

“Cho nên, Tang lão tướng quân, người nên biết rằng, tàng đồ mà các người luôn coi trọng trong đó cất giấu ít nhiều những thứ đoạt được của dân chúng, cách nghĩ của người là đúng, đáng tiếc, đất nước không còn tồn tại, với tấm tàng đồ này người định mưu lợi gì cho dân chúng?”

Da Luật Ngạn Thác ngữ khí nguy hiểm nói, mang theo một chút ý châm chọc.

“Hừ! Nói tới nói lui, cũng chỉ là người muốn có được tấm tàng đồ kia mà thôi!”

Lửa giận trong mắt Tang Trọng Dương tựa như muốn giết người.

Mà lúc này, Tang Tấn ngửa đầu cười to, trong tiếng cười tràn ngập bi thương.

“Đúng vậy, là ý trời....tất cả đều là ý trời! Tang Tấn ta chinh chiến sa trường mấy chục năm, không ngờ lại rơi vào hoàn cảnh như thế này, nhưng mà, Da Luật Ngạn Thác.....”

Ánh mắt hần hồng hồng nhìn nam tử trước mặt:

“Lão phu một khi đã là người của Bột Hải quốc, cho dù như thế nào cũng không thể phản bội triều đình, bởi vậy, ngươi muốn tẩm tàng đồ cuối cùng kia, đợi kiếp sau đi....”

Nói xong, hần cướp lấy kiếm trong tay Tang Trọng Dương đưa lên cổ mình quét một đường, động tác cực nhanh làm cho hai người bên cạnh không kịp phản ứng.

“Cha...”

“Cha nuôi....”

Hai người sợ hãi, đồng thanh kêu lớn.

Quyển 8 - Chương 13: Sự mập mờ gây hiểu lầm

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, một hòn đá mạnh mẽ bay đến làm thanh kiếm trong tay Tang Tấn rơi xuống đất, vang lên âm thanh trầm đục.

Tang Tấn khó tin nhìn Da Luật Ngạn Thác.

“Cha nuôi, vì sao người phải làm như thế...” Tần Lạc Y sợ đến sắc mặt trắng bệch, mắt nàng ngấn lệ, nghẹn ngào nói.

Da Luật Ngạn Thác nhẹ nhàng phủi tay, sau đó nhìn Tang Tấn nói:

“Tang lão tướng quân, người hà tất gì phải đến đây tự làm khổ mình chứ? Trước đây bản vương đã từng nói qua, Tang lão tướng quân, ta vốn kính trọng người, miễn là người thành tâm nhờ vả, tình hình chắc chắn sẽ khác, Tang lão tướng quân vì sao không thử cân nhắc một chút xem sao?”

Lời lẽ sáng tỏ, mà lại có chút ý vị.

Trong không khí ngưng đọng hơi thở băng lãnh, cái lạnh như xuyên thẳng vào lòng người.

Tần Lạc Y dùng ánh mắt xa lạ nhìn Da Luật Ngạn Thác, rồi đột nhiên ngữ khí trở nên vô cùng lạnh nhạt:

“Da Luật Ngạn Thác, cha nuôi chỉ muốn quy ẩn giang hồ, chỉ muốn sống một cuộc sống bình thường, người cần gì phải ép buộc người,

lệnh cho cha ta đến xin hàng chứ? Người cương quyết như vậy, ta thấy cũng không phải là “kính trọng” như lời người nói, mục đích của người cũng chỉ là mảnh cuối cùng của tấm bản đồ kho báu mà thôi!”

Nàng không sợ chết mà đứng đó, một thân bạch y, cơ thể tuy mềm mại, nhưng lại tỏa ra khí thế kiêu ngạo, kiên cường.

Khóe môi Da Luật Ngạn Thác bất giác cong lên, đáy mắt bắt đầu bị ngọn lửa giận thiêu đốt, hắn từng bước một tiến lại gần Tần Lạc Y, bàn tay to lớn duỗi ra, dễ dàng nắm lấy chiếc cằm mềm mại của nàng.

“Quy ẩn giang hồ? Hừ, nàng cũng nghĩ như vậy sao?”

Thanh âm trầm thấp mà đầy quyến rũ thoáng chốc đã đắm vào trong lòng Tần Lạc Y.

Tần Lạc Y ngẩng đầu chống đỡ luồng hơi thở điên cuồng đang bao vây, đôi mắt nàng trong trẻo nhưng lạnh lùng đang mãnh liệt nhìn thẳng vào Da Luật Ngạn Thác.

“Không sai, hi vọng Đông Lâm Vương có thể thành toàn!”

Nàng khó khăn nói ra những lời này, cố gắng dồn hết tâm trí để quên đi nhưng trong lòng nàng lại đau đớn tựa như bị xé rách.

“Ha ha ha...”

Da Luật Ngạn Thác ngửa đầu cười to, sau đó hắn đột ngột kề sát khuôn mặt tuấn dật, cương nghị của mình vào sát mặt của Tần Lạc Y, gần đến mức nàng có thể nhìn thấy đôi mắt sáng như sao của hắn.

“Thành toàn để các người đạt được mục đích? Nàng vì Tang Trọng

Dương phản bội bản vương, nàng cho rằng bản vương sẽ lại đại nhân đại nghĩa như vậy sao?”

Nụ cười bên môi hắn tràn đầy vẻ mê muội cùng mờ ám, vẫn luôn quỷ quyệt mà tuấn mỹ vô song, hắn dùng ngữ khí chỉ có hai người nghe thấy, giọng nói mềm mại, khẩu khí tuy nhỏ, nhưng lại khiến người ta cảm thấy hương vị nguy hiểm.

Hơi thở đàn ông nóng rực lướt qua môi Tần Lạc Y, làm cho lòng nàng căng thẳng, ngay cả lui về sau cũng không được.

“Da Luật Ngạn Thác, người buông Y nhi ra!”

Tang Trọng Dương nhìn hành động mờ ám của Da Luật Ngạn Thác, trong phút chốc cơn giận không thể kiềm chế, cố nén đau đớn trên người, rút kiếm lao người đâm tới.

Da Luật Ngạn Thác không né không tránh, hắn thật sự không muốn động thủ nữa, phát tay một cái, hơn mười thị vệ Khiết Đan cấp tốc tiến lên, chắn trước mặt Da Luật Ngạn Thác, miễn cưỡng đem Tang Trọng Dương chặn lại.

Bởi vì bản thân Tang Trọng Dương đã trọng thương, cho nên khí lực cũng không bì kịp người khác.

“Tang đại ca...” Ánh mắt Tần Lạc Y căng thẳng, muốn tránh khỏi bàn tay to lớn của Da Luật Ngạn Thác.

“Trọng Dương...” Tang Tấn cũng lo lắng mà hô to.

Da Luật Ngạn Thác ôm chặt Tần Lạc Y vào trong lồng ngực: “Không ngờ Tang tướng quân lại khẩn trương với nữ nhân của bản vương như vậy.”

“Da Luật Ngạn Thác người nói cái gì? Y nhi là vị hôn thê của ta, tại sao lại là nữ nhân của người?” Tang Trọng Dương hiểu rõ Da Luật Ngạn Thác đang đả kích hắn, nhưng trong lòng vẫn tức giận.

“Diện mạo khuynh quốc như vậy, bản vương đương nhiên sẽ ưu tiên cho bản thân mình hưởng thụ!” Da Luật Ngạn Thác khế cười, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nữ nhân xinh đẹp trong lòng lên mà xem xét kĩ càng.

“Da Luật Ngạn Thác, người quá vô sỉ!” Tần Lạc Y nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Vậy sao?” Đôi mày rậm của Da Luật Ngạn Thác nhướn lên, trong ánh mắt vẫn lạnh lẽo như băng: “Nàng hằng đêm ở cùng với bản vương trong tấm cung, dựa vào nhiệt độ cơ thể của bản vương mới có thể đi vào giấc ngủ, lẽ nào bản vương nói sai rồi sao?”

Da Luật Ngạn Thác qua loa giải thích, lời nói tràn đầy vẻ mờ ám khiến kẻ khác hiểu sai.

Tần Lạc Y lão đảo hít một hơi, thân thể khế run rẩy, nàng hiểu rõ Da Luật Ngạn Thác nói như vậy chính là muốn Tang Trọng Dương hiểu lầm.

Quả nhiên, Tang Trọng Dương bị thương nhìn Tần Lạc Y: “Y nhi, lời hắn nói có thật không?”

Trong lòng Tần Lạc Y dâng lên một nỗi bi ai, nàng không muốn giải thích cái gì, bởi vì trong hoàn cảnh như vậy, hiểu lầm lại càng nhiều, Da Luật Ngạn Thác lúc nào cũng có biện pháp khơi mào sự hiểu lầm.

Tang Trọng Dương cảm thấy máu toàn thân đều bị đảo ngược, hắn

siết chặt nắm tay, chỉ hận bản thân võ công không bì kịp kẻ khác, nếu không nhất định hẳn sẽ đoạt Tần Lạc Y từ trong tay Da Luật Ngạn Thác về.

Da Luật Ngạn Thác cười tàn nhẫn: “Tần Lạc Y là người của bản vương cho nên tất cả mọi thứ của nàng...”

Hắn đưa một ngón tay, ôn nhu đặt lên cằm Tần Lạc Y: “Là của ta!” Nói xong, trước sự chứng kiến của nhiều người liền hôn cánh môi anh đào đỏ mọng của nàng, nồng nàn mà uyển chuyển.

“Y nhi...” Tang Trọng Dương hô to một tiếng, miệng phun đầy máu tươi.

Tần Lạc Y không nghĩ tới Da Luật Ngạn Thác lại vô sỉ như vậy, tàn nhẫn cắn lên đôi môi đang xâm chiếm của hắn, giữa chân mày Da Luật Ngạn Thác cau lại, lợi dụng giây phút hắn lơ là, Tần Lạc Y đẩy mạnh hắn ra, chạy đến bên cạnh Tang Trọng Dương.

“Tang đại ca, huynh sao rồi?” Tần Lạc Y thương tiếc nhìn Tang Trọng Dương.

Da Luật Ngạn Thác vươn ngón tay lau đi vết máu trên môi, ánh mắt hung tợn nổi lên ngọn lửa tà dị nhìn đôi nam nữ kia, toàn thân hắn tỏa ra hơi thở khát máu khiến người khác lo sợ, thị vệ đứng gần Đông Lâm Vương cũng bị khí thế kỳ dị này làm cho sợ hãi đến nỗi liên tục đổ mồ hôi hột, trong lòng run rẩy không thôi.

Tang Tấn chứng kiến cảnh tượng như vậy, trong lòng cũng biết tất cả đã không thể cứu vãn, hắn hét lớn:

“Da Luật Ngạn Thác, mảnh bản đồ cuối cùng lão phu có thể cho ngươi, nhưng điều kiện đầu tiên là ngươi phải buông tha cho con trai

ta và Y nhi! Không được quấy nhiễu đến chúng!”

“Cha, người không cần làm như vậy.” Tang Trọng Dương nghe thấy vậy, lập tức nôn nóng nói.

Tang Tấn giờ tay lên, ra hiệu Tang Trọng Dương không được nói.

Mà Tần Lạc Y cũng không dám nhìn thẳng vào Tang Tấn.

Quyển 8 - Chương 14: Tình nguyện trăm luân

Chăn mỏng gối nhỏ, chợt cảm giác được mùi vị ly biệt.

Trần trọc mấy canh giờ lạnh lẽo, muốn qua lại giấc ngủ.

Đến cùng vẫn không ngủ được, một đêm dài như một năm.

Vừa muốn đợi người xuất chinh quay về, lại vừa không biết làm sao để tranh giành, cuối cùng thành tính toán.

Muôn vàn suy nghĩ, nhiều cách giải thích, chỉ ghét nơi cô đơn lạnh lẽo.

Tâm tư cả đời ta lại thua giọt nước mắt của người.

Lạnh lẽo, cuồng phong như cuốn sạch tất cả, bí mật mang theo hơi thở cướp đoạt trời sinh của người đàn ông...

Da Luật Ngạn Thác sao lại có thể nói điều kiện với nô bộc, lửa giận của hắn hoàn toàn bị Tần Lạc Y khơi mào lên, hắn không để ý đến lời nói của Tang Tấn, ánh mắt nguy hiểm nửa híp lại. Hắn giống như một con diều hâu đẹp đẽ đang chao liệng trên không trung, sắc bén mà kiêu ngạo.

Nội tâm Tần Lạc Y run rẩy mãnh liệt, nàng không biết trong lòng Da Luật Ngạn Thác lúc này đang nghĩ điều gì, nhưng nhìn vẻ mặt âm u của hắn, chắc chắn hắn sẽ không dễ dàng buông tha cho bọn họ.

Ánh mắt như từng mũi nhọn giá rét đảo qua từng tấc da thịt trên khuôn mặt mỗi người, giọng nói cũng giống như khuôn mặt, không hề có độ ấm:

“Bản vương từ trước đến nay không thích bị người khác uy hiếp!”

Ngay sau đó, hắn đưa mắt nhìn sang Tang Trọng Dương, hừ lạnh một tiếng:

“Tang lão tướng quân, người chớ quên trong tay bản vương đã có hai mảnh bản đồ, cho dù không có mảnh bản đồ còn lại, cùng lắm thì bản vương tiêu hao nhân lực vật lực nhiều hơn một chút mà thôi! Người cho rằng mảnh bản đồ cuối cùng kia có thể là bùa hộ thân sao? Trừ phi...”

Lời nói Da Luật Ngạn Thác chuyển hướng, trên khuôn mặt tươi cười xẹt qua một tia ma mị:

“Tần Lạc Y tự nguyện trở thành “nô” của bản vương!”

Lời nói của Da Luật Ngạn Thác giống như phá thạch kinh thiên, mạnh mẽ nện một quyền đau đớn vào trong lòng Tần Lạc Y.

Nàng hiểu rõ ý của từ “nô” trong câu nói của hắn.

Từ “nô” này cũng không phải thân phận của nàng trước đây trong Đông Lâm Vương phủ, nếu như lần này nàng theo ý hắn thì có nghĩa là tất cả tôn nghiêm của nàng sẽ mất đi, tất cả tự do đều không còn. Nàng sẽ trở thành “nô” theo đúng nghĩa của hắn!

Từ vẻ mặt ngông cuồng cùng giọng nói mang đầy tính chiếm hữu của hắn, nàng hoàn toàn có thể tưởng tượng ra cuộc sống sau này của nàng sẽ ra sao!

“Da Luật Ngạn Thác, Tang Trọng Dương ta dù có chết, cùng không cho phép người mang Y nhi đi!”

Tang Trọng Dương một tay che ngực, khuôn mặt tuần dật vì đau đớn mà có chút méo mó.

Đôi mắt lạnh lẽo của Da Luật Ngạn Thác xẹt qua ý cười đầy tàn nhẫn, hắn nhìn về phía Tang Trọng Dương, giọng nói trầm thấp, ngữ khí tràn ngập vẻ xem thường và mỉa mai:

“Chỉ bằng người? Chỉ e rằng dù người có chết, cũng không thể giữ được nữ nhân này!” Giọng nói của hắn cuồng ngạo mà vô cùng dọa người.

Đáy lòng Tần Lạc Y tràn ngập sự rét lạnh, giờ khắc này toàn thân Da Luật Ngạn Thác tràn ngập mùi vị của máu, khiến nàng cảm thấy xa lạ vô cùng.

Nàng từ bên người Tang Trọng Dương đứng lên, gió thổi nhẹ nhẹ làm quần áo nàng khẽ lay động, mái tóc nàng cũng tung bay theo gió.

Nàng trong trẻo lạnh lùng giống như đoá u lan trong thâm cốc, duyên dáng, xinh đẹp mà không hề có phương hướng.

“Da Luật Ngạn Thác, ta có thể đáp ứng người, nhưng mà...”

Giọng nói của Tần Lạc Y lạnh lùng không gì sánh được, trong đáy mắt nàng cũng không hề có tình cảm, làm cho Da Luật Ngạn Thác không nhìn thấu tâm tư của nàng.

Nàng thoáng nhìn bốn phía một chút, ánh mắt đảo qua Tang Tấn và Tang Trọng Dương, tiếp tục nói:

“Nhưng mà người nhất định phải buông tha cho cha nuôi cùng Tang đại ca!”

“Y nhi... con qua đây, không được nói điều kiện cùng hần! Mạng của cha nuôi dù có chết cũng không có gì phải luyến tiếc!” Tang Tấn đau đớn hô to.

Mà trong mắt Tang Trọng Dương cũng nổi đầy tơ máu, hần dùng lực kéo Tần Lạc Y lại:

“Y nhi, Tang đại ca tuyệt đối không để cho muội đi cùng hần!”

“Da Luật Ngạn Thác, thứ người muốn chẳng qua chỉ là bản đồ, có sao phải làm khó dễ Y nhi?” Tang Tấn khó chịu quát lớn với Da Luật Ngạn Thác.

Thế nhưng trong lòng hần lúc này cũng đã mất đi lòng tin, bởi lẽ lời của Da Luật Ngạn Thác vừa nói cũng không phải không có lý.

Bảo vật của nước Bột Hải thiết kế tinh vi, chia nhỏ khéo léo, nhưng cũng không phải không có cách làm lại.

Như Da Luật Ngạn Thác nói, hần đã đoạt được hai mảnh bản đồ, nếu đoạt được mảnh thứ ba, chẳng qua chỉ là xác thực địa điểm dễ hơn một chút, nhưng nếu không đúng sự thật, cũng không tiếc tiêu hao nhân lực vật lực tới tìm, cuối cùng chắc chắn cũng tìm được.

Tang Tấn sợ rằng mảnh bản đồ này cũng không thể trở thành bùa hộ mệnh cho tất cả mọi người!

Quả nhiên, sau khi Da Luật Ngạn Thác nghe xong liền lạnh lùng cười, từng chữ như châu ngọc, lời nói lại tựa như gió lạnh đâm vào lòng Tang Tấn và Tang Trọng Dương:

“So với mảnh bản đồ cuối cùng kia, bản vương lại càng thêm muốn.....nữ tử này hơn.”

Hắn đem mũi nhọn quay về Tần Lạc Y, ngữ khí mang đầy vẻ khinh thường và cuồng bạo không chừa lại đường sống cho bất kỳ ai!

Không sai, hắn thay đổi chủ ý, thật ra nắm tay của nàng buông ra trong nháy mắt, hắn lại thay đổi ước nguyện ban đầu.

Da Luật Ngạn Thác thà rằng không lấy mảnh bản đồ cuối cùng, cũng muốn bắt nữ nhân kia trở về, hắn muốn nàng nếm thử tư vị bị khuất nhục (1) đến tận cùng là như thế nào.

(1) khuất nhục: áp bức và lăng nhục

“Ngươi...” Dự cảm không lành trong lòng Tang Tấn ngày càng mãnh liệt.

Tần Lạc Y cười thê lương, nàng nhìn về hướng Da Luật Ngạn Thác:

“Ngươi còn chưa trả lời ta!”

Da Luật Ngạn Thác đi tới trước mặt nàng, nhẹ nhàng cầm lên một lọn tóc dài của nàng, hương thơm nhàn nhạt vấn vít, quanh quẩn bên mũi hắn, bên môi khẽ nhếch một nụ cười khó đoán:

“Không thành vấn đề, bản vương đồng ý với nàng! Chỉ cần nàng ngoan ngoãn theo bản vương, bản vương sẽ tha mạng cho những người có liên quan ở đây!”

“Y nhi...” Tang Trọng Dương cảm thấy trái tim mình như bị bóp nát.

Đáy mắt Tần Lạc Y hiện lên sự đau đớn, người đàn ông Da Luật Ngạn Thác này, trời sinh có sức mạnh và thủ đoạn như lang sói cùng tư tưởng xâm lược mãnh liệt, làm sao có thể là loại người đem lòng trắc ẩn trao cho người khác chứ ?

Mà lúc này, Tang Tấn ở một bên ngửa mặt lên trời huýt một tràng sáo dài, thanh âm rảnh rỗi mà thê lương, ngay sau đó miệng hắn phun ra máu tươi.

“Cha nuôi...”

Tần Lạc Y đột ngột thốt lên, nhưng bất đắc dĩ ,cơ thể nàng đã bị Da Luật Ngạn Thác mạnh mẽ nhốt lại, trong lòng hắn đã bắt đầu tràn ngập sự bất an...

Quyển 8 - Chương 15: Tình sát

Tang Tấn nhìn Da Luật Ngạn Thác suy tư: “Người định mang mạng sống của lão phu ra để uy hiếp? Đất nước đã diệt vong, lão phu sống trên đời còn ý nghĩa gì?”

Nói xong, ông vung kiếm đâm vào chính mình.

“Cha...”

“Cha nuôi...”

Tang Trọng Dương và Tần Lạc Y lớn tiếng hét lên, mà mọi người cũng khiếp sợ vì hành động của ông.

“Buông ta ra, người buông ta ra.” Tần Lạc Y gần như phát điên, nàng liều mạng đánh vào người Da Luật Ngạn Thác, nước mắt thi nhau rơi xuống.

Cha nuôi... lòng của nàng đã tan nát...

Da Luật Ngạn Thác không ngờ Tang Tấn lại kiên quyết, không chút do dự chọn cách chết này, hắn vô ý buông lỏng tay ra.

“Cha nuôi...” Giọng nói thê lương của Tần Lạc Y vang vọng quanh Túy Văn Đình.

Tang Tấn vô lực nằm trên mặt đất, tuyết trắng xung quanh đã dính đầy máu tươi của ông, vậy là Tang Tấn đã dứt khoát đâm thanh kiếm

kia vào cơ thể, nhìn thấy vậy trái tim của Tần Lạc Y như bị vỡ tan ra thành từng mảnh.

Tang Trọng Dương khó khăn đỡ Tang Tấn ngồi dậy, trong mắt chứa vụn phần bi thương, thống khổ nói: “Cha, vì sao người phải làm như vậy?”

Tang Tấn nhìn Tang Trọng Dương một lúc, giọng nói khàn khàn, vô lực vang lên: “Trọng Dương...Cha...Đi trước một bước... Con bảo trọng... khụ...” Ông lập tức phun ra đầy máu tươi.

“Cha nuôi...” Đôi mắt của Tần Lạc Y đã mờ đi vì hơi nước, trong phút chốc, nước mắt nàng thi nhau rơi xuống, “Không, cha nuôi, người không thể chết.”

Ánh mắt Tang Tấn dần dần tan rã, ông đưa mắt nhìn Tang Trọng Dương và Tần Lạc Y, “Y nhi, Trọng nhi... các con... các con không nên vì cha mà báo thù... cho dù cha không chết... cũng đã là người vô dụng... không giống...!”

Tần Lạc Y hiểu rõ lúc này Tang Tấn đang dần mất đi ý thức, thế nhưng nàng không còn cách nào, tuy nàng tinh thông y thuật, nhưng lại không thể cứu được người thân của mình.

Đôi môi nàng bắt đầu run rẩy, trái tim tựa như bị ai đó khoét một lỗ, máu trong người như đang dần cạn khô theo thời gian.

“Y nhi...” Tang Tấn khó khăn kêu lên.

“Cha nuôi.” Tần Lạc Y đau đớn khóc, nắm chặt lấy tay Tang Tấn.

Tang Tấn nhướng mày, nhưng không thể phát ra bất kì một tiếng động nào, ông đã không còn đủ hơi sức, bất đắc dĩ đành đưa mắt

nhìn trâm ngọc của Tần Lạc Y.

Tần Lạc Y biết ý đồ của cha nuôi, vội vàng nói: “Cha nuôi, Y nhi hiểu rõ.”

Thanh âm nghẹn ngào, nước mắt nàng như hạt ngọc không ngừng rơi xuống.

Trong lòng Tang Trọng Dương cũng tuyệt vọng vô cùng, bởi vì hắn hiểu rõ nếu như cha còn có thể cứu chữa được, Y nhi nhất định sẽ tìm cách.

Tang Tấn khó khăn nở một nụ cười, nụ cười này của ông lại không hề an nhàn, sau đó, một giọng nói rất nhẹ tựa hồ như không muốn ai nghe thấy cất lên: “Tiên đế...Tang Tấn đến cùng người!”

Nói xong, thân thể khẽ run lên, chút sức lực còn lại cũng dần dần tiêu tán, ông từ từ nhắm mắt lại...

“Cha...” Tang Trọng Dương đau đớn rống to lên.

Tần Lạc Y nắm bàn tay lại thật chặt, thân thể nàng không ngừng run rẩy

“A...” Tiếng nàng thê lương

Hận! Nàng rất hận!

Cách đó không xa, Da Luật Ngạn Thác trông thấy một màn này, sự sùng ái mãnh liệt trong mắt hắn thoáng qua một tia đau lòng, không phải vì Tang Tấn, mà vì Tần Lạc Y, nàng cứ như vậy, không hề khống chế bản thân mà phát tiết ra ngoài, hắn chưa từng thấy nàng như vậy, từ trước đến giờ Tần Lạc Y vẫn luôn tĩnh lặng như u lan,

có lẽ lúc này đây, đáy lòng nàng đang đau đớn tột cùng.

Hắn bất động đứng đó, nữ nhân kia.....việc này thủy chung không bỏ xuống được.

“Ngươi đâu!” Giọng nói trầm thấp ra lệnh.

“Dạ, xin Vương thượng phân phó.” Một thị vệ tiến lên.

Da Luật Ngạn Thác nhìn về phía cách đó không xa, nói: “Hậu táng Tang lão tướng quân thật long trọng.”

Lúc này đây, hắn đã tự mình hết lòng hết sức nghĩ cách! Tần Lạc Y, chỉ vì Tần Lạc Y!

“Dạ” Thị vệ vội vàng đáp.

“Da Luật Ngạn Thác!” Tần Lạc Y hít thở khó khăn, đứng bật dậy.

Bộ áo trắng của nàng dính đầy máu của Tang Tấn, ngay sau đó nàng cầm lấy thanh kiếm bên người Tang Trọng Dương, đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng hiện lên vẻ ai oán cùng thống hận vô cùng.

“Ta giết ngươi!” Nàng hét lên một tiếng thê lương, thanh kiếm trong tay vung lê đâm thẳng về phía Da Luật Ngạn Thác...

Da Luật Ngạn Thác không né không tránh, thân thể to lớn vững vàng đứng đó, vẫn không hề nhúc nhích!

“Bảo vệ Vương thượng!” Một đám thị vệ ngay lập tức vây quanh trước mặt Da Luật Ngạn Thác, lạnh lùng chĩa vũ khí về phía Tần Lạc Y.

“Lui ra!” Da Luật Ngạn Thác rống to, đáy mắt đột ngột ánh lên vẻ lạnh lùng.

Bọn thị vệ kinh hãi, chỉ có thể tuân mệnh lui ra, bọn họ không rõ Vương thượng muốn làm gì, chẳng lẽ ngài định đứng yên đó để mặc cho người kia đâm mình một nhát sao?

Da Luật Ngạn Thác hừ lạnh một tiếng, hấn tiến lên một bước, liếc qua đôi mắt tràn ngập nước mắt của Tần Lạc Y, giọng nói lại lạnh lùng không hề có độ ấm: “Nàng muốn giết bản vương?”

Tần Lạc Y ngẩng đầu lên, lửa giận trong mắt như trực chờ phun ra. Vì sao? Hấn vì sao lại hăm dọa nàng? Vì sao hấn không thể buông tha cho nàng?

“Đúng, ta hận không thể băm vằm ngươi ra thành từng mảnh!” Nàng la lớn.

Gió, xuyên qua khoảng cách giữa hai người, mang theo mùi máu tanh cùng hàn ý nồng đậm...

“Tốt! Tốt lắm!” Da Luật Ngạn Thác cười đến điên cuồng, toàn thân hấn tản mát ra loại khí chất kiêu ngạo, ngông cuồng, sau đó hấn thu lại ý cười, đôi mắt sắc bén hứ chim ưng nhìn thẳng vào Tần Lạc Y:

“Bản Vương đứng ở đây, nếu nàng muốn mạng bản vương, được, cứ việc lấy!”

“Vương thượng...!” Bọn thị vệ kinh hãi, kêu lên thất thanh.

Tần Lạc Y cười lạnh một tiếng, “Ngươi cho rằng ta không dám giết ngươi sao?”

“Nàng muốn mạng bản vương cũng không phải chỉ là ngày một ngày hai, khi ngân châm hạ xuống, bản vương đã cảm nhận được sát ý của nàng!” Da Luật Ngạn Thác cố hết sức nén lại đau đớn trong lòng mà nói ra.

“Được, vậy thì người chờ chết đi!” Đáy lòng Tần Lạc Y nguyền lạnh, lần thứ hai vung kiếm trong tay lên, nàng đâm thẳng vào vị trí tim của hắn...

Thông thạo y thuật nên nàng biết rõ, chỉ cần một kiếm, có thể kết thúc sinh mạng của hắn!

Quyển 8 - Chương 16: Duyên nợ ba đời

Thanh kiếm tỏa ra hàn khí đang đâm thẳng về phía Da Luật Ngạn Thác, nhưng hăn ngay cả châu mày cũng không có, đôi mắt sắc bén như chim ưng u ám nhìn thẳng vào Tần Lạc Y

Kiểm chỉ còn cách Da Luật Ngạn Thác một khoảng nhưng khi sắp đâm vào ngực hăn thì đột ngột dừng lại.

“Y nhi, nàng nguyện ý cả đời này ở bên cạnh ta không?”

“Cả đời?”

“Đúng, không chỉ cả đời mà còn có kiếp sau, ta muốn Tần Lạc Y nàng đời đời kiếp kiếp ở bên ta!”

Những lời Da Luật Ngạn Thác từng nói không ngừng xoay vòng trong đầu Tần Lạc Y, tựa như tơ nhện đang siết chặt lấy lòng nàng.

Một giọt lệ, rơi trên má của nàng, như kinh động ngàn vạn đóa hoa...

“Không...”

Kiểm từ trong tay nàng rơi xuống đất, Tần Lạc Y đè chặt ngực, nàng hiểu rõ người đàn ông trước mặt này vì sao không né tránh, vì sao lại dùng ánh mắt kiên định này nhìn nàng.

Hăn chưa bao giờ lừa gạt nàng, mà nàng cũng biết không thể tiếp tục lừa gạt bản thân mình, khi nàng cầm thanh kiếm vung tới, nàng

biết mình đã thua rồi, vì một kiếm này nàng không thể tự tay hạ xuống được.

Tần Lạc Y cười khổ, trong lòng nàng cũng dâng lên một nỗi bi ai, bởi vì cái gì mình cũng không thể làm được, nàng không thể giúp cha nuôi bất kì việc gì, cũng không đủ sức giúp Tang đại ca việc gì, thậm chí còn không thể giúp bản thân mình làm một chút gì đó!

“Y nhi...” trên gương mặt anh tuấn của Tang Trọng Dương hiện lên vẻ đau khổ.

Trái tim hắn như đang rơi xuống một cái động không đáy, liên tục chìm xuống, hắn nhìn về mặt đầy vẻ trách móc của Tần Lạc Y, cũng thấy rõ tình yêu thương không dành cho hắn trong đáy mắt nàng.

Không sai, hiện tại hắn có thể khẳng định, Tần Lạc Y đã yêu người đàn ông kiêu ngạo kia.

Trái tim trong lồng ngực Tang Trọng Dương đập phồng bất định, sự đau lòng cũng không còn cách nào có thể kiềm chế.

Lông mày Da Luật Ngạn Thác ngưng trọng, hắn chậm rãi bước lên phía trước, ngón tay thon dài nâng khuôn mặt ngấn lệ của Tần Lạc Y lên, cố gắng đè nén, ẩn nhẫn sự đau lòng của bản thân với khuôn mặt đầy nước mắt của nàng xuống.

“Bản vương đã từng nói, trên đời này chỉ có một người có khả năng giết chết bản vương, người này chính là nàng, nhưng nàng lại liên tiếp thất bại, điều này nói lên trong lòng nàng từ lâu đã cảm động trước chân tình của bản vương, duyên nợ ba đời, đã là số kiếp không tránh khỏi, nàng cần gì phải trốn tránh!”

Giọng nói kiêu ngạo và sùng nịnh cùng lời nói sắc bén đâm sâu vào

nội tâm Tần Lạc Y.

Ánh mắt Tần Lạc Y dần dần trở nên lạnh lùng, một thân bạch y khiến nàng càng thêm cô đơn vắng lặng, nàng nở nụ cười thê lương:

“Được, duyên nợ ba đời, Da Luật Ngạn Thác...” Ánh mắt ai oán lạnh lẽo trực tiếp nhìn thẳng về phía hắn.

“Người đã quen cao cao tại thượng, không thể hiểu được sinh mệnh đáng quý thế nào, trong mắt người, những người tồn tại dưới chân người, mỗi sinh mệnh chỉ như loài giun dế, một người không biết quý trọng sinh mệnh người khác như người, xứng đáng yêu Tần Lạc Y ta sao?”

Ánh mắt Da Luật Ngạn Thác đột ngột chuyển lạnh, bàn tay to siết chặt nàng, “Nàng nói cái gì? Có bản lĩnh thì nói lại cho bản vương xem!”

Hắn chưa bao giờ bận tâm tới ánh mắt và lời nói của người khác, dù cho ở trên triều đình, hắn cũng luôn luôn kiêu ngạo, nhưng, nàng thì khác, nàng không được nghĩ hắn như vậy!

Vẻ mặt Tần Lạc Y không hề kinh sợ, đáy mắt càng thêm lạnh lẽo, đối mặt với cái chết của cha nuôi, nàng không được phép thờ ơ, mà nàng cuối cùng cũng hiểu rõ, chính là...

Đời này đã định nàng và người đàn ông này không được phép yêu nhau!

Áo trắng phiêu nhiên, tóc dài như thác nước đổ xuống, trong giọng nói hàm chứa sự lạnh lẽo cũng hàn ý nồng đậm:

“Da Luật Ngạn Thác, ngươi muốn nghe có đúng không? Được...”

Nói xong, nàng chậm rãi đi về phía thi thể của Tang Tấn, khẽ nâng tà váy lên, nàng quỳ xuống, lòng đau như dao cắt, nhưng nàng lạ cố kìm lại.

Nàng nhẹ tay vuốt qua thi thể Tang Tấn, trong mắt ứa lệ:

“Cha nuôi, lúc còn sống người từng bắt Y nhi thề, Y nhi tùy hứng không nghe, ngày hôm nay, trước mặt người Y nhi xin lập lời thề...”

Sau đó nàng vươn mình, sắc mặt nghiêm trọng dị thường:

“Ta, Tần Lạc Y hôm nay trước trời xanh xin thề, đời đời kiếp kiếp cũng không yêu người đàn ông Da Luật Ngạn Thác này, nếu không... sẽ chịu nỗi đau như ngàn mũi khoan đâm vào.”

Bàn tay như bạch ngọc cầm thanh kiếm dính đầy máu, vung lên lộn tóe trước ngực, thanh kiếm xoẹt qua, một lọn tóc đen rơi xuống.

Gió lạnh cùng âm thanh lạnh lẽo của Lạc Y vang vọng quanh Túy Văn Đình.

Tần Lạc Y quay lưng về phía Da Luật Ngạn Thác, nên nàng không thể thấy được bi thương sâu trong đáy mắt kia.

Mà Da Luật Ngạn Thác cũng không có cách nào với bóng lưng trong trẻo nhưng lạnh lùng của nàng, nhìn lệ từ trong hốc mắt nàng rơi xuống...

“Tần Lạc Y , nàng cho rằng như vậy bản vương sẽ buông tha cho nàng? Nàng nói rằng bản vương không xứng đáng yêu nàng, được, vậy thì từ nay, mỗi ngày bản vương sẽ khiến nàng phải sống trong nhục nhã và đau khổ ”

Ngay sau đó hắn phi thân lên ngựa, thân thể cao lớn vững vàng ngồi

trên lưng ngựa, hấn cao cao tại thượng là thế, trong mắt tất cả mọi người hấn vĩn vĩn cao ngạo như vậy.

Tần Lạc Y tuyệt nhiên đã nhóm lên lửa giận trong lòng hấn, nói hấn cường ngạnh cũng tốt!

Tần Lạc Y bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn nam nhân toàn thân đều tỏa ra hơi thở điên cuồng cách đó không xa.

Da Luật Ngạn Thác hừ lạnh một tiếng.

“Nàng đừng trách bản vương lật lọng, có trách là trách lúc trước nàng không dùng một châm giết chết bản vương trên giường! Người đâu!”

Bàn tay to kéo mạnh dây cương, lời nói lạnh lùng cũng giống như gương mặt cương nghị của hấn, không hề có nhiệt độ.

“Dạ. Xin vương thượng phân phó!” Bọn thị vệ lập tức tiến lên.

“Đem Tần Lạc Y cùng Tang Trọng Dương bắt về Đông Lâm Vương phủ,” Thanh âm lạnh lẽo sâu như hồ băng.

“Dạ!” Bọn thị vệ tiến lên.

Gió, thổi qua, từng đụn tuyết trắng vung lên, dần dần xua đi mùi máu tươi trong không khí, vết máu cũng từ từ không thấy nữa.

Quyển 9 - Chương 1: Cuộc sống trong Lâu Trất Hiên

Vi quân si, thương quân cười

Hồng nhan dễ dàng trôi qua, giang hồ thúc người lão

Tiêu kiếm vô tình vi tình nào, cũng phong thứ cho tuyết khắp giang lâu

Diệp Phiêu Linh, phong hoa tổn thương

Phủ đầy bụi cưu (ký) ước, chân trời xa xăm người không lão

Lam nữ Băng Ngưng ngàn tịch mịch

(Xin phép được giữ nguyên convert của bài thơ này)

Lâu Trất hiên là nơi ở của những hạ nhân thấp kém nhất trong Đông Lâm Vương phủ, khung cảnh nơi ấy cũng giống như tên, không có cửa sổ xa hoa, không có giường ấm đệm êm, càng không có lư hương ấm áp. Chỉ có sự lạnh lẽo, trong trẻo cùng cảm giác tuyệt vọng khi bị giam cầm.

Đây cũng không phải nơi bọn nha hoàn thích đến, bởi vì những nha hoàn còn có địa vị cao hơn những người ở chỗ này, chỉ cần đã bước vào Lâu Trất Hiên thì sẽ không có bất kì quyền loại nào, mà bọn nha hoàn cũng sẽ coi những người ở nơi này như ôn thần.

Người bên trong Lâu Trất hiên đã được định sẵn là “Nô “, mà đã là

“Nô ” thì làm gì còn tôn nghiêm.

Mà lúc này chủ nhân Lâu Trất Hiên chính là... Tần Lạc Y!

Tuy rằng nàng chỉ mặc quần áo vải thô, nhưng cũng không che lấp được dung nhan xinh đẹp lạnh lùng.

Gió lạnh từ ngoài cửa sổ thổi vào, nàng theo bản năng co người lại, đôi tay mảnh khảnh vòng qua thân mình để làm cơ thể ấm áp hơn, mỗi một lần nàng thở ra đều có thể thấy được những làn khói trắng, trên mặt nàng vẫn luôn trong trẻo, lạnh lùng nhưng lại không hề nhìn thấy một chút ai oán.

Thật ra,khi Da Luật Ngạn Thác đem nàng quay về vương phủ này, nàng đã có thể đoán được số phận sau này của mình, nhưng điều làm nàng lo lắng là lại gây rắc rối cho Tang đại ca, huynh ấy hiện tại có lẽ đã bị giam vào ngục.

“Nha đầu thối tha, tại sao còn chưa ra?” Bên ngoài Lâu Trất Hiên truyền đến tiếng nói bén nhọn của một nữ tử. Ngay sau đó,cửa phòng bị đẩy mạnh ra.

“Người...các người...” Tần Lạc Y có chút kinh ngạc, vừa ngẩng đầu lên nàng đã thấy quản gia Lạp Cô và mấy tiểu nha hoàn.

Mà trong đó có một tiểu nha hoàn tay chống eo, la hét với nàng:

“Nha đầu thối tha, ngươi cho rằng mình còn là nữ nhân của vương thượng sao? Hiện tại ngươi chẳng qua chỉ là một tên nô lệ mà thôi,còn không ra làm việc?”

“Thanh Diệt!” Lạp Cô nhíu mày, nhẹ giọng quát khẽ.

Tiểu nha hoàn kiều ngạo không dám nói nữa, chỉ tức giận nhìn Tần Lạc Y.

“Lạp Cô...” Tần Lạc Y đầy nghi hoặc nhìn nàng.

Tuy rằng hai người không tiếp xúc nhiều nhưng nhìn vào mắt Lạp Cô, Tần Lạc Y có thể thấy được bà là một người thành thật chất phác.

Lạp Cô nhẹ nhàng phát tay, giải thích nghi hoặc của nàng:

“Tần nha đầu, hiện tại ngươi đã ở trong Lậu Trất hHiên này thì tất cả mọi việc đều phải làm theo qui củ của vương phủ!”

Nói tới đây, trong lòng nàng thoáng qua chút không đành lòng, không khỏi nhẹ giọng hỏi: “Ngươi có biết qui củ trong Lậu Trất Hiên này không?”

Tần Lạc Y mờ mịt lắc đầu, trong Lậu Trất Hiên này còn có qui củ sao? Là cái gì mà vẻ mặt của Lạp Cô hơi là lạ.

Lạp Cô khẽ thở dài, nha đầu đáng yêu như vậy nhưng nàng không có cách nào giúp được.

“Mọi người khi đã vào Lậu Trất hiên, mỗi ngày đều phải rời giường vào canh ba, để chuẩn bị trước khi bọn nha hoàn khác rời giường, hơn nữa việc mà nha hoàn khác làm không xong, thì ngươi phải giúp hoàn thành.”

Tần Lạc Y nhẹ nhàng gật đầu, tuy là nàng chưa từng làm việc nặng nhọc, nhưng nàng nghĩ mình có thể vượt qua.

Lạp Cô nhìn thấy bộ dáng mơ hồ của Tần Lạc Y, nàng thật sự không

hiếu vì sao Vương thượng lại đưa một nữ hài tử đơn thuần như vậy đến Lậu Trất Hiên, lúc trước sửa chữa lại Tây Sương biệt uyển không phải là vì nữ tử trước mắt này sao?

Ồi, thật sự là chuyện đời khó đoán trước, tình cảm nam nữ lại càng khó đoán, tuy nhiên nàng biết rõ Vương thượng chính là chủ động sửa chữa Tây Sương biệt uyển, chỉ là vì nữ nhân này.

Lạp Cô tiến lên vài bước, nói tiếp: “Thật ra, công việc của người cũng không phải chỉ có thế, người còn phải...”

Nàng không biết nên mở miệng như thế nào.

Đáy mắt Tần Lạc Y hiện lên vẻ nghi hoặc, nàng nhẹ giọng hỏi: “Ta còn phải làm gì nữa?”

Lạp Cô khó khăn mở miệng nói: “Bất cứ nữ nhân nào vào Lậu Trất Hiên, đều phải phục vụ vô điều kiện các vị khách của vương phủ!”

“Cái gì? Lạp Cô, như vậy là sao?” Tần Lạc Y kinh sợ, bất an trong lòng dần dần tăng thêm.

“Aizzz...” Lạp Cô nhìn thấy bộ dáng nàng thanh khiết như vậy, cũng không biết nên giải thích như thế nào nữa.

“Hừ! Còn giả bộ thanh thuần cái gì? Đã sớm là người của Vương thượng, mà còn không biết việc này sao? Nói thẳng ra là, hiện tại người chính là công cụ để cho những người đó hưởng lạc, người ta muốn thì người phải phục tùng, không thể phản kháng!”

Cả thể xác và tinh thần của Tần Lạc Y đều run rẩy, gần như xụi lơ trên mặt đất, cái gì? Để những nam nhân khác... hưởng lạc?

Không!Không!

Nàng lập tức hiểu được hàm ý của những lời này! Nếu thật sự như vậy thì nàng có khác nào kĩ nữ thanh lâu!

Khuôn mặt nhỏ bé của nàng bắt đầu trở nên tái nhợt, trong nháy mắt máu toàn thân trở nên đông cứng, đôi tay nhỏ bé tinh tế run lên nhẹ nhẹ, nếu thật sự phải như vậy, nàng tình nguyện..... chết!

“Lạp Cô, nàng ta đang nói đùa, đây không phải sự thật phải không?”

Giọng nói của Tần Lạc Y chất chứa nước mắt, nàng bước lên kéo ống tay áo Lạp Cô cầu cứu, thanh âm đã sớm trở nên nghẹn ngào.

Lạp Cô không biết làm thế nào ngoài việc lắc đầu, khẽ thở dài một tiếng: “Đây là số mệnh của những người ở Lạp Trất Hiên, không thể thay đổi được, trừ phi...Vương thượng thay đổi!”

Thân thể nhỏ nhắn mềm mại của Tần Lạc Y mạnh mẽ run rẩy, dựa vào cạnh cửa, không còn sức mà trượt thân mình xuống.

Quyển 9 - Chương 2: Tần Lạc Y bị khinh bỉ

Ào Ào sương phiêu uyên ngói, thúy màn nhẹ hàn vi thấu

Đích tôn thâm tỏa lạnh lẽ, đầy đình sắc thu đem muộn

*Lập tức cúc nhị, trọng dương nước mắt như châu, trường là chìm
tàn mặt phấn, 鵲 lộ âm bụi xa*

(Xin phép được giữ nguyên convert phần thơ)

Thùng nước nặng nề chứa đầy nước lạnh từ sâu dưới giếng đông đưa được kéo lên, cùng với tiếng “cót két”, giống như là thương hại cho hoàn cảnh lúc này của Tần Lạc Y.

Đôi tay mảnh khảnh cố hết sức để nâng thùng gỗ nặng nề, mặt khác còn phải cẩn thận để nước lạnh không bắn lên người, cho tới bây giờ nàng chưa từng làm việc nặng như vậy, nên tất nhiên cần một quá trình thích ứng.

“A!”

Tần Lạc Y bị dọa cho sợ hãi, đôi tay lạnh cóng đã thực sự không hành động theo suy nghĩ của nàng, nó run run làm cả thùng gỗ cùng rơi xuống giếng.

Nàng thở dài một hơi, Tần Lạc Y ơi Tần Lạc Y, chẳng lẽ ngoài y thuật cùng cầm kì thi họa nàng không làm được gì khác nữa hay sao? Ngay cả một tiểu nha hoàn có thể làm tốt chuyện này mà nàng lại

không làm được.

Lúc này một nha hoàn đi đến nhìn thấy cảnh tượng này, ả lập tức quát lên:

“Này, ngươi lại muốn dờ trò gì? Ngay cả một thùng nước mà cũng không kéo được, suốt ngày giả vờ mềm mại yếu đuối, ngươi nên chết tâm đi, Vương thượng sẽ không bao giờ đến nơi này! Cho nên bỏ cái bộ dạng yếu đuối của ngươi đi, ở đây sẽ không ai thương hại ngươi đâu.”

Tần Lạc Y nhú mày lại, lời nói của nha hoàn này làm lòng nàng đau đớn, nàng xoay người định rời đi.

“Làm sao? Ngươi không thích nghe sao, chẳng lẽ ta nói sai sao? Nhưng ngươi phải nghĩ cách mà lấy thùng nước kia lên, nếu nhóm quản gia không có nước dùng, chúng ta cũng không thể giúp được ngươi!”

Tiểu nha hoàn tay chống eo, ánh mắt tròn tròn cũng trợn lên, nói xong liền đưa tay kéo Tần Lạc Y.

Sức khỏe của Tần lạc Y dù sao cũng không thể bằng nữ tử Khiết Đan cao to kia, tuy rằng nàng đã né tránh, nhưng cổ tay vẫn bị quệt vào thành giếng.

Lập tức trên cánh tay ngọc trắng nõn xuất hiện một vết thương, máu cũng theo đó mà chảy xuống.

“Này...ngươi làm gì vậy?”

Cách đó không xa truyền đến một giọng quát lạnh.

Ngay sau đó, một nha hoàn chạy tới trước mặt Tần Lạc Y.

Tần Lạc Y ngẩng đầu, trong đôi mắt lộ ra chút ý cười, là Thái Nam.

Nha hoàn kia vừa thấy người kia chính là nha hoàn của Tần Lạc Y thì biết mình làm ồn ào nữa cũng không có kết quả gì, vì vậy liền bỏ đi.

Thái Nam lập tức quay người lại nhìn Tần Lạc Y, cẩn thận xem xét vết thương của nàng, gấp gáp đến mức rơi nước mắt.

“Chủ tử, bây giờ làm sao đây, nô tì lập tức đi gọi đại phu đến.”

Nói xong nàng định xoay người chạy.

Tần Lạc Y lập tức kéo Thái Nam lại.

“Thái Nam, không cần đâu, hiện tại ta đã không còn là chủ tử, em cũng không cần tìm đại phu, em quên ta cũng là thầy thuốc sao?”

Giọng nói dịu dàng lại tràn ngập nữ tính cùng kiên nhẫn, làm cho người nghe không khỏi đau lòng.

“Không, người vĩnh viễn là chủ tử của Thái Nam.”

Nàng lau nước mắt, tiếp tục nói: “Tuy rằng y thuật của chủ tử tinh thông nhưng ở đây cũng không có dược liệu, làm sao cầm được máu đây!”

Tần Lạc Y nâng tay lau nước mắt cho Thái Nam: “Không sao, vết thương cũng không nghiêm trọng, chỉ cần băng lại là tốt rồi! Không cần lo cho ta!”

Nàng ôn nhu an ủi Thái Nam, không muốn nàng ấy phải khổ sở như vậy.

Thái Nam hơi nghi ngờ gật đầu, nhưng trong lòng vẫn lo lắng cho vết thương của chủ tử.

“Đúng rồi, Thái Nam...” Tần Lạc Y muốn nói lại thôi.

Thái Nam nhìn nhìn nàng, hỏi: “Chủ tử muốn hỏi gì sao?”

Tần Lạc Y nhìn xung quanh một chút mới kéo Thái Nam lại gần sát mình, nhẹ giọng hỏi: “Em có biết tin tức gì của Tang đại ca không?”

Thái Nam vừa nghe Tần Lạc Y hỏi như vậy, liền sợ hãi, vội vàng nhỏ giọng nói:

“Chủ tử vì hấn mà bị Vương thượng trách phạt, sao còn quan tâm đến hấn làm gì?”

Nàng thực sự không hiểu, tại sao chủ tử lại đối xử lạnh lùng với Vương thượng như vậy, chẳng lẽ Vương anh tuấn như vậy lại kém Tang đại ca kia sao?

Thật ra trong phủ có rất nhiều nữ nhân ghen ghét chủ tử, cũng bởi vì như vậy, hiện tại chủ tử đã lưu lạc đến tận Lâu Trất Hiên, các nàng ta mới ra sức làm khó nàng.

Trong đôi mắt Tần Lạc Y tràn ngập bi ai và đau lòng, nàng nhẹ giọng nói:

“Thái Nam, huynh ấy hiện giờ là người thân duy nhất trên đời này của ta, em nói ta không quan tâm huynh ấy được sao.”

Thái Nam chu môi, nàng có thể hiểu được tâm tình của chủ tử, vì thế thở dài một hơi, nói: “Thật ra nô tì cũng có nghe được một chút tin tức của Tang Trọng Dương, bây giờ hẳn cũng không có gì nguy hiểm, Vương thượng chưa có nói xử trí gì, chỉ là thương thế hơi nghiêm trọng, vừa lúc ở trong lao tĩnh dưỡng luôn.”

“Hơi nghiêm trọng? Nghiêm trọng như thế nào?”

Thái Nam lắc đầu: “Chủ tử, nô tì cũng chỉ nghe thấy vậy thôi!”

Tần Lạc Y bỗng nhiên cảm thấy bất an vô cùng.

Hôm đó, lúc nhìn Tang đại ca và Da Luật Ngạn Thác giao thủ, thì huynh ấy chủ yếu là bị nội thương, cho nên vết thương bên ngoài mà gây nguy hiểm tính mạng là chắc chắn không có, nhưng nàng vẫn lo lắng cho việc điều trị nội thương của huynh ấy.

“Thái Nam, ta không có cách nào tiếp cận người trong nhà lao, em có thể giúp ta tìm hiểu một chút tin tức không, chỉ khi biết Tang đại ca không sao thì ta mới có thể yên tâm.”

Tần Lạc Y buồn bã, khẽ thở dài.

Quyển 9 - Chương 3: Chịu nhục nhã ở Lăng Hà Hiên

Thái Nam nhẹ gật đầu, nàng không đành lòng nhìn chủ tử đau lòng như vậy.

Tần Lạc y hơi yên tâm, nàng thản nhiên mỉm cười, đối với Thái Nam nàng thật sự rất cảm kích.

“À, đúng rồi!” Thái Nam nhớ đến cái gì đó, lập tức nói.

Đôi mắt Tần Lạc Y hiện lên một chút nghi hoặc: “Có chuyện gì vậy?”

“Thật ra Vương thượng bảo nô tì đến Lậu Trất Hiên để tìm chủ tử.”

Trái tim, chợt run lên mạnh mẽ, Da Luật Ngạn Thác tìm nàng?

“Hắn tìm ta làm gì?”

Tần Lạc Y nhẹ giọng hỏi, cố gắng dấu đi sự bối rối trong lòng, hiện tại nàng hiện thê thảm như vậy, hắn còn tìm nàng làm gì.

Thái Nam lắc đầu.

Tần Lạc Y nặng nề thở dài một hơi, nói với Thái Nam:

“Đi thôi, đưa ta đến chỗ Da Luật Ngạn Thác.”

“Không, Vương thượng không ở tạm cư, người ở...ở....”

Thái Nam lắp bắp, không biết nên nói như thế nào cho đúng.

Tần Lạc Y nhướn mày, nghi hoặc hỏi : “Da Luật Ngạn Thác ở đâu?”

Thái Nam ngẩng đầu, khẽ nói: “Lăng Hà Hiên.”

Tần Lạc Y giật mình, thân thể nhỏ nhắn tựa như chiếc lá, khẽ run rẩy.

Lăng Hà Hiên... đó là chỗ ở nữ tử Cầm Cơ kia!

Nàng ta là vợ của hần, hần là phu quân của nàng ta, hai người họ ở cùng một chỗ... quả thật là chuyện rất bình thường!

Tần Lạc Y cố gắng giấu đi sự đau đớn trong lòng, giọng nói nhẹ nhàng vang lên: “Được rồi, dẫn ta đến đó đi.”

Thái Nam cẩn thận đi phía trước dẫn đường.

Lăng Hà Hiên, một nơi ở tao nhã đến vậy, rất giống tên của Cầm Cơ, dịu dàng mà cũng rất mềm mại.

Những cơn gió lạnh dường như cũng đã ngừng thổi, màu men lưu ly ấm áp làm nổi bật đình viện, trông vô cùng tao nhã. Trong lòng Tần Lạc Y khẽ cười khổ, bản thân mình mặc bộ quần áo bằng vải thô, vậy mà lại bước vào trong đình thì thật sự không hợp lý cho lắm, nhưng không còn cách nào khác, nàng chỉ có thể kiên trì đi vào. Hơi thở ấm áp phả vào mặt, mùi đàn hương nhàn nhạt và hương vị tình yêu nồng đậm khẽ bay về phía Tần Lạc Y khiến lòng nàng đau xót vô cùng.

Tần Lạc Y không ngẩng đầu, cũng không bước lên phía trước mà chỉ đứng bên ngoài phòng, cho nên nàng không nhìn thấy đôi nam nữ

đang dây dưa trong màn che kia.

“Vương thượng, chủ tử.... Tần cô nương đến rồi!”

Thái Niệm không để ý mà buột miệng nói, rồi vội vàng sửa lại lời.

“Lớn mật, ai là chủ tử của ngươi? Hà? Tự vả miệng!” Giọng nói lạnh lùng của Da Luật Ngạn Thác truyền từ trong màn che ra.

Thái Nam vội vàng quỳ xuống mặt đất, hoảng sợ nói: “Thỉnh Vương thượng thứ tội.”

Tần Lạc Y nhú mày, mạnh mẽ ép lại sự đau đớn trong lòng, lên giọng nói:

“Nếu ngươi muốn trừng phạt thì hãy trừng phạt ta, đừng làm khó Thái Nam.”

Nước mắt Thái Nam rơi đầy mặt, nàng nhìn Tần Lạc Y rồi khẽ lắc đầu.

“Hừ! Trừng phạt ngươi? Ngươi bây giờ cũng chỉ là công cụ để nam nhân hưởng lạc mà thôi, có tư cách gì để nói điều kiện với bản vương?”

Giọng nói lạnh như băng của Da Luật Ngạn Thác giống như một thanh đao mạnh mẽ đâm thẳng vào tim Tần Lạc Y.

Thân thể Tần Lạc Y khẽ đung đưa, nàng vội dùng tay vịn chặt lấy tường để đề phòng mình sẽ ngã xuống...

“Vương thượng, người không nên tức giận như vậy, tạm thời hãy tha cho Thái Nam đi, có được không?”

Thanh âm ôn nhu như hoa của Cầm Cơ nhẹ nhàng vang lên.

Chỉ nghe thấy Da Luật Ngạn Thác hừ lạnh một tiếng, sau đó mập mờ nói:

“Được, bản vương nghe lời nàng! Thái Nam, người lui xuống đi.”

Ngũ khí tuy rất nhẹ nhưng lại không nghe ra chút sự sùng nịch nào với Cơ thiếp.

“Vâng, Vương thượng! Tạ ơn Vương thượng tha mạng!” Thái Nam vội vàng nói, nàng lưu luyến nhìn Tần Lạc Y rồi lui xuống.

“Cơ thiếp, bản vương đã làm theo lời nàng rồi, nàng định báo đáp bản vương như thế nào?”

Giọng nói của Da Luật Ngạn Thác lại truyền đến lần nữa, sau đó, trên giường liền vang lên tiếng động.

Tần Lạc Y hoảng sợ cúi thấp đầu, bàn tay nhỏ bé nắm chặt lại, nàng không dám ngẩng đầu lên nhìn cảnh tượng triền miên khiến lòng nàng đau nhức kia...

Da Luật Ngạn Thác, đến cùng là hắc muốn làm gì? Chẳng lẽ hắc gọi nàng đến đây là muốn để nàng chứng kiến cảnh này?

Trong phòng vang lên tiếng cười mềm mại của Cơ thiếp: “Vương thượng, không muốn đâu, Tần cô nương còn ở bên ngoài đó!”

Thật ra nàng rất hy vọng Vương thượng sẽ thương yêu mình như hồi trước, thế nhưng nàng thật sự nghĩ không ra vì sao Vương thượng lại gọi Tần cô nương đến tẩm cư của mình.

Nam tử trên giường ngồi dậy, dùng tay vén màn lên, đuổi chân ra rồi xuống giường.

“Vương thượng...” Rõ ràng Cơ thiếp đang lưu luyến, nhưng cũng không biết nói gì.

Da Luật Ngạn Thác cũng không quay đầu lại, hắt đứng trước giường, lạnh lẽo quát:

“Tần Lạc Y, còn không bước vào thay quần áo cho Vương?”

Thay quần áo cho hắt?

Tần Lạc Y kinh ngạc, trong lòng cũng vô thức mà bài xích, không muốn, nàng không muốn vào trong nhìn cảnh tượng kia, chẳng lẽ hắt thấy nhục nhã nàng như vậy còn chưa đủ sao?

Cơ thiếp nhẹ nhàng kéo lại áo choàng, uyển chuyển bước xuống giường, nhẹ nhàng dán người lên lồng ngực khỏe mạnh của Da Luật Ngạn Thác, giọng nói ôn nhu vô cùng: “Vương thượng, để Cơ thiếp thay quần áo cho người.”

Da Luật Ngạn Thác nhướng mày, sâu trong mắt đã mất dần sự kiên nhẫn, hắt lại quát lớn:

“Tần Lạc Y, ngươi còn không nhanh lên cho bản vương.”

Tim Tần Lạc Y siết chặt, biết rõ mình không thể thoát được, vậy thì chỉ có thể kiên trì đối mặt thôi.

Thân thể nhỏ nhắn mặc một bộ quần áo bằng vải thô thấp kém nhất, đầu nàng khẽ cúi để lộ ra chiếc cổ trắng nõn, mềm mại.

Chết tiệt ! Là ai bảo nàng mặc như thế ? Chẳng lẽ không biết thời tiết bên ngoài rất lạnh sao ? Hơn nữa nàng vẫn luôn sợ lạnh...

Da Luật Ngạn Thác nhìn thấy trang phục của Tần Lạc Y thì lòng đột nhiên đau đớn vô cùng.

Quyển 9 - Chương 4: Lời nói lạnh lùng tàn khốc

Triêu bạn y, mộ bạn y,

Mộ mộ triêu triêu phán mạc ly.

Thủy lưu tống vũ cấp.

Nhật lạc tây. diệp lạc tây,

Trúc ngoại linh tâm tiểu mạo mê.

Kim thời thị quy kỳ

Tần Lạc Y cố nén đau xót trong lòng, bàn tay cũng trở nên có chút run rẩy, nhưng nàng vẫn nhịn xuống, trong lòng cũng không có cách nào khác thì tính sao đây? Nàng có thể làm sao?

Nhẹ nhàng cầm lấy quần áo tượng trưng cho vương tộc hoàng thất được đặt ở một bên, bắt đầu thực hiện, đầu ngón tay giống như đã dính đầy hơi thở của nam tử kia, loại hơi thở ấm áp, quen thuộc làm nàng muốn khóc, đây chính là loại ấm áp nàng phải dựa vào để có thể đi vào giấc ngủ.

Nàng cố gắng che đi những giọt nước mắt chực trào, nhẹ nhàng bước đến trước mặt Da Luật Ngạn Thác, toàn bộ quá trình nàng đều cúi đầu, không muốn nhìn, cũng không thể nhìn ánh mắt mập mờ của

hắn dành cho nữ tử khác.

Bởi vì, bây giờ bản thân nàng cũng không hiểu rõ Đông Lâm Vương!

Da Luật Ngạn Thác vẫn đứng ở đó không nhúc nhích, trong đôi mắt như hầm băng nhìn Tần Lạc Y đang cúi đầu, một cỗ khí lạnh ngày càng lớn lên, khiến lồng ngực hắn phập phồng liên tục, có thể thấy rõ hắn đang ắp nhẫn sự tức giận.

Cầm Cơ đứng ở một bên kinh ngạc, nàng là một nữ tử vô cùng thông minh, sao lại không có khả năng cảm nhận không được tâm tư của Vương Thượng căn bản là không hề ở trên người mình? Ánh mắt của Vương thượng chỉ luôn nhìn theo một người, mà nàng vĩnh viễn không có khả năng trở thành người có thể khiến cho ánh mắt Vương thượng dõi theo đó.

Khi Vương thượng ngày ngày đêm đêm sủng hạnh mình, mỗi khi thỏa thích hắn lại thấp giọng khàn khàn gọi ra một cái tên —— Đó chính là Y nhi!

Đúng vậy, chỉ có nữ tử trước mắt này, mới có khả năng thu tóm toàn bộ tâm tư của Vương thượng.

Nghĩ tới đây, đôi mắt đẹp dần dần trở nên ảm đạm!

Tần Lạc Y, người có biết bản thân mình có bao nhiêu may mắn hay không? Người có biết trong phủ có bao nhiêu nữ nhân bằng lòng phục tùng Vương thượng không, chỉ cần Vương thượng mở miệng, nữ nhân sẽ tự động nhào tới bên cạnh người.

“Cạch——Bang——”

Một tiếng nổ lớn vang lên, nhanh chóng kéo Cầm Cơ trở về thực tại,

đồng thời cũng làm Tần Lạc Y đang cúi đầu phải kinh hãi, trong giây lát nàng ngẩng đầu lên.

Bình hoa đã bị bàn tay của Da Luật Ngạn Thác nghiền nát, mỗi một mảnh vỡ dường như đều mang theo tiếng nỉ non, khiến tình cảm sâu kín trong lòng Tần Lạc Y vỡ vụn, ánh sáng trong mắt cũng có chút hỗn loạn

Đôi mắt như nước của Tần Lạc Y tựa như dòng suối trong trên núi, càng giống như hoa lan tỏa ra ánh sáng kiên cường giữa u cốc, nàng cứ như thế nhìn hắn, không rõ vì sao hắn lại đột nhiên nổi giận.

Da Luật Ngạn Thác giơ tay ra, nắm chặt lấy cằm của Tần Lạc Y đưa lên, khiến nàng phải nhìn thẳng vào hai mắt của mình, giọng điệu cũng lạnh lẽo khác thường:

“Tần Lạc Y, lẽ nào việc người thay quần áo cho bản vương là ủy khuất lắm sao?”

Hắn vô cùng chán ghét sự đau lòng và yêu thương của mình đối với nàng, hắn cố tình tỏ ra lạnh lùng, mục đích là muốn đánh tan sự nguội lạnh và âm u tĩnh mịch trong đôi mắt của nàng.

Lông mày Tần Lạc Y hơi đông cứng, nàng biết nếu như mình phản kháng thì chỉ càng tăng thêm dục vọng chinh phục của hắn.

“Người rốt cuộc muốn như thế nào?” Giọng điệu tuy nhẹ, nhưng lại giống như khuôn mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng của nàng, không hề có độ ấm.

Đôi mắt Da Luật Ngạn Thác lạnh lùng híp lại, hắn vung tay lên, ném y phục nàng đang cầm trong tay xuống đất, sau đó dùng giọng nói tàn khốc ra lệnh:

“Nhặt lên, thay quần áo cho bản vương.!”

“Vương thượng! Không nên làm khó Tần cô nương nữa!”

Cầm Cơ ngượng ngùng đi về phía trước, nhẹ nhàng kéo tay Da Luật Ngạn Thác nói, giọng nói như hoa cúc, vô cùng thanh lịch và tao nhã.

Tần Lạc Y nhìn Cầm Cơ, trong ánh mắt tràn ngập sự cảm kích.

Ánh mắt u ám của Da Luật Ngạn Thác bỗng chuyển hướng sang Cầm Cơ, quan sát nàng một lúc, sau đó lại dời mắt xuống nhìn bàn tay nhỏ bé đang kéo cánh tay mình.

Đôi mắt rõ ràng tối sầm lại!

Cầm Cơ lập tức buông tay ra, vội vàng cúi đầu xuống.

Da Luật Ngạn Thác nhìn thấy sự trong trẻo nhưng lạnh nhạt của Tần Lạc Y, lạnh lùng cười.

Lập tức, bàn tay hắc mạnh mẽ ôm chầm thân thể như không có xương của Cầm Cơ, nhẹ nhàng nói với nàng:

“Nàng không muốn bản vương làm khó Tần Lạc Y, chẳng lẽ muốn bản vương làm khó nàng hay sao?”

Trong lòng Cầm Cơ khẽ run rẩy, lập tức ngẩng đầu lên, khuôn mặt cực kỳ đau khổ làm rung động lòng người:

“Vương thượng, Cơ thiếp không dám nhiều lời nữa, xin Vương thượng đừng tức giận!”

Da Luật Ngạn Thác nhìn thoáng qua sắc mặt tái nhợt của Tần Lạc Y, ngay sau đó, bàn tay tàn nhẫn nắm nơi đẩy đà trước ngực của Cầm Cơ, cổ ý lớn tiếng nói:

“Cơ thiếp hiểu lầm rồi, bản vương sẽ nghiêm khắc trừng phạt nàng ở....!”

Sắc mặt Cầm Cơ đỏ lên, nàng điềm đạm nói: “Vương thượng, người thật xấu quá!

Da Luật Ngạn Thác cười ha ha, nhưng lạnh lùng trong mắt không hề giảm chút nào, hắc cốt tình không chú ý đến thân thể khẽ run của Tần Lạc Y.

Sau khi cười, hắc tức giận nhìn Tần Lạc Y:

“Thế nào? Người còn không mau nhặt quần áo lên?”

Trong lòng Tần Lạc Y đã bị những lời nói mập mờ đâm đến chết lặng, nàng ngơ ngẩn khom người, chuẩn bị nhặt từng mảnh áo quần trên mặt đất.

Không nói một lời nào, chỉ là lặng lẽ mà làm những chuyện Da Luật Ngạn Thác phân phó.

Nàng thuận theo quá mức và không nói gì càng khiến cho Da Luật Ngạn Thác tràn đầy lửa giận, hắc tiến đến từng bước, tàn nhẫn kéo Tần Lạc Y, lời nói đầy sức mạnh khiến người ta sợ hãi:

“Tần Lạc Y, người đừng tưởng rằng bản vương không biết suy nghĩ trong lòng người, người cho là thuận theo như vậy sẽ khiến bản vương thả Tang Trọng Dương? Quả thực là mơ mộng hão huyền!”

Tần Lạc Y không tranh luận, cũng không nổi giận, nàng lại một lần nữa khom người nhặt quần áo lên, nhẹ giọng mà không kém phần lạnh lùng lên tiếng:

“Mời Vương thượng giơ tay lên...”

Nàng cầm áo mở rộng ra, chuẩn bị giúp hắn mặc quần áo.

Ngón tay thon dài của Tần Lạc Y mang theo sức lực nhẹ nhàng, ôn nhu dừng ở huyết đạo sau đầu của Da Luật Ngạn Thác, lực đạo vừa phải, khiến tâm tình của hắn vô cùng thư thái.

Da Luật Ngạn Thác nhắm mắt lại, tham lam hưởng thụ hương thơm từ ống tay áo Tần Lạc Y tỏa ra, hắn phát hiện mình bị mùi hương này hấp dẫn. Tần Lạc Y – nữ tử này giống như mê dược khiến hắn bị mê hoặc.

“Ở đây có đau không?” Tần Lạc Y ấn vào một huyết đạo, nhẹ nhàng nói. Thanh âm tựa như nước suối chảy vào sâu trong lòng Da Luật Ngạn Thác.

“Không” Da Luật Ngạn Thác dịu dàng nói.

Tần Lạc Y mỉm cười.

“Hai mạch nhâm đốc của ngươi đã được đả thông. Huyết đạo thông máu cũng sẽ lưu thông nhanh hơn, như vậy thân thể cũng sẽ rất khỏe mạnh.”

Da Luật Ngạn Thác khẽ cười: “Ý của Y nhi ta sẽ sống rất thọ?”

Tâm Tần Lạc Y run lên, may mắn là Da Luật Ngạn Thác đã nhắm mắt lại nên không nhìn thấy được biểu tình của nàng lúc này.

“Chỉ cần người cố gắng tu thân dưỡng tính thì sẽ được trường thọ” nàng cúi đầu nói.

Da Luật Ngạn Thác đột nhiên bắt lấy tay của Tần Lạc Y ở sau đầu, sau đó mở mắt, xoay người nhìn nàng.

“Người ... người làm gì vậy?” Tần Lạc Y cả kinh, nàng khiếp sợ hỏi, không phải hắn đã phát hiện ra điều gì chứ?

Thân thể to lớn lấn đến gần nàng, nụ cười bên môi như có như không, trong đôi mắt thâm thúy càng ngày càng u ám.

“Y nhi, nàng có nguyện ý cả đời ở bên cạnh ta không?” Câu hỏi dịu dàng như thế khiến cho Tần Lạc Y rung động vô cùng.

“Cả đời?” nàng thì thảo hỏi ngược lại, trong lòng cho tới bây giờ vẫn chưa chuẩn bị để đối mặt với vấn đề này, vậy mà hôm nay thoáng cái phải đối mặt, nàng lại không biết phải làm như thế nào.

“Đúng, không chỉ cả đời này mà còn kiếp sau nữa, ta muốn Tần Lạc Y nàng đời đời kiếp kiếp ở bên cạnh ta.” Da Luật Ngạn Thác nắm chặt bàn tay bé nhỏ của nàng, dịu dàng hôn lên.

Đôi mắt tràn ngập thâm tình khiến tim Tần Lạc Y như ngừng đập.

Nàng ngây ngẩn cả người, đôi môi hồng nhuận cũng vì tâm tình mãnh liệt mà run rẩy nhếch lên, nàng không nhúc nhích nhìn Da Luật Ngạn Thác, từ trong đôi mắt sâu thẳm của hắn nàng có thể thấy được bóng dáng của mình.

Da Luật Ngạn Thác mím môi, bên môi khẽ nở nụ cười cứng chiều, bàn tay to nâng khuôn mặt nhỏ nhắn kinh ngạc của nàng lên, đôi môi

nóng bỏng áp lên môi Tần Lạc Y.

Môi nàng chính là mỹ vị khiến hắc lưu luyến, không muốn rời, cả một đời không bao giờ muốn buông ra.

Những lời này của mình không biết có hù dọa nàng không? Hắc đối với nàng là thuận theo theo tự nhiên. Nếu đổi lại là nữ nhân khác, hắc nhất định sẽ không có tính kiên nhẫn chờ đợi như vậy.

Gần đây hắc luôn thích chinh phục và xâm lược, thế nhưng Tần Lạc Y lại khiến hắc phải sinh ra khát vọng về tình cảm. Hắc sợ mình điên cuồng sẽ hù sợ nàng. Hắc sợ mình càng ngang sẽ khiến nàng bị thương. Đó là lý do vì sao hắc cẩn thận dè dặt như thế.

Khóe môi Tần Lạc Y khẽ giật giật. Đôi môi bị Da Luật Ngạn Thác kích liệt quyến luyến, trấn an. Tần Lạc Y giơ tay lên đầu, tùy ý để hắc ôm vào ngực.

Tim mình sao lại đập mạnh mẽ như vậy? Tại sao lại có chút đau đớn? Vì sao lúc này lại tham luyến hơi thở của hắc?

Nụ hôn này mang theo hơi thở điên cuồng và dũng mãnh nhưng lại khiến cho nàng cảm thấy an toàn.

Màn đêm bắt đầu dày đặc, lúc này đã gần tới canh hai. Tần Lạc Y thức dậy, nhẹ nhàng đem bàn tay Da Luật Ngạn Thác đang ôm chặt mình nhấc ra.

Bây giờ đã tới lúc hành động, nếu không Tang đại ca bọn họ nhất định sẽ gặp nguy hiểm.

Nàng nhẹ nhàng bước xuống giường, lấy ra ngân châm đã sớm chuẩn bị, dưới ánh nến, ngân châm phát ra ánh sáng lạnh lùng.

Tần Lạc Y đi tới bên cạnh Da Luật Ngạn Thác nhẹ giọng gọi: “Thác, Thác!”

Da Luật Ngạn Thác không hề lên tiếng trả lời, hai mắt hần nhắm chặt cho thấy hần đã ngủ say. Lúc nãy xoa bóp cho hần nàng đã ấn vào huyệt đạo để khiến hần ngủ say.

Tay cầm ngân châm giơ lên, nhưng đồng thời cũng run rẩy không ngừng.

Chỉ cần một châm, chỉ một châm thôi, nhất định sẽ kết thúc tính mạng của hần, kết thúc tính mạng của nam tử đã cướp đi nộ hôn đầu tiên của nàng, kết thúc kẻ đã cuồng vọng nhất cha nuôi uy hiếp tính mạng người, kết thúc sinh mệnh của nam nhân đối xử cực kỳ ôn nhu với nàng...

Nàng cau mày, đôi mắt đẹp lảng lảng nhìn nam nhân trước mặt, nhìn ngũ quan cương nghị của hần, bàn tay nhẹ nhàng chạm vào khuôn mặt. Đây sẽ là lần cuối cùng nàng nhìn khuôn mặt họa thủy này.

Nếu như không có thù nước hận nhà, nếu như hần không phải là Đông Lâm Vương Da Luật Ngạn Thác của nước Khiết Đan, nếu như nàng không phải Tần Lạc Y của nước Bột Hải thì bọn họ cũng sẽ không phải khổ cực như bây giờ, mà nàng có lẽ sẽ yêu nam tử này?

Tần Lạc Y cười khổ, tại thời điểm này, cuối cùng nàng đã thừa nhận lòng của mình. Đúng vậy, trái tim của nàng đã sớm bị nam nhân này bắt được, không phải sao?

Ngón tay run rẩy đè lại huyệt đạo của hần, Tần Lạc Y cố nén nước mắt rơi xuống.

“Thác, xin lỗi... Vì cha nuôi, ta chỉ có thể làm như vậy... Kiếp sau, kiếp sau chỉ mong ta và chàng không có hận thù!”

Tần Lạc Y cảm thấy mình sắp hít thở không thông, nàng tìm thấy tử huyết của Da Luật Ngạn Thác, ngón tay nhẹ nhàng ấn lên, lúc này nàng còn có thể cảm nhận được mạch đập vững vàng của hắn, tựa như đang thể hiện rõ sự uy mãnh và cường tráng của chủ nhân nó.

Ngón tay dần dần thay đổi phương hướng. Thác, chúng ta không có khả năng ở cùng một chỗ với nhau, ta và chàng vĩnh viễn là người của hai thế giới, chẳng qua là ngẫu nhiên quen biết nhau. Tất cả đều đã qua rồi, bụi trở về với bụi, đất về với đất. Người đi người ở lại, mọi thứ đều đã là trời định, không thể thay đổi được gì nữa.

Trong chốc lát, ngân châm rơi xuống, nàng chủ động cúi người hôn lên môi của Da Luật Ngạn Thác, cuối cùng cũng đã cảm nhận hương vị quen thuộc này, nước mắt từ khóe mắt chảy xuống mặt Da Luật Ngạn Thác...

Tâm như vỡ ra... đau đớn vô cùng!

Quyển 9 - Chương 5: Da Luật Bội chịu trách nhiệm

Tảng sáng, ở Lậu Trất Hiên càng vắng lặng hơn rất nhiều, mặc dù dần dần bắt đầu bước vào đầu xuân, nhưng không khí sáng sớm vẫn lạnh lẽo như ăn mòn Tần Lạc Y.

Trời tờ mờ sáng, sương mù nhàn nhạt dường như còn muốn một thời gian nữa mới tản ra, thân thể nhỏ nhắn của Tần Lạc Y hiện ra ở giữa làn sương mù càng khiến cho con người ta đau lòng.

Nàng hà hơi, nỗ lực dùng hơi nóng sưởi ấm bàn tay nhỏ bé của mình, nhưng vẫn không thấm vào đâu.

Rơi vào đường cùng, nàng chỉ có thể cắn răng, duỗi tay đưa vào trong nước lạnh, giặt quần áo mà bọn nha hoàn ném vào trong thùng gỗ.

Nước lạnh như băng liên tục đâm thẳng vào đầu ngón tay của Tần Lạc Y, sự lãnh lẽo tiếp tục thấm vào trong tim, mãi cho đến khi đầu ngón tay trở nên tê cứng, nàng biết lúc này máu trong người mình đã bắt đầu đông lại.

Cuối cùng cũng kiên trì giặt hết đống quần áo, sau đó nàng cầm quần áo hong khô cẩn thận, cố nén cảm giác gần như tê cóng toàn thân, đổ nước trong thùng gỗ đi...

Ai ngờ trọng tâm không ổn định, thùng gỗ trong tay rơi xuống, thoáng cái đổ ào trên mặt đất.

Bọt nước lạnh giá đột nhiên bắn lên tung tóe, nước lạnh buốt phun khắp thân thể nàng, làm toàn bộ áo quần trên người nàng ướt nhẹp!

Tần Lạc Y run lên mãnh liệt, chau mày lại, vội vã lùi về phía sau vài bước, thật là lạnh quá...

Bỗng nhiên một lồng ngực ấm áp chặn lại đường lui của nàng, lập tức thân thể lạnh cóng của nàng liền bị cánh tay mạnh mẽ từ sau lưng ôm chặt!

“A...”

Nàng kinh ngạc thở gấp, mặc dù không quay đầu lại, nhưng đã biết người phía sau là nam nhân, bao bọc nàng không phải là hơi thở quen thuộc, mà lại rất xa lạ...

“Lạc Y, là ta!”

Tiếng nói vô cùng dễ nghe ở trên đỉnh đầu Tần Lạc Y vang lên, lập tức, bàn tay nhỏ bé của nàng liền bị khóa lại trong bàn tay to của người này.

Tần Lạc Y quay đầu lại...

Dáng người to lớn kiêu ngạo, khuôn mặt anh tuấn nở nụ cười thân thiết.

Bạch Tiêu Nhiên!

Không!

Hắn hiện nay là đại hoàng tử nước Khiết Đan... Da Luật Bội, biểu đệ của Da Luật Ngạn Thác!

Nàng đột nhiên rút bàn tay nhỏ bé của mình ra, trong mắt mang theo vẻ cảnh giác.

Da Luật Bội cảm thấy rất kỳ lạ:

“Nàng sao vậy? Lẽ nào mấy ngày không gặp, không nhận ra ta sao?”

Khi hắn phát hiện Tần Lạc Y dùng ánh mắt xa lạ nhìn mình thì trong lòng lại có chút đau đớn!

Tần Lạc Y mở miệng, vừa định nói cái gì đó, liền hắt hơi một cái!

Nàng cảm thấy rất lạnh, thân thể cũng lạnh, tim cũng lạnh.

Da Luật Bội nhíu mày, đáy mắt hiện lên một tia đau đớn:

“Lạc Y, xin đừng tội!”

Nói xong, hắn không hề để ý sự phản đối và giãy dụa của Tần Lạc Y, duỗi tay bế nàng lên...

“A —— ngài thả ta ra!”

Tần Lạc Y thực sự không ngờ mình sẽ bị một nam nhân ôm lấy thân thiết như vậy, vội vàng giãy dụa, trong lòng tràn ngập sự bất an.

Da Luật Bội không mấy may dừng bước, bàn tay vẫn như cũ tha thiết quấn chặt thân thể của nàng, hắn nhẹ cười, nhìn nàng:

“Lạc Y, nàng giống như một chiếc lông vũ, thực khiến người khác yêu thương!”

Hơi thở nhẹ nhàng lướt trên trán Tần Lạc Y, khiến nàng càng thêm sợ hãi.

“Ngài... Ngài rốt cuộc muốn mang ta đi đâu?”

Tần Lạc Y kinh ngạc lên tiếng hỏi, bởi vì nàng phát hiện Da Luật Bội ôm mình đi ra khỏi Lậu Trất Hiên.

Da Luật Bội nở nụ cười tà mị:

“Mang nàng đến một nơi ấm áp...thay quần áo!”

Nói xong, hắn đưa mắt nhìn quần áo đã sớm bị ướt nhẹp của Tần Lạc Y, sức lực trong cánh tay vô thức siết chặt, đem thân thể lạnh băng của nàng dựa sát vào mình.

Trong lòng Tần Lạc Y muốn nhanh chóng nhảy ra ngoài, nàng mãnh liệt nắm lấy ống tay hắn, đôi mắt vô thức nhìn bốn phía, sau đó liền liều mạng giãy dụa.

“Yên tâm, sớm như vậy, ngay cả nhaa hoàn trong phủ cũng chưa rời giường đâu!”

Da Luật Bội nhìn ra suy nghĩ trong lòng nàng, có lòng tốt nhắc nhở nàng.

Nhưng thấy nàng không phối hợp chút nào, ngón ta khẽ điểm nhẹ, phong bế lại huyết đạo bên ngoài, khiến cho nàng không thể nào cử động được.

Trong lòng dâng lên chút cảm giác giận dữ, tối hôm qua hắn ngủ ở Đông Lâm Vương phủ, sau khi trải qua quá trình thăm dò, mới biết được Tần Lạc Y bị biểu huynh giáng vào Lậu Trất Hiên, khi hắn nghe

được tin tức này thì tim liền tan vỡ!

Lậu Trất Hiên, nơi này giống như bị vứt bỏ, hắn đương nhiên biết quy củ của Lậu Trất Hiên, dù sao hắn cũng không nghĩ tới biểu huynh lại đối xử như vậy với Tần Lạc Y, trước đây hắn cho rằng tình cảm của biểu huynh dành cho nữ tử này sẽ không bao giờ đổi thay, không ngờ, mấy ngày không gặp, Da Luật Ngạn Thác đã vứt bỏ nàng!

Nữ tử này, Da Luật Ngạn Thác không biết quý trọng, hắn đương nhiên sẽ hiểu được mà quý trọng!

Da Luật Bội ôm Tần Lạc Y tiến vào một nơi, một cỗ mùi ấm áp lập tức bao bọc lấy nàng, thật thoải mái!

Da Luật Bội phân phó nha hoàn phụ trách cuộc sống thường ngày của mình chuẩn bị nước nóng tắm rửa và thay quần áo cho nữ tử này, sau đó nhẹ nhàng đặt nàng ở trên giường, ngồi bên cạnh nàng, tỉ mỉ nhìn vẻ mặt tái nhợt thiếu sức sống của nàng.

Tim bỗng đau xót, bàn tay to nhẹ nhàng xoa khuôn mặt lạnh buốt của nàng, càng giống như cẩn thận từng li từng tí chạm vào một pho tượng búp bê bằng thủy tinh, rất sợ không cẩn thận một cái, nàng liền vỡ vụn, hắn cầm chặt bàn tay nhỏ bé của nàng, nhẹ giọng nói:

“Lạc Y, ta làm như vậy cũng không phải là muốn khinh bạc nàng, chẳng qua là ta nhìn thấy thân thể lạnh buốt của nàng, thì cảm thấy rất đau lòng, chỉ có thể nghĩ ra cách này!”

Thân thể Tần Lạc Y không thể nào nhúc nhích, chỉ có thể dùng lời nói biểu đạt suy nghĩ của mình, ngữ khí nhẹ nhàng mà lạnh nhạt:

“Nếu như ngài thương hại ta, vậy thì không cần nữa!”

Da Luật Bội khẽ giật mình, hấn sững sờ nhìn khuôn mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Tần Lạc Y, cúi người xuống, trong đôi mắt sáng rực tràn đầy sự nghi hoặc:

“Lạc Y, vì sao nàng lại đối xử với ta như vậy?”

Hắn thực sự không rõ, mấy ngày trước đây hắn còn cùng nàng cười cười nói nói đánh cờ, ngày hôm nay vì sao thái độ của nàng đối với mình lại thay đổi lớn như vậy?

Tần Lạc Y lạnh lùng nhìn thẳng vào hắn, trong lời nói tràn ngập hàn ý, chậm rãi nói ra từng câu từng chữ:

“Vậy ngài muốn Lạc Y phải đối xử với ngài như thế nào đây? Đại hoàng tử?”

Nàng không nghĩ tới Bạch Tiêu Nhiên, ngài luôn miệng nói mình là ngài Trung Nguyên vậy mà lại chính là Đại hoàng tử, hắn đã lừa dối tình bạn bè của nàng.

Thân thể Da Luật Bội bỗng nhiên giật mình:

“Nàng — nàng biết rồi sao?”

Tần Lạc Y không có bất cứ biểu cảm gì, chỉ lạnh lùng nhìn hắn.

Hắn khẽ than nhẹ:

“Lạc Y, ta cũng không phải là cố tình giấu diếm nàng, thật không dám giấu, khi lần đầu tiên nhìn thấy nàng, thì liền bị nàng hấp dẫn sâu sắc, nàng tựa như tiên nữ không màng khói lửa nhân gian, ôm đàn cổ trong lòng, ở rừng trúc giữa sương mù sáng sớm, hiện ra bằng

bệnh tuyệt trần như vậy, ta rất sợ nàng biết thân phận phía sau của ta, sẽ tránh ta thật xa, vì vậy ta chỉ có thể nghĩ ra cách này!”

Trong mắt Tần Lạc Y không có chút gợn sóng, sau khi giọng nói Da Luật Bội hạ xuống, liền nhàn nhạt lên tiếng:

“Hoàng tử chẳng qua chỉ xem trọng một chút nhan sắc của ta mà thôi, cần gì phải chấp nhất như vậy?”

“Không, nàng làm ta say mê đâu chỉ vì vẻ mặt xinh đẹp chứ? Lạc Y, nàng quá coi thường ta!”

Da Luật Bội dễ dàng được nhận thấy được sự bi thương lãnh đạm của Tần Lạc Y, khuôn mặt kiên cường thanh tú ẩn hiện thần sắc chịu đựng.

Tần Lạc Y hời hợt nói:

“Nếu thật sự là vậy, Tần Lạc Y ta đây phải phụ lòng yêu mến của hoàng tử rồi!”

“Nàng.... Vì sao lại lãnh đạm với ta như vậy?”

Da Luật Bội vịn tay lên vai Tần Lạc Y, lên giọng.

“Đại hoàng tử, những thứ ngài phân phó đều đã chuẩn bị xong rồi.”

Bên ngoài tầm cư truyền đến giọng nói của nha hoàn.

Da Luật Bội dần dần buông bàn tay trên vai Tần Lạc Y ra, sau khi nhanh chóng điều chỉnh lại tâm tình, hét lớn ra cửa trước:

“Được rồi, người lui ra đi!”

“Dạ —”

Đội nha hoàn đi xa, ánh mắt Da Luật Bội lần nữa trở lại trên người Lạc Y, nâng tay, vươn về phía cô áo của nàng.

“Ngài muốn làm gì?”

Tần Lạc Y sợ hãi hét lên, đáng tiếc thân thể không thể cử động được chút nào, bằng không nàng đã sớm chạy đi rồi!

Da Luật Bội nhẹ nhàng vừa cười vừa nói:

“Nàng chán ghét ta cũng không thể hành hạ thân thể của bản thân mình, quần áo trên người nàng đã ướt rồi, nếu không đổi lại sẽ sinh bệnh! Ta chỉ muốn giúp nàng thay quần áo mà thôi!”

Đôi mắt yên tĩnh của Tần Lạc Y bắt đầu trở nên hoang mang lo sợ, nàng lập tức đáp:

“Ngài làm như vậy không hợp đạo lý —”

“Ta đã nhìn qua thân thể của nàng, có cái gì không hợp đạo lý chứ?”

Hắn lên giọng cắt đứt lời của nàng.

“Cái gì?” Tần Lạc Y hoảng sợ hỏi: “Ngài nói cái gì? Âm thanh cũng trở nên run rẩy.

Da Luật Bội hào tâm đem chuyện ngày đó cứu nàng ra khỏi hồ kể lại từ đầu tới cuối một lần nữa.

Tần Lạc Y càng nghe sắc mặt càng trắng, mái tóc đen như thác

nước làm nền cho khuôn mặt trắng nõn của nàng, khiến người ta nhìn vào đau xót vô cùng.

Đôi mắt tối sầm lại, như rơi vào trong đêm tối...

Thấy nàng hoảng hốt, đầu ngón tay hấn vung lên, giải khai huyết đạo của nàng, cầm bàn tay mềm mỏng ngăn lại sự kích động của nàng, chân thành nói:

“Lạc Y, cái nên nhìn ta đã nhìn, cái không nên nhìn cũng đã nhìn, ta nhất định sẽ chịu trách nhiệm với nàng”

Đôi mắt trong suốt của Tần Lạc Y hiện ra một ít mê man, trong lúc nhất thời, chỉ cảm thấy nội tâm ngũ vị hỗn tạp (1), trăm xoay nghìn chuyển.

(1) Ngũ vị hỗn tạp: Ngọt, chua, cay, đắng, mặn

Nàng rút tay trái của mình ra khỏi tay hấn, vẻ mặt tràn ngập sự xa cách:

“Ta biết hoàng tử vì tính mạng của ta mà bất đắc dĩ mới làm như vậy, đại ân đại đức của hoàng tử suốt đời khó quên, hoàng tử không cần tự trách mình, cũng không cần phải chịu trách nhiệm!”

Nàng kiên quyết nói, tỏ ý muốn rời khỏi giường.

Da Luật Bội nhìn dung mạo xinh đẹp lạnh lẽo của nàng, nghe nàng kiên quyết nói như vậy, tim có chút lạnh, cuối cùng mạnh mẽ ôm lấy thân thể ấm áp mềm mại của nàng:

“Lạc Y, đừng đi!” Giọng nói hấn khàn khàn, giống như đang kiềm chế một loại tình cảm gì đó.

Tần Lạc Y chau mày, trong lòng thấy không vui, nàng đẩy Da Luật Bội ra, sắc mặt tức giận:

“Hoàng tử, xin ngài tự trọng!”

Ánh mắt Da Luật Bội ngẩn ra, lập tức hấn buồng Tần Lạc Y, nói:

“Lạc Y, nếu như nàng kiên trì muốn rời khỏi đây, thì cũng phải thay quần áo cẩn thận hãy đi, thời tiết rất lạnh, tốt nhất không nên sinh bệnh!”

Nói xong, nhẹ nhàng đỡ Tần Lạc Y xuống, liền đi ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn một mình nàng.

Nàng nhẹ nhàng đi tới chỗ cửa, sau khi khẳng định hấn đã đi xa, ánh mắt liền rơi vào quần áo trên bàn, đúng là quần áo người Hán màu trắng, trong lòng khẽ dao động, cảm thấy ấm áp hơn nhiều.

Ngay sau đó, nàng nhìn hơi nước bay lượn lơ trong thùng nước tắm.

Nàng giơ tay lên, tay áo màu hồng nhạt rơi xuống, lộ ra cánh tay trắng nõn nã...

Thân thể lạnh giá dần dần khôi phục lại sự ấm áp, nàng nhẹ nhàng đứng lên, mặc bộ Hán phục màu trắng lên người, đơn giản mềm mại lại nhẹ nhàng thơm mát, vẻ đẹp tuyệt mỹ của nàng đột nhiên trở nên cực kỳ tinh tế, sâu sắc.

Nàng khẽ mở cửa, lại phát hiện sân nhỏ ở đây khá là thanh nhã, vườn hoa, thư phòng, tiền sảnh, hậu sảnh toàn bộ đều đủ cả, giống như chỗ ở của Da Luật Ngạn Thác.

Nàng cười khẽ, xem ra nơi đây đặc biệt làm cho Da Luật Bội hoặc là chuẩn bị cho hoàng thân nào đó, mình chẳng bao giờ từng ở đây.

Đôi mắt Tần Lạc Y sâu thẳm, lặng lẽ thờ dài, nàng thò tay nắm hoa tuyết trên cây, mười đầu ngón tay thon dài, quần trong suốt như tuyết, ánh sáng long lanh óng ánh của hoa tuyết phát ra càng làm cho ngón tay trắng nõn xinh đẹp.

Mình phải mau rời khỏi nơi này, nàng đi qua đi lại trong sân, tâm tình có chút buồn bực.

Một thân áo trắng tràn đầy mờ mịt, sân này vậy mà khiến nàng tìm không được đường ra! Mái tóc đen đột nhiên tung bay trong gió, tay áo bông bành, phảng phất giống như tiên nữ.

Đôi mắt trong suốt của nữ tử khẽ đảo, ánh sáng từ quần áo màu trắng của nàng tản ra xung quanh, tuyệt đẹp khiến người người động tâm, không nghĩ tới nàng cười rộ lên lại đẹp như vậy.

Khóe mắt Tần Lạc Y đảo qua bóng dáng to lớn nọ, trong lòng run lên, nhưn mày nhìn nụ cười ở sâu trong đáy mắt Da Luật Bội, càng nhìn chính giống như người yêu.

Quyển 9 - Chương 6: Thành thân hay không?

Mệnh phù ở giữa thất lưng “leng keng” chiếu sáng, làm vẻ ôn nhu của nàng càng thêm nổi bật chói mắt.

“Thỉnh an, Tần cô nương!” Bọn thị vệ đều tháo binh khí xuống, quỳ trên mặt đất, tuy rằng bọn họ không rõ ràng lắm vì sao nữ tử này đêm khuya lại đến Tả Diệp Hiên, thế nhưng bọn họ vẫn không dám tùy tiện đắc tội với nàng.

Tần Lạc Y khẽ gật đầu, lập tức thừa dịp bọn họ đều cúi đầu, ống tay áo nhẹ nhàng vung lên, động tác mềm mại, tao nhã mà không để lại chút dấu vết nào.

“Các người đứng lên đi!” Nàng nhàn nhạt nói, nhưng trong lòng lại bồn chồn bất ổn, dù sao đây cũng là lần đầu tiên nàng làm chuyện như vậy.

“Dạ” Bọn thị vệ tuân lệnh, đều vội vàng đứng dậy.

“A...” Một thị người thị vệ đột nhiên ngã xuống, thân thể không có chút sức lực nào, ngay sau đó người thứ hai, người thứ ba, bọn thị vệ liên tiếp xụi lơ trên mặt đất.

Sóng mắt Tần Lạc Y dao động, nàng vẫn không nhúc nhích đứng đó, lẳng lặng mà nhìn đám thị vệ liên tục ngã xuống đất.

“Tần cô nương, người...” Bọn thị vệ đều cảm thấy kinh sợ, bọn họ còn muốn nói cái gì đó nhưng đã bị những bóng đen đánh cho ngất

xỉu.

“Nhân cơ hội này hãy giải quyết bọn họ, đến lúc đó, ít đi được bao nhiêu binh lính Khiết Đan thì chúng ta cũng bớt nguy hiểm!” Một đại hán lên tiếng, lập tức giơ kiếm lên.

“Không được ...Chúng ta làm như vậy so với bọn đao phủ giết người vô tội thì có khác gì nhau?” Tần Lạc Y vội vàng lên tiếng ngăn cản.

Nàng vô thức muốn bảo vệ tính mạng của những người này.

Tang Trọng Dương dường đang suy nghĩ, khẽ nhìn Tần Lạc Y.

“Nhưng mà...” Đại hán còn muốn nói cái gì đó nhưng đã bị Tang Trọng Dương cắt ngang.

“Quên đi! Cứu người quan trọng hơn, chúng ta không nên kéo dài thời gian nữa!” Hắc nói xong, dùng ánh mắt mang ý vị sâu xa nhìn Tần Lạc Y đứng ở phía sau, dẫn đầu đi vào trong.

Khi Tang Trọng Dương xông vào bên trong phòng, cuối cùng cũng nhìn thấy được Tang Tấn

“Cha...” Hắc vừa ngạc nhiên vừa vui mừng mà thấp giọng kêu lên.

Cơ thể Tang Tấn bỗng nhiên run lên, vội vàng nhìn về nơi phát ra tiếng nói: “Trọng Dương, thật sự là con!”

“Cha nuôi, còn có con!” Tần Lạc Y cũng vội vàng đi lên phía trước, giọng nói có chút nghẹn ngào.

“Y nhi... Tốt, thật tốt quá, cha cuối cùng lại được nhìn thấy hai con!” Tay Tang Tấn run run, tâm tình kích động nói.

“Cha, thời gian không còn nhiều, chúng ta phải nhanh rời khỏi chỗ này” Trong giọng nói dịu dàng của Tang Trọng Dương lộ ra vẻ quyết đoán và giàu kinh nghiệm.

Bởi vì Tang Trọng Dương đã dò xét cẩn thận các đường đi trong vương phủ, do đó đoàn người rất dễ dàng né tránh thị vệ tuần tra, lặng lẽ đi ra khỏi Đông Lâm Vương phủ rồi ngồi trên xe ngựa rời xa kinh đô.

Một gã đại hán ở phía trước điều khiển xe ngựa, mấy vị đại hán khác bám sát theo sau, Tang Tấn và Tang Trọng Dương, còn có Tần Lạc Y thì ngồi trong xe ngựa.

“Cha nuôi... Thân thể người thế nào rồi? Y nhi rất lo lắng cho người, đáng tiếc vẫn không có cơ hội thấy người!” Tần Lạc Y cố kìm nén nước mắt xúc động, nhìn Tang Tấn nói.

“Nha đầu ngốc, thân thể cha nuôi bây giờ không phải rất khỏe mạnh sao? Xem ra Da Luật Ngạn Thác cũng là muốn lấy được bản đồ, cho nên hắn không muốn ta chết nhanh như vậy!”

Da Luật Ngạn Thác! Khi Tần Lạc Y lại nghe thấy cái tên này thì đột nhiên ánh mắt tối sầm lại, tim lại bắt đầu đau nhức không thôi.

Tang Trọng Dương thu hết vẻ mặt thâm tình của Tần Lạc Y vào trong, tâm hắn cũng đột nhiên hoảng sợ, một loại cảm giác bất an như những gợn sóng lăn tăn dần dần lan rộng, ngay sau đó, hắn giấu đi sự châm biếm trong mắt, vươn cánh tay nhẹ nhàng ôm Tần Lạc Y vào trong ngực, ôn nhu nói:

“Lần này may mà nhờ có Y nhi, nếu không phải muội tìm cách đối phó Da Luật Ngạn Thác, ngày hôm nay chúng ta cũng không có khả

năng cứu cha dễ dàng như vậy. Huynh nghĩ sáng mai mọi người trên dưới vương phủ bận bịu xử lý tang sự của Da Luật Ngạn Thác, căn bản là không rảnh bận tâm đến chúng ta!”

Tang Tấn nghe thấy thế, đôi mắt tinh xảo lộ ra chút nghi ngờ, hần hỏi Tần Lạc Y: “Y nhi, con thực sự đã giết Da Luật Ngạn Thác?”

Tay Tần Lạc Y run lên, sắc mặt cũng trở nên có chút tái nhợt, nàng cup ánh mắt, tận lực che giấu đau đớn trong lòng, nhàn nhạt nói: “Sau khi hần gửi qua một lượng lớn khí “Đông nhan”, Y nhi thừa dịp khi hần ngủ say, đem ngân châm thấm vào nước của Đàn hương cỏ rồi đâm vào huyết đạo của hần”

“Ha ha, tốt!” Sau khi nghe xong, Tang Tấn sang sảng cười to: “Y nhi, con quả nhiên không khiến cha nuôi thất vọng!”

Bàn tay nhỏ bé của Tần Lạc Y gắt gao đè lấy ngực, phòng ngừa xao động mà sinh ra đau đớn.

“Y nhi, trong khoảng thời gian này đã ủ khuất muội rồi!” Tang Trọng Dương nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt sắc của Tần Lạc Y, đau lòng nói, hần càng thêm siết chặt cánh tay, ôm chặt nàng trong ngực.

“Tang đại ca...” Tần Lạc Y vô thức muốn né tránh cái ôm của Tang Trọng Dương.

“Y nhi, muội làm sao vậy?” Một tia lo lắng và băn khoăn hiện ra trong mắt Tang Trọng Dương, hần thấp giọng hỏi.

“A, không có gì, Tang đại ca, chúng ta sẽ đi đâu?” Nàng vội vàng nói sang chuyện khác.

Tim giống như không còn cảm giác, không còn nhịp đập, nàng lại

ngủ đến nam tử ngông cuồng, nóng nảy kia.

Tang Trọng Dương trều mồm xoa đầu nàng, vừa cười vừa nói:
“Chúng ta chuẩn bị đến Trung Nguyên”

“Trung Nguyên?” Tần Lạc Y kinh ngạc nói, vậy chẳng phải cách nơi này rất xa, rất xa sao?

Tang Tấn nghe xong, gật đầu tán thành nói: “Thật là lựa chọn không tệ, đúng lúc bên kia cha còn có mấy người bạn thâm giao, chúng ta tới đó có thể một lần nữa bắt đầu cuộc sống mới!”

Hô hấp Tần Lạc Y bắt đầu trở nên có chút khó khăn, bàn tay nhỏ bé của nàng mạnh mẽ nắm chặt góc áo mình, tim tựa như muốn cắt rời, từng chút từng chút đau đớn...

Mình thực sự phải rời khỏi đây ư? Xe ngựa không ngừng điên cuồng đi về phía trước, lòng của nàng lại dần dần rời xa nơi này, dường như bay trở về Đông Lâm Vương phủ.

“Y nhi, muội đang suy nghĩ gì vậy? Trở về Trung Nguyên muội không vui sao?” Tang Trọng Dương có thể nhìn ra được sự buồn bã mà nàng đang cố che giấu đi, nhẹ giọng hỏi.

“Hả? Vui vẻ, đương nhiên vui vẻ rồi, chỉ cần có thể ở cùng cha nuôi và Tang đại ca thì muội rất hạnh phúc!” Tần Lạc Y ép buộc bản thân mình vứt bỏ tạp niệm trong lòng, nhột nhạt cười nói.

Tang Tấn cười to: ” Tốt lắm, chờ chúng ta tới Trung Nguyên, tất cả mọi việc đều đi vào đúng quỹ đạo, Trọng Dương và Y nhi nhanh chóng thành thân thì ta cũng giải quyết xong cái cọc tâm sự này rồi!”

Lòng Tần Lạc Y khẽ run lên.

Tang Trọng Dương say đắm nhìn gương mặt dịu dàng nhu mì của Tần Lạc Y, cúi xuống bên tai nàng, trầm thấp hỏi: “Y nhi, tới Trung Nguyên rồi chúng ta lập tức thành thân, muội cảm thấy thế nào?”

Quyển 9 - Chương 7: Sóng gió rời thành

Thân thể Tần Lạc Y run lên như lá rụng trước gió thu, trên mi tâm cũng ánh lên chút lo lắng, nàng nhẹ giọng hỏi, như là đang hỏi người khác cũng như là hỏi lại chính bản thân mình:

“Thành thân?”

Nàng có thật tâm chấp nhận điều này không?

Vẻ mặt Tang Trọng Dương căng thẳng, trên khuôn mặt tuần dật xẹt qua một tia đau đớn ẩn nhẫn, hắn nhẹ nhàng nắm lấy tay Tần Lạc Y, nhẹ nhàng hỏi:

“Y nhi, muội làm sao vậy? Chẳng lẽ vị trí của Tang đại ca trong lòng Y nhi đã không còn nữa?”

Giọng nói ấm áp, dịu dàng khiến Tần Lạc Y cảm thấy vô cùng quen thuộc.

Tần Lạc Y nghe vậy, bỗng kinh ngạc vô cùng, nàng ngẩng đầu, chăm chú nhìn Tang Trọng Dương:

“Không phải, cha nuôi và Tang đại ca chính là người quan trọng nhất trong lòng Y nhi”

Một nỗi đau đớn lướt qua trái tim nàng.

Từ nhỏ Tang đại ca đã luôn là thần hộ mệnh của mình, trước đây

nàng luôn luôn nghĩ chỉ cần có huynh ấy bên người thì mình cái gì cũng không sợ, nàng vẫn luôn lớn lên dưới sự bảo vệ của Tang Trọng Dương, vậy nên khi lần đầu tiên Tang Trọng Dương cầu thân với nàng, nàng cho rằng đây là chuyện rất đổi bình thường.

Nhưng ngày hôm nay, khi lần thứ hai Tần Lạc Y nghe được những lời này thì tim liên tục run rẩy, hơn nữa trong đầu lại lơ đãng hiện lên hình ảnh của Da Luật Ngạn Thác.

Nam tử phương Bắc kia, khí tức nhanh nhẹn dũng mãnh, tính tình tà ma, ngông cuồng, nụ cười cuồng nịnh, không câu nệ, bá đạo, độc tài nhưng chỉ đối với nàng mới ôn nhu, dịu dàng...

Thậm chí nàng còn nhớ tới câu nói kia của Da Luật Ngạn Thác: “Y Nhi, nàng có nguyện ý ở bên cạnh ta cả đời không?”

Cả đời!

Đây là lời hứa hẹn của Da Luật Ngạn Thác với mình sao? Vì sao khi nàng nghe được hắn nói những lời này, tâm tình giống như bị nước thủy triều chôn vùi lại trở nên lên xuống nhấp nhô không ngừng chứ? Vì sao không giống như khi đối mặt với Tang đại ca?

Da Luật Ngạn Thác, người đàn ông lúc nào cũng bá đạo ra lệnh cho nàng khiến nàng phải hận, hắn ngang ngược, lại rất độc chiếm, làm bản thân nàng không biết phải làm như thế nào, nhưng, cho dù là như vậy, giờ khắc này, trong tâm trí của nàng vẫn còn in đậm hình bóng và nụ cười của Da Luật Ngạn Thác.

Không! Không! Không!!!

Nàng phải kiềm chế tâm trạng của chính mình, tất cả đều đã qua rồi, theo như sự trông chừng của xe ngựa thì nàng biết đã cách Đông Lâm

Vương phủ ngày một xa rồi, mà nàng cũng sẽ không trở lại nơi này nữa!

Ở một bên, Tang Tấn âm thầm đánh giá Tần Lạc Y, nha đầu quá mức đơn thuần này nên không giỏi che giấu hỉ nộ ái ố của mình, tâm tư của nàng quá rõ ràng, tất cả đều bị hắn cẩn thận thu hết vào trong mắt.

Trong đôi mắt già dặn của hắn hiện lên một chút lo lắng, thực sự lo lắng việc gì thì việc đó càng xảy ra, thấy thần sắc đứng ngồi không yên trên mặt Tần Lạc Y thì rõ ràng nàng đã động tình với Da Luật Ngạn Thác, cho nên bây giờ hắn bắt đầu hoài nghi Da Luật Ngạn Thác cuối cùng có chết hay không.

Chỉ mong đây là suy đoán thôi, hơn nữa nhìn qua, Tần Lạc Y đối với tình cảm của chính mình cũng tương đối hoang mang, thừa dịp bây giờ còn chưa quá muộn, nhanh chóng thúc đẩy việc thành thân của nàng và Trọng Dương mới tốt.

“Y nhi, phàm là hôn sự của con gái đều là do cha mẹ quyết định, từ nhỏ đến lớn con đều trưởng thành ở trong Tang phủ, vì vậy việc mai mối cũng không thực sự cần thiết, từ nhỏ con và Trọng Dương đã là thanh mai trúc mã lưỡng tình tương duyệt (1), như vậy cha sẽ làm chủ cho các con, sau khi tới Trung Nguyên, các con lập tức thành thân!” Tang Tấn nở nụ cười hiền lành.

(1) Lưỡng tình tương duyệt: Cả hai đều yêu nhau

Tránh cho đêm dài lắm mộng, vẫn là nên nhanh chóng hoàn thành hôn sự này.

Da Luật Ngạn Thác kia quá mức điên cuồng, tà mị, nếu như có một ngày Y nhi ở cùng hắn, ngày ấy nàng nhất định sẽ chịu nhiều đau

khổ, hẳn tuyệt đối không thể nhìn con của mình nhảy vào đồng lửa này.

Trang Trọng Dương vừa nghe Tang Tấn nói như vậy, không cần nói cũng biết trong lòng vô cùng vui sướng, hẳn yêu thương nhìn Tần Lạc Y, không lâu nữa, nữ tử này sẽ trở thành thê tử của mình, khi hẳn còn là thiếu niên, lần đầu tiên nhìn thấy Tần Lạc Y thì ý nghĩ này đã bắt đầu nảy sinh.

Mà lúc này trong lòng Tần Lạc Y lại cực kỳ hỗn loạn, không biết làm thế nào trả lời cho tốt.

Đúng lúc này, xe ngựa chậm rãi dừng lại, sự tròng trành cũng dần dần biến mất.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Tang Tấn phát hiện xe ngựa dừng lại, vội vàng vén một góc màn lên, hỏi người đánh xe ngựa,

“Bây giờ chúng ta đã đến cổng thành, thế nhưng nơi này canh phòng quá mức nghiêm ngặt!” Một người Đại hán nói.

Tang Tấn nhìn phía trước, không sai, cổng thành cao lớn rõ ràng biểu hiện sự cường hãn và quyền thế của tộc người phương Bắc, chẳng qua chỉ là một cánh cửa ngăn cách, ra ngoài cổng thành là có thể thấy được ánh sáng của hi vọng rồi.

Điều khiến Tang Tấn khó hiểu chính là hôm nay binh lính canh phòng ở cổng thành vô cùng nhiều, ,mà lại lục soát chặt chẽ toàn thân từ trên xuống dưới của dân chúng ra khỏi thành.

Hắn ngẩng đầu nhìn sắc trời, bầu trời đã hơi hơi hiện ra màu trắng

bạc, một tia sáng nhàn nhạt của buổi sớm tinh mơ đã chiếu xuống, thật sự nếu không nhanh ra khỏi thành thì sự tình sẽ trở nên phức tạp vô cùng, tất cả nỗ lực đều uổng phí.

“Cha, Y nhi, hai người ở trên xe ngựa không nên đi xuống, để con thử xuống xem tình hình thế nào!” Tang Trọng Dương nói.

Tang Tấn gật đầu: “Mọi việc cẩn thận, hành sự tùy theo hoàn cảnh”

Tang Trọng Dương gật đầu, liền nhìn về phía Tần Lạc Y, bàn tay to phủ lên bờ vai mềm mại của nàng, muốn nói cái gì đó với nàng nhưng ánh mắt chợt tối sầm lại, không nói gì.

Hắn rút tay về, vừa muốn đứng dậy xuống xe, bàn tay nhỏ bé bỗng nhiên kéo ống tay áo Tang Trọng Dương lại...

“Tang đại ca!”

Tần Lạc Y dịu dàng gọi Tang Trọng Dương.

Mắt Tang Trọng Dương tràn ngập vui mừng: “Sao vậy Y nhi?”

“Huynh phải cẩn thận một chút!”

Giọng nói Tần Lạc Y như hoa trôi trong nước, Tang Trọng Dương dù sao cũng là người thân nhất của mình, làm sao có thể khiến nàng không lo lắng chứ?

“Yên tâm đi, Y nhi!”

Vẻ mặt lúc này của Tần Lạc Y khiến Tang Trọng Dương rất hạnh phúc, rõ ràng là trong lòng nàng vẫn còn coi trọng mình không phải sao. Sau khi Tang Trọng Dương đi xuống phía sau xe ngựa, xe ngựa

lại bắt đầu chậm rãi đi về phía trước, Tần Lạc Y cẩn thận vén rèm lên.

“Y nhi, tình hình như thế nào rồi?” Trong giọng nói Tang Tấn có chút hỗn loạn, trên khuôn mặt già nua hiện rõ từng nếp , lộ ra vẻ tang thương và già yếu.

Tần Lạc Y chăm chú nhìn nơi gần cổng thành, không biết vì sao ngày hôm nay kiểm tra vô cùng chặt chẽ nếu muốn ra khỏi thành, từ đồ vật cầm tay đến những thứ nhỏ đeo bên người đều bị bọn thị vệ lục soát.

“Cha nuôi, con nghĩ đây chỉ là luật lệ kiểm tra khi muốn đi ra khỏi thành, Đông Lâm Vương phủ hẳn là không thể nhanh như vậy báo lên triều đình phát lệnh truy nã được!” Nàng buông rèm xuống, nhẹ nhàng nói, chỉ mong mọi thứ đều thuận lợi trôi chảy, không xảy ra bất cứ sai lầm nào.

Tang Tấn gật đầu.

Tang Trọng Dương kéo xe ngựa đi qua cổng thành, càng chạy càng gần, vì để không làm cho bọn thị vệ nghi ngờ nên mấy vị đại hán khác đã phân tán ra, giả dạng bách tính bình thường đi ra khỏi thành, phân chia góc độ khác nhau bảo vệ xe ngựa.

“Đứng lại...”

Khi gần tới cổng thành, một người thị vệ trong đó ngăn cản lối đi của xe ngựa, binh khí lạnh băng ngăn trước người Tang Trọng Dương.

“Nhìn người không giống người Khiết Đan, có việc gì mà ra khỏi thành?” Thị vệ đánh giá Tang Trọng Dương, quát lớn.

“Vị quan gia này nhãn lực thật tốt, tiểu nhân là nhân sĩ Trung

Nguyên, mấy ngày trước lên kinh thành để thăm bạn bè, do trong nhà tạm thời có việc xảy ra cho nên sáng sớm đã phải vội vàng ra khỏi thành quay về Trung Nguyên!”

Tang Trọng Dương cố ý cười nói, vừa dứt lời, khẽ liếc mắt ra cổng thành, ở đó đã có hai đại hán trà trộn vào dòng người ra khỏi thành.

Tâm tư hẩn hơi buông lỏng, cứ như vậy, bọn họ sẽ càng thêm thuận lợi ra khỏi thành, một khi có sai sót xảy ra thì mấy người bọn họ hoàn toàn có khả năng ở ngoài thành tạo tiếng nổ.

“Ừ!” Thị vệ ngăn phía trước hẩn hừ một tiếng, lục soát hẩn một hồi, xoay người thấy được xe ngựa ở phía sau Tang Trọng Dương.

“Người nào trong xe ngựa? Vén rèm lên, theo lệ cũ mà kiểm tra!” Ánh mắt thị vệ tập trung vào xe ngựa phía sau Tang Trọng Dương

Ngay sau đó, vài tên thị vệ tiến lên, cùng đi về phía xe ngựa.

Tang Trọng Dương vừa muốn ngăn cản, mà mấy vị đại hán lẫn vào trong đám người cũng muốn hành động, đúng lúc này...

Một ngón tay trắng nõn tinh tế nhẹ nhàng vén một góc rèm xe ngựa lên, lộ ra dung nhan lạnh lùng tuyệt mỹ ngăn lại hành động của bọn thị vệ.

Bọn thị vệ kinh hãi, đều lui lại phía sau mấy bước.

Tần Lạc Y hơi hơi cúi người, một tay khẽ nâng làn váy, Tang Trọng Dương liền bước lên phía trước, đỡ nàng xuống.

“Y nhi, muội muốn làm gì?” Tang Trọng Dương lo lắng ở bên tai nàng nhẹ giọng hỏi.

Tần Lạc Y mỉm cười với Tang Trọng Dương, trong ánh mắt tràn ngập an ủi:

“Yên tâm đi, Tang đại ca.”

Vừa dứt lời, nàng chuyển mắt về phía bọn thị vệ.

Một thân áo trắng của nàng như được bao phủ bởi sương sớm nhàn nhạt, tựa như một nữ thần không thể xâm phạm, sự duyên dáng của nàng, vẻ lạnh nhạt của nàng nhất thời khiến bọn thị vệ choáng váng.

Bách tình ra khỏi thành hiển nhiên cũng bị tuyệt sắc giai nhân làm chấn động, thậm chí bước chân ra khỏi thành cũng dừng lại, nhìn nàng không chớp mắt...

Xung quanh bỗng trở nên yên lặng, rõ ràng thị vệ đã nổi lên chút sắc tâm, hần đi tới bên cạnh Tần Lạc Y, mùi hương thơm mát trên người nàng tản ra khiến tâm tình hần càng thêm sôi sục. “Đây là người bạn mà ngươi nói phải không? Xem ra tiểu tử ngươi điểm phúc cũng không tệ, chỉ là, ngươi...”

Đôi mắt gian xảo của thủ lĩnh thị vệ nhìn Tang Trọng Dương: “Ngươi có thể đi, nhưng mà nàng... phải ở lại!”

Tang Trọng Dương kéo Tần Lạc Y ra phía sau mình, nếu không phải là tình huống đặc biệt thì hần đã sớm rút kiếm ra rồi, nắm tay hần siết chặt thành nắm đấm, đáy mắt bỗng chốc lạnh băng:

“Quan gia, nàng là người theo ta ra khỏi thành, đương nhiên ta phải dẫn nàng theo!”

Thủ lĩnh thị vệ cười to, hần không để ý đến Tang Trọng Dương, trực

tiếp đi đến bên cạnh Tần Lạc Y.

Tang Trọng Dương lạnh lùng đứng chắn trước người Tần Lạc Y, toàn thân tản ra khí lạnh.

“Người ...Tránh ra, dám ngăn cản đường của bốn quan, người chán sống rồi? Ta không ngại nói cho người biết, ngày hôm nay tiểu mỹ nhân này ta đã muốn rồi, ta xem người...”

Thủ lĩnh thị vệ cuồng vọng gào lên, ngay sau đó, đôi mắt bị một đạo ánh sáng màu vàng lấp lấp trước mắt làm cho hoảng sợ.

Tần Lạc Y giơ mệnh phù ra, chống lại ánh mắt của hắn, ánh vàng rực rỡ bao bọc ngọc trai trơn bóng hình thành khí thể chấn động lòng người!

“Người... Đây là...”

Rõ ràng thủ lĩnh thị vệ khiếp sợ vô cùng, khi hắn thấy rõ ấn phù này thì thân thể lập tức chấn động, sắc mặt đặc ý đột nhiên trở nên khó coi đến cực điểm.

Mà các thị vệ khác vừa nhìn thấy mệnh phù thì cũng sợ đến chân muốn nhũn ra:

“Đây... Đây... không phải là Đông Lâm mệnh phù sao...”

Thủ lĩnh thị vệ cũng sợ đến choáng váng, hắn run rẩy nói:

“Nhìn thấy... Ta nhìn thấy rồi... Còn không mau quỳ xuống...”

Nói xong, một đám người vội vã quỳ xuống mặt đất, mồ hôi chảy ròng ròng trên trán thủ lĩnh thủ vệ, hắn nơm nớp lo sợ nói:

“Tiểu nhân có mắt mà không nhìn thấy núi Thái Sơn, trong lúc vô ý đã mạo phạm Tần cô nương, mong Tần cô nương không trách phạt!”

Bọn thị vệ đều vội vàng quỳ xuống, sợ đến mức không dám thở mạnh.

Trên dưới kinh thành ai mà chẳng biết trong Đông Lâm Vương phủ có một nữ nhân người Hán y thuật vô cùng cao siêu là Tần Lạc Y.

Nàng không chỉ xinh đẹp tuyệt trần mà còn chữa trị được căn bệnh của Hoàng Thượng, ngay cả Đông Lâm Vương Da Luật Ngạn Thác mà dân chúng kính yêu cũng tôn trọng và kính mến nàng vô cùng, đem mệnh phù đại diện cho Đông Lâm Vương phủ giao cho nữ tử này, có thể thấy được nữ tử này không phải tầm thường.

Thì ra, giờ này khắc này, nữ nhân tuyệt sắc đứng trước mặt bọn họ chính là Tần Lạc Y cô nương, quả nhiên là nữ tử có khuôn mặt xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành và khí chất trong trẻo lạnh lùng, khiến lòng bọn họ chấn động xen lẫn kinh ngạc.

Quyển 9 - Chương 8: Giá trị kỷ niệm của mệnh phù

Tần Lạc Y bước lên trước từng bước, mi tâm khẽ nhú, lạnh nhạt nói:

“Bây giờ các người đã biết vị công tử này là bằng hữu của ta chưa? Nếu như các người đắc tội vị công tử này, cũng là đắc tội với Đông Lâm Vương phủ, thử hỏi các người có mấy cái đầu để chịu trách nhiệm đây?”

Chỉ là một câu nói hời hợt nhưng lại làm cho kẻ khác vô cùng sợ hãi.

Bọn thị vệ nghe vậy thì tim đập nhanh đến mức muốn nhảy ra ngoài, nếu như bọn họ sớm biết những người này là người của Đông Lâm Vương Phủ thì đánh chết bọn họ cũng không dám cản chiếc xe ngựa này.

“Đúng, đúng, Tần cô nương dạy đúng, tiểu nhân lập tức mở cổng thành!” Thủ lĩnh thị vệ lau mồ hôi, liên tục gật đầu nói.

Hắn nghe nói Đông Lâm Vương ở trên triều vì chuyện tình cảm hồng nhan mà nổi giận, Đông Lâm Vương vì vị cô nương trước mắt này còn dám nổi giận với Hoàng Thượng, huống hồ hắn chỉ là thủ lĩnh thị vệ nho nhỏ.

Tần Lạc Y gật đầu: “Các người đứng lên đi, nhanh mở cổng thành!”

Thủ lĩnh thị vệ giống như đạt được ân xá, vội vàng phân phó thủ hạ của mình mở cổng thành.

“Y nhi”

Tang Trọng Dương không ngờ khó khăn lần này lại do Tần Lạc Y giải quyết được, bàn tay của hắn gắt gao nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng.

Nếu không phải tình huống đặc biệt, Tần Lạc Y tuyệt đối sẽ không tự mình ra mặt, bởi vì dù sao cha nuôi cũng từng bị Đông Lâm Vương bắt giữ, cho nên nàng sợ không may có người nhận ra tướng mạo của cha nuôi thì tất cả nỗ lực đều uổng phí.

Cảm giác lạnh lẽo tràn ngập bàn tay nhỏ bé, lòng bàn tay nhẹ nhẹ thấm vào hơi lạnh của mồ hôi, Tang Trọng Dương biết lúc này trong lòng nàng rất khẩn trương.

Khi Tần Lạc Y thấy cổng thành mở ra thì nàng mới thở dài một hơi, vội vàng nói: “Chúng ta đi nhanh thôi!”

Tang Trọng Dương gật đầu, ngay sau đó dìu Tần Lạc Y vào trong xe ngựa, còn mình thì nhảy vọt lên, vững vàng mà cưỡi trên lưng ngựa, xe ngựa ở phía sau chậm rãi đi lên trước, thuận lợi ra khỏi cổng thành.

Đoàn người đi rất lâu, để che đậy tai mắt, bọn họ cố gắng lựa chọn đi đường nhỏ và đường núi, mặc dù không đi nhanh được, lại không thuận lợi bằng đường lớn, nhưng vì an toàn thì không còn biện pháp nào khác. Có điều không nỡ để những người ngồi ở trên xe ngựa cực khổ, phải chịu đựng một đường xóc nảy vất vả.

“Cha nuôi, người thế nào?” Tần Lạc Y ngồi một mình bên cửa xe ngựa, khẩn trương hỏi Tang Tấn.

Bởi vì nàng phát hiện sắc mặt Tang Tấn càng ngày càng kém, lại còn thỉnh thoảng phải dùng tay đè lại vùng dạ dày.

Tang Tấn khoát khoát tay, đôi lông mày già nua hơi hơi nhíu lại:
“Không có việc gì, Y nhi không cần lo lắng!”

Tần Lạc Y tinh thông y thuật, cho dù không cần bắt mạch, chỉ từ khuôn mặt cũng có thể nhìn ra một chút manh mối, bất an trong lòng nàng dần dần tăng thêm, bởi vì thân thể cha nuôi có bệnh, hơn nữa vất vả cùng với xóc nảy như vậy, nói không chừng bệnh tình lại nặng thêm.

“Cha nuôi, tại Đông Lâm Vương phủ, người có dựa vào phương pháp con nói với người để giảm bớt bệnh tình không?” Tần Lạc Y khẩn trương hỏi thăm.

Tang Tấn mỉm cười: “Yên tâm đi Y nhi, cha nuôi sao có thể phụ lòng hiếu thảo của con chứ?”

Tần Lạc Y vội vàng bắt mạch cho Tang Tấn, tuy rằng đường đi xóc nảy, nhưng do nàng trời sinh rất nhạy cảm với mạch đập, cho nên không chút nào lo lắng việc bắt mạch bị ảnh hưởng.

Giữa lông mày nàng lộ ra mấy phần thần sắc ưu tư, nếu bệnh của cha nuôi được điều trị ngay từ đầu thì đã không dày vò như vậy, hiển nhiên bệnh tình đã nặng thêm.

Tang Tấn biết rõ con gái nuôi luôn luôn lo lắng bệnh tình của hắn, lập tức thương yêu nói với Tần Lạc Y:

“Thực ra cha nuôi rất rõ tình trạng thân thể của mình, mặc dù ở Đông Lâm Vương phủ có thuốc khống chế, nhưng cha đã bị nhiều lần như vậy rồi!”

“Cha nuôi, người không nên nói như vậy, Y nhi nhất định sẽ chữa trị tốt cho người!” Trong lòng Tần Lạc Y xẹt qua một tia đau đớn, nàng tuyệt đối không để cha nuôi có chuyện gì xảy ra.

“Cha nuôi biết Y nhi rất thông minh, yên tâm đi, cha nuôi sẽ không dễ dàng ngã xuống, chỉ là cha nuôi có một lo lắng!” Tang Tấn yêu thương nhìn Tần Lạc Y nói.

Tần Lạc Y nghẹn ngào nhìn Tang Tấn: “Cha nuôi có lo lắng gì?”

Tang Tấn chau mày, cuôi đầu thờ dài, hỏi: “Y nhi, con thành thật nói cho cha nuôi biết, con yêu Da Luật Ngạn Thác rồi phải không?”

Thân thể Tần Lạc Y bỗng nhiên run lên, nàng vội vàng khép mắt lại, như vô thức nói: “Không, Y nhi chưa từng, Y nhi sẽ không yêu hắn!”

Tang Tấn nhìn vẻ mặt nghĩ một đằng nói một nẻo của Tần Lạc Y thì cảm thấy lo lắng sâu sắc, lập tức nói: “Không có là rất tốt, Da Luật Ngạn Thác đúng là anh hùng, nhưng dù sao hắn cũng là kẻ thù của chúng ta, là kẻ xâm lược nước Bột Hải, cho dù trong tim Y nhi có hắn thì con cũng phải ép buộc mình quên hắn!”

Tần Lạc Y đau lòng không có cách nào nói ra, nhưng vẫn nhu thuận gật đầu: “Y nhi hiểu rõ!”

Bàn tay chặt chẽ nắm lấy mệnh phù trong tay, giống như có hắn ở bên người, cuối cùng vật này cũng lưu lại cho nàng một giá trị kỉ niệm gì đó.

“A” Tang Tấn gắt gao đè lại vùng ngực, đau đớn mà kêu một tiếng.

Một tiếng thống khổ này lập tức kéo suy nghĩ của Tần Lạc Y trở lại.

“Tang đại ca... Tang đại ca....” Tần Lạc Y nhìn ra phía ngoài kêu lên.

“Y nhi, có chuyện gì? Tang Trọng Dương xoay người xuống ngựa, vén rèm xe ngựa lên rồi lo lắng hỏi.

“Thân thể cha nuôi không chịu được nữa rồi, muội thấy chúng ta nên phải nhanh chóng tìm một chỗ dừng chân mới tốt!” Trên lông mày Tần Lạc Y lướt qua sốt ruột và lo lắng.

“Cha, bây giờ người thấy thế nào?” Tang Trọng Dương vội vàng hỏi Tang Tấn.

“Trọng Dương, cha không có nặng như lời Y nhi đâu, tiếp tục chạy đi, không nên lãng phí thời gian của con và những bằng hữu Trung Nguyên này!” Tang Tấn đè nén đau đớn trong cơ thể nói ra.

Tần Lạc Y nhìn sắc mặt Tang Tấn càng ngày càng không bình thường, ngấm ngấm chịu đựng từng trận mồ hôi li ti trên trán

Tang Trọng Dương vội vàng nói:

“Cha, con sẽ mau chóng tìm một nơi an toàn để người nghỉ ngơi!”

Nói xong liền cưỡi lên ngựa, tăng tốc độ đi về phía trước.

Quyển 9 - Chương 9: Chiếm đoạt

Tần Lạc Y suy nghĩ rất quật cường, rằng mình sẽ mạnh mẽ vùng một bạt tai lên mặt hắn, nhưng nàng lại phát hiện mình không thể làm được!

Trái tim nàng dần dần trở nên khủng hoảng và bất lực, những sự kiên trì cùng quật cường nơi đáy mắt, dưới ánh mắt lạnh lùng khinh người của hắn dần dần mất đi.

Nàng chậm rãi di chuyển về phía hắn, vì khẩn trương mà hai tay cầm lấy góc áo của nàng trở nên trắng bệch... Nàng không thể nào không làm như vậy, nàng hiểu rõ, nếu như mình phản kháng, thì sẽ càng làm cho hắn đối xử với mình tà ác hơn mà thôi!

Đôi môi mỏng của Da Luật Ngạn Thác khẽ nhếch lên, nhưng lần này lại lộ ra nụ cười thỏa mãn. Sau đó, hắn lập tức áp sát bỏ nhào lên người nàng, thân hình cao lớn trực tiếp bao phủ cơ thể nhỏ xinh, bao phủ nàng hoàn toàn trong khí tức của chính mình!

“Người muốn làm gì?” Tần Lạc Y cảm nhận được một trận hàn khí lạnh như băng đánh úp về phía mình, thân thể mềm mại của nàng không kiềm chế nổi mà khẽ run rẩy.

Da Luật Ngạn Thác tà ác cầm lấy một lọn tóc dài của nàng, hít thật sâu vào hương thơm của nàng, giọng điệu trầm thấp mang theo một loại mập mờ mê hoặc:

“Khi mà bản vương còn chưa có nhắm nháp nàng, thì làm sao có thể

chấp tay đem nàng tặng cho nam tử khác chứ?”

Lời nói vừa dứt, hắn liền bắt lấy cánh môi mềm mại của nàng, đôi môi đói khát liều mạng mút lấy ngọt ngào của nàng, mãnh liệt giống như một người lữ hành giữa sa mạc tìm được nguồn nước, tựa như muốn đem nàng dung nhập vào máu của mình.

Kích tình điên cuồng, giống như một ngọn lửa bùng phát cháy khắp mọi ngóc ngách trong cơ thể hắn.

Những xúc cảm mạnh mẽ tựa như dời núi lấp biển, từng đợt sóng lớn liên tục cuốn đến, lập tức bao phủ nàng...

Chẳng biết từ lúc nào, bàn tay to lớn của hắn đã kéo nút buộc trên đai lưng nàng ra, đai lưng phiêu nhiên rơi xuống đất.

Trước ngực đột nhiên có cảm giác mát lạnh...

Nội tâm Tần Lạc Y tràn đầy ủy khuất, lòng dạ như xoắn lại thật chặt, thật chặt! Hàm răng nàng run lên, cực kì phẫn nộ!

“Người...vô lại!” Nàng tức giận mắng nhưng cũng không làm cho hắn giận, gương mặt anh tuấn ngược lại lại vẽ ra vẻ tươi cười khiến người khác khó có thể nắm bắt....

Da Luật Ngạn Thác cúi người, thanh âm khàn khàn chứa đầy dục niệm ở bên tai của nàng nói:

“Y nhi, nàng đã châm lửa, cho nên, nàng cũng phải chịu trách nhiệm dập tắt...”

Hắn thổi hơi nóng, hơi nóng quanh quần bên tai của nàng, làm cho toàn thân nàng vốn đã mềm yếu càng thêm rã rời.

Ngay sau đó, bàn tay to lớn của hắn liền chụp lên nơi đầy đà của nàng, mạnh mẽ như trừng phạt...

Một trận tê dại cùng đau đớn nhanh chóng chạy khắp toàn thân của nàng, dưới lòng bàn tay của hắn, cơ thể nàng lộ ra...màu sắc mê hoặc lòng người, nhuộm hồng luôn cả đôi mắt thâm thúy của hắn...

Đến ngay cả ý nghĩ muốn chết nàng cũng đã có!

Không một chút nghĩ ngợi, Da Luật Ngạn Thác ghé miệng xuống, mang theo toàn là chiếm đoạt.

Không lâu sau đó, khắp làn da trắng nõn của nàng đều trải rộng dấu hôn đỏ như lửa...

Thân thể tươi mát, giống như một bông hoa đang trong lúc nở rộ, xinh đẹp nhất, thần thánh đến khó mà diễn tả.

Nàng vô lực nằm dưới thân hắn, để mặc cho hắn làm càn trên người nàng. Khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt diệu bởi vì kích tình mà nổi lên một tầng sương mù, cánh môi sưng đỏ, không chịu nổi mà khẽ mở ra phát ra những tiếng thở dốc yếu ớt, quả nhiên là muôn phần phong tình vạn chủng, mê hoặc tâm trí người khác...

Đối mặt với dáng vẻ này của nàng, ánh mắt Da Luật Ngạn Thác hoàn toàn thay đổi...

Hắn sắp không khống chế được dục niệm của mình, nó mạnh mẽ như cỏ dại lan tràn nơi đáy lòng, bàn tay to lớn liền giật chút quần áo còn sót lại trên người nàng một cách không do dự...

Lúc này, vẻ đẹp của Tần Lạc Y không hề có chút che đậy hiện lên

hoàn toàn dưới tầm mắt hắn, một màu trắng như tủa sáng, tựa như trắng sao đồng loạt rơi xuống... Đôi chân nhỏ dài giống như được điêu khắc ra từ bạch ngọc, ngón chân ngượng ngùng hơi cong lại, lại như lông vũ nhẹ gãi vào lòng hắn...

Trong lòng Da Luật Ngạn Thác không khỏi trào lên xúc cảm mềm mại, rồi sau đó, bên trong cặp mắt đen càng trở nên thâm trầm sâu hơn.

Hắn lập tức hạ thân trên xuống, bàn tay lớn thô bạo cầm chặt hai chân nhỏ của nàng kéo về phía mình...

Động tác thô bạo, làm cho nội tâm nàng đau đớn, nhưng mà nàng đã chẳng hề quan tâm loại đau đớn này nữa rồi, trong lòng tràn đầy ảo não, sợ hãi và bất lực.

Tần Lạc Y điên cuồng đá hai chân, muốn thoát đi xiềng xích của hắn, một cặp đùi đẹp, trắng nõn thon dài trên không trung đung đưa, vạch ra một đường cong mê người...

Sự giãy dụa của nàng đối với hắn mà nói, tựa như đồ chơi con nít vậy.

“Đẹp quá...” Da Luật Ngạn Thác thấp giọng tán thưởng, lại giống như lấy lại một chút khống chế, hạ thân xuống, lấy đi sự trong trắng của nàng...

Không....

Không thể....

Hắn sao có thể...

Hành vi tà ác của Da Luật Ngạn Thác hoàn toàn xâm nhập vào toàn bộ linh hồn nàng, hơn nữa để hấn tùy ý nhuộm đen..

Hấn làm sao có thể như vậy?

Từ trong ra ngoài, hấn quả thực chính là một tên ác ma!

Nàng vô cùng, vô cùng hận hấn!

Biết rõ là không có cách nào kháng cự, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của Tần Lạc Y dần dần hiện lên sự tuyệt vọng giống như chết lặng.

Loại chết lặng thờ ơ này, dần bao phủ cả người nàng, một đôi mắt đen đẹp như lưu ly lại tĩnh lặng như hồ nước mùa thu không hề gợn sóng, đồng thời dần dần trở nên trong suốt tựa như bầu trời trong trẻo không hề trải qua sự dung tục của thế gian.

Lúc này, Tần Lạc Y trống rỗng giống như là đóa bạch lan trong u cốc, tự nhiên thoát tục, những tiếng động rầm rĩ to lớn của trần thế cũng không thể tác động được đến chỗ sâu nhất trong nội tâm của nàng...

Quyển 9 - Chương 10: Bản chất tàn ác

Trong Túy Vãn Đình có tất cả là sáu gã tráng hán, đều có võ công cao cường, bọn họ không chịu được sự châm chọc của Da Luật Ngạn Thác, cảm thấy vô cùng nhục nhã, vì vậy tất cả đều rút vũ khí ra.

Mỗi người một loại vũ khí khác nhau, có thanh kiếm sắc lạnh, cũng có thiết chùy, còn có cả roi da.

Da Luật Ngạn Thác nhìn thân thủ của bốn người, lạnh lùng cười:

“Đã lâu lắm rồi bản vương không được chiến đấu sảng khoái như vậy, hôm nay bản vương sẽ đại khai sát giới, nhuộm đỏ Túy Vãn Đình này trong máu!”

Bên môi hắn là nụ cười tà nịnh khát máu, ngữ khí cũng trở nên cực kỳ tàn bạo.

Thân thể mềm mại của Tần Lạc Y run lên. Không! Đây không phải là Da Luật Ngạn Thác mà nàng biết, sao hắn có thể coi thường tính mạng người khác như vậy?

Da Luật Ngạn Thác ngồi trên lưng ngựa cao cao, ánh mắt sắc bén như chim ưng của hắn đảo quanh một vòng, cuối cùng dừng lại trên khuôn mặt xinh đẹp của Tần Lạc Y, tâm tư của nàng hắn đã sớm nhìn thấu, nàng đang hoảng sợ...

Trái tim trở nên đau xót, Y nhi, ta đối với nàng như vậy, nàng cuối

cùng vẫn là cô phụ ta, đây là nàng tự chuốc lấy, ngàn lần đừng trách ta tuyệt tình.

Hắn hừ lạnh một tiếng trong lòng, nàng càng để ý người nào hắn sẽ hủy đi người đó, không cần biết người đó là nam hay nữ.

Không khí càng trở nên lạnh lẽo đông cứng, Tang Tấn dìu Tang Trọng Dương tựa vào trụ gỗ, quát lớn:

“Các vị bằng hữu không cần lại vì Tang mỗ mà hy sinh tính mạng, người Da Luật Ngạn Thác cần là Tang Tấn ta.”

“Cha nuôi...”

Trong lòng Tần Lạc Y kinh hãi vô cùng, nàng cảm thấy mình như đang bị chôn vùi trong nỗi tuyệt vọng sâu sắc, hơn nữa trong lòng cũng áy náy, nàng không nghĩ tới Da Luật Ngạn Thác tỉnh lại nhanh như vậy.

Da Luật Ngạn Thác nghe vậy ngửa đầu cười ha ha, sau đó, ngữ khí ngông cuồng của hắn vang vọng Túy Văn Đình:

“Tang lão tướng quân, ngươi nhầm rồi, hiện tại người mà bản vương cần không phải chỉ có một mình ngươi, mà còn có con trai ngươi Tang Trọng Dương và vị hôn thê của hắn – Tần Lạc Y!”

Nói xong, kiếm trên tay hắn lạnh lùng chỉ vào Tần Lạc Y.

Trường kiếm tỏa ra ánh sáng lạnh làm lòng người sợ hãi, nàng có thể cảm thấy hương vị tử vong đang đến gần với mình.

“Ngươi....Da Luật Ngạn Thác....”

Tang Trọng Dương nghe vậy khí hòa công tâm, lại phun ra một búng máu.

Mà Tần Lạc Y ở bên cạnh thì lại sững sờ, nàng đè chặt lồng ngực, cảm thấy tim giống như vỡ ra, vô cùng đau đớn...

Ánh mắt Tang Tấn đột nhiên tròn tròn: “Da Luật Ngạn Thác, ngươi muốn làm gì Y nhi?”

Thân hình Da Luật Ngạn Thác thoáng nghiêng về phía trước, ánh mắt băng lãnh nhìn Tang Tấn, ngữ khí giống như thanh đao khắc nên nét đẹp tuấn tú của hắn, không chút tình cảm, tàn nhẫn nói:

“Tang lão tướng quân quả nhiên là hiểu biết bản vương, mới đó đã biết được bản vương muốn làm gì nàng ta. Tần Lạc Y là y nô của bản vương, đó là vận mệnh không thể thay đổi được, Tang lão tướng quân cho rằng bản vương có thể làm gì nàng ta?”

Nói xong hắn nhìn khuôn mặt trắng bệch của Tần Lạc Y một cách đầy châm biếm, cố gắng kìm nén cảm giác đau xót đối với nàng.

“Đủ rồi, Da Luật Ngạn Thác rốt cuộc ngươi muốn thế nào?”

Tần Lạc Y không thể chịu đựng được nữa, nàng tiến lên từng bước, lãnh ngạo ngẩng đầu lên nhìn Da Luật Ngạn Thác đang ngồi trên lưng ngựa, quát lớn.

Đáy mắt Da Luật Ngạn Thác hiện lên một tia âm lãnh, âm thanh lãnh liệt của hắn một lần nữa vang lên giống như hàn đao đâm thẳng vào trong lòng Tần Lạc Y:

“Khi mà ngươi mưu toan hãm hại bản vương, ngươi nên nghĩ tới việc bản vương sẽ làm gì!”

Tần Lạc Y hít một hơi thật sâu, nàng trừng mắt, không thể tưởng tượng được nhìn Da Luật Ngạn Thác, hắn không có ngủ! Lúc ấy hắn không có ngủ! Trong nháy mắt khi ngân châm hạ xuống ấy hắn dĩ nhiên đã tỉnh lại!

Nhưng vì cớ gì lúc đó hắn không ngăn cản nàng?

Trong lòng hắn rốt cuộc tính toán điều gì? Chẳng lẽ hắn muốn lợi dụng mình để bắt giữ toàn bộ mọi người?

Nếu là như vậy....

Khi nàng nghĩ tới đây, trong lòng chợt ớn lạnh....

“Da Luật Ngạn Thác, đồ man di nhà ngươi, khẩu khí thật là lớn, ngươi cho rằng ngươi có nhiều người thì có thể ỷ đông hiếp yếu sao?” Một đại hán râu dài trong đó giận giữ mắng to.

“Vậy sao?” Da Luật Ngạn Thác nhưn mày, càng làm tăng thêm vài phần cao ngạo cùng khí phách. Ngay sau đó, hắn vung tay lên, quát lớn:

“Tất cả nghe đây, không có mệnh lệnh của bản vương, không kẻ nào được tiến lên phía trước, cũng không được bắn tên, bản vương hôm nay sẽ giao thủ với các cao thủ Trung Nguyên, toàn bộ lui ra phía sau.....”

Cuồng ngạo đến độ không ai có thể địch lại được.

Tất cả binh lính đều lùi lại phía sau, ẩn mình vào bên trong nền tuyết trắng.

“Khẩu khí thật lớn, Da Luật man di, ăn một kiếm của ta...”

Âm trầm cười dài một tiếng, tráng hán áo xanh bỗng nhiên phi thân nhảy lên, thân pháp như quỷ mị, nhẹ như gió nhanh như điện, phát chưởng vào trường kiếm đâm về phía Da Luật Ngạn Thác.

Da Luật Ngạn Thác khẽ động thân mình, vươn tay sờ vào ngực tráng hán, chính là đang dò xét một chút năng lực của hắn, sau đó trở tay lấy hòn đá bắn vào “đại thôi huyệt” trên ngực tráng hán.

Tráng hán áo xanh hiển nhiên không đoán trước được Da Luật Ngạn Thác không tránh né mà còn ra tay, lại còn ra tay nhanh như vậy, không khỏi sợ hãi xoay người ra sức phát chưởng đánh vào đầu Da Luật Ngạn Thác.

Da Luật Ngạn Thác cười ha ha, không tránh cũng không lùi.

Chưởng của đại hán kia tới nửa đường bỗng nhiên bủn rủn vô lực, chưởng này đánh vào đầu đối phương không chút lực nào, mà giống như chạm nhẹ vào.

Trong lòng Tráng hán áo xanh thoáng kinh hãi, lại thấy ánh mắt lạnh lẽo của Da Luật Ngạn Thác, bên môi hắn là nụ cười tàn khốc, hắn trở tay, một tay nắm lấy cổ tay tráng hán, thân người còn không rời thân ngựa nửa tấc.

Chỉ nghe thấy tráng hán “A” một tiếng, trong nháy mắt gân mạch đều bị bẻ gãy. Ngay sau đó bị Da Luật Ngạn Thác dùng chưởng phong đánh đập vào trụ gỗ của Túy Văn Đình, tiếp đó nặng nề rơi xuống đất

“Phốc...” Tráng hán phun ra một búng máu.

Tần Lạc Y đưa tay lên che miệng, cuối cùng nàng cũng thấy được sự

tàn nhẫn của Da Luật Ngạn Thác, hẳn thực sự coi việc lấy mạng người khác như trò đùa.

Da Luật Ngạn Thác một chút thương tích cũng không có, cười to nói:

“Các người muốn lấy mạng Đông Lâm Vương ta thì tất cả cùng lên đi, từng người từng người một lên, các người thì không sao nhưng mà bốn vương lại thấy phiền!”

Ngũ khí cuồng ngạo không thềm để những người này vào trong mắt.

Năm người còn lại vừa nghe xong, tức giận đến độ sắc mặt từ đỏ chuyển sang xanh, bọn họ phần nộ gầm lên, đều cùng lúc xông tới.

Người quyền người cước, người kiếm người roi, tay đâm tay chém như vẽ ra một bức tranh thêu. Bàn tay của năm người như bút của phán quan, lại như điểm huyết quyết, như đao như kiếm, như thương như kích, thế tấn công cực kỳ sắc bén.

Da Luật Ngạn Thác nhếch mép, thi triển kinh công, nhảy lên từ trên lưng ngựa.

Hắn xoay người, tay phải vòng một vòng về phía trước, đánh thẳng vào người ở gần mình nhất, trong nháy mắt, người kia đã bị Da Luật Ngạn Thác đánh ngã lăn ra đất.

“Da Luật cầu tặc, tiếp chiêu!”

Cùng lúc đó một tráng hán mãnh liệt đánh tới.

Da Luật Ngạn Thác dùng một chiêu “Vân thủ”, tay trái cao, tay phải thấp, cánh tay vận ngoan kinh (1) liền bắt lấy cánh tay của tráng hán.

(1) Ngoan kinh: Kinh lực ngoan độc

Chỉ nghe thấy một tiếng “răng rắc”, cánh tay của người kia đã đứt lìa.

Nội công của Da Luật Ngạn Thác hùng hậu vô cùng, có khi đã đạt tới cảnh giới cao nhất.

Cánh tay của đại hán bị đứt thành sáu bảy mảnh vỡ vụn, không nhìn ra được hình dạng ban đầu.

Ánh mắt của Da Luật Ngạn Thác đảo qua ba người khác, đúng lúc đó một đường roi mạnh mẽ lướt qua, Da Luật Ngạn Thác liền nhanh tay bắt được.

Hắn cười lạnh: “Đúng là múa rìu qua mắt thợ, chẳng lẽ ngươi không biết Khiết Đan chúng ta am hiểu nhất là mã tiên (2) sao?”

(2) Mã tiên: roi ngựa

Đứt lờn, nội công xuất ra, đánh trúng cổ tay người kia, nam tử chỉ cảm thấy cổ tay mình tê dại, roi trong tay thoáng chốc bị Da Luật Ngạn Thác đoạt được.

Hắn kinh hãi, còn chưa kịp kêu ra tiếng thì Da Luật Ngạn Thác đã nhân cơ hội ông đập lưng ông, cây roi rơi xuống.

Nhanh như chớp lại mạnh mẽ vô cùng, mọi người còn chưa kịp phản ứng thì cánh tay của nam tử kia đã bị Da Luật Ngạn Thác chặt đứt.

Khi Tần Lạc Y nhìn thấy cảnh tượng này, tim giống như muốn nhảy ra ngoài, thân thể người kia mềm nhũn, có thể dùng roi đem cánh tay kẻ khác chặt đứt là một việc tàn nhẫn đến nhường nào.

Mà lúc này, lý trí của Da Luật Ngạn Thác đã bị khoái cảm muốn giết người chiếm lấy, trong đáy mắt âm u tràn đầy tàn nhẫn.

Lại nghe một tiếng “răng rắc” vang lên, cánh tay của tráng hán thứ năm cũng bị chặt đứt, tiếp theo là một loạt tiếng “răng rắc”, chân trái chân phải nối tiếp nhau đứt lìa.

Mọi người ở đây thấy Da Luật Ngạn Thác ra tay độc ác như vậy đều trở nên hoảng sợ.

Cuối cùng một tráng hán áo trắng nghiêng người xuất hiện, tay phải ra chưởng đánh về phía ngực của Da Luật Ngạn Thác, nội lực mạnh mẽ vô cùng.

Da Luật Ngạn Thác gầm lên giận dữ, thấy một chưởng đánh tới thì cũng đánh lại một chưởng.

Song chưởng giao nhau, phát ra một tiếng nổ lớn, thân thể của tráng hán áo trắng thân mình vội lùi lại phía sau vài bước, Da Luật Ngạn Thác vẫn bình thản đứng yên tại chỗ.

Tráng hán áo trắng hét lớn một tiếng, cổ mở hai mắt, khí huyết trong ngực cuồn cuộn, chỉ thấy hai tay hấn rung lên, một cổ lực đạo giống như dùi núi lấp biển đánh úp lại.

Da Luật Ngạn Thác hít một hơi, chân khí trong cơ thể bắt đầu lưu chuyển, tay phải chém ra, một công một thủ đem chưởng lực của đối phương đánh bật trở về.

Hai chưởng lực to lớn va vào nhau, tráng hán áo trắng kêu lên một tiếng, cơ thể như hòn đá bắn ra xa đập vào tường, thanh âm “răng rắc” vang lên, vách tường vỡ nát.

Mọi người đều hoảng sợ vô cùng.

Tang Trọng Dương thấy vậy, tự biết là lành ít dữ nhiều, dù sao cũng vẫn là chết, không bằng liều chết với hắn.

Ngay sau đó, hắn nén cơn đau trên người, nắm lấy trường kiếm bên cạnh, tung người chuẩn bị đánh lên Da Luật Ngạn Thác.

Võ công của Gia Luật Ngạn Thác đã đạt tới cảnh giới cao nhất, hắn có thể cảm nhận được tiếng gió đằng sau lưng, phát tay một cái, bẻ gãy nhánh cây bị tuyết bao phủ làm kiếm đỡ lấy đòn tấn công của Tang Trọng Dương.

Cổ tay Tang Trọng Dương run lên lật kiếm, mũi kiếm đâm vào cánh tay trái của hắn.

Da Luật Ngạn Thác thu nhánh cây về, tiếng “bang bang” vang lên, chạm vào nhau, hai người đều bay lên.

Kiếm trong tay Tang Trọng Dương chấn động, không làm thế nào có thể ngừng lại được, vang lên tiếng “ong ong” mãi không dứt.

Trong lòng hắn không khỏi kinh hãi, hắn không nghĩ tới nội công của Da Luật Ngạn Thác lại sâu không lường được, lấy nhánh cây làm kiếm mà có thể làm cho thanh kiếm trên tay hắn rung lên.

Sau đó Tang Trọng Dương vận khí, chiêu kiếm sắc bén tàn nhẫn, lấy nội lực thâm hậu làm cho thanh kiếm trở nên vô cùng sắc bén đánh ra đòn tuyệt chiêu, ánh sáng gợn sóng bao phủ thanh kiếm, lạnh tới tận xương.

Da Luật Ngạn Thác cười lạnh: “Chỉ bằng ngươi?”

Nói xong, giờ nhánh cây trong tay lên, mỗi chiêu đâm ra đều là hình cung, dựa theo ý nghĩ mà đánh, mỗi lần một chiêu, mạnh mẽ sắc bén vô cùng.

Tang Trọng Dương ra chiêu ngày càng chậm, bảo kiếm trong tay hấn tựa như càng ngày càng nặng.

Hấn cao giọng hét dài, lông mày dựng ngược, bảo kiếm trung cung tạt tiến, đó là dùng hết toàn lực được ăn cả ngã về không, một kích xoay chuyển trời đất!

Da Luật Ngạn Thác thấy chưởng lực mạnh mẽ ác liệt liền xoay tay lại chặn đòn...

Tang Trọng Dương hơi chuyển cổ tay, kiếm trong tay thu về bên hông, đâm thẳng vào ngực Da Luật Ngạn Thác.

Da Luật Ngạn Thác cuộn tay trái, hai ngón tay kẹp lấy thanh kiếm, kiếm trên tay phải đánh vào cổ tay Tang Trọng Dương, tuy là nhánh cây nhưng ở trong tay một người có nội công cao cường thì lại vô cùng cứng rắn.

Trong lòng Tang Trọng Dương kinh hãi vô cùng, liên tục lùi về phía sau.

Khí thế Da Luật Ngạn Thác của bức người, nhắm thẳng vào Tang Trọng Dương, hấn giờ tay lên, vận nội lực trong lòng bàn tay, đánh mạnh vào đỉnh đầu Tang Trọng Dương.

“Không.....”

Trong lòng Tần Lạc Y không ngừng run rẩy, nàng không kịp suy nghĩ, đã chạy tới chắn trước mặt Tang Trọng Dương, dùng thân thể

mềm mại ngăn lại sát chiêu của Da Luật Ngạn Thác.

Quyển 9 - Chương 11: Thuốc bột kỳ lạ

Đây là thuốc bột gì vậy?

Mùi vị thật kỳ quái, vì sao mình chưa từng gặp qua chứ? Hơn nữa thuốc bột này lại giả thành phần của cây tùng, nằm ở chỗ vốn đặt tùng phần, xem ra rõ ràng là tùng phần đã bị người khác dời vị trí.

Quên đi, vẫn là tìm tùng phần quan trọng hơn!

Tần Lạc Y thực sự không còn thời gian để tiếp tục trì hoãn, qua một lúc tìm kiếm, rốt cuộc nàng tìm được một ít thuốc bột giống thuốc bột màu vàng kia như đúc ở tủ thuốc bên tay trái.

Nàng nhẹ nhàng ngửi, không tồi, đúng là nó.

Lấy tùng phần nhẹ nhàng cho vào bát thuốc, chờ sau khi hòa tan, nàng lập tức cầm lấy thuốc đi ra ngoài.

☆☆☆☆☆☆☆☆

Nhà giam Đông Lâm Vương phủ.

Khi Tần Lạc Y liếc mắt nhìn thấy Tang Trọng Dương thì tim lập tức đau đớn vô cùng. Dưới sự giúp đỡ của Thái Nam, nàng cuối cùng đã gặp được Tang Trọng Dương bị nhốt ở chỗ này trong thời gian dài.

“Tang đại ca!” Nàng nhẹ giọng gọi hắn, âm thanh run rẩy.

Tang Trọng Dương bị buộc trên cái giá chữ thập, trên người của hắn cũng không có bao nhiêu vết thương ngoài da, cho nên Tần Lạc Y có thể suy đoán Da Luật Ngạn Thác cũng không có thi hành khổ hình đối với hắn, nhưng mà nhìn khí sắc, xem ra nội thương của Tang đại ca quả nhiên là không có điều trị tốt.

Một tiếng kêu mềm mại khiến Tang Trọng Dương hơi hơi mở mắt.

Y nhi! Là Y nhi!

Trong đôi mắt anh tuấn của Tang Trọng Dương hiện lên một mảnh kinh ngạc và vui mừng.

“Y nhi, là muội sao?” Thanh âm yếu ớt mang theo một chút khàn khàn.

Tần Lạc Y nhanh chóng bước lên phía trước, đôi mắt xinh đẹp tràn ngập khẩn trương và lo lắng: “Tang đại ca, huynh thế nào rồi?”

Bàn tay nhỏ bé lập tức đặt lên cổ tay của hắn, cảm nhận tần số mạch đập truyền đến đầu ngón tay.

“Tang đại ca, muội đã mang theo thuốc qua đây, trước tiên huynh uống thuốc rồi hãy nói.”

Tần Lạc Y sau khi bắt mạch cho hắn, thở phào nhẹ nhõm, bởi vì Tang Trọng Dương có võ công cho nên nội thương đang dần dần bình phục.

Nàng vội vàng lấy chén thuốc đã chuẩn bị sẵn ra, thổi nhẹ chén thuốc rồi nhẹ nhàng đưa nó đến miệng Tang Trọng Dương.

“Y nhi, muội như thế này,....như thế này rất nguy hiểm!” Ánh mắt

Tang Trọng Dương nhìn Tần Lạc Y đầy vẻ đau lòng.

“Tang đại ca, huynh đừng nói nữa, trước hết uống thuốc đi, thuốc này có tác dụng trợ giúp cho nội thương của huynh.”

Tần Lạc Y sốt ruột nói, thân thể nhỏ nhắn lại tiến đến gần, gần đến mức có thể cảm nhận được hơi thở nam tính của Tang Trọng Dương.

Tim Tần Lạc Y bỗng nhiên run lên, ngay lập tức một cỗ cảm giác khác thường liền bùng lên trong lòng.

Chuyện gì xảy ra vậy? Cảm giác vừa rồi thật là kỳ quái!

Nàng cố nén cảm giác kỳ lạ này lại, nhẹ nhàng nâng chén thuốc lên, giúp đỡ Tang Trọng Dương uống hết thuốc trong chén.

Sau khi Tang Trọng Dương uống xong, liền dùng lưỡi liếm mép theo bản năng, cười khổ một tiếng: “Y nhi, muội vì huynh mà khổ cực như vậy!”

Tần Lạc Y không có đáp lại, ánh mắt nàng dần dần xuất hiện một loại ánh mắt kỳ lạ.

Nàng nhìn Tang Trọng Dương bằng ánh mắt kinh ngạc, nhìn hầu kết chuyển động của hắn, đôi môi hơi mỏng, còn có lồng ngực rộng lớn mà ấm áp của hắn.

Bàn tay nhỏ bé của nàng theo bản năng chạm vào lồng ngực cường tráng của hắn, nàng ngẩng đầu lên, đôi môi mê người hơi hơi cong, một đôi mắt đẹp tựa mặt nước nhìn thẳng vào Tang Trọng Dương.

“Y nhi...Muội...”

Tang Trọng Dương nhận ra vẻ mặt Tần Lạc Y khác thường, nàng làm sao vậy? Lúc này, trên mặt nàng toát ra chính là vẻ mặt phong tình vạn chủng khác thường. Mà Y nhi từ trước đến giờ sẽ không có vẻ mặt như vậy!

“Y nhi, muội làm sao vậy?” Tang Trọng Dương nhìn Tần lạc Y đang càng ngày càng dán chặt vào bản thân mình mà lo lắng hỏi.

Tần Lạc Y theo bản năng cố sức lắc đầu, giọng nói sốt ruột của Tang Trọng Dương vang lên liền đem suy nghĩ mê mang của nàng kéo trở lại, dùng tay đè chặt lên huyệt thái dương của mình, thật kỳ quái, vừa rồi làm sao vậy?

“Không, Tang đại ca...muội không sao...” Nàng đè chặt lồng ngực, khẽ cau mày nói.

“Y nhi, muội thật sự không có việc gì chứ?” Tang Trọng Dương lo lắng hỏi.

Tần Lạc Y mỉm cười gật đầu một cái.

“Tang đại ca, muội nhất định sẽ nghĩ biện pháp cứu huynh ra ngoài!” Nàng nhìn Tang Trọng Dương mà thề son sắt.

Tang Trọng Dương khẽ lắc đầu, đáy mắt hẩn thoáng qua một chút đau đớn khó hiểu, hẩn nhẹ giọng nói:

“Y nhi, không cần lại vì Tang đại ca mà làm khó chính bản thân mình, muội phải nhớ kỹ, Tang đại ca yêu muội, cho nên, huynh thà chết, cũng sẽ không để cho Da Luận Ngạn Thác bắt muội làm con cò.”

“Không, huynh đừng nói đến chữ “chết”! ” Tần Lạc Y vội vàng tiến

lên, đôi tay nhỏ bé gắt gao che lại đôi môi của Tang Trọng Dương.

Tác động mềm mại giữa đôi môi chỉ thuộc về nam giới theo lòng bàn tay nàng lập tức truyền đến trái tim, quả thật là đột nhiên có một thoáng rung động, Tần Lạc Y chỉ cảm thấy thân thể bỗng nhiên khô nóng vô cùng.

“Tang đại ca...”

Tần Lạc Y khẽ thở gấp, lông mi thật dài phác họa đường nét động lòng người.

Đôi mắt đen nhánh trong suốt lấp lánh, lúc sáng lúc tối giống như ngôi sao.

“Y nhi”

Vẻ mặt hiện tại của nàng làm cho hắn khó có thể kháng cự.

Tần Lạc Y áp chặt ngực, mà hành động này của nàng lại làm cho Tang Trọng Dương hiểu lầm.

Đôi mắt đen nhánh của hắn giống như là một cái hồ sâu xanh biếc, đột nhiên trầm xuống, sự khỗ sở giống như là từng đợt sóng xinh đẹp, một vòng lại một vòng mà tràn ra:

“Y nhi, ta chỉ muốn yêu muội thật nhiều, đừng để ta biến thành gánh nặng của muội, có được không?”

Hơi thở nam tính nóng bỏng xen lẫn nồng đậm yêu thương mãnh liệt xoay quanh Tần Lạc Y, sau một khắc, một cỗ lực lượng to lớn mà trước nay chưa từng có điều khiển đem thân thể mềm mại của Tần Lạc Y dính vào thân thể to lớn của Tang Trọng Dương.

Trong lòng nàng dâng lên một loại kích động to lớn, vì vậy kiễng mũi chân, cong môi, chủ động cho đi nụ hôn ngọt ngào.

Đơn thuần là môi chạm môi lại khiến cho trong lòng nam tử kia đại biến...

Đây là... Ý nhi của hắn sao?

Quyển 9 - Chương 12: Cảm thấy phần nộ

Trong mắt Tang Trọng Dương tràn ngập kinh ngạc, nhưng ngay sau đó liền bị nụ hôn vụng về của Tần Lạc Y khơi dậy tình cảm từ đáy lòng.

Y nhi, Y nhi của hắc, vậy là hôm nay nàng mới hiểu được trái tim của mình sao?

Tay của Tần Lạc Y đặt ngay chỗ trái tim Tang Trọng Dương...

Tim của hắc rõ ràng đập rất nhanh, tựa như có thứ gì đó sắp phá tan lồng ngực mà ra ...

Nàng không nhịn được, vươn đầu lưỡi khẽ liếm cánh môi của hắc...

Hiệu quả rất rõ ràng...

Hắc hít một hơi lạnh, mạnh mẽ lao về phía nàng, nét mặt luôn luôn ôn hòa đột nhiên trở nên nguy hiểm...

“Y nhi, muội học thói xấu...”

Vốn là một câu nói vô tâm, nhưng nó liền làm cho đáy lòng đang cuồng cuộn sóng lớn của nàng dần dần có ý thức trở lại ——

Nàng đang làm cái gì vậy?

Nụ hôn vừa rồi khiến cho nàng nhớ tới những cái hôn tà mị, điên

cường, nóng bỏng của Da Luật Ngạn Thác...

Đôi mắt nóng rực dọa người của hắn...

Những ngón tay của hắn di động trên thân thể trắng như tuyết của nàng...

Không!

Tại sao lại như vậy?

Tần Lạc Y vừa kinh ngạc với sự thay đổi của thân thể mình, vừa kinh hãi với ý nghĩ lúc nãy của mình!

Tang Trọng Dương không phát hiện ra vẻ mặt khác thường của nàng!

Hắn cúi người xuống, mạnh mẽ ngậm lấy cánh môi phần nộn của nàng, ánh sáng ẩn chứa dưới đáy mắt toàn bộ đều dâng lên mãnh liệt...

Chiếc lưỡi nồng nhiệt đang định cạy hàm răng của nàng ra...

Tần Lạc Y muốn tránh thoát, nhưng trong cơ thể, từng đợt hơi nóng không ngừng xông lên, gặm nhấm lí trí của nàng.

Không đúng! Nàng không nên như vậy!

“Hừ! Thật sự là một khung cảnh vợ chồng ân ái tốt đẹp!”

Một giọng nói lạnh như băng xẹt qua không khí trong phòng giam.

Ngay sau đó, Tần Lạc Y liền cảm thấy có một sức mạnh khổng lồ ập

đến, đem mình hất ngã ra đất, tách ra khỏi người của Tang Trọng Dương.

Biến hóa nhanh chóng như thế xảy ra ngay trước mắt, hai người hoàn toàn bị hoảng sợ, Tần Lạc Y kinh hoàng ngược mắt lên, sau đó liền sợ hãi phát hiện ra, giờ phút này đứng trước mặt mình chính là — —

Da Luật Ngạn Thác!

Hắn đứng ở đó, giống như một thiên thần cao cao tại thượng, đôi mắt lạnh lẽo hiện lên một chút lo lắng, sau đó đôi mắt lạnh như băng nhìn một màn trước mắt lập tức càng trở nên sắc sảo.

“Người đâu, đến đây!” Giọng nói trầm thấp lạnh lùng ra lệnh.

“Vâng, xin Vương gia phân phó!” Sau khi nghe được mệnh lệnh, hai gã thị vệ nhanh chóng tiến lên.

Đáy mắt Da Luật Ngạn Thác hiện lên ánh sáng tàn nhẫn: “Đem gã thị vệ đã để Tần Lạc Y đi vào đây kéo ra ngoài chém!”

“Vâng!”

Hai gã thị vệ liền bước nhanh về phía tên thị vệ từ đầu đến giờ liên tục phát run .

“Vương thượng, tha mạng! Vương thượng — —” Nghe xong tử lệnh của Vương thượng, hắn càng kinh hoàng, lập tức quỳ trên mặt đất, dập đầu cầu xin tha thứ không ngừng.

Tần Lạc Y nhìn thấy mọi chuyện như thế cũng kinh hoàng, nàng lập tức đứng dậy một cách khó khăn, cổ cảm giác kỳ dị trong cơ thể đã

bị một màn này dọa cho tàn bết đi.

“Người muốn giết thì cứ giết ta đi, tất cả đều là do ta sai khiến, hấn là người vô tội!” Nàng sốt ruột nói.

Hấn đã xem mạng người, so với con sâu con kiến còn thấp hơn rồi hả?

Bàn tay to lớn đột nhiên dùng lực, dễ dàng giữ chặt lấy cái ót của Tần Lạc Y, làm cho nàng không thể không nhìn thẳng vào mắt hấn:

“Nàng bây giờ, còn có tư cách cầu xin bản vương sao?”

Nói xong, đôi mắt lạnh lùng đảo qua tên thị vệ đứng ở một bên: “Còn không mau kéo ra ngoài chém!”

Sau đó tên thị vệ sớm đã bị sợ đến choáng váng nhanh chóng bị lôi ra ngoài.

Da Luật Ngạn Thác lạnh lùng nhếch môi, ngón cái thon dài ôn nhu đặt lên cánh môi của Tần Lạc Y:

“Nàng thật sự là rất không nghe lời, lại dám đem đôi môi đình hương này để cho nam nhân khác nếm qua! Quả thực là...rất đáng chết!”

Lúc nói ra câu cuối, đôi môi vốn mang ý cười dần dần mất đi, thay vào đó chính là khí tức âm hàn.

“Da Luật cầu tặc, người có bản lĩnh thì xử trí Tang Trọng Dương ta đây này!”

Tang Trọng Dương liếc mạng giấy dựa nhằm thoát khỏi xiềng xích trên người, lớn tiếng quát lên, đôi mắt tuần tú cũng bị lửa giận thiêu

đốt cho trở thành màu đỏ.

“Người cho rằng, người có thể thoát được sao?”

Giọng nói băng hàn của Da Luật Ngạn Thác vang lên, hiển nhiên, hấn vừa bị chuyện lúc nãy chọc giận!

Một tay tàn nhẫn đẩy Tần Lạc Y xuống mặt đất, tay khác giơ lên, liền rút ngay roi ngựa bên hông ra, ngay lúc Tần Lạc Y còn chưa kịp phản ứng lại, thì roi ngựa đã giơ lên cao, mạnh mẽ mà quất vào trên người của Tang Trọng Dương...

Sau đó liền liên tục cái thứ hai, thứ ba,...

Mỗi lần roi xuống đều tràn đầy cuồng nộ và sức mạnh hung hãn mà chỉ nam tử phương Bắc mới có được! Bên trong bóng roi ấy, đầy mắt khát máu của Da Luật Ngạn Thác càng trở nên rõ ràng.

Tần Lạc Y sợ đến choáng váng, nàng không nhịn được mà hét lên, vội bước lên phía trước, bàn tay mong manh nhỏ bé nắm chặt lấy cánh tay rắn chắc của Da Luật Ngạn Thác:

“Cầu xin người, đừng đánh nữa, xin người!”

Tần Lạc Y khóc không thành tiếng, nàng làm sao có thể trơ mắt ngồi nhìn Tang đại ca nhận lấy roi hình cơ chứ? Hấn chính là thân nhân duy nhất còn tại trên đời này của nàng.

“Y nhi...không cần van xin hấn...”

Thân thể Tang Trọng Dương vốn đã bị thương, lại ăn vài roi nữa, lập tức càng thêm yếu ớt, hấn mở miệng một cách khó khăn nói với Tần Lạc Y.

Nói xong, hấn ngược mắt lên, lạnh lùng nhìn gương mặt phẫn nộ của Da Luật Ngạn Thác, cười một cách trào phúng, lập tức, lại hung hăng phun ra một búng máu.

“Quả nhiên là cứng đầu, đến long mày cũng không hề nhả một chút!”

Đôi mắt thâm thúy của Da Luật Ngạn Thác càng rét lạnh....

Ngữ khí phát ra cũng lạnh lùng cuồng tứ!

“Da Luật cầu tặc! Tang Trọng Dương ta nếu sợ ngươi, thì uống công làm người!”

Trong mắt Tang Trọng Dương hiện lên vẻ quật cường cùng với thù hận.

Quyển 9 - Chương 13: Điều kiện

“Tang đại ca, đừng mà!”

Tần Lạc Y ở một bên kinh hãi kêu lên, bởi vì, nàng phát hiện trong mắt của Da Luật Ngạn Thác xuất hiện những vòng xoáy nguy hiểm rất quen thuộc!

Quả nhiên! Nghe vậy, Da Luật Ngạn Thác bắt mắt cau mày, hơi thở tà nịnh xung quanh người hắn lập tức trở nên nồng đậm!

Hắn dừng vung roi ngựa, nhìn vào Tần Lạc Y như có điều gì suy nghĩ!

Trong lòng nàng, người nam nhân này quan trọng như vậy sao? Nếu như hắn làm cho người này biến mất hoàn toàn, phải chăng nàng sẽ không nghĩ đến người này nữa?

Trên cái giá dụng hình, thân thể bị trói của Tang Trọng Dương hiện lên đầy những miệng vết thương, máu chảy đầm đìa. Vì bị giam giữ lâu ngày mà gương mặt anh tuấn đã trở nên tái nhợt, khóe miệng cũng có vết máu khô còn lưu lại, hắn thở hổn hển, nhưng lại lạnh lùng và kiêu ngạo mà nhìn Da Luật Ngạn Thác!

Tần Lạc Y vô lực quỳ trên mặt đất, trên gương mặt tuyệt mỹ đọng đầy nước mắt.

“Vương gia, cầu xin người, đừng tra tấn Tang đại ca nữa!” Nước mắt của nàng lăn dài trên gương mặt tinh xảo, xinh đẹp như thủy tinh.

“Y nhi, không được cầu xin tên cầu Khiết Đan này! Da Luật Ngạn Thác, người có giỏi thì giết ta đi!” Tang Trọng Dương mắt đỏ ngầu, nghiêng rặng nghiêng lợi nhìn về Đông Lâm Vương đang đứng bên cạnh hắn.

Đôi môi mỏng lạnh lùng của Da Luật Ngạn Thác khẽ nhếch lên nụ cười tàn nhẫn, hắn bỏ qua tiếng la hét của Tang Trọng Dương, cúi người vươn tay nâng cằm của Tần Lạc Y lên.

“Y nhi, bản vương đã từng nói, bản vương cũng không phải là muốn giết người này, nàng muốn bản vương thả hắn? Rất dễ thôi...”

Hắn cố ý dừng lại không nói thêm gì nữa, đôi mắt lạnh chăm chú nhìn vào nữ nhân quỳ trước mặt mình.

Nữ nhân quật cường này, lại vì một người đàn ông khác mà hao tổn tinh thần như vậy, thật là đáng ghét!

Trong lòng Tần Lạc Y mạnh mẽ dâng lên một tia hy vọng, nàng thật sự không đành lòng nhìn Tang đại ca chịu bất kì tổn thương nào!

“Người...người nói thật sao?” Nàng sợ hãi hỏi Đông Lâm Vương.

Đúng vậy, nàng sợ hắn, sợ sự cường thế của hắn, sợ hơn là sự tàn nhẫn của hắn, không có chuyện gì là hắn không làm được.

Đôi mắt đầy tối tăm phiền muộn của Da Luật Ngạn Thác càng thêm lan tràn lửa giận, tay hắn vừa dùng lực, liền làm cho thân thể mềm mại của Tần Lạc Y dính sát người mình, tà mị cùng kiêu ngạo cười cười:

“Chỉ cần ngay bây giờ nàng lấy lòng bản vương, bản vương liền thả

hắn vô điều kiện!”

Tần Lạc Y mê mang, nàng không nghĩ đến, hắn có thể đưa ra điều kiện quá phận như vậy.

“Da Luật Ngạn Thác ...cái tên đáng chém ngàn đao nhà ngươi! Ngươi dám đụng vào Y nhi, ta tuyệt đối sẽ không buông tha cho ngươi...!”

Tang Trọng Dương giống như nổi điên dùng sức vùng vẫy cố thoát khỏi xiềng xích, những vết thương trên người vì giãy dụa lại tiếp tục chảy máu không ngừng.

“Tang đại ca...” Tần Lạc Y nhìn thấy bộ dạng như vậy của hắn, thoáng cái đã chạy đến trước mặt hắn, ngăn cản hắn giãy dụa.

Da Luật Ngạn Thác thấy Tần Lạc Y quan tâm Tang Trọng Dương như vậy, lửa giận lập tức thiêu đốt, vẻ mặt trở nên thô bạo, một tay hắn kéo Tần Lạc Y ra, tay kia liền giơ roi lên, mạnh mẽ quật vào người Tang Trọng Dương.

“Không...Vương gia, đừng đánh hắn nữa, cầu xin ngươi, ngươi muốn ta làm gì ta đều làm mà, cầu xin ngươi...” Tần Lạc Y nắm chặt cánh tay của Da Luật Ngạn Thác, khóc lớn cầu khẩn.

“Y nhi...” Tang Trọng Dương khó khăn kêu tên của Tần Lạc Y.

Da Luật Ngạn Thác mạnh mẽ vút roi ngựa trong tay xuống đất, quay người ngồi lên chiếc ghế tinh xảo, giọng điệu không chút cảm xúc, thậm chí là lạnh đến cực điểm, giống như băng giá:

“Vậy nàng tự mình biết mình nên làm gì? Bản vương chính là muốn nàng, ngay trước mặt hắn, lấy lòng bản vương!”

“Y nhi, đừng...”

Tang Trọng Dương vô lực giãy dụa, hấn sử dụng toàn bộ khí lực muốn thoát ra xiềng xích trên người, không biết càng như vậy, càng không thể làm được gì!

Trong đôi mắt đẹp như dòng suối đêm dần dần chứa đựng nước mắt, nàng quan sát toàn bộ vết thương trên người Tang Trọng Dương sau đó từng bước một đi đến chỗ Da Luật Ngạn Thác.

“Lời người nói có đáng tin không?”

Thanh âm trong trẻo nhưng lại vô cùng lạnh lùng, âm u mà tĩnh mịch như một u hồn, nghe mà thấy đau lòng.

Đáy mắt của Da Luật Ngạn Thác đã hoàn toàn lạnh lẽo, trên gương mặt giống như kết được cả băng sương, làm cho người ta không rét mà run:

“Bản vương nói lời giữ lời!”

Nếu như có thể mà nói, hấn tuyệt đối sẽ không dùng phương thức như vậy mà bắt buộc nàng, bởi vì, khi hấn nhìn thấy được sự mê lương trong mắt Y nhi, cũng là lúc trái tim hấn không ngừng được mà đau đớn theo!

Thế nhưng, sự đau khổ trong mắt nàng lại là vì nam nhân khác!

Tần Lạc Y hít sâu một hơi, nhẹ nhàng khép mắt lại, hai hàng mi dài che đi đôi mắt...

Đôi môi mềm mại chạm nhẹ lên gò má anh tuấn cương nghị của Da

Luật Ngạn Thác, cuối cùng rơi vào trên đôi môi tà mị lạnh lẽo của hắn, bàn tay nhỏ bé mềm mại ngây ngốc chạy loạn trên thân Da Luật Ngạn Thác.

Tần Lạc Y không rành thế sự, căn bản cũng không biết phải làm thế nào để lấy lòng một nam nhân, nhưng hôm nay, nàng cũng chỉ có thể cố gắng thôi!

Thời gian dần trôi qua, trong cơ thể, từng đợt sóng nhiệt kia lại dâng lên, vì sợ hãi mà nội tâm của Tần Lạc Y khẽ run rẩy, ánh mắt bắt đầu trở nên êm dịu hơn, nàng vô ý thức ngồi lên trên cặp đùi rắn chắc của Da Luật Ngạn Thác, bàn tay nhỏ bé cũng dần trượt vào trong vạt áo của hắn.

Động tác nhỏ không thành thực của nàng lại đem dục hỏa nhãn nhin đã lâu của Da Luật Ngạn Thác khơi dậy.

Tay của hắn lập tức siết chặt, đem thân thể mềm mại trong ngực càng thêm dựa sát vào mình, vì dục hỏa bùng lên hùng hực mà đôi mắt đen thâm trầm lại càng tĩnh mịch, hắn khàn giọng nói bên tai nàng:

“Bản vương đã từng nói, bản vương muốn nàng toàn tâm toàn ý phục tùng bản vương, để cho bản vương chiếm hữu nàng! Hôm nay, bản vương muốn nàng...”

Tần Lạc Y thân thể run lên, nàng vô lực nhìn người nam nhân giống như ác ma này.

“Y nhi, muội không cần lo cho ta... Da Luật Ngạn Thác, ngươi là đồ cầm thú! Ngươi tính toán làm khó Y nhi như vậy còn là hảo hán sao?”

Tang Trọng Dương hận mình không thể lập tức thoát khỏi xiềng xích, lúc hắn nhìn thấy Tần Lạc Y bị ép đi lấy lòng Da Luật Ngạn Thác, là lúc hận không thể lập tức giết chết hắn ta, đây quả thực là vũ nhục to lớn!

“Bản vương chưa từng thừa nhận mình là anh hùng hảo hán gì cả! Đêm nay, bản vương đã quyết sẽ muốn vị hôn thê yêu kiều này của ngươi!”

Da Luật Ngạn Thác cuồng vọng cười một tràng dài, sau đó thân mật ôm lấy Tần Lạc Y đi ra khỏi nhà tù.

“Y nhi...Da Luật Ngạn Thác, ngươi đồ súc sinh, ngươi chết không yên thân đâu! Y nhi...”

Tang Trọng Dương nổi điên, bắt đầu điên cuồng gào thét, lòng nóng như lửa đốt.

Quyển 9 - Chương 14: Độc tình tán

Cái kia một tháng ta lay động sở hữu tất cả kinh (trái qua) thùng,

Không là siêu độ, chỉ vì chạm đến đầu ngón tay của người;

Một năm kia dập đầu trường đầu tại đường núi,

Không là yết kiến, chỉ vì dán người ôn hòa;

Cái kia cả đời chuyển núi,

Không là đã tu luyện thế, chỉ vì trên đường cùng người tương kiến.

(Phần thơ xin phép được giữ nguyên convert)

☆☆☆☆☆☆☆☆

Đêm yên tĩnh, trăng sáng, gió cũng nhẹ nhẽ thối giống như đang sợ làm bừng tỉnh giấc ngủ say của người khác, nhưng mà, tối nay, lại không hề có sự yên lặng, đêm nay, hẳn sẽ là một đêm tuyệt đẹp.

“Đi, cởi quần áo ra!”

Sau khi trở lại phòng ngủ hoa lệ, đây là câu đầu tiên mà Da Luật Ngạn Thác mở miệng nói ra, đúng là nhục nhã đến vô cùng.

Tần Lạc Y hít một hơi thật sâu, khuôn mặt trắng như tuyết không dám tin nhìn hắn.

Trước kia, ở phòng này, hắn có thể dùng lễ nghi của quân tử để đối đãi với nàng, nhưng bây giờ lại vì tình trạng muốn chiếm lấy nữ nhân mà dùng mệnh lệnh lạnh lùng như vậy với nàng....

Thoát y?

Đôi mắt đẹp như lưu ly lập tức dần dần mất đi thần thái vốn có!

Da Luật Ngạn Thác đưa tay kéo thân thể mảnh mai run rẩy đứng nguyên tại chỗ của nàng lại gần, một tay nâng cái ót của nàng, bắt buộc nàng phải ngẩng cổ lên nhìn hắn.

“Thế nào? Chẳng lẽ nàng đã quên vừa mới đáp ứng bản vương điều gì hay sao?”

Hắn cúi đầu xuống nói nhỏ bên tai của nàng, hơi thở nóng bỏng thổi ngay tại vành tai mẫn cảm, khiến nàng khẽ run rẩy.

Khuôn mặt Tần Lạc Y lập tức trở nên trắng bệch.

“Ngươi muốn ta làm thế nào?”

Giọng nói đứt quãng trầm thấp như lẩm bẩm, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, cánh môi yếu ớt nhẹ run rẩy.

“Cầu xin bản vương chiếm lấy nàng!”

Thanh âm trầm thấp mang đầy cuồng dã và chiếm hữu, loại sức mạnh cuồng chiếm này là thứ mà Tần Lạc Y không thể tiếp nhận được.

Đuôi lông mày của Da Luật Ngạn Thác nhể lên một trận cười tà ác,

khí tức làm cho người ta sợ hãi trên người hắn lập tức tản mát ra xung quanh, bao phủ toàn bộ thân thể và cả đáy lòng nàng!

Hơi thở nam thính bắt đầu xâm chiếm lấy trái tim Tần Lạc Y, trong cơ thể, cỗ sóng nhiệt kia lại bắt đầu quay cuồng không ngừng, đợt sau mạnh mẽ hơn đợt trước, giống như đang muốn giải phóng một loại năng lượng nào đó vậy.

Tần Lạc Y cau mày, cánh môi như hoa nhanh chóng mím chặt, ánh mắt lại bắt đầu dần dần mê ly, trước mắt nàng là lồng ngực ôn hòa của nam tử, nàng thật muốn mau chóng tiến lên vuốt ve một cái.

Ánh mắt ôn nhu liếc sang bàn tay to lớn của hắn, nàng dường như có thể cảm nhận được cảm giác bàn tay to lớn kia dao động trên người mình!

Trời ạ!

Mình làm sao vậy?

Nàng cố gắng đè ép lại cảm giác không bình thường trong cơ thể, nhưng mà thân thể nóng quá...

“Không..không...”

Thanh âm ôn nhu của nàng nhẹ như có như không, khẽ cau mày, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy mờ mịt.

Mấy chữ “không” của nàng, vừa muốn chống lại những lời lẽ cuồng nịnh của Da Luật Ngạn Thác, cũng vừa muốn áp chế trận đại thủy triều trong lòng.

Nhưng mà, bởi vì tức giận và sau trận kích tình, Da Luật Ngạn Thác

cũng không hề phát hiện ra Tần Lạc Y khác thường, hấn tiến lên một bước, đáy mắt cũng bắn ra hào quang làm cho người khác phải giật mình...

“Nhớ kỹ thân phận của nàng! Nàng chỉ là nô lệ mà thôi! Là một nô lệ vì nam nhân khác mà bán mình thôi!”

Nắm cằm của nàng. dùng sức mút mạnh môi nàng như là cảnh cáo.

Vì Da Luật Ngạn Thác thô bạo mút phá môi của nàng, sự khác thường trong cơ thể Tần Lạc Y càng trở nên dữ dội...

“Đừng mà...”

Chút ý thức sót lại của Tần Lạc Y yếu ớt chống lại, nước mắt chua xót rơi xuống môi, hòa lẫn cùng máu, hòa tan trong sự gấn bó của hai người.

Nếm được mùi máu, dường như Da Luật Ngạn Thác càng thêm cuồng rục, linh hồn ác ma ngủ say trong cơ thể đang bắt đầu thức tỉnh, thúc giục hấn tăng tốc bước chân chinh phục.

“Hầu hạ ta!”

Hấn đem bàn tay nhỏ bé kéo đến đặt lên vạt áo bào của mình, muốn nàng cởi áo bảo giúp hấn.

Đôi mắt tà mị như chim ưng chăm chú nhìn gương mặt hồng nhuận phơ phớt của Tần Lạc Y.

Hai bàn tay nhỏ bé của Tần Lạc Y nắm chặt lấy quần áo trên người hấn, ra sức cắn môi, hy vọng có thể dùng đau đớn để khống chế lại cảm giác khác lạ trong cơ thể.

“Y nhi, nàng đang gánh trên lưng tính mạng của hai người, Tang Trọng Dương và Thái Nam!”

Lời nói trầm thấp, quanh quẩn bên tai của Tần Lạc Y, lại như một trận sóng to gió lớn.

Thân thể Tần Lạc Y run lên, ngược mắt, kinh hãi nhìn vào Da Luật Ngạn Thác.

“Nàng cho rằng, chuyện Thái Nam mua chuộc thị vệ, bản vương có thể dễ dàng bỏ qua sao?”

Hắn cuồng nghịch như rợn mảy, bên môi khẽ vẽ ra một độ cong tàn nhẫn.

Nói xong, hắn cúi người xuống, thân thể cao lớn dường như muốn chôn vùi Tần Lạc Y.

Nàng bị ép ngửa đầu, nhìn Da Luật Ngạn Thác đang tràn đầy lệ khí, trên người hắn phát ra hơi thở nam tính làm cho nàng bắt đầu cảm thấy thân thể trở nên nóng hơn....

Miệng khát quá...

Nàng vô thức dùng chiếc lưỡi tinh xảo khẽ liếm môi.

Cánh môi của Da Luật Ngạn Thác cách mình rất gần, rất gần, gần đến mức tựa như chỉ cần hơi ngược lên một chút là có thể hôn lên được, nụ hôn của hắn thật bá đạo, nhưng mà làm cho nàng rất khó quên.

Bàn tay nhỏ bé của Tần Lạc Y bắt đầu không khống chế, đặt lên lồng

ngực của Da Luật Ngạn Thác, không lưu loát, chậm chạp cởi bỏ dây thắt lưng của hắn, làm lộ ra lồng ngực tinh trắng bị vải vóc che dấu.

Không biết vì sao, nàng cảm thấy tim mình đập càng lúc càng nhanh. Tim, giống như muốn chạy ra ngoài vậy, nàng khao khát sự đụng chạm của hắn!

Da Luật Ngạn Thác nhu hòa đặt nàng dưới thân, mỉm cười cúi đầu xuống, bỗng nhiên hôn lên đôi môi non mềm của nàng, tinh tế nhấm nháp nơi ngọt ngào ấy.

“Ưm~”

Tiếng “ưm” bật ra từ môi Tần Lạc Y.

Bên trong nòng nân làm cho Da Luật Ngạn Thác khó nhịn kéo sát nàng lại gần mình, đặt thân thể mềm mại của nàng dưới thân...

Da Luật Ngạn Thác bá đạo dùng bàn tay to lớn đỡ gáy nàng, đầu lưỡi ẩm áp lập tức xâm nhập miệng anh đào, bừa bãi trắng trợn đùa giỡn cái lưỡi đình hương của nàng.

Ý thức của Tần Lạc Y triệt để sụp đổ, nàng bị cổ cảm giác to lớn này khống chế, hô hấp càng ngày càng dồn dập, một cảm giác trống rỗng bỗng xuyên suốt lục phủ ngũ tạng của nàng.

“Nóng quá...thật là khó chịu...” Nàng trầm thấp kêu lên.

Ánh mắt của Da Luật Ngạn Thác càng trở nên sâu hơn, nhưng lúc hắn liếc nhìn sang những kích tình trong mắt Tần Lạc Y, nội tâm đột nhiên chấn động.

“Y nhi?” Hắn hơi nhíu lại lông mày, thử thăm dò, kề sát môi vào tai

nàng, sau đó bàn tay lớn tỉ mỉ đỡ lấy thân thể trơn bóng của nàng.

Quả nhiên, Tần Lạc Y khó nhịn được rên lên một tiếng, trong mắt là một mảnh ý thức rời rạc.

Đáng chết!

Nàng trúng độc tình tán!

Lúc Da Luật Ngạn Thác phát hiện ra điều này, lửa giận lập tức dâng lên.

“Nữ nhân chết tiệt, nàng ăn phải loại thuốc bột này lúc nào hả?” Hắn giận dữ rống lên.

Tuy nhiên, Tần Lạc Y đã hoàn toàn bị dược tính khống chế, thân thể mềm mại của nàng một lần nữa nhào lên cơ thể trán kiện của Da Luật Ngạn Thác.

Bàn tay lớn của Da Luật Ngạn Thác nắm lại thật chặt, cố gắng nén lại dục hỏa to lớn trong cơ thể bị Tần Lạc Y khơi mào, giữ lí trí cân nhắc vấn đề này.

Nàng đã ăn sao?

Lúc nào?

Chắc không phải, dưới mắt mình, nàng không thể nào trong lúc thần không biết quỷ không hay uống thuốc này.

Chẳng lẽ, nàng trong lúc vô tình ăn hết vật này sao?

Đang lúc Da Luật Ngạn Thác suy nghĩ, bàn tay nhỏ bé của Tần Lạc

Y đã mang theo sự tức giận mà vuốt ve thân thân thể cường tráng của hắn, cái miệng mê người khẽ mở: “Khát...khát quá...”

Ánh mắt nàng mê ly mà nhìn vào Da Luật Ngạn Thác, chiếc lưỡi không ngừng liếm liếm đôi môi đỏ mọng của mình, nàng cảm thấy miệng thật khô!

Da Luật Ngạn Thác thấp giọng rên lên một tiếng, nha đầu này, chẳng lẽ không biết làm vậy có thể khơi gợi dục hỏa sao?

Chết tiệt, nàng đã trúng độc tình tán, loại độc này được tính cực kỳ âm độc, không làm qua chuyện nam nữ, người trúng độc chắc chắn sẽ mất mạng.

Chết tiệt, hắn không muốn dùng cách này chiếm hữu nàng, nàng đã mất đi ý thức!

Da Luật Ngạn Thác bắt đặc dĩ ổn định lại thân thể của nàng, định quay người đi rót nước cho nàng.

“Đừng đi mà...cầu người...”

Tần Lạc Y ôm chặt lấy hắn từ sau lưng, trước ngực lại là một mảng lửa nóng bùng lên mãnh liệt kích thích hắn, càng làm cho hắn khó mà kiềm chế!

“Y nhi!”

Da Luật Ngạn Thác khó nhịn nổi xoay người, nhìn gương mặt sẫm đã tràn đầy xuân tình của nàng, bàn tay lớn cũng không nhịn nổi mà bao trùm lên môi của nàng, sau đó là xương quai xanh...

Tần Lạc Y ngửa đầu, thân thể càng dán chặt lấy Da Luật Ngạn Thác,

sau đó, hai tay của nàng quấn lên cổ hắn!

“Y nhi, nhìn rõ, ta là ai!”

Da Luật Ngạn Thác thanh âm khàn khan, trầm thấp phát ra mệnh lệnh, ở bên tai nữ tử vang lên càng thêm hương vị thô tình.

Hắn muốn nàng nhớ rõ, ai mới là nam nhân của nàng!

Hô hấp của Tần Lạc Y càng thêm dồn dập, đôi mắt mị hoặc nhìn Da Luật Ngạn Thác, bàn tay ôm lấy khuôn mặt hắn: “Vương! Người chính là Vương của ta!”

Giọng nói tràn ngập sự kìm nén.

“Nữ nhân ngoan.”

Da Luật Ngạn Thác khẽ cười, thanh âm càng thêm trầm thấp, ánh mắt u ám mà thâm thúy, môi mỏng từ phần môi của nữ tử lướt đến vành tai.

Hắn quyết định không ẩn nhẫn nữa, bàn tay lớn dùng lực, liền ôm lấy thân thể của Tần Lạc Y.

Chưa từng có ý muốn một người mãnh liệt như thế! Nữ tử trước mắt chính là người có thể đem lại cho mình ý nghĩ này!

“Y nhi, ta là ai?” Da Luật Ngạn Thác dục hỏa đã không thể nhịn nữa rồi, thanh âm thô ráp như là cát đá.

“Thác...là Thác...”

Nàng mở ra đôi mắt mê ly, sóng mắt mê người như màng sương mù

thần bí, cực kì diễm lệ mà mị hoặc nhìn hần.

“Ngoan, thả lỏng một chút, ta sẽ cho nàng!”

Bàn tay to lớn của Da Luật Ngạn Thác vung lên, rèm tơ lụa dày đặc rủ xuống, che khuất tất cả xa tư cảnh đẹp bên trong...

Tại đây, dưới bóng đêm tràn đầy lãng mạn ôm ấp tình cảm, hai người cùng một lúc leo lên được đỉnh núi vui thích, trong khoảnh khắc chói lọi nhất, bắn ra vô số pháo hoa rực rỡ, muôn màu sắc....

Quyển 9 - Chương 15: Tình táo

*Màu tay áo ân cần nâng ngọc chung, năm đó biện lại say hồng nhan.
Vũ thấp dương liễu lâu tâm nguyệt, ca tận hoa đào phiến đáy ngọn
nguồn phong.*

*Theo dừng về sau, ký ức gặp lại, vài lần hồn mộng cùng quân cùng.
Đêm nay thừa đêm ngân công chiếu, vẫn còn sợ gặp lại là trong
mộng.*

(Phần thơ xin phép được giữ nguyên convert)

☆☆☆☆☆☆☆☆

Ngày hôm sau, giờ Ngọ.

Ánh nắng ấm áp nhàn nhạt chiếu vào khe hở nhỏ bé trong tấm cur, ở trên giường, thần sắc khi ngủ say của Tần Lạc Y càng trở nên mê người.

Lông mi dài hơi vểnh lên, che đi đôi mắt lạnh lùng của nàng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn còn chút vệt nước mắt, thân thể mềm mại hơi cuộn tròn, sau đó được Da Luật Ngạn Thác bá đạo ôm vào trong lồng ngực.

Dán chặt cơ thể hấp dẫn của nàng vào người mình, từ trên người nàng tản ra mùi hương thơm ngát nhàn nhạt tựa như mê tình được khiến hấn lại căng cứng.

Bàn tay nhẹ nhàng chạm vào gò má tuyệt sắc của nàng, đau lòng lau đi mồ hôi trên mặt nàng, sau đó cẩn thận chạm vào thân thể trơn

bóng nàng, trên người của nàng chỗ nào cũng thấy dấu vết chiếm hữu bá đạo của hắn.

Đôi mắt đen dần trở nên thâm thúy, hắn ôm chặt lấy thân thể của nàng, khí tức đục ngầu lại một lần nữa bao phủ Tần Lạc Y đang ngủ say.

Nàng rốt cuộc là dạng nữ nhân gì?

Da Luật Ngạn Thác mê muội hôn lên da thịt trơn bóng của nàng, say sưa cắn nuốt hương thơm trên người nàng.

Hắn không khỏi có chút ảo não, biết rõ nàng vẫn luôn là một người phân rõ phải trái, nàng trẻ trung tươi mát như một đóa hoa thể nhưng mình vẫn không nhận được dự vọng to lớn mà chiếm giữ lấy nàng, mãi cho đến sáng sớm, hắn vẫn không buông tha cho thân thể tràn ngập dấu hôn của nàng, thế nên cuối cùng nàng không chịu được mà ngủ say sưa.

Nàng mệt muốn chết rồi!

Da Luật Ngạn Thác đau lòng hôn lên môi nàng, hắn biết bản thân nhất định sẽ làm nàng đau, thế nhưng nàng đã hoàn toàn trở thành nữ nhân của mình rồi, nghĩ đến đây, trong lòng hắn nồng đậm sự dịu dàng.

“A... — —”

Bổng thân thể Tần Lạc Y khẽ nhúc nhích, lông mi dài có chút run run, bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng đè lên huyệt thái dương, lông mày nhíu lại.

“Y nhi... — —”

Da Luật Ngạn Thác ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của nàng, nhẹ lằm bằm bên tai nàng, tựa như tình nhân với nhau, mập mờ vô cùng.

Tần Lạc Y chậm rãi mở mắt, trong đôi mắt lấp lánh vẻ mê hoặc.

Đây là nơi nào?

Nàng thử cử động cơ thể, lập tức cảm thấy đau nhức vô cùng.

“A... — —đau quá”

Nàng vô thức lằm bằm, chuyện gì xảy ra vậy? Vì sao thân thể lại đau như vậy?

Trên đỉnh đầu bỗng có tiếng cười trầm thấp khiến Tần Lạc Y giật mình, nàng ngẩng đầu lên, trong lúc lơ đãng đã vô tình chìm sâu vào trong đôi mắt sâu như biển kia.

Trong đôi mắt kia, thế nhưng lại tràn ngập sự nóng bỏng mãnh liệt, còn có... tình cảm dịu dàng?

“Y nhi, nàng đã tỉnh?”

Da Luật Ngạn Thác cười ôn nhu, xoay người đặt nàng ở dưới thân, làm cho nàng phải nhìn thẳng vào mình.

“Còn đau nữa không?” Ngực khí của hắn hoàn toàn không còn cường nịnh, càn quấy như hồi trước nữa, mà trái lại tràn ngập dịu dàng, mềm mại.

Giống như — —nàng và hắn là một đôi vợ chồng!

Nhưng mà, lời hắn nói làm cho Tần Lạc Y ngơ ngẩn.

Cái gì? Hấn vừa nói cái gì?

Tần Lạc Y vô thức vươn tay muốn ngăn cản lồng ngực cứng rắn của hấn, nhưng lập tức lại thấy được cánh tay trơn bóng của mình, không có bất kì một vết gì trên tay...

Nàng kinh ngạc thở gấp, thủ cung sa... không thấy nữa rồi!

Không! Không!

Tần Lạc Y cảm thấy máu trong người như đông lại, nhất là khi nàng phát hiện ra cơ thể mình không mảnh vai che thân, nàng nhanh chóng lục lọi đầu óc về sự việc xảy ra tối hôm qua.

Theo như những gì nhớ được, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng càng trở nên tái nhợt, thân thể khẽ run lên.

Sự việc từ tối qua cho đến sáng sớm nay, toàn bộ nàng đều nhớ ra được, nhớ tới vẻ mặt thâm tình khó nhìn của hấn, cũng nhớ đến âm thanh rên rỉ ái muội của mình...

Tần Lạc Y hít một hơi lạnh, nàng không có dũng khí để đối mặt, nàng cảm thấy mình thật sự rất quá đáng, tại sao lại có thể nhiệt liệt đáp lại hấn như vậy?

Sau một khắc, hai cánh tay của nàng bị Da Luật Ngạn Thác kéo lên trên đỉnh đầu.

Đôi mắt sắc bén như chim ưng tràn ngập phần nộ, chết tiệt! Phản ứng của nàng đối với chuyện tối hôm qua là sao đây?

“Da Luật Ngạn Thác... Người thả ta ra!”

Tần Lạc Y vô lực giãy dụa, nhìn đôi mắt mờ mịt của hắn mà run rẩy nói.

Trong đôi mắt thâm thúy của Da Luật Ngạn Thác bắt đầu gợn sóng, tiếng nói trầm thấp mang theo khí tức nguy hiểm vang lên:

“Thả nàng ra? Tối hôm qua là ai năn nỉ bản vương không được rời đi?”

Tần Lạc Y trợn mắt, tối hôm qua...

“Không... không!”

Nàng liều mạng lắc đầu, chỉ muốn trốn tránh tất cả!

Nhưng Da Luật Ngạn Thác lại nhìn thấu suy nghĩ của nàng, ngữ khí lạnh lùng đến giạt mình:

“Y nhi, không ngờ tối hôm qua nàng lại nhiệt tình đến thế, không ngừng cầu xin bản vương chiếm hữu nàng...”

“Đừng nói nữa, xin người, đừng nói gì nữa...”

Tần Lạc Y thật sự không thể nghe nổi nữa, trong đáy mắt bắt đầu tràn ngập nước mắt, giọng nói cũng trở nên vỡ vụn.

“Nàng đã là nữ nhân của bản vương, chẳng lẽ còn muốn bản vương lưu lại dấu hôn trên người rồi đi gặp Tang đại ca sao?”

Hắn cười chế nhạo rồi lại đề lên người nàng.

Khuôn mặt tuần mỹ mà tà ác càng ngày càng đến gần, khí tức nguy

hiếm cũng vì thế mà bao phủ toàn bộ khoang mũi của Tần Lạc Y...

“Không... Da Luật Ngạn Thác, ngươi muốn gì?”

Tần Lạc Y nhìn thần sắc quen thuộc trong mắt hắn thì thân thể đột nhiên siết chặt lại, vội vàng nghẹn ngào nói.

“Làm việc mà ta và nàng đều thích!”

Hắn nở nụ cười tà mị, xấu xa nhìn chăm chăm vào môi nàng.

Trong đầu Tần Lạc Y nhanh chóng hồi tưởng lại, không được, nhất định là có chỗ có vấn đề.

Thứu lĩnh Phong trước ngăn cản độc ý, cau mày nhàu tổn hại khổ tâm toái.

Phấn hồng giai nhân tổn thương dừng tay áo.

Tình gì đã.

Du sơn ngoạn thủy mỗi năm phải

Thường nhớ cùng đi nay độc đến, thuyền cô độc muện dương hồ quang ở bên trong.

Suy móa tà dương vô hạn ý.

Ai cùng gửi?

Tây hồ nước là tương tư nước mắt.

(Phần thơ xin phép được giữ nguyên convert)

☆☆☆☆☆☆☆☆

“Da Luật Ngạn Thác, ngươi... ngày hôm qua vậy mà ngươi lại dùng thủ đoạn hèn hạ như thế...”

Nàng nói không nên lời, đôi mắt đẹp dần dần tràn ngập nước mắt.

Ánh mắt Da Luật Ngạn Thác trở nên lạnh lùng, khuôn mặt anh tuấn cũng trở nên dữ tợn, giọng nói lạnh như băng tựa như hàn khí tấn công Tần Lạc Y.

“Trong lòng nàng, bản vương là loại người tiểu nhân như vậy?”

Đáy mắt hấn vụt qua một tia tổn thương khiến Tần Lạc Y giật mình, chẳng lẽ không phải hấn sao? Vậy thì vì sao tối hôm qua mình lại có những cảm giác kì đến thế?

Loại thuốc bột kia!

Nàng đột nhiên nhớ tới mình đã từng ngửi qua thứ gì đó, nàng còn nhớ rõ khi ngửi loại thuốc bột đó, thân thể đột nhiên có cảm giác dị thường, loại cảm giác này làm nàng có chút sợ hãi.

Da Luật Ngạn Thác nhìn hai mắt đang mê man của Tần Lạc Y, sự giận dữ trong đáy mắt dần dần rút đi, thay vào đó lại nhàn nhạt nhu tình:

“Y nhi, tối hôm qua nàng đã trúng độc tình tán.”

“Độc tình tán?”

Tần Lạc Y kinh ngạc đến cực điểm, nàng biết vô số loại dược thể nhưng lại chưa từng nghe qua cái tên này, nhưng, người thông minh như nàng, chỉ cần nghe xong tên này đã biết một khi trúng loại độc này thì hậu quả sẽ ra sao!

Nàng cười khổ, hóa ra đây là số kiếp đã định, thật sự không thể trốn tránh được nữa!

“Y nhi, nàng...”

Da Luật Ngạn Thác không nghĩ rằng, Tần Lạc Y lại không cam tâm tình nguyện như vậy, thoáng cái bản tính chinh phục đã mạnh mẽ bùng lên.

Đôi mắt đen nhìn chăm chú nhìn phản ứng của nàng, dịu dàng nói mà tựa như đang thôi miên:

“Nàng là nữ nhân của bản vương, từ lúc mới bắt đầu vốn đã được định trước, cho nên, cả đời này nàng đừng mơ tưởng có thể trốn thoát khỏi ta...”

Hoàn toàn là ngang ngược chiếm hữu ——

Đôi mắt Tần Lạc Y lấp lánh nước mắt, tựa như một dòng sông chảy chậm chậm qua khe nứt, tuy trong trẻo, lạnh lùng nhưng lại khiến người ta phải thương tiếc.

Lòng hắc cứng như đá, tim hắc lạnh như băng, nhưng ánh nước trong đôi mắt ấy lại mạnh mẽ tràn vào lòng hắc.

Da Luật Ngạn Thác nhìn nàng thật lâu, trong đôi mắt đen rừng rực lửa cháy, giống như muốn tàn nhẫn chiếm đoạt lấy nàng...

“Y nhi, bản vương muốn nàng hiểu rõ, ai mới là người nắm giữ sinh mệnh của nàng!”

Giọng nói của Da Luật Ngạn Thác khàn khàn, vừa ôn nhu lại mê hoặc, không chỉ tình cảm, lưu luyến mà còn rất tự phụ:

“Bản vương muốn, nàng phải là của ta!”

Ánh mắt nguy hiểm của Da Luật Ngạn Thác híp lại, giống như điều hâu bay lượn trên bầu trời, sắc bén mà bá đạo...

Tần Lạc Y thở gấp, nàng kinh ngạc đến nỗi quên cả vùng vẫy.

“Ngươi...”

Tần Lạc Y yếu ớt nói, nước mắt như hạt trân châu rơi xuống khuôn mặt tuyệt mỹ:

“Ngươi bỏ tay ra.”

Da Luật Ngạn Thác trầm thấp nói:

“Y nhi, nàng biết ta yêu thương nàng nhiều như thế nào không? Vì sao cứ muốn tra tấn ta như vậy?”

Hắn dịu dàng thổ lộ lòng mình khiến tim nàng khẽ rung động, đập nhanh thật nhanh.

Đúng vậy, làm sao nàng có thể không biết hắn yêu nàng nhiều đến chừng nào...

Từ lúc bắt đầu gặp nhau cho đến lúc quen biết, tuy hắn vẫn luôn lạnh lùng, bá đạo thế nhưng mỗi lần đối mặt với hắn, lòng của nàng luôn cảm thấy rất an toàn...

Nhưng, nàng không thể坦然 nhiên đối mặt được, nàng vẫn còn nhớ rõ tình cảnh cha nuôi trước khi chết...

Nghĩ tới đây, Tần Lạc Y không thể ngăn được hàng nước mắt nữa rồi, mệt mỏi quá! Nàng cảm thấy mệt mỏi quá! Tâm, giống như phải

gánh vác việc trọng đại, áp lực vô cùng...

“Không, ta không cần tình yêu của người, chúng ta... chúng ta không thể... Không thể!” Nàng nghẹn ngào nói.

Nàng nhớ rõ lời thề của mình lúc ở trước thi thể của cha nuôi, nàng không thể yêu người này, dù cho...

Bản thân đã sớm yêu hắn!

Đúng vậy, nàng không thể lừa gạt mình được nữa, nàng yêu người nam nhân này, ngay từ lần đầu tiên gặp mặt, đã yêu nam nhân này.

Là vì yêu hắn, cho nên cha nuôi có thua trong tay hắn, nàng cũng không sợ hãi; Là vì yêu hắn, nàng mới ghen ghét khi thấy Cầm Cơ giành được sự sủng ái của hắn; Là vì yêu hắn, nàng mới hiểu rõ tình cảm của mình với Tang đại ca chỉ là tình cảm huynh muội đơn thuần...

Tất cả, đều bắt nguồn từ nam nhân bá đạo này, hắn cuồng nịnh, hắn tàn nhẫn khiến nàng không thể hô hấp được, làm cho lòng của nàng, không ngừng mất phương hướng...

Da Luật Ngạn Thác đau lòng lau đi nước mắt trên mặt nàng: “Y nhi... Đừng khóc...”

Hắn càng dịu dàng an ủi lại càng khiến cõi lòng nàng tan nát, nước mắt càng rơi nhiều hơn.

Nàng vô thức dính sát khuôn mặt mình vào lồng ngực cường tráng của hắn, cảm nhận nhịp tim vững vàng của hắn, lòng cũng theo đó mà nhảy lên, vừa an toàn lại an tâm đến kỳ lạ...

Ánh mắt Da Luật Ngạn Thác đột nhiên trở nên trù mẫn, thương yêu, hần nhẹ nhàng nâng khuôn mặt nàng lên, nhìn vào mắt nàng, giọng nói rất kiên định:

“Y nhi, lần đầu tiên nhìn thấy nàng, ta đã xác định được lòng mình rồi, cho nên ta sẽ không để ý tới lời thề nực cười của nàng, bởi vì người cả đời này ở bên cạnh nàng, chính là ta! Biết không?”

Tuy là câu hỏi, thế nhưng lại mang theo sắc thái mệnh lệnh bá đạo.

Lòng ngực Tần Lạc Y phập phồng bất định, nàng không chớp mắt nhìn chăm chăm nam tử anh tuấn này, khẽ cắn môi, không biết phải nói gì cả.

Nàng tình nguyện không hiểu gì cả, không hiểu bất cứ một điều gì cả! Cảm giác này khiến nàng chống đỡ không, nếu như hần không phải hần, nàng không phải nàng, thì kết quả có phải sẽ tốt hơn một ít không?

*Thường nhớ rõ cách tiệc lễ nước mắt ròng ròng thực tiễn lúc,
Gãy tận xanh mượt dương liễu cành.
Dục nhật ban quản sách tâm sự, không vậy cũng Càn Khôn thiên
dạng giống như giấy.
Ý huyền huyền tố vô cùng tương tư,
Mạn viết xuống uyên ương chữ,
Không ngâm tự hoa nguyệt từ, bằng người phương nào đưa ra kiều
tư.*

(Phần thơ xin phép được giữ nguyên convert)

☆☆☆☆☆☆☆☆

Bàn tay to lớn của Da Luật Ngạn Thác nhẹ nhàng phủ lên thân thể mềm mại của nàng, dục vọng cũng bởi vì sự dịu dàng ngoan ngoãn của nàng mà lại trở nên to lớn, đôi mắt thâm thúy dần trở nên tối tăm.

“Người làm sao vậy?”

Tần Lạc Y đột nhiên thấy hắc rất kì lạ, giọng nói mềm mại như thế, kéo dài ra như thế lại khiến cho lòng người nào đó say mê, chính nàng cũng không biết được mình đang ôn nhu nói chuyện với hắc.

Da Luật Ngạn Thác cười tà ác, đôi mắt đen lạnh lùng lộ ra vẻ tinh ranh, tràn ngập sự nguy hiểm của dã thú khi đi kiếm mồi:

“Ta... muốn——” Hắc hơi dừng lại, rồi chậm rãi nói: “Nàng.”

Ngay sau đó, mang theo cổ bá đạo tràn ngập lực lưỡng mãnh liệt, hạ người đâm thẳng vào thân thể của nàng.

Thân thể mềm mại của Tần Lạc Y nhịn không được mà run rẩy, đôi mắt đẹp hiển hiện một tầng sương mù:

“Không... Người...không muốn....”

Tần Lạc Y thật không ngờ, trong thời điểm này mà mình lại có thể tỉnh táo cảm nhận được sự mạnh mẽ của hắc.

Da Luật Ngạn Thác thâm tình nói: “Y nhĩ, tin tưởng ta, ta sẽ yêu thương nàng thật tốt.”

Hắc chăm chú nhìn Tần Lạc Y, sau đó chôn mặt vào cổ nàng, hít sâu hương thơm trên người nàng...

Mồ hôi ẩm ướt rơi xuống, trong đôi mắt tràn ngập tình yêu, hấn nhanh nhẹn mà dũng mãnh xâm lược người con gái dưới thân, khí chất nguy hiểm của nam nhân này tựa như có thể giết được người...

Thời gian dần trôi qua, thân thể đã rời xa lý trí của nàng.

Quan trọng hơn là, lòng của nàng, cũng đang dần dần mất phương hướng...

Bền bỉ, bền bỉ, bền bỉ — —

Thân hình cao lớn của hấn với thân thể nhỏ nhắn của nàng kết hợp lại thành một thể hoàn mỹ, chặt chẽ dây dưa cùng một chỗ, kèm theo tiếng gầm gừ điên cuồng của nam nhân là tiếng nghẹn ngào của nữ nhân...

Thời gian dần dần trôi qua...

Ánh nắng bắt đầu chiếu vào hai con người đang quấn quít nhau...

Tần Lạc Y bị hấn ôm chặt vào trong ngực, nàng cảm thấy mình bị hấn đưa vào một thế giới hoàn toàn lạ lẫm và kích thích, tim, lại tràn ngập hạnh phúc, giờ phút này, cuối cùng nàng cũng không muốn trốn tránh lòng mình nữa...

Da Luật Ngạn Thác thương tiếc vuốt ve mặt nàng:

“Y nhi, nhìn xem ta... vừa mới yêu thương nàng...”

Hấn ôn nhu hôn lên sợi tóc rủ xuống trước ngực nàng, ngứa quá!

Tần Lạc Y mệt mỏi mở mắt, ánh mắt của hấn dịu dàng vô cùng, nội tâm của nàng lại gợn sóng lớn, nàng không thể tin được nữ nhân

vừa nãy được hân yêu thương... chính là mình...

“Chàng — —” Đôi môi đỏ mọng hé mở, nàng muốn nói gì đó nhưng rồi lại thôi.

Da Luật Ngạn Thác cau mày không vui:

“Sao vậy?”

Ánh mắt Tần Lạc Y trở nên rất không tự nhiên, nàng cụp mắt, thấp giọng nói:

“Thác — —”

Bàn tay to lớn ôm chặt lấy thân thể nàng, vẻ giận dữ trên mặt cũng dần dần biến mất, khóe môi vẽ lên một nụ cười thỏa mãn, đôi mắt đen cũng lại tràn ngập nhu tình.

“Chàng — — có thể buông tha cho Tang đại ca được không?”

Giọng nói của nàng vừa sợ hãi, dịu dàng mà lại tràn đầy sự bất lực.

Lông mi dài che đi vẻ trong trẻo nhưng lạnh lùng trong mắt nàng, biểu tình trên mặt cũng buông xuống — —

Da Luật Ngạn Thác ngừng động tác vuốt ve tay nàng lại, chỉ khẽ chớp mắt, sau đó ngón tay dường như vô ý mà lướt theo đường cong cơ thể nàng

Tâm tư kín đáo biến hóa đều giấu ở sâu trong đôi mắt tĩnh mịch kia.

Tim Tần Lạc Y đập càng ngày càng nhanh hơn, tựa như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, nàng không dám ngẩng đầu nhìn mắt Da Luật

Ngạn Thác, thậm chí còn không dám suy đoán xem hắn có tức giận hay không.

Hắn, sẽ tuân thủ lời hứa mà thả Tang đại ca chứ?

Một lúc lâu sau, Da Luật Ngạn Thác rời giường, đứng ở đầu giường tự mặc quần áo của mình, sau đó tiến về phía Tần Lạc Y.

Tần Lạc Y chấn động, nàng có chút không biết làm sao nhìn Da Luật Ngạn Thác, trong mắt hiện rõ sự cẩn thận và dè dặt.

Hắn không nói gì, chỉ yên lặng cầm quần áo đến gần Tần Lạc Y.

“Qua đây...” Giọng nói trầm thấp tràn ngập uy nghiêm khiến cho người ta không dám làm trái, trong đôi mắt nhìn Tần Lạc Y lại thâm sâu khiến không ai đoán được hắn đang nghĩ gì.

Tần Lạc Y không dám không nghe lời hắn, đành phải di chuyển thân thể, bàn tay nhỏ bé cũng nắm chặt lấy chiếc chăn che trên người.

Mi tâm hắn nhăn lại, tỏ vẻ không vui, đột nhiên hắn nhắc người nàng lên, tự mình thay quần áo cho nàng.

“Ta... tự mình mặc cũng được...”

Nàng thì thào nói rồi đột nhiên ngẩng đầu lên, lại bị ánh mắt sắc bén như chim ưng tràn ngập sự lạnh lùng dọa sợ.

Tần Lạc Y thức thời không nói gì nữa, trên mặt là biểu tình ủy khuất, nàng gắt gao cắn môi, khuôn mặt đỏ bừng tùy ý để hắn mặc quần áo cho mình.

Hắn thật kỳ quái, rốt cuộc muốn làm gì vậy?

Mặc dù nàng có chút khó hiểu nhưng chỉ có thể yên lặng nhìn hành động tiếp theo của hắn.

“Chúng ta cùng đi đến Tây Sương biệt uyển! Chỗ đó đã tu sửa xong rồi!”

Hắn tới gần nàng, thân mật cạ mũi mình vào chóp mũi nàng. Khí tức ma mị mà nóng rực của hắn tràn ngập khoang mũi nàng.

“Tây Sương biệt uyển?” Nàng mơ hồ hỏi lại, hình như cũng có chút ấn tượng.

Da Luật Ngạn Thác cong môi, ôm nàng xuống giường:

“Đúng vậy, nơi đó sẽ là chỗ ở về sau của nàng.”

Quyển 10 - Chương 1: Cúc Tình hiền

Câu sơn tiên tử, cao tình vân miếu, bất học si ngư ngãi nữ

Phượng tiêu thanh đoạn nguyệt minh trung, cử thủ tạ thì nhân dục khứ

Khách tra tăng phạm, ngân hà ba lãng, thượng đài thiên phong hải vũ

Tương phùng nhất túy thị tiền duyên, phong vũ tán phiêu nhiên hà xử

(Phần thơ xin phép được giữ nguyên convert)

Tây Sương biệt uyển được sửa chữa lại từ đầu, chính thức đổi tên thành “Hiệt Tú hiền”, toàn bộ sân trong được đánh dấu bằng tiếng Khiết Đan, ngoài ra còn sử dụng cả Hán tự.

Vẫn còn một vài công việc còn lại đang được tiến hành, các thợ thủ công đều rất bận bịu, nhưng khi trông thấy bóng dáng của Da Luật Ngạn Thác, ngay lập tức bọn họ cung kính đứng thẳng lưng.

“Y nhi, nàng có hài lòng về nơi này không?”

Da Luật Ngạn Thác dịu dàng nói với Tần Lạc Y.

Tần Lạc Y kinh ngạc, hóa ra quy mô nơi này lại lớn như vậy, hơn nữa ở đây... thực sự rất đẹp!

Nơi này gồm có tắm cư, thư phòng, hoa viên, một con suối nhỏ, thậm chí còn có cả một dược phòng.

Bao quanh nơi này là một dòng nước trong veo, trung tâm còn có một rặng trúc cao cực kỳ xinh đẹp và tráng lệ .

Hoa viên được chia ra làm hai, một mặt là rừng trúc, mặt còn lại là cả một rừng hoa đào.

Có thể tưởng tượng ra, xuân về hoa nở, nơi đây sẽ ngập tràn cánh hoa đào bay lượn, gió nhẹ thổi những cánh hoa bay qua rừng trúc xanh um, sau đó khe khẽ rơi trên làn nước, nước suối trong veo cũng hóa thành màu xanh lục, tràn đầy mộng ảo.

Trong mắt nàng không kiềm chế được mà hiện ra một mỹ cảnh như vậy, nơi đây không lạnh lẽo như nàng tưởng tượng, trái lại , nơi đây giống như chốn bồng lai tiên cảnh hoàn toàn tách biệt với trần thế.

Da Luật Ngạn Thác khẽ mỉm cười, từ ánh mắt vui sướng của Tần Lạc Y, hắn dễ dàng hiểu rõ tâm tư của nàng. Sau đó, hắn nhẹ nhàng ôm lấy thân thể người con gái ấy, thì thầm bên tai nàng:

“Y nhi, nơi này đẹp đến thế sao?”

“Ừm...”

Tần Lạc Y vô thức gật đầu, chớp mắt, nàng ngẩng đầu lên, nhìn dòng chữ Hán còn nóng hôi hổi kia:

“Hiệt Tú hiên...” nàng khẽ nhẩm lại cái tên này.

Cánh môi Da Luật Ngạn Thác cong lên, toàn thân tỏa ra một loại mị

lực khiến người khác không thể xem thường, hắn cũng đồng thời nhìn về dòng chữ kia, đột nhiên hắn quay sang nói với quản gia Lạp Cô bên cạnh:

“Bỏ cái tên Hiệt Tú hiền này đi!”

“Vâng thưa Vương thượng, xin hỏi người muốn thay bằng tên gì?” Lạp Cô cung kính hỏi.

Tần Lạc Y có chút khó hiểu nhìn Da Luật Ngạn Thác, cũng không biết trong hồ lô hắn rốt cuộc là chứa thứ gì.

Da Luật Ngạn Thác suy nghĩ một lát, tầm mắt hướng về dung nhan tuyệt mỹ của Tần Lạc Y, cười dịu dàng, sau đó nhìn nàng đầy thâm tình, nói khẽ:

“Từ nay về sau nơi này đổi tên thành... Cúc Tình hiền!”

“Vâng, Vương thượng.” Lạp Cô không rành Hán ngữ, nàng cũng không biết ý nghĩa sâu xa của cái tên này.

Song, Tần Lạc Y lại vô cùng bối rối! Cúc Tình hiền?

Nàng hít vào một ngụm khí lạnh, nội tâm mạnh mẽ chấn động, ngạc nhiên không thôi.

Người đàn ông bá đạo!

Hắn muốn khơi dậy tình cảm trong lòng nàng sao? Ý nghĩa của cái tên này quá rõ ràng, hơn nữa còn chứa đựng tình cảm bá đạo của Da Luật Ngạn Thác suốt thời gian qua.

Cái miệng nhỏ nhắn màu hồng phấn, vì kinh ngạc mà khẽ chu lên...

Như nai con ngơ ngác, trừng đôi mắt tròn tròn

Thật đáng yêu!

Bên tai nàng truyền đến tiếng cười trầm thấp...

“Vật nhỏ đáng yêu...”

Bàn tay khéo léo của hắn vén một lọn tóc của nàng lên.

Đôi mắt luôn lạnh lùng bỗng trở nên nhu hòa như nước mùa thu, giọng nói của hắn trầm thấp tràn ngập tình yêu.

“Ta...Ta không muốn ở nơi này...”

Tần Lạc Y nhàn nhạt nói, bỗng nhiên nàng cảm thấy bản thân mình như đang tự sa vào cái lồng do hắn tỉ mỉ tạo ra.

“Không, Y nhi, nàng phải ở nơi này, cho dù chỉ còn một ngày, nàng cũng phải ở đây...”

Da Luật Ngạn Thác khẽ siết nhẹ thân thể nàng, nhẹ giọng nói, thanh âm dịu dàng đến cực hạn.

Cho dù còn một ngày cũng phải ở lại?

Lời hắn nói khiến Tần Lạc Y có chút khó hiểu, nếu chỉ ở đây một ngày, thì hà tất gì hắn phải kỳ công sửa chữa nơi này như vậy?

Lời nói thật sự rất kỳ quái!

Da Luật Ngạn Thác không hề giải thích cho nàng, đôi môi kiêu ngạo

mang đầy sự kiên quyết khế nâng lên:

“Tất nhiên, ta sẽ không để ý đến việc sau khi nàng ở lại đây một ngày, lại chuyển về sống cùng ta, dù sao thì, nàng cũng là nữ nhân của ta.”

Giọng nói của hắn tràn ngập vẻ cuồng vọng và mờ ám, khiến cho lòng Tần Lạc Y như có từng đợt sóng đang xô vào bờ.

“Chàng đừng nằm mơ nữa, ta sẽ không trở về bên cạnh chàng!”
Nàng rất nhanh phản bác lại.

Sắc mặt Da Luật Ngạn Thác đột ngột chuyển lạnh, hơi thở mạnh mẽ vô cùng nguy hiểm của hắn bao phủ lấy nàng, đôi mắt đen nhánh khiến Tần Lạc Y cảm thấy bất an lo sợ...

“Y nhi, không phải nàng muốn ta tha cho Tang Trọng Dương sao?”
Trong giọng nói mạnh mẽ của hắn hàm chứa ý vị sâu xa.

Tần Lạc Y sợ hãi gật đầu, không dám nói thêm lời nào, bởi vì nàng không biết tiếp đến hắn sẽ nói gì

Trong đáy mắt Da Luật Ngạn Thác hiện lên một tia hài lòng, đôi bàn tay thon dài của hắn vỗ về đôi gò má trắng ngần đầy tinh tế của nàng, ngón tay cái tham lam mân mê cánh môi mềm mại của nàng, ngửi khí dịu dàng, nhưng tràn ngập mùi vị tàn ác.

“Ta có thể đồng ý với nàng buông tha cho hắn, nhưng mà...”

Hắn cố ý dừng một chút, đôi mắt sâu thẳm không hề chớp chăm chú quan sát từng biến hóa trên vẻ mặt của nàng...

Tần Lạc Y sợ hãi nhìn nụ cười như ác ma của người đàn ông trước

mặt, cơ thể mềm mại dần dần run rẩy.

Hắn muốn thế nào?

Da Luật Ngạn Thác cúi người xuống, khẽ nói bên tai nàng:

“Nhưng mà, từ nay về sau nàng phải cam tâm tình nguyện ở bên cạnh ta, nửa bước cũng không được rời!”

Khi hắn nói xong câu đó, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của Tần Lạc Y đã sớm trở nên trắng bệch...

Quyển 10 - Chương 2: Ý đồ đằng sau lòng tốt

*Lũng thủ vân phi, giang biên nhật vãn
Yên ba mãn mục bằng lan cửu
Lập vọng quan hà tiêu tác, thiên lý thanh thu
Nhấn ngưng mâu
Yếu yếu thần kinh, doanh doanh tiên tử, biệt lai cấm tự chung nan
ngẫu
Đoạn nhận vô bằng, nhiễm nhiễm phi hạ đình châu
Tư du du*

(Phần thơ xin phép được giữ nguyên convert)

Ánh nắng mặt trời ấm áp chiếu rọi mỗi một khoảng sân trong Đông Lâm Vương phủ, từng đụn tuyết cũng bởi cái ấm áp của mùa xuân mà tan ra, tựa như lòng người dù có lạnh giá, cũng dần dần bỏ đi về gai góc dễ dãi thương người khác. Mùa xuân năm nay đến sớm, từng nụ hoa đào cũng theo đó mà hé nở.

Da Luật Ngạn Thác dừng bước, vẻ mặt không một chút biểu cảm nào, Tần Lạc Y đi bên cạnh hắn, trong lòng nàng ngổn ngang tâm sự, nàng không ngờ hắn đột nhiên dừng lại, cơ thể không tự chủ lao thẳng vào Da Luật Ngạn Thác...

Bàn tay mạnh mẽ của Da Luật Ngạn Thác vội ôm lấy cơ thể như sắp ngã của Tần Lạc Y, giọng nói trầm thấp chứa đựng sự quả trách nhẹ nhàng:

“Y nhi... nàng hối hận sao?”

Mặc dù nói như vậy nhưng trong giọng nói vẫn toát lên một chút tự ti cùng lo âu.

Một làn gió mát thổi qua vẩn vít quanh cơ thể Tần Lạc Y, đem hương thơm trên người nàng bao trùm lấy hai người, nàng khẽ giương đôi mắt lấp lánh như ngọc lưu ly, khi trông thấy con người đen thẫm của Da Luật Ngạn Thác, lòng nàng khẽ siết chặt:

“Không, không có!”

Bàn tay của Da Luật Ngạn Thác dịu dàng mơn trớn từng sợi tóc vương trên trán Tần Lạc Y, lại bị động tác vô thức né tránh của Tần Lạc Y làm cho không vui, đáy mắt hiện lên một tia không kiên nhẫn, chợt, ngón tay thô ráp miết mạnh một cái trên cái cằm mềm mại của nàng, giọng nói có phần khiến người khác sợ hãi:

“Tần Lạc Y, ngàn vạn lần đừng khiêu khích sự nhẫn nại của bản vương!”

Thân thể Tần Lạc Y run lên, đôi mắt trong suốt linh động dần trở nên ảm đạm, quay mặt ra chỗ khác, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ ẩn chứa sự đau khổ.

Một tiếng than nhẹ bật ra từ môi Da Luật Ngạn Thác, hần từ từ thu hồi lực đạo, ngón tay rời khỏi cằm lại khẽ mơn trớn đôi gò má của nàng, động tác nhẹ nhàng giống như đang nâng niu trân bảo quý giá nhất thế gian.

“Y nhi, Tang Trọng Dương ở bên trong, hẳn là nàng biết nên nói gì với hắn rồi chứ!”

Khẩu khí của hắn tuy nhẹ, nhưng tràn ngập sự nhanh nhẹn dũng mãnh cùng sự ngang ngược, bá đạo của hắn.

Tần Lạc Y ngẩng đầu nhìn người đàn ông trước mặt, ánh mắt thâm thúy sắc bén, làm cho người khác có cảm giác bức bách vô cùng.

Trông thấy đôi mắt ngơ ngác của Tần Lạc Y, sự ấm áp vô thức chảy tràn trong đôi mắt Da Luật Ngạn Thác, nhưng mà nữ tử trước mặt lại không có chút biểu tình nào, có chăng chỉ là một loại “lạnh lùng” khiến người khác phát điên, chết tiệt, quỷ tha ma bắt người con gái này đi!

Khuôn mặt tuấn mỹ của Da Luật Ngạn Thác trong nháy mắt trầm xuống...

Đôi môi đỏ mọng của Tần Lạc Y cũng không thềm hé mở, chỉ khẽ gật đầu.

Trong khoảnh khắc đó, Da Luật Ngạn Thác trở nên im lặng, không nói lời nào, hắn có thể nhận ra sự bất mãn của Tần Lạc Y, hắn chán ghét đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của nàng, càng thêm chán ghét đôi tay này không thể đụng, cũng không thể đến gần nàng.

Trái tim, như bị một thứ gọi là “vô tình” đâm vào làm thủng một lỗ thật sâu...

Đôi mắt đen tối ánh lên sự mất mát.

Hắn không ngờ lòng mình nhanh như vậy mà trở nên trụy lạc!

Trong không khí, nhất thời trở nên có chút ngưng ngập...

Tần Lạc Y trông thấy Da Luật Ngạn Thác không nói gì, lập tức hé đôi môi đỏ mọng: “Ta vào đây!”

Nói xong, đôi mắt trong suốt như nước đảo qua Da Luật Ngạn Thác, xoay người muốn đi vào.

“Y nhi...” Giọng nói trầm thấp của Da Luật Ngạn Thác một lần nữa rơi vào tai của nàng.

Tần Lạc Y quay lại, vầng trán khế nhăn lại, gợn sóng nghi ngờ.

“Bản vương muốn Tang Trọng Dương hoàn toàn tuyệt vọng, bằng không, bản vương sẽ không có lòng tốt như vậy, buông tha hẳn một lần nữa!”

Giọng nói lạnh lẽo của Da Luật Ngạn Thác vang lên.

Gió thoảng qua, hương thơm nhẹ nhẹ của Tần Lạc Y quanh quẩn, váy nàng khế tung bay, một thân bạch y không lay động, chỉ ngơ ngác nhìn người đàn ông trước mặt, đôi mắt trong suốt như nước không hề chớp chỉ chăm chú quan sát từng biểu tình trên khuôn mặt hắn.

Lập tức, giọng nói của nàng vang lên, không giống như trước trong trẻo mà lạnh lùng, lần này, giọng nói của nàng thể hiện sự nghi ngờ nhàn nhạt:

"Chàng biết rõ chỉ có thể thông qua Tang đại ca thì mới tìm được mảnh cuối cùng của tấm bản đồ, vì sao lại tốt như vậy, thả huynh ấy đi?"

Trong lòng Tần Lạc Y, vấn đề này cứ quanh đi quẩn lại mãi.

Da Luật Ngạn Thác luôn là một người tàn ác, lạnh lùng đến cực điểm, nếu như hắn thực sự muốn đạt được kho báu giấu trong bảo khố, sao lại dễ dàng thả Tang đại ca?

Lẽ nào thực sự như lời hắn nói, chỉ cần nàng toàn tâm toàn ý ở bên cạnh hắn, hắn sẽ thả Tang đại ca sao? Thế nhưng không phải suốt thời gian qua hắn luôn ép buộc nàng sao? Cường vọng như hắn sao có thể vì nàng mà vòng vo như thế?

Lẽ nào...

Hắn còn có âm mưu khác?

Nghĩ tới đây, trong lòng Tần Lạc Y khẽ run lên, ánh mắt cũng trở nên bất an.

Sống mũi cao thẳng của Da Luật Ngạn Thác khẽ hạ xuống, nhếch mép, mày kiếm khẽ giương lên, một vài sợi tóc mai bay bay rủ xuống giữa.

Hắn luôn luôn tinh tế thu toàn bộ tâm tư biểu cảm trên khuôn mặt người con gái kia vào tầm mắt, cánh tay rắn chắc vươn ra ôm lấy người con gái vào lòng, gắng sức cảm thụ sự run rẩy của người con gái mảnh khảnh trước mặt.

“So với món đồ được giấu trong bảo khố, ngược lại ta càng để tâm đến nàng hơn!”

Giọng nói khiến kẻ khác run rẩy, hàm chứa sự chân thành cùng cuồng vọng.

Quyển 10 - Chương 3: Người vui mừng, kẻ tổn thương

Trái tim Tần Lạc Y nhảy nhót không ngừng như muốn vọt ra khỏi lồng ngực, nét mặt nàng hiện lên một tia kinh ngạc. Nàng cố gắng nén xuống tâm tình của bản thân, một lần nữa trầm mặt, đến khi ngẩng đầu lên, khuôn mặt nàng vẫn trắng ngần thanh lệ như vậy.

Một đôi mắt sắc bén thâm trầm như chim ưng, chặt chẽ khóa trụ đôi mắt trong trẻo như nước của nàng.

Hắn nhìn nàng ở cự ly gần, suy nghĩ trong lòng bắt đầu tràn ngập kích thích, tính cách tranh đoạt trời sinh dần dần dâng lên, như muốn thoát ra ngoài.

Cái nhìn đầy áp lực, mang đậm tính xâm lược, khiến Tần Lạc Y không cách nào chống đỡ, khiến nàng lại cụp mắt xuống.

“Ta... sẽ nói rõ với Tang đại ca.”

Từng từ từng chữ được Tần Lạc Y chậm rãi nói ra, thanh âm của nàng thể hiện rõ sự thuần phục không tranh giành, lại như nũng nịu khiến người khác phải xót thương.

Da Luật Ngạn Thác thỏa mãn nở nụ cười.

“Vào đi, ta ở đây chờ nàng, cho đến khi nàng quay ra.”

Giọng nói trầm ấm, khàn khàn từ cánh môi hắn nhẹ nhàng thoát ra, phảng phất như tiếng tình nhân nỉ non, khẽ vuốt ve cơ thể nhạy cảm

của nàng, khiến cho nàng dù có trong trắng như tuyết, cũng không thể kiềm được mà nhiễm bụi trần.

Thanh thuần mà mâu thuẫn như u lan!

Đôi mắt rõ ràng tồn tại sự lạnh lẽo, nhưng hấn đã dễ dàng che lại, thành vẻ mặt dịu dàng khiến người khác chỉ muốn đắm chìm trong đó.

Tần Lạc Y nghe thấy người đàn ông này nói như vậy, cơ thể nhẹ bẫng, xem xét rồi hơi cứng đờ người, trong nháy mắt, sâu trong đôi mắt lạnh lùng, trong trẻo cuộn cuộn nổi lên một thứ tình cảm mơ hồ, đôi mi tinh tế khẽ run rẩy, nàng xoay người chạy một mạch.

Trong đáy mắt Da Luật Ngạn Thác vẽ ra nụ cười yếu ớt, ánh mắt chăm chú nhìn vào bóng hình Tần Lạc Y của hấn chưa từng dời đi, giống như một pho tượng, sừng sững bất động, tựa như Thái Sơn, cao ngạo mà cô độc.

Nàng tựa như một đóa u lan cao ngạo, nàng có biết, chỉ cần có thể khiến cho nàng ở lại, bản thân hấn chấp nhận đánh đổi tất cả.

Sau khi vượt qua hành lang thật dài, đôi bàn tay bé nhỏ như ngọc lo lắng đẩy cánh cửa ra, thân thể Tần Lạc Y bất ngờ run lên.

“Tang đại ca...” Giọng nói nhẹ nhàng như thể sắp khóc đến nơi.

Cơ thể cao lớn xoay lưng về phía Tần Lạc Y trong chớp mắt quay lại.

Sắc mặt Tang Trọng Dương cũng nhợt nhạt như quần áo của hấn, mái tóc dài đen buông xuống hai vai, ánh sáng mờ lung mà yếu ớt. Bóng dáng cao lớn vượt trội, đứng ở đó, nhẹ nhàng khoáng đạt nói không nên lời, phảng phất tựa như một vị tiên, đôi mắt thanh tú

không chứa đựng tạp chất, sâu không thấy đáy ánh lên một nỗi vui mừng.

“Y nhi....” Người đàn ông tiến lên vài bước, ôm cơ thể mình ngày nhớ đêm mong vào trong ngực.

Vẻ mặt hắn có chút lo âu, tựa như một vị vương tử cao quý bị giáng xuống trần, đang cố gắng tìm bạch mã của mình.

Hắn mặc y phục màu trắng, cùng với dáng người vốn cao ngất thon dài, khiến vẻ ngoài càng thêm hoàn mỹ.

Đôi vai hắn rất rộng, đủ để cho người dựa vào cảm thấy an tâm.

Nụ cười trong sạch không khỏi làm cho người khác cảm thấy ấm áp.

Thế nhưng, tất cả hững hờ đó, hắn cũng chỉ thể hiện trước mặt người con gái này – thanh mai trúc mai của hắn.

“Tang đại ca... thương thế của huynh đã bình phục rồi sao?” Khuôn mặt nhỏ nhắn nhợt nhạt của Tần Lạc Y cuối cùng cũng hiện lên một chút sắc hồng.

Nàng đã quen được hắn ôm ấp trong lòng, tìm kiếm sự ấm áp.

Mùi vị của Tang đại ca thật sạch sẽ, không giống ‘hắn’...

Nghĩ tới đây, thân thể Tần Lạc Y bất giác run lên.

Tang Trọng Dương khẽ siết cơ thể của Tần Lạc Y lại, trông thấy đôi mắt của nàng tuy trong trẻo nhưng cực kỳ tiều tụy, hắn không chớp mắt chăm chú nhìn Tần Lạc Y, nhẹ giọng nói:

“Y nhi, yên tâm, Tang đại ca rất khỏe! Nhưng còn muội, tên Da Luật Ngạn Thác cầm thú đó đối với muội....”

Sắc mặt Tần Lạc Y vất vả lắm mới khôi phục được chút sắc hồng, lại dần dần mất trở nên nhợt nhạt, nàng xấu hổ nhìn đi chỗ khác, đôi môi hé mở:

“Tang đại ca, huynh mau chóng rời khỏi nơi này đi, đến Trung Nguyên, bắt đầu lại cuộc sống mới!”

Trái tim nàng đã không muốn, loại đau đớn này, tựa như phải tự mình cắt đi một phần máu thịt, lại chính bởi vì tự bản thân mình làm mới thấy khó chịu.

Đáy mắt Tang Trọng Dương tối sầm lại.

“Ta muốn biết vì sao Da Luật Ngạn Thác lại thả ta đi? Hắn rốt cuộc đã làm gì muội hả?”

“Không, huynh đừng hỏi nữa, Tang đại ca, nếu huynh muốn tốt cho muội, vậy thì rời khỏi đây đi, có được không?” Tần Lạc Y gần như khổ sở van nài nói ra.

“Vậy còn muội? Muội có thể cùng Tang đại ca rời đi hay không ?”

Tang Trọng Dương luôn luôn yêu thương Tần Lạc Y, trông thấy nàng như vậy, hắn nhất thời không đành lòng, thanh âm cũng dần dần trở nên thống khổ, trái tim, cũng không ngừng chìm xuống...

Tần Lạc Y ngẩn ra, lập tức, cô khẽ lắc đầu: “Tang đại ca, xin lỗi..., muội.....”

Đôi môi tái nhợt của nàng trở nên run rẩy, muốn nói cái gì đó nhưng

rồi lại thôi!

Tang Trọng Dương cười khổ một tiếng: “Ta biết điều kiện của hần, hần muốn muối, phải không?”

Hần cũng là đàn ông, hần chỉ cần liếc mắt một cái cũng biết ánh mắt của Da Luật Ngạn Thác nhìn vào Y nhi có ý gì, giam giữ hần có lẽ cũng chỉ là tình thế bắt buộc.

Tần Lạc Y chỉ im lặng, nàng không biết phải nói thế nào với Tang đại ca.

Tang Trọng Dương cuộn chặt tay, ngay lập tức, bàn tay to duỗi ra, ôm lấy Tần Lạc Y:

“Ta tuyệt đối sẽ không để muối mang tự do của mình đổi lấy tính mạng cho ta!” Hần đau đớn mà thét lên.

“Không, Tang đại ca, huynh hiểu lầm rồi, mọi chuyện không như huynh nghĩ...”

Tần Lạc Y dùng bàn tay nhỏ bé đỡ lấy cơ thể đang run lên của hần, không ngờ trong lúc hai người trò chuyện, tay áo của Tần Lạc Y trượt xuống khuỷu tay, cánh tay búp sen trắng nõn như bạch ngọc lộ ra trước mặt Tang Trọng Dương.

Nàng kinh sợ, vừa định kéo tay áo xuống, liền bị bàn tay của Tang Trọng Dương giữ lại:

“Tang đại ca, huynh...”

Nàng sửng sốt nhìn hần, ghen ngào hỏi.

Quyển 10 - Chương 4: Ly biệt

Trái tim Tần Lạc Y bỗng chốc tựa như ngừng đập, vì nàng hiểu ý của hắn.

“Y nhi...”

Giọng nói của Tang Trọng Dương khế run, vẻ mặt càng thêm đau khổ.

Lập tức, hắn buông cánh tay của Tần Lạc Y ra, hét lớn một tiếng, hung hăng đánh một chưởng xuống cái bàn bên cạnh.

Nội lực thâm hậu của hắn thoáng chốc làm cái bàn vỡ tan tành.

Hắn ngẩng đầu lên một lần nữa, vẻ lạnh lùng kiêu ngạo che đi đôi mắt băng giá của hắn, toàn thân Tang Trọng Dương tỏa ra mùi vị thù hận, hắn không nói hai lời, bước ra cửa...

“Tang đại ca, huynh muốn đi đâu?”

Tần Lạc Y vì hoảng sợ mà nghẹn ngào hỏi, đồng thời, một có một tia bất an xẹt qua cơ thể nàng.

Cơ thể nhỏ bé của Tần Lạc Y nhanh chóng chạy đến chắn trước mặt Tang Trọng Dương.

“Y nhi, muội tránh ra, ngày hôm nay ta thà cùng Da Luật Ngạn Thác đồng quy vu tận (1), chứ tuyệt đối không muốn trở thành kẻ tham sống sợ chết !” Trong mắt Tang Trọng Dương tràn đầy đau khổ cùng

giết chóc.

(1): cùng hủy diệt, cùng đến chỗ chết.

Sau khi hấn trông thấy dấu thủ cung sa của nàng biến mất, hấn đã sớm mất đi lý trí!

Cái đồ cầm thú này!

Đôi tay trắng nõn của Tần Lạc Y khẽ bao phủ lên cánh tay hấn, thật sự có thể trấn an hấn.

Một tiếng than nhẹ bật ra từ đôi môi Tần Lạc Y, cánh tay như phiến lá rụng khẽ vuốt ve làn nước, đôi mắt trong suốt như băng không hề chớp dường như đang bị vây hãm trong cái nhìn đầy tức giận của Tang Trọng Dương.

“Y nhi, muội...”

Dần dần Tang Trọng Dương cảm thấy trong lòng bất an, nhất là khi hấn thấy vẻ mặt của Y nhi, hấn bỗng cảm thấy không yên tâm về những chuyện đã xảy ra.

“Tang đại ca, sao huynh phải tự làm khổ mình như vậy chứ?”

Nàng khẽ đung đưa đỉnh đầu, hàm răng tinh tế cắn cắn cánh môi đỏ thắm, môi đỏ răng trắng khiến người khác thương mến không thôi!

Y phục trắng toát của Tần Lạc Y khẽ tung bay, uyển chuyển theo từng bước đi, chỉ lưu lại cho Tang Trọng Dương một bóng hình mảnh khảnh.

“Huynh đừng cố gắng đi tìm hấn, tất cả... đều là muội tự nguyện!”

Âm thanh nhẹ nhàng, nhưng lại như tiếng sấm xuyên qua cơ thể Tang Trọng Dương làm nội tâm hấn đau nhức không thôi.

“Y nhi, muội nói cái gì?”

Tang Trọng Dương nhanh chóng tiến lên, mạnh mẽ xoay thân hình Tần Lạc Y lại, khiến nàng không thể chạy trốn khỏi câu hỏi của hấn, đáy mắt hấn dường như đang bị che lấp bởi sự bất an cùng không thể tin được.

Tần Lạc Y ngẩng cao đầu, đáy mắt trong veo yên tĩnh tràn đầy vẻ bi thương, nhưng lập tức đôi mi tinh tế còn đang khẽ run rẩy của nàng buông xuống, chôn vùi những gợn sóng không thể khống chế được xuống giếng sâu không đáy.

Tang Trọng Dương trông thấy bộ dạng của nàng như vậy, trong lòng không muốn, bàn tay to giơ ra, nàng ôm chặt nàng vào lòng:

“Y nhi, ta biết tất cả đều do tên cầu tặc Da Luật đó ép bức muội, cho nên muội mới... Y nhi, muội hấn là nên hiểu rõ tấm lòng của ta đối với muội, cái ta quan tâm chính là con người của muội!”

Tần Lạc Y gắt gao cắn chặt môi mình, nhưng lại lập tức hé môi nói:

“Tang đại ca, hấn chưa từng ép buộc muội, muội thật sự... tự nguyện.”

Thật ra, nàng có thể nói mình đánh mất lần đầu tiên của mình do uống phải độc tình tán, nhưng sau khi tỉnh lại, nàng biết rõ mình thật sự cam tâm tình nguyện!

Vừa dứt lời, thân thể của nàng bị bàn tay của hấn giật mạnh lại, trên

khuôn mặt tuấn dật của Tang Trọng Dương tràn ngập sự phần nộ:

“Y nhi, muội có biết mình đang nói cái gì không hả?”

Hắn rống lên, nhưng cũng không thể che đậy được nội tâm càng lúc càng bất an lay động của bản thân

Tần Lạc Y buông mắt xuống, tựa như u lan khiến người khác phải thương tiếc.

“Tang đại ca, xin lỗi, huynh vĩnh viễn là... đại ca tốt nhất của muội!”

Không sai, nàng không thể tiếp tục lừa gạt bản thân mình, cũng không thể lừa gạt Tang đại ca, nàng biết rõ thời gian qua hắn luôn luôn yêu thương nàng, trước khi Da Luật Ngạn Thác xuất hiện, nàng thực sự cho rằng tình yêu giống như Tang đại ca, ấm áp, bình yên, tràn ngập ôn nhu.

Nàng sống trong một môi trường chỉ có sự đơn thuần, chỉ tiếp xúc với những người trong Tang phủ, nàng chỉ tiếp xúc với bằng hữu của mình...

Nhưng, Da Luật Ngạn Thác xuất hiện, tất cả mọi thứ xảy ra đều thay đổi.

Trong lúc nàng xem hắn như một kẻ xa lạ, hắn lại tùy ý vấy bẩn linh hồn của nàng, trộm lấy sự vui vẻ của nàng, thậm chí mạnh mẽ tham dự vào cuộc sống của nàng!

Nàng chưa từng gặp qua người đàn ông nào giống như hắn vậy.

Cuồng vọng, bá đạo, tùy ý, coi bản thân mình làm trung tâm, hoàn toàn không quan tâm đến cảm thụ của người khác.

Rõ ràng biết nàng không tình nguyện, rõ ràng biết nàng đã có hôn ước, vẫn muốn ép buộc nàng...

Hắn thật xấu, thực sự rất xấu!

Nàng thực sự không nghĩ sẽ gặp phải một người xấu xa như hắn!

Nhưng, cũng chỉ có hắn mới có khả năng đốt lên ngọn lửa nhiệt tình trong thế giới nhỏ bé của nàng, cái cảm giác này có lúc điên cuồng khiến nàng sợ hãi, bá đạo khiến nàng muốn chạy trốn, nhưng có lúc lại dịu dàng đến mức khiến nàng không thể không trầm luân vào đó.

Cho nên, nàng nhất định phải để Tang đại ca hiểu rõ tấm lòng của mình, bởi vì, nàng thực sự sợ Tang đại ca sẽ tự mình đi làm những việc ngốc nghếch, nàng muốn hắn sau khi rời khỏi Đông Lâm vương phủ sẽ làm lại một cuộc sống mới, dù sao, hắn cũng là đại ca tốt nhất của nàng.

Thời gian dường như bị lắng đọng tại đây.

Tang Trọng Dương vừa nghe Tần Lạc Y nói như vậy, thân thể cao lớn thoáng lay động, bàn tay to phải chống tường, đỡ cơ thể mình không để mình bị té ngã.

“Tang đại ca...”

Tang Trọng Dương giờ tay cắt đứt lời nói của Tần Lạc Y.

“Y nhi...”

Giọng nói của hắn trầm xuống đầy vẻ bất lực, đáy mắt càng thêm đau khổ.

“Muội...yêu hấn sao?”

Chỉ là một câu nói, nhưng lại ngấm ngiền nát trái tim hấn.Tần Lạc Y chột ngắc đầu, đôi môi cũng run rẩy, nàng lập tức chăm chú nhìn Tang Trọng Dương rồi chậm rãi gật đầu.

“Ha ha...ha ha...” Tang Trọng Dương đột nhiên ngắc cao đầu, đầu khổ cười lớn, khóe mắt vương giọt lệ.

“Tang đại ca, huynh không nên như vậy...” Tần Lạc Y không nỡ nhìn dáng vẻ này của Tang Trọng Dương, nàng cảm thấy tội ác của mình như đột ngột nặng nề thêm, nàng tiến lên một bước, nắm chặt ống tay áo của Tang Trọng Dương.

Tang Trọng Dương cảm thấy trái tim dường như bị ai mạnh mẽ khoét một lỗ, hấn đột ngột nhìn người con gái trước mặt, thanh âm thoáng sự sợ hãi nói rằng: “Y nhi, lẽ nào muội quên mất lời thề của mình rồi sao?”

Chuyện hấn lo lắng không ngờ vẫn xảy ra!

Tần Lạc Y yêu... Da Luật Ngạn Thác!

Sau khi nghe xong, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Lạc Y dần dần trở nên tái nhợt, đôi môi như lá mùa thu khẽ run rẩy.

Nụ hôn, mang theo ý trừng phạt cùng sự miễn cưỡng hướng đến đôi môi thiếu sức sống của Tần Lạc Y, bàn tay to chế trụ thân thể như muốn ngã của nàng, nội tâm hấn đau đớn vô cùng, sức lực trong tay càng tăng thêm, giống như chỉ cần nới lỏng tay là nàng sẽ biến mất.

Tần Lạc Y giật mình, cơ thể hấn vẫn không nhúc nhích, đôi mắt băng

giá mở thật to.

Nàng quên mất việc giã dũa, chỉ hơi lặng người, trong ấn tượng của nàng Tang đại ca lúc nào cũng thật dịu dàng, nhã nhặn.

Đôi mắt nàng trong suốt như làn thu thủy, bất ngờ thoáng lên nét sợ hãi, tựa như những cánh hoa trôi nổi giữa dòng suối trong veo.

“Y nhi... Y nhi!” Khi chứng kiến sự sợ hãi trong mắt Tần Lạc Y, Tang Trọng Dương đột nhiên tỉnh táo lại, ngay lập tức hấn buông đôi môi nàng ra, ôm chặt lấy nàng.

“Xin lỗi... Y nhi, ta không nên đối xử như vậy với muội...” Giọng nói hấn dịu dàng, dường như sắp khóc.

Một giọt lệ rơi khỏi khóe mắt Tần Lạc Y, nàng cúi thấp đầu nói: “Tang đại ca, là ta không tốt, là ta phụ tấm chân tình của huynh, Y nhi nguyện kiếp sau sẽ báo đáp Tang đại ca!”

Đau khổ tràn ngập khắp khuôn mặt tuấn dật, hấn gắt gao nhắm chặt mắt lại, cánh tay càng tăng thêm lực, ôm chặt nàng hơn.

“Y nhi, muội thực sự nghĩ kỹ rồi sao? Dù không thể quay đầu lại muội cũng phải yêu hấn sao? Muội biết, Tang đại ca luôn yêu thương muội, chỉ cần muội nói, ta tuyệt đối sẽ không ép buộc muội.”

Giọng nói của Tang Trọng Dương khàn khàn âm u khôn xiết.

Trái tim Tần Lạc Y bị siết chặt lại, nàng hiểu rõ hấn yêu nàng, hết mực cưng chiều nàng, cho nên hấn sẽ không đành lòng thấy nàng đau khổ, hấn thật tốt, hấn hiểu chuyện, nàng tuyệt đối sẽ ghi nhớ tấm lòng của hấn cả một đời!

“Y nhi tạ ơn Tang đại ca thành toàn!” Nàng chỉ khẽ nói một câu, nhưng nó chứa đựng toàn bộ suy nghĩ và quyết định của nàng.

Bàn tay to của Tang Trọng Dương dần dần mất đi sức lực, cuối cùng đôi bàn tay đang ôm chặt Tần Lạc Y chậm rãi buông ra, khó khăn tựa như phải buông tay bỏ đi thứ bảo bối trân quý nhất trong lòng mình.

Tần Lạc Y đã sớm lệ rơi đầy mặt, nàng nghẹn ngào nói:

“Tang đại ca, hôm nay từ biệt không biết đến ngày nào mới có thể gặp lại, nếu huynh thực sự yêu thương Y nhi, huynh hãy bắt đầu lại cuộc sống mới thật tốt, Y nhi chỉ mong Tang đại ca bình an vô sự, trên đời này, Y nhi chỉ còn huynh là người thân!”

Tang Trọng Dương gắt gao nắm tay, cố nén suy nghĩ miễn cưỡng trong lòng lại, hắn hiểu rõ đây là lựa chọn của Y nhi, hắn yêu nàng, cho nên hắn mong nàng có thể vui vẻ, hạnh phúc!

“Y nhi, đồng ý với Tang đại ca, bất luận lúc nào trong lòng cũng phải vui vẻ, chỉ cần muội hạnh phúc, cuộc đời này của Tang đại ca cũng không có gì nuối tiếc!” Tang Trọng Dương nghẹn ngào nói.

Hắn phải buông tay người con gái hắn yêu sâu sắc, hiện tại hắn chỉ có thể xem nàng là muội muội!

Tần Lạc Y ra sức gật đầu.

“Tang đại ca...” Nàng khẽ vươn tay, tháo ngọc trâm đang cài trên tóc đặt vào trong tay Tang Trọng Dương.

Tang Trọng Dương cầm ngọc trâm, bên môi hé ra nụ cười khổ:

“Nha đầu ngốc, lúc trước ta tặng ngọc trâm này cho muội, bởi vì muội

mới là chủ nhân của nó, mọi thứ đã không thể cứu vãn, muội cũng không cần cố chấp câu nệ, ta tin cha ta trên trời có linh thiêng nhất định sẽ không trách muội!”

Nói xong bàn tay to một lần nữa khẽ cài ngọc trâm lên mái tóc của nàng, cổ họng hắt khẽ chuyển động, ngay sau đó, bên môi trượt ra một giọt lệ.

“Tang đại ca...” Tần Lạc Y đau lòng kêu tên hắn.

“Nha đầu, sau này không nên giống như trẻ nhỏ ham chơi như vậy nữa, trèo cao nhìn xa, nên nhớ, dưới tàng cây, đã không còn Tang đại ca đỡ muội...” Cổ họng hắt dường như bị miên hoa (1) lấp đầy, nói không nên lời.

(1): bông vải

Tần Lạc Y thiện lương cảm thấy khổ sở, nàng hít sâu che miệng, giọt lệ như hạt ngọc bị đứt dây rơi xuống không ngừng...

“Y nhi, muội phải tự mình bảo trọng!”

Tang Trọng Dương không đành lòng tiếp tục nhìn khuôn mặt dịu dàng của Tần Lạc Y, lập tức xoay người, bàn tay mạnh mẽ mở cửa phòng, đi ra ngoài.

Hắn biết, nếu hắn không tự mình quay đi, thực sự sẽ rất khó để buông bỏ nàng.

“Tang đại ca...” Tần Lạc Y chạy đến bên cửa, nhìn bóng dáng cao lớn dần dần rời xa, khóc đến sục sùi.

“Tang đại ca, huynh cũng phải bảo trọng!” nàng lẩm bẩm trong

miệng, nước mắt lại lần nữa nhấn chìm cõi lòng nàng.

Gió xuân dần dần thổi đến làm cái lạnh trong hồ tản ra, ở một chỗ khác, Da Luật Ngạn Thác lạnh lùng đứng trên hành lang.

Khi Tang Trọng Dương đến bên cạnh hắn, đột nhiên dừng bước, thanh âm như băng lạnh thảng Chạp vang lên:

“Da Luật Ngạn Thác, nếu có một ngày ngươi phụ bạc Y nhi, ta thà rằng mất đi tính mạng cũng phải tìm ngươi tính sổ!”

Nói xong, đôi mắt lạnh lẽo đảo qua khuôn mặt cuồng ngạo của Da Luật Ngạn Thác, lập tức xoay người rời khỏi.

Trên mặt Da Luật Ngạn Thác xẹt qua một tia ẩn nhẫn, một lát sau, hắn xoay người lại: “Ngươi yên tâm, ta sẽ dùng cả sinh mệnh này để yêu thương Y nhi!”

Âm thanh chân thành, tràn ngập sự kiên định cùng hứa hẹn.

Thân ảnh cao lớn xa xa có hơi dừng lại, nhưng chỉ là trong giây lát, lập tức, thân ảnh ấy biến mất khỏi tầm nhìn của Da Luật Ngạn Thác.

Quyển 11 - Chương 1: Bất ngờ rơi xuống chốn bồng lai

Đào hoa liêm ngoại khai y cựu, liêm trung nhân tử đào hoa tú

Hoa giải liêm nhân lộng thanh nhu, cách liêm chiết chi phong xuy thấu.

Bằng lan nhân hướng đông phong ý, thiến quần thâm bằng đào hoa lập.

Đào hoa lạc diệp loạn phân phân, hoa trán tân hồng diệp ngưng bích.

Yên chi tiên diễm hà tương loại, hoa chi nhan sắc nhân chi mị.

Nhược tương nhân diện tử đào hoa, diện tự đào hồng hoa tự mỹ

(Phần thơ xin phép được giữ nguyên convert)

— — —

Mùa đông lạnh giá nhất cuối cùng cũng đã qua, tất cả vạn vật khắp mọi nơi dường như đều có sức sống, vạn vật bắt đầu ước muốn sinh sôi nảy nở.

Tần Lạc Y lẳng lẳng dựa vào trước cửa sổ, ánh mặt trời ấm áp tựa như một bàn tay mềm mại, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt trắng ngần, khiến người ta có một cảm giác mệt mỏi, ngứa ngáy.

“Chủ tử, người đang nhìn gì vậy?”

Thái Nam đem khay điểm tâm bưng đến giữa phòng, quay sang nói với Tần Lạc Y đang ngẩn ngơ. Sau đó, liền đi tới bên cạnh nàng, hiếu kỳ nhìn ra bên ngoài.

“Thái Nam, em biết không, tháng ba là thời điểm đẹp nhất của Giang Nam!” Ánh mắt Tần Lạc Y trở nên vô cùng xa xăm, nàng hé mở đôi môi đỏ mọng nói.

“Thật không, nô tỳ cho tới bây giờ cũng chưa từng đi đến Giang Nam, chỉ là nghe nói nơi đó rất đẹp phải không, chủ tử?” Thái Nam cũng khao khát hỏi.

Tần Lạc Y hơi cong môi lại, lộ ra một nụ cười yêu thương: “Đúng vậy, chỉ có điều ấn tượng lúc đầu của ta chỉ dừng lại khi ta còn nhỏ.”

Nói xong, nàng nhẹ nhàng đi tới trước bàn ngồi xuống: “Đây là điểm tâm em làm sao? Thơm quá!”

Thái Nam đứng bên cạnh cửa sổ, Tần Lạc Y gọi nàng cũng không lên tiếng, nàng lại lần nữa tò mò đứng lên, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ — —

Da Luật Ngạn Thác đứng lặng hồi lâu trong sân nhỏ, hần di chuyển từng bước, dáng dấp ngọc thụ lâm phong không khỏi làm cho người khác suy nghĩ miên man, tim đập thành thịch...

Nam tử nâng mắt, ánh mắt sâu sắc cùng đôi mắt nhu hòa như nước của nữ tử va chạm vào cùng một chỗ...

“Chủ tử, thực ra ở nơi này có thể so với phong cảnh Giang Nam có sức hấp dẫn hơn chứ?” Thái Nam thấy ánh mắt trao đổi trong lúc đó giữa hai người, cố ý nói ra.

“Em đang nói gì vậy!”

Tần Lạc Y nhàn nhạt quở trách, lời nói của nha đầu Thái Nam khiến tim nàng đập liên tục. Ngay lập tức, một thân áo trắng lướt qua phía trước cửa sổ, ngồi ngay ngắn trên ghế dựa.

Nam tử kinh ngạc nhìn chằm chằm hình bóng của nữ tử, một cổ tình ý ấm áp từ trong đôi mắt không dễ dàng mà bộc lộ, hẩn nhứ mảy, bước nhanh đến chỗ này.

Thái Nam từ bên trong đi ra, nhìn thấy Da Luật Ngạn Thác, liền quy củ hành lễ: “Nô tỳ tham kiến Vương thượng.”

“Lui ra đi!” Giọng nói trầm thấp nghe không ra bất cứ tình cảm gì.

“Vâng, nô tỳ xin cáo lui!” Ngay sau đó, trong phòng lại lần nữa rơi vào yên tĩnh.

Da Luật Ngạn Thác không nói gì, hẩn chỉ đứng trước cửa, nhìn không chớp mắt về mặt của nàng.

Một lát sau, hẩn nhẹ bước từng bước, đi tới trước mặt Tần Lạc Y, bàn tay to nhẹ nhàng mơn trớn sợi tóc mềm mại của nàng, càng giống như tình nhân nhẹ nhàng chìm đắm.

Dần dần, vẻ mặt tuấn mỹ của Da Luật Ngạn Thác trong nháy mắt trầm xuống, thần sắc khó nén lo âu...

Xuân về hoa nở, Hoàng thượng và Hoàng hậu một mực thúc đẩy chuyện hẩn cưới Tiêu Thiên Phái công chúa, biết rõ trong phủ hẩn đã có một Tần Lạc Y, biết rõ trong lòng hẩn không chứa được nữ nhân khác, nhưng bọn họ lại quyết định như vậy khiến hẩn không khỏi sinh

chán ghét.

Cơn bực tức trong ngực càng ngày càng lớn, thế nhưng hiện tại khi nhìn thấy khuôn mặt thanh tú của nàng thì nhất thời cơn thịnh nộ trong tức khắc tiêu tan thành mây khói.

Tần Lạc Y phát hiện sau khi Da Luật Ngạn Thác vào phòng thì chưa nói gì, trong lòng bỗng nhiên hoài nghi, khi nàng ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn về phía khuôn mặt cương quyết của hắn, lại ngoài ý muốn bắt gặp vẻ u buồn trong đáy mắt hắn.

Tâm, không nhịn được khẽ run lên, là chuyện gì mà có thể khiến hắn thương tâm như vậy?

Nhìn Tần Lạc Y hơi lộ ra vẻ nghi hoặc, lúc này bản thân mình mới phát hiện tâm tình trút xuống rất nhiều, khóe môi hắn hơi hơi nhếch lên, lập tức cúi xuống, khẽ nói vào tai nàng: “Ta sẽ mang nàng đi một nơi rất đẹp!”

Nói xong, còn chưa đợi Tần Lạc Y kịp phản ứng, hắn đã ôm nàng bay lên, đi ra trước cửa.

Dọc theo đường đi ánh sáng tinh tế chiếu vào trên người hai người, băng qua hành lang, gió xuân ấm áp, hình bóng hai người vô cùng thân thiết đã làm toàn bộ người hầu đều tụ lại mà ao ước.

Hiển nhiên, còn có rất nhiều ánh mắt ghen ghét.

Da Luật Ngạn Thác ôm Tần Lạc Y trong lòng, một đường đi tới “Cúc Tình Hiên”, nơi này sớm đã sửa chữa hoàn tất, hơn nữa sau khi trải qua trang trí sắc xuân nơi này càng lộ ra phẩm chất khác biệt.

Ở đây, nơi này là một mảnh hoa đào, hồ nước xanh biếc bao quanh

toàn bộ các phòng, những cánh hoa đào giống như tinh linh bay lượn khắp bầu trời, rơi vào trên mặt nước, cũng có chút rơi vào giữa rừng trúc xanh, ở đây không giống căn phòng hùng vĩ và lạnh giá của Da Luật Ngạn Thác, xuân về hoa nở, càng như là một chốn bình lai nơi hang sâu tắm tối.

Tần Lạc Y bị khung cảnh tuyệt đẹp trước mắt làm cho sợ ngây người, nàng dần dần đi tới chỗ cầu hình vòm có phong cách xây dựng của Giang Nam, sững sờ đứng ở đó, non xanh nước biếc, những cánh hoa đào lượn vòng rơi trên bạch y của nàng, theo gió biến thành một bức tranh phong cảnh tuyệt mỹ nhất.

Gió nhẹ thổi, những cánh hoa và mùi hương thơm ngát của hoa đào cũng rơi vào trên người Da Luật Ngạn Thác, hắn thoả mãn mà nở nụ cười, bước chân dừng lại, trái tim bị đánh tưng cườì trên mặt Tần Lạc Y thiêu đốt, hắn đưa tay phui đi cánh hoa trên người, mùi hương hoa đào khiến cho đầu ngón tay hắn chứa hương thơm mát.

Dưới tàng cây hoa đào, nam tử toàn thân áo bào trắng cùng phấn hoa đào trắng hồng hợp lại càng thêm rực rỡ, hiển nhiên hòa hợp thành một khối.

Quyển 11 - Chương 2: Nỗi buồn chôn giấu

“Y nhi, trong lòng nàng, nơi này có thể sánh bằng phong cảnh Giang Nam vào tháng ba?”

Một thân áo bào trắng của Da Luật Ngạn Thác dưới ánh mặt trời lại càng thêm tuấn lãng, hắn đi lên cầu hình vòm, cứ như thế mà đứng, bàn tay to vòng quanh người giai nhân, cười đến sáng sủa.

Tim Tần Lạc Y run lên, hắn biết bản thân nàng đang suy nghĩ cái gì? Có phải, hắn vẫn luôn luôn hiểu rõ? Vì vậy mới ở đây xây dựng một nơi thế này, khác hẳn các nơi khác sao?

Mặc dù nàng khó có thể quên phong cảnh Giang Nam tháng ba, thế nhưng cũng đã say mê một mảnh hoa đào ở nơi này. Gió xuân thổi mềm mại, ấm áp như cánh chim nhẹ nhàng bay tới, đông đưa làm chuông gió treo dưới mái hiên vang lên, đinh đinh đang đang, tiếng vang ấm áp reo lên.

Ngưng mắt nhìn thật lâu mà dịu dàng một cây hoa đào trong ánh sáng ấm áp, cuối cùng lặng lẽ nở ra một nụ hoa màu hồng phấn, tách ra khoe sắc...

Trong ánh mắt hiện lên gợn sóng nhàn nhạt, sau một khắc, thân thể của nàng liền được bàn tay của nam tử nhẹ nhàng quay sang đối mặt, khuôn mặt tuyệt sắc của nàng ngẩng lên, giữa không gian đầy hoa, giọng nói trầm thấp vang lên khiến tim nàng đập liên hồi.

“Y nhi, nơi này là Tây Sương biệt uyển, cũng là đặc biệt vì nàng mà

sửa chữa thành ‘Cúc Tình Hiên’, từ nay về sau, nơi này chính là của nàng!”

Trong giọng nói khàn khàn, thản nhiên của hắn vẫn ẩn chứa sự bá đạo và ra lệnh, còn có — tình cảm dịu dàng.

“Ở đây... chẳng lẽ không giống với các phòng khác sao?” Tần Lạc Y ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng hỏi.

Nghi vấn này trong lòng nàng đã có lâu rồi, bởi vì, đến bây giờ nàng còn nhớ rõ lúc trước ở trong hoàng cung. Hoàng thượng và Hoàng hậu nghe được Da Luật Ngạn Thác đem Tây Sương biệt uyển đưa cho nàng thì vẻ mặt hết sức ngạc nhiên, ở nơi này rốt cuộc có cái gì không giống với nơi khác?

Da Luật Ngạn Thác sáng khoái cười, giống như hoa đào nở rộ, lúm đồng tiền xuất hiện trên hai gò má, hắn cũng không trả lời câu hỏi của Tần Lạc Y, chỉ là lực trong tay siết chặt lại, yêu thương nhìn người con gái trước mặt.

Hoa đào nhẹ nhàng rơi, trên đầu, trên vai Da Luật Ngạn Thác đều dính rất nhiều đóa hoa đào, hương thơm quanh quẩn, cùng với mùi Long Tiên Hương trên người hắn hoà trộn vào cùng một chỗ, càng phát ra mùi hương thơm mát.

Bất kể là ở trong lòng hắn, hay là ở trong vương phủ, nàng đã chiếm vị trí Vương phi này rồi, nhưng mà hiện tại bây giờ hắn không thể lập tức nói cho nàng biết, bởi vì, hắn sợ, hắn vậy mà lại sợ dọa đến nàng. Nhẹ thở dài một hơi, hắn nhớ tới không lâu nữa là yến tiệc sinh nhật của Hoàng hậu, trong mắt thoáng qua một nỗi đau khôn xiết.

Ngồi ở ghế dài cạnh hành lang, nhẹ nhàng ôm nàng đặt ở trên đùi,

dùng ngoại bào của mình bao lấy hai người, lực chú ý của hắn không ở trên những cánh hoa đào ngoài đình, mà chỉ ở trên người giai nhân ngồi ở trong lòng.

“Chàng — hôm nay dường như có tâm sự!” Tần Lạc Y ở trong lòng hắn, nàng cảm giác hình như vừa thấy được ánh mắt quen thuộc.

Ngón tay nàng vô thức ở trên cổ hắn vẽ vòng vòng, lại dùng ngón trỏ vòng qua sau mái tóc hắn chơi đùa, loại cảm giác này rất thoải mái, dễ chịu, nếu như có thể như vậy cả đời cũng không tệ.

Giật mình trước tâm tư tình cảm của mình, nàng hoảng loạn mà chống lại đôi mắt tràn đầy tình cảm dịu dàng của hắn.

Bộ dạng thật đáng yêu mà, sao nàng có thể biết được lo lắng trong lòng hắn? Sau đó không lâu là thịnh yến, Hoàng hậu đã chỉ rõ hắn nhất định phải mang theo nàng cùng tới, sao hắn lại không hiểu dụng ý khác trong lời Hoàng hậu nói chứ!

Hắn không khó tưởng tượng ra, đến lúc đó lại có bao nhiêu con mắt đang nhìn mình chờ xem náo nhiệt! Hắn quyền khuynh thiên hạ, không chỉ dưới một người trên vạn người, mà còn nắm trong tay toàn bộ binh quyền nước Khiết Đan, Hoàng thượng và Hoàng hậu vừa kiềm chế lại vừa lo lắng cho hắn, đương nhiên hắn biết.. Đạo lý cây cao đón gió hắn vẫn còn hiểu rõ

Bàn tay to của hắn nhẹ nhàng phủi đi những cánh hoa đào dính trên y phục màu trắng của Y nhi, thuần khiết như nàng, hắn ích kỷ muốn bảo vệ nàng, không muốn khiến nàng phải chịu một chút tổn thương nào.

Phần tình cảm này, hắn phải chăng có thể lý giải được?

Chuyển động của Tần Lạc Y hình thành những gợn sóng nhu tình ở trong lòng hắn, hắn cực lực nhịn xuống rung động của mình, hắn biết hay không chính mình đang chơi với lửa?

Da Luật Ngạn Thác cần tập trung toàn bộ lực chú ý mới có thể cố gắng hiểu rõ lời của nàng, sủng ái mà dùng bàn tay to thô nhám vuốt ve mái tóc mềm mại của nàng, nhịn không được tựa đầu chôn sâu vào cổ nàng, hít lấy mùi hương trên người nàng.

“Y nhi, đáp ứng ta, bất luận như thế nào cũng không được rời khỏi ta!” Nhân tiện hắn nhẹ cắn vào nước da mềm mại trắng như tuyết của nàng, cho nên trong giọng nói có vài phần mơ hồ, không rõ ràng.

“Vâng!” Mặc dù không rõ ràng lắm hắn rất cuộc suy nghĩ cái gì, nhưng mà những lời này của hắn gợi lên những cơn sóng vô cùng lớn trong lòng nàng

Hơi nghiêng mặt, để hắn có thể hôn lên vành tai mẫn cảm, để cho hắn vô lễ một lần đi, hắn hưởng thụ loại hỗn hợp tê dại và cảm giác đau khổ này, vui sướng bờ ngỡ khiến nàng im lặng mà chịu khuất phục.

Đôi mắt đen của hắn càng ngày càng trở nên tối lại, dần dần dục vọng nồng đậm càng dâng cao, nếu dục hỏa này là do nàng châm lên, thì để nàng đến phụ trách dập tắt đi...

Bài trí trong Cúc Tình Hiên có phong cách rất khéo léo, thiết kế mỗi một chỗ đều có phác thảo cẩn thận tỉ mỉ, tình cảm mãnh liệt tạm ngừng lại, Tần Lạc Y mềm nhũn ghé vào trên người nam nhân, trên người từ lâu đã nở đầy hoa đào mê người.

“Nghĩ gì vậy?”

Da Luật Ngạn Thác giờ tay, nhẹ nâng cằm nàng lên, hắn muốn bắt được tâm tư lúc ẩn lúc hiện của nàng, không cho nàng có chút phân tâm, hắn phát hiện bản thân mình đã yêu sâu sắc cảm giác tốt đẹp trên cơ thể mềm mại của nàng mang đến.

Nàng miễn cưỡng lắc đầu.

“Ta chỉ cảm thấy nơi này đẹp quá, thì ra thế giới ở ngoài vương phủ to như vậy, giống như thế này”

“Nàng thấy thế giới này như thế nào?”

“Rộng lớn, tự do.”

Da Luật Ngạn Thác trầm mặc một lúc, đột nhiên điên cuồng cười rộ lên, cả giường cũng chấn động theo.

“Chàng cười cái gì?”

Tần Lạc Y khó hiểu ngồi dậy, nhìn nam nhân này dường như không khống chế được tâm tình.

Tiếng cười của hắn chói tai mà giấu cột, dày đặc làm người khác khó chịu lạ kỳ.

“Y nhi, nàng, quá mức đơn thuần rồi!” Hắn giờ cánh tay lên trên mắt, liên tục cười điên cuồng...

Vì sao tiếng cười của hắn truyền vào trong tai nàng, lại khiến nàng cảm thấy từng đợt lo âu?

Bất thành linh, hắn ngồi dậy, hai tay chống bên người nàng, gương mặt chậm rãi tiến gần lại, dọa Tần Lạc Y rụt vào bên trong giường

một chút.

“Y nhi, thế giới này chỉ có giết chóc và dã tâm, dưới bầu trời trong xanh, đó là bùn lầy, trong mắt nàng, nhìn rất đơn thuần rồi”

Ác mộng u ám dường như chói lọi trong đôi mắt sâu thẳm lẫn trốn, mê hoặc, hỗn độn, làm nàng cảm thấy hoảng sợ

“Là suy nghĩ của chàng quá mức cực đoan.”

Một tay nàng xoa nhẹ trước ngực, kiên trì bác bỏ.

“Không có dã tâm, không thích giết chóc, dưới bầu trời xanh cũng có nước thanh khiết của chốn bồng lai, hướng chi, sen trắng cũng cần nước bùn để bồi dưỡng...”

Da Luật Ngạn Thác nhếch môi, nham hiểm nhìn thẳng nàng, hơi thở nóng bỏng phun lên gò má nàng, sương trắng nồng đậm bị biểu hiện của hân hủ đến nỗi không dám thở dốc.

“Nói vậy thật tốt! Có một ngày, nàng cần phải tìm đến trước mặt ta, để ta cẩn thận nhìn xem, ta chưa từng thấy qua nước thanh khiết chốn bồng lai, xem hình dáng nó như thế nào. Nếu như tìm không ra, ta sẽ cho rằng lời nói của nàng chẳng qua chỉ là một lời nói suông biện giải, tiểu nữ oa không biết trời cao đất rộng.

Mi tâm giãn ra, lại khiến nàng đau lòng vô cùng.

Quyển 11 - Chương 3: Dọn vào Cúc Tình Hiên

Xương ngọc tân xuân bạch giáp y, bạch môn liêu lạc ý đa vi.

Hồng lâu cách vũ tương tương vọng lãnh, châu bạc phiêu đẳng độc tự quy.

Viễn lộ ứng bi xuân vãn vãn, tàn tiêu do đắc mộng y hi.

Ngọc đang nhung trát hà do đạt, vạn lý vân la nhất nhận phi.

(Phần thơ xin phép được giữ nguyên convert)

☆☆☆☆☆☆

Vào một ngày nắng ấm áp, Tần Lạc Y chính thức dọn vào Cúc Tình Hiên, dưới sự kiên trì nhiều lần của nàng, ý định muốn tiến hành thịnh yến của Da Luật Ngạn Thác cuối cùng bị xoá bỏ.

Nàng có thể tưởng tượng được, một khi tiến hành buổi lễ long trọng như vậy, những đại thần, một đám người phóng khoáng tới cửa hùa theo với khuôn mặt nịnh hót, nhưng sau lưng chắc chắn sẽ lại bàn tán điều gì đó.

Khiến cho nàng khó hiểu chính là, ngay ngày hôm ấy toàn bộ các phi tần trong phủ hình như thương lượng rất cẩn thận, cùng đi đến Cúc Tình Hiên chúc mừng, nhưng, từ về mặt nghĩ một đằng nói một nẻo và việc cưỡng chế sự đổ kị trong ánh mắt của các nàng, cuối cùng Tần Lạc Y đã hiểu cảm giác mũi nhọn châm ở sau lưng là như thế

nào.

Cùng với mùi hương thơm mát của hoa đào, một âm thanh dịu dàng từ trước cửa chính truyền đến.

“Cơ thiếp tham kiến Vương thượng, mong Vương thượng vạn phúc!”

Cầm Cơ chậm rãi đứng dậy, lại lần nữa dịu dàng cười: “Tần cô nương, chúc mừng người đã chuyển tới Cúc Tình Hiên!”

Tần Lạc Y có chút mất tự nhiên, khẽ cười nhạt một tiếng, thứ nhất, nàng cảm thấy mình chẳng qua chỉ đổi một gian phòng mà thôi, nhưng lại đưa tới nhiều sự quan tâm của đám phi tần như vậy, thứ hai, mỗi lần nàng nhìn thấy Cầm Cơ, trong lòng nàng dù sao vẫn cảm thấy là lạ, nhưng cụ thể vì sao lại như vậy thì nàng lại không rõ.

“Mau mau đem quà mừng dâng lên!” Cầm Cơ nói với các nô tì phía sau lưng.

Lập tức nô tì hai tay bưng hộp quà mừng đi lên phía trước, cầm cái hộp mở ra, châu báu lấp lánh dường như khác hẳn của các phi tần khác đưa đến, tất cả mọi cái đều phong phú hơn, càng tinh vi, mượt mà hơn.

Tần Lạc Y ngớ ngàng nhìn Da Luật Ngạn Thác, nhưng hẳn dường như không có bất kỳ biểu cảm gì.

Nàng đang muốn mở miệng nói, đột nhiên trước cửa truyền đến một tiếng cười to sang sảng, theo sau đó là một thân hình cao lớn của người đàn ông xuất hiện bên cạnh cửa nhà chính.

Tất cả phi tần nhao nhao kinh hãi, lập tức tiến lên, vội vàng hành lễ: “Nô tì thỉnh an Đại hoàng tử!”

“Bình thân .”

Người đến chính là Da Luật Bội, toàn thân là trường bào màu tím càng lộ rõ vẻ cao quý, hần cất bước đi vào Cúc Tình Hiên, cười sáng khoái, hoa đào trong sân lay động nhẹ nhàng rơi ở phía sau hần tạo thành một phong cảnh mỹ lệ vô cùng.

Trên vẻ mặt thanh tú tà nịnh của hần tỏa ra nụ cười như một đóa hoa rực rỡ, đôi lông mày thanh tú hơi nghiêng càng thêm vài phần khí khái anh hùng, lại thêm bờ vai rộng, chiếc eo hẹp trên thân hình thon dài, càng lộ thêm vẻ tuấn dật.

“Xuân tiêu khổ đoản nhật cao khởi, Tòng thử quân vương bất tảo triều (1). Huống hồ hiện nay hoàng đế còn chưa tham gia vào chuyện tảo triều, sao lại thức sớm như vậy?”

(1) 2 câu thơ trong đoạn thứ nhất của Trường hận ca, tác giả Bạch Cư Dị.

Dịch thơ: Đêm xuân ngắn ngủi, trời lên sớm Từ đấy vua ra chậm buổi chiều. (Bản dịch của Nguyễn Phước Hậu)

Thấy người đến là Da Luật Bội, Da Luật Ngạn Thác chậm rãi đứng dậy, vạt bào kim tuyến vẽ ra một độ cong ưu mỹ, hần nhìn thấy nét mặt tươi cười của Da Luật Bội, rất không hài lòng, híp nửa con mắt nhàn nhạt nói.

“Vương huynh hà cớ gì lại nói bói móc như vậy chứ, ngày hôm nay Tần cô nương dời đến chỗ ở tốt, đệ vốn đến đây để chúc mừng!” Da Luật Bội thấy khuôn mặt cứng ngắc của Da Luật Ngạn Thác, gương mặt cười.

Lập tức, gương mặt hắn nhìn về phía một thân bạch y của Tần Lạc Y, trong mắt lộ vẻ nhu tình: “Lạc Y, đây là tâm ý nho nhỏ của ta, hi vọng nàng có thể thích!”

Vừa dứt lời, vài tên tùy tùng phía sau liền đồng loạt dâng lên hộp lễ vật tinh xảo.

Tần Lạc Y hơi hạ thấp người: “Hoàng tử quả thực khách khí!”

“Ôi, ta thấy là nàng quá mức khách khí mà thôi, chẳng lẽ giờ này khắc này, cô nương vẫn từ chối ta ở ngoài nghìn dặm sao?”

Khuôn mặt tuấn dật của Da Luật Bội hiện lên một chút ngấm ngầm chịu đựng, lập tức giương giọng nói với các tùy tùng: “Đem cái hộp mở ra!”

“Vâng, hoàng tử!” Các tùy tùng nhẹ nhàng giơ tay, mở cái hộp ra...

Một bộ bàn cờ vô cùng tinh xảo.

Tần Lạc Y hơi tiến lên, khi nàng liếc mắt thấy bàn cờ bằng gỗ thì không nhịn được ngăn ra: “Hoàng tử, bàn cờ này thật là quý giá, ta dù sao cũng không thể nhận!”

Kỹ thuật đánh cờ thông thạo của nàng hiển nhiên hiểu rõ bàn cờ này lai lịch không thể coi thường, toàn bộ trân quý là ở trên các quân cờ, nó là quân cờ lâu đời nặng trĩu tròn đẹp, kết cấu rắn chắc, phong cách cổ xưa hùng hậu.

Trắng tinh khiết dường như là ngọc thạch, trong suốt đáng yêu; Đen nhánh ánh ngọc bích, ánh sáng chiếu rọi xuống hiện lên màu lục sắc.

Những quân cờ này, màu sắc nhẹ nhàng, không mang ánh sáng chói

mắt, thích hợp cho người quan sát và suy nghĩ thời gian dài.

Hình dáng quân cờ tao nhã, khung xương rất cứng, đập mà không vỡ, cầm trên tay đông ấm hạ mát, làm cho người ta càng thêm hứng thú kì diệu. Bởi vì tính chất “bất tử” rất tốt, đều được làm cống phẩm trình lên trong triều đình, nên các đại phu cũng coi “bất tử” là quý giá.

“Lạc Y, đây chỉ là tâm ý nho nhỏ của ta, nào có quà mừng đã tặng đi lại có đạo lý lấy lại chứ?” Da Luật Bội nhẹ giọng cười nói.

“Hoàng tử thật là có tâm!”

Da Luật Ngạn Thác hừ lạnh một tiếng, bản thân mình đối với chuyện lần trước hắn đưa tới đàn cổ, tâm tình đã có chút khúc mắc. Hôm nay lại tặng cái gì mà quân cờ bất tử, quả thực không đem hắn để vào mắt, trong lòng lửa giận không cần châm cũng tự phát.

Sắc mặt Da Luật Bội tỏa sáng, hắn nói:

“Vương huynh, huynh cần gì phải nói móc ta chứ, tốt xấu gì ta cũng là hoàng đệ của huynh! Chúng ta cần phải đồng tâm hiệp lực, bảo vệ giang sơn hoàng triều Khiết Đan, để cho bách tính an cư lạc nghiệp, huynh nói có đúng không?”

Quyển 11 - Chương 4: Lời đối thoại sắc bén

Da Luật Ngạn Thác nhắm mắt làm ngơ, khinh thường hừ lạnh một tiếng, hẳn là người rất bình tĩnh lại cẩn thận, mặc dù điên cuồng nhưng mang theo một sự kiên cường lạnh lùng, hiển nhiên không giống cá tính Da Luật Bội.

Da Luật Bội giương môi cười, như hoa xuân đang nở. Mặc dù hẳn là Hoàng tử cao quý, thế nhưng đối với Vương huynh hẳn vẫn là không có cách nào, cho nên hẳn sẽ không tùy tiện chọc giận huynh ấy.

“Huynh đệ trong nhà thì phải chung sống hòa thuận, sao có thể làm trò trẻ con trong mắt hạ nhân thế được?” Lúc này, giọng nói của nữ nhân bỗng dừng truyền vào trong viện.

Da Luật Ngạn Thác ngẩn ra, lông mày lập tức cau lại, hai mắt rét lạnh nhìn về phương hướng phát ra giọng nói.

Không nghĩ tới ngày hôm nay náo nhiệt như vậy, xem ra càng ngày càng nhiều người thích can thiệp vào chuyện tình cảm của hắn và Y Nhi rồi, ánh mắt lộ ra chút mất hứng, hắn vô thức nắm chặt bàn tay bé nhỏ của Tần Lạc Y.

Chỉ thấy một vị phu nhân quần áo lộng lẫy tiến vào sân trong của Cúc Tình Hiên, một thân phượng bào mạ vàng, dưới ánh mặt trời hiện ra ánh sáng dịu dàng, trên khuôn mặt nhã nhặn lộ ra một chút ý cười, từng cánh hoa đào ở phía sau bà khẽ bay lượn.

Da Luật Ngạn Thác hơi hạ thấp người: “Tham kiến hoàng hậu!”

Trong phòng mọi người đều sôi nổi thỉnh an hoàng hậu.

Hoàng hậu Thuật Luật Bình làm sao lại tới phủ hần?

Xem ra chuyện Y nhi chuyển vào Cúc Tình Hiên bà đã sớm biết rồi!
Lập tức, ánh mắt hần tràn ngập hàn băng, lạnh lùng quét về phía Da Luật Bội.

Nhất thời sau lưng Da Luật Bội như có mũi nhọn, nhưng ý cười trên môi ngày càng sâu, xem ra Vương huynh cho là mình đưa hoàng hậu đến đây trách móc rồi.

Sau khi cười khở một chút, hần chậm rãi tiến lên đỡ cánh tay: “Mẫu hậu cẩn thận!”

Hoàng hậu nhẹ nhàng cười, nhìn Da Luật Bội, lại nhìn Da Luật Ngạn Thác, nhẹ giọng nói:

“Đông Lâm Vương, bản cung đến e rằng đã làm phiền nhã hứng của con, thế nhưng, bản cung quả thực có một số việc muốn nói chuyện với một mình con!”

Da Luật Ngạn Thác thấy thần sắc của Hoàng hậu, trong lòng đã rõ ràng, hần cố gắng hết mức kìm nén sự mất kiên nhẫn trong lòng, lạnh lùng quay sang đám phi tần cùng bọn hạ nhân trong phòng nói: “Tất cả đều lui ra đi!”

Mọi người vội vàng thối lui, Tần Lạc Y đang chuẩn bị rời đi thì lại bị Hoàng hậu gọi lại.

“Tần cô nương có thể ở lại!”

” Mẫu hậu!” Da Luật Bội muốn mở miệng nói cái gì đó, lại bị ánh mắt Hoàng hậu ngăn cản.

Tần Lạc Y hơi ngẩn ra, nàng cũng không rõ Hoàng hậu muốn mình ở lại chỗ này làm cái gì, nói một cách công bằng, nàng không có bất kì hảo cảm nào với hoàng tộc Khiết Đan, ngoại trừ Da Luật Ngạn Thác ra, nàng rất khó tháo xuống phòng bị.

“Hoàng hậu, Y nhi trời sinh bản tính đơn thuần, biết chuyện rất ít, hay là để nàng lui xuống đi!” Trong lòng Da Luật Ngạn Thác căng thẳng, cất giọng nói.

Sau đó, không may may để ý đến ánh mắt kinh ngạc của Hoàng hậu, dời ánh mắt sang Tần Lạc Y ở bên cạnh, chân mày dần dần trở nên dịu dàng:

“Y nhi, ngoan ngoãn ở bên ngoài chờ ta, không được đi quá xa! ”

Tần Lạc Y cảm kích nhìn hẩn một cái, mang theo mùi hương thơm ngát, bóng hình xinh đẹp hòa vào trong hoa đào bay lượn.

“Con——”

Trong mắt Hoàng hậu hiện lên một tia không mấy vui vẻ, nhưng trong nháy mắt, liền ngăn lại cơn tức giận của mình, khuôn mặt lập tức nhìn về phía Da Luật Bội, nói:

“Bội Nhi, thường ngày con cũng nên đem tâm tư đặt vào chính sự mới tốt, không nên ham chơi như vậy!” Giọng điệu tràn ngập cứng chiều.

Da Luật Bội nhu thuận nói: “Vâng, mẫu hậu dạy bảo đúng, nhi thần sẽ ghi nhớ trong lòng!”

Hoàng hậu gật đầu: “Con cũng quay về đi”

Da Luật Bội vừa nghe, quay lại: “Vâng”

Hắn thoáng nhìn Da Luật Ngạn Thác, ý cười thật sâu, trong khi người còn lại thì trầm tĩnh trái ngược nhau.

Sau khi Da Luật Bội ra khỏi phòng, trong phòng cũng trở nên vô cùng yên lặng, bên trong lưu hương sương mù lượn lờ, đánh vòng tròn trong không trung.

Hoàng hậu Thuật Luật Bình than nhẹ, nhìn từ da dẻ căng chặt, bà cũng một mỹ nhân, nhẹ giọng nói với Da Luật Ngạn Thác: “Con... tạm thời ngồi xuống đi!”

Da Luật Ngạn Thác nghe theo lời, nhưng khuôn mặt kiên cường lạnh nhạt không có nửa phần thả lỏng.

Trong lòng Hoàng hậu biết hắn kiên kỵ những gì, toát ra ánh mắt yêu thương, trong mắt của bà, hắn vẫn là hoàng chất bà thương yêu nhất, từ nhỏ hắn đã bộc lộ ra khí chất không giống người thường, cùng với hai nhi tử Da Luật Bội, Da Luật Hưu Ca của bà, chính là kỳ tài nổi tiếng trên chiến trường.

Khác biệt với Da Luật Bội, cá tính hắn thâm trầm lạnh lẽo, nghiêm túc, nắm giữ binh quyền Khiết Đan, ở trên chiến trường lực công kích tàn nhẫn thế như chẻ tre, kẻ khác nghe tin đã sợ mất mật, nhưng hắn đối với hoàng thúc của hắn, cũng chính là Đương kim Hoàng thượng thì trung thành như một, hơn nữa là rất hiếu thuận, việc này khiến Hoàng hậu rất là vui mừng.

Đối với việc làm của hắn, bà và Hoàng đế đã cố gắng hết mức không

can thiệp vào, bởi vì phụ mẫu của Da Luật Ngạn Thác chính là vì tương lai của hoàng tộc nước Khiết Đan mà hi sinh, vì vậy, bọn họ mắc nợ hấn rất nhiều.

Hoàng hậu than nhẹ một tiếng, trong thanh âm tràn ngập sự ân cần và thương yêu của trường bối: “Thác nhi, bản cung biết trong lòng con có nỗi khổ!”

Da Luật Ngạn Thác vừa nghe, biểu tình không chút thay đổi: “Hoàng hậu sao lại nói lời này?”

Hoàng hậu khẽ lắc đầu, trong ánh mắt cũng lộ ra vẻ khó xử:

“Thác nhi, phụ mẫu con vì hưng thịnh của Khiết Đan mà phải trả bằng sinh mệnh của mình, và lại bản cung cùng hoàng thúc con đối với chuyện nạp phi của con lại gây áp lực, trong lòng con có nỗi khổ là đương nhiên rồi!”

Sắc mặt Da Luật Ngạn Thác càng trở nên ngưng trọng, lập tức nhàn nhạt nói:

“Hoàng hậu nói quá lời, có thể hỗ trợ hoàng thúc ta bảo vệ giang sơn, cũng là bổn phận của vi thần.”

Hoàng hậu nghe xong cười vui vẻ: “Con có thể nghĩ như vậy, bản cung cũng an tâm, chỉ có điều, Thác nhi nạp Vương phi là một chuyện không phải là trò đùa, bản cung cùng hoàng thúc con không thể không nhúng tay vào!”

Da Luật Ngạn Thác trầm giọng nói : “Y nhi đã dọn vào Cúc Tình Hiên, đây đã là quyết định của ta, hoàng hậu và hoàng thúc không cần khuyên nữa!”

Ánh mắt Hoàng hậu buồn bã, vẫn chưa nổi giận, chỉ là bùi ngùi than thở:

“Thác nhi, con— —”

Hoàng hậu cũng đứng lên: “Chẳng lẽ con không biết tâm ý của hoàng thúc con sao? Con chỉ dùng thời gian một tháng để đánh hạ nước Bột Hải, dù không tìm được kho báu, nhưng hoàng thúc con cũng đồng ý phong con làm Vương nước Bột Hải, vì sao con lại bướng bỉnh như vậy chứ?”

“Hoàng hậu, người cũng biết rõ tính tình của ta, nước Bột Hải là bắt buộc phải có, nhưng Y nhi, cũng nhất định phải trở thành Vương phi của ta! ”

Bản tính điên cuồng đột nhiên lộ ra không thể nghi ngờ.

Đáy lòng hẳn đã có một Tần Lạc Y, làm sao có khả năng yêu một Tiêu Thiên Bái nữa?

Cho dù là gặp dịp chơi đùa cũng là không được

Quyển 11 - Chương 5: Kinh hải trong lòng

Bất tri thiên sầu vi nan sinh bất tri thiên tình vi thù mi

Nhất trường xuân vũ tâm sinh hàn độc mai tố sương vi na bàn

Thương hoa tác biệt hồng nhan lệ tiểu đối phong vũ tảo lai xuân

(Phần thơ xin phép được giữ nguyên convert)

☆☆☆☆☆☆☆☆

Trong sân, hoa rơi lá tả, Tần Lạc Y ngồi một mình trên cầu, trong mắt không hề dao động nhìn dòng sông xuân, tâm lại giống như một hòn đá rơi vào hồ nước, gây ra từng vòng từng vòng gợn sóng.

Hoàng hậu Thuật Luật Bình sao lại tới Cúc Tình Hiên, hơn nữa lại còn cố ý đến vào ngày hôm nay? Theo vẻ mặt của bà, dường như sự tình thực sự có liên quan đến mình, nhưng mà sắc mặt của Da Luật Ngạn Thác lại rất khẩn trương.

Rốt cuộc là có chuyện gì?

Hai hàng lông mày thon dài như vẽ dần dần đọng lại những suy tư nhàn nhạt, đôi tay nhỏ nhắn trắng như ngọc, dưới nắng xanh, tựa như trong suốt.

“Vương thượng quả là rất để tâm tới Tần cô nương, quả nhiên Cúc Tình Hiên là một nơi rất đẹp!” Cầm Cơ nhìn Tần Lạc Y ngồi yên trên

cầu, chậm rãi đi tới, nhẹ giọng nói.

Giọng nói mềm mại cắt đứt suy nghĩ của Tần Lạc Y, nàng quay đầu, nhìn thấy Cầm Cơ ở phía sau thì lập tức đứng lên, nhàn nhạt mỉm cười:

“Chỉ là một nơi ở mà thôi, nó có được xem là nơi rất đẹp hay không, chẳng qua là tùy vào tâm tình!”

“Tần cô nương đã được hưởng tất cả sủng ái của Vương thượng, chẳng lẽ còn không vui sao?” Cầm Cơ nhẹ nhàng cười, như hoa cúc thanh nhã, tự nhiên lại phóng khoáng.

Khóe môi Tần Lạc Y nhẹ nhàng nhếch lên, đáy mắt lại tràn ngập cảm giác thất vọng nồng đậm, ánh mắt dường như càng thêm sâu xa: “Ta chỉ là không muốn trở thành mũi nhọn của tất cả các phi tần mà thôi.”

Cầm Cơ nhìn nét mặt Tần Lạc Y dần dần trở nên trong trẻo nhưng lạnh lùng, than nhẹ một tiếng, nói: “Tần cô nương, thế gian đâu có chuyện gì cũng như ý người chứ?”

Tần Lạc Y không nói gì nữa, chỉ sững sờ nhìn ra xa, từng cánh hoa đào bay xuống, nàng nhẹ nhàng đưa tay đón được một cánh hoa, lập tức đầu ngón tay có một mùi hương thơm ngát.

Cầm Cơ cũng đi lên phía trước, lắc nhẹ ống tay áo, khẽ phất hoa đào ở trên đi, sau đó mở lời nói:

“Ta và Tần cô nương rất có duyên, ta vẫn luôn xem Tần cô nương là tỷ muội tốt, có một câu ta không thể không nói, tránh cho sau này người lại xảy ra chuyện!”

“Là gì vậy?” Tần Lạc Y có chút khó hiểu hỏi.

Cầm Cơ xoay người lại, đối mặt với đôi mắt nghi ngờ của Tần Lạc Y, lên tiếng: “Người cũng biết rõ nhóm tỳ phi của Vương thượng, nhưng, trong vương phủ to như vậy, người có từng nhìn thấy bóng dáng của trẻ con không?”

Một câu nói của Cầm Cơ dường như đánh thức người trong mộng, thân thể Tần Lạc Y đột nhiên ngẩn ra, nàng đến vương phủ lâu như vậy, nhưng không có chú ý tới vấn đề này, không sai, phi tỳ của Da Luật Ngạn Thác nhiều như vậy, vì sao không thấy có con cái hầu hạ?

Tần Lạc Y nghĩ tới đây, sắc mặt đột nhiên trở nên tái nhợt, nàng kinh ngạc nói: “Ý là, hửn...”

Nàng thoáng nghĩ tới phương diện kia, dù sao nàng cũng học y, gặp vấn đề như vậy, bản tính đơn thuần của Tần Lạc Y làm sao còn có thể nghĩ đến khả năng khác chứ!

Cầm Cơ thoáng cái đã hiểu ý Tần Lạc Y muốn nói, nhả nạt không được nhẹ lắc đầu: “Xem ra người đã hiểu sai rồi!”

Nha đầu này, vậy mà lại liên tưởng đến việc Vương thượng không có khả năng sinh con!

Ý nghĩ này khiến nàng có phần kinh ngạc không thôi.

Về mặt Tần Lạc Y có chút không được tự nhiên, nàng hơi đỏ mặt, hỏi: “Chẳng lẽ không đúng sao? Vậy còn có thể có nguyên nhân gì chứ?”

Đáy mắt Cầm Cơ xẹt qua một chút đau xót, chán nản, nhàn nhạt nói: “Thực ra, đây là luật lệ Vương thượng quy định, hửn không cho phép bất cứ phi tỳ nào trong vương phủ sinh hạ con nối dòng, sau khi

được sủng hạnh, mỗi phi tần đều chủ động dùng thuốc chứa xạ hương!”

Tần Lạc Y kinh ngạc trừng mắt: “Thuốc chứa xạ hương? Đó chẳng phải là...”

“Không sai, đó là vị thuốc tránh thai!” Cầm Cơ sắc bén nói.

Tần Lạc Y cả kinh, lập tức dùng bàn tay nhỏ bé che lại đôi môi, bằng không nàng sẽ kêu ra tiếng: “Hắn — — vì sao hắn lại làm như vậy?”

Cầm Cơ bất đắc dĩ lắc đầu: “Tâm tư của Vương thượng, phi tần chúng ta làm sao dám tự mình suy đoán ngông cuồng chứ? Chỉ cần chúng ta tuân thủ nghiêm ngặt quy củ như vậy là được, bằng không, kết cục sẽ giống như Dung phi, rất thê thảm!”

“Dung phi? Nàng ta ra làm sao?” Tần Lạc Y ghen ngào hỏi, tuy rằng nàng chưa từng gặp qua nữ nhân này, nhưng mơ hồ nghe thấy bọn nha hoàn cũng từng nói về người này.

Đau thương trên mặt Cầm Cơ toát ra nhàn nhạt: “Trước đây Dung phi là phi tử Vương thượng sủng ái nhất, nàng ỷ vào phần sủng ái đó, tự tiện mang thai con nối dòng của Vương thượng, khi nàng tranh công với Vương thượng, không nghĩ tới...”

Nói đến đây, Cầm Cơ bỗng nhiên rùng mình một cái.

“Không nghĩ tới như thế nào?” Tần Lạc Y khẩn trương hỏi, tim bắt đầu điên cuồng nhảy dựng lên.

“Không nghĩ tới sau khi Vương thượng biết được, chỉ lạnh lùng ra lệnh nàng bỏ đi đứa con, nàng không chịu, đau khổ quỳ xuống cầu xin Vương thượng, lúc đó Vương thượng nổi giận hung hăng đá

văng nòng, không ngờ một cước đó đã đá vào bụng dưới của nàng, sau đó, Dung phi ra rất nhiều máu, cuối cùng đã tự tử ở trong giếng!”

“Cái gì?” Tần Lạc Y thoáng ngã ngồi trên cầu, trong ánh mắt ngập tràn sự kinh hãi.

Hắn... làm sao có thể tàn nhẫn như vậy chứ? Hắn làm sao có thể đối xử với một nữ nhân đã có mang con nối dòng của hắn như vậy chứ? Một người làm sao nhẫn tâm đến mức độ như vậy, không tiếc giết chết tất cả con của mình?

Tim dần dần trở nên lạnh lẽo, lồng ngực lên xuống liên tục, bộc lộ rõ sự kinh hãi tột độ của nàng vào giờ phút này.

Đột nhiên, nàng thoáng nhớ tới bản thân mình!

Bàn tay nhỏ bé dồn sức đè lại lồng ngực, bất an trong lòng dần dần trở nên to lớn...

Y thuật của nàng luôn luôn tinh thông, vì sao không nghĩ tới bản thân mình chứ?

Sau khi Cầm Cơ chứng kiến sắc mặt đột nhiên trở nên tái nhợt của Tần Lạc Y, giọng nói ngay lập tức vội vàng: “Tần cô nương, bây giờ người có đồng ý ở cạnh Vương Thượng nữa không?”

Tần Lạc Y bỗng nhiên ngẩng đầu, tình cảm sâu trong mắt đột nhiên lộ ra ngoài.

Trong lòng Cầm Cơ đau xót: “Người — đã từng dùng qua lãnh dược chưa?”

Quyển 11 - Chương 6: Lời nói đáng sợ

Câu hỏi của Cầm Cơ giống như một quả bom làm lòng Tần Lạc Y nổ tung, nàng mờ mịt lắc đầu, môi bắt đầu không khống chế được khẽ run rẩy.

Không, nàng không dùng qua bất cứ thuốc tránh thai nào, mà Da Luật Ngạn Thác cũng chưa bao giờ nhắc tới việc này trước mặt nàng, vì vậy mà nàng cũng không nghĩ tới phương diện này.

Sau khi Cầm Cơ thấy vẻ mặt đó thì lập tức tiến lên, nắm lấy cánh tay của Tần Lạc Y, đầu ngón của ngón tay giữa ấn vào trên mạch đập của nàng, một lát sau, vẻ mặt khẩn trương của nàng ta bắt đầu trở nên dịu lại.

Thật tốt, mọi mạch đập của nàng đều bình thường

Nhưng mà, hành động này của nàng ta lại đột nhiên thu hút sự chú ý của Tần Lạc Y, thủ đoạn ấy không qua được y thuật của nàng.

Một chút cảm giác khác thường lướt qua trong lòng Tần Lạc Y, nàng còn chưa kịp nắm bắt suy nghĩ đó thì nó đã nhanh chóng biến mất.

Tần Lạc Y giấu đi vẻ kinh ngạc trong mắt, ung dung bình tĩnh nhẹ giọng nói khẽ: “Không ngờ người cũng tinh thông y thuật đến vậy!”

Sau đó, nàng giương mắt, nhìn biểu cảm của Cầm Cơ.

Đôi mắt yên tĩnh nhu hòa của Cầm Cơ hiện lên một chút hoảng loạn

nhưng chỉ là trong nháy mắt, khiến Tần Lạc Y tưởng là bản thân mình đã nhìn lầm.

“Thực ra ta chỉ hiểu sơ sơ một chút y thuật mà thôi, đâu có thể so sánh với y thuật cao siêu của Tần cô nương chứ?” Cầm Cơ khiêm tốn nói.

Tần Lạc Y nhẹ nhàng mỉm cười: “Người nói như vậy, ta thực sự hồ thẹn không dám nhận, sau này thì tốt rồi, có tri kỷ như người làm bạn, chúng ta có thể cùng tìm tòi nghiên cứu y thuật!”

“Đâu phải, ta còn muốn thỉnh giáo Tần cô nương nhiều hơn!” Cầm Cơ ung dung đáp.

Tần Lạc Y mỉm cười, không nói nữa, thông qua từng cánh hoa đào, nàng quét qua ánh mắt yên tĩnh mà duyên dáng của Cầm Cơ, trong lòng lại nổi lên một chút nghi hoặc, nàng vẫn cho rằng nữ nhân này không phải là một nhân vật đơn giản, nữ nhân càng ẩn nhẫn (1) thì lại càng không đơn giản!

(1) Ẩn nhẫn: Ngấm ngầm chịu đựng, kín đáo

☆☆☆☆☆☆

Trong phòng khách của Cúc Tình Hiên, mùi thuốc súng vẫn đang bao phủ.

Giọng nói mạnh mẽ mang theo sự điên cuồng của Da Luật Ngạn Thác khiến đáy mắt Hoàng hậu tối sầm lại.

“Thác nhi, bản cung cũng không ép con chọn giang sơn hay mỹ nhân, chẳng qua là hi vọng con giữ lại vị trí Vương phi cho Tiêu công chúa mà thôi!”

“Không được!” Da Luật Ngạn Thác không chút nghĩ ngợi, trực tiếp cự tuyệt.

“Thác nhi, con cũng biết Tiêu công chúa một lòng chỉ hướng về con, việc này có quan hệ trực tiếp tới giang sơn xã tắc ta!”

Hoàng hậu Thuật Luật Bình tận tình khuyên giải Da Luật Ngạn Thác, bà biết rõ như vậy có phần ép buộc, nhưng vì thái bình của nước Khiết Đan, bà chỉ có thể làm như vậy.

Da Luật Ngạn Thác lạnh lùng nói: “Hoàng hậu, Vương thượng bộ lạc Thích Hách mặc dù do Hoàng thúc thống trị, nhưng dã tâm to lớn không ai không biết, người thực sự cho rằng hãn đế nữ nhi của mình làm Vương phi đơn giản như vậy sao?”

Hoàng hậu vừa nghe, trong lòng càng thêm lo lắng: “Mặc kệ như thế nào, có con gái của hãn trong tay, hãn ít nhiều cũng có điều cố kỵ...”

Da Luật Ngạn Thác quyết tâm nói: “Hoàng hậu! Hoàng thất bất luận việc gì cũng có thể đồng ý với người, nhưng Cúc Tình Hiên chỉ có thể để một mình Tần Lạc Y tiến vào, lời nói của ta đã rất rõ ràng!”

Lông mày Hoàng hậu chau lại: “Thác nhi, con nên hiểu rõ thân là hoàng tộc, việc hôn nhân sao có thể do chính mình quyết định, nếu như con yêu thích Tần cô nương, cao nhất có thể nạp nàng làm phi tần, con thân là Đông Lâm Vương, bên cạnh nhiều thêm mấy phi tần cũng không phải chuyện đại nghịch bất đạo gì! Gia tộc Da Luật là hoàng thân, hiển nhiên chỉ có thể kết thân cùng Tiêu thị. Điểm ấy không phải con không biết.”

Đôi mắt đen Da Luật Ngạn Thác lạnh lùng, đôi lông mày dày đậm nhăn lại thành một nếp, hãn nghiêng rằng: “Hoàng hậu! Người không

nên uy hiếp Hoàng chất! Dù cho không có Y nhi! Hoàng chất cũng sẽ không hư tình giả ý (2)!”

(2) Hư tình giả ý: Chỉ sự giả dối nhiệt tình bên ngoài, nhưng thật lòng thì không phải vậy.

Hoàng hậu chỉ cảm thấy đầu óc đau nhức vô cùng, “Thác nhi...”

Bàn tay to của Da Luật Ngạn Thác nắm lại, thần sắc trong đôi mắt đã không còn kiên nhẫn, hằn nặng nề nói:

“Xin Hoàng hậu chuyển lời với Hoàng thúc, chỉ cần ngài quyết tâm một chút, Hoàng chất lập tức sẽ phát binh đánh dẹp Vương thượng bộ lạc Thích Hách, trực tiếp thay ngài trừ bỏ hiểm họa từ bên trong này, nhưng việc lấy Tiêu công chúa, tuyệt đối không có khả năng!”

“Thác nhi, con — vì nữ nhân người Hán này, đáng làm như vậy sao?” Hoàng hậu đứng dậy, sắc mặt trở nên tái nhợt.

“Có đáng giá hay không, trong lòng hoàng chất rất rõ ràng, xin Hoàng hậu không cần vì chất nhi mà lo lắng!” Da Luật Ngạn Thác khéo léo đáp.

Ánh mắt Hoàng hậu lạnh lẽo, lập tức lên tiếng: “Được, bản cung muốn xem xem, con đối với nàng như vậy, phải chăng nàng ta sẽ có dũng khí để tiếp nhận tình cảm này của con! Ngày sinh thần của bản cung, hy vọng sẽ nhìn thấy Tần cô nương!”

Nói xong, liền phất tay áo rời đi.

“Cung tiễn Hoàng hậu!” Da Luật Ngạn Thác đứng trong sân nhỏ cạnh cửa, trong lòng có chút ngổn ngang.

Hắn là Đông Lâm Vương, Chiến thần bách chiến bách thắng trên sa trường, hắn muốn trợ giúp Hoàng đế củng cố giang sơn là lẽ đương nhiên.

Khói lửa chiến tranh, hắn theo Da Luật A Bảo Cơ bước trên chiến trường, đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi, vút đầu người, rắc nhiệt huyết, cũng vì mưu cầu quốc thái dân an. Thiên hạ hưng vong, người dân có trách, hắn cũng không có bất cứ một lời oán hận gì.

Chuyện tình cảm, hắn không muốn đem vào trong chính trị, vì cuối cùng cũng là vật hi sinh của chính trị, nhìn lại, toàn bộ trong vương phủ, tất cả phi tần của hắn, có người nào không phải quân cờ đại diện cho một thế lực chứ?

Thân ảnh cao lớn chạy trên đường đá mòn, bóng dáng u ám hạ xuống dần.

Ánh nắng ấm áp thế nhưng lại không xua đi cái rét lạnh trong lòng hắn.

Tần Lạc Y, thuần khiết giống như tiên nữ, không rành chính sự, không màng thế sự, trước kia không có nàng, hắn cho rằng bản thân mình sẽ cứ như vậy mà sống cả đời.

Hắn thân là người hoàng tộc, tuy rằng cao cao tại thượng, quyền lợi và binh quyền có cao nhất, cho dù ngay cả Hoàng thượng cũng cố kỵ hắn, mặc dù vậy, với hắn như thế mà nói, đó không có bất cứ hạnh phúc gì, diễn trò sao, đời người như vở kịch, vở kịch như đời người

Thế nhưng, nàng đã xuất hiện, sự trong trẻo, lạnh nhạt của nàng, nụ cười yếu ớt của nàng, sự e thẹn của nàng, đều khiến hắn khao khát được hạnh phúc, hắn đã nếm được mùi vị tình yêu, sao có thể xem thường vút bỏ chứ?

Một cánh hoa đào nhẹ nhàng rơi xuống, ở trước mặt hắn xoay chuyển bay lượn.

Tim của hắn, cũng như cánh hoa đào này, lên lên xuống xuống, trống rỗng đung đưa —

Bàn tay to đột nhiên nắm chặt, khi ngẩng đầu lên, trong mắt đã khôi phục sự tự tin và điên cuồng như trước.

Quyển 11 - Chương 7: Bữa cơm tối thân mật

Liễu ti trường, xuân vũ tế, hoa ngoại lậu thanh điều đệ.

Kinh tắc nhận, khởi thành ô, họa bình kim cưu cô.

Hương vụ bạc, thấu trọng mạc, trù trưởng tạ gia trì các.

Hồng chúc bối, tú vi thùy, mộng trường quân bất chi.

(Phần thơ xin phép được giữ nguyên convert)

☆☆☆☆☆☆

Bầu không khí của bữa cơm tối thân mật đến lạ thường, điều này khiến cho Tần Lạc Y vô cùng không thích ứng được, toàn bộ hạ nhân đều tranh nhau chen lên phía trước phục vụ nàng ân cần, làm nàng phải trợn tròn mắt.

Trên bàn cơm thân mật càng làm cho nàng mờ mịt không biết phải làm sao, Da Luật Ngạn Thác ôn tồn kéo nàng nằm dựa vào trong lòng hắn, không chút nào kiêng kỵ bọn hạ nhân trước mặt, mà thể hiện ra sự ôn nhu của hắn.

Biểu hiện của hắn gần như có thể dùng câu nhu tình như nước để hình dung, hắn không ngừng cho nàng ăn các món ăn đặc chế của Giang Nam, trong cái độc tài ngang ngược mang theo sự sủng ái cưng chiều, mà mỗi khi nàng ngược khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy thắc mắc lên nhìn Da Luật Ngạn Thác, thì đều nhận được một đồng

đồ ăn mà hần đưa tới.

Hần cưỡng ép nàng ăn như thế, vậy mà Tần Lạc Y cũng bất tri bất giác ăn nhiều gấp hai lần thức ăn thường ngày, quả thực là kỳ tích!

Cuối cùng nàng cũng biết được vì sao nữ nhân nước Khiết Đan đều nở nang khoẻ mạnh rồi, hần là sức ăn của nàng ở trong mắt bọn họ nhất định chính là ít đến thảm thương.

Ngồi ở một bên khác của bàn ăn là Da Luật Bội, thì lại chua xót nhìn một màn trước mặt này, cố ý, nhất định là cố ý, việc này rõ ràng là Vương huynh cố tình ở trước mặt mình tỏ ra đặc ý vì có được mỹ nhân.

Mạnh mẽ uống xong một ngụm rượu, gần như không để ý đến hình tượng mà mở miệng thật rộng để ăn thịt, nhưng lại phát hiện bản thân mình không ăn được thức ăn của Giang Nam.

Ánh mắt Da Luật Ngạn Thác lướt qua vẻ mặt không được tự nhiên của Da Luật Bội, sau khi thu toàn bộ tâm tư của hần vào trong đáy mắt, khẽ lên tiếng, mang theo vài phần chế nhạo: “Xem ra Hoàng đệ không quen ăn những thức ăn này!”

Da Luật Bội cầm chén rượu nặng nề đặt lên bàn: “Vương huynh, chúng ta là người Khiết Đan, đương nhiên phải miệng lớn uống rượu, miệng lớn ăn thịt, huynh xem cái này cái này — thịt cắt như vậy, làm sao ăn được thoải mái đây!”

Nói xong, than nhẹ một tiếng, thực sự là đáng thương, đường đường là Hoàng tử vậy mà lại lưu lạc đến tình cảnh bụng ăn không đủ no.

“Hoàng đệ, hoàng cung tốt không trở về, hết lần này tới lần khác muốn ở trong Đông Lâm Vương phủ chết cũng không chịu đi, thì thôi

vậy, thân đã là khách, như vậy tất cả tự nhiên nghe theo chủ nhà là được, sao lại có ý kiến soi mói?”

Da Luật Ngạn Thác thông thả đáp lại, sau đó lại đút thức ăn cho Tần Lạc Y, vươn ngón tay thon dài lau nước canh dính bên môi của nàng, động tác nhẹ nhàng, lại tự nhiên đến tột cùng.

“Bản thân ta tự làm được rồi...” Tần Lạc Y vẫn cảm thấy là lạ, không ngờ rằng lời của nàng vừa mới nói ra, liền bị ánh mắt lạnh lùng của Da Luật Ngạn Thác dọa sợ, miễn cưỡng nuốt những lời sắp nói vào bụng.

Da Luật Ngạn Thác hài lòng nhìn vẻ mặt của Tần Lạc Y, thân hình gầy yếu của nàng khiến người khác phải đau lòng, không ăn nhiều một chút làm sao được chứ?

Khi Tần Lạc Y thấy Da Luật Ngạn Thác lại gấp đầy thức ăn đưa lên thì, bàn tay nhỏ bé đột nhiên phủ kín đôi môi của mình lại.

“Há miệng ra!” Da Luật Ngạn Thác trầm thấp ra lệnh, khẩu khí không cho phép làm trái lại.

Tần Lạc Y liều mạng lắc đầu: “Không, ta thực sự ăn không được nữa rồi!” Đôi mắt xinh đẹp tràn đầy sợ hãi với việc này.

Bởi vì nàng che miệng nói chuyện, cho nên giọng nói nghe rất rầu rĩ.

“Nàng nói cái gì?” Da Luật Ngạn Thác nhướn mày, cố ý hỏi nàng.

“Ta nói, ta ăn không được nữa...” Tần Lạc Y thoáng bỏ bàn tay nhỏ bé ra khỏi miệng, nhẹ giọng nói.

Nhưng, khi tiếp xúc với ánh mắt và cử động xảo quyệt của hắn, lại

vội vàng giơ tay che miệng.

Da Luật Ngạn Thác cười khẽ, lăm bắm tiếc nuối: “Vật nhỏ nghịch ngợm...”

Mà thôi, tối nay nàng cũng ăn được kha khá rồi.

Sau khi thấy thần sắc hẩn coi như không có gì, Tần Lạc Y nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Da Luật Ngạn Thác buồn cười lắc đầu, thực sự là chưa bao giờ gặp qua người nào coi việc ăn cơm như cực hình.

“Này, Vương huynh, đệ còn chưa ăn no đâu!”

Da Luật Bội than khóc một hồi, trời ạ, lẽ nào làm Hoàng tử sẽ chịu tội như vậy sao? Tần Lạc Y ăn no đến không đủ sức ăn nữa, bản thân mình muốn ăn no thì lại không được.

“Thật có lỗi , đêm nay ta lệnh đầu bếp chuẩn bị cũng chỉ có các món ăn Giang Nam, Hoàng đệ nếu như ăn không quen, Bản vương cũng không còn cách nào khác!” Da Luật Ngạn Thác mong muốn hẩn lập tức biến mất, thật là cái đồ vương chân vương tay.

“Huynh không có biện pháp?” Da Luật Bội la lên một tiếng, sau đó cầm lấy chiếc đĩa gặt gặt thịt ở trong thức ăn, thăm thương lắc đầu: “Vương huynh, đồ ăn nhạt nhẽo như thế này huynh cũng có thể ăn quen được sao?”

Đáy mắt Da Luật Ngạn Thác lướt qua một chút ý cười: “Thói quen sinh hoạt của con người bao giờ cũng sẽ thay đổi!” Nói xong, bàn tay to nhẹ nhàng vòng qua thân thể Tần Lạc Y.

Nàng là người Giang Nam, đương nhiên phải ăn món ăn Giang Nam rồi.

Trong lòng Tần Lạc Y thoáng rung động vì những lời này của hắc, tốc độ tim đập đã bắt đầu trở nên có phần không theo quy luật nữa.

“Mà thôi mà thôi. Đây lẽ nào chính là đạo đãi khách của Vương huynh, ôi!” Da Luật Bội hiển nhiên rõ ràng hiểu rõ ý nghĩ của Vương huynh, nếu như không bởi vì Tần Lạc Y, hắc làm sao có thay đổi lớn như vậy chứ?

“Lời ấy của Hoàng đệ sai rồi! Bản vương cũng không phải lôi kéo đệ chết không tha, nhất định phải ở lại trong phủ!” Ý trong lời nói của Da Luật Ngạn Thác đã rất rõ ràng.

Thế nhưng, Da Luật Bội rõ ràng nghe hiểu ý tứ của hắc, lại giả vờ như không hiểu gì, hắc cười ha ha, sau đó nói rằng: “Đệ ở lại trong vương phủ, toàn bộ cũng là vì Lạc Y thôi!”

Tần Lạc Y vừa nghe, đôi mắt trừng thật to, hắc đang nói cái gì vậy?

Da Luật Ngạn Thác ôm thật chặt Tần Lạc Y, sắc mặt đột nhiên trở nên tối sầm: “Đệ nói cái gì?”

Chết tiệt, vậy mà dám trắng trợn ở trước mặt hắc nói như vậy!

Quyển 11 - Chương 8: Ba kiếp tuần hoàn

Da Luật Bội thấy ánh mắt Da Luật Ngạn Thác suýt chút nữa có thể ăn thịt người thì cười cười: “Vương huynh, huynh cần gì phải căng thẳng chứ?”

Lời này vừa nói ra, ngay cả Da Luật Ngạn Thác cũng không nhìn được nữa, hắn quát một tiếng chói tai: “Người đâu!” Giọng nói vốn trầm thấp trong nháy mắt trở nên càng rét lạnh.

“Vâng, Vương thượng!” Một người thị vệ vội vã chạy đến, lễ độ cung kính lên tiếng,

“Lập tức chuẩn bị xe ngựa thật tốt cho Hoàng tử, tiễn Hoàng tử hồi cung!” Da Luật Ngạn Thác ra lệnh ngắn gọn, tên này vừa nhìn đã thấy có gì đó không ổn, nhất định phải tiễn hắn đi!

“Tuân mệnh!”

“Ấy, chậm đã!” Da Luật Bội vung tay lên, ngừng hành động của thị vệ lại: “Vương huynh, hai người chúng ta là huynh đệ, sao lại tuyệt tình như vậy?”

Hắn tươi cười, không tim không phổi mà nói.

“Vương thượng, vậy...” Thị vệ có chút mờ mịt không biết làm sao, hắn không biết mình nên nghe theo ai. Hai người này... hắn chắc tội không nổi.

Da Luật Ngạn Thác chau mày, sau đó lạnh lùng nói với thị vệ: “Người lui ra đi!”

“Vâng, Vương thượng!” Thị vệ lập tức lui ra ngoài.

Về mặt Da Luật Ngạn Thác trở nên mất kiên nhẫn: “Nói đi, đệ còn muốn làm gì?”

Da Luật Bội vui vẻ cười, Vương huynh này của hắn ghen tuông rất lớn, sau đó hắn nói lỏng bả vai, không nhanh không chậm mà chống lại đôi mắt đẹp như nước của Tần Lạc Y, nói: “Lạc Y, đêm nay ta cần phải phá giải ván cờ ‘Ba kiếp tuần hoàn’ của nàng!” Nghe được lời nói đó của hắn, tâm tình khẩn trương của Tần Lạc Y thoáng trầm tĩnh lại, hoá ra là vậy, chỉ là muốn phá ván cờ kia, hù chết nàng rồi!

Da Luật Ngạn Thác lại rất mất hứng: “Hoàng đệ nếu muốn chơi cờ, bản vương sẽ tìm cho đệ một người bạn cờ!” Trong giọng nói chất chứa ghen tuông nồng đậm và sự bá đạo độc tài.

Hắn thật muốn một quyền đánh vào khuôn mặt tươi cười nhìn như vô hại của Da Luật Bội, nhất quyết ở lại trong phủ không chịu đi, nguyên nhân chính là vì một ván cờ, thật là quá đáng ghét!

“Vương huynh, ván cờ ‘Ba kiếp tuần hoàn’ này chỉ có Tần cô nương mới có thể đánh! Có đúng hay không Tần cô nương?” Da Luật Bội vừa nói, vừa nhìn Tần Lạc Y.

Tần Lạc Y nhẹ nhàng cười: “Hoàng tử đã có nhã hứng, nếu Lạc Y từ chối thì có vẻ không thích hợp cho lắm! Chỉ là không biết, trong khoảng thời gian dài như vậy, có phải Hoàng tử đã nghĩ ra phương pháp phá giải ván cờ này?”

“Tần cô nương không ngại chờ xem thế nào!” Da Luật Bội cười sang

sáng.

Sắc mặt Da Luật Ngạn Thác sớm đã biến thành màu xanh đen.

Tần Lạc Y nhìn bộ dạng đó của hắn, trong lòng có chút không ổn, nàng cố gắng hết sức ép buộc bản thân mình không được cười ra tiếng, chỉ nhẹ nhàng nói rằng: “Chàng cũng có hứng thú sao?”

Giọng nói vẫn trong trẻo, lạnh lùng nhưng lúc này lại có mùi vị khiêu khích nhàn nhạt.

Da Luật Ngạn Thác nhìn vẻ trêu tức trong mắt Tần Lạc Y, khóe môi nhất thời giương lên, tạo thành một độ cong: “Được, Bản vương cũng muốn xem xem ván cờ gọi là ‘Ba kiếp tuần hoàn’ như thế nàp! Người đâu, chuẩn bị cờ!”

Hắn ra lệnh một tiếng, bọn hạ nhân liền nhanh nhẹn chuẩn bị bàn cờ.

Sau khi Tần Lạc Y quyết định chọn quân trắng, đôi mắt hơi hơi nâng lên, nhẹ nhàng cười: “Các ngài, ai đánh trước?”

“Đương nhiên là ta đánh trước!” Da Luật Bội vội vàng lên tiếng chọn quân màu đen.

Tần Lạc Y ngồi trước bàn cờ, nhẹ giọng nói: “Mời!”

Đầu tiên Da Luật Bội nắm một quân cờ màu đen, hạ xuống, ngay sau đó, Tần Lạc Y cũng hạ xuống một quân cờ màu trắng.

Thời gian, yên tĩnh từng giây một trôi qua, bây giờ trên bàn cờ đã bị bao phủ bởi quân trắng và quân đen.

Quân trắng trên bàn cờ sử dụng đảo ngược tấn công, ngược lại

thoát khỏi thủ đoạn chờ đợi giết chết một phần của quân đen, quân đen đều rút lại phía sau thư thái đếm số quân trắng, nhưng vẫn không thể làm ra một lỗ thủng

Thời gian dần trôi qua, trên bàn cờ xuất hiện lần nữa kiếp trong kiếp, cả hai bên cùng tồn tại, lại cùng tồn tại lâu dài, hoặc phản công hoặc phòng vệ, bỏ năm nhận sáu, tình hình vô cùng phức tạp.

Ván cờ Ba kiếp tuần hoàn!

Da luật bội hít sâu một hơi, cẩn thận từng li từng tí trong từng quân cờ, nỗ lực muốn thông qua một phương thức khác để phá giải ván cờ này, thế nhưng không làm gì được, từng chiêu của quân đen, đều bị quân trắng ăn mất.

Đôi lông mày hăn nhú chặt lại, tựa như đang suy tư, đôi mắt tuần mỷ nhìn chăm chăm bàn cờ không hề chớp , bắt đầu tính toán nước đi từng quân cờ, thời gian dần trôi qua, tự nhiên lại cảm thấy hoa mắt chóng mặt.

Cố gắng lấy lại bình tĩnh, nhìn lại một lần nữa, sau đó thầm tính toán, vậy mà phát hiện, trước kia cứ cho rằng quân cờ trắng này là đường chết, thật ra cũng có thể nói là đường sống, tâm đột nhiên run lên, vẫn phá không được ván cờ này!

Không có khả năng, rõ ràng mình tính toán không sai!

Rồi đột nhiên, linh quang trong đầu hăn chợt lóe lên, lập tức cầm lấy một quân đen suy tính vị trí tốt rồi hạ xuống.

Tần Lạc Y nhìn một chút vị trí quân cờ của Da Luật Bội, nhẹ nhàng cười: “Có lúc nghĩ quá mức chu toàn cũng không phải chuyện tốt!”

Vừa dứt lời, nàng nhẹ nhàng phất ống tay áo, đặt xuống một quân cờ trắng, vừa vận ngón chặn quân đen, lần này, đã hoàn toàn chặn đứt đường lui của Da Luật Bội.

“Quá thần kì, Quả thực là quá thần kì! Bản hoàng tử chịu thua rồi! Không nghĩ tốn thời gian dài nghiền ngẫm suy nghĩ như vậy, vẫn giải không được ván cờ này!” Da Luật Bội cười lớn tiếng nói, không tránh được có chút tiếc nuối.

Tần Lạc Y nhẹ nhàng cười: “Giống như 《 Dịch Kinh • Hệ Từ 》 nói: Biến đổi có Thái Cực, là sinh lưỡng nghi, lưỡng nghi sinh tứ tượng, tứ tượng sinh bát quái, đánh cờ vây cũng giống như vậy, quân cờ không phân chia khác biệt, không có quy định tác dụng, theo số lượng quân cờ tăng giảm, tự nhiên sẽ hình thành một đám cờ nhìn như một ván cờ nan giải, đây cũng là quy luật từ đơn giản đến phức tạp, nhưng trên thực tế, phải hiểu được đạo lý âm dương tương sinh tương khắc, thì ván cờ mới tự nhiên có thể phá giải một cách đơn giản!”

Da Luật Bội nghe xong, than nhẹ nói: “Lạc Y không hổ là nữ nhân tài hoa khó gặp, ta đúng là hổ thẹn!”

“Hoàng tử quá khen! “Tần Lạc Y nhẹ giọng nói, sau đó nàng nhìn Da Luật Ngạn Thác: “Chàng có thể giải ván cờ này chứ?”

Khóe môi Da Luật Ngạn Thác nhếch lên: “Trước giờ không có chuyện Bản vương không thể làm được!”

Giọng nói điên cuồng như trước, nhưng lại tràn ngập tự tin khiến người khác tán thưởng.

Quyển 11 - Chương 9: Đánh cược

Trong lòng Tần Lạc Y hơi chấn động, chưa đánh cò, nhưng nàng dường như có thể linh cảm được hẳn có khả năng giải được ván cò này.

Da Luật Ngạn Thác vén áo bào lên, màu tím gấm rực rỡ bên cạnh hiện lên một đạo ánh sáng nhạt, lập tức hẳn ngồi xuống đối diện Tần Lạc Y, sâu trong ánh mắt đen thâm thúy, lộ ra vẻ tự tin cuồng ngạo...

Không khí trong phòng đột nhiên trở nên không được tự nhiên, Tần Lạc Y có chút sợ hãi, nhưng chỉ trong chớp mắt, liền nhẹ nhàng đưa ngón tay, nhặt hơn mười quân cò màu trắng trên bàn cò để vào hộp gỗ.

Da Luật Ngạn Thác cũng nhặt lên hơn mười quân cò màu đen.

Trên ván cò vẫn giữ nguyên thế trận ban đầu.

“Ba kiếp tuần hoàn! Đúng là Ba kiếp tuần hoàn!” Da Luật Ngạn Thác cười sang sảng, trong tiếng cười mang theo mấy phần thích thú khen ngợi.

Cẩn thận đánh giá ván cò, trong ván cò tồn tại ba chỗ có liên quan đến toàn bộ thắng bại của cuộc chiến cướp đoạt, quân đen ở vị trí bị uy hiếp, quân trắng lại tiếp giáp với vị trí bị uy hiếp, vòng quanh lẫn nhau, nhưng lại khiến quân đen không có đường lui.

Da Luật Ngạn Thác hạ một quân cò xuống, nhưng bốn phía lại bị

quân trắng vây quanh.

Tần Lạc Y khẽ giật mình, nàng ngẩng đầu nhìn thoáng qua Da Luật Ngạn Thác, chiêu thức đánh cờ này rõ ràng là có chút sai sót, nhưng nàng vẫn không dám lơ là, bởi vì, nàng không biết đây là dự tính của bản thân hắn hay là để dụ địch xâm nhập.

Sau khi suy nghĩ một lát, Tần Lạc Y khẽ cười, lúm đồng tiền ẩn hiện trên gò má. Nàng vén ống tay áo, cầm lên một quân trắng, nhẹ nhàng đặt xuống.

Đúng là nước cờ tốt! Tận sâu trong đáy lòng của Da Luật Ngạn Thác thầm khen ngợi nàng, tâm tư tinh tế tỉ mỉ của nàng khiến hắn không khỏi có chút ngạc nhiên.

Da Luật Ngạn Thác nhìn nàng, đôi môi màu quả anh đào, lông mày đen như bướm núi, đến nỗi hoa lá cũng phải hạ mình, trắng non mông lung, ánh trắng trong sáng rơi xuống cơ thể của nàng, giống như tiên nữ hạ phàm.

Nàng tập trung suy nghĩ nhìn ván cờ, lời nói nhỏ nhẹ mềm mại được gió nhẹ đưa, chảy xuôi dưới ánh trăng, không thể nghe được.

Mà toàn thân váy trắng khẽ lay động, dường như vì gió đêm mềm mại thổi qua.

Tâm, càng dịu dàng đến cực điểm, đôi mắt đen thâm thúy tràn đầy ý cười nhàn nhạt.

“Tới lượt chàng!”

Tần Lạc Y phát hiện Da Luật Ngạn Thác mãi vẫn không có động tác nào. Vì vậy liền ngẩng đầu thúc giục, đôi mắt đen nhàn nhạt như

nước mùa thu bất ngờ, không kịp phòng bị chống lại đôi mắt vốn lạnh thấu xương như hàn băng nghìn năm, dần dần tràn đầy dịu dàng...

Tim, bỗng chốc nhảy lên! Sau đó, gương mặt tinh khiết như sen trắng lập tức nhuộm sương hồng!

Da Luật Ngạn Thác thu hết phản ứng của nàng vào trong đáy mắt, khẽ cười sủng nịch, hắn cầm lên một quân đen, nhìn đúng vị trí, hạ xuống!

“Vương huynh — không được!” Da Luật Bội ở một bên xem đánh cờ thấy Da Luật Ngạn Thác sắp sửa đặt xuống nước cờ này, lập tức hét lên ngăn cản.

Giọng nói ngăn cản Da Luật Ngạn Thác bỗng chốc ngừng lại, mà thôi, chưa bao giờ gặp qua người chơi cờ như vậy, rõ ràng biết rõ là đường chết còn muốn cắm đầu đi vào bên trong.

Tần Lạc Y nhìn quân cờ trong tay Da Luật Ngạn Thác: “Nước cờ này là đi hay không đi?”

Giọng nói tuy rằng trong trẻo lạnh lùng, nhưng lại tràn ngập tình ý, vừa nhu hòa lại vừa mềm mại.

Da Luật Ngạn Thác nhẹ nhàng cười: “Y nhi, ngày hôm nay cao hứng như vậy, ta với nàng đánh cuộc một ván, thế nào?”

“Đánh cược ván cờ này?” Tần Lạc Y khẽ hỏi, đôi mắt hoang mang dừng trên mặt của Da Luật Ngạn Thác, hắn muốn đánh cược ván cờ này, chẳng lẽ hắn đã có phương pháp phá giải toàn bộ ván cờ?

“Thế nào? Không dám sao?” Da Luật Ngạn Thác càng hứng thú nhìn về nghi ngờ trong ánh mắt của Tần Lạc Y, khóe môi vẽ ra nụ cười tà

mị.

“Ai nói không dám, chàng muốn đánh cuộc như thế nào?” Tần Lạc Y ngẩng đầu lên, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên, ẩn chứa sự bướng bỉnh, kiên trì.

Trong đôi mắt sáng rực của nàng, hiện lên nụ cười rực rỡ của hắn.

Trong đôi mắt yên tĩnh của hắn, hiện lên bóng dáng thất thần của nàng.

“Rất đơn giản, nếu ta không giải được ván cờ này, ta sẽ nghe theo bất cứ yêu cầu nào mà nàng đưa ra, nhưng một khi ta giải được ván cờ này, như vậy thì nàng... tất cả mọi thứ đều phải nghe theo ta!” Nụ cười cuồng nịnh trên mặt Da Luật Ngạn Thác dần dần lớn hơn.

“Tất cả mọi thứ đều phải nghe theo chàng?” Tần Lạc Y cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

“Đúng vậy! Có hoàng đế ở đây làm chứng, thế nào?” Giọng nói Da Luật Ngạn Thác trầm xuống tựa như một hạt giống mê hoặc, gieo xuống trong lòng Tần Lạc Y, bén rễ từng chút một.

“Được, Bản hoàng tử tự nguyện làm nhân chứng, ta muốn nhìn xem Vương huynh làm cách nào giải được ván cờ Ba kiếp tuần hoàn này!” Da Luật Bội đùa cợt nói.

Hắn, nhất định sẽ không để cho mình thắng được dễ dàng như vậy, trong lòng Tần Lạc Y đột nhiên vang lên ý nghĩ này, không sai, mặc dù bản thân mình chưa bao giờ đấu cờ với hắn, nhưng cũng có dự cảm như vậy.

Lúc một người bình tĩnh thì rất khó đánh giá tính cách anh ta có nóng

nảy hay không; chỉ khi nào anh ta có cảm giác với sự thay đổi của bên ngoài thì mới phát hiện được. Về phần đánh cờ, một người tính tình vừa nóng nảy vừa yên tĩnh, thái độ kiêu căng ngạo mạn, suy nghĩ lúc tập trung lúc phân tán, ánh mắt khi xa khi gần, tinh thần vừa yên tĩnh lại hỗn loạn, cử chỉ lúc nặng lúc nhẹ, vân vân... đều sẽ ảnh hưởng đến ván cờ, liên quan tới thắng bại. Cho nên, Bác Dịch Chi từng nói: “Quý trọng nhất có lẽ là nghiêm túc cẩn thận”, đó là bản chất, là thái độ đúng mực để xây dựng và rèn luyện thể xác và tinh thần.

Tần Lạc Y thông qua đạo lý đánh cờ cũng hiểu, sự thâm thúy và ẩn nhẫn của hắc mã khiến nàng cảm thấy không tầm thường.

Một lát sau, nàng hơi gật đầu.

Đột nhiên Da Luật Ngạn Thác cười cười, Tần Lạc Y kinh ngạc, vừa vịn rơi vào “Khứ” ở vị trí bảy chín trên đường, đó là mấu chốt để phá giải Ba kiếp tuần hoàn.

“Chàng — ” Tần Lạc Y vừa mừng vừa sợ, nàng tuyệt đối không nghĩ tới Da Luật Ngạn Thác lại đi một chiêu này.

Ngay sau đó, nàng vội vàng đi quân trắng tương ứng, Da Luật Ngạn Thác lại đánh một nước cờ bất ngờ, rơi vào “Khứ” ở vị trí đường tám tám, chính là nơi nàng muốn đi bước tiếp theo.

Tần Lạc Y âm thầm kinh ngạc, trong mắt cũng hiện lên một chút ngổn ngang, vội vàng suy nghĩ cẩn thận, sau đó giơ tay đặt quân trắng rơi vào “Khứ” ở vị trí đường năm sáu.

“Coi như không tệ, hừm, tiếc là Y Nhi, nàng đã đi sai nước rồi!” Trong lòng Da Luật Ngạn Thác tỏ ý khen ngợi, bộ dạng bên ngoài lại làm ra vẻ thương tiếc.

Lập tức, bàn tay to của hắn nhẹ nhàng giơ lên, quân cờ màu đen theo chưởng phong, không nghiêng lệch rơi xuống “Khứ” vị trí bốn năm trên đường đi.

Quân cờ đen bay lên thành hình xoắn ốc, bắn ra tự nhiên, khó có thể tìm kiếm, quân cờ đen bay cao quanh co giữa không trung, rơi xuống nhưng vẫn có thể chính xác như vậy, loại công phu ám khí này, thật khiến con người ta phải kinh hãi.

Không chỉ có Tần Lạc Y, ngay cả Da Luật Bội tập võ từ nhỏ cũng rất là khâm phục.

Tần Lạc Y không nhịn được cười: “Trước không đường đi, phía sau lại có truy binh, chính cũng không phải, tà cũng không phải, vậy cũng khó khăn quá!” Nói xong, quân trắng vung lên rơi vào dưới “Bình” ở vị trí đường ba chín!

“Y nhi, nàng thua!” Lời nói điên cuồng của Da Luật Ngạn Thác lại lần nữa vang lên, ngay sau đó một quân cờ đen vững vàng rơi vào “Bình” ở vị trí ba chín trên đường.

Tần Lạc Y hít một hơi lạnh, kinh ngạc nhìn toàn bộ bàn cờ, thật sự thua, nam nhân trước mắt này — vậy mà phá giải được ván cờ này!

“Muốn giải thử ván cờ, đầu tiên phải biết từ bỏ, sau đó sẽ thu lại được, ta nói không sai chứ Y Nhi?” Da Luật Ngạn Thác tà mị cười, nhưn mày ra vẻ đắc ý.

Không sai, chính là đạo lý này, có bỏ mới có lại được, nhưng, đạo lý đơn giản như vậy, lại có mấy người có thể hoàn toàn hiểu được?

Vậy mà Da Luật Ngạn Thác hiểu được, nàng chưa từng nghĩ một

người có tính cách khắc nghiệt như lại suy nghĩ sâu sa đến vậy.

“Ta thua, chàng nói đi, muốn ta làm gì?” Tần Lạc Y tâm phục khẩu phục nói.

Da Luật Ngạn Thác nhẹ nhàng cười: “Rất đơn giản, vào ngày mừng thọ Hoàng hậu, nàng phải theo ta tiến cung!”

Quyển 12 - Chương 1: Yến tiệc sinh thần

Vốn nghĩ có thể cùng quân vương sống đến bạc đầu

Tình thân tình ái khó có thể vẹn toàn

Bất chợt tạo hóa trêu đùa con người

Một bóng hồng nhan nhiều bạc mệnh

Đau lòng, tan nát đâu chỉ nơi con tim

Duyên mỏng, duyên sâu do trời định

Chỉ nguyện kiếp này cũng nhau đau khổ

Đổi lại kiếp sau tiếp tục làm uyên ương.

☆☆☆☆☆☆☆☆

Ngày sinh thần của Hoàng hậu có thời tiết khá đẹp, vừa đúng vào mùa hoa đào đến, từng cánh hoa bay lượn đầy trời hòa thêm ánh nắng tươi sáng ấm áp, vạn vật dường như cũng có sinh mệnh, thêm niềm hi vọng.

Toàn bộ hoàng cung vui sướng, hân hoan, cả ngày múa hát không ngừng, đều là vì chào mừng sinh thần của Hoàng hậu, buổi tối, yến tiệc chúc mừng ngày sinh của Hoàng hậu chính thức bắt đầu.

Trước tiên, văn võ bá quan cung chúc Hoàng hậu nương nương có ngày sinh thần vui vẻ, may mắn, các lễ vật quý báu, kì trân dị bảo thế gian đều được từng người từng người dâng lên, mỗi người của dòng dõi hoàng tộc đều đồng thời quỳ trước đại điện.

Hoàng đế Da Luật A Bảo Cơ gật đầu, mỉm cười, mà Hoàng hậu ở bên cạnh cũng mang bộ dạng tươi cười của bậc mẫu nghi thiên hạ.

“Đông Lâm Vương đến...” Thị vệ lớn giọng hô.

Chúng quần thần lập tức an tĩnh lại, toàn bộ cung điện ngoại trừ âm thanh ca múa mừng cảnh thái bình, đều cực kì im lặng.

Trên cung điện, bóng dáng cao lớn của Da Luật Ngạn Thác xuất hiện, bộ dạng tươi cười không câu nệ, nịnh hót, bên người hẳn là Tần Lạc Y một thân bạch y phiêu dật.

Chỉ thấy Da Luật Ngạn Thác không đeo mũ bạch ngọc khắc dấu hiệu của bộ tộc Da Luật, đai lưng dùng tơ tằm đen buộc lại, mào kiếm đẹp như tranh vẽ, tóc mai bay bay.

Tay áo hẹp đen tuyền làm từ da lông viền ánh vàng kim mở rộng, cổ tay áo cũng lấy sợi vàng kim buộc lại, đai lưng đeo ngọc bội, bên trên vai trái choàng một tấm lông chồn, tóc vấn lên cao theo phong thái của bộ tộc Da Luật.

Dáng người cao ngất, thẳng tắp, tuấn lãng, lại tỏa ra khí thế của bậc vương giả!

Mà vốn dĩ áo choàng trên người hẳn giờ phút này lại đang ở trên người Tần Lạc Y, ở giữa vạt áo được khảm đầy trân châu quý báu.

Chỉ đơn giản là như thế thôi, mọi người cũng hiểu, nữ tử này là của

hắn!

“Da Luật Ngạn Thác thỉnh an Hoàng thượng, Hoàng hậu, chúc Hoàng hậu có ngày sinh thần vui vẻ, may mắn, hồng phúc tề thiên!” Da Luật Ngạn Thác tiến lên phía trước, hơi hạ thấp người, thanh âm trầm thấp, không nhanh không chậm vang lên.

Mà Tần Lạc Y cũng chỉ hơi cúi người xuống hành lễ, nếu không phải vì bại trận dưới tài đánh cờ của Da Luật Ngạn Thác, nàng sẽ không tới nơi này chúc thọ Hoàng hậu gì đó đâu!

Hoàng thượng nhếch mép, cười: “Tốt, tốt, người đâu, ban thưởng ghế ngồi..!”

“Tạ ơn Hoàng thượng!”

Da Luật Ngạn Thác ngay ngắn ngồi trên ghế tựa, lập tức ra hiệu Tần Lạc Y ngồi xuống cạnh mình.

Sau khi hai người ngồi vào chỗ của mình, một loạt những âm thanh ngọt ngào, vui sướng của nữ nhân truyền từ trên đại điện xuống. Ngay sau đó, một nữ tử Khiết Đan thân hình đầy đặn, mang theo mùi hương nồng đậm bổ nhào lên người Da Luật Ngạn Thác.

“Ngạn Thác biểu huynh, Thiên Bái rất nhớ huynh, thời gian dài như vậy cũng không thấy huynh đến thăm người ta một chút!” Tiếng cười quyến rũ của nữ nhân vang lên, toàn bộ thân thể phía trên đều dán lên trên ngực hắn, thanh âm như hoa, ngọt như thứ kẹo đường phổ biến.

“Thiên Bái?” Lòng mày Da Luật Ngạn Thác cau lại, đáy mắt nhàn nhạt hiện lên vẻ không kiên nhẫn.

Ánh mắt tinh tường tùy ý đảo qua người nữ nhân ngồi ngay ngắn bên cạnh, thế nhưng phát hiện ra nàng vẫn lạnh lùng như cũ, đôi mắt không hề gợn sóng dù chỉ một chút, đáy mắt hẩn tối sầm lại, sắc mặt cũng có chút trở nên lạnh lẽo.

Mà Tần Lạc Y lúc này lại hết sức ngạc nhiên khi nhìn thấy nữ tử này! Thiên Bái? Tiêu Thiên Bái! Khi mới vào Vương phủ, nàng có gặp qua nữ tử có dũng khí lại nhiệt tình này!

Hôm nay, nàng ta cũng giống như thế, váy áo làm từ tơ tằm đỏ thẫm, cổ áo rất thấp, lộ ra bộ ngực đầy đặn, nở nang, khuôn mặt tựa như hoa sen nở rộ, lông mày như lá liễu, ánh mắt so với hoa đào còn thập phần câu dẫn lòng người hơn.

Nước da nàng ta không trắng nõn như người Hán, mà có màu mật ong, đầu gối đầy châu ngọc phát ra ánh sáng chói mắt, đôi môi đỏ tươi hơi nhếch lên.

Đáy lòng Tần Lạc Y không khỏi cảm thán, nữ nhân Khiết Đan sao có thể chịu rét lạnh như vậy, tuy rằng hiện tại là ngày xuân ấm áp nhưng ăn mặc phong phanh, ít ỏi như vậy, thật đúng là muốn đưa toàn bộ khuôn ngực đầy đặn đó ra mà!

Nàng ta không lạnh?

Tần Lạc Y đang lúc nghĩ như vậy, nhưng lúc nhìn nữ tử này như kẹo đường dính chặt trên người Da Luật Ngạn Thác thì lập tức trong lòng dâng lên ngọn lửa ghen tuông cực lớn!

“Thiên Bái, không được náo loạn!” Hoàng hậu Thuật Luật Bình bình thản giữ phép tắc trách mắng.

Tiêu Thiên Bái bấu môi, lưu luyến rời khỏi người Da Luật Ngạn

Thác, chuyển tầm mắt sang Tần Lạc Y ngồi bên cạnh, ánh mắt đột nhiên vô cùng lạnh lẽo, thế nhưng nàng ta lại có tư cách ngồi bên cạnh huynh ấy!! Quả thật là quá ghê tởm rồi, không chỉ có như vậy, thậm chí nàng còn nghe nói, Ngạn Thác biểu huynh đã sửa xong Tây Sương biệt uyển để nữ nhân này vào ở!

Quả thật là chuyện cười, nàng ta chỉ là một nữ nhân người Hán thấp kém, hèn mọn vậy mà cũng muốn được Ngạn Thác biểu huynh sủng ái, thậm chí ngay cả ngôi lên chiếc ghế Vương phi sao?

Hiển nhiên Hoàng hậu đã phát hiện ra không khí trong đại điện đang dậy sóng, kì thật bề ngoài hôm nay là chúc mừng đại thọ nhưng cũng ngầm thúc đẩy sự tình của Da Luật Ngạn Thác cùng Tiêu Thiên Bái, về phần nữ nhân người Hán Tần Lạc Y kia, nếu như Thác nhi yêu mến, thì cũng có thể nạp nàng làm Tần phi.

Nghĩ đến đây, bà khẽ cười, lạnh lùng nói với Tần Lạc Y: “Tần cô nương, người thân là thần y bên người của Đông Lâm Vương, có phát hiện ra thân thể Thác nhi có gì không ổn không?”

Quyển 12 - Chương 2: Túy ông chi ý (1)

(1) Ý không ở trong lời nói, có dụng ý khác

Lạc hoa dĩ tác phong tiền vũ, hựu tống hoàng hoa vũ

Hiếu lai đình viện bán tàn hồng, duy hữu du ti thiên trượng điều tình không.

Ân cần hoa hạ đồng huê thủ, canh tấn bôi trung tửu.

Mĩ nhân bất dụng liễm nga mi, ngã diệc đa tình, vô nại tửu lan thì!

(Phần thơ xin phép được giữ nguyên convert)

☆☆☆☆☆☆☆☆

Tần Lạc Y không ngờ Hoàng hậu sẽ hỏi vấn đề này, nàng hơi ngần ra, sau đó đứng dậy, chậm rãi đáp: “Đông Lâm Vương từ nhỏ tập võ, hai đường kinh mạch Nhâm Đốc (2) trước đây rất lâu đã được khai thông, vì vậy, thân thể hẳn vô cùng khỏe mạnh!”

(2) mạch Nhâm: thuộc Âm, phía trước thân ngực và bụng. Mạch Đốc: thuộc Dương, phía sau lưng chạy qua đỉnh đầu

“Y thuật của Tần cô nương luôn luôn cao minh, thậm chí còn có thể cải tử hoàn sinh, biết trước được sinh tử, về sau cho dù Tiêu công chúa gả vào Vương phủ cũng có Tần cô nương dùng mọi cách chăm sóc, bản cung cũng an tâm!” Hoàng hậu mặt ngoài không biểu lộ gì

nhưng lại ngẫm nói ra ý nghĩ của mình.

Thần sắc trên nét mặt Tần Lạc Y vẫn thản nhiên như cũ, thân mình lại hơi có chút ngẩn ra, tuy rằng trên mặt nàng vẫn tỏ vẻ nhàn nhạt, thờ ơ, nhưng chỉ có nàng biết rõ nội tâm mình dậy sóng.

Da Luật Ngạn Thác muốn thành thân?

Thần sắc trong đáy mắt tối sầm xuống, trái tim tựa như bị một bàn tay to lớn tàn nhẫn liên tục nhào nặn, vỡ thành từng mảnh, đau đớn, buốt nhức vô cùng

Da Luật Ngạn Thác nheo đôi mắt hẹp dài sắc bén nhìn kỹ người nữ tử trước mặt, khi nghe thấy lời nói phía sau của Hoàng hậu, trong lòng tự nhiên là không vui nhưng nhìn về mặt giật mình tựa như suy sụp của Tần Lạc Y, ở trong mắt, trong tâm hần lại đột nhiên sáng tỏ.

Biểu tình luôn luôn thâm trầm hiếm khi lộ ra bộ dạng vui mừng, hứng thú.

“Ta nghĩ Hoàng hậu đã nghĩ sai hai chuyện!” Da Luật Ngạn Thác chậm rãi đứng dậy, mở miệng nói, âm thanh trầm ổn giống như đá dày, nặng nề mà áp bách lòng người.

Nụ cười bên khóe môi càng thâm thúy sâu xa: “Thứ nhất, Y nhi là thần y của ta, nói cách khác nàng chính là người của ta, nàng chỉ có thể chăm sóc thân thể một người là ta mà thôi, thứ hai, mấy ngày trước Y nhi đã vào ở Cúc Tình Hiên, à, quên mất không nói cho các vị, Cúc Tình Hiên lúc trước chính là Tây Sương biệt uyển, ta giải thích như vậy, chư vị hần là đã hiểu rồi chứ?!”

Vừa dứt lời, bàn tay của Da Luật Ngạn Thác đồng thời cầm lấy bàn tay bé nhỏ của Tần Lạc Y, tuyên bố quyền sở hữu nàng với mọi

người trong đại điện.

Trong đại điện thoáng chốc yên tĩnh, chỉ có thể nghe thấy thanh âm hút khí, âm thanh ở xung quanh hần vừa mới chuẩn bị cất lên lại vội vàng nín thở, khẩn trương rút lui.

Trong đôi mắt đen trắng rõ ràng của Tần Lạc Y, tựa hồ phải chặn lại những giọt nước trong hốc mắt, mang đầy áp kinh ngạc cùng sửng sốt khi nhìn sườn mặt khô ngô tuần tú của Da Luật Ngạn Thác.

Hần cứ như vậy, cao ngạo đứng trên đại điện, ngũ quan hờ hững như được thợ điêu khắc tỉ mỉ chế tác một cách sâu sắc, khế cụp mắt, ngạo nghễ liếc nhìn chung quanh bằng nửa con mắt, thân hình to lớn thẳng tắp cũng không nhúc nhích.

Tâm nàng trở nên ấm áp, mà bàn tay nhỏ bé vốn lạnh lẽo cũng theo độ ấm bàn tay của hần trở nên nóng rực.

“Thác nhi, hần là con nên hiểu, với tư cách là người của Hoàng tộc Khiết Đan chỉ có thể thành thân với dòng tộc Tiêu thị, sao con có thể đem Tây Sương biệt uyển đưa cho người ngoài?” Da Luật A Bảo Cơ quả thực nhin không được nữa rồi, lớn giọng trách mắng.

“Hoàng thượng, Tây Sương biệt uyển cũng không phải là vào tay người ngoài, nơi đó từ lúc ban đầu đã nên thuộc về Y nhi.” Giọng nói lạnh nhạt, cứng rắn lại một lần nữa vang lên, không kiêu ngạo không siểm nịnh, bên trong còn tồn tại khí thế không thể nào ngăn cản được.

Tần Lạc Y nhíu mày, Tây Sương biệt uyển? Cũng chẳng qua chỉ là một nơi ở mà thôi, vì sao bọn họ lại tranh chấp như vậy chứ? Hơn nữa vẻ mặt của mọi người xung quanh lại kì lạ như vậy, khi nghe thấy nàng vào Tây Sương biệt uyển thì nét mặt lại quái lạ, không sao

nói rõ được.

Bổng chốc bàn tay đang nắm run lên, lập tức liền bị bàn tay to lớn của Da Luật Ngạn Thác mạnh mẽ bao lấy.

“Thác nhi, con...” Hoàng thượng có chút chán nản, lên tiếng.

Hoàng hậu Thuật Luật Bình mang vẻ mặt bình thản cười cười, ý bảo Da Luật A Bảo Cơ hãy yên tâm, chớ nóng nảy, bà nhẹ giọng mở miệng: “Thác nhi, bản cung hiện tại muốn biết, một khối bản đồ cuối cùng của Bột Hải Quốc đến tột cùng là đang trên người ai? Là Tang Tấn đã chết rồi kia hay người được con nói lỏng mà chạy thoát, Tang Trọng Dương? Hoặc là.....ngay trên người Tần cô nương?”

Giọng nói của bà tuy nhỏ, nhưng đầu đề câu chuyện đã chuyển hướng, khiến cho đáy mắt Da Luật Ngạn Thác càng thêm âm u, lạnh lẽo.

“Thế nhưng Hoàng hậu lại hoài nghi người của ta?” Ánh mắt kia tràn ngập ma tính cướp đoạt, căn bản không thuộc về loài người.

Hoàng hậu Thuật Luật Bình hiển nhiên bị ánh mắt của Hoàng chất đê xuống, tuy rằng Da Luật Ngạn Thác đúng là văn bối của mình, nhưng cách làm việc của hắn luôn luôn quái đản, tính tình lãnh đạm thâm trầm, mặc dù bà biết rõ hắn cũng sẽ không lợi dụng binh quyền trong tay làm phản nhưng tất cả mọi chuyện phải đề phòng mới tốt.

“Chiến Thần”, tên này cũng không phải do hắn tự phong, tuy Da Luật Ngạn Thác đúng là người dưới một người trên vạn người, nhưng đức hạnh cùng uy danh của hắn đã truyền khắp nước Khiết Đan, mọi người nói Đông Lâm Vương là yêu ma đầu thai, đúng là “Chiến Thần”, từ nhỏ đã thích chiến đấu, chinh phục phản loạn, mỗi một tấc đất hắn đi qua, tuyệt đối phải lẫn tránh chỉ vì sợ kiếp máu tanh, tai

họa kéo dài.

Từng địa phương, nơi nơi đều lưu truyền chỉ cần nghe tới truyền kì cùng trận chiến của Đông Lâm Vương, kẻ khác sẽ phải sợ hãi, mất hồn mất vía.

Nguyên nhân hẳn nông cuồng không nịnh hót, không cầu nệ chính là ở chỗ đó.

Trong lòng Tần Lạc Y nơm nớp lo sợ, đến hoàng cung hai lần nhưng lần nào cũng khiến nàng nảy sinh cảm giác lo lắng như vậy, giống như mọi đầu mũi nhọn đều hướng về chính mình!

Bọn họ vẫn là chưa từ bỏ ý định kia, tấm bản cuối cùng hé ra nơi chôn giấu kho báu.

“Thác nhi, con hẳn là nên hiểu rõ kho tàng của nước Bột Hải có thể hưng thịnh gốc rễ, thì vận mệnh nước Khiết Đương chúng ta cũng sẽ thế, nhưng con lại chậm chạp không tìm được tấm bản đồ cuối cùng, kêu trầm lấy lí do gì phong con là Vương của nước Bột Hải đây? Lễ nào con thật sự muốn số mạng trầm và hoàng tử Da Luật Bội vẫn tạm quản ở nơi đó sao?”

Trong giọng nói của Hoàng thượng chất chứa nồng đậm lo lắng và khuyên nhủ.

“Hoàng thượng, bản đồ nơi giấu kho báu, ta sẽ cho người một câu trả lời thuyết phục, về phần dân quân nổi loạn ta cũng có thể giúp người bình trị, nhưng chỉ có một chuyện không được, đó chính là trừ Y nhi, ai cũng không có tư cách bước vào Tây Sương biệt uyển!”

Thân mình cùng sắc mặt Da Luật Ngạn Thác nhanh chóng nghiêm nghị, âm thanh lại càng lãnh khốc giống như tiếng gọi tử thần từ địa

ngực

Quyển 12 - Chương 3: Cơ phần nô chấn động đại điện

Trong một mảnh xuân sắc phồn hoa, tiếng sáo trong vầng thái dương, bắt đầu một giấc mộng khó khăn.

Tự mình hồi tưởng lại phong cảnh nước non xa xăm, chưa từng thành đôi uyên ương.

Quay đầu hồi tưởng lại, lời nói an ủi, từng chút từng chút tích tụ, đều là thâm tình mật ý.

Không luyến tiếc hoa, mưa trước mắt, nguyện hóa điệp bay đến nơi chân trời quá khứ

☆☆☆☆☆☆☆☆

“Thác nhi....” Hoàng thượng Da Luật A Bảo cố nén cơn lửa giận trong lòng, uy nghiêm lên tiếng: “Hôm nay là ngày vui sinh thần của Hoàng hậu, hi vọng con có thể hiểu được chức trách hòa thân trong Hoàng tộc của bản thân là không thể tránh khỏi!”

Ngay sau đó, đôi mắt nghiêm khắc đảo qua khuôn mặt lãnh đạm, kiên định của Da Luật Ngạn Thác, rồi quay đầu nhìn Hoàng hậu, Hoàng hậu mỉm cười gật đầu một cái.

Trong lòng Da Luật Ngạn Thác lập tức dâng lên dự cảm không lành, bàn tay to lớn đột nhiên nắm chặt lại.

Da Luật A Bảo Cơ nhìn Da Luật Ngạn Thác, lại một lần nữa mở

miệng: “Trẫm đã quyết định gả Công chúa Tiêu Thiên Bái cho Đông Lâm Vương Da Luật Ngạn Thác, lập Công chúa làm Vương phi! Bảy ngày sau lập tức thành thân, trong thời gian này, lệnh Tần Lạc Y làm nữ thần y bên người Tiêu Công chúa, tùy thời có thể vào hoàng cung!”

Thánh chỉ vừa đưa ra như thuốc nổ oanh tạc, hoàn toàn làm Da Luật Ngạn Thác khiếp sợ, mà tâm tư của Tần Lạc Y cũng vì tin tức trên làm cho cả kinh, trái tim tan nát!

Khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ ngay lập tức trở nên tái nhợt, bên ngoài rõ ràng là ánh nắng tươi sáng nhưng toàn thân nàng lại cảm thấy lãnh lẽo vô cùng, nàng ngẩng đầu lên, nhìn Da Luật Ngạn Thác bên cạnh, trên gương mặt lạnh lùng hoàn mỹ như được điêu khắc kia, một chút biểu tình đều không có.

Đang lúc nàng thương tâm, ảm đạm, thì hơi ấm trên tay thoáng chốc tăng thêm một tầng, nàng liều mạng cắn môi, hạ mắt nhìn bàn tay to lớn kia đang cầm chặt đôi tay nhỏ bé của mình.

Mạnh mẽ như vậy, không xa không rời như vậy.

Da Luật Ngạn Thác rất nhanh khôi phục lại vẻ cuồng ngạo, lạnh nhạt, hắc thản nhiên mở miệng, nói: “Hoàng thượng rất rõ ràng quyết định của ta, mong rằng Hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban!”

Giọng nói đúng mực, không sợ hãi hay có bất kì gợn sóng nào, kiên định mà vững vàng.

“Thác nhi, đây là Thánh chỉ!” Âm thanh uy nghiêm của Da Luật A Bảo Cơ vang lên, từ giọng nói có thể nghe ra cơn tức giận ẩn nhẫn trong đó.

Toàn bộ người trong đại điện đều nín thở, căng thẳng nhìn Hoàng thượng và Da Luật Ngạn Thác.

Bầu không khí lập tức ngưng trọng, tựa như bị một tấm vải bố dày quấn lấy, khiến kẻ khác phải thở gấp, khẩn trương đến cực điểm.

Khóe môi không có độ ấm của Da Luật Ngạn Thác chậm rãi nhếch lên, hắn cũng đồng thời cố nén thịnh nộ trong lòng, lần thứ hai không dao động lên tiếng: “Thỉnh xin Hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban!”

Toàn thân hắn tỏa ra cơn chấn động điên cuồng.

“Thác nhi, con quá càn rỡ! Dám không đặt Thánh chỉ vào mắt!” Da Luật A Bảo Cơ vì tức giận mà vỗ mạnh lên tay vịn của ghế rồng.

Thật ra, ông biết rõ Hoàng thất Da Luật Ngạn Thác này vẫn không bao giờ khiến mình bớt lo, ai biết được hắn trước mặt bao quần thần tại đây lại không giữ cho ông một chút thể diện nào!

Đại hoàng tử Da Luật Bội nhìn thấy Phụ hoàng đã tức giận như vậy, vội vàng tiến đến cạnh Da Luật Ngạn Thác, nói khẽ: “Vương huynh, chẳng lẽ huynh thật sự muốn kháng chỉ sao, chúng ta là dòng họ Da Luật, vốn không có quyền lựa chọn đối tượng kết hôn, đạo lý này Vương huynh hẳn là phải hiểu rõ nhất!”

Trên khuôn mặt tuần dật của hắn tràn đầy vẻ sốt ruột và lo lắng.

Da Luật Ngạn Thác giương đôi mắt ngông cuồng lên, nhìn Da Luật Bội, sau đó con ngươi đảo qua Hoàng thượng cùng Hoàng hậu phía trên đại điện, thanh âm trầm thấp, âm u lần nữa vang lên: “Vương phi chỉ có một, đó là Tần Lạc Y!”

Ngũ khí nghiêm nghị bao hàm cơn thịnh nộ vang vọng khắp đại điện khiến cho người khác phải khiếp sợ, lại càng làm cho Tần Lạc Y kinh hoàng.

Những giọt nước trong hốc mắt nàng hàm chứa vẻ không thể tin nổi cùng kinh ngạc, nhìn đến sườn mặt cứng rắn của hắn, hắn.....đang nói cái gì vậy?

“Con....” Da Luật A Bảo thiếu chút nữa vì tức giận mà hôn mê, ngón tay chỉ vào Da Luật Ngạn Thác không ngừng run rẩy.

Mà Tiêu Thiên Bái đứng ở một chỗ khác trong đại điện thì nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn Tần Lạc Y, nàng hận không thể ngay lập tức tiến lên nắm vằm nữ nhân kia thành từng mảnh.

Nàng ta chỉ là một nữ nhân người Hán thấp kém, dựa vào cái gì có thể nhận được sự sủng ái của biểu huynh chứ?

Da Luật Bội thì kinh hãi không thôi, hắn biết rõ Vương huynh đối với Tần Lạc Y sủng ái, nuông chiều nhưng không nghĩ tới hắn có thể chấp nhất, thương yêu nàng đến như vậy.

Mà Hoàng hậu sau khi thấy tình trạng như vậy, biết rõ nếu cứng rắn dồn ép chuyện này thì tình cảnh sẽ càng trở nên trầm trọng, vì thế bèn khẽ cười: “Hoàng thượng, hôm nay là sinh thần của bản cung, hay là dừng việc bàn bạc đại hôn của Thác nhi lại, để suy tính kĩ hơn rồi tính tiếp cũng không muộn!”

Con tức giận của Da Luật A Bảo Cơ dần dần được ép xuống, không nói đến nữa.

Da Luật Ngạn Thác thấy tình hình như vậy, biết rõ ở lại thêm nữa cũng không có ý nghĩa gì, vì thế bèn tiến lên một bước, nói: “Hoàng

thượng, Hoàng hậu, hy vọng sẽ không vì duyên cớ quấy rối của Thác nhi mà làm ngày đại thọ mất vui, Thác nhi xin cáo lui!”

Nói xong, hơi hạ thấp người, sau đó xoay người.

“Vương huynh....đi như vậy không được tốt lắm!” Da Luật Bội nhẹ giọng ngăn cản.

“Nói nhiều!” Mi tâm Da Luật Ngạn Thác nhíu lại, không để ý đến quần thần trên đại điện, chột vươn tay giữ chặt Tần Lạc Y, đi ra khỏi đại điện.

Tần Lạc Y hơi sửng sốt, quên cả thu tay lại, đôi chân bị bó buộc cũng không tự chủ đi về phía trước.

Nàng cúi đầu, nhìn thấy bàn tay nhỏ nhắn của mình được đôi bàn tay hữu lực rám nắng của hắc mạnh mẽ nắm chặt lấy.

Tay hắc vừa lớn vừa ấm áp, dưới lòng bàn tay là những vết chai thô ráp, sần sùi, cọ sát trong đôi tay hắc cảm đó, dường như có một cảm giác tê dại xuyên qua lồng ngực nàng, chạy thẳng vào tim...

Trong lòng nàng được như một luồng khí hạnh phúc bao quanh, trên gò má lập tức nóng bừng, hiện lên một mảnh đỏ ửng.

Bóng dáng cao lớn, nhỏ xinh của hắc và nàng lưu lại cho mọi người một hình bóng vô cùng xứng đôi.

Quyển 12 - Chương 4: Cuồng nịnh chi thể (1)

(1) Ý chỉ hiện tượng, xu thế điên cuồng, ăn nói hùng hồn

Thiên niên nan tảo túc thế duyên,

Hồn khiên mộng triền miên.

Trần hoàn tửu túy bồng thái chí,

Tiền nhân nan tiêu tạc nhật kim sai thệ.

Sầu tình li tự hóa lãnh lộ,

Hàn song điêu bách thụ.

Liễu vũ oanh phi kiều ảnh quỳnh,

Chỉ tán nan già xuân vũ thấp kiều dung.

(Phần thơ xin phép được giữ nguyên convert)

☆☆☆☆☆☆☆☆

Tần Lạc Y ngơ ngác bị Da Luật Ngạn Thác kéo đi, giờ phút này nàng có thể cảm thấy rõ ràng hẳn có bao nhiêu tức giận.

Toàn bộ thị vệ bên trong đình viện nhìn thấy vẻ mặt u ám, nghiêm nghị của Da Luật Ngạn Thác đều vô cùng cả kinh, vội vàng quỳ lạy

hành lễ.

Đang lúc Tần Lạc Y cho rằng hắn sẽ tiếp tục đi như vậy, thì thân thể cường tráng của Da Luật Ngạn Thác đột nhiên dừng lại.

“A....” Ngay lúc Tần Lạc Y tưởng là sẽ phải đâm vào bức tường thịt kia, thì một bàn tay lập tức ôm lấy nàng.

Nàng kinh hãi thở gấp, lập tức ngẩng đầu lên, không kịp phòng bị liền đụng phải đôi mắt sâu hun hút như biển sâu của Da Luật Ngạn Thác, đôi con ngươi kia tồn tại sự yêu thương, đau lòng không thể che giấu.

“Y nhi, đáp ứng ta, về sau bất luận xảy ra chuyện gì, cũng không được rời khỏi ta!” Toàn thân Da Luật Ngạn Thác như căng ra, hắn đưa ra mệnh lệnh, vẻ mặt nghiêm túc thay thế cho sự cuồng loạn cùng lạnh lẽo ban nãy.

Không biết vì sao, khi Tần Lạc Y nhìn vẻ mặt đáng sợ của hắn nhưng tâm lại cảm thấy thật ấm áp, nàng không hề sợ hắn lạnh lùng hay sợ hãi vì không nắm bắt được tâm tư của hắn.

Đôi mắt trong suốt của Tần Lạc Y như dòng nước suối thanh mát nhất trên khoảng không của núi sâu, như mặt hồ nhỏ nhẹ nhàng lay động, nàng ôn nhu gật đầu, nhìn thấy đường cong nơi khuôn mặt vốn lạnh nhạt của nam tử kia bắt đầu trở nên mềm mại, ý cười bên bờ môi trợn nhẵn đầy cương quyết và bướng bỉnh, lòng của nàng cảm thấy được lấp đầy và an toàn.

Giờ phút này, nàng đã hiểu rõ tâm tư của bản thân, nàng yêu hắn! Nhất định sẽ không chùn bước trước Hoàng quyền mà tiếp tục yêu hắn!

“Chúng ta hồi phủ!” Giọng nói của Da Luật Ngạn Thác như gió càn

hoa lay động theo gió, như nguồn nước suối đầu nguồn quán quít, bao lấy cả trái tim nàng.

Hai người nhìn nhau cười, rồi lại dắt tay nhau đi về phía cửa cung.

Gió, nhẹ nhàng thổi qua, những cánh hoa đào nở rộ nhẹ nhàng rơi xuống phía sau họ, hạ trên bả vai cường tráng của Da Luật Ngạn Thác, sau đó lại xoay chuyển rồi rơi xuống phía trên nền váy trắng của Tần Lạc Y....

“Da Luật Ngạn Thác, huynh đứng lại!” Một đạo âm thanh chói tai đột ngột vang lên, phá vỡ bức tranh tuyệt đẹp này.

Thân thể Tần Lạc Y hơi sửng lại, lông mày của Da Luật Ngạn Thác đột nhiên cau lại, lạnh lùng xoay người, khi thấy rõ người đang đứng cách đó không xa chính là Tiêu Thiên Bái đuổi theo họ thì ánh mắt càng trở nên lạnh lẽo, nhu tình trên mặt ngay lập tức biến mất.

Tiêu Thiên Bái nhìn thấy khuôn mặt rét lạnh của Da Luật Ngạn Thác, tâm đột nhiên run lên một cái, thật ra, nàng vừa mới thầm nghĩ phải ngăn cản bọn họ rời đi, không nghĩ tới sẽ buột miệng gọi tên của hắn như vậy, vì những người hiểu biết về Đông Lâm Vương, đây chính là điều kiêng kị!

Dưới cái nhìn chăm chú, lạnh lẽo như đao của hắn, Tiêu Thiên Bái bất chấp khó khăn, tiến lên: “Ngạn Thác biểu huynh, huynh không thể cùng nữ nhân người Hán ti tiện này ở cùng một chỗ!”

Nàng cất giọng ghen ngào. Da Luật Ngạn Thác này phải là nam nhân của nàng, có thể gả cho hắn đó là tâm nguyện từ nhỏ của nàng, sao có thể để cho một người nữ nhân nho nhỏ đó đoạt mất, mỗi lần nàng nghĩ đến liền cảm thấy bị bức bối vô cùng.

Nàng không thể tha cho ả, nhất định không thể tha thứ được!

“Thiên Bái, lá gan của muội càng ngày càng lớn rồi đấy, còn dám dạy ta phải làm như thế nào sao?” Thanh âm của Da Luật Ngạn Thác vang vọng toàn bộ hành lang, đình viện, sắc mặt nhanh chóng trở nên vô cùng lạnh lẽo!

Không chỉ Tiêu Thiên Bái, ngay cả Tần Lạc Y bên người hắn cũng không tránh khỏi khế rùng mình.

Vì sao lại cảm thấy nam nhân này rất an toàn chứ? Hắn rõ ràng là một nam nhân nguy hiểm, trời sinh lạnh lùng, quả quyết.

Chỉ vì nàng mà trở nên ôn nhu, mềm mại, không phải sao? Nghĩ đến đây, Tần Lạc Y cảm thấy khóe mắt giật giật.

“Chẳng lẽ muội nói sai sao, biểu huynh, huynh chớ quên, phụ thân muội là thống lĩnh của mười vạn tộc binh, ngay cả Đường kim Hoàng thượng còn phải nể phụ thân muội ba phần, hôm nay, huynh lại ở trên đại điện ngang nhiên kháng chỉ hối hôn, chẳng lẽ huynh không sợ cứ như vậy quay về sẽ gặp họa lớn hay sao?”

Tiêu Thiên Bái dù sao cũng là Công chúa hoàng thất, do đó ngôn từ cũng tự nhiên hùng hổ dọa người, cho dù trong lòng đã sợ muốn chết, nhưng vẫn còn to gan đáp trả.

Tuy nhiên, nàng cảm thấy bản thân sai lầm rồi, thực sự là sai lầm, Da Luật Ngạn Thác luôn là nam nhân không thể bị bất luận kẻ nào uy hiếp, nhất là người càng ương ngạnh hắn lại càng cứng cỏi.

Quả nhiên, sau khi nghe những lời Tiêu Thiên Bái nói, con người của Da Luật Ngạn Thác đột nhiên trở nên băng lãnh vô cùng, ngữ khí cùng sừng mặt hoàn mỹ của hắn đã không còn độ ấm, tựa như khối

băng trong ngày đông lạnh lẽo.

“Trở về chuyển lời với phụ thân muội, tốt nhất an phận thủ thường một chút, nếu không, không chỉ mười vạn tộc binh, cho dù là nhiều hơn gấp bội, Bản vương cũng không để vào mắt!”

Nói xong, lạnh lùng đảo qua khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Tiêu Thiên Bái, hừ lạnh một tiếng, sau đó bàn tay to lớn lại lần nữa nắm chặt đôi tay của Tần Lạc Y, đi về phía cửa cung.

Hôm nay, hẳn thật sự không có tâm tình tiêu khiển với Tiêu Thiên Bái.

Tần Lạc Y ở bên cạnh vừa đi vừa quay đầu: “Tiêu Công chúa, nàng ấy...”

Nàng nhìn sắc mặt trở nên tái nhợt của Tiêu Thiên Bái, có một chút lo lắng.

“Không cần lo cho nàng ta, chúng ta đi!” Da Luật Ngạn Thác trầm giọng nói, cũng không quay đầu lại.

Khuôn mặt Tiêu Thiên Bái tức giận đến mức biến dạng, trong lòng che dấu một cỗ đồ kị cực lớn, nàng cuồng loạn, hô lớn: “Huynh nhất định sẽ hối hận, ta nhất định sẽ cho các ngươi phải hối hận! Tần Lạc Y, ngươi đừng cho rằng chính mình vào được Cúc Tình Hiên thì có thể trở thành Vương phi, ta sẽ không để cho ngươi đạt được mục đích!”

“Náo loạn đủ chưa!?” Da Luật Ngạn Thác lạnh lùng xoay người, lớn tiếng gầm lên, nếu như không phải có Tần Lạc Y bên người, hẳn thật muốn tiến lên bóp chết nữ nhân kia.

Trong cơn thịnh nộ, hắn không chút mảy may trông thấy Tần Lạc Y phía sau hắn, khuôn mặt của nàng ngày càng tái nhợt.....

Nàng cuối cùng cũng hiểu rõ, bước vào ở trong Cúc Tình Hiên mang hàm ý gì rồi!

Da Luật Ngạn Thác muốn thành thân với nàng, muốn nàng làm Vương phi?

Quyển 12 - Chương 5: Mảnh bản đồ cuối cùng

Ánh trăng dường như càng trở nên tròn hơn, tựa như một chiếc bát màu bạc treo lơ lửng trên không trung, trút xuống ánh sáng mỹ lệ, lẳng lẳng rơi xuống phía trên rừng đào, bên trong rừng trúc của Cúc Tình Hiên, cơn gió nhẹ nhàng lướt qua tựa như bàn tay đang phe phẩy của tình nhân, khiến cho một vòng lại một vòng gợn sóng lăn tăn.

Càng như là tâm tư đang lay động của người tình.

Đêm đã khuya, Tần Lạc Y cũng không ngủ, dung nhan tuyệt mỹ được che lấp dưới tấm màn càng trở nên mơ màng, đôi mắt đẹp như mặt nước mùa thu ngơ ngẩn nhìn chằm chằm sự chuyển động của ánh nến, ánh sáng ảm áp xuyên thấu xuống mặt bàn đang đặt chén thuốc màu đen bên trên.

Mày liễu khẽ động, mái tóc đen dài như thác trút xuống, càng làm dung mạo của nàng hiện lên vẻ thanh lệ, lãnh tuyệt, nhưng lại không thể che đậy được vẻ sầu muộn trong đáy mắt.

Da Luật Ngạn Thác muốn nàng vào Cúc Tình Hiên ở, chính là vì muốn mọi người biết nàng sẽ trở thành Vương phi của hắn sao? Nàng thật sự phải gả cho nam nhân này sao?

Không đúng, trong đầu vang lên câu nói kia của Da Luật Ngạn Thác: "Y nhi, nàng phải vào đây ở, cho dù chỉ ở một ngày thì cũng phải ở trong Cúc Tình Hiên này."

Nàng nhẹ nhàng đề tay lên ngực, trái tim đang đập nhanh bất thường, tựa như muốn nhảy ra ngoài, hàm nghĩa của Cúc Tình Hiền này là vậy sao?

Miễn cưỡng cười khổ một tiếng, nàng và hấn bên nhau nhất định sẽ gặp họa, không phải sao? Không khó tưởng tượng ra, nếu hấn thực sự thành thân với nàng, có thể thấy trước được việc này chắc chắn sẽ dẫn đến một trận sóng to gió lớn.

Tần Lạc Y thở dài một tiếng, nàng đưa tay lên phía trên đầu, rút trâm ngọc xuống, búi tóc đen tuyền, mềm mượt như tơ lụa ngay tức xỏa ra.

Trâm ngọc tỏa ra ánh sáng trong trẻo, tuy rằng mượt mà nhưng lại đậm thẳng vào mắt nàng.

Bên tai tựa hồ còn quanh quẩn bí mật quan trọng mà cha nuôi nói với nàng: "Y nhi, mảnh bản đồ cuối cùng của nước Bột Hải không thể để lại trên người cha nuôi được nữa, cũng không ở trên người Trọng Dương, mà là ở trên người con, nó.....được giấu bên trong cây trâm ngọc trên đầu con!"

Tay Tần Lạc Y đang cầm trâm ngọc thoáng chốc run nhẹ, lúc trước khi Tang đại ca rời đi, nàng liền quyết định giao trâm ngọc cho hấn, thế nhưng hấn đã cự tuyệt, là bởi vì hấn cũng biết tất cả đều đã không thể cứu vãn sao?

Tâm tình đột nhiên trở nên rối rắm.

Cánh cửa bị một đôi bàn tay to đẩy ra, ngay sau đó, ánh nến kéo dài thật dài thân ảnh của nam nhân.

Đôi mắt thâm thúy của hấn hàm chứa ý cười, nhưng khi nhìn đến

chén thuốc màu đen trên mặt bàn thì sắc mặt hắn vốn tràn ngập nhu tình đột nhiên trở nên xanh mét.

"Y nhi, sao nàng lại uống loại thuốc này?" Da Luật Ngạn Thác đột ngột giận dữ hét lên.

Thân thể Tần Lạc Y rung lên, đôi mắt kinh ngạc nhìn cơn thịnh nộ bên trong Da Luật Ngạn Thác, hắn làm sao vậy? Không phải là hắn không cho phép bất kì nữ nhân nào mang thai con của hắn hay sao?

"Ai cho nàng uống loại thuốc này hả?" Da Luật Ngạn Thác nắm chặt tay, dùng thanh âm đáng sợ hỏi nàng.

"Chẳng lẽ chàng quên rồi sao, ta tinh thông y thuật, những thứ này còn không đến lượt người khác nhắc nhở!" Thân thể Tần Lạc Y như bị ngâm trong nước, hết sức vô lực, thanh âm tự nhiên là yếu ớt.

Da Luật Ngạn Thác gắt gao nhấn chặt mi tâm, hắn chậm rãi bước đến gần Tần Lạc Y, ánh mắt sâu xa chăm chú nhìn xuống người nàng, Tần Lạc Y cảm thấy trên người như bị thứ gì đó đè nén, hô hấp trong phút chốc trở nên khó khăn, càng không cách nào chống lại hắn.

Nàng ngửa đầu nhìn hắn, đường cong duyên dáng của chiếc cổ thiên nga thon dài tạo thành độ cong đẹp mắt, Da Luật Ngạn Thác nhìn mà ngẩn ra.

"Y nhi..." Hắn thấp giọng gọi nàng, âm thanh ấm áp tản ra sự không cam lòng cùng sầu lo.

Ngón tay thon dài khẽ hất một cái, bát thuốc liền rơi xuống đất, trên tấm thảm trên mặt đất lăn một vòng, màu đen sẫm của thuốc thấm vào nó, lưu lại dấu vết nhàn nhạt.

Đây là? Tần Lạc Y sững sốt nhìn hấn, đầu óc trong nháy mắt ngừng lại.

Da Luật Ngạn Thác khẽ vén trường bào, ngồi lên trên giường, cánh tay thon dài duỗi ra kéo Tần Lạc Y vào trong ngực, vẻ mặt hiện rõ sự cô đơn, đáng lẽ ra hấn phải nên giận dữ nhưng khi chứng kiến nét mặt bất lực của nàng như vậy thì tâm hấn đột nhiên mềm xuống.

Nàng nhất định đã nghe nói đến chuyện nạp phi, nhất định đã biết quy tắc không cho phép bất kì phi tần nào mang thai con của hấn.

"Y nhi, nàng không cần uống loại thuốc này!" Thanh âm của Da Luật Ngạn Thác tuy rằng mang theo vẻ hờn giận nhàn nhạt nhưng đồng thời cũng chứa đựng một tia đau lòng.

Tần Lạc Y nằm trong lòng hấn, mặc cho hấn ôm chặt lấy nàng.

"Ta không hiểu..." Thanh âm của nàng nhẹ nhẹ, mềm mại, giống như dây đàn mảnh gảy nhẹ vào lòng người nam nhân trước mặt.

Ngón tay thô ráp cẩn thận, tỉ mỉ mơn trớn đôi gò má, từ từ đến cái gáy nõn nà của nàng, sau đó dừng lại nơi trái tim nàng, đôi môi chậm rãi nhếch lên để lộ ra một độ cong thâm tình, thanh âm vô cùng trầm thấp: "Y nhi, nàng bối rối, chính là nàng không dám thừa nhận thôi! Nàng còn muốn trốn tránh đến bao giờ?"

Đôi mắt mông lung, đầy nước của Tần Lạc Y không kịp phòng bị liền đối diện với đôi mắt mờ ám như biển sâu của Da Luật Ngạn Thác, cơ thể bị hấn mạnh mẽ ôm chặt lấy, không để nàng có cơ hội chạy trốn, hấn để tâm nữ tử này, vì vậy, hấn mới không từ bất cứ thủ đoạn nào giữ nàng lại bên cạnh mình, cho dù nàng có hận hấn đến mức nào đi nữa.

Nhưng dần dần, hắn phát hiện mình không chỉ đơn giản muốn như thế này, hắn muốn toàn bộ con người nàng, muốn thân thể nàng, muốn nụ cười của nàng, muốn nàng cam tâm tình nguyện, càng muốn.....trái tim của nàng!

Tần Lạc Y vội vàng nhìn sang chỗ khác, né tránh ánh mắt nóng rực của hắn: "Ta không rõ chàng nói cái gì, ta không hề trốn tránh..."

Trái tim khẩn trương như muốn nhảy ra ngoài.

Hơi thở đậm đặc của người nam nhân này mang theo sự tức giận đột ngột bao phủ nàng, thanh âm nhỏ, khàn lờn nữa vang lên trên đỉnh đầu của nàng: "Tốt lắm, Y nhi, Bản vương sẽ nói cho nàng biết, thứ Bản vương muốn không chỉ là cơ thể nàng, thứ ta muốn nhất chính tâm của nàng! Bản vương muốn nàng cam tâm tình nguyện yêu bản vương, muốn nàng sinh cho bản vương một tiểu hài tử!"

Quyển 12 - Chương 6: Người có tư cách trở thành Vương phi

Vẻ mặt của Da Luật Ngạn Thác rất nghiêm túc, làm cho Tần Lạc Y bị hoảng sợ, nàng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt đang nổi giận của hắn, sắc mặt trở nên tái nhợt.

“Chàng...chàng quá ích kỷ, chàng làm sao có thể tùy tâm sở dục như vậy, muốn gì làm nấy, chàng...có từng nghĩ đến cảm nhận của ta không?” Thanh âm của nàng trở nên kích động khác thường, đôi mắt đẹp đầy chất vấn cùng phần nộ nhìn Da Luật Ngạn Thác.

Đúng, nàng thừa nhận bản thân đã yêu người nam nhân này, đây đã là làm trái lại lời thề của nàng rồi, vì sao, hắn còn muốn soi rõ nội tâm của nàng, hết lần này đến lần khác, muốn thấy mình phải hoàn toàn thuần phục dưới chân của hắn, hắn mới vừa lòng bỏ qua hay sao?

Lúc này, Tần Lạc Y cảm giác lòng mình trở nên cực kỳ hỗn loạn. Nhưng tiếc rằng nàng không biết rằng, bên trong những phần cảm xúc hỗn loạn đó, còn có một phần ghen tuông đối với việc đại hôn của Da Luật Ngạn Thác và Tiêu công chúa.

“Bản vương nếu như không yêu nàng, thì ngay từ lúc nàng đặt chân vào phủ ngày đầu tiên đã không muốn nàng rồi! Chẳng lẽ như vậy còn chưa đủ chứng minh tâm ý của bản vương đối với nàng hay sao?” Một tiếng rống to dường như làm đau cả lỗ tai nàng.

Đáng chết, trong hai mươi tám năm qua, hắn chưa từng vì một nữ

nhân mà cấm dục, cũng chưa từng vì một nữ nhân mà nhân nhượng đến như vậy, ngoại trừ nàng, ngoại trừ nữ nhân trước mắt này, chết tiệt, vậy mà nàng lại không hiểu!

Tần Lạc Y mạnh mẽ đè lại lồng ngực, đôi mắt đen nhánh như buổi đêm dần dần nổi lên một tầng sương mù: “Tâm ý của chàng cùng với bản thân chàng nên dành cho Tiêu công chúa!”

Nàng đau lòng nói, lúc trên đại điện, nàng mới biết được toàn bộ thời cuộc bất lợi đối với Da Luật Ngạn Thác như thế nào, nếu nói hần thật sự không cưới Tiêu Thiên Phái.... như vậy rất có khả năng một trận gió tanh mưa máu sẽ bắt đầu nổ ra, nàng biết rõ sinh ra ở nhà đế vương là không có quyền lựa chọn tình yêu, hai hoàng tử đều phải như vậy, huống chi là Da Luật Ngạn Thác chứ!

Mà ngay cả đương kim hoàng thượng Da Luật A Bảo Cơ cũng có ba phần e sợ phụ thân của Tiêu công chúa, vì vậy Da Luật Ngạn Thác là một thần tử có địa vị cao, tất nhiên cũng phải có một phần trách nhiệm.

Cho nên nàng tình nguyện đem tâm ý của mình dấu sâu ở trong lòng, có thể vừa xem như là giữ vững lời thề của mình, lại vừa có thể làm cho Da Luật Ngạn Thác hết hy vọng.

Một câu nói của Tần Lạc Y rõ ràng đã chọc giận Da Luật Ngạn Thác, chỉ thấy đôi mắt sắc bén như ưng hùng hực lửa giận, bàn tay lớn mạnh mẽ chế trụ cằm nhỏ của nàng. Thanh âm trầm thấp ma mị lướt nhẹ qua lỗ tai của nàng: “Nhìn vào mắt ta, lặp lại một lần nữa!”

Nàng bướng bỉnh chuyển tầm mắt, không nhìn đôi mắt đen tràn đầy mỉa mai của hắn, bởi vì nàng sợ, nàng sợ chính mình sẽ bị lạc ở trong đôi mắt sâu thẳm kia.

Nhưng mà thấy vậy, hắn không giận ngược lại lại nở nụ cười, khoe môi vẽ ra một nụ cười ôn nhu: “Không nhìn thật sao?”

Ngay lúc Tần Lạc Y chưa kịp phản ứng, những ngón tay tà ác của Da Luật Ngạn Thác đã chui vào trong áo của nàng.

Chậm chạp mà khiêu khích da thịt của nàng, vẽ thành từng vòng tròn....

Tần Lạc Y chỉ cảm thấy một trận run rẩy, dọc theo sống lưng lan ra khắp toàn thân, da thịt như ngọc của nàng không tránh khỏi nổi lên từng đợt khó chịu...

Hắn, ngón tay của hắn, dần dần tiếp cận nơi đầy đà của nàng,...

Tần Lạc Y cả kinh, không thể không đem ánh mắt quay lại trên gương mặt tuấn tú của hắn.

Sau đó, hắn nhìn chăm chăm vào ánh mắt của nàng, từng chữ từng chữ nhấn mạnh mà tuyên cáo: “Nàng, Tần Lạc Y, kiếp này nhất định thuộc về bản vương!”

Nói xong, hắn giống như cảnh cáo cầm chặt một bên cao ngất của nàng, nhưng lại giống như đang cầm chặt cổ họng của nàng, giam cầm luôn cả sự hô hấp của nàng.

Bàn tay to lớn của hắn mạnh mẽ vung lên, áo trắng cùng với dây lưng mềm mại như lụa bị kéo ra khỏi thân thể của nàng.

Dưới ánh nến nhàn nhạt, nàng ngượng ngùng bất an mà khẽ run rẩy.

Con người sâu thẳm của hắn lóe lên sự tán thưởng, tiếng nói hơi hơi trầm thấp lại mỉa mai, nhẹ giọng thờ dài: “Đẹp quá....”

Nghe vậy nàng càng trở nên run rẩy hơn.

Hai điểm phấn nộn ở phía trước, như hai quả trái cây nhỏ đang run rẩy trước gió, khiến cho người ta phải thương yêu...

“Lạnh không?” Da Luật Ngạn Thác đến gần nàng, chóp mũi thân mật chạm nhẹ lên chóp mũi của nàng. Hơi thở nóng bỏng mà ma mị phả vào mặt nàng: “Ta có thể cho nàng ấm áp....”

“Không muốn....” Nàng nhìn hắn với ánh mắt đầy kiêng kị, giống như đột nhiên gặp được một con thú tấn công mình.

“Thật đáng tiếc, xem ra chúng ta không có chung một suy nghĩ rồi!” Da Luật Ngạn Thác khẽ vuốt mái tóc dài của nàng, khuôn mặt tuấn tú bao phủ một tầng dịu dàng như mộng ảo, đôi mắt sắc bén như ưng lại lóe lên một tia lạnh lẽo: “Nhưng nàng không có quyền lựa chọn!”

Tiếp nhận hắn, là lựa chọn duy nhất của nàng!

Nói xong, hắn liền cúi đầu hôn nàng, đầu lưỡi nóng bỏng như lửa, tiến quân thần tốc...

Hắn không muốn tiếp tục khống chế chính mình! Cũng không có cách nào khống chế được ham muốn điên cuồng giữ lấy nàng ở trong lòng!

Nàng là của hắn!

Một trận hôn kịch liệt, thẳng một đường trượt xuống cổ trắng như tuyết của nàng, bờ vai mềm người, xương quai xanh quyến rũ,... mang đến cho nàng một cảm giác ngưa ngửa. Hơi thở nóng bỏng mà cuồng nhiệt bắt đầu in lại trên da thịt nàng từng cái từng cái ấn ký

nóng hổi mà rùng rục...

Thân thể mẫn cảm mà non nớt của nàng, giống như bị sét đánh trúng, bỗng nhiên run rẩy kịch liệt...

“Nàng là của ta! Nàng là của ta...” Hắc vẫn không ngừng ở bên tai nàng công khai thể hiện sự bá đạo của mình.

Một lần, hai lần, ba lần...

Thanh âm nồng hậu mà бурong bình như đánh thẳng vào trong linh hồn của nàng,...

“Vì sao vậy...vì sao chàng lại cứ muốn bức ta như vậy?” Tần Lạc Y run rẩy, nội tâm đan xen vừa yêu vừa đau đớn, tư tưởng mâu thuẫn làm cho người ta sắp sụp đổ, nước mắt lăn xuống đôi má.

“Y nhi...” Da Luật Ngạn Thác mặc dù nhìn nàng như vậy rất đau lòng, nhưng lại không có suy nghĩ buông tha cho nàng, chỉ càng cứng chiều hôn lên vết nước mắt của nàng, tuyên bố rất rõ ràng bên tai nàng:

“Người có tư cách mang thai hài tử của bản vương chỉ có vương phi, người có tư cách ngồi lên vị trí Vương phi chính là nữ nhân mà bản vương yêu mến nhất, mà nữ nhân đó, chính là nàng – Tần Lạc Y!”

Quyển 12 - Chương 7: Ninh phi – nhân đạm như cúc (1)

(1) Nhân đạm như cúc: Người lạnh nhạt như hoa cúc

Thời gian từng ngày từng ngày trôi đi, mà thời tiết cũng bắt đầu dần dần ấm lên,... hoa đào đã bắt đầu nở rộ, rừng trúc cũng toát ra vẻ dịu dàng xanh biếc, một cơn gió nhẹ nhàng thổi qua, tạo ra âm thanh như một bài hát.

Sáng sớm ở Cúc Tình Hiên, không khí bao trùm lên hương hoa thoang thoảng, hít vào sẽ làm người ta vui vẻ, thoải mái.

Sáng sớm, Da Luật Ngạn Thác đã vào triều, để lại nàng một thân mệt mỏi, từ sau khi nàng chuyển vào Cúc Tình Hiên, Da Luật Ngạn Thác liền giống như mọc rễ ở đây vậy, hàng đêm đều ngủ ở chỗ này, mỗi khi tỉnh dậy vào sáng sớm, đều bị hấn ôm chặt trong ngực.

Người nam nhân này được làm thành từ sắt hay sao? Ngày thường sự vụ đã bận rộn như vậy, lại vẫn có nhiều tinh lực để làm chuyện đó, tối hôm qua, hấn đã muốn nàng không biết bao nhiêu lần, thẳng đến bình minh bắt đầu ló dạng, một tia nắng sớm xuyên thấu qua lớp màn cửa mềm mại, hấn mới buông tha cho nàng, sáng sớm tỉnh lại, kiều ngạo hung vĩ của hấn vẫn còn đặt trong cơ thể của nàng...

Nghĩ đến đây, mặt của nàng đột nhiên đỏ lên, mình đã bị hấn làm cho hư mất rồi? Còn chưa kết hôn, lại cùng hấn mỗi đêm...

Không được, không thể tiếp tục nữa!

Tần Lạc Y không dám nhìn hình ảnh trong gương của chính mình, sợ rằng mây đỏ trên mặt sẽ hù dọa bản thân.

“Chủ tử, chủ tử...” Thái Nam bưng một ấm trà thượng phẩm vào, buồn cười nghiêng cái đầu nhỏ nhìn Tần Lạc Y, từ sau khi Tần Lạc Y chuyển vào Cúc Tình Hiên, Thái Nam lại được gọi về hầu hạ bên cạnh nàng một lần nữa. Lúc biết được mình lại có thể hầu hạ Tần Lạc Y chủ tử, vui mừng đến mức cả đêm không ngủ được.

“A?” Khi Tần Lạc Y nhận ra mình thất thần bị Thái Nam phát hiện, càng ngượng hơn, nàng cuống quýt cầm lấy chén, rót một chén nước trà, đang muốn uống...

“Chủ tử, nước trà rất nóng mà, người không sợ bỏng sao?” Thái Nam che miệng cười, vội vàng nói.

“A...à!” Trên mặt Tần Lạc Y hiện lên vẻ mất tự nhiên, đè ép rối loạn trong lòng, nhẹ nhàng thổi nước trà trong chén, sau đó nhấp môi uống một ít.

“Chủ tử, người đang nhớ Vương thượng!”

“Phụt, khụ khụ...khụ!” Tần Lạc Y không nghĩ đến nha đầu Thái Nam này có thể nói ra một câu như vậy, trong lòng hốt hoảng vội vàng uống một ngụm trà, lập tức bị sặc.

“Thái Nam,..khụ ...em, em không được nói bậy..khụ khụ...” Mặt của nàng không biết vì xấu hổ hay vì bị sặc mà lại càng thêm đỏ ửng.

“Chủ tử, người thế nào rồi?” Thái Nam nhìn thấy Tần Lạc Y như vậy, sợ đến mức tay chân luống cuống, vội vàng vỗ nhẹ sau lưng nàng.

Một lúc sau, Tần Lạc Y mới trở lại bình thường, sắc mặt cũng khôi

phục nhan sắc lúc trước.

“Chủ tử...” Thái Nam sợ hãi nhìn Tần Lạc Y, cái miệng nhỏ nhắn không biết nói sao cho phải.

“Em đó, nha đầu này, về sau không được nói bậy biết không?” Tần Lạc Y cố ý nhẹ nhàng trách mắng, nói xong, lại ho khan vài tiếng.

Thái Nam lè lưỡi, vừa muốn nói gì đó, đã bị thanh âm ngoài cửa cắt đứt.

“Làm sao vậy, Tần cô nương nhiễm phong hàn sao? Ho khan như vậy?” Người đến là người luôn luôn bị Da Luật Ngạn Thác vắng vẻ – Ninh phi, từ sau sự kiện lần trước, nàng của bây giờ cũng bắt đầu trở nên bình thản dị thường.

Tần Lạc Y sau khi nhìn thấy Ninh phi, mới giải thích một chút: “A, không có, chỉ là vừa mới uống nước bị sặc!”

Ninh phi nhẹ nhàng cười: “Ta còn cho rằng Tần cô nương giống ta, cũng nhiễm phong hàn chứ, thật ra hôm nay ta đến là muốn để cho Tần cô nương xem mạch đấy!”

“Ngươi chắc là trúng gió vào ban đêm rồi.” Tần Lạc Y nói xong ngón tay giữa nhẹ đặt lên mạch của nàng.

“Không có gì nghiêm trọng, lần này ngươi bị nhiễm phong hàn nhất định có liên quan đến việc ăn uống thường ngày của ngươi nữa, bởi vì có cái gọi là “Xuân khí chi ứng, dưỡng sinh chi đạo” (2) mà. Ngày xuân nên giảm bớt đồ chua ăn nhiều đồ ngọt, bởi vì mùa xuân cũng là thời điểm dễ dàng bị nóng trong người, mà nóng trong người chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến tỳ (3), vì vậy mùa này có thể rất dễ mắc bệnh. Do đó, ngày thường nên chọn những đồ ăn đắng, cay hoặc

ngọt, tránh ăn đồ chua mới tốt!”

(2) Trong tác phẩm “Hoàng đế nội kinh” có viết:

“Xuân tam nguyệt, thử vị phát trần, thiên địa câu sinh, vạn vật dĩ vinh; dạ ngọa táo khởi, quảng bộ vu đình,... Thử xuân khí chi ứng, dưỡng sinh chi đạo dã.

Tức là: Vào mùa xuân, khi cái cũ mất đi, cái mới ra đời, vạn vật tốt tươi thì nên thức dậy sớm, đi dạo trong sân, ngoài vườn, hít thở dương khí của trời đất để tăng thêm sức khỏe.

(3) Tỳ còn gọi là lá lách

Ninh phi nghe xong hơi gật đầu cười: “Tần cô nương quả nhiên là người đầy bụng học thức!”

“Quá khen rồi!” Tần Lạc Y rót cho Ninh phi một chén trà, nhẹ nhàng nói.

“Thật ra thì ta cũng không muốn làm phiền Tần cô nương đâu, hơn nữa, nếu để cho Vương gia biết được ta đến đây thì nhất định sẽ nổi giận đấy!” Nét mặt Ninh phi hiện lên một nụ cười khổ, lạnh nhạt nói.

Nét mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Tần Lạc Y hơi hiện ra nét cười nhàn nhạt, nàng khẽ nói: “Sẽ không đâu, đây là nơi ở của ta, hấn không được can thiệp vào tự do của ta!”

Hôm nay, Ninh phi mang lại cho nàng một cảm giác rất thoải mái, thiếu đi ngang ngược càn rỡ của lúc trước, lại nhiều thêm một phần thấu hiểu nhân sinh ấm lạnh, chẳng biết vì sao, nếu so sánh với Cầm Cơ, Tần Lạc Y liền cảm thấy được sự lạnh nhạt và bình thản của Ninh phi là chân thật.

Ninh phi nghe được Tần Lạc Y đưa ra lí do thoái thác tự nhiên như vậy, đôi mắt đẹp nhẹ nhàng tràn ngập ý cười: “Tần cô nương càng ngày càng có phong thái của nữ chủ nhân rồi!”

Thật ra, ngay từ lúc đầu nàng thật sự rất hận Tần Lạc Y này, hận đến mức không thể làm cho nàng ta lập tức biến mất khỏi mắt mình, nhưng mà, khi mạng sống của mình bị nguy hiểm, Tần Lạc Y lại không ngại chữa trị cho mình, trong khoảng thời gian đó, nàng thật sự hiểu được, Tần Lạc Y rất lương thiện và không ham quyền thế.

Bây giờ, có thể nhìn thấy nàng ngồi lên vị trí Vương phi, sự ghen ghét trong lòng kia cũng đã không còn, tuy nói chưa phải là bạn, nhưng đã có thể bình thản ở chung được rồi.

Tần Lạc Y nghe Ninh phi nói như vậy, trong mắt hiện lên vẻ mất tự nhiên: “Ta, ta không có...”

Ninh phi nhẹ nhấp một ngụm trà, bỗng chốc mỉm cười cắt đứt lời của Tần Lạc Y, nói: “Tần cô nương, kỳ thật người nên biết tâm ý của vương gia đối với người, người ở trong mắt cùng trong lòng của hắn đều không giống với bất kỳ một ai khác, chiếm một vị trí hết sức quan trọng đấy!”

Quyển 12 - Chương 8: Lời khuyên chân thành làm cảnh tỉnh

Khuôn mặt Tần Lạc Y dần dần trở nên ngưng trọng, nàng cắn cắn môi: “Hắn...nên đối xử tốt với Tiêu công chúa mới đúng!”

Ninh phi nhìn bộ dạng tự lừa mình dối người của Tần Lạc Y, cười lắc đầu: “Người thật sự hy vọng Vương gia làm như vậy sao?”

Ninh phi gần đây rất sáng suốt, hơn nữa nói chuyện sắc bén trúng tim đen.

Tay cầm chén trà của Tần Lạc Y đột nhiên run lên, nàng khép mắt lại giấu đi đau thương nơi đáy mắt, không nói gì nữa.

“Tần cô nương, phi tần của vương gia chính xác rất nhiều, được hân sủng ái cũng có vài người, nhưng mà, ta chưa từng thấy Vương gia sẽ vì một nữ tử mà bi thương như vậy, trong tất cả phi tần trong phủ, làm gì có một ai không muốn vào ở Tây Sương biệt uyển chứ, bởi vì nơi đó đại biểu cho địa vị của Vương phi, mặc dù thế nhưng mà nhiều nữ nhân như vậy, cho dù là phi tần được sủng ái đều không có tư cách vào đây ở, người có biết vì sao vương gia đặt ra quy định phi tần không được phép mang con nối dõi của hắn không?”

Ninh phi nhìn Tần Lạc Y, nhẹ nhàng thưởng thức trà xanh trong chén, hương trà nhàn nhạt quanh quần bên môi, mà phía sau nàng, khung cửa rộng mở hiện ra cảnh hoa đào bay phất phới.

Sau khi Tần Lạc Y nghe Ninh phi nói như vậy, cũng nghi hoặc lắc đầu. Nàng hoàn toàn không rõ vì sao Da Luật Ngạn Thác lại lập ra quy củ như vậy!

Trong mắt Ninh phi hiện lên một tầng cô đơn cùng ai oán:

“Người có thể biết, trong vương phủ này, từng phi tần đều đại biểu cho một thế lực gia tộc ở Khiết Đan, nói trắng ra là, vương thượng cưới mỗi một phi tần đều thuộc về hoàng thân hoặc có quan hệ vương thân, vì vậy, hãn căn bản không thể nào lại để cho con của hãn đi đến thế gian này với mục đích tranh giành quyền lực!”

Tần Lạc Y giật mình, trong lòng dâng lên một cỗ đau lòng cho Da Luật Ngạn Thác, thì ra là thế.

“Cho nên, sự xuất hiện của người chính là cứu vớt tình cảm của vương gia, hãn liệu lĩnh giữ người bên người, không để ý quần thần cùng trưởng bối hoàng tộc phản đối việc người bước vào ở Tây Sương biệt uyển, lại không để ý đến hậu quả tuyên bố người là người duy nhất hãn chọn làm Vương phi, tất cả tất cả đều chỉ có một lí do duy nhất...hãn yêu người rất sâu đậm!” Ninh phi trực tiếp nói thẳng với Tần Lạc Y, một câu nói đã nói toạc hết ra những suy nghĩ trong lòng của Da Luật Ngạn Thác.

Trong lòng Tần Lạc Y bị chấn động, mặc dù nàng hiểu rõ điều này, nhưng chỉ là không dám thừa nhận mà thôi, nhưng mà khi nghe được người khác nói như vậy, tim vẫn không khống chế được đập thình thịch.

Nàng nhớ đến bộ dạng cuồng nịnh, bộ dạng bá đạo, bộ dạng khi ra lệnh cho nàng, bộ dạng khắc nghiệt, bộ dạng ôn nhu của Da Luật Ngạn Thác, thật nhiều bộ dạng khác nhau của hãn dần dần hòa lại thành một, tạo thành một nam nhân cực kỳ xuất sắc.

Trong mắt Ninh phi hiện lên một tia âm mộ, cười yếu ớt: “Tần cô nương, trong lòng ngươi có khúc mắc là điều bình thường, nhưng mà, ngươi hãy nhìn thẳng vào nội tâm của mình, tự hỏi mình xem rốt cuộc đã có dũng khí cùng vương gia đi đến cùng hay chưa?”

“Đi đến cùng?” Tần Lạc Y thì thào tự thuật lại một câu như vậy, đôi mắt đen láy như đêm tối lập lòe bất định.

Ninh phi nhàn nhạt cười, đứng dậy: “Tần cô nương, hôm nay ta cũng nói rất nhiều rồi, như vậy xin cáo từ, hy vọng ngươi sẽ hiểu rõ ràng!”

Nói xong, nàng quay người đi khỏi.

“Ngươi...”

Tần Lạc Y nhẹ nhàng mở miệng nói, khi nàng thấy Ninh phi xoay người nhìn mình, bên môi nở ra nụ cười xinh đẹp: “Cảm ơn ngươi!”

Ninh phi nhẹ khép lại đôi mắt, lập tức lại ngược lên...đi trở về bên cạnh Tần Lạc Y một lần nữa, sắc mặt dần trở nên nghiêm túc:

“Tần cô nương, ta biết rõ ngươi rất lương thiện, ngươi đối với mọi chuyện đều rất bao dung rộng lượng, nhưng mà, ngươi phải nhớ kỹ, tại vương phủ này, trong tất cả các phi tần, ngươi không thể dễ dàng tin tưởng bất kỳ ai!”

Tần Lạc Y khẽ giật mình, trong mắt hiện lên vẻ thắc mắc.

Ninh phi có lòng tốt nhắc nhở: “Trong tất cả phi tần ở vương phủ, trừ bỏ bề ngoài là tranh giành tình yêu, càng quan trọng hơn là tranh giành quyền lực ở bên trong, bởi vì trên người các nàng ấy đều có sứ mệnh bảo hộ lợi ích gia tộc của mình! Cho nên, lừa gạt lẫn nhau

là điều không thể tránh khỏi, mỗi người đều mang theo mặt nạ mà sống, thậm chí đến cuối cùng, đâu thật sự là bản thân cũng không biết!”

Tần Lạc Y hít vào một hơi lạnh, đây là nơi nào vậy, Da Luật Ngạn Thác cười nhiều nữ nhân như vậy, vậy mà lại không có một ai thật tâm đối đãi với hắn hay sao? Các nàng chỉ là công cụ cho quyền lợi sao?

Nghĩ đến đây, trước mắt Tần Lạc Y đột nhiên hiện lên một người, chính là Cầm Cơ!

Nàng mở miệng hỏi: “Trong vương phủ chẳng lẽ không có ngoại lệ sao? Ví dụ như Cầm Cơ, thân phận của nàng không phải là cống phẩm được đưa vào phủ hay sao?”

Ninh phi nhìn chằm chằm vào đôi mắt của Tần Lạc Y, ý vị sâu xa nói: “Tần cô nương, người chỉ cần nhớ kỹ, nữ nhân có thể bước chân vào vương phủ, đều khó có khả năng là người bình thường, chẳng lẽ người không nhận thấy rằng Cầm Cơ quá mức yên tĩnh hay sao?”

Nội tâm Tần Lạc Y chấn động, không sai, những lời này của Ninh phi vừa vặn nói trúng những suy nghĩ trong lòng nàng, khi lần đầu tiên nhìn thấy Cầm Cơ, nàng cũng có cảm giác chỗ nào đó không thích hợp, dựa vào sự miễn cảm của nữ nhân, nàng ta quá mức ôn nhu và tĩnh lặng giống như hoàn mỹ không khuyết điểm nào.

“Đúng rồi, người biết Cầm Cơ vốn dĩ cũng hiểu biết y thuật không?”
Nàng thoáng nhớ tới phát hiện ngày hôm đó, liền vội hỏi Ninh phi.

“Nàng ta biết y thuật sao?” Quả nhiên Ninh phi cũng bị chấn kinh, ánh mắt kinh ngạc không biết đang nghĩ gì, một lát sau, nàng khẽ thở dài một cái, nói với Tần Lạc Y: “Xem ra Cầm Cơ thật sự có rất nhiều

chuyện chúng ta không biết, tóm lại...người cẩn thận tất cả là tốt rồi.”

Tần Lạc Y nghe xong, sửng sốt một lúc lâu, suy nghĩ rồi gật đầu.

Gió nhẹ nhàng thổi qua trước thềm, lại làm nổi lên sự bất an trong lòng Tần Lạc Y.

Chính vào lúc này, âm thanh của Cầm Cơ dịu dàng vang lên trong nội viện: “Tần cô nương, hoa đào ở chỗ người nở đẹp thật đấy!”

Sau khi Tần Lạc Y và Ninh phi nghe được âm thanh ấy, thân thể cả hai không hện mà cùng giật mình.

Quyển 12 - Chương 9: Không phải tri kỷ

Đi cùng hai nha hoàn, Cầm Cơ mặc một thân váy màu lam, tà váy nhẹ nhàng đong đưa trong gió, từng mảnh hoa đào rơi đầy phía sau lưng nàng, càng làm cho nét mặt của nàng thêm phần đẹp đẽ và ung dung.

“Ninh phi?” Khi nàng bước vào nhà, vừa thấy được Ninh phi, thân thể cứng lại một chút, ngay sau đó nở nụ cười nhẹ, như một đóa hoa chậm rãi nở rộ: “Đã lâu không gặp, mọi người vẫn khỏe chứ?”

Ninh phi thong thả cười cười: “Tỷ tỷ quan tâm, thân thể mọi người nhờ có Tần cô nương chăm sóc mới nhanh chóng khỏe được như vậy!”

“Vậy thì tỷ tỷ ta yên tâm rồi, có cái gọi là ‘ngã một lần khôn hơn một chút’, hy vọng mọi người sau này làm việc gì cũng nên suy nghĩ thật kỹ!” Ở sâu trong sự ôn nhu của Cầm Cơ ẩn hiện chút sắc bén.

Tần Lạc Y lơ đãng nhìn lướt qua khuôn mặt của Cầm Cơ, một tia nghi hoặc hiện lên trong đáy mắt, bởi vì, nàng vừa mới nhìn thấy rõ ràng Cầm Cơ cố gắng che giấu sự dữ tợn.

Là ảo giác của mình sao?

Ninh phi nghe Cầm Cơ nói như vậy xong, cũng khẽ mỉm cười: “Tỷ tỷ giáo huấn phải, xem ra sau này mọi người còn phải học tập tỷ tỷ nhiều rồi!”

Trong mắt Cầm Cơ rõ ràng hơi hốt hoảng, nhưng chỉ trong một cái chớp mắt liền khôi phục vẻ ôn nhu tĩnh lặng ban đầu:

“Muội muội nói đùa rồi, tỷ tỷ ta gần đây vụng về ngốc nghếch, muội vẫn nên đừng học ta thì tốt hơn, đúng rồi, muội muội, chẳng lẽ muội tới đây cũng vì thưởng thức hoa đào sao?”

Ninh phi nhìn khung cảnh hoa đào tung bay bên ngoài, thì thào nói: “Thật sự đúng là ‘hoa đào như cũ cười gió xuân’, ha ha!” Nàng cười yếu ớt một tiếng, lập tức nói ra: “Tỷ tỷ hiểu lầm rồi, muội đến nhờ Tần cô nương xem mạch thôi!”

Nói xong, nàng nhìn nhìn Tần Lạc Y, nói: “Tần cô nương, cảm ơn đã dạy ta cách dưỡng sinh mùa xuân, ta sẽ nhớ kỹ, mong rằng cô nương cũng nhớ kỹ lời ta nói! Xin phép!”

Ninh phi nhìn Tần Lạc Y nói xong, sau đó khẽ gật đầu với Cầm Cơ, đi ra cửa lớn.

“Mời ngồi!” Tần Lạc Y nói với Cầm Cơ, sau đó nói với Thái Nam: “Dâng trà cho Cơ thiếp!”

“Vâng, chủ tử!” Thái Nam gần đây rất thích Cầm Cơ, vẻ mặt tràn đầy tươi cười chạy đến dâng trà cho nàng.

Cầm Cơ mỉm cười nhẹ nhàng bưng lên ly trà, nhẹ nhấp một ngụm trà xanh rồi nói: “Nơi này của Tần cô nương đúng thật có thể gọi là địa linh nhân kiệt (1), ngay đến cả trà pha ra cũng đều mang hương thơm đến như vậy!”

(1) địa linh nhân kiệt: đất thiêng mới có người tài

Đáy mắt Tần Lạc Y hiện lên chút vui vẻ: “Đây đều là công lao của

Thái Nam, mỗi ngày nàng đều thức dậy vào lúc trời chưa sáng đi thu thập sương sớm, vì vậy người uống đều là những giọt nước chứa đựng tinh hoa của ngày và đêm, tất nhiên là rất thơm ngon rồi!”

“Xem ra Vương gia rất quan tâm đến người, người là nữ nhân người Hán, Thái Nam cũng vậy, nếu như để một nha hoàn người Khiết Đan đến hầu hạ cô nương, không biết sẽ sơ suất đến thế nào nữa!”

Cầm Cơ vừa cười vừa nói, lập tức, nàng nhìn về hai nha hoàn ở phía sau, nói: “Xem ra các người phải cố gắng học tập từ Thái Nam rồi!”

“Vâng, nô tỳ đã biết!” Hai nha hoàn vội vàng nói.

Cầm Cơ cười cười, lập tức, lông mày của nàng nhẹ nhàng nhăn lại một chút, ánh mắt cũng bắt đầu trở nên khó hiểu.

“Tại sao sắc mặt người lại như vậy?” Tần Lạc Y nhìn nét hoang mang trên mặt nàng, tự nhiên cũng có chút kỳ quái.

Cầm Cơ đứng dậy, nhẹ nhàng ngửi bốn phía, lập tức nói: “Vì sao nơi ở của cô nương lại có một mùi hương của thảo dược? Hiệu thuốc của cô nương không phải là cách nơi này cũng hơi xa hay sao?”

Tần Lạc Y vẫn chưa trả lời, Thái Nam đã vội vàng nói: “A, mùi hương của thảo dược mà người nói là...thuốc hạ nhiệt!”

“Thuốc hạ nhiệt?” Cầm Cơ nghĩ nghĩ, lập tức nói: “Cô nương uống thuốc này rồi hả?”

“Không có đâu!” Vương gia không cho chủ tử uống, thuốc hạ nhiệt tối hôm qua bùng lên đều bị vương gia đánh đổ, sau đó...., vì vậy mới làm cho một phòng đầy mùi thuốc!” Thái Nam nhanh mồm nhanh

miệng nói.

“Thái Nam! Em thật sự quá lăm miệng!” Tần Lạc Y nhẹ nhàng quát lớn.

Thái Nam lè lưỡi, vội vàng lùi về sau lưng Tần Lạc Y.

Nhưng mà, lúc Cầm Cơ nghe thấy Thái Nam nói như thế, cả kinh từ trên ghế bật dậy ngay lập tức.

Tần Lạc Y chậm rãi ngẩng đầu, không nói gì, một đôi mắt như nước vẫn không thay đổi nhàn nhạt nhìn xem Cầm Cơ đã có chút không khống chế được cảm xúc.

Cầm Cơ cũng giât mình vì cảm xúc của mình biểu lộ quá mức rõ ràng, xấu hổ cười cười: “A, ta chỉ là thấy Vương gia làm như vậy rất kỳ quái!”

Tần Lạc Y suy nghĩ một chút, cố ý nói: “Thật ra, ta cũng muốn uống, nhưng mà ngươi cũng biết, Thác là một người rất bá đạo, ta đã bước vào đây, mọi chuyện đều nghe theo hắn là tốt nhất!”

Nói xong, nàng giả bộ như lơ đãng nhìn thoáng qua Cầm Cơ ngồi đối diện, tuy nhiên khuôn mặt của nàng ta cũng không có gì thay đổi, nhưng mà cẩn thận nhìn vẫn thấy được những ngón tay của Cầm Cơ thoáng run rẩy một chút.

“Tần cô nương đã bước vào đây, đương nhiên là ở trong lòng Vương gia có một địa vị không giống với bất kỳ ai rồi!” Cầm Cơ nói xong, nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà, chậm rãi dùng việc uống trà, để ống tay áo che lấy đôi mắt của nàng, dấu đi những cảm xúc phức tạp trong mắt.

“Thật ra thì...ta cũng không phải cam tâm tình nguyện vào đây ở đâu!” Tần Lạc Y như đang suy nghĩ cái gì, nhìn thoáng qua Cầm Cơ, nói xong chậm rãi đứng lên, lấy ra một cái gói giấy nhỏ cầm trong tay.

“A? Vì sao ngươi lại nói như vậy?” Cầm Cơ có chút không tin vào lỗ tai của mình.

Tần Lạc Y cố ý lộ ra một nụ cười khổ, nàng mở ra gói giấy ở trong tay, lộ ra bột phấn ở bên trong, chậm rãi nói: “Ta...là người qua cái này tinh thần mới bắt đầu trở mơ hồ không rõ ràng, thế nên mới bị Vương gia của các ngươi cưỡng ép cướp đi sự trong sạch!”

Khi Cầm Cơ nhìn thấy đám phấn trong bao giấy kia, ánh mắt trở nên suy sụp.

Quyển 12 - Chương 10: Tìm cách

Cuối cùng, Tần Lạc Y cũng thấy được rõ ràng sự kinh ngạc hiện lên trong mắt Cầm Cơ, vì vậy vội vàng hỏi: “Người cũng biết cái này là cái gì ư?”

Nghe Tần Lạc Y hỏi xong, Cầm Cơ vội vàng che giấu sự mất tự nhiên của bản thân, nói: “A, Tần cô nương thật sự hỏi khó cho ta rồi, ta cũng không biết đây là gì cả!”

“Cầm Cơ thật sự khiêm tốn, ta biết người cũng là người tinh thông y thuật, cho nên hôm nay sau khi thấy người đến mới nghĩ đến việc thỉnh giáo đây, cái này rất giống với tòng phẩn, nhưng mà lại không phải tòng phẩn, không biết được chế thành từ dược liệu nào!” Giọng nói của Tần Lạc Y nhẹ như đang than thở.

“Chỉ dựa vào việc quan sát thì không nhìn ra được!” Cầm Cơ nhẹ nhàng nói.

“Đúng vậy, từ nhỏ đến lớn, thói quen của ta là luôn dùng mũi để ngửi, không biết Cầm Cơ có phương thức nào khác không?” Giọng nói của Tần Lạc Y cố chấp khác thường làm cho Cầm Cơ đứng ngồi không yên.

“Ta...ta cũng giống như vậy!” Sau khi thấy tình hình như vậy, Cầm Cơ cũng chỉ có thể nói theo Tần Lạc Y.

“A, vậy sao. Vậy thì tốt quá, người mau giúp ta ngửi thử xem đây cuối cùng là cái gì vậy?” Tần Lạc Y nói xong liền đưa bao giấy kia

qua.

“Không không không...” Cầm Cơ kinh hãi, ánh mắt trở nên bối rối vô cùng.

“Người...chẳng lẽ biết rõ tác dụng của phấn này sao?” Tần Lạc Y ngăn gọn mà linh hoạt nhanh chóng hỏi thăm.

Bên môi Cầm Cơ lộ ra vẻ tươi cười:

“Không phải đâu, là phản ứng theo bản năng thôi, vừa nãy nghe người nói là dùng thuốc bột này người mới...cho nên ta sợ....”

“A, thì ra là thế sao!”

Tần Lạc Y cất bọc giấy trong tay đi, ra vẻ trầm tư nói: “Người nói xem...trong vương phủ này có người hãm hại ta sao?”

Cầm Cơ nói khẽ: “Làm sao có thể chứ? Tần cô nương là người tốt, lại là kiểu người xinh đẹp lại thanh nhã, người trong phủ thích người còn không kịp, làm sao có thể đi hại người chứ?”

Tần Lạc Y cười lắc đầu, vẻ mặt lại càng trở nên động lòng người:

“Sao lại có thể không có chứ, ta và người đã là bạn tốt, ta không ngại nói cho người biết, hôm đó thuốc bột này là được đặt bên trong ngăn tủ chứa từng phấn, ta tưởng là từng phấn mới nhẹ người vài cái, sau đó là... Sau đó, ta lại quay về nơi đó một lần nữa, không hiểu sao thuốc bột này lại không thấy đâu nữa, nhưng mà trời xanh không phụ lòng người, may mắn là ta vẫn tìm được những thứ này... chúng chắc hẳn là một ít thuốc bột cuối cùng còn sót lại rồi!”

Nói xong, nàng duỗi ngón tay chỉ bao thuốc phấn trên bàn.

Ánh mắt Cầm Cơ hiện lên vẻ không được tự nhiên, nàng ta cau mày, nói: “Làm sao có thể xảy ra chuyện như vậy chứ? Chẳng lẽ Vương gia không có phái người điều tra chuyện này sao?”

Sau khi nhìn thấy phản ứng của Cầm Cơ, Tần Lạc Y không tiếng động khẽ thở dài: “Vương của các ngươi còn ước gì như thế đấy, hắn làm sao đi tra loại chuyện này cơ chứ?”

Cầm Cơ hơi há mồm, muốn nói gì đó, nhưng lập tức đè nén xuống, lúc nàng ta lại muốn nói gì đó thì ngoài cửa lại truyền đến tiếng thông báo của nha hoàn.

“Tần cô nương, Tiêu công chúa đang đi đến Cúc Tình Hiên!”

Tần Lạc Y cùng Cầm Cơ nghe xong, không hện mà cùng thoáng cau mày.

Tần Lạc Y phát tay nói: “Được rồi, ta đã biết.” Sau đó liền sai nha hoàn đi chuẩn bị.

Trong lòng không khỏi âm thầm ca thán, Tiêu công chúa này đến thật đúng lúc, hết lần này đến lần khác chọn toàn thời điểm mấu chốt, đang nghĩ ngợi thì theo một luồng hương hoa nồng đậm bay đến, Tiêu công chúa với vẻ mặt ngang ngược kiêu căng bước vào phòng.

Chỉ thấy nàng ta đường đường là công chúa vậy mà lại mặc một thân nam trang, một bộ trang phục công tử văn nhã, cùng với quạt xếp màu xanh, nhưng bước đi lại nhẹ nhàng. Thân thể thướt tha, mang theo hương thơm, nhìn như vậy ngược lại có thêm vài phần tuấn mỹ, nhưng trên người lại phát ra khí thế cao ngạo lại làm cho người khác có chút phản cảm.

“Công chúa, người đây là...” Tần Lạc Y nhìn thấy bộ dạng nàng như vậy, kinh ngạc đến quên cả việc hành lễ.

Theo như một thân ăn mặc của nàng ta, xem ra nàng ta chắc hẳn là một mình trốn ra khỏi cung.

Trên mặt Cầm Cơ không hề có chút gợn sóng, nàng nhẹ hạ thấp người: “Cầm Cơ tham kiến công chúa!”

“Chúng nô tỳ thỉnh an công chúa!” Hai nha hoàn đằng sau nàng và Thái Nam cũng ngay lập tức thấp người hành lễ.

“Được rồi được rồi! Bản công chúa hôm nay đến đây là để tìm nàng ta, những người dư thừa khác lui ra đi!” Trong thanh âm cao ngạo của Tiêu Thiên Phái xen lẫn một chút mất kiên nhẫn.

“Vâng công chúa, Cầm Cơ cáo lui!” Nói xong, Cầm Cơ khẽ gật đầu với Tần Lạc Y, nhanh chóng đi ra ngoài.

Đợi đến khi trong phòng chỉ còn lại hai người, Tiêu Thiên Phái nhìn Tần Lạc Y, vẻ chán ghét trên mặt hiện lên rõ ràng, nàng ta la hét: “Người biết bản công chúa đến tìm người là có chuyện gì không?”

Tần Lạc Y mỉm cười: “Chắc là chuyện Đông Lâm Vương muốn cưới ta làm vợ, lập làm Vương phi nhỉ!”

Tiêu Thiên Phái nao nao, nàng ta không nghĩ Tần Lạc Y này thoáng một cái đã đoán được mục đích của mình.

Nhưng nàng ta lại dùng tốc độ nhanh nhất che dấu sự kinh ngạc nơi đáy mắt, lấy hơi một chút khẩu khí vội vàng cứng nhắc nói: “Đúng vậy, hôm nay ta đến đây mục đích rất đơn giản, ta muốn người rời

khỏi vương phủ, rời khỏi cuộc sống của Ngạn Thác biểu ca!”

“Không thể!” Tần Lạc Y không hề nghĩ ngợi, trực tiếp trả lời, ánh mắt trong trẻo mà lạnh lùng đảo qua khuôn mặt vô cùng kiêu căng của Tiêu Thiên Phái, sự chán ghét trong lòng không tránh khỏi lại tăng thêm một phần.

“Ngươi...” Tiêu Thiên Phái bị lời nói đơn giản mà trực tiếp của nàng chọc cho giận run, nàng ta chỉ thẳng vào Tần Lạc Y, cả ngón tay đều run rẩy.

“Ngươi chỉ là nữ nhân người Hán ti tiện đến không thể ti tiện hơn mà thôi, ngươi có tư cách gì tranh giành Ngạn Thác biểu ca với Bản công chúa?” nàng ta lớn tiếng trách cứ.

Tần Lạc Y không chút nào nao núng, chống lại đôi mắt giận dữ của nàng ta, chậm rãi mở miệng nói: “Dựa vào việc Da Luật Ngạn Thác ... yêu ta!”

Quyển 12 - Chương 11: Tiêu công chúa cảnh cáo

Tiêu công chúa nghe Tần Lạc Y nói như vậy xong, tức giận đến mức hận không thể bước đến đánh một cái.

“Người...người cái đồ nữ nhân Hán ti tiện này, cũng dám nói chuyện với bản công chúa như thế sao?”

“Ta không phải là con dân Khiết Đan của các người, vì sao lại không dám nói chuyện với người như vậy?” Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng của Tần Lạc Y vang lên, ánh mắt cũng trở nên lạnh như băng.

“Người...” Tiêu công chúa hiển nhiên bị khí thế của Tần Lạc Y dọa sợ, từ trên người nàng phát ra một loại khí chất khiến cho không ai có thể xâm phạm.

Điều này làm cho nàng ta không thể không nghĩ đến vị Ninh phi trong vương phủ này, Ninh phi trước kia là phi tử mà Da Luật Ngạn Thác biểu ca sủng ái nhất, vì Tần Lạc Y được Vương gia sủng ái mà ghen tị, nhất thời bị kích thích mà đẩy Tần Lạc Y vào trong đầm nước lạnh băng, Da Luật Ngạn Thác biểu ca giận dữ, suýt chút nữa đã xử tử Ninh phi.

Tuy nhiên, nàng ta so với Ninh phi kia cao quý hơn nhiều lắm, hơn nữa lại là công chúa, nhưng mà nếu như nàng ta làm ra hành động nào thiếu suy nghĩ với Tần Lạc Y...không đảm bảo rằng biểu ca sẽ trừng phạt mình như thế nào.

Ngay sau đó, Tiêu công chúa cố nén lửa giận trong lòng, ngồi xuống, nhìn khuôn mặt đang lạnh như băng của Tần Lạc Y, ra vẻ khinh thường mà nói: “Bản công chúa biết rõ ngươi yêu thích biểu ca, nhưng mà ta có lòng tốt nhắc nhở ngươi, cứ hể là người mang hoàng họ Da Luật thì chắc chắn phải lập gia đình cùng với Tiêu thị, đây là quy củ từ ngàn đời xưa lưu lại, trừ phi là Ngạn Thác biểu ca vì ngươi mà buông bỏ tất cả...”

Nàng ta nói xong, môi khẽ nhếch lên, đứng dậy, đi thẳng về phía Tần Lạc Y, dọa người mà hùng hổ nói tiếp: “Nhưng mà, Ngạn Thác biểu ca chủ động vứt bỏ tất cả, vậy cũng không có khả năng đâu!”

Tiêu công chúa nhanh chóng thấy được một tia kinh ngạc yếu ớt hiện lên trong mắt nàng, trong lòng dâng lên chút mừng thầm: “Ngươi nên chấp nhận và hiểu rõ, Ngạn Thác biểu ca nắm quân quyền, không phải hần muốn buông tha cho tất cả là có thể buông tay đâu, Hoàng thượng luôn canh cánh trong lòng đối với nước Bột Hải của các ngươi, mà Ngạn Thác biểu ca vẫn luôn chậm chạp không chịu dâng lên, bởi vì thế, sự trung thành của hần đối với triều đình đã không lớn bằng lúc trước rồi, Hoàng thượng đã sinh ra nghi ngờ đối với hần, như vậy làm sao có thể đơn giản buông tha hần chứ?”

Nội tâm Tần Lạc Y khẽ run lên, nói một cách vô thức: “Hần chậm chạp không giao lên chỉ bởi vì không có bản đồ của mảnh đất cuối cùng mà thôi! Thực sự không phải không tận tâm với triều đình!”

“A, vậy sao? Nói như vậy. Tần cô nương nhất định là biết tung tích của mảnh bản đồ cuối cùng rồi đúng không? Tang Tấn chết rồi, Tang Trọng Dương cũng đi rồi, nếu như bản đồ ở trên người hai người bọn họ, ta nghĩ Ngạn Thác biểu ca sẽ không thể không lấy được đấy!” Tiêu Thiên Phái nở ra một nụ cười đẹp đẽ, ngữ khí lại lạnh như băng.

Gió nhẹ nhàng thổi vào trong phòng, làm mép váy Tần Lạc Y hơi bay lên, mang theo mùi hoa đào thơm ngát.

Nàng hít sâu một hơi, cố gắng điều chỉnh lời mình vừa lỡ miệng, một lát sau, một nét cười mang ý vị sâu xa nở trên khóe môi đỏ hồng: “Ta nghĩ, quan tâm đến tung tích của bản đồ không chỉ có Hoàng thượng thôi đâu, Tiêu công chúa hình như cũng rất quan tâm, công chúa nói như vậy là mang ý chỉ đơn giản có lòng hiếu kỳ, hay là...ý tứ của gia tộc các ngươi vậy!”

Đôi mắt trong trẻo lạnh lùng hiện lên một nét cười khế, lại làm cho Tiêu Thiên Phái ghen lời.

“Ngươi, ngươi...”

“A, đúng rồi, ta có lòng tốt nói cho ngươi một câu nữa, nếu như thật sự muốn tranh giành Da Luật Ngạn Thác với ta, ta đều hoan nghênh, nhưng, khuyên ngươi, nên thu lại bộ dạng ngang ngược càn rỡ của mình đi, nếu không, thật sự làm cho người khác ...chán ghét!” Tần Lạc Y lạnh lùng cắt đứt lời của Tiêu công chúa.

Ngay sau đó, Tần Lạc Y bước đến trước cửa, lớn tiếng nói: “Thái Nam!”

Thái Nam luôn luôn đợi ở ngoài cửa, nghe thấy chủ tử kêu to, lập tức bước vào trong.

“Chủ tử, có gì phân phó?”

“Tiễn khách!” Tần Lạc Y nhẹ nhàng ngồi xuống ghế, nhàn nhã vừa rót trà vừa nói.

Thái Nam cẩn thận từng li từng tí đi đến trước mặt Tiêu Thiên Phái,

cung kính khom lưng nói: “Tiêu công chúa, mời!”

Tiêu Thiên Phái hung hăng nắm chặt nắm đấm, ánh mắt như muốn tóe lửa: “Người, người đừng ý vào Ngạn Thác biểu ca sủng ái người một chút, người đã không coi ai ra gì, người tốt nhất là nên khuyên hẩn, đừng có khư khư cố chấp như vậy, nếu không, hẩn sẽ gặp tai họa!”

Tần Lạc Y vẫn như cũ bùng ly trà lên, chậm rãi thưởng thức trà thơm, không hề để ý đến Tiêu Thiên Phái kêu gào một chút nào.

“Hừ!” Tiêu Thiên Phái tức giận, phẩy tay áo bỏ đi.

Đợi nàng đi rồi, cái ly trong tay Tần Lạc Y bỗng rơi xuống, lăn trên mặt đất, bể thành mảnh vụn.

“Chủ tử...” Thái Nam vừa định tán thưởng dũng khí kinh người của Tần Lạc Y, ai ngờ vừa quay người lại đã nhìn thấy ly vỡ nát trên mặt đất, lại nhìn sắc mặt của chủ tử, tái nhợt đến mức dường như không còn chút máu.

“Thái Nam, đỡ ta vào trong nghỉ ngơi một lát!” Trên mặt Tần Lạc Y đã không còn khí thế giương cung bạt kiếm lúc nãy, lộ ra sự mệt mỏi vô cùng.

Thái Nam bước lên trước đỡ lấy Tần Lạc Y đi vào trong nghỉ ngơi.

Trong phòng, không khí ấm áp yên lành làm cho tinh thần của nàng dần dần bình ổn trở lại, nhưng sự lo lắng vẫn không mất đi.

“Thái Nam, Vương gia còn chưa về phủ sao?” Thái độ Tần Lạc Y khác thường, hỏi thăm.

“Chưa về ạ, nhưng mà chủ tử người yên tâm đi, chỉ cần vương gia hồi phủ, hắn sẽ lập tức đến Cúc Tình Hiên mà!”

Tần Lạc Y khẽ thở dài, không nói gì nữa, sáng sớm nay, Da Luật Ngạn Thác bị Hoàng thượng triệu gấp vào cung, không biết có chuyện gì.

Nếu thật sự đúng như lời của Tiêu Thiên Phái, Hoàng thượng đã sinh lòng nghi ngờ đối với hắn, như vậy, lúc này hắn không phải là gần vua như gần cọp sao?

Mảnh bản đồ cuối cùng này, nàng còn có thể kiên trì cất giữ bao lâu đây?

Nếu quả thật, dùng mảnh bản đồ cuối cùng này mà có thể đổi lấy bình an cho hắn...nàng nguyện ý làm như vậy!

“Cha nuôi...xin cha hãy tha thứ cho con...” Tần Lạc Y vẻ mặt tịch mịch, thì thào tự nói.

Quyển 12 - Chương 12: Rừng hoa đào đẫm máu

Ánh mặt trời nhẹ nhàng chiếu lên cửa sổ, mọi thứ đều im im lặng lặng, không có một chút tiếng động.

Tần Lạc Y rơi vào trầm tư, thật sự không biết thần sắc lúc này của nàng đã làm nha đầu Thái Nam sợ hãi.

“Chủ tử...” Thái Nam cẩn thận từng li từng tí gọi Tần Lạc Y.

“Hả? Làm sao vậy? Thái Nam?” Tần Lạc Y từ trong suy nghĩ tỉnh táo lại.

Thái Nam khe khẽ cười: “Chủ tử, người lúc nãy thật uy phong nha! Người không thấy sắc mặt của Tiêu công chúa nhanh chóng biến thành màu gan heo rồi sao, ha ha ha!”

Tần Lạc Y nghe nhưng lời nói trẻ con của Thái Nam xong, oán trách nói: “Em đó, nha đầu này, nói chuyện càng ngày càng thô lỗ rồi.”

Thái Nam nghịch ngợm lè lưỡi.

Lúc Tần Lạc Y đang muốn nói gì đó, đột nhiên trong đầu lóe lên một chút ánh sáng, ngay sau đó, nàng lập tức nói với Thái Nam: “Thái Nam, em mau nhìn xem trong sảnh, cái bao thuốc bột ta vừa mới lấy ra kia còn ở đó hay không?”

Thái Nam đáp lời, lập tức chạy ra ngoài, một lát sau, lại chạy về.

“Chủ tử, cái bao thuốc bột kia đã không thấy đâu nữa rồi!” Thái Nam thì thào nói.

“Lúc này em có để ý thấy là ai lấy đi không?” Tần Lạc Y lập tức hỏi.

Thái Nam cẩn thận suy nghĩ, sau đó lắc đầu.

Ánh mắt Tần Lạc Y dần dần ảm đạm xuống, thật ra, trong lòng nàng đã sớm biết, người có thể khẩn trương vì bao thuốc bột này nhất định chính là người trước kia cố tình mưu hại mình, mà người này, không phải là Ninh phi kia, cũng không phải là Tiêu công chúa, mà là người nàng vẫn luôn tôn trọng...Cầm Cơ!

☆☆☆☆☆☆☆☆

Tiêu Thiên Phái đi thẳng ra khỏi Cúc Tình Hiên, sắc mặt vẫn không hề tốt lên, cánh hoa đào rụng rớt xuống cùng với kiểu kiến trúc yên tĩnh tao nhã này, đều làm cho nàng sinh ra lòng chán ghét cùng với ghen tuông.

Nơi này vốn dĩ nên là chỗ ở của mình, dựa vào cái gì mà để cho nữ nhân người Hán ti tiện kia ở, kết quả là nàng càng nghĩ càng tức giận, hận không thể đem tất cả nhưng thứ tốt đẹp ở đây hủy diệt hết đi.

“Tần Lạc Y, ngươi đừng để rơi vào tay của Bản công chúa, nếu không ta nhất định sẽ khiến cho ngươi muốn sống không được muốn chết cũng không xong!” Nàng vừa đi, vừa hung hăng bẻ gãy một cành hoa đào, cánh hoa lập tức ào ào rụng xuống.

“Thì ra công chúa hận Tần cô nương đến như vậy!” Kèm theo một âm thanh êm ái, trong rừng hoa đào xuất hiện một thân ảnh xinh đẹp, đôi mắt tinh nhả lấp lánh giữa rừng hoa đào.

Tiêu Thiên Phái khẽ giật mình, định thần nhìn lại, phát hiện ra nữ tử mặc y phục màu thủy lam, nụ cười ôn nhu đọng ở khóe môi, âm thanh dễ nghe giống như than nhẹ.

“Là người?” Tiêu Thiên Phái hơi nhú lại lông mày, sau đó, nàng quát lên: “Người thật to gan, chỉ là một thứ hàng cồng phẩm, cũng dám nghe lén Bản công chúa nói chuyện!”

“Công chúa nói vậy là không đúng rồi, không phải ta cố ý trộm nghe người nói chuyện, mà là giọng nói của người trùng hợp chui vào trong tai ta mà thôi!”

Lúc này, ở trong rừng đào chính là người vẫn mãi chưa đi xa – Cầm Cơ

“Người, thật to gan!” Tiêu Thiên Phái giận dữ, hôm nay là sao vậy, nguyên một đám đều không đặt nàng vào mắt, làm sao lại có thể như vậy!

Cầm Cơ mỉm cười, bình tĩnh như lá mùa thu đang rơi, nàng nhẹ nhàng cầm một đóa hoa lên, làm cho đôi tay dính đầy mùi thơm ngát: “Nếu như ta không to gan, làm sao có thể giúp công chúa trừ bỏ mối hận trong lòng cơ chứ?”

Tiêu Thiên Phái mạnh mẽ nhìn về phía Cầm Cơ, ánh mắt cũng lập tức trở nên cảnh giác, đánh giá nàng từ trên xuống dưới: “Người rốt cuộc là ai?”

“Thân phận của ta là gì, công chúa cũng không cần biết rõ, người chỉ cần hiểu được ta đứng về phía người, như vậy là đủ rồi!” Cầm Cơ nhẹ nhàng nói.

Trong mắt Tiêu Thiên Phái hiện lên một tia nghi hoặc, một lát sau, nàng cất giọng nói: “Người...muốn giúp ta như thế nào?”

“Vậy thì phải xem công chúa muốn làm gì rồi!” Cầm Cơ ưu nhã bóp nát những cánh hoa trong tay, đôi mắt nhìn thẳng về phía Tiêu Thiên Phái.

“Rất đơn giản, ta muốn từ nay về sau, Tần Lạc Y vĩnh viễn biến mất khỏi bên người Da Luật Ngạn Thác!” Ánh mắt nàng lạnh lẽo, thanh âm cũng rùng rợn.

“Nhưng mà...” Tiêu Thiên Phái hơi ngừng lại, nhìn Cầm Cơ, cười lạnh: “Ta nghĩ dựa vào năng lực của bản thân ta, cũng có thể làm được điều đó, dựa vào cái gì cần đến sự hỗ trợ của người chứ?”

Dường như Cầm Cơ đã nghĩ sẵn ở trong đầu, lúc nghe nàng kiêu ngạo hỏi như vậy, chỉ cười nhạt một tiếng: “Người mang thân phận công chúa, nhất cử nhất động nhất định sẽ dễ dàng rơi vào mắt của người khác, ta nghĩ, cái mà công chúa gọi là biện pháp chẳng qua là dựa vào cường quyền của hoàng tộc để thực hiện, thử nghĩ xem, nếu thật sự làm như thế, trong lòng của Da Luật Ngạn Thác đối với người mãi mãi chỉ có hận, không bao giờ có yêu!”

Tiêu Thiên Phái nghe xong, trong lòng run lên, không sai, nàng đúng thật là rất yêu rất yêu Ngạn Thác biểu ca, cho nên, nàng không thể nào để cho hận hận nàng cả đời được!

“Như vậy người nói xem ta nên làm thế nào?” Nàng đè ép lại ngạo ý trong lòng, nhìn Cầm Cơ nói.

Cầm Cơ chậm rãi đi đến, bên môi khẽ nở nụ cười, cười càng lúc càng lớn, cho đến khi...

Nàng mạnh mẽ giơ tay phải lên, tay trái lại xuất ra chiêu thức hung ác, ngay lúc Tiêu Thiên Phái chưa kịp phản ứng, hung hăng nắm chặt cằm của nàng, nhét một viên thuốc vào trong miệng nàng, sau đó dùng sức, Tiêu Thiên Phái liền nuốt viên thuốc vào.

Ánh mắt Tiêu Thiên Phái bỗng trở nên kinh hoàng, nàng trừng lớn hai mắt nhìn Cầm Cơ, nhìn nụ cười chướng mắt bên môi:

“Người..người cho ta ăn cái gì?” Nói xong, nàng dùng sức móc cổ họng, định nhổ viên thuốc kia ra.

“Không có tác dụng đâu, Tiêu công chúa, chỉ có một người duy nhất có cách cứu người!” Cầm Cơ không chút sợ hãi đứng bên cạnh nàng, nhìn khuôn mặt Tiêu công chúa thoáng chốc đã trở nên trắng bệch, ánh mắt hiện lên vẻ âm lãnh.

Sắc mặt Tiêu Thiên Phái bỗng trở nên tái nhợt khác thường, hơn nữa, bên trong cơ thể nàng ta bắt đầu dần dần dâng lên từng cơn đau đớn.

“Người...Người dám...” Thanh âm của nàng bắt đầu trở nên run rẩy, trên trán vì đau đớn mà mồ hôi lạnh bắt đầu chảy ra.

“Ta đang giúp người đấy!”

Cầm Cơ cười rất vô tội, cũng rất ung dung, nàng chậm rãi tiến lên, tay khẽ dùng sức kéo lấy tóc nàng ta, khiến cho nàng ta không thể không nhìn thẳng vào mình:

“Chỉ khi người chết đi, Da Luật Ngạn Thác mới có thể nhớ kĩ người cả đời, điều này, không phải là điều người vẫn mong muốn hay sao?”

Tiêu Thiên Phái đột nhiên phun ra một ngụm máu, máu nhuộm lên thân cây đào, cả trên cả cánh hoa, làm cho hoa đào càng trở nên đẹp

hơn, càng trở nên đỏ thắm...

Nàng ta dồn sức vịn tay vào cành cây: “Người...Người...rối cuộc là... là ai...?”

Cầm Cơ mỉm cười: “Xem bộ dạng sắp chết của ngươi, ta không ngại nói cho ngươi biết, ta vốn là trưởng nữ của bộ lạc Thất Vi, mười hai năm trước, bộ lạc của ta cùng với bộ lạc Thứ Hách của ngươi nảy ra một cuộc chiến tranh giành quyền lực, cha của ngươi vì lợi ích của bản thân mà liên hợp với Da Luật A Bảo Cơ, bắt chấp tất cả xử tử cha mẹ của ta, sau đó vận mệnh của ta cũng đã xảy ra biến cố, ta trở thành thứ hàng cống phẩm thấp kém, cho nên, ta nén giận đến tận bây giờ, mục đích cũng chỉ là tìm cơ hội báo thù!”

Ý thức của Tiêu Thiên Phái ngày càng mơ hồ, thân thể của nàng ta cũng bắt đầu trở nên mềm nhũn, co quắp nằm trên mặt đất, lại cố gắng trợn tròn mắt, như muốn nhìn rõ cái gì đó.

Cầm Cơ chậm rãi ngồi xổm xuống, nhìn khuôn mặt ngày càng trắng bệch của Tiêu Thiên Phái, cười lạnh nói:

“Ngươi chẳng qua là một quân cờ để ta báo thù mà thôi, chỉ cần ngươi chết ở chỗ này, cha của ngươi nhất định sẽ không để yên, ta sẽ đợi xem Tiêu thị của các ngươi cùng với Da Luật chó cắn chó như thế nào! Ha ha ha...”

Lập tức, ánh mắt của nàng dần dần chuyển sang lạnh lẽo, đứng dậy, ánh mắt đầy vẻ hung ác mà nhìn hơi thở Tiêu Thiên Phái bắt đầu càng lúc càng yếu, cho đến khi tắt hẳn..

Gió nhẹ nhàng thổi qua, bên trong hương hoa đào nhàn nhạt còn kèm theo một cỗ hương vị huyết tinh nồng nặc, từng mảnh từng mảnh hoa đào như hoa tuyết rơi xuống, rơi xuống nơi đây, nhẹ

nhàng che dấu tất cả tội ác...

Màn đêm đen như nhung, bầu trời lốm đốm ánh sao lấp lánh đầy phong tình.

Tần Lạc Y nhẹ nhàng vỗ về dây đàn, ánh nến nhàn nhạt làm cho đôi má thanh tịnh và đẹp đẽ của nàng càng trở nên nõn nà, tối nay, dường như có một tia bất an quẩn lấy lòng nàng, khiến cho nàng dù đang đối mặt với cây đàn cổ mình yêu nhất, tâm trạng cũng vẫn hốt hoảng vô cùng.

Những ngón tay ưu mỹ lướt trên dây đàn, mỗi lần gảy lên, giống như dệt ra một giấc mộng đẹp, tóc dài mềm mại lặng yên phủ lên áo trắng, bóng lưng Tần Lạc Y lộ ra một vẻ đặc biệt tịch mịch.

Tiếng đàn.

Thoáng chốc thanh tịnh, trong trẻo, nhẹ nhàng, ngập tràn vui vẻ.

Réo rất như tiếng suối.

Thoáng chốc lại chuyển sang phong cách hùng hậu cổ xưa, đậm bạc cao xa, uyển chuyển mà tịch mịch.

Hùng hậu như tiếng thông reo.

Trong tiếng đàn lại như có một chút u oán, một chút kinh diễm, một chút tình ý chìm trong đón đau nơi trần thế, lại có một chút yêu thương vui vẻ của hồng trần.

Loại xinh đẹp lại quyết tuyệt của Tần Lạc Y lúc này, quả thật làm lòng

người chấn động.

Ai ngờ, chỉ nghe “boang” một tiếng, đột nhiên một sợi dây đàn ngay lúc ngón tay nàng chạm qua bị đứt, lực đạo mạnh mẽ làm tay nàng bị thương.

“Y nhi!” Cảnh này trùng hợp bị Da Luật Ngạn Thác vừa mới bước vào cửa chứng kiến, đôi mắt lóe lên, lập tức sai bước đến.

Nhẹ nhàng ngậm ngón tay bị thương của nàng vào miệng, trên đó đã sớm chảy đầy máu.

“Tại sao lại không cẩn thận như vậy?” Da Luật Ngạn Thác đau lòng không cần nói cũng biết, thanh âm của hắn bảo hàm cả trách cứ lẫn thương yêu.

Tần Lạc Y nhẹ nhàng rút tay về, nàng hạ mắt, đứng lên: “Một chút tổn thương ấy đối với ta mà nói, nó không là gì cả!” Nói xong, nàng lấy thuốc cầm máu ra, chuẩn bị bôi thuốc.

“Để ta làm!” Da Luật Ngạn Thác lấy thuốc nước trong tay nàng, tay kia kéo nàng lại trước bàn, cẩn thận từng chút một bôi thuốc cho nàng.

“Có đau hay không?” Hắn thấp giọng hỏi, ánh mắt chứa đựng sự đau lòng.

Tần Lạc Y lắc đầu, nàng nương theo ánh sáng của ngọn nến, nhìn hình dáng cương nghị của nam tử trước mắt, con người thâm thúy, môi mỏng hơi nhếch, tron nội tâm không tránh khỏi khẽ rung động.

“Hôm nay, sự vụ trong cung không thuận lợi sao?” Tần Lạc Y lần đầu tiên chủ động hỏi chính sự, mà vấn đề này cũng là vấn đề nàng đã lo

lặng suốt một ngày nay.

“Sao lại nói như vậy?” Nụ cười bên môi của Da Luật Ngạn Thác dần dần mở rộng, ngược đôi mắt đen như biển thẳm, nhìn vào đôi mắt như đầm nước mùa thu của nàng.

Tần Lạc Y bị hấn nhìn đến mất tự nhiên, vô ý thức liếm liếm đôi môi khô khốc, thật sự không biết rằng, hành động nhỏ này của nàng trong mắt của Da Luật Ngạn Thác đã trở thành hành động câu dẫn.

“Bởi vì, giữa hai hàng lông mày của chàng chứa một chút mâu thuẫn!” Tần Lạc Y hoàn toàn không hiểu hàm ý trong đôi mắt của Da Luật Ngạn Thác, nội tâm của nàng hôm nay không hiểu sao luôn hoảng hốt không yên, giống như có điều gì đó sẽ xảy ra.

Da Luật Ngạn Thác khẽ cười, duỗi tay ra, kéo thân thể mềm mại như lông vũ của Tần Lạc Y lên trên đùi mình, hai tay khẽ dùng sức, ôm nàng vào trong lồng ngực.

“Vật nhỏ mẫn cảm...” Trên mặt Tần Lạc Y hiện lên hai mảnh đỏ ửng, thân thể dựa vào trong khuỷu tay của hấn, ngũ khí đã mất đi sự trong trẻo lạnh lùng như lúc trước, bắt đầu giống như một tiểu nữ nhi ngây thơ làm nũng.

Bộ dạng của nàng như vậy làm cho nội tâm của Da Luật Ngạn Thác nổi sóng, ánh mắt dần trở nên sâu hơn,...một lát sau, hấn cúi người xuống...

“Chàng...” Lúc Tần Lạc Y ngẩng đầu lên, đã hiểu rõ hàm nghĩa phát ra từ đôi mắt của hấn, vội vàng lấy tay chống đỡ lồng ngực cường tráng của hấn.

“Chàng còn chưa trả lời vấn đề của ta!” Nàng ra vẻ kháng nghị nói.

Quyển 13 - Chương 1: Tranh chấp trong ngự thư phòng

Ngoài ý muốn sáng nay Da Luật A Bảo Cơ cũng không vào triều, bởi ông vẫn không bỏ qua được việc này, ông vẫn luôn ngồi trong ngự thư phòng đợi Da Luật Ngạn Thác.

Sáng sớm, mặt trời chiếu những tia sáng nhàn nhạt đẩy lùi màn sương mù ra xa, từng ánh nắng nhỏ bé vương vãi khắp nơi như hạt lưu ly rơi trên chuông vàng, nhưng mãi vẫn không thể chiếu vào trong ngự thư phòng

Da Luật A Bảo Cơ vững vàng ngồi trên long ỷ, khuôn mặt ông đã lộ ra những nét già nua, nhiều năm chinh chiến sa trường nên hiển nhiên thân thể đã có phần không chịu nổi, người anh hùng tuổi xế chiều chính là như vậy.

Ở bên cạnh ông lúc này chỉ có đại hoàng tử Da Luật Bội và nhị hoàng tử Da Luật Hưu Ca, đúng lúc đó Da Luật Ngạn Thác lại tiến cung.

“Thường công công, người lui ra trước đi” Da Luật A Bảo Cơ chậm rãi mở miệng nói.

“Dạ hoàng thượng, nô tài xin cáo lui” Thường công công quỳ xuống rồi vội lui ra.

Ngay lập tức Da Luật A Bảo Cơ dời ánh mắt về phía Da Luật Ngạn Thác, ấn đường lập tức nhíu chặt lại: “Thác nhi, Tiêu công chúa, nàng...”

“Nàng đã chết!” Da Luật Ngạn Thác không chút do dự nói cho hoàng thượng biết.

“Cái gì?” Hoàng thượng cả kinh. Đại hoàng tử và Nhị hoàng tử cũng biểu lộ vẻ mặt ngạc nhiên. Da Luật Ngạn Thác trình báo một lượt từ đầu đến đuôi về nguyên nhân Tiêu công chúa chết cho hoàng thượng biết, theo từng câu hắn nói ra, mi tâm của Da Luật A Bảo Cơ lại càng nhíu chặt.

“Aizzz... Làm sao có thể xảy ra loại chuyện này chứ, lại còn diễn ra vào đúng lúc này!” Khi Da Luật A Bảo Cơ nghe xong, giọng điệu cũng trở nên cực kỳ nghiêm trọng.

Sắc mặt Da Luật Ngạn Thác trở nên căng thẳng, thanh âm trầm thấp lại một lần nữa vang lên: “Không biết hoàng thượng có ý gì?”

Da Luật A Bảo Cơ chỉ thầm than một tiếng, còn người bên cạnh ông – Da Luật Bội thì mở miệng nói: “Có điều này Vương huynh không biết, Hách Lạp Vương đã rút ngắn hành trình rồi, ngày mai hắn sẽ đến kinh thành!”

“Không sai, một khi hắn biết tin công chúa đã chết, tuyệt đối sẽ không chịu để yên, chuyện này chúng ta vẫn cần phải bàn bạc kỹ hơn!” Nhị hoàng tử Da Luật Hưu Ca mở miệng thương lượng.

Thời gian ngưng đọng lại, mãi cho đến lúc — —

“Thác nhi, đối với chuyện này con thấy thế nào?” Hoàng thượng nhìn hắn, hỏi.

Đôi mắt Da Luật Ngạn Thác lạnh lùng tựa như không có độ ấm, chỉ thấy hắn chậm rãi hé môi phát ra một tiếng cười khẽ. Hắn chống lại

ánh mắt của hoàng đế, nói:

“Thật ra người châm ngòi việc này có mục đích rất đơn giản, kẻ này chỉ muốn lợi dụng cái chết của công chúa để làm hoàng thượng giận dữ, sau đó sẽ xử tử ta và Y nhi, đồng thời khi Hách Lạp Vương biết rõ tình hình thực tế, nhất định sẽ không án binh bất động, có lẽ sẽ bởi vì con gái chết mà khởi binh, một mũi tên trúng bốn con chim, thật là lợi hại!”

Hoàng thượng nghe xong khẽ gật đầu.

Da Luật Ngạn Thác tiếp tục nói: “Nhưng việc kẻ này không ngờ tới là chúng ta đã sớm có ý định tấn công Hách Lạp Vương, cái chết của Tiêu công chúa tuy khiến mọi người đau lòng, nhưng sự việc cũng sẽ không theo ý muốn của kẻ này mà xảy ra, bởi vì, chỉ cần Hách Lạp vương có ý định dấy binh, chúng ta sẽ có lý do để đưa binh đánh dẹp”.

“Tuy Da Luật Vương huynh nói không sai, nhưng Hách Lạp Vương đã sớm tiến cung, hiển nhiên cũng không nằm trong mong muốn của chúng ta, thế nên, quân đội của chúng ta cũng không có thời gian để chuẩn bị cho cuộc chiến !” Da Luật Hưu Ca ở bên cạnh âm u nói.

Hoàng thượng nghe xong than nhẹ một tiếng: “Thác nhi , quan điểm của con không sai, nhưng lời của Hưu Ca cũng chính là vấn đề mấu chốt mà trầm lo lắng... ”

Da Luật Ngạn Thác không đợi hoàng thượng nói hết đã trực tiếp ngắt lời, chỉ thấy con người hấn híp lại:

“Theo ta được biết , gần đây gia tộc Hách Lạp đã chuẩn bị mười vạn quân, chẳng lẽ hoàng thượng vẫn còn chưa rõ ý đồ của Hách Lạp Vương hay sao? Hơn nữa ta thấy việc hấn tiến cung thăm công chúa

là giả, đến thăm dò ý đồ của bề hạ mới là thật.”

Hoàng thượng nghe xong sắc mặt càng thêm ngưng trọng, lời của Da Luật Ngạn Thác không phải là ông chưa từng nghĩ tới.

Da Luật Hưu Ca cong môi, vẽ ra nụ cười nhạt: “Da Luật Vương huynh, lẽ nào huynh muốn phụ vương đệ dưới tình huống không chuẩn bị gì mà tiến hành chiến tranh?”

Da Luật Ngạn Thác vừa nghe vậy, khuôn mặt tuấn tú lập tức tràn ngập băng giá, hắc lạnh lòng nói :”Chẳng lẽ Nhị hoàng tử đã quên mất rồi sao? Bản vương nắm giữ binh quyền Khiết Đan trong tay, đương nhiên sẽ luôn luôn chuẩn bị sẵn sàng.”

“Huynh ——” Da Luật Hưu Ca bị dáng vẻ kiêu ngạo của hắn làm giảm khí thế, tức giận đến nổi sắc mặt có chút trắng bệch.

“Đừng cãi nhau nữa, các con làm như thế này nhớ người ngoài thấy thì còn ra thể thống gì nữa!” Hoàng thượng đau đầu quát lớn.

Da Luật Ngạn Thác lạnh lùng nhìn thoáng qua Da Luật Hưu Ca, phất tay áo rồi ngồi xuống.

“Bội nhi, ý kiến của con là gì?” Hoàng thượng hỏi Da Luật Bội.

Da Luật Bội trầm tư một lát rồi tiến lên nói: “Phụ hoàng, con cũng đồng ý với ý kiến của Vương huynh, Hách Lạp Vương nâng cao số lính, nếu như không sớm diệt trừ, chắc chắn sẽ tạo thành uy hiếp của giang sơn Khiết Đan!”

Hoàng thượng gật đầu tán thành, thật ra, khi còn trẻ ông không khinh suất như vậy, từ một tộc bé không ngừng mở rộng, cuối cùng mới đưa hoàng thất Da Luật đến địa vị này, có lẽ ông đã già rồi, vì vậy đã

tâm cũng càng ngày càng giảm bớt.

Ông hiểu rõ con và cháu trai của mình, đại hoàng tử Da Luật Bội luôn luôn không màng chính sự, so sánh ra thì, hẳn thích cầm kỳ thư họa hơn; Nhị hoàng tử tính tình kịch liệt, dã tâm cũng không nhỏ, mấy lần chinh chiến sa trường cũng lập không ít công lao, thế nhưng ông hiểu rõ hai đứa con này luôn luôn bất hòa.

Mà Thác nhi, hẳn là cháu trai của ông, cá tính trầm ổn nghiêm túc, làm việc quyết đoán cương nghị, trên sa trường càng không cần phải nói, toàn bộ Khiết Đan trên dưới già trẻ đều biết hẳn là ‘Chiến Thần’ lừng lẫy trên chiến trường ! Hẳn rất thân thiết với Đại hoàng tử Da Luật Bội, so sánh với Da Luật Hưu Ca thì quan hệ còn kém khá xa!

Đây là điều khiến hoàng thượng đau đầu, ba người có thể hoà thuận sống chung với nhau vẫn luôn luôn là tâm nguyện lớn nhất của ông

Quyển 13 - Chương 2: Hoa rơi vào nhà ai

Trong ngự thư phòng, bầu không khí trở nên cực kỳ nghiêm trọng, chỉ thấy Da Luật Ngạn Thác chậm rãi đứng lên, bước thong thả về phía trước, nói: “Hoàng thượng, phải đánh Hách Lạp Vương, bằng không không thể thống nhất giang sơn, dân không cam, tâm không thuận, chỉ cần hoàng thượng cho phép, Đông Lâm Vương ta nguyện khởi binh thảo phạt gia tộc Hách Lạp, không thắng không về!”

Khi hắn tuyên bố những lời này, ngũ quan lạnh nhạt nhưng tràn ngập kiên định, đôi mắt thâm thúy ánh lên sự hứng thú, thân hình cũng không nhúc nhích.

Hoàng thượng vừa muốn nói gì đó, Nhị hoàng tử liền cao giọng nói chen vào: “Ta không tán thành!”

“Vậy... Huru Ca còn có chủ ý nào tốt hơn sao?” Hoàng thượng nhìn sang phía Da Luật Huru Ca, vội vã hỏi.

Da Luật Huru Ca nhìn Da Luật Ngạn Thác, hừ lạnh một tiếng, nói:

“Phụ hoàng, nhi thần chưa bao giờ nghi ngờ kinh nghiệm chinh chiến sa trường của Vương huynh, nhưng nhi thần lo lắng đến tình trạng đóng quân và vật tư chuẩn bị lúc chiến đấu, gia tộc Hách Lạp đương nhiên là phải đánh dẹp, nhưng nhi thần cho rằng cần có thêm thời gian đóng quân để chuẩn bị chu đáo hơn...”

Da Luật Ngạn Thác nghe xong, lửa giận trong mắt dần dần dâng cao, bàn tay chậm rãi nắm lại, cho đến khi nắm chặt.

Hoàng thượng nghe xong liền hỏi: “Hưu Ca, con đã nghĩ đến biện pháp vện cả đôi đường rồi sao?”

“Không sai , thật ra nhi thần đã nghĩ ra một biện pháp rất đơn giản, cũng chỉ duy nhất một người có thể kéo dài thời gian! Tiêu công chúa chết ở trong Cúc Tình Hiên, bởi vậy, chỉ cần Vương huynh giao Tần Lạc Y ra thì Hách Lạp Vương sẽ giảm sự phòng bị đi!” Da Luật Hưu Ca thoáng liếc mắt nhìn Da Luật Ngạn Thác, thấy đôi mắt hấn ngày càng lạnh lẽo, bên môi vẽ lên nụ cười.

Da Luật Hưu Ca vừa nói xong đã làm cho tâm trạng của Da Luật Bội trở nên phức tạp, hấn không suy nghĩ đã nói: “Phụ hoàng, trăm triệu lần không thể!”

Da Luật Ngạn Thác vốn đã giận đến sôi gan, hấn tàn nhẫn cắn chặt răng, nếu như đây không phải là giữa ngự thư phòng, hấn đã sớm đánh cho Da Luật Hưu Ca một chưởng!

Chết tiệt! Tên khốn đó lại dám động đến Y nhi!

“Việc này... ” Ngay cả Hoàng thượng cũng nhận ra sự tức giận của Da Luật Ngạn Thác, giọng điệu của ông vừa hoài nghi lại vừa lo lắng.

“Hoàng thượng! Dùng một nữ nhân đổi lấy sự thái bình của giang sơn, đây cũng không phải việc anh hùng nên làm!”

Da Luật Ngạn Thác neho đôi mắt dài hẹp, đầy thâm trầm lại, hung bạo nhìn Da Luật Hưu Ca, giọng nói trầm thấp như bàn thạch lúc này lại tràn ngập sự lạnh lùng.

Da Luật Hưu Ca không hề sợ hãi mà tiếp nhận đôi mắt đầy lạnh lẽo của Da Luật Ngạn Thác, nói tiếp: “Hồng nhan họa thủy... những lời

này quả thật không sai, không nghĩ tới vì một người như Tần Lạc Y mà lại khiến cho hoàng huynh – Đông Lâm Vương mạnh mẽ phải khom lưng, thế nhưng——”

Hắn dừng một chút, nhìn về phía hoàng thượng tiếp tục nói: “Hoàng thượng, biện pháp lần này do bất đắc dĩ mà thôi, chỉ có làm thế mới thành công kéo dài thời gian, như vậy mới có cơ hội chuẩn bị chu đáo, và đó cũng là ngày diệt vong của gia tộc Hách Lạp! Mong phụ hoàng khâm thử!”

“Phụ hoàng, việc này trăm triệu lần không được——” Da Luật Bội nóng nảy.

Hoàng thượng chậm rãi giơ tay lên, cắt đứt lời Da Luật Bội nói, ngay sau đó ông nhìn về phía Da Luật Ngạn Thác: “Thác nhi, trăm yêu cầu con lấy đại cục làm trọng, nếu vì một nữ nhân mà ảnh hưởng lớn tới đại cục, có đáng không?”

“Hoàng thượng, nếu như người đã hỏi ta, ta sẽ nói, không thể giao nộp Y nhi, tấn công Hách Lạp. Đây là ý kiến của ta! Còn có —— ”

Ngữ khí của Da Luật Ngạn Thác và khuôn mặt đều lạnh lẽo như nhau, đôi mắt hắn lạnh như nước hồ sâu thăm thẳm nhìn về phía Da Luật Hưu Ca, chậm rãi nói: “Nếu như người nào đó bởi vì sợ Hách Lạp mà liên lụy đến người vô tội thì ta hoàn toàn có năng lực một mình mang binh đi dẹp loạn!”

“Đông Lâm Vương, lời nói của huynh cũng quá cuồng vọng rồi đấy!” Da Luật Hưu Ca cao giọng nói.

Da Luật Ngạn Thác cười lạnh, hắn nhìn Da Luật Hưu Ca, chậm rãi nói từng chữ một: “Bản vương luôn luôn như vậy, chẳng lẽ nhị hoàng tử không hiểu tính cách của bản vương sao?”

Thực sự là buồn cười, hẳn luôn ở trên sa trường, đứng trên thi thể mà sống, nếu như luận về bài binh bố trận, Khiết Đan làm gì có ai hơn được hẳn?

Da Luật Hưu Ca nhất thời bị câu nói này làm nghẹn họng, đôi mắt tựa như có thể giết người.

“Thôi ngay, không được cãi nhau nữa!”

Hoàng thượng cảm thấy đầu càng ngày càng đau, ông vẫn luôn biết trong thời gian qua cháu trai mình rất yêu thương nữ tử kia, làm sao có thể giao nàng ra làm mồi nhử chứ!

Sau khi hoàng thượng bình ổn lại không khí trong phòng, ánh mắt nghiêm túc nhìn xung quanh, hai nhi tử và Da Luật Ngạn Thác, một lúc lâu sau mới mở miệng nói: “Trẫm đã quyết định phát binh đánh gia tộc Hách Lạp, chức chủ tướng ...”

“Phụ hoàng, nhi thần sẵn lòng gánh vác trách nhiệm này.” Nhị hoàng tử Da Luật Hưu Ca tiến lên một bước.

“Nhị hoàng tử không thấy thời gian quá gấp, không đủ để chuẩn bị chu đáo sao?” Da Luật Ngạn Thác cười trào phúng.

Sắc mặt Da Luật Hưu Ca tràn ngập vẻ khó chịu, nhưng ngay sau đó liền giấu đi, lạnh lùng nói: “Đệ không hiểu vì sao Vương huynh lại châm chọc đệ như thế, lời nói kia chỉ đơn giản là muốn đánh gia tộc Hách Lạp bằng con đường ngắn nhất mà thôi, nhưng phụ hoàng đã có quyết định của riêng mình, thân là nhi thần tất nhiên sẽ phải ủng hộ toàn lực.”

“Được rồi, Hưu Ca, Thác nhi, tấm lòng yêu nước của hai con trẫm

đều hiểu, thế này đi, buổi trưa canh ba, ba người các con sẽ tiến hành một cuộc tỉ thí võ nghệ để độ sức, đến lúc đó trăm sẽ sai người treo ấn soái ở trên cao, ai đoạt được ấn soái đầu tiên thì người đó sẽ là chủ tướng! ”

Hoàng thượng nói ra suy nghĩ của mình, ông cho rằng như vậy là tốt nhất, cũng là một cách để kiểm tra năng lực của cả ba người.

Da Luật Ngạn Thác, Da Luật Hưu Ca, Da Luật Bội đều tiến lên lĩnh mệnh nói: “Xin tuân theo ý chỉ của Hoàng thượng! ”

Hoàng thượng hài lòng mà gật đầu nói: “Nếu như một người thắng, thì hai người còn lại phải cam tâm tình nguyện chịu sự sai bảo, không được có ý kiến bất đồng, đã hiểu rõ chưa?”

Ba người lần thứ hai trăm miệng một lời nói: “Tuân chỉ!”

Quyển 13 - Chương 3: Dũng cảm sẽ có được ấn soái

Cúc Tình Hiên vốn đang yên tĩnh bỗng bị tiếng thét chói tai của Thái Nam phá vỡ, chỉ thấy nàng hoang mang chạy đến phòng Tần Lạc Y...

“Chủ tử, chủ tử — —” Thái Nam lấy tay đẩy cửa phòng ra, sau đó lại hô to.

Nghỉ ngơi chưa được bao lâu, Tần Lạc Y rõ ràng bị Thái Nam làm cho hoảng sợ, nàng lạnh nhạt quát: “Nhìn em xem, hoang mang bối rối như vậy, để cho người ngoài nhìn thấy còn ra thể thống gì nữa?”

Ngoài miệng tuy rằng nói như vậy, nhưng trong giọng nói đối với tiểu nha hoàn Thái Nam này lại rất bao dung.

“Chủ tử ...” Thái Nam cũng không để ý đến thái độ lạnh nhạt của Tần Lạc Y, lập tức tiến lên nói.

Tần Lạc Y điềm đạm cười: “Được rồi, Thái Nam, trước tiên em hãy chậm rãi nói cho ta biết có chuyện gì?”

Thái Nam ổn định hơi thở, cố gắng nuốt một chút nước bọt rồi nói: “Chủ tử, buổi trưa trong cung sẽ diễn ra một trận tranh đấu giành ấn soái, Vương thượng... cũng tham gia thi đấu!”

Tần Lạc Y ngây người, nàng cao giọng hỏi: “Cướp đoạt ấn soái? Chuyện gì vậy?”

Không biết tại sao, khi nghe thấy chuyện này thì trong lòng nàng bắt đầu cảm thấy bất an.

Thái Nam lau mồ hôi trên trán, nói: “Đây là quy củ của Khiết Đan, mỗi lần xuất chinh Hoàng thượng đều chọn ra một người làm chủ tướng, nếu có thể thành công cướp đoạt ấn soái, người đó sẽ là người thích hợp nhất, mấy năm nay Vương thượng vẫn luôn liên tục đảm nhận chức vụ chủ tướng!”

“Cái gì? Phải ra trận? Lần này sẽ đi đâu?” Tần Lạc Y buột miệng hỏi, trên mặt tràn đầy kinh hãi, trong lòng cũng lo lắng vô cùng.

Về mặt Thái Nam cũng tràn đầy nghi vấn, khẽ lắc đầu: “Chủ tử, việc này Thái Nam cũng không rõ!”

Tần Lạc Y thất thần ngồi trên ghế, trái tim bất an đập liên hồi, tựa như muốn nhảy ra ngoài, nàng dùng tay đè chặt lồng ngực, mãi vẫn không thể bình tĩnh trở lại.

Lẽ ra nàng nên sớm quen với việc này mới phải, Da Luật Ngạn Thác chinh chiến trên lưng ngựa nhiều đã nhiều năm, từ nhỏ đã hay ở trên sa trường, bởi vậy, việc xuất chinh ra trận là việc bình thường, từ lúc yêu hấn nàng đã hiểu điều đó, chẳng lẽ vẫn chưa chuẩn bị tâm lý sao?

Thế nhưng, nàng thực sự rất lo lắng, lo lắng muốn chết đi được, lần này nàng lại ích kỷ mong hấn sẽ không giành được ấn soái.

☆☆☆☆☆☆☆☆

Buổi trưa, ánh nắng tươi đẹp chiếu rọi khắp nơi làm cho hoàng cung càng trở nên to lớn đồ sộ, đội nhạc võ hai bên sườn đã sớm đứng chỉnh tề cùng các thị vệ được huấn luyện nghiêm ngặt.

Ấn soái được cắm ở trên ở trên đài cao gần 30m, lá cờ tung bay trong gió, kiêu ngạo bay trước mắt của tất cả những người dưới đài.

Hoàng thượng và Hoàng hậu ngồi ngay ngắn trên đại điện, đội nhạc võ cùng nhảy lên ba con chiến mã.

Da Luật Ngạn Thác, Da Luật Bội, Da Luật Hưu Ca ba người đều cưỡi trên lưng ngựa, tư thế hiên ngang oai hùng tiến về chỗ treo ấn soái.

Hoàng thượng sớm đã chuẩn bị chu toàn cho ba người, thỏa mãn gặt đầu, nói: “Mục đích ngày hôm nay tranh đoạt ấn soái là để tuyển ra người nắm giữ chức chủ tướng, ba người nhớ kỹ, chỉ cần có người đoạt được ấn soái thì lập tức dừng lại, không được để ai bị thương!”

“Tuân lệnh.” Ba người đồng thanh nói.

Mấy năm nay, về cơ bản chức chủ tướng đều phải thông qua tranh đoạt mới chọn được người nắm giữ, mà bởi vì năng lực của Da Luật Ngạn Thác rất xuất sắc nên vẫn luôn giành được chức vị này, hễ phù một khi đã vào tay hắn thì không có cơ hội nhường lại cho người khác.

“Ba người ở dưới đài nghe cho rõ, ai có thể đoạt được ấn soái thì sẽ là chủ tướng, thêm nữa trăm cũng sẽ thỏa mãn những yêu cầu mà người đó đưa ra.”

Ba người cùng nhau nhìn ra xa, bỗng nhiên không còn ai nói gì nữa.

Tiếng ra lệnh vang lên, ba người cùng lúc thúc ngựa phi về phía đài cao...

Móng ngựa nhanh chóng chạy băng băng khiến cho cát bụi tung bay, lúc này, chỉ thấy Da Luật Ngạn Thác bắt đầu mạnh mẽ vung cây giáo trong tay về phía hai con ngựa còn lại, hai con ngựa đều hoảng sợ, giương cao hai chân tung nử người lên trước.

Da Luật Bội lơ đãng rơi người xuống khỏi ngựa, ngay sau đó, hấn nhún người, lưu loát đá một cái vào dây thang, nhảy lên trên đài cao phía trước.

Da Luật Ngạn Thác và Da Luật Hưu Ca thấy tình huống như vậy, cũng thả người từ trên lưng ngựa bay lên trời, từng người một thi triển khinh công, muốn mượn lực của thang dây để bay lên đài.

Da Luật Bội vung cây giáo trong tay, cắt đứt hai cái thang dây thành từng đoạn nhỏ, ở đầu cọc gỗ còn truyền đến tiếng rạn nứt, tuy vậy Da Luật Ngạn Thác đã sớm phi thân đứng trên đài cao.

Ánh mắt Da Luật Hưu Ca căng thẳng, hấn giơ tay phá vỡ những thanh gỗ trên đài thành từng mảnh, mượn lực của một thanh gỗ mà bay lên, vung giáo lên chém đứt xà ngang đang treo ấn soái.

Dĩ nhiên Da Luật Ngạn Thác sẽ không để cho Da Luật Hưu Ca có khả năng lấy được ấn soái, hấn đánh một chưởng cực mạnh về phía Da Luật Hưu Ca, sau đó lại thu về, ấn soái liền bay thẳng đến chỗ Da Luật Ngạn Thác.

Sau đó, hấn xoay người một cái, vung giáo giao chiến với Da Luật Bội, bàn tay của Da Luật Ngạn Thác dùng một chút lực, lật hai tay của Da Luật Bội sang chỗ khác, mạnh mẽ vận khí xuất ra chưởng phong đánh bật Da Luật Bội, làm cho hấn bị rơi xuống.

Sắc mặt Da Luật Bội cả kinh, ngay sau đó, hấn cũng vận khí mới

vững vàng ngời trở lại lưng ngựa, trong vòng thi đấu tranh đoạt này, hắn đã thua.

Còn lại hai người Da Luật Ngạn Thác và Da Luật Hưu Ca, so với Da Luật Ngạn Thác, thì tuổi tác của Da Luật Hưu Ca nhỏ hơn rất nhiều, bởi vậy chiêu thức cùng mưu lược đều không ổn định, hắn vung mạnh cây giáo, đâm thẳng về phía Da Luật Ngạn Thác.

Da Luật Ngạn Thác không lo lắng cũng không vội vàng tránh thoát , hắn sử dụng khinh công, vừa quay người đã chém đứt sợi dây thừng treo ấn soái, tuy nhiên, lại mở bàn tay ra...

Da Luật Hưu Ca cũng động thủ muốn đoạt ấn soái, lại bị Da Luật Ngạn Thác đoạt trước — —

“Đắc tội!” Thanh âm trầm thấp của Da Luật Ngạn Thác vang lên, hắn kéo ấn soái trên thanh gỗ xuống, sau đó từ trên đài cao 30m phi thân xuống — —

Chỉ nghe thấy “Ầm” một tiếng, cột gỗ cắm thẳng xuống mặt đất, các thanh gỗ rơi xuống bao quanh Da Luật Ngạn Thác, tạo ra một lực lớn làm ruộng đất xung quanh đều vỡ nát.

Quyển 13 - Chương 4: Ngày ngày làm vua tốt

“Người đoạt được ấn soái — — Đông Lâm Vương Da Luật Ngạn Thác!” Khi ấn soái rơi xuống đất, tiếng công công tuyên bố cũng vang lên.

“Tốt— —” Hoàng thượng vừa thấy người giành được ấn soái là Da Luật Ngạn Thác liền đứng dậy, ông nhìn Da Luật Ngạn Thác dưới đài, lớn tiếng nói: “Đông Lâm Vương tiến lên nghe lệnh.”

Da Luật Ngạn Thác vững vàng tiến về phía trước, quỳ một gối xuống

“Hôm nay trẫm đặc biệt truyền thủ dụ cho con, lệnh cho con làm chủ tướng xuất chinh ra trận, lần này chỉ được thắng lợi không cho phép thất bại.” Hoàng thượng đưa thủ dụ cho công công, lớn tiếng nói.

“Đông Lâm Vương tuân mệnh!” Da Luật Ngạn Thác giơ hai tay tiếp nhận thủ dụ công công trình lên, ngữ khí không có nửa điểm do dự.

Hoàng thượng gật đầu: “Đông Lâm Vương, con hãy bình thân!”

Da Luật Ngạn Thác chậm rãi đứng dậy, hẩn nhìn về phía hoàng thượng trên đại điện, sau đó cao giọng nói: “Thỉnh Hoàng thượng chấp nhận thỉnh cầu của ta!”

“Thỉnh cầu của con là gì, nói đi!”

Da Luật Ngạn Thác nói: “Mấy năm qua Khiêm Ngạo vẫn một lòng đi

theo ta, bởi vậy, lần này xuất chinh ta sẽ phân công Khiêm Ngạo làm phó tướng!”

Hoàng thượng nghe xong, lập tức gật đầu nói: “Con đã là tướng quân, muốn điều phối nhân lực thế nào thì con hãy tự sắp xếp!”

“Tạ ơn hoàng thượng!” Da Luật Ngạn Thác dập đầu nói.

Lần này xuất chinh là tình thế bắt buộc, bởi vì hãn không có đường lui, chỉ có đạt được quyền chủ động xuất chinh thì sau đó hãn mới có cơ hội sống một cuộc sống bình thường cùng Y nhi.

Hãn phải bảo vệ nữ nhân của mình, không để nàng chịu một chút thương tổn nào!

Trong rừng trúc của Cúc Tình Hiên, vốn rất rậm rạp xanh tươi, gió mát thổi qua, thanh âm xào xạc rung động, tựa như thanh âm người yêu rì rầm bên tai nhau.

Toàn bộ rừng trúc được thiết kế vô cùng sáng tạo, bao quanh rừng trúc rậm rạp xanh tươi là dòng sông tràn đầy sắc xuân, ở bên cạnh rừng trúc còn có một ấp trúc cực kỳ cổ xưa.

Lúc này, Tần Lạc Y đang ngồi trong ấp trúc, bộ y phục trắng của nàng ở giữa sự xanh um tươi tốt này càng trở nên đặc biệt, nàng nhẹ nhàng cầm chén trà trên bàn trúc lên, hương trà nhẹ nhàng bay khắp rừng trúc.

Tuy động tác của nàng mềm nhẹ ưu nhã nhưng không che giấu được vẻ sầu lo nhàn nhạt trong mắt.

Đúng lúc này trong rừng trúc truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ, nàng miễn cưỡng buông chén trà trong tay xuống, lập tức đứng dậy

“Chủ tử ——” Thái Nam ở bên cạnh khẽ gọi một tiếng.

Nhưng còn chưa dứt lời thì Tần Lạc Y đã sớm hóa thành một con bướm mỹ lệ bay ra ngoài.

Tiến vào rừng trúc không phải ai khác, chính là người vừa đoạt được ấn soái – Da Luật Ngạn Thác. Trên người hắn khoát trường bào màu tím, đôi mắt thâm thúy nhìn vào rừng trúc lại tràn ngập nhu tình, khi thấy bóng dáng của Tần Lạc Y, bên môi lập tức vẽ ra một nụ cười dịu dàng.

Sau đó, hắn ôm lấy thân thể mềm mại của Tần Lạc Y

“Y nhi, nàng lại không nghe lời có đúng không, mới sáng sớm mà tại sao không ngủ thêm?” Da Luật Ngạn Thác thấy vẻ mặt của Tần Lạc Y hơi tiêu tụy thì đau lòng vô cùng.

Tần Lạc Y ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, cũng không quan tâm hắn đang nói gì, ngược lại nàng khẩn trương hỏi: “Thác, chàng —— có phải chàng đã đoạt được ấn soái không?”

Không sai, đây mới là điều nàng quan tâm nhất, hắn lại muốn đi ra sa trường sao? Phải chăng thật sự muốn dẫn binh đi đánh giặc?

Da Luật Ngạn Thác nghe thấy câu hỏi của nàng thì ánh mắt liền chuyển hướng từ Tần Lạc Y sang Thái Nam, nhất định là do nha hoàn này lảm chuyện, nàng ta đúng là được Y nhi sủng đến mức không còn dáng vẻ của một nha hoàn rồi.

Thái Nam vừa thấy ánh mắt nghiêm khắc của Da Luật Ngạn Thác, sợ

đến mức ngay lập tức cúi đầu xuống, không dám ngẩng lên nhìn hắn.

Tần Lạc Y nhẹ nhàng kéo ống tay áo của Da Luật Ngạn Thác, ánh mắt tối sầm lại: “Lẽ nào chàng không định nói chuyện này với ta?”

Vẻ mặt lạnh lẽo của Da Luật Ngạn Thác lập tức mềm xuống, trong mắt hắn xuất hiện ý cười, ngón tay thô ráp nhẹ nhàng mơn trớn sợi tóc của nàng, ngay sau đó, hắn cao giọng nói với Thái Nam: “Lui ra, người không cần chờ ở đây nữa!”

“Vâng, Vương gia!” Thái Nam khẽ thở dài, quỳ xuống tạ ơn rồi lập tức rời đi.

“Lại đây, Y nhi...” Da Luật Ngạn Thác phủ bàn tay to lên thắt lưng của Tần Lạc Y, hơi ấm của lòng bàn tay truyền đến khiến khuôn mặt của Tần Lạc Y không khỏi đỏ lên.

Hắn ngồi ngay ngắn bên trong ấp trúc, Tần Lạc Y ngồi trong lòng hắn, mùi thơm ngát trong rừng trúc hòa cùng mùi Long Diên Hương trên người hắn càng làm cho không khí trong rừng khúc trở nên đặc biệt.

Tần Lạc Y nghi hoặc nhìn Da Luật Ngạn Thác, hắn không biết đây là chuyện lớn sao, thế mà vẫn có thể bình tĩnh như vậy!

Da Luật Ngạn Thác cười to, vô cùng thân thiết giơ tay véo véo chóp mũi nhỏ của nàng: “Y nhi, thật ra ta biết nàng nghĩ gì, đúng là ta đã đoạt được ấn soái!”

Thân thể mềm mại của Tần Lạc Y rõ ràng cứng lại, ánh sáng trong đôi mắt dần ảm đạm — —

“Nói như vậy, chàng thực sự muốn dẫn binh xuất chinh sao?” Nàng

khó khăn mở lời, ngón tay mảnh khảnh cũng vô thức mà nắm lại.

“Không sai!” Da Luật Ngạn Thác trầm ổn đáp.

Tần Lạc Y ngẩng đầu lên nhìn hấn, ánh mắt dao động, muốn nói gì đó nhưng một lúc sau lời nói vẫn nghẹn ở cổ.

“Y nhi — —” Da Luật Ngạn Thác thu hết biểu cảm của nàng vào trong đáy mắt, nếu có thể hấn tuyệt đối sẽ không rời khỏi nàng nửa bước, nhưng trận chiến này hấn phải đi, hơn nữa nhất định phải nắm chắc thắng lợi trong tay!

Tần Lạc Y cắn cắn môi, gió mát thổi nhẹ nhẹ , nàng đè chặt lồng ngực, cố gắng đè sự đau đớn và lo lắng ở trong lòng xuống, nhẹ nhàng nói: “Quân sinh ta vị sinh, ta sinh quân dĩ lão, hận bất sinh song song, nhật nhật dĩ quân hảo!” (1)

(1) Quân sinh ta vị sinh, ta sinh quân dĩ lão, hận bất sinh song song, nhật nhật dĩ quân hảo: người sinh ra thì ta chưa sinh ra, ta sinh ra thì người đã già, hận không thể cùng sinh ra một lúc, ngày ngày sống hạnh phúc bên nhau.

Sau đó, nàng được Da Luật Ngạn Thác ôm chặt vào trong lòng

Quyển 13 - Chương 5: Chân tướng hồng nhan

"Y nhi... Y nhi!" Thanh âm của Da Luật Ngạn Thác êm ái mà tràn ngập yêu thương, qua lời nói vừa nãy của nàng, hắn hoàn toàn có thể hiểu được tâm trạng của nàng đối với hắn, đó chính là yêu thương, nàng đang sợ, nàng sợ hãi hắn sẽ một đi không trở về!

Tình cảm của Y nhi dành cho hắn luôn chôn sâu trong lòng!

Hắn chưa bao giờ tưởng tượng được mình có thể kích động đến mức này, bởi vì Da Luật Ngạn Thác biết Y nhi luôn luôn là người sống nội tâm, tất cả hỉ nộ ái ố đều cất giấu trong lòng, không nghĩ đến hôm nay nàng lại dũng cảm biểu đạt tình cảm, thực sự là một điều mới mẻ.

Tần Lạc Y lẳng lặng ngồi trong lòng hắn, nghe thanh âm tinh tế của rừng trúc, ngửi mùi thơm dễ chịu trên người hắn, nàng thực sự mong thời khắc này dừng lại, nàng sẽ không cần lo lắng, không cần sợ hãi, không cần hoảng hốt!

"Y nhi, nhìn vào mắt ta!" Da Luật Ngạn Thác hôn lên trán của nàng, quyến luyến nói.

Tần Lạc Y nâng mắt, ngay lập tức nàng cảm thấy như rơi vào một hồ nước sâu không thấy đáy.

"Y nhi, ta thề nhất định sẽ sống sót trở về gặp nàng!" Da Luật Ngạn Thác vươn tay cầm lấy bàn tay mềm mại của nàng, giọng điệu mềm mại giống như trượng phu sủng nịch tiểu thê tử vậy.

Đôi môi Tần Lạc Y run run, nàng cẩn thận ngắm nhìn hắn, sau đó khẽ gật đầu, nói: “Thác, ta tin chàng, chỉ cần chàng nói ta sẽ tin.”

Nàng không muốn hỏi nữa, không muốn hỏi hắn bao giờ xảy ra chiến tranh, cũng không hỏi bao giờ hắn trở về, bởi vì nàng... không muốn trở thành gánh nặng trong lòng hắn.

"Y nhi..." Da Luật Ngạn Thác đau lòng gọi nàng.

Từng cánh hoa đào nhẹ nhàng theo gió rơi xuống sông, rừng trúc khẽ đung đưa, trong ấp trúc có một đôi tình nhân đang ôm nhau rất chặt, đây quả thật là cảnh tượng cực kỳ lãng mạn.

Một lát sau, trên mặt Da Luật Ngạn Thác dần dần tràn ngập ý cười, hắn vươn tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Tần Lạc Y.

"Có chuyện gì vậy? Thác..." Tần Lạc Y không rõ hắn muốn làm gì.

Trên tay truyền đến cảm giác ấm áp, hắn đã nắm lấy tay nàng, nàng ngẩng đầu lên liền chạm phải ánh mắt tràn đầy ôn nhu, trái tim khẽ rung động.

"Đi theo ta sẽ biết..." Hắn tươi cười như gió xuân.

Trong lúc nàng hoảng hốt, hắn đã kéo nàng chạy theo hắn, bỗng nhiên một câu nói nhẹ nhàng chạy vào tai nàng.

"Y nhi, ta thích nhìn nàng cười, bởi vì nàng cười lộ lên rất đẹp."

☆☆☆☆☆☆☆☆

Khi thị vệ kéo con ngựa yêu của Da Luật Ngạn Thác đến thì hai mắt

của Tần Lạc Y lập tức tròn tròn.

"Thác, chàng muốn làm gì?"

Da Luật Ngạn Thác phát tay, thị vệ thức thời lui xuống.

Hắn thông thả bước đi vài bước, hai tay hắn ôm lấy thân thể mềm mại của nàng vào lòng, bàn tay to nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng.

"Rất đơn giản, ta muốn nàng học cưỡi ngựa!" Hơi thở nóng bỏng của hắn lướt qua tai nàng làm nàng cảm thấy ngứa ngứa, nhưng cũng tràn ngập sự ôn nhu.

Ánh mắt Tần Lạc Y tràn ngập vẻ kinh ngạc, ngay sau đó, nàng lắp bắp nói: "Thế nhưng, thế nhưng..."

"Không nên thế nhưng, có ta ở đây, không phải sợ!" Trong mắt Da Luật Ngạn Thác hàm chứa ý cười, sủng nịch dụ dỗ nàng, "Nàng là nữ nhân của Da Luật Ngạn Thác ta, nhất định phải biết cưỡi ngựa."

Tần Lạc Y cup mắt, vô thức cắn cắn môi, đúng là một nam nhân bá đạo!

Sau khi rời chuồng ngựa của phủ Đông Lâm Vương, phóng tầm mắt nhìn ra, chỉ thấy núi cao cây cối sừng sững, thật là hùng vĩ tráng lệ, khí thế mạnh mẽ tràn ngập mùi vị của người phương Bắc.

Tần Lạc Y nơm nớp lo sợ đi tới chỗ cưỡi ngựa, dường như con ngựa rất ngoan ngoãn, màu lông trắng như tuyết nhàn nhạt chiếu khắp nơi càng lộ rõ vẻ đẹp trong trẻo.

Da Luật Ngạn Thác tựa như một người thầy, cực kỳ kiên trì dạy Tần Lạc Y làm sao để lên ngựa, xuống ngựa, rồi kéo yên ngựa, tiện thể

cũng nhắc nhở nàng về một số khẩu lệnh.

Thời gian dường như trôi qua rất nhanh, ánh nắng chiều vương vãi khắp nơi trên mặt đất, chỉ nghe thấy Tần Lạc Y hoan hô một tiếng: "Thác, ta biết cưỡi ngựa! Ta biết cưỡi rồi!"

Trong không khí tràn đầy tiếng cười trong veo của Tần Lạc Y, nàng cưỡi trên lưng ngựa, y phục trắng trên người nàng tựa như đang hòa vào không khí vui vẻ.

Da Luật Ngạn Thác vững vàng theo sát ở phía sau, bên môi luôn là nụ cười sủng nịch, đôi mắt hần chưa từng rời khỏi bóng dáng của Tần Lạc Y.

"Thác ... Thác?" Một lúc sau Tần Lạc Y không nghe thấy tiếng của Da Luật Ngạn Thác, trong lòng liền cảm thấy căng thẳng, nàng bỗng co chân lại.

Con ngựa cảm nhận thấy lực co chân của nàng, tốc độ đột nhiên nhanh hơn, khiến cho Tần Lạc Y vốn thoải mái lại trở nên hoảng sợ, hai tay nàng chột buông lỏng — —

"A— —" Nàng kêu lên một tiếng, thân hình mảnh mai từ trên ngựa rơi xuống...

Ngay lúc này, Da Luật Ngạn Thác đang ở phía sau im lặng săn sóc nàng bỗng trở nên căng thẳng, hần thả người nháy lên lưng ngựa, một tay vòng qua trước người nàng kéo dây cương, một tay vững vàng nắm chặt vòng eo nhỏ nhắn của nàng, ôm nàng dựa vào trong ngực hần.

"Thác..." Khi nàng phát hiện bản thân đã nằm trong lòng của Da Luật Ngạn Thác thì vô thức mà dựa gần vào hần hơn nữa.

Da Luật Ngạn Thác cúi đầu cười nói: "Vật nhỏ, phải chậm rãi mới tốt!"

Sau đó, hắn nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, tay còn lại kéo dây cương, con ngựa dưới sự khống chế của Da Luật Ngạn Thác chậm chạp đi về phía trước.

Trái tim Tần Lạc Y đập thành thịch trong lồng ngực, khi thấy hắn bọc kín lấy bàn tay của nàng trong lòng bàn tay mình, thì trong lòng nàng xuất hiện một cảm giác hạnh phúc, cảm giác này làm cho nàng vừa yên tâm vừa kiên định.

Quyển 13 - Chương 6: Chiến đấu vì hồng nhan

Mặt trời chiều ngả về tây, ánh chiều tà nhàn nhạt kéo dài hình bóng của Da Luật Ngạn Thác, bàn tay to của hắn ôm chặt lấy vai Tần Lạc Y, một con ngựa trắng chậm rãi đi theo phía sau bọn họ.

Xa xa kia ánh nắng vàng rực rỡ chiếu sáng khiến núi non trùng điệp như thêm hùng vĩ tráng lệ, mà ở ngay trước mắt họ thì lại là hình ảnh mặt trời chiều đang lặn xuống tạo thành một hình ảnh mỹ lệ.

Cùng ánh bình minh sáng chói của mặt trời lúc sáng sớm có chút khác biệt, ráng chiều vốn là một bức tranh đẹp rực rỡ, ráng chiều chiếu xuống giang sơn khiến giang sơn như biến thành một tấm vải gấm lộng lẫy.

“Y nhi, nàng xem, núi sông của quốc gia Khiết Đan trước mắt nàng vô cùng tráng lệ!” Da Luật Ngạn Thác chỉ vào cảnh sắc đang được ánh chiều tà bao phủ trước mắt, ngữ khí tràn ngập tự hào, trời sinh khí thế vương giả của một vị vua.

Vẻ đẹp lúc xế chiều đúng là chứa đầy vẻ đẹp nguy nga tráng lệ, nắng chiều chiếu lên mái nhà, giống như được lát một lớp vàng mỏng, rừng xanh tựa như được bao bọc bởi một tầng ánh sáng màu vàng, tựa hồ một ngôi sao nhỏ bé đang lập lòe phát sáng.

Tần Lạc Y đứng trước đón gió, nhìn một vùng núi sông lộng lẫy này, nàng hiểu nam tử đứng bên cạnh mình đây từ nhỏ đã đặt tâm tư lên vấn đề non sông đất nước, hơn phân nửa vấn đề của giang sơn đều là do chính tay hắn giải quyết.

Nhìn hẩn, trong lòng nàng lại cảm thấy nhàn nhạt bi thương, gió nhẹ nhàng thổi, giọng nàng cũng nhẹ nhàng theo gió: “Mặt trời chiều ngã về tây, mây nhẹ trôi trong mộng; tùy duyên thổi gió đi, cõi lòng đang lưu lạc ở chân trời xa xăm, tình cảnh như vậy có lẽ quá xa vời.”

Da Luật Ngạn Thác lẳng lặng đứng lại bên cạnh người nàng, sau đó khước môi mỉm cười: “Y nhi, tâm hồn nàng thật thiện lương, thế nhưng ngay từ đầu đây đã là một thế giới cá lớn nuốt cá bé”.

Tần Lạc Y khẽ thở dài, sao nàng lại không biết chứ? Nhất là khi Đại Đường đã đi vào thời kỳ cuối, chiến tranh liên miên không ngớt.

Chỉ thấy đôi mắt đẹp của nàng hiện lên vẻ ngơ ngác mà trong lòng cảm khái vạn phần.

“Thác, chẳng lẽ chàng không nhận thấy cảnh sắc này tuy đẹp, nhưng chỉ đến cuối ngày mới có, có phải giống như tuổi xế chiều của con người, đến lúc gần đất xa trời mới nhận ra sao? Giống như Lý Bạch, ông luôn luôn dũng cảm như vậy nhưng cũng không chịu được cảnh mặt trời bị nhiễm bẩn, mới viết ra câu thơ ‘Nhưng hoa rụng lúc ngày vừa hết. Làm người than cho kiếp hoa tàn’ !” (1)

(1) Câu thơ nằm trong bài Lạc Nhật Ưc Sơn Trung của Lý Bạch

Ngữ khí của nàng tuy ôn nhu giống như một dòng nước nhưng Tần Lạc Y tựa như một cây hoa lan đầy sắc sảo, mọi vấn đề luôn nhìn theo khía cạnh sâu xa để lý giải, chính vì nguyên nhân như vậy nàng mới trở nên đặc biệt.

Da Luật Ngạn Thác dịu dàng ôm nàng vào lòng:

“Y nhi , ta hiểu nàng đang sầu lo điều gì, thế nhưng nàng phải biết

rằng Hách Lạp Vương tự mình cầm quân, lần này hẳn tiến cung thăm công chúa là giả, khởi binh tạo phản mới là thật, nàng cho rằng hẳn thực sự lại lo lắng cho sự sống chết của công chúa sao?”

Tần Lạc Y nghe thấy vậy, lập tức tựa đầu vào trong lòng hắn: “Vậy chàng cho rằng hắn sẽ khởi binh vào ngày nào?”

Tâm tư của Da Luật Ngạn Thác thoáng trầm xuống: “Ta nghĩ người này nhất định sẽ lợi dụng cái chết của công chúa làm cớ, sau khi quay về không quá ba ngày sẽ khởi binh tạo phản!”

“Chẳng lẽ...chẳng lẽ không thể đợi lúc hắn vào cung thì lập tức bắt giữ luôn được sao? Như vậy có thể bớt được một trận chiến!” Tần Lạc Y đơn thuần hỏi.

Da Luật Ngạn Thác khẽ cười, hắn trêu mếu vươn tay lướt qua chóp mũi của nàng, ngữ khí kiên định nói rằng:

“Nha đầu ngây thơ, nếu Hách Lạp Vương tiến cung, đương nhiên đã có chuẩn bị tốt, một khi hắn không quay trở về thì người nắm giữ binh quyền sẽ lập tức khởi binh đánh vào hoàng cung, như vậy sẽ rất bất lợi cho chúng ta, vì vậy tốt nhất là để hắn quay về, chúng ta cũng sẽ có thời gian chuẩn bị sẵn sàng.”

Tần Lạc Y cái hiểu cái không gật đầu, sau đó, đôi mắt của nàng nhàn nhạt mà tối đi một chút, ngẩng đầu nhìn Da Luật Ngạn Thác: “Thác, lần này... chàng chắc chắn nắm chắc thắng lợi chứ?”

Da Luật Ngạn Thác mỉm cười, kéo thân thể của Tần Lạc Y dựa gần hơn vào mình, khiến cho hắn đối mặt với nàng.

“Y nhi, lần này xuất chinh ta sẽ toàn lực ứng phó, hơn nữa chỉ có thể thắng không thể bại!” Tự tin và tự kiêu hòa cùng một chỗ nhưng đây

lại là lực hấp dẫn trí mạng của nam nhân này.

“Chàng chưa bao giờ thất bại, phải không?” Tròng mắt của Tần Lạc Y tựa như chứa đầy nước, ánh mắt dịu dàng nhìn Da Luật Ngạn Thác.

Ngoài mặt là nàng hỏi hẩn, nhưng trên thực tế là đang an ủi chính bản thân mình,

Da Luật Ngạn Thác luôn luôn được người dân Khiết Đan gọi là “Chiến Thần”, bởi vậy, hẩn chinh chiến nhất định sẽ là đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi, vĩnh viễn không bại!

Da Luật Ngạn Thác cười lắc đầu: “Y nhi, nàng không hiểu ý ta, lần này xuất chinh không phải vì công trạng của cá nhân ta, cũng không phải vì giang sơn Khiết Đan!”

Tần Lạc Y ngẩn ra, lập tức hỏi: “Vậy là vì cái gì? ”

Da Luật Ngạn Thác nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, nhu tình mà hôn lên, đôi mắt sâu xa chăm chú nhìn vẻ mặt tuyệt mỹ của Tần Lạc Y, hẩn vươn ngón tay thon dài nhẹ vuốt má nàng: ” Vì hồng nhan mà đánh một trận!”

Trái tim của nàng đập chệch một nhịp, chỉ là một câu nói nhẹ nhàng, nhưng trong khoảnh khắc lại khiến nội tâm Tần Lạc Y chấn động.

“Thác ... ta không muốn... không nên như vậy!” Tim của nàng đập nhanh làm lồng ngực phập phồng lên xuống, môi khẽ run run.

Đáy mắt Da Luật Ngạn Thác mỉm cười, bàn tay mơn trớn mái tóc dài của nàng: “Nha đầu ngốc, là ta chờ không được!”

Cái gì? Hấn muốn nói gì ? Cái gì chờ không được?

Tâm tư hấn kín đáo, liếc mắt đã thu hết sự nghi hoặc của nàng vào trong đáy mắt, hấn ôm thân thể mềm mại thon thả của nàng vào lòng, vóc người cao lớn của hấn hòa cùng thân hình nhỏ nhắn của nàng dưới ánh chiều tà trông cực kỳ tương xứng.

“Bởi vì... ta đã rất muốn nàng trở thành thê tử của ta!”

Mặt trời chiều phản chiếu đường nét ngũ quan sâu sắc của hấn một cách rõ ràng, đôi mắt tối đen dường như ánh lên tia sáng giữa màn đêm.

Quyển 13 - Chương 7: Lời hứa sau trận chiến

Tần Lạc Y giật mình, đôi mắt đẹp cũng vì câu nói này mà tràn ngập kinh ngạc, trái tim lại nhảy lên, tựa như... tựa như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Da Luật Ngạn Thác bị vẻ mặt của nàng chọc cười, hắc cong môi, vẽ ra độ cong khêu gợi: “Thế nào? Bị lời nói của ta dọa sợ rồi sao?”

Tần Lạc Y bị ánh mắt nóng rực của hắn nhìn đến nổi mắt tự nhiên, nàng vừa định cúi đầu xuống tránh né cái nhìn của hắn, ai biết, Da Luật Ngạn Thác tựa như nhìn thấu lòng của nàng, vươn ngón tay thô nắm lấy cằm nàng.

“Y nhi, nàng phải hiểu, nữ nhân mà ta yêu thương, tất nhiên ta sẽ lấy làm vợ! không phải sao?” Hắn mở miệng chất vấn, tiếng nói trầm thấp như đá, nặng nề đập vào lòng nàng.

“Chàng...” Đen trắng rõ ràng, đôi mắt đẹp đầy yên tĩnh như muốn nổi lên một tầng sương mù.

Đúng vậy, nàng hiểu hắn, nàng biết hắn tự tin, biết hắn cuồng vọng, biết hắn thâm tình, biết hắn bá đạo!

Da Luật Ngạn Thác, hắn không phải là người như vậy sao? Bản thân mình cũng vì nguyên nhân này mà động tâm với hắn, không phải sao?

Trong lúc nhất thời tâm trạng Tần Lạc Y luống cuống, nàng không

khỏi nghĩ đến Tang đại ca, lúc Tang đại ca nói về việc hôn nhân của mình với nàng, nàng cũng không khẩn trương như vậy.

Nghĩ tới đây, ánh mắt của nàng dần dần tối sầm lại... bản thân mình có phải hơi tùy tiện rồi không?

Thật ra đối với Tang đại ca, nàng vẫn luôn xấu hổ không thôi, dù sao đại ca đối xử với nàng rất tốt, rất chân thành nhưng cuối cùng nàng lại phụ hắn, yêu nam nhân khác.

Bản thân mình, lại xấu xa đến vậy sao?

Tâm trạng đang đi vào cõi thần tiên nên Tần Lạc Y cũng không phát hiện sắc mặt của người đàn ông trước mặt đang dần biến hóa.

Đôi mắt sắc bén của Da Luật Ngạn Thác lạnh lùng híp lại, mi tâm nhăn nhúm: "Y nhi, vì sao nàng không đồng ý với ta?"

Do dự? Vậy mà nàng lại do dự, chết tiệt!!!

Chứng kiến vẻ mặt này của nàng, nội tâm Da Luật Ngạn Thác đang không ngừng phát điên, hắn đem cả tâm can ra thổ lộ với nàng, vậy mà nàng lại do dự?

Tần Lạc Y bị giọng nói của hắn làm cho hoảng sợ, ngay sau đó, bị hắn ép nhìn thẳng vào đôi mắt của hắn.

"Ta, ta không biết..." Nàng ấp úng đáp, thật ra nàng không biết hắn đang nói gì.

"Nàng không muốn gả cho ta sao?" Da Luật Ngạn Thác cắt ngang lời nàng, trực tiếp hỏi.

Tần Lạc Y sợ hãi nhìn hấn, trong mắt là sự bất lực cùng vô tội khiến tâm Da Luật Ngạn Thác chấn động, một lát sau, nàng can đảm nói: “Ta... ta không muốn trở thành nữ nhân của một vị vương gia!”

Thật ra điều nàng định nói là, nàng không muốn chia sẻ phu quân của mình với những nữ nhân khác.

Mỗi khi nghĩ tới điều này, lòng của nàng sẽ rất đau, trong vương phủ có rất nhiều thị thiếp, tuy đều là thiếp, nhưng cũng có thể xem là vợ chồng, nàng không tưởng tượng được, một ngày trở thành chính thê của hấn, có lẽ nào sẽ trở nên giống những nữ nhân kia, vì mong muốn được hấn sủng ái mà giờ hết thủ đoạn.

Đúng vậy, nàng sợ thất sủng, nàng sợ tình yêu nàng khắc cốt ghi tâm cuối cùng trở thành hờ hững! Vì lý do đó, nàng tình nguyện cứ như vậy mà đi theo hấn, vô danh vô phận nhưng còn tốt hơn là bị ruồng bỏ.

Sau khi Da Luật Ngạn Thác nghe thấy lời nàng nói, vẻ mặt trở nên dần dần ngưng trọng, đôi mắt của hấn yên tĩnh nhìn kỹ từng chi tiết trên khuôn mặt trắng nõn của nàng, một lúc lâu sau, hấn mở miệng nói:

“Y nhi, ta nói rồi, nàng là nữ nhân duy nhất ta yêu, nàng khác họ! Bởi vậy, ta muốn nàng, nàng chỉ có thể thuộc về ta, là nữ nhân, là thê tử của ta!”

Hấn vừa nói, vừa vươn tay quay mặt nàng lại, cầm lấy ngón tay như tuyết của nàng cao giọng nói, như đang tuyên bố quyền sở hữu của mình.

Tần Lạc Y đứng tại chỗ không tránh cũng không trốn, mặc cho ngón tay của Da Luật Ngạn Thác vuốt ve khuôn mặt nàng, vết chai trên

ngón tay hắn chạm vào khuôn mặt non mềm của nàng như đang châm lửa nóng.

“Chàng... chàng bắt nạt ta!” Thanh âm của nàng rất nhẹ như tắc nghẹn, ngữ điệu mềm mỏng ôn nhu, giống như đang làm nũng.

Trái tim Da Luật Ngạn Thác khẽ tan chảy vì sự ôn nhu của nàng, khóe môi vốn đang nghiêm nghị, chậm rãi vẽ thành một nụ cười: “Y nhi, tha thứ cho sự ích kỷ của ta, bởi vì... ta sợ sẽ mất đi nàng...”

Hắn vừa dứt lời, liền cúi người hôn lên đôi môi non mềm của nàng, tinh tế nhắm nháp hương vị ngọt ngào, mang theo sự chiếm hữu mạnh mẽ.

Một lúc lâu sau, Da Luật Ngạn Thác mới buông môi Tần Lạc Y ra, kéo khuôn mặt đỏ ửng của nàng một lần nữa tựa vào ngực, bàn tay nhẹ vuốt lưng nàng.

Tần Lạc Y vòng hai tay ôm hắn, vì nụ hôn bá đạo kia mà trái tim rung động không ngừng, nàng nhắm mắt lại, tựa như một con mèo cọ cọ vào ngực hắn, im lặng lắng nghe giọng nói trầm thấp mê người của hắn.

“Y nhi, ngoan ngoãn ở trong phủ chờ ta!” Hắn mở miệng nói, mặc dù ngữ khí nhẹ nhàng, ánh mắt tĩnh lặng, nhưng động tác khẽ vuốt ve nàng lại tiết lộ tâm tư phức tạp đầy trần trở của hắn.

Tần Lạc Y ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn khuôn mặt hắn, đôi mắt sáng như sao, nhưng lại sâu như biển, tựa như tính tình dữ dần cùng điên cuồng hòa vào làm một, làm cho gần như tất cả mọi người đều sợ hắn, nhưng một con người như vậy lại mang đến cho bản thân nàng cảm giác an toàn, không phải vậy sao?

Nghĩ vậy, đáy mắt nàng tràn ngập sự lo lắng, làm cho hơi nước ngưng tụ đến chỗ sâu nhất, nàng khẽ nở một nụ cười vui vẻ, nhu thuận mà gật đầu.

Đôi mắt thâm trầm của Da Luật Ngạn Thác hàm chứa ý cười, vẻ lạnh lùng trên khuôn mặt kéo dài đến tận khóe môi, nàng luôn luôn nhu thuận, không tranh giành làm trái tim hắn mềm nhũn, nàng tựa như một gốc cây lan trắng, thanh nhã thoát tục, không cách nào quên được.

Bởi vậy hắn sẽ không để cho trái tim mình chờ lâu, đợi sau lần xuất chinh này hắn sẽ nạp nàng làm Vương phi.

Quyển 13 - Chương 8: Chiếu chỉ của vua

Quả nhiên như Da Luật Ngạn Thác dự đoán, trong hoàng cung đột nhiên tràn ngập cảm giác sóng gió sắp đến, bắt đầu ẩn hiện dấu hiệu biến động dâng cao.

Không tới buổi trưa, một gã tiểu công công vội vã chạy tới quý phủ.

“Vương thượng, hoàng thượng thỉnh người lập tức lên triều” Khi truyền lệnh công công kính cẩn cúi người, khi đứng dậy hai tay song song dâng chiếu chỉ lên trước mặt Da Luật Ngạn Thác.

Da Luật Ngạn Thác ngồi trên ghế, hạ cằm, liếc mắt nhìn công công, cũng không nhúc nhích.

Cho đến khi công công bị nhìn đến toàn thân không được tự nhiên, trên trán bắt đầu lấm tấm mồ hôi, Da Luật Ngạn Thác mới miễn cưỡng trả lời.

“Trình lên đây.”

Tiểu công công thở dài một hơi, động tác nhanh chóng dâng chiếu chỉ đặt vào tay Da Luật Ngạn Thác, sau đó lập tức lùi về phía sau.

Da Luật Ngạn Thác nhìn chiếu chỉ trong tay, trào phúng cười, tiện tay ném chiếu chỉ sang bên cạnh.

Cảnh tượng này đúng lúc bị Tần Lạc Y vừa đi vào chứng kiến, nàng nhẹ nhàng đặt điểm tâm mình tỉ mỉ chuẩn bị cùng nước chè xanh

xuống, đôi mắt như nước vô ý nhìn chiếu chỉ trên bàn.

Khi nàng phát hiện ra ánh mắt nóng rực của Da Luật Ngạn Thác đang nhìn chăm chăm mình thì vội cup mắt, giả bộ cầm chén trà trắng tràn đầy hương thơm thanh mát đưa cho hấn.

“Hách Lạp Vương đã đi đến cung điện, hoàng thượng hạ chiếu chỉ muốn ta lên điện!”

Da Luật Ngạn Thác thông thả uống một ngụm nước trà xanh biếc, hấn vô cùng hài lòng với hương thơm tỏa ra bốn phía của chén trà nên khẽ gật đầu, sau đó vô thức chỉ chỉ điểm tâm.

Tần Lạc Y thuận theo ý hấn, cầm lấy một món điểm tâm ngon mắt, tự mình đưa đến miệng hấn, nhưng mà, động tác đơn giản lại tiết lộ tâm trạng bất an trong lòng nàng.

Khi nàng lại nhìn chiếu chỉ bên cạnh bàn thì lời nói của hấn rất nhanh đã dời tầm nhìn của nàng, ngực đột nhiên cảm thấy cứng lại.

“Y nhi đang lo lắng sao?” Da Luật Ngạn Thác bình tĩnh quan sát vẻ mặt của nàng.

“Ta... có vẻ như Hách Lạp Vương đã biết về cái chết của công chúa rồi, ta sợ...” Tần Lạc Y nhú mày, thanh âm mềm mại mà yếu ớt, đôi mắt trong suốt cũng tràn ngập sự sầu lo.

Đáy mắt của Da Luật Ngạn Thác chứa ý cười, sau khi nghe xong hấn buông chén trà, vươn tay về phía nàng: “Y nhi, qua đây.”

Tần Lạc Y giật mình nhìn đôi tay thô nhưng thon dài của hấn, đáy lòng thoáng rung động, tay hấn như có năng lực nào đó trấn an được nàng, cuối cùng trong lúc nàng còn đang ngỡ ngàng, hấn duỗi tay ra,

tựa như nói cho nàng biết — — đừng sợ, ta sẽ bảo vệ nàng!

Da Luật Ngạn Thác vỗ về nàng, cúi đầu chôn mũi vào mái tóc đầy mùi thơm của nàng, hít một hơi thật sâu.

Biết rõ nàng cảm thấy ngứa ở gáy, hắn mới không tình nguyện mà ngẩng đầu lên, mở miệng nói: “Y nhi, hiện tại đây đã lên cung, nàng không được sợ hãi!”

Tần Lạc Y khẽ cắn môi, vòng hai tay ôm hắn, nhắm mắt lại giống con mèo con cọ vào ngực hắn, nghe tiếng nói trầm thấp mê người của Da Luật Ngạn Thác.

“Hách Lạp Vương là một người không thể không trừ bỏ, mà ta cũng đã nói qua, vì nàng, ta nhất định phải chiến thắng trở về!”

Ngữ khí nhẹ nhàng, ánh mắt bình tĩnh, động tác của ngón tay vẫn lơ đãng không đồng nhất với tính cách ngang tàng, không chịu phục tùng của hắn với ý muốn xuất chinh.

Tần Lạc Y buông mắt nhìn chăm chú vào bàn tay to đang vuốt mái tóc dài của nàng, trong lòng xẹt qua chút run rẩy sợ hãi, bàn tay nhỏ bé âm thầm ôm chặt lấy hắn, dường như muốn hòa cả người mình vào trong lòng hắn.

Một lát sau, nàng nâng tay khéo léo gác qua trước ngực hắn, đầu ngón tay vô ý mà vôn vê túi vải màu vàng kim trên người hắn, khẽ thở dài: “Tính tình chàng vốn cương trực, sợ rằng trên triều kết không ít thù oán với người khác.”

“Sống ở nhà quan như sống trong vùng nước sâu, những con mắt của các đại thần đều sáng như tuyết, hiểu rõ được thiện ác, thuận theo thời thế. Bọn họ biết không thể chọc vào ta, cho nên mười mấy

năm qua mới sống bình yên vô sự như thế.” Hắc khế cười một tiếng

Tần Lạc Y nhìn ý cười trong mắt hắc, bàn tay vòng lên trên phía cổ, thanh âm yếu ớt vang lên: “Rốt cuộc chàng là kiểu nam nhân gì vậy? Trong thời điểm này mà còn có thể ung dung như vậy.”

Tiếng thở dài nhàn nhạt, phảng phất như từ đáy lòng nàng toát ra, thuận dòng trôi nổi đâu đó....

Nghe vậy, ý cười trên mặt hắc càng sâu, nụ cười như gió xuân ấm áp, con ngươi sâu thẳm, ánh mắt tràn ngập tình ý không che dấu, như ánh dương nhàn nhạt bao phủ khắp khuôn mặt hắc, tựa như một sự ôn nhu không gì sánh.

“Ta là cái kiểu nam nhân gì cũng không quan trọng, quan trọng là ...”

Khóe miệng nhếch lên, nở nụ cười đầy tà mị: “Nàng phải nhớ kỹ, ta là nam nhân của nàng!”

Giọng điệu bá đạo, nhưng lại làm cho Tần Lạc Y cảm thấy rất yên tâm.

☆☆☆☆☆☆☆☆

Không khí trên điện vô cùng bất an và quỷ dị, trên đài cao 2m, Hoàng thượng ngồi ngay ngắn mà oai phong ở ngai vàng hình rồng vàng tượng trưng cho hoàng quyền, phía trước là hạc tiên được tạo hình duyên dáng, lư hương, đỉnh chong phía sau cũng được điêu khắc hình rồng.

Nước sơn bột phấn màu vàng hình rồng hai bên phân biệt nơi đứng của các vị đại thần quan trọng, lúc này trên mặt họ ai cũng có tràn ngập lo lắng và bất an.

Mà trên chiếc ghế trước bàn đặt một đôi hạc tiên, cũng có một người đang ngồi ngay ngắn, khe rãnh trên mặt tràn ngập sự tang thương sau khi chinh chiến, nhưng mà, đôi mắt khôn khéo của hắn khiến kẻ khác không dám coi thường.

Quyển 13 - Chương 9: Hách Lạp Vương khó chơi

Khi thị vệ thấy Da Luật Ngạn Thác đi đến giữa sân, liền lập tức hướng về phía đại điện hô to.

“Đông Lâm Vương, thỉnh ——” Thị vệ kính cẩn thận khom người bẩm báo.

Da Luật Ngạn Thác không quan tâm đến tên thị vệ, không chút chần chừ đi vào bên trong, phát hiện phía bên hông đại điện kia chính là Hách Lạp Vương lặn lội đường xá xa xôi đến đây, hai bên còn lại là các vị đại thần với vẻ mặt tràn ngập sợ hãi.

Đại điện tràn ngập bầu không khí cổ quái, toàn bộ đại thần đều im lặng mà nhìn hẩn đi vào, tầm mắt của mọi người đan xen nhau vô tình tạo thành một tấm lưới, tưởng có thể trói buộc hẩn, khiến hẩn không thể động đậy, trong đó, còn có cả ánh mắt thù hằn của Hách Lạp Vương.

Da Luật Ngạn Thác lại không để ý, khéo môi nở nụ cười.

Trên môi hẩn vẽ ra một nụ cười kỳ quái, khiến cho mọi người càng thêm kinh hãi, da đầu tê dại, không tự chủ mà lén lùi về phía sau một bước.

“Thác nhi, con đã đến rồi!” Hoàng thượng đưa tay chỉ về một cái ghế vàng khác.

“Đa tạ hoàng thượng!” Da Luật Ngạn Thác hơi hạ thấp người, lững

thững bước đi thông thả về phía chiếc ghế bên cạnh, thân thể to lớn cho dù chỉ ngồi ở chỗ đó cũng hình thành một loại áp lực.

“Đông Lâm Vương, đối với việc công chúa bị giết hại, bản vương muốn có một lời giải thích hợp lý!” Hách Lạp Vương nhìn lên thấy Đông Lâm Vương ngồi xuống, lửa giận trong lòng thoáng chốc bốc lên, nhưng vẫn cố gắng áp chế.

“Giải thích hợp lý?” Da Luật Ngạn Thác trầm ngâm một tiếng làm trái tim của những người trong điện như treo lên.

“Xem ra phải khiến Hách Lạp Vương thất vọng rồi, bởi vì bản vương — — không có lời giải thích nào!”

“Ngươi — —” Hách Lạp Vương không nghĩ hẳn lại giả bộ hồ đồ, tay vỗ mạnh lên lưng ghế dựa, đứng bật dậy.

“Aizz, Hách Lạp Vương, vừa rồi trẫm không phải đã nói rõ với ngươi nguyên nhân cái chết của công chúa rồi sao?” Hoàng thượng thấy cảnh tượng như vậy lập tức nói.

“Bản vương không tin! Công chúa sao có thể khéo như vậy lại chết trong phủ của Đông Lâm Vương chứ?” Hách Lạp Vương tựa như không đặt hoàng thượng vào mắt, giọng nói vang vọng khắp đại điện.

Trên mặt Da Luật Ngạn Thác không vui không buồn, thậm chí một tia tức giận ở trong mắt cũng không có, chỉ nghe thấy hẳn nhàn nhạt nói: “Bản vương biết Hách Lạp Vương rất đau xót về cái chết của con gái mình, bởi vậy, bản vương cũng sẽ cố gắng điều tra xem hung thủ là ai!”

Sau khi nghe xong , trên mặt Hách Lạp Vương hiện lên vẻ khác thường, hẳn chậm rãi đi về phía Da Luật Ngạn Thác, mang theo vẻ

mặt lạnh lùng trào phúng: “Điều tra? Tốt lắm, bản vương mạo muội hỏi Đông Lâm Vương một câu, không điều tra ra kết quả thì sao?”

Thanh âm của hắn lãnh đạm mà tràn đầy nghi vấn, vẻ lạnh lẽo trong ánh mắt hắn bắn ra khắp nơi.

Da Luật Ngạn Thác không nhúc nhích, hắn chỉ giương đôi mắt lạnh lẽo đảo qua vẻ mặt của Hách Lạp Vương, hời hợt nói: “Xin Hách Lạp Vương cứ yên tâm, từ lúc tiến vào hoàng cung, quan hệ của công chúa và bản cung rất tốt, mà bản vương cũng coi nàng như muội muội, bản vương nhất định sẽ tra rõ chuyện này, cho Hách Lạp Vương một câu trả lời thuyết phục!”

Hách Lạp Vương vừa nghe thấy vậy sắc mặt càng trở nên khó coi: “Muội muội nhà mình?? Đông Lâm Vương có vẻ đã quên, hoàng thượng đã chỉ hôn cho hai người!”

Da Luật Ngạn Thác có chút buồn cười nhìn hắn, nói rằng: “Xem ra vài năm qua chinh chiến sa trường nên đầu óc Hách Lạp Vương hồ đồ rồi, lẽ nào người không nhớ bản vương chưa bao giờ đồng ý sao?”

“Người —— vốn chỉ là một văn bối, sao có thể làm càn như vậy!” Hách Lạp Vương không thể nhịn được nữa, luôn luôn được mọi người kính trọng thì làm sao có thể để người khác châm biếm như vậy.

Lúc này, trên đại điện truyền đến thanh âm uy nghiêm của Hoàng thượng: “Hách Lạp Vương, thật ra đối với cái chết của công chúa, trẫm và Đông Lâm Vương đều rất khổ sở, hiện tại chỉ hôn không phải việc quan trọng nữa, mà phải mau chóng tra ra hung thủ sát hại công chúa, như vậy công chúa mới không chết oan!”

Lời nói của Hoàng thượng cực kỳ đúng trọng tâm, tuy rằng ông không có thiện cảm gì về hành động khinh người của Hách Lạp Vương, nhưng trước mắt vẫn không nên để lộ tâm tư của mình.

Ai ngờ, Hách Lạp Vương nghe hoàng thượng nói vậy thì cười lạnh lùng, lập tức nhìn Đông Lâm Vương cao giọng nói: “Không sai, bản vương nhất định phải tìm ra hung thủ, tuy vậy, nếu chuyện này phát sinh tại Đông Lâm Vương phủ, như vậy bản vương cũng không ngại nhắc nhở Đông Lâm Vương!”

Da Luật Ngạn Thác nhíu mày, đôi mắt thâm thúy hiện lên tia không kiên nhẫn, thanh âm của hắn có chút lãnh đạm: “Không biết Hách Lạp Vương có gì muốn nhắc nhở?”

Trên mặt Hách Lạp Vương tràn ngập sự quý dị, sau đó nói: “Quan y đã kiểm tra qua thân thể của công chúa, phát hiện nàng chết vì trúng độc, mà độc này rất kỳ lạ, ta nghĩ Đông Lâm Vương đại khái đã tên loại độc này rồi!”

Tia lãnh đạm trong đáy mắt Da Luật Ngạn Thác chợt tích tụ cùng một chỗ, ngay sau đó, hắn nhàn nhạt mở miệng nói: “Không sai, đúng là công chúa trúng độc mà chết, mà loại độc này chính là ——hài độc tán!”

Trên đại điện, quần thần đều kinh ngạc, hiển nhiên bọn họ chưa từng nghe qua tên loại độc này.

Sau khi Hách Lạp Vương nghe được câu trả lời của Da Luật Ngạn Thác thì quay về phía đại điện, cao giọng nói: “Ngự y, bản vương muốn hỏi một chút, loại này độc này xuất xứ từ đâu?”

Ngự y nơm nớp lo sợ nhìn thoáng qua Da Luật Ngạn Thác, ánh mặt lại chuyển sang Hoàng thượng, há miệng nhưng lại không dám lên

tiếng.

“Ngự y, cứ nói đi.” Rõ ràng Hoàng thượng đã biết được suy nghĩ của Hách Lạp Vương, ông cao giọng nói với ngự y.

“Vâng.” Ngự y hạ thấp người, sau đó nói với Hách Lạp Vương: “Theo như hiểu biết của vi thần, loại độc này được xuất xứ từ — — nước Bột Hải.”

Hách Lạp Vương thỏa mãn gật đầu, lập tức, vẻ mặt lạnh lùng mà nhìn Da Luật Ngạn Thác: “Đông Lâm Vương, không biết người nghe rõ chưa?”

Hắn dùng ngữ khí của kẻ gây sự mà nói.

Nụ cười bên môi của Da Luật Ngạn Thác dần dần biến mất, vẻ mặt trở nên lãnh khốc, bén nhọn: “Bản vương nghe rõ rồi, nhưng, thế thì sao?”

Hắn lạnh lùng hỏi lại như vậy khiến các trọng thần trên đại điện đồng loạt hít một hơi thật sâu

Quyển 13 - Chương 10: Lửa xem lông mày (1)

(1) Chỉ những tình huống vô cùng cấp bách

Hách Lạp Vương không nghĩ tới Da Luật Ngạn Thác sẽ ở trên đại điện mà trả lời tứ lưỡng bát thiên cân (2), sắc mặt trầm xuống, hai mắt âm trầm ánh lên tia ngoan độc, hần bước vài bước về phía Da Luật Ngạn Thác, nói: "Nghe nói trong phủ Đông Lâm Vương có một vị y nữ tuyệt sắc, cầm kỳ thi họa đều tinh thông, mà nữ tử này lại là người của nước Bột Hải, ta nói có đúng không?"

(2) Tứ lưỡng bát thiên cân: bốn lạng đầy ngàn cân, đây là một thế võ trong thái cực quyền, giống kiểu lấy nhu chế cương.

Ý cười bên môi Da Luật Ngạn Thác hoàn toàn biến mất, hần chậm rãi đứng dậy, đôi mắt thâm trầm lặng lẽ tỏa ra thị huyết (3)

(3) ham muốn thấy máu.

"Không sai!"

"Hừ! Vậy khó trách, theo lão phu thấy, không phải Đông Lâm Vương không điều tra ra hung thủ mà là đã điều tra ra từ lâu rồi nhưng luyến tiếc không xét xử thôi!" Thanh âm của Hách Lạp Vương bén nhọn mà lạnh lùng, đâm thẳng về phía Da Luật Ngạn Thác.

"Kết luận của Hách Lạp Vương hình như còn quá sớm, trăm đã phái người điều tra phủ của Đông Lâm Vương - Cúc Tình Hiên, vẫn chưa phát hiện Tần cô nương có gì khác lạ, trăm biết Hách Lạp Vương rất

đau buồn vì cái chết của con gái, nhưng tuyệt đối không thể vu oan cho người khác được!" Ngữ khí của Hoàng thượng có chút không kiên nhẫn.

"Hoàng thượng nói vậy thì không đúng rồi, công chúa được ban hôn cho Đông Lâm Vương là việc mọi người đều biết, trừ phi công chúa xảy ra việc ngoài ý muốn, bằng không những nữ tử khác không có tư cách ngồi lên vị trí Vương phi, lão phu không thể không hoài nghi vị Tần cô nương kia của Đông Lâm Vương bụng dạ khó lường, muốn bay lên làm phượng hoàng nên không từ thủ đoạn mà sát hại công chúa!"

Ngữ khí tàn khốc của Hách Lạp Vương càng ngày càng không để hoàng thượng vào mắt.

Da Luật Ngạn Thác nghe xong không khỏi khịt mũi cười, ngay sau đó, hắc lạnh lùng nói:

"Nực cười! Nói vậy Hách Lạp Vương đã đánh giá quá thấp bản vương, lẽ nào người cho rằng bản vương sẽ quan tâm đến cái gọi là ban hôn sao?"

Hai mắt Hách Lạp Vương trợn trừng:"Tốt lắm Đông Lâm Vương, người đã quên ơn trước đây rồi, bao che tội ác, người thực sự cho rằng lão phu sẽ bỏ qua cho vị nữ tử người Bột Hải kia của người sao?"

"Người —— thử xem!"

Da Luật Ngạn Thác dứt khoát nói, không khí trong nháy mắt ngưng tụ, từ đầu tới cuối các vị đại thần vẫn không dám lên tiếng, lúc này lại càng hoàn toàn hoảng hốt.

Không ai nói chuyện, Da Luật Ngạn Thác kiêu ngạo trắng trợn khiêu khích Hách Lạp Vương trước mặt mọi người!

"Người — —" Hách Lạp Vương nổi giận, vung tay đánh mạnh vào ghế!

Chúng quần thần vừa nhìn thấy tình huống đó đều sợ hãi, các vị đại thần hai mặt nhìn nhau chẳng biết nên làm thế nào cho phải!

"Đông Lâm Vương, Hách Lạp Vương hai người không được tranh cãi như thế ở trên đại điện!" Hoàng thượng thấy vậy bèn lập tức nhíu mày, thanh âm uy nghiêm nhất thời vang lên, toàn bộ đại điện yên tĩnh không còn tiếng động.

Một lát sau, hoàng thượng khẽ gõ gõ tay lên ngai vàng, không chớp mắt nhìn Hách Lạp Vương, như muốn dò xét chỗ sâu nhất trong suy nghĩ của hắn.

"Hách Lạp Vương, trẫm đồng ý với ngươi, trẫm tuyệt đối sẽ không để cho công chúa chết một cách oan uổng như vậy!"

Hách Lạp Vương bỗng nhiên dời ánh mắt hung ác sang Hoàng thượng, chỉ nghe thấy thanh âm rét lạnh của hắn: "Hoàng thượng là vua của một nước, nhất ngôn cửu đỉnh tứ mã nan truy (4), lão phu tin tưởng Đông Lâm Vương, sau ba ngày, nếu như không có câu trả lời thỏa đáng, đừng trách lão phu trở mặt vô tình!"

(4) Một lời nói ra, bốn ngựa khó đuổi: Có nghĩa là Một lời nói ra dù bốn ngựa có chạy nhanh đi chăng nữa cũng không đuổi kịp. Ý nói lời nói đã nói ra thì không thể thay đổi được.

"Hách Lạp Vương, ngươi — —" Hoàng thượng nghe xong lập tức tức giận, vừa vỗ mạnh lên ngai vàng vừa quát lớn!

Rốt cuộc hắn cũng lộ ra tâm địa bất chính rồi! Quả thật đã sớm có chuẩn bị!

Nhưng mà hình như Hách Lạp Vương không thực sự đặt cơn thịnh nộ của hoàng thượng vào mắt, hắn hung hăng trừng mắt với Da Luật Ngạn Thác rồi phẫn nộ phát tay áo rời đi!

"Lớn mật!" Hoàng thượng rống to một tiếng vang vọng toàn bộ kim loan đại điện!

Sau giờ Ngọ, ánh nắng bao phủ nhàn nhạt trên cầu thang tại cung điện, phía bên kia có một người dáng đang âm thầm di chuyển, mà trong lòng người đó cũng lưu lại một cái bóng nhợt nhạt.

"Vương thượng —— "

Đúng lúc Da Luật Ngạn Thác đang đi trên thềm đá kéo dài đến đình viện của đại điện thì phía sau truyền đến âm thanh dễ nghe của Khiêm Ngạo.

Da Luật Ngạn Thác dừng bước, mặt không chút thay đổi nhìn Khiêm Ngạo.

Chỉ thấy lông mày hắn nhíu lại, trên mặt dần dần hiện lên vẻ nghi ngờ: "Huynh thấy thế nào về tình huống hôm nay trên đại điện?"

Từ sớm hắn đã nhận được tin Đông Lâm Vương sắp xếp hắn phó tướng xuất chinh, bởi vậy, tự nhiên cũng đã chuẩn bị tất cả cho cuộc chiến.

Đáy mắt Da Luật Ngạn Thác hiện lên một tia lạnh lùng, lập tức nói: "Chiến sự vô cùng cấp bách! Lão cáo già Hách Lạp Vương đã sớm

đã kiềm chế không nổi mà lộ đuôi rồi!"

"Không sai, hôm nay mật thám đã hồi báo, Hách Lạp Vương đã chuẩn bị ổn thỏa cho mười vạn đại quân tiến công, xem ra hắc có ý đồ mưu phản rồi! Chắc ba ngày sau, hắc sẽ phát binh gây khó dễ." Khiêm Ngạo cao giọng nói.

Da Luật Ngạn Thác lạnh lùng cười, một thân hắc bào hoa lệ, búi tóc đen càng làm tôn lên sự tỉ mỉ cẩn thận, ánh nắng mặt trời chiếu xuống càng khiến hắc thêm nổi bật, khuôn mặt cương nghị ẩn ở trong tối, ánh nắng phía sau giống như bị hắc cứng rắn ngăn cách, làm tôn lên vẻ tuấn mỹ của gương mặt lúc sáng lúc tối...

"Ngược lại bản vương mong muốn hắc sớm hiện nguyên hình!" Hắc nhếch mép, đôi mắt híp lại.

Sắc mặt của Khiêm Ngạo hiện lên vẻ kinh ngạc, hắc lững thững tiến lên nói: "Lẽ nào huynh có tính toán gì sao?"

Da Luật Ngạn Thác chậm rãi xoay người, nhìn vào mắt Khiêm Ngạo, chậm rãi nói từng câu từng chữ: "Không sai, bản vương nhất định phải đạt được một mảnh Tịnh Thổ!"

"Tịnh Thổ? Ý huynh là..." Khiêm Ngạo chấn động, lập tức thấp giọng hỏi nói.

Da Luật Ngạn Thác tiện tay bẻ gãy một cành hoa đào trong đình viện, thờ ơ nói: "Khiêm Ngạo, lẽ nào ngươi không muốn đưa Sơ Tuyết cô nương tìm về quê hương sao?"

Khiêm Ngạo nghĩ đến Sơ Tuyết, trái tim đập nhanh hơn vài nhịp, sau đó hắc chậm rãi gật đầu.

Đồng tử của Da Luật Ngạn Thác co rút, khóe miệng nhếch lên, tràn ngập sự tàn độc: "Bởi vậy, bản vương nhất định phải đến nước Bột Hải!"

Trong phút chốc, một tia băng lãnh bắn ra từ đôi mắt đen, khuôn mặt tuần tú bỗng trở nên vô cùng mê ly.

Quyển 13 - Chương 11: Giấc ngủ mệt mỏi của Tần Lạc Y

Tỉnh giấc trong lo lắng, Tần Lạc Y phát hiện mình đang nằm trên giường bên cửa sổ, đôi mắt tĩnh lặng dần dần hiện lên sự nghi ngờ, nàng nhớ rất rõ trước đó mình đã đứng ở rừng trúc đợi Da Luật Ngạn Thác trở về.

“Chủ tử, cuối cùng người cũng tỉnh!” Thái Nam vừa thấy Tần Lạc Y tỉnh lại, liền vui vẻ vội vã phân phó tỷ nữ mang nước nóng đổ vào bồn tắm.

Hơi nước bốc lên mù mịt mang theo mùi hương nồng đậm lan tỏa khắp phòng.

“Thái Nam, em muốn làm gì vậy?” Tần Lạc Y hơi ngồi dậy, đầu chợt choáng váng, cả người cũng mệt mỏi.

Chẳng lẽ định đưa nàng đi tắm? Trời vẫn còn chưa tối mà.

“Chủ tử, vừa rồi người ngủ quên ở rừng trúc, em sợ người bị cảm lạnh, nghĩ đi nghĩ lại thì bây giờ người ngâm mình trong nước thuốc là tốt nhất!” Thái Nam thận trọng suy tính.

Tần Lạc Y khẽ đứng dậy, đi đến gần chỗ hơi nước bốc lên, giơ tay nhẹ nhàng lướt qua làn khói, khiến bọt nước dính trên đầu ngón tay trắng nõn, lưu lại một luồng hương thơm mát.

“Thái Nam, xem ra em rất có năng khiếu ở phương diện y học.” Trong lòng Tần Lạc Y ấm áp, nhìn sang Thái Nam khẽ cười rồi nói.

Trong mắt Tần Lạc Y thấp thoáng ý cười, chậm rãi để tỳ nữ giúp thay quần áo, rồi bước vào bồn tắm.

Khi nước nóng dần dần bao bọc lấy cơ thể, Tần Lạc Y mới nhận ra mình vô cùng mệt mỏi, nhẹ nhàng để làn nước thấm vào da thịt, nàng thả lỏng cơ thể.

Chỉ là, gần đây nàng luôn cảm thấy mệt mỏi và buồn ngủ không kiểm soát được. Hình như, bất cứ lúc nào, bất cứ ở đâu nàng cũng có thể ngủ được, là do cơ thể mệt mỏi quá sao?

Nghĩ vậy, đáy mắt Tần Lạc Y hiện lên sự u buồn, bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

“Chủ tử, nước có nóng quá không?” Thái Nam thấy Tần Lạc Y nhíu mày, lập tức quan tâm hỏi thăm.

“Không đâu, em điều chỉnh nước rất vừa phải!”

Tần Lạc Y đưa tay gạt nhẹ mặt nước, đôi mắt ánh lên vẻ dịu dàng. Bỗng nhiên, nàng chợt nghĩ đến cái gì, lập tức hỏi:

“Thái Nam, Vương thượng vào cung đã trở về chưa?”

“Vẫn chưa, chủ tử!” Thái Nam cũng lập tức đáp lời.

Tần Lạc Y vừa nghe thấy Thái Nam nói vậy, lo lắng dần đọng đầy trong đáy mắt.

“Chủ tử...” Thái Nam thấy Tần Lạc Y trầm ngâm suy nghĩ liền nhẹ giọng gọi.

“Hả? Ừ, không sao, em ra ngoài đi!”

Cửa phòng vừa đóng, Tần Lạc Y nhẹ nhàng dựa đầu vào thành bồn tắm, thở dài một tiếng rồi nhắm mắt lại. Lông mi chợt run nhẹ, mày cũng nhăn lại đầy lo lắng, vì sao giờ này hắn vẫn chưa trở về?

Bên ngoài trời lất phất mưa, nước ấm trong bồn tắm cùng mùi được liệu thấm vào tận xương, toàn thân được thả lỏng, suy nghĩ cũng dần rời rạc, tâm trí dao động mơ hồ. Lông mày Tần Lạc Y dần dần ra, nàng lại bất giác chìm vào giấc ngủ.

Đột nhiên một đôi tay ấm áp mà thô ráp vươn tới, xoa chậm chậm lên bờ vai của nàng, truyền nhiệt đến đôi vai không ngâm trong nước ấm đang dần lạnh.

“Y nhi...”

Khi Da Luật Ngạn Thác mở cửa bước vào đã nhìn thấy cảnh Tần Lạc Y đang nghiêng đầu nhắm mắt, nằm ngủ trong làn nước, mà khi hắn đến xem thử thì nước đã có chút lạnh.

Tần Lạc Y hoảng hốt khi cảm thấy một đôi tay đặt trên vai mình, hơn nữa còn loáng thoáng nghe thấy giọng nói trầm thấp quen thuộc, liền thoải mái mà rên nhẹ một tiếng, mí mắt càng thêm trầm, không thể mở ra được.

“Ừm...” Thanh âm của nàng mềm mại, lộ ra vẻ mệt mỏi.

“Ngoan, lên giường ngủ thôi, nằm thế này sẽ cảm lạnh mất!” Giọng nói của Da Luật Ngạn Thác trầm thấp pha lẫn cả sự yêu thương và cương chiều.

Trên mặt cũng tràn đầy vẻ yêu thương.

“Đừng...”

Tần Lạc Y muốn mở mắt nhưng lại không chống đỡ được cơn buồn ngủ, chỉ có thể để mặc cho Da Luật Ngạn Thác bế nàng ra khỏi bồn tắm, ôm vào ngực, dùng khăn tắm mềm mại lau nhẹ, sau đó đặt lên giường nằm.

“Y nhi!” Giọng nói của hắn nhẹ nhàng lại vô cùng dịu dàng.

Tần Lạc Y yếu ớt mở mắt, mơ màng nhìn khuôn mặt cương nghị của nam nhân trước mặt, môi cũng nở nụ cười dịu dàng.

“Thác, chàng đã về, cuối cùng chàng cũng đã trở về!”

Đôi mắt mềm mại của nàng hòa tan trái tim của Da Luật Ngạn Thác, hắn yêu thương trách nàng: “Y nhi, sao lại ngủ trong nước như vậy?”

Tần Lạc Y cúi đầu nhìn chính mình, mặt hơi đỏ lên, lập tức ngẩng đầu oán trách hắn: “Ta...ta một mực chờ chàng, thế nhưng không hiểu sao lại ngủ mất!”

Nàng giãy dụa muốn đứng lên, sau một khắc, thân thể lại thấy mệt mỏi, lông mày cũng cau lại.

“Để ta giúp.”

Da Luật Ngạn Thác nhẹ nhàng nâng nàng dựa vào trong ngực hắn, điều chỉnh lực tay, bắt đầu xoa cổ, vai, cột sống, chân tay của nàng, nắm bóp một cách thuần thục giúp nàng thả lỏng toàn thân.

Tần Lạc Y chưa từng nghĩ hắn còn là người dịu dàng như vậy. Cho tới nay, hắn đều là người vô cùng mạnh mẽ, tài giỏi, tính chiếm hữu

lớn. Nàng ích kỉ nghĩ, giá như thời gian dừng lại tại giây phút này, như vậy tất cả đều đáng giá.

“Y nhi, về sau không được như vậy nữa, nếu không ta sẽ lo lắng. Biết không?” Hơi thở ấm nóng của Da Luật Ngạn Thác bao phủ bên tai nàng, mang theo yêu cầu bá đạo.

“Ừ, chỉ cần chàng còn ở đây.” Giọng nói của nàng nhỏ dần, mang theo sự mơ màng.

Thân thể dần mềm mại, thoải mái hơn, chột đôi tay đang xoa bóp dịch chuyển, nóng rực dán vào phần lưng trần trụi nhạy cảm khiến nàng chột tỉnh táo...

“Thác...” Ngón tay Tần Lạc Y nắm chặt chặn bông, trong mắt chứa đầy sương mù, lại nhin không được nhắm mắt lại, thở gấp.

Vật nào đó nóng rực dán vào phía sau nàng, nặng nề ép tới khiến nàng khó thở.

“Y nhi, giờ đến nàng giúp ta thoải mái!” Da Luật Ngạn Thác bá đạo nói, đối với Tần Lạc Y, hắn luôn không tự chủ được bản thân.

Nhẹ nhàng than một tiếng, Tần Lạc Y e thẹn mà dịu ngoan quay người lại ôm lấy hắn. Nàng cam tâm tình nguyện trầm luân trong tình dục cùng với yêu cầu bá đạo của hắn.

Thật ra, nàng còn có rất nhiều điều muốn hỏi hắn, hỏi hắn ngày hôm nay ở trong cung đã xảy chuyện gì? Hỏi hắn khi nào lại rời vương phủ? Hỏi hắn bao giờ thì phải mang binh xuất chinh? Hỏi hắn bao giờ mới lại trở về...

Quyển 13 - Chương 12: Đuổi theo tới quân doanh

Ngủ dậy, Da Luật Ngạn Thác trở về Cúc Tình Hiên. Hắn ngẩng đầu, ánh mắt lưu luyến đầy tình cảm nhìn về phía nữ tử đang ngồi trong đình, đồng thời cũng giấu được vẻ chiếm hữu mãnh liệt dưới bộ dạng tùy ý.

Tần Lạc Y mặc một bộ quần áo làm bằng tơ tằm, tinh tế cầm lược chải mái tóc dài đen nhánh, đang chải thì chợt nhận ra Da Luật Ngạn Thác chậm rãi đến gần.

Trong lúc nàng đang bối rối, hắn đã cầm lấy chiếc lược trên tay nàng, bàn tay to nhẹ nhàng nắm lấy tóc nàng, chậm rãi chải.

“Thác...Không nên, kỳ lắm!” Lòng Tần Lạc Y run run, nàng nhìn gương mặt cương nghị hiện lên trên gương mà nói.

“Ta chải đầu cho nữ tử ta yêu, có gì mà kỳ?” Bên môi Da Luật Ngạn Thác hàm chứa ý cười, đôi mắt đen nhánh lấp lánh như sao.

Tần Lạc Y như chìm vào ánh mắt sâu như nước ấy, nàng nâng tay, tự nhiên nắm lấy tay hắn áp vào mặt mình.

“Thác, chàng có thể chải tóc cho ta cả đời này không?” Giọng nói của nàng trong suốt, tinh khiết như sương sớm đồng thời cũng tràn ngập sự yêu thương.

Da Luật Ngạn Thác từ từ đặt tay mình lên eo nàng, nhẹ nhàng ôm nàng vào ngực.

“Không chỉ chải tóc cho nàng cả đời này, đời đời kiếp nàng vẫn là người con gái mà ta yêu nhất!” Giọng hần trầm ồm mà hữu lực, trong mắt lại tràn đầy nhu tình nhìn người con gái đang đỏ mặt trong gương.

Chẳng biết bắt đầu thế nào, nhưng hần cứ như thế này lảng lạng nhìn nàng, giấu trong mắt khát vọng bản năng, lại bị bầu không khí thân mật áp xuống, phảng phất sự yên lòng, giấu kĩ tận sâu trong linh hồn.

Như đã xác định cả đời này gắn liền với nàng, nên mỗi tối hần luôn tới đây, chuyện gì cũng không làm, chỉ nhìn nàng, ôm nàng đi ngủ.

“Y nhi...” Da Luật Ngạn Thác dán người hần vào nàng, bàn tay nhẹ nhàng vuốt tóc nàng.

“Thác, chàng có chuyện gì muốn nói với ta sao?” Đôi mắt Tần Lạc Y lóe lên ánh sáng nhu hòa.

Da Luật Ngạn Thác mỉm cười: “Không phải nàng rất muốn gặp Sơ Tuyết sao? Ngày mai nàng ta sẽ đến phủ gặp nàng.”

Đôi mắt Tần Lạc Y sáng ngời, ngay sau đó, giọng nói của nàng tràn ngập sự vui vẻ: “Thật sao? Sơ Tuyết thực sự sẽ đến sao?”

Da Luật Ngạn Thác nhìn bộ dạng của nàng không nhịn được gật đầu.

“Thật tốt quá, đã lâu lắm rồi ta không gặp nàng ấy, cũng không biết nàng ấy ra sao? Còn có, nàng ấy đã gả cho Khiêm Ngạo..” Tần Lạc Y cười nói, dần dần tươi cười trên mặt nàng nhạt đi, sau đó nhìn Da Luật Ngạn Thác không chớp mắt.

“Y nhi!” Da Luật Ngạn Thác nhẹ giọng kêu, hẳn biết nàng nhất định hiểu dụng ý của hẳn, nàng luôn thông minh như vậy, sao có thể không biết.

Quả nhiên, ngực Tần Lạc Y phập phồng bất định, nàng nhẹ nói: “Khiêm Ngạo luôn không rời Sơ Tuyết, ngày mai Sơ Tuyết đến phủ, có phải chàng và hẳn...”

Nàng không nói được nữa, bất an trong lòng dần dần lan rộng.

“Không sai, Y nhi, ngày mai ta cùng Khiêm phó tướng quân sẽ đến quân doanh, chuẩn bị xuất chinh!” Da Luật Ngạn Thác không đành lòng giấu nàng nhưng khi nhìn thấy mặt nàng vì lo lắng cho mình mà nhợt nhạt hẳn đi, lòng hẳn đau như cắt.

“Nhanh như vậy...” Tần Lạc Y hạ mắt, giọng nói nhẹ nhàng phiêu tán trong không khí.

Trong lòng Da Luật Ngạn Thác đau xót, hẳn ôm nàng lên giường rồi thuận thế ngã xuống, để nàng nằm trên người mình.

“Y nhi, ta không ở trong phủ nhiều ngày, nàng nhớ ăn uống đầy đủ, đừng để ta lo lắng, được không?” Ánh mắt Da Luật Ngạn Thác vẫn sâu sắc, trong đó lại có vẻ ôn nhu như nước khiến người khác trầm mê trong đó.

Tần Lạc Y khẽ cắn môi, nén suy nghĩ muốn khóc trong đầu, nhẹ giọng nói: “Ta cũng không phải là trẻ con!”

Nàng không dám nâng tay lau mắt, đành phải nhanh chóng nháy mắt mấy cái, không muốn hẳn phát hiện ra sự yếu đuối ấy của nàng.

Giọng nói khàn khàn vẫn khiến hẳn phát hiện sự sầu não của nàng.

Bàn tay hắn ôm chặt lấy nàng, tham lam hít hương thơm lành lạnh trên người nàng, có như vậy mới khiến hắn nhớ lâu hơn.

Tần Lạc Y nhắm mắt, dán hai má vào ngực Da Luật Ngạn Thác, vừa nghe nhịp tim đều đặn mạnh mẽ của hắn, vừa mờ mịt nhìn vầng trăng tròn ngoài cửa sổ.

Ông trời, mong người thành toàn, phù hộ Thác của con có thể an toàn trở về!

Ngoài cửa sổ vang lên tiếng kêu của côn trùng, ếch nhái kết hợp một cách hài hòa với sự yên tĩnh trong phòng.

Sáng sớm, sương đọng trên lá cây còn chưa tan, trên mặt hồ thậm chí vẫn còn làn sương lành lạnh.

Da Luật Ngạn Thác khoác chiến bào, ngồi trên chiến mã, cả người tản ra khí thế vương giả không ai có thể so sánh được.

Khi hắn nhìn thấy Khiêm Ngạo cũng mặc bộ chiến y tương tự đứng một bên, môi vẽ lên một đường cong lạnh lùng, ngạo nghễ mà cuồng nịnh, đôi mắt thâm thúy không còn lại nhu tình như buổi tối hôm qua, trên mặt tràn đầy sự khát máu tàn độc như bình thường.

“Lạp Cô!” Da Luật Ngạn Thác lạnh lùng cao ngạo gọi.

“Vương thượng có gì phân phó!” Quản gia Lạp Cô tiến lên cung kính trả lời.

“Mấy ngày nay bản vương không ở trong phủ, nhất định phải chăm sóc Y Nhi ăn uống cẩn thận, nếu khi bản vương trở về mà thấy nàng gầy hay bị bệnh sẽ hỏi tội ngươi!”

“Lạp Cô xin tuân lời dặn của Vương thượng” Lạp Cô sợ hãi đáp.

Con người Da Luật Ngạn Thác đảo qua hướng Cúc Tình hiên, trong mắt mang theo một tia lưu luyến.

Quyển 13 - Chương 13: Đỉnh ước

Tiếng chim đánh thức Tần Lạc Y, khi nàng mở mắt mới phát hiện giường đã trống không, nàng đưa tay chạm vào vị trí trống bên cạnh, dường như hơi thở ôn hoà quen thuộc của hắn vẫn vẫn vương đâu đây.

“Thái Nam...” Nàng lập tức đứng dậy, vừa gọi Thái Nam vừa vội vàng sửa sang lại tóc.

“Chủ tử, người đã tỉnh” Thái Nam nghe thấy Tần Lạc Y gọi, nhanh chóng tiến vào phòng.

“Vương thượng đâu?” Đôi mắt nàng hiện lên sự lo lắng.

Thái Nam lập tức đáp: “Vương thượng vừa mới rời đi, người có nhắc nhở....” Thái Nam hốt hoảng: “Chủ tử....chủ tử...”

Tần Lạc Y không đợi Thái Nam nói xong, lập tức đẩy cửa chạy ra ngoài.

Xuyên qua hành lang của Cúc Tình Hiên, rừng đào, cầu hình vòm, lại chạy qua hoa viên... Trời ạ! Chưa bao giờ Tần Lạc Y lại thấy chán ghét sự rộng lớn của vương phủ như vậy!

“Thác, chàng chờ ta, đợi ta đến.”

Trong lòng Tần Lạc Y hò hét, chân lại nhanh chóng bước mặc dù đang mệt muốn chết.

Rốt cuộc cũng tới cửa lớn, bởi vì nàng nhìn thấy Da Luật Ngạn Thác đang cưỡi chiến mã.

“Thác...” Khi Tần Lạc Y xác định đúng là Da Luật Ngạn Thác, trong lòng vô cùng kích động, nhưng khi nhìn thấy Da Luật Ngạn Thác đang chuẩn bị giục ngựa đi, toàn thân nàng run lên, vội vàng chạy nhanh hơn, lớn tiếng gọi.

Gió thổi tóc nàng bay bay, vạt áo còn vương mùi hoa của Cúc Tình hiên, nàng chạy đến đã thấy Da Luật Ngạn Thác đang chuẩn bị đi xa.

“Thác...” Tần Lạc Y chạy ra cửa phủ, nhìn thấy bóng lưng cao lớn của hắn như sắp biến mất trước mắt mình, thân hình nàng mềm nhũn, ngã xuống đất.

Thác, quay đầu lại, đừng đi, chỉ cần chàng liếc mắt nhìn ta một lần nữa thôi !

Đang lúc tỷ nữ muốn tiến đến nâng Tần Lạc Y dậy...Một trận vó ngựa dồn dập đến gần.

Tần Lạc Y ngẩng đầu, Da Luật Ngạn Thác cứ ngỡ đã đi lại đang quay lại, vừa cười vừa khóc đứng dậy...

“Y nhi...” Da Luật Ngạn Thác xoay người xuống ngựa, sải bước tới gần Tần Lạc Y.

“Thác!” Tần Lạc Y chạy vội tới, được hắn tiếp được, ôm chặt nàng vào lòng.

Gió nhẹ nhàng thổi, bao bọc lấy đôi nam nữ đang ôm nhau.

Tần Lạc Y từ trong ngực Da Luật Ngạn Thác ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn vương đầy nước mắt trong suốt.

Nàng kích động nói: “Thác, ta còn nghĩ chàng không nghe thấy...”

“Nha đầu ngọc, mặc ít như vậy sẽ cảm lạnh mất.” Da Luật Ngạn Thác đau lòng hôn lên trán nàng, kéo áo choàng của mình xuống bọc kín lấy thân thể nàng.

Vừa rồi hắn đã đi xa, tựa hồ lại nghe được giọng nói quen thuộc của nàng, lòng khẽ động, hắn liến ghìm ngựa, trước ánh mắt kinh ngạc của Khiêm Ngạo mà quay lại vương phủ.

Quả nhiên hắn nhìn thấy thân hình quen thuộc của nàng, là nàng, rốt cuộc nàng vẫn chạy đến.

Mắt Tần Lạc Y không chớp nhìn Da Luật Ngạn Thác, ngay lúc hắn quay đầu lại nhìn nàng, lòng nàng cuối cùng cũng trở lại bình thường.

“Thác, ta mang cho chàng thứ này” Nàng lấy một cái túi thơm tinh xảo ra, trong không khí chợt mang theo mùi hương thơm ngát.

Da Luật Ngạn Thác nhẹ nhàng cầm lấy túi hương, đặt lên mũi, mùi hương tươi mát tản ra.

“Đây là túi Bách Hoa, khi chàng phiền lòng nó có thể dùng để giải tỏa tâm trạng!” Tần Lạc Y ôn nhu nói, giọng nói tràn ngập quyến luyến.

“Như vậy vẫn chưa đủ.” Da Luật Ngạn Thác nhẹ giọng nói.

Tần Lạc Y không hiểu ý hắn, kinh ngạc nhìn hắn.

Chỉ thấy đáy mắt Da Luật Ngạn Thác mỉm cười, chợt ánh sáng lóe lên, Tần Lạc Y chưa kịp phản ứng đã thấy hắn cầm một lọn tóc của nàng trên tay.

“Thác..” Tần Lạc Y kinh ngạc hô, không hiểu mục đích của hắn.

Da Luật Ngạn Thác cười nhẹ, cầm tóc của nàng nhét vào túi thơm, sau đó giơ túi lên nói: “Vậy là đủ rồi!”

Lòng Tần Lạc Y căng thẳng, nàng muốn cười, muốn mình không khóc nhưng mắt nàng vẫn ngập hơi nước: “Thác, chàng nhất định phải trở về sớm...Ta chờ chàng!”

Bây giờ nàng không quan tâm bất kì cái gì, lời thề? Cái gì vạn kiếp bất phục? Khoảnh khắc nàng yêu hắn, nàng đã chuẩn bị tâm lí sẵn sàng, nếu là ý trời thì đây là mệnh của nàng, nàng sẽ kiên cường bước tới, không quản sợ hãi bởi nàng biết người đàn ông này sẽ luôn đi cùng mình!

Da Luật Ngạn Thác nghe thấy ba chữ cuối của Tần Lạc Y, nhất thời bị lời hứa hẹn của nàng làm lòng đầy ắp, hắn nhẹ nhàng ôm nàng vào trong ngực.

“Y nhi, dù có gặp bất kì tình huống nào ta cũng đáp ứng nàng, nhất định sẽ trở về!”

Tần Lạc Y dựa vào ngực hắn, liên tục gật đầu, tham lam ngửi mùi Long Diên hương quen thuộc trên người hắn.

“Y nhi, nàng phải đồng ý với ta, đợi ta trở về rồi cùng ta thành thân”
Hắn đưa ra mệnh lệnh, tràn đầy mong chờ cùng nhu tình nồng đậm.

Tần Lạc Y dùng sức ôm chặt hẳn, sau đó ngẩng đầu lên nhìn đôi mắt thâm tình của hắn, nặng nề gật gật đầu.

Quyển 13 - Chương 14: Tần Lạc Y phân tích chuyện kỳ lạ

Da Luật Ngạn Thác đi rồi, Tần Lạc Y cảm thấy cả Cúc Tình Hiên đều trống vắng, giống như có gì đó đã thay đổi. Nhưng thật ra nàng hiểu, Cúc Tình Hiên không thay đổi, có thay đổi cũng là lòng nàng.

Ánh mặt trời giữa trưa chói chang, xuyên qua những tán lá phủ lên người nàng, khiến cảm xúc trên gương mặt nàng như một nàng tiên bất lực, lạc đường nơi hạ giới.

Gió thổi nhẹ quần áo nàng, dường như, gió cũng không muốn nhìn thấy sự ưu sầu trên khuôn mặt nàng.

Phải chăng nàng đã thực sự cam tâm tình nguyện, khi nàng để ý đến tình cảm ấy, mới phát hiện , thì ra bản thân đã không thể trốn tránh được nữa! Tần Lạc Y không hề cự tuyệt hẳn mà dần dần tiếp nhận.

Lại nghĩ đến sự bá đạo của hắn, sự tàn độc của hắn, nghĩ đến nhu tình của hắn, khi hắn cười, điều đó khiến trong lòng nàng vốn trống rỗng bỗng chốc được lấp đầy.

Hoa đào theo gió nhẹ nhàng rơi xuống, Tần Lạc Y giơ tay lên đón, nâng lên, ngón tay nhiễm đầy mùi hương thanh nhã.

“Con duyên cảm quân có xem

Vi quân si, liên quân cười, hồng nhan dịch thế

Giang hồ thúc giục nhân lão

Diệp phiêu linh, phong hoa thương, phủ đầy bụi cũ ước

Thiên nhai nhân khoảng không lão

Lam nguyệt thủy ngưng ngàn tịch mộng.”

Nàng chột than nhẹ, nháy mắt lộ ra sự tưởng niệm cùng rối rắm trong lòng.

“Vì sao mỗi lần thấy Tần cô nương, ta đều nhìn thấy bộ dạng ưu thương vậy?” Một âm thanh đẹp dễ trầm tĩnh chột đánh vỡ sự yên lặng của Cúc Tình hiên.

Tần Lạc Y vội vàng ngẩng đầu, thấy Cầm Cơ đang chậm rãi bước tới gần mình.

Nhìn thấy nụ cười trên mặt nàng ta, trong lòng Tần Lạc Y không khỏi có chút khẩn trương, không biết vì sao, nàng lập tức nghĩ đến cái chết của Tiêu công chúa.

Quan trung điều tra việc này, nhưng dường như mọi người đều rõ ràng, Hách Lạp Vương phò tá công chúa tạo phản, bởi vậy Da Luật Ngạn Thác mới dồn hết tâm tư huấn luyện binh lính.

Tần Lạc Y chậm rãi đứng dậy, nhìn Cầm Cơ đang tới gần, âm thầm cười: “Gần đây ngươi sao rồi? Nghe nói ngươi bị nhiễm phong hàn.”

Cầm Cơ cười cười: “Khó có dịp Tần cô nương quan tâm đến ta, ta đã khoẻ rồi, cũng không còn trở ngại gì! Bởi vậy hôm nay trời đẹp, cố ý tới thăm cô nương một chút !”

Tần Lạc Y hơi hơi hạ thấp người nói: “Đa tạ!”

Cầm Cơ nhìn xung quanh một chút, than nhẹ: “Ta vừa mới tự hỏi sao Tần cô nương lại buồn bã như vậy, Vương thượng đi rồi, nơi này quả thật quanh quẩn đi không ít!”

Tần Lạc Y nhìn xuân sắc tràn ngập trong hồ, nhẹ giọng nói: “Thật ra cảnh chuyển theo lòng mình, hoàn cảnh nào nhiệt hay lạnh lẽo cũng phải xem trong lòng nghĩ như thế nào. Người nói xem có đúng không?”

Một câu hỏi lại chứa hàm ý khiến kẻ khác không thể nắm bắt, ý tứ hàm súc hỏi Cầm Cơ.

“Cô nương nói vậy cũng có lý.” Cầm Cơ bình tĩnh nhìn Tần Lạc Y, thoải mái đáp.

“Đúng rồi, không biết người thấy cái chết của công chúa thế nào?” Tần Lạc Y bất thành linh hỏi.

Cầm Cơ không nghĩ tới Tần Lạc Y hỏi vấn đề này, trong đôi mắt tĩnh lặng bỗng hiện lên thần sắc khác thường nhưng rất nhanh đã giấu đi.

“Sao cô nương lại hỏi ta? Nhưng ta tin cái chết của công chúa không liên quan tới cô!” Nàng ta âm thầm cười nói.

Bên môi Tần Lạc hiện lên ý cười, nhìn nhìn Cầm Cơ: “Đương nhiên, ta không thể là hung thủ.”

Cầm Cơ thấy bộ dạng tràn đầy tự tin của Tần Lạc Y thì bỗng dưng có chút run sợ, nàng ta lập tức nói: “Đúng vậy, cô nương không hề giống hung thủ một chút nào.”

“Cho nên, ta thấy rất lạ, người biết tại sao không?” Tần Lạc Y tỏ vẻ

nghe hoặc nhìn Cầm Cơ nói.

“Cái gì?” Cầm Cơ theo bản năng hỏi.

Tần Lạc Y phẩy tay áo lên khiến hoa đào rơi xuống, sau mới nói:
“Lạ nhất là ta phát hiện trên người công chúa có độc tình tán!”

“Cái gì?” Cầm Cơ sợ hãi ngạc nhiên kêu lên.

Tần Lạc Y vừa lòng nhìn biểu hiện của nàng ta, ngay sau đó nói:
“Người cũng cảm thấy kì lạ đúng không? Sao trên người công chúa lại có độc tình tán?”

Cầm Cơ phát hiện Tần Lạc Y nhìn mình không chớp mắt, lập tức thu lại vẻ kinh ngạc, sau đó bình tĩnh nói: “Đúng là rất kì lạ! Nhưng lỡ người vẫn còn giữ loại dược này thì sao?”

“Ý của người là ngày đó công chúa đến quý phủ để ta kê đơn? Loại suy đoán này thật sự không hề có căn cứ!” Tần Lạc Y lắc lắc đầu nói.

Lập tức, nàng thông thả, bước chân nhẹ nhàng, cười cười nói:
“Thực ra việc ngày đó cũng thật là trùng hợp, không biết người còn nhớ ta đã cầm túi độc tình tán đó không?”

Cầm Cơ nuốt nước miếng: “Đương nhiên là nhớ rõ!” Bình tĩnh trong mắt bắt đầu vỡ dần. Hôm nay vốn nàng ta chỉ đến nhìn một chút, ai ngờ Tần Lạc Y này lại mang theo thái độ gây sự, muốn mò ra chút chuyện từ nàng ta.

Tần Lạc Y nghe Cầm Cơ trả lời như vậy, nhẹ nhàng cười: “Làm cho ta cảm thấy khó hiểu là cái túi độc tình tán đó giờ đã không thấy.”

“Người...” Trong lòng Cầm Cơ rối loạn, nhất định là Tần Lạc Y đã

biết cái gì đó!

Tần Lạc Y thu hết sự kinh ngạc trong đáy mắt nàng ta vào trong lòng, nhìn chăm chăm, gần từng tiếng nói: “Cho nên, ta hoài nghi... hung thủ ở ngay trong phủ chúng ta.”

Sau đó, mắt không chớp nhìn khuôn mặt tái nhợt của Cầm Cơ.

Quyển 13 - Chương 15: Hung thủ

Trong không khí có chút mùi vị bất an, Cầm Cơ không nói gì, thâm ý nhìn thoáng qua phía sau Tần Lạc Y, cười nhợt nhạt: “Không biết Tần cô nương đã điều tra ra cái gì?”

Ngũ khí của nàng ta nhẹ nhưng lại làm Tần Lạc Y phát hiện ra, nó đã khác so với trước. Thấy nàng ta thay đổi biểu tình nhưng trên mặt lại không lộ ra bất kì cái gì, Tần Lạc Y thản nhiên nói: “Thật ra không phải ta phát hiện ra điều gì khác thường, mà là Ninh phi, hình như nàng ấy đã phát hiện ra điều gì đó, nhưng cũng chỉ là đoán thôi.”

Nếu có thể, nàng cũng không muốn kéo Ninh phi vào, nhưng xem tình cảnh trước mắt, chỉ làm như vậy mới có thể tìm ra hung thủ thật sự.

Cầm Cơ ngăn ra nhưng lại che dấu tâm tình trong nháy mắt, nàng ta nhẹ nhàng thông thả đến gần Tần Lạc Y: “Tâm tư Ninh phi luôn kín đáo, mà quan hệ của Tần cô nương với Ninh phi lại vô cùng thân thiết, không biết Tần cô nương cảm thấy thế nào?”

Tần Lạc Y lơ đãng liếc nhìn vẻ mặt cứng ngắc của Cầm Cơ, nhìn về phía mặt hồ, ôn nhu cười: “Thật ra ngày đó người ra vào Cúc tình Hiên không ít, nhưng đột nhiên lại có người lấy độc tình tán, hiển nhiên là hung thủ.”

Tần Lạc Y đưa lưng về phía Cầm Cơ nên không thấy được đôi mắt đang bình tĩnh trầm ổn của nàng ta trở nên lạnh như băng.

Cầm Cơ phát hiện, quả nhiên nữ tử này không nên giữ lại! Mục đích của mình sắp đạt được, giữ lại Tần Lạc Y sẽ gây ra rất nhiều phiền toái!

Nếu chờ đến khi Tần Lạc Y điều tra ra thì thật sự không ổn, không bằng bây giờ giải quyết luôn cho gọn.

Đang lúc nghĩ vậy, Lạp Cô vội vàng đi vào, Cầm Cơ lập tức khôi phục vẻ trầm tĩnh đẹp đẽ của mình.

“Tần cô nương....” Lạp Cô đến bên cạnh Tần Lạc Y.

Tần Lạc Y xoay người: “Làm sao vậy?”

Lạp Cô vừa muốn mở miệng thì một thanh âm chợt xen vào, thân mình run lên, Tần Lạc Y lập tức nhìn về phía âm thanh phát ra.

“Sơ Tuyết?” Giọng nàng mềm nhẹ, cực kỳ kích động.

Ngay sau đó, Sơ Tuyết liền chạy tới cầu hình vòm, ôm chặt lấy Tần Lạc Y: “Tiểu thư!”

Giọng Sơ Tuyết nghẹn ngào, khi nàng biết mình được đến vương phủ bầu bạn với tiểu thư vài ngày, nàng kích động đến mấy đêm ngủ không yên, đương nhiên, nàng cũng lo lắng cho Khiêm Ngạo.

Tần Lạc Y run run nhẹ nhàng vuốt tóc Sơ Tuyết: “Sơ Tuyết, thật sự là em sao?”

“Tiểu thư...” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Sơ Tuyết đầm nước mắt.

Cổ họng Tần Lạc Y nghẹn lại, nàng nâng mặt Sơ Tuyết, nhẹ nhàng lau nước mắt cho Sơ Tuyết, trong mắt đọng đầy nước mắt, miệng lại

cười: “Nhìn thấy em, lòng ta mới yên tâm.”

Ngay sau đó, Tần Lạc Y nói với Lạp Cô: “Lạp Cô, Sơ Tuyết sẽ ở lại phủ một thời gian, ở ngay Cúc Tình Hiên, người chuẩn bị cho nàng một căn phòng thật tốt đi.”

“Vâng, Tần cô nương.” Lạp Cô vội vàng đáp.

Cầm Cơ nhìn cảnh này, đáng chết, Sơ Tuyết đến làm hồng việc lớn của nàng ta.

Nhưng nàng ta vẫn mạnh mẽ áp chế lửa giận, trầm tĩnh mỉm cười đi tới bên cạnh Tần Lạc Y.

“Nếu cô nương có khách tới thăm, ta cũng không tiện quấy rầy thêm nữa, ta xin cáo lui.”

Tần Lạc Y tiến lên phía trước, chậm rãi nở nụ cười: “Ta cũng không ở lại lâu...”

Cầm Cơ gật gật đầu, vừa muốn rời đi thì cánh tay nàng bị Tần Lạc Y nắm lấy.

Trong lòng ngần ra, ngay lập tức nói: “Tần cô nương còn có chuyện gì?”

Đôi mắt Tần Lạc Y sâu xa, không chớp mắt nhìn nàng ta, ý vị nói: “Vương thượng không ở trong phủ nhiều ngày, nhóm tần phi nên chú ý an toàn cho tốt.”

Cầm Cơ ngoài cười nhưng trong không cười, hơi hạ thấp người nói: “Cám ơn cô nương quan tâm.”

Tần Lạc Y gật gật đầu.

Cầm Cơ rời đi, hàm ý nhìn thoáng qua Tần Lạc Y cùng Sơ Tuyết mới đến.

“Tiểu thư, đó là ai vậy?” Sơ Tuyết hâm mộ nhìn dáng người Cầm Cơ nói.

“Cầm Cơ, một cơ thiếp của vương thượng.” Ý cười trên mặt Tần Lạc Y chậm rãi tàn đi, đôi mắt cũng dần trở nên lạnh như băng.

“Tiểu thư? Người sao vậy?” Lúc Sơ Tuyết quay đầu lại liền thấy vẻ mặt như vậy của Tần Lạc Y, không khỏi hoảng sợ.

“Sơ Tuyết, hẳn là em đã nghe nói chuyện công chúa bị giết hại rồi.” Tần Lạc Y lôi kéo Sơ Tuyết đang ngồi phía trên cầu hình vòm.

Sơ Tuyết gật gật đầu: “Có nghe nói, nhưng hình như tất cả chứng cứ đều bất lợi đối với tiểu thư! Hơn nữa, ngày đó Hách Lạp Vương trên triều cả vú lấp miệng em, giọng điệu rất hung hăng.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng tràn ngập sự sầu lo.

“Công chúa trúng độc ở nơi của chúng ta, bọn họ hoài nghi chúng ta cũng là điều hiển nhiên.”

Sơ Tuyết vừa nghe vậy lại càng lo lắng hơn: “Tiểu thư...”

Tần Lạc Y hơi ngẩng đầu, cắt ngang lời Sơ Tuyết, nói: “Em nghe ta nói, ta nghi ngờ người sát hại công chúa chính là Cầm Cơ!”

“Cái gì???” Lập tức, Sơ Tuyết bị dọa choáng váng. Giọng nói Tần Lạc Y khẳng định không chút do dự, khi lần đầu tiên nhìn thấy nàng ta, lòng nàng đã dâng lên cảm giác khác thường, sự trầm tĩnh của nàng

ta khuyến nàg bất an.

“Tiểu thư, nếu hung thủ sát hại công chúa được tra ra, vậy... trận chinh chiến này có thể tránh được không?” Sơ Tuyết ngáy thơ hỏi.

Tần Lạc Y lắc đầu, nhìn Sơ Tuyết nói: “Dã tâm của Hách Lạp Vương bùng bùng, lần này dù công chúa không bị giết thì hẳn vẫn sẽ tìm lí do khác để tạo phản, cho nên chiến sự là điều không thể tránh khỏi.”

“Vậy chẳng lẽ chúng ta trơ mắt nhìn Cầm Cơ giết người mà vẫn bình an vô sự sao?” Sơ Tuyết không hiểu, nàng hận không thể lập tức chạy đi báo quan.

“Sơ Tuyết, trước hết em bình tĩnh đã, đó đều chỉ là suy đoán của ta, Cầm Cơ có phải là hung thủ không, qua đêm nay sẽ rõ ràng!”

“Qua đêm nay?” Sơ Tuyết nghi hoặc hỏi lại, nàng nhìn đôi mắt đầy bí hiểm của Tần Lạc Y, trong lòng tràn ngập sự khó hiểu.

Rất nhanh, bóng đêm bao phủ khắp nơi, ánh trăng dịu dàng soi tỏ, chiếu sáng khắp mái ngói và lầu các trong vương phủ.

Tử Tiêu Hiên còn chưa vào đêm đã im ắng lặng lẽ. Thật ra nơi này đã không còn náo nhiệt như xưa, cho dù Ninh phi được đưa đến đây cũng vẫn vậy.

Nhưng, hiện giờ Ninh phi muốn thanh tâm quả dục (1), cũng đã quen với hoàn cảnh thanh tịnh như vậy rồi.

(1) Giữ tâm trong sáng, từ bỏ mọi ham muốn

Đuổi nha hoàn ra ngoài, Ninh phi ngồi ngay ngắn trước bàn trang điểm, đôi mắt sáng ngời bình tĩnh nhìn chính mình trong gương,

nàng đẹp tinh khiết như mai, điềm tĩnh như huệ trong sương, nhưng ánh mắt lại đong đầy sự u buồn.

“Nhan sắc vẫn còn xinh đẹp như vậy, đáng tiếc lại phải chôn thân nơi thâm cung!” Âm thanh của một nữ tử chột vang lên.

Ninh phi nghe âm thanh đó, cả người rối loạn, nàng vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy bóng người trầm tĩnh của Cầm Cơ đang đứng bên cửa sổ.

“Hôm nay sao tỷ tỷ lại đến Tử Tiêu Hiên vậy?” Ninh phi không đứng dậy nghênh đón mà lại cầm lược nhẹ nhàng chải tóc, ánh mắt nhìn về chiếc gương, thản nhiên nói.

Gió đêm không tiếng động tràn vào phòng, làn váy của Cầm Cơ khẽ động, nàng ta chậm rãi đi vào trong.

“Ta chỉ đột nhiên nghĩ, ngày đó thấy muội muội đến Cúc Tình Hiên nên không biết thân thể của muội hiện giờ ra sao rồi?”

Ninh phi mỉm cười: “Tỷ tỷ có lòng! Máy ngày nay được điều trị cẩn thận, thân thể đã tốt lên không ít! Dù đã vào xuân, gió đêm vẫn rất lớn, không lẽ tỷ tỷ không ngại khó khăn đi qua mấy đình viện chỉ để xem muội muội, dặn dò muội giữ gìn sức khỏe sao?!”

“A? Muội muội thay đổi rồi, cũng biết suy nghĩ cho người khác đấy, chẳng qua lời nói của muội thật sắc bén!” Cầm Cơ tự mình ngồi xuống ghế, đôi mắt sắc xảo nhìn Ninh phi.

Ninh phi dừng động tác tay, sau đó vững vàng nhìn vào mắt Cầm Cơ: “Công phu của tỷ tỷ luôn vượt qua muội muội, cùng lắm muội chỉ bị nói là mồm mép lanh lợi, không thể theo kịp tỷ tỷ nhìn xa trông rộng.”

Trong mắt Cầm Cơ hiện lên một tia lạnh lẽo, giọng nói bắt đầu thay đổi: “Thật là một nha đầu nhanh mồm nhanh miệng, hôm nay ta thật muốn nhìn xem, một nữ nhân bị thất sủng sẽ gây ra được sóng gió gì?”

Bên môi Ninh phi có chút châm chọc, lập tức, nàng chậm rãi đứng dậy, ung dung nhìn Cầm Cơ: “Cầm Cơ, thẳng thắn đi nào, ta với ngươi vào phủ cũng không phải ngày một ngày hai, ngươi là người như thế nào, Ninh phi ta biết rõ nhất!”

“Tốt, ta cũng không vòng vo với ngươi nữa, Ninh phi, ngày đó ngươi đến Cúc Tình Hiên đã nói chuyện gì với Tần Lạc Y?” Vẻ trầm tĩnh trên mặt Cầm Cơ lập tức thu lại, ánh mắt trở nên bén nhọn, nàng ta đứng lên.

Ninh phi cười cười, sau đó nhìn thẳng vào mắt nàng ta, gần từng tiếng hỏi: “Dáng vẻ thật vội vàng! Ta đã nói với nàng rất nhiều chuyện, ngươi muốn nghe chuyện gì?”

“Ninh phi, ta cảnh cáo ngươi, nên thông minh một chút, vậy mới có thể sống lâu! Nếu không....”

“Nếu không sẽ giống như công chúa thôi!” Ninh phi lạnh lùng cắt ngang lời nói của Cầm Cơ.

Thật ra, thói quen lừa ta gạt người, tranh giành quyền lực, nhìn người đoán ý Ninh phi vẫn biết, nàng chỉ cần liếc mắt một cái đã nhìn ra trong vẻ trầm tĩnh đoan trang của Cầm Cơ là một dã tâm không thể khinh thường.

Cầm Cơ có thể giấu giếm được ánh mắt của mọi người, cũng có thể giả bộ trấn định, đoan trang, khiến cho nam nhân không phòng vệ,

nhưng nàng ta lại không thể lừa được ánh mắt của nàng.

Dù sao linh cảm của nữ nhân rất chính xác, nhất là khi tranh đoạt tình cảm cùng nữ nhân khác.

Công chúa chết, khi Ninh phi nghe được tin tức này, người đầu tiên nàng hoài nghi không phải là Tần Lạc Y, mà là Cầm Cơ.

Tần Lạc Y không có lí do để sát hại công chúa, cho dù có, cũng không thể dùng loại độc này hại chính bản thân mình, cái này đồng nghĩa với việc lạy ông tôi ở bụi này.

Mà nàng có thể nghĩ đến Cầm Cơ, là vì Tần Lạc Y không đi vào từ phía trước phủ, lúc ở đó nàng vô tình biết được Cầm Cơ cũng biết y thuật, đồng nghĩa với việc biết hạ độc, mà tính tình Tần Lạc Y vốn thiện lương, đương nhiên không thể là nàng ấy, còn lại cũng chỉ có Cầm Cơ.

Dù sao, ngày đó quả thực nàng có đến Cúc Tình Hiên.

Sắc mặt Cầm Cơ dần lạnh lùng, nàng ta hừ một tiếng: “Quả nhiên người đã nghĩ ra, thật là thông minh, nhưng, nữ tử quá thông minh sẽ không có kết cục tốt...”

Lời của nàng ta còn chưa dứt, mũi chân đã nhẹ nhàng điểm một cái, một bước đã nhảy tới chỗ Ninh phi, trong khi Ninh phi còn chưa có phản ứng, nàng ta đã giơ tay đặt lên cổ nàng.

“Người...” Ninh phi đột nhiên cảm thấy khó thở, nàng liều mạng giãy dụa, trên cổ truyền đến một lực ép mạnh mẽ làm nàng lập tức phản ứng lại, nàng không ngờ – Cầm Cơ có võ công!

“Ninh phi, thật ra ta không định giết người, nhưng người lại biết quá

nhieu...” Nói xong, Cầm Cơ tàn nhẫn cười, tăng thêm lực trên tay.

“Người cho rằng người giết nàng là mọi chuyện sẽ kết thúc sao?”

Một giọng nói trong trẻo lạnh lùng đột nhiên vang lên...

Quyển 13 - Chương 16: Một đêm đẫm máu

Ánh trăng chiếu lên khuôn mặt Tần Lạc Y, làm tăng vẻ tuyệt mỹ trong trẻo nhưng lạnh lùng của nàng. Không biết từ khi nào nàng đã xuất hiện ngoài cửa, nhìn thấy tất cả mọi chuyện.

“Người...” Cầm Cơ giật mình, nhìn Tần Lạc Y như nhìn thấy quỷ, vừa rồi nàng ta quá tức giận nên đã không phát hiện ra Tần Lạc Y đến.

Ninh phi thừa dịp Cầm Cơ giật mình, lập tức giãy ra, thở gấp, đôi mắt cũng tràn đầy sợ hãi.

“Cầm Cơ, ngươi còn muốn giết bao nhiêu người nữa mới cam tâm?” Tần Lạc Y nhắc chân bước vào phòng, lạnh lùng đến gần Cầm Cơ, nhìn ánh mắt đang trừng lớn vì kinh ngạc của nàng ta.

Không khí nháy mắt trở nên nghiêm trọng..

Dần dần, Cầm Cơ khôi phục vẻ mặt không biểu cảm, chỉ là không còn sự đoan trang trầm tĩnh thường thấy...

“Tần Lạc Y, ngươi cũng thật thông minh, xem ra mọi việc đêm nay ngươi đều đã đoán ra từ trước rồi!” Giọng nói của Cầm Cơ lạnh như băng, tràn đầy châm chọc.

Tần Lạc Y cười lạnh: “Nếu không phải ngươi quá nóng vội, sao ta có thể nhìn thấy được cảnh tượng vừa rồi? Cầm Cơ, ngươi quả nhiên là hung thủ sát hại công chúa.”

Một tiếng chỉ trích lớn vang vọng khắp cả căn phòng.

Cầm Cơ hừ lạnh một tiếng: “Không tồi, những gì ngươi nghi ngờ đều là sự thực, độc tình tán là do ta lấy đi, Tiêu Thiên Bái là ta giết, nhưng...”

Nàng ta cố ý dừng một chút, chậm rãi tới gần Tần Lạc Y...

“Tần cô nương, cẩn thận ả có võ công...” Ninh phi cảm giác được có gì đó không đúng, lập tức chặn trước mặt Tần Lạc Y. Ngay sau đó, chỉ thấy trong mắt Cầm Cơ hiện lên một tia tàn nhẫn, nàng ta vận khí hung hăng đánh một chưởng vào Ninh phi.

“Đừng....khụ...” Thân mình Ninh phi ngã xuống, phun ra một ngụm máu.

Biến cố nảy sinh khiến Tần Lạc Y kinh ngạc, nhưng chưa kịp nghĩ gì, Cầm Cơ đã cầm dao để lên trên cổ Tần Lạc Y.

Tần Lạc Y giật mình phản ứng lại, vội vàng nhìn Ninh phi: “Ninh phi, ngươi sao rồi ?”

Ninh phi chống người đứng dậy: “Ta không sao...”

Tần Lạc Y nhìn sắc mặt tái nhợt của Ninh phi, trong lòng lại tràn ngập lo lắng, nhưng nàng chỉ có thể tỏ ra bình tĩnh nói với Cầm Cơ: “Cầm Cơ, thật không ngờ ngươi biết y thuật, lại còn biết cả võ công!”

“Tần Lạc Y, ta thật sự bội phục năng lực phân tích của ngươi, thật ra sáng nay ngươi đã hoài nghi ta lấy độc tình tán, giống như ngươi hoài nghi ta hạ độc ở nơi của ngươi.” Đáy mắt Cầm Cơ hiện lên lớp sương mù mịt mờ.

“Không tồi, lúc trước ta trúng độc tình tán, lúc đến phòng thuốc mới phát hiện có người đổi lại dược vật, cuối cùng ta tìm thấy một ít nhưng cũng đủ để ta hoài nghi người, chẳng qua ta không hiểu sao người phải làm vậy?”

Tần Lạc Y lạnh giọng nói, thật ra nàng biết Cầm Cơ yêu Da Luật Ngạn Thác, bởi vậy, hẳn là nàng ta muốn dùng độc tình tán làm hại nàng, không có một nữ nhân nào tình nguyện nhìn thấy người mình yêu xảy ra quan hệ cùng một nữ nhân khác.

Nghi vấn của Tần Lạc Y rất nhanh được giải đáp, Cầm Cơ hỗn hển nói:

“Tần Lạc Y, người cho rằng ta tốt như vậy, thành toàn cho người và Vương thượng sao? Để được nam nhân đó yêu, ta ẩn nhẫn nhiều năm, chỉ muốn cho hắn biết ta không giống với những người tầm thường kia, nhưng người lại xuất hiện, phá hủy kế hoạch hoàn mỹ của ta. Trong mắt hắn chỉ có người, không chứa được nữ nhân khác nên ta không cam lòng, ta muốn hắn chính mắt nhìn thấy người lảng lơ đến mức nào, phải khiến hắn thấy người cùng nam nhân khác mây mưa thì hắn mới hết hi vọng.”

“Người... người nói cái gì?” Suy nghĩ của Tần Lạc Y lập tức quay lại ngày nàng trúng độc tình tán.

Ngày đó đúng là nàng đi thăm Tang đại ca, nàng dường như vẫn nhớ sự việc ngày đó.... Không ngờ tất cả đều do nàng ta động tay động chân.

Ý cười trên mặt Cầm Cơ càng đậm, càng ngày càng âm hiểm:

“Người biết không, nếu ngày ấy không phải Vương thượng vào nhà lao, thì người đã thành người của Tang Trọng Dương, mà không phải Vương thượng. Tần Lạc Y, không ngờ tâm huyết của ta lại

thành công cốc.”

Giọng nói của nàng ta càng ngày càng kích động, dao cũng đề mạnh xuống...

Tần Lạc Y cảm thấy hít thở không thông, nhưng ngay lúc này, một mũi tên bắn trúng đầu vai Cầm Cơ.

“A...” Cầm Cơ không ngờ mũi tên sẽ bắn đến, hung hăng rít lên một tiếng! Bàn tay đang nắm chặt dao cũng vội buông lỏng: “Cạch...” Dao trên tay rơi xuống đất.

Ngay sau đó, Tử Tiêu Hiên sáng bừng bởi đuốc, hơn mười người thị vệ xông đến, lên cung nhắm vào Cầm Cơ...

“Bắt nàng!”

Thị vệ đứng đầu quát một tiếng.

Bọn họ nghe lời Tần Lạc Y mai phục ở gần đây, một mực chờ hiệu lệnh nhưng một thời gian dài thấy bên trong không có động tĩnh, sợ nàng gặp chuyện không may nên hành động trước thời gian.

May mắn hẳn cẩn thận, nếu không một khi Tần cô nương xảy ra chuyện gì, đầu của hẳn cũng không giữ được.

Thị vệ được huấn luyện cẩn thận, bao vây Cầm Cơ lại.

Tần Lạc Y vội vàng chạy đến bên cạnh Ninh phi: “Để ta xem thương thế của người thế nào?”

“Chủ tử, người sao rồi?” Na Hi nhìn thấy bộ dạng suy yếu dựa vào cạnh cửa của chủ tử, giọng nói trở nên lo lắng.

Ninh phi gian nan cười, nàng gắng gượng muốn cử động, nhưng lại phun ra một ngụm máu.

Trong lòng Tần Lạc Y hoảng sợ, nàng vội vàng nắm lấy cổ tay Ninh phi, ngón tay thăm dò mạch của nàng ấy... lập tức nàng ngất ra!

Quá muộn, vết thương trí mạng của Ninh phi ở phía tim, một chưởng kia của Cầm Cơ đã đánh nát lục phủ ngũ tạng.

Ninh phi nhìn sắc mặt Tần Lạc Y, gian nan mở miệng: “Tần cô nương, vô dụng thôi, ta biết...”

“Ninh phi, sao ngươi phải làm như vậy? Rõ ràng ngươi biết nàng có võ công, ngươi còn....”

Nước mắt đọng đầy trong hốc mắt Tần Lạc Y, nàng thật sự rất hận bản thân, vì sao lại tự tin như vậy? Vì sao lại không cho thị vệ tiến vào sớm hơn? Vì sao lại phải muốn biết toàn bộ âm mưu của Cầm Cơ?

Vì sao? Vì sao?

Chính nàng mới là hung thủ giết người!!!

Tay nàng run rẩy, sắc mặt tái nhợt...

Ninh phi cố nén đau đớn, đứt quãng nói: “Lúc trước, ngươi cứu ta một mạng, mạng của ta đã là mạng của ngươi, hiện tại, ta không nợ ngươi cái gì...”

“Không, Ninh phi... ngươi đừng nói, ta sẽ ngay lập tức đưa thuốc cho ngươi...” Tần Lạc Y thở hổn hển, chưa bao giờ nàng cảm thấy bất

lực như vậy, Ninh phi không thể chết, nếu không cả đời này nàng cũng không thể tha thứ cho chính mình.

Ninh phi nhẹ nhàng lắc đầu, máu chảy từ miệng nàng ra càng nhiều, mà Tần Lạc Y không ngừng dùng tay áo lau đi.

“Tần cô nương, người, người không cần áy náy, ta bây giờ rất thanh thản, cho tới bây giờ ta chưa bao giờ cảm thấy thoải mái như thế này, rốt cuộc cũng được giải thoát rồi....” Thanh âm của nàng càng ngày càng yếu, ánh mắt cũng bắt đầu tan rã...

“Giúp ta nói với Vương thượng....ta yêu hắn....”

Nói xong câu đó, bên môi Ninh phi nở một nụ cười xinh đẹp, đôi mắt chậm rãi khép lại, tay đang nắm chặt áo Tần Lạc Y... dần dần trượt xuống....

“Ninh phi!!!” Toàn thân Tần lạc Y lạnh như băng, nàng vội vã hét tên của nàng ấy, nhưng Ninh phi đã không còn hô hấp nữa.

“Chủ tử...” Na Hi lập tức quỳ rạp xuống đất.

Tần Lạc Y ngẩn người, nước mắt như chuỗi ngọc đứt dây rơi xuống không ngừng, một viên, lại một viên rơi xuống, thấm vào bộ quần áo trắng bị nhuộm đỏ bởi máu của Ninh phi.

Những hình ảnh từ lúc quen Ninh phi đến giờ lần lượt hiện ra trong đầu Tần Lạc Y, mỗi một hình ảnh đều khiến nàng đau khổ không thôi.

Khóc không tiếng động mới là bi thương nhất, bởi vì khóc không thành tiếng là khi nỗi đau đạt tới đỉnh điểm.

“Ha ha...” Cầm Cơ trào phúng lạnh lùng cười ra tiếng.

“Tần Lạc Y, người đứng là rất thông minh, kẻ chân chính giết Ninh phi không phải là ta, mà là người, nếu người không lấy nàng ta ra làm mối nhử, sao nàng ta có thể chết? Người chính là hung thủ!”

Tần Lạc Y kinh ngạc ngồi tại chỗ, tựa như vỡ vụn, đúng vậy, Cầm Cơ nói không sai, nếu mình không cậy mạnh hiếu thắng, làm sao có thể hại chết Ninh phi? Mọi việc sao có thể đến nước này?

Nàng, cả đời cũng chẳng thể tha thứ cho chính bản thân mình.

“Người thật lớn mật, lúc này còn dám kêu gào, người giết chết Công chúa, hại chết Ninh phi, tội không thể tha! Người đâu, bắt nàng ta lại!” Thị vệ đứng đầu nhìn thấy vậy, vội vàng hạ lệnh.

Cầm Cơ lạnh lùng cười, nhìn đám thị vệ đang vây xung quanh: “Chỉ bằng mấy người các người? Xứng sao?”

Một tay che vết thương trên đầu vai, khuôn mặt nàng ta lộ vẻ coi thường.

“Lên...” Thị vệ đứng đầu phát tay, tất cả thị vệ đều tiến lên lung bắt.

Cầm Cơ nhanh chóng lắc mình thoát khỏi đầu thương, ngay sau đó, tay nàng ta cứng rắn cướp lấy một cây giáo, tàn nhẫn đâm lên người thị vệ, một chiêu trí mạng.

Trong phòng một mảnh hỗn loạn, hơn mười thị vệ dùng hết tất cả bản lĩnh, tròng mắt Cầm Cơ tràn đầy tàn nhẫn, chỉ thấy nàng ta đánh ra hai chưởng, tay phải bắt lấy tay của một thị vệ, sau đó tay trái vận khí cầm cây giáo dưới mặt đất lên, tàn nhẫn giải quyết từng người một.

Bởi vì bị thương nên máu ở miệng vết thương chảy không ngừng, dần dần thể lực cạn kiệt, nàng ta có chút không chống đỡ được, chỉ thấy mắt Cầm Cơ chột lóe, đột nhiên xông vào giữa các thị vệ, mang theo hàn khí, thi triển khinh công bắt lấy Tần Lạc Y, cứng rắn đánh xuống đầu nàng.

“Tần cô nương....”

Mọi người đều bị dọa đến nổi kinh hãi, ánh mắt Tần Lạc Y căng thẳng, ống tay áo vung lên, tia sáng hiện ra, một cây ngân châm tinh xảo chuẩn xác đâm trúng huyệt đạo của Cầm Cơ.

“A..” Cầm Cơ chột thấy chân tay bủn rủn, ngay sau đó, đau nhức chi phối toàn thân, nàng ta hét lên một tiếng chói tai, quỳ gối xuống đất, mồ hôi lạnh đổ đầy trán, lập tức hôn mê.

Bọn thị vệ lập tức tiến lên bắt lấy nàng ta.

Đôi mắt Tần Lạc Y tràn đầy buồn bã nói: “Đều làm nghề y, người nên biết rõ, nếu ta dùng được được thì cũng sẽ dùng độc.”

Sau đó, đôi mắt nàng chuyển sang thị vệ trưởng: “Kéo nàng xuống, chờ Vương thượng trở về xử lí!”

“Vâng, Tần cô nương!” Thị vệ trưởng cung kính đáp.

“Mang đi!” Hắc ra lệnh.

Tử Tiêu Hiên dần im ắng, trong phòng chỉ còn lại Tần Lạc Y, quản gia Lạp Cô cùng Na Hi đang khóc.

“Tần cô nương...” Lạp Cô nhìn Tần Lạc Y đang ngẩn người, lo lắng kêu.

Đêm nay mọi chuyện diễn ra quá đột ngột, không ai nghĩ rằng Cầm Cơ biết võ công, đến cả Ninh phi đã chết cũng không biết, vậy nên Tần Lạc Y mới có thể dặn dò trước, để Ninh phi làm mọi như.

Nước mắt Tần Lạc Y đã cạn, nhưng lòng của nàng lại không ngừng nhỏ máu, tràn đầy tự trách, ngón tay nhỏ dài run rẩy lau đi vết máu bên khóe miệng Ninh phi, giọng nói khàn khàn vô lực, chỉ thấy nàng run run môi, nói:

“Lạp Cô, ta muốn giúp Ninh phi sửa soạn lại một chút, hẳn là nàng ấy sẽ không thích mình ra đi trong bộ dạng như thế này...”

Nước mắt, lại chảy xuống...

Quyển 13 - Chương 17: Da Luật Ngạn Thác trở về

Sáng sớm, khi sương trên lá cây còn chưa tan, trong làn sương mù truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập, càng ngày càng rõ ràng, một thân hình to lớn mang theo gió sương hướng về vương phủ.

Bàn tay to dùng lực, chiến mã cao lớn hí dài, chân trước giương cao lên, lập tức dừng lại.

“Cung nghênh Vương thượng..” Nhóm tần phi trong phủ, quản gia, các tỳ nữ, thị vệ sáng sớm đã đứng chờ ở cổng vương phủ, chờ Vương thượng trở về.

Gương mặt Da Luật Ngạn Thác lạnh như băng, sai bước về phía trước: “Y nhi đâu?”

Lạp Cô sợ hãi theo sau, đáp: “Bẩm Vương thượng, Tần cô nương, vẫn đang ở Tử Tiêu Hiên...”

Sắc mặt Da Luật Ngạn Thác căng thẳng, lập tức tiến đến Tử Tiêu Hiên.

Đoàn người đi sau mang theo cảm giác bất an, không ai dám thở mạnh.

Da Luật Ngạn Thác chợt dừng lại, lớn tiếng quát: “Ai cho các người đi theo? Lạp Cô, còn người...” Hắn chỉ vào thị vệ trưởng: “Các người đi cùng bản vương, còn lại lui xuống!”

“Vâng.” Mọi người hít vào một hơi lạnh, sắc mặt Vương thượng làm mọi người đều hoảng sợ.

Sương mù bao quanh khuôn mặt Da Luật Ngạn Thác, lông mày nhíu lại đầy hung ác cùng với đôi mắt mang theo một phần rét lạnh và lo lắng.

Buổi sáng sớm ở Tử Tiêu Hiên không hề đẹp đẽ như mọi người, trong không khí truyền đến mùi máu nhàn nhạt.

Da Luật Ngạn Thác vung tay, mạnh mẽ mở cửa lớn ở đại sảnh của Tử Tiêu Hiên, động tác lưu loát thể hiện sự nôn nóng trong lòng hắn.

“Vương thượng...” Đứng ngoài sảnh là Sơ Tuyết, Thái Nam cùng với Na Hi, khi các nàng nhìn thấy Da Luật Ngạn Thác xuất hiện đều vô cùng kinh ngạc, liền vội vàng quỳ xuống thỉnh an.

“Thái Nam, chủ tử của ngươi đâu?” Da Luật Ngạn Thác lớn tiếng hỏi Thái Nam.

Cả người Thái Nam lập tức run lên: “Bẩm Vương thượng, chủ tử nàng, nàng một mực muốn ở cùng Ninh phi bên trong!”

Da Luật Ngạn Thác nghe xong, lông mày lập tức nhíu lại, không nói hai lời, lập tức tiến vào trong.

Thái Nam sợ đến mức ngồi xuống đất, sau đó nàng cố gắng giữ chặt Sơ Tuyết: “Làm sao bây giờ? Vương thượng hình như rất giận dữ, liệu người có làm gì chủ tử không?”

Sơ Tuyết nghe vậy, mặt cũng tái nhợt.

Trong phòng trong yên lặng như tờ, đàn hương lượn lờ quanh

quần trong không khí, Ninh phi bình thản nằm trên giường, ăn mặc chỉnh tề, dung nhan tươi đẹp như đang ngủ, không nhìn thấy chút tái nhợt vô lực nào.

Mà Tần lạc Y ngồi ngay cạnh, ánh mắt đại ra, lược trong tay rơi xuống lúc nào không biết.

Da Luật Ngạn Thác vén rèm lên, nhìn thấy cảnh này, trong mắt hiện lên nét đau đớn.

“Y nhi...” Âm thanh trầm thấp tràn đầy đau lòng nói với nàng.

Khi Da Luật Ngạn Thác biết trong phủ xảy ra chuyện lớn như vậy, hần lập tức chạy về phủ, không phải vì cái gì khác, mà vì người báo tin nói một câu: “Lúc ấy Tần cô nương suýt chết trên tay Cầm Cơ!”

Đáng chết! Sao hần lại có thể để một nữ nhân đáng sợ như vậy ở lại trong phủ.

Khi Tần lạc Y nghe được âm thanh quen thuộc ấy, toàn thân run lên, lập tức nàng lại tỏ ra bình tĩnh, đưa lưng về phía nam nhân đó, nhẹ giọng nói: “Thác, chàng tới nhìn xem, đây có phải là bộ quần áo Ninh phi thích nhất không?”

Giọng nói của nàng đầy đau đớn cùng khổ sở.

Da Luật Ngạn Thác hiển nhiên đã biết rõ mọi chuyện, hần đến gần Tần lạc Y, bàn tay to nhẹ nhàng đặt lên vai nàng: “Y nhi, nàng ở chỗ này cả đêm sao?”

Nhìn thân hình Tần Lạc Y lặng lẽ như vậy, hần không khó để nhận ra đêm qua nàng đã trải qua như thế nào.

“Là ta hại chết nàng, là ta, ta mới chính là hung thủ giết người!”
Thanh âm của nàng yếu ớt, hẳn là đã khóc, bình tĩnh, lại khóc, lại đau khổ.

Ngay sau đó, Tần Lạc Y liền được Da Luật Ngạn Thác kéo đến gần..

“Y nhi, ta biết nàng rất áy náy, Ninh phi chết, ta cũng thấy khó chịu, nhưng ta nghĩ những gì Ninh phi làm đều là do nàng ấy cam tâm tình nguyện.” Da Luật Ngạn Thác chưa từng an ủi người khác nên không biết làm thế nào để trấn an Tần Lạc Y.

Ninh phi chết, hẳn cũng thấy khó khăn, tuy đây không phải nữ nhân mình yêu nhưng nàng ấy cũng từng hầu hạ mình một thời gian, Da Luật Ngạn Thác phát hiện từ khi Tần Lạc Y đến phủ, không chỉ có Ninh phi trở nên bình thản, ngay cả người luôn khinh thường sinh mệnh người khác như mình cũng đã thay đổi.

Tần Lạc Y nghe xong nhẹ nhàng lắc đầu, nàng lại xoay người nhìn Ninh phi, nhẹ giọng nói: “Ninh phi, Vương thượng đến nhìn người, ta đã mặc cho người bộ đồ rất đẹp để gặp Vương thượng, người hãy yên nghỉ đi!”

Nàng cố gắng kiềm chế suy nghĩ muốn khóc, nhưng khi mở miệng, nước mắt vẫn chảy xuống.

Trên mặt Da Luật Ngạn Thác tràn đầy đau lòng: “Y nhi...”

“Thác, Ninh phi trước khi chết muốn ta nói với chàng, nàng rất yêu chàng!” Trong lòng Tần Lạc Y không có ghen tỵ, chỉ có đau khổ.

Da Luật Ngạn Thác hơi giật mình, một lát sau, hẳn nhẹ nhàng ngồi xuống giường, bàn tay vuốt nhẹ khuôn mặt yên tĩnh của Ninh phi, giọng nói khô khốc:

“Ninh nhi, cảm ơn nàng đã bảo vệ Y nhi, lời nói của nàng bản vương đã nghe thấy, cảm ơn tấm lòng của nàng, nàng yên tâm, bản vương nhất định sẽ thanh toán món nợ này cho nàng!”

Ngay sau đó, hắn nhìn Tần Lạc Y, khuôn mặt hiện lên sự xúc động, nhẹ giọng nói:

“Y nhi, nàng thay Ninh nhi mặc bộ quần áo nàng ấy thích nhất, trang điểm cho nàng ấy thật đẹp để nàng ấy ra đi càng yên tâm, đúng không?”

Tần Lạc Y ngã vào ngực Da Luật Ngạn Thác khóc lớn!

Nước mắt của nàng sắc như dao, xuyên qua tim hắn, hắn gắt gao ôm lấy nàng, mặc kệ để nàng khóc lớn, phát tiết đau khổ trong lòng. Vì hắn hiểu được trong lòng Y nhi đang đau đớn và vô cùng áy náy, là một thầy thuốc, đau đớn nhất là khi nhìn người bệnh chết ngay trước mắt mình mà bản thân lại không thể làm gì được!

Quyển 14 - Chương 1: Điểm binh chiến trường

Năm đó lặng lẽ xem trần thế

Bờ ruộng dọc ngang tìm tiêu dao

Lộ trình tình cảm về nơi nào?

Nâng ngọn đèn sáng lúc lụi tàn!

Quân không thấy, gian khổ tan, đỏ rất ít,

Cuộc đời này ai ngờ,

Đừng bàn thành bại,

Thất vọng mà cười.

☆☆☆☆☆☆☆☆

Gió mát xẹt qua tạo nên cảnh tượng xơ xác tiêu điều, khuôn mặt của Da Luật Ngạn Thác lạnh như băng, rõ ràng sáng sớm hôm nay không hề yên tĩnh.

Giờ này khắc này, hắn đang đứng trong nhà giam, bàn tay to sớm đã nắm chặt thành quyền, gân xanh trên trán nhô lên, một tiếng tiếng rống vang vọng khắp nhà tù: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Mấy tên thị vệ trông nom đại lao đã sớm bị trọng thương, đang nằm

trên mặt đất rên la, thậm chí có người còn đang hấp hối, rõ ràng là ở đây vừa xảy ra tranh chấp.

Trong đó có một gã thị vệ đứt quăng đáp: “Bẩm Vương thượng, Cầm Cơ, Cầm Cơ, nàng đã thương thị vệ của chúng ta, rồi chạy thoát.”

“Là do thuộc hạ vô dụng!” Vài giọng nói yếu ớt vang lên.

Lửa giận từ ngực Da Luật Ngạn Thác bùng bốc lên cao, hấn sải bước về phía cửa lao, nhà tù vốn nhỏ hẹp nay vì thân hình của hắn mà càng thêm chật chội.

Đôi mắt rét lạnh sắc bén đảo quanh bốn phía, thu hình ảnh những dây xích bị đứt gãy vào đáy mắt, sắc mặt hắn càng trở nên khó coi, bàn tay dòn sức nắm chặt dây xích.

Hắn thật sự không nghĩ Cầm Cơ che dấu nhiều năm đến vậy, lại có thể đánh đứt cả xích sắt.. Có vẻ nội công của nàng ta không kém một chút nào! Xem ra mình thực sự đã đánh giá thấp nàng ta!

“Người đâu ——” Da Luật Ngạn Thác lạnh lùng hô.

Thủ lĩnh thị vệ ngoài cửa lập tức tiến lên: “Vương thượng...”

“Lập tức truyền lệnh truy nã, đuổi theo Cầm Cơ, nếu ai phát hiện ra sẽ có phần thưởng lớn! Thêm nữa, phái thêm binh lính bảo vệ vương phủ, nhất là Cúc Tình Hiên! “Da Luật Ngạn Thác dứt khoát ra lệnh.

“Tuân mệnh!” Thủ lĩnh lưu loát đáp.

Da Luật Ngạn Thác không thềm đáp lại, chỉ là ánh mắt thâm trầm chuyển hướng về phía xích sắt bị gãy trong tay, bàn tay to dùng lực,

rồi khẽ buông tay

Xích sắt thật dài trong tay hắn đã bị cắt ra thành rất nhiều đoạn.

☆☆☆☆☆☆☆☆

Cảnh sắc của biệt uyển trong hoàng cung, lúc này đã bị bầu không khí lạnh lẽo bao phủ...

“Rầm!”

Theo âm thanh lớn, Da Luật A Bảo Cơ đã nhanh chóng nhảy dựng lên, long uy giận dữ.

Mặc dù bây giờ không phải mùa thu, không cần thiết phải làm việc , nhưng khi Da Luật Ngạn Thác về phủ vào hôm nay thì lại mang theo một tin tức khác từ phía Hoàng thượng.

Quân đội nguy cấp!

Hách Lạp Vương không hề chờ đủ ba ngày, đúng như Da Luật Ngạn Thác dự liệu, hẹn ước ba ngày của hắn chỉ là kế hoãn binh mà thôi, may mà bọn họ đã sớm đề phòng.

“Hoàng thượng, Hách Lạp Vương rõ ràng đã quyết tâm làm phản, khi ta trở lại hắn đã phái người hạ chiếu thư, ta nguyện cùng thuộc hạ xuất binh đánh dẹp gia tộc Hách Lạp! “Da Luật Ngạn Thác lạnh lùng nói.

Khi Hoàng thượng thấy chiếu thư được đưa lên, trong phút chốc tức giận quăng xuống phía dưới, lạnh lùng nói: “Được lắm Hách Lạp Vương, ngươi quả nhiên có tâm làm phản, vậy đừng trách trẫm không niệm tình cảm ngày xưa!”

Sau đó, ông nhìn về phía Da Luật Ngạn Thác: “Đông Lâm Vương nghe lệnh!”

Da Luật Ngạn Thác tiến lên ôm quyền: “Có Đông Lâm Vương!”

“Ngay trong ngày đầu điều động binh quyền đánh Hách Lạp Vương, không thắng không về!” Da Luật A Bảo Cơ uy nghiêm quay trở lại ngồi trên long ỷ, ra lệnh.

“Đông Lâm Vương lĩnh mệnh!” Trên gương mặt cương nghị của Da Luật Ngạn Thác dần dần hiện lên một tia thị huyết vị đạo. (1)

(1) thị huyết vị đạo: hưng phấn khi thấy máu

☆☆☆☆☆☆☆☆

Chiến sự, thoáng qua ngay trước mắt, qua ba hồi trống, hoàng thượng Da Luật A Bảo Cơ nhìn 5 vạn quân lính đang duyệt binh, ông tiến lên phía trước cổ động tinh thần của binh sĩ.

“Đông Lâm Vương!” Thanh âm trầm thấp của Da Luật A Bảo Cơ hàm chứa long uy.

Da Luật Ngạn Thác tiến đến gần.

“Trẫm hỏi con, Hách Lạp Vương có mười vạn đại quân, vậy mà con chỉ dùng 5 vạn binh sĩ, liệu có thể thắng trận trở về?”

Ánh mắt của Da Luật Ngạn Thác đảo qua 5 vạn binh sĩ phía sau, vững vàng mở miệng nói với hoàng thượng: “Hoàng thượng ở trên lưng ngựa chinh chiến cả đời, đương nhiên sẽ hiểu về chiến sự, kế sách. Chỉ cần am hiểu về bọn chúng, dù có ít binh sĩ, chúng ta cũng

có thể địch lại được chúng!”

Da Luật A Bảo Cơ thoả mãn gật đầu, lập tức nói lớn: ” Tốt! Đông Lâm Vương theo trẫm đánh Đông dẹp Bắc đã nhiều năm, trẫm đương nhiên tin tưởng Đông Lâm Vương dũng mãnh bản lĩnh thiện chiến, Đông Lâm Vương tiến lên nghe lệnh — —”

“Đông Lâm Vương nghe lệnh!” Da Luật Ngạn Thác nói.

“Nay, trẫm lệnh Đông Lâm Vương xuất chinh làm Hách Lạp chủ tướng, đặc biệt phong làm tướng quân, mau tiếp lệnh!”

“Tạ ơn Ngô hoàng!” Lúc Da Luật Ngạn Thác vừa vững vàng tiếp nhận chiếu phong tướng từ tiểu công công, tay phải hất giơ lên cao, lộ ra hổ phù tượng trưng cho quân đội của cả đất nước.

Toàn bộ 5 vạn binh sĩ ở thao trường đều quỳ xuống đất , thế lực dồi dào, lay động ánh mắt.

Da Luật Ngạn Thác dùng tay còn lại kéo dây cương của chiến mã to lớn, lưu loát vững vàng ngồi trên lưng ngựa.

“Khiêm Ngạo tiến lên nghe lệnh!” Da Luật Ngạn Thác nheo đôi mắt sâu thẳm, cao cao tại thượng lại vô cùng sắc bén mà quan sát kỹ các binh sĩ, giọng nói âm lãnh trời sinh tràn ngập sự tranh đoạt sôi trào!

Khiêm Ngạo cưỡi chiến mã , cầm trong tay trường thương, lập tức tiến lên: “Có mặt tướng!”

“Nay lệnh người làm Hách Lạp phó tướng, đặc biệt ban thưởng mệnh phù của phó tướng!” Da Luật Ngạn Thác lớn tiếng nói..

“Tuân lệnh!” Khiêm Ngạo tiếp nhận mệnh phù của phó tướng mệnh

phù, đồng dạng nói.

Quyển 14 - Chương 2: Đau khổ ly biệt

Gió, nhẹ nhàng lướt qua, khiến cho cảnh người lính ra chiến trường vào mùa thu cũng có một loại hương vị đặc biệt.

Đôi mắt của Da Luật Ngạn Thác không khác gì một con chim ưng lợi hại, hắn tiếp tục cao giọng nói: “Tiêu Chí, Mông Ca tiến lên nghe lệnh!”

Thanh âm lạnh lùng vang lên, chỉ nghe hai tiếng vó ngựa truyền đến, hai người với tư thế oai hùng chậm rãi đi tới trước mặt Da Luật Ngạn Thác: “Có mặt tướng!”

“Nay, ta lệnh Tiêu Chí làm tả tướng, Mông Ca làm hữu tướng, ban thưởng ấn tín tả tướng và hữu tướng!” Da Luật Ngạn Thác cầm ấn tín trong tay, dưới ánh mặt trời ấn tín lại càng trở nên rực rỡ.

“Mặt tướng sẽ dốc hết khả năng!” Hai người đều tiếp lệnh nói.

Sau khi sắp xếp quân lính thoả đáng, Da Luật Ngạn Thác cưỡi chiến mã khiến chiến phục trên người hắn càng thêm anh khí bức người, hào phóng dũng mãnh, một đôi mắt thâm thúy mà cuồng ngạo dưới ánh sáng mặt trời lóe lên ham muốn chiến đấu, trên thao trường, trước mặt 5 vạn đại quân, hắn lên tiếng:

“Các người giống như ta, đều là dũng sĩ Khiết Đan, không sợ chảy máu, không sợ hi sinh, để Khiết Đan thống nhất, dũng cảm tiến lên, chúng ta sẽ giết hết mọi kẻ địch, làm cho Khiết Đan bất khả xâm phạm!”

“Giết, giết, giết!”

Toàn bộ thao trường cùng vang lên tiếng giết, 5 vạn âm thanh cất lên cùng một nơi, vang tận mây xanh, sát khí tận trời.

Trên bục, Hoàng thượng Da Luật A Bảo Cơ nhìn thấy sĩ khí của binh lính dâng cao thì cực kỳ vui vẻ, thấy được ý chí chiến đấu sục sôi của quân đội, tâm trạng của ông lại càng sục sôi, nhớ lại năm đó khi đi tranh giành thiên hạ, khí thế cũng hào hùng như vậy!

Chờ thanh âm của binh sĩ lắng xuống, Da Luật Ngạn Thác lên tiếng lần thứ hai.

“Hỡi những con người mạnh mẽ của Khiết Đan, Ta – Đông Lâm vương, sẽ mang đến chiến thắng vang dội, đi vào thần thoại lần thứ hai cùng các ngươi! Chờ ngày chiến thắng trở về, bản vương sẽ tự mình nâng cốc chúc mừng! Bản vương tuyên bố, đại quân xuất phát!”

Nhận được mệnh lệnh xuất phát, tả tướng Tiêu Chí mang theo đủ một vạn kỵ binh đi phía sau, chậm rãi đi qua đài để Hoàng thượng cùng các bá quan văn võ xét duyệt, rồi bắt đầu cuộc hành trình.

Bốn vạn đại quân còn lại vào sáng mai sẽ lập tức xuất phát, trên sa trường quân doanh mới bắt đầu hợp lại, nhìn cảnh này phải nói là nghìn ngựa vạn xe chạy như bay, nghìn xe cỏ chứa năm vạn bộ giáp, hàng ngàn tấn lương thực, và tiền của trong ngoài!

☆☆☆☆☆☆☆☆

Trời tối, dường như nơi đây phảng phất sự ưu thương, Tần Lạc Y ngồi ngay ngắn trước bàn trang điểm, nhưng nàng không hề trang

điểm, quần áo màu trắng theo làn gió từ cánh cửa mở rộng nhẹ nhàng bay.

Về mặt tràn ngập sự ưu sầu, vì bản thân mình, cũng vì đã rất gần ngày xuất chinh của Da Luật Ngạn Thác..

Ban đêm xuân ý dạt dào, thân thể Tần Lạc Y khẽ run lên, một lát sau, bóng hình to lớn của Da Luật Ngạn Thác xuất hiện trước mặt nàng.

“Thác. . .” Tần Lạc Y khẽ buông tay, chiếc lược rơi “bộp” một tiếng xuống mặt đất.

“Y nhi — —” Da Luật Ngạn Thác tiến lên vài bước, đến bên cạnh Tần Lạc Y, sau đó hẩn nhặt chiếc lược rơi trên mặt đất đặt lại chỗ cũ, khẽ than nhẹ một tiếng, cuối cùng hẩn nỉ non bên tai Tần Lạc Y như những đôi tình nhân hay làm với nhau.

Bàn tay nhẹ nhàng vuốt mái tóc đen của nàng, ánh mắt hẩn cũng không sắc bén như khi duyệt binh ngày hôm nay, trái lại, dường như ánh mắt ấy tràn ngập tình cảm không nói thành lời.

“Không cần lo lắng cho ta, ta từng nói, trên đời này người có thể giết ta, cũng chỉ có Y nhi!” Thanh âm trầm thấp của nam tử nặng như bàn đá, tiến thẳng vào trái tim nàng.

“Chàng nhất định phải xuất chinh sao? Nhất định phải thấy máu chảy mới giải quyết được sự tình sao? Thế giới rộng lớn như vậy, chẳng nhẽ lại không tìm được một chốn thanh tịnh hay sao?” Trên mi tâm Tần Lạc Y tràn ngập sự u sầu, những chuyện xảy ra gần đây đều làm cho nàng cảm thấy vô cùng bất an.

Bàn tay rộng lớn nhẹ nhàng nâng khuôn mặt mềm mại của nàng lên,

đôi mắt đẹp tự nhiên, lơ đãng rơi vào ánh mắt như biển sâu của hắn .

“Y nhi, ta sẽ cho nàng một chốn thanh bình thật sự, tin tưởng ta!

“Thanh âm của Da Luật Ngạn Thác tràn đầy khí lực và nhanh nhẹn dũng mãnh của nam tử Phương Bắc, nhưng lại khiến cho lòng người an tâm.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Lạc Y kinh ngạc nhìn hắn, một lát sau, nàng cũng gật đầu.

Sau một khắc, nàng bị Da Luật Ngạn Thác ôm vào lòng, khi hắn thấy khuôn mặt trắng bệch không còn chút máu của nàng thì cảm thấy đau lòng vô cùng.

Hắn biết cái chết của Ninh Phi vẫn luôn làm nàng canh cánh trong lòng. Vì vậy hắn đã hạ lệnh an táng Ninh Phi một cách long trọng, cũng cho gia tộc của nàng ta tăng thêm chức tước, trừ điều đó ra, hắn còn phải mau chóng bắt được Cầm Cơ, nữ nhân chết tiệt này!

“Y nhi, thời gian ta ra trận, nàng nhất định phải nghe lời Lạp Cô, ta đã hạ lệnh cho Lạp Cô phải tự mình phụ trách đồ ăn của nàng, mà Thái Nam cũng sẽ chăm sóc cuộc sống hàng ngày cho nàng! Thế nhưng nhớ kỹ, bất kể nàng đi đâu, nhất định không được đuổi thị vệ bên người đi, ta đã ra lệnh cho bọn họ phải bảo vệ nàng!”

Da Luật Ngạn Thác đặc biệt dặn dò, hắn rất sợ khi mình không ở trong phủ nàng sẽ xảy ra chuyện.

Tần Lạc Y ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên: “Là vì Cầm Cơ?”

“Không sai, Cầm Cơ nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ, chỉ cần một ngày còn chưa bắt được nàng ta, thì ngày đó sự an nguy của nàng sẽ

khiến ta lo lắng!” Về mặt Da Luật Ngạn Thác âm trầm, khuôn mặt chứa đầy hàn khí.

Tần Lạc Y căng thẳng, thật sự trong lòng nàng lo lắng không phải vì an nguy của bản thân, mà vì an nguy của Da Luật Ngạn Thác , dù sao ngày mai hắn cũng ra chiến trường, hắn luôn luôn dũng mãnh thiện chiến, dường như trời sinh hắn đã là Tu La, đối với hắn, sống chết không có gì quan trọng.

Càng như vậy, Tần Lạc Y lại càng lo lắng — —

“Thác — —” Giọng của nàng nghẹn ngào, tựa như có ngàn vạn lời muốn nói, nhưng lại cố hết sức nhịn xuống, không nói ra.

“Thác, ta chỉ muốn chàng bình an trở về, chỉ cần có chàng, điều gì ta cũng đều chấp nhận!” Tuy giọng nói Tần Lạc Y ôn nhu nhưng lại tràn ngập lo lắng.

“Được! Ta cam đoan với nàng!” Ánh mắt thâm trầm của Da Luật Ngạn Thác hiện lên vẻ cương nghị.

Quyển 14 - Chương 3: Tình cảm chân thật

Giấc ngủ của Tần Lạc Y bị ác mộng cắt ngang, ánh mặt trời rực rỡ chiếu vào trong sân Cúc Tình Hiên, nàng ủ rũ cựa người mang theo thân mình uể oải, một nửa vì gần đây thân thể nàng thường xuyên cảm thấy mệt mỏi, nửa khác là do sự đòi hỏi vô độ của Da Luật Ngạn Thác tối qua.

Da Luật Ngạn Thác!

Bỗng nhiên, trong ánh mắt của Tần Lạc Y hiện lên sự hoảng loạn, từ lâu nàng đã không thấy hình bóng của hắn bên cạnh, phía bên giường hắn nằm cũng không còn chút độ ấm nào.

Tần Lạc Y cố gắng đè ngực lại, áp lực từ trong lòng truyền đi khắp thân thể khiến nàng đau nhức vô cùng.

Nàng không gọi Thái Nam mà tự mình mặc quần áo và rửa mặt, rồi mới đi ra cửa phòng.

“Tần cô nương!”

Khi Tần Lạc Y vừa bước ra khỏi cửa, mới phát hiện bên trong Cúc Tình Hiên đã xuất hiện rất nhiều thị vệ, họ thấy Tần Lạc Y đi ra đều quỳ xuống thỉnh an.

Lần này, trong lòng nàng cũng không còn khó chịu như trước, ngược lại, nàng cảm thấy ấm áp, bởi lẽ điều này chứng tỏ Da Luật Ngạn Thác đã hao tổn tâm tư vì nàng, bây giờ hắn đang chiến đấu nơi sa

trường, mình không làm cho hấn lo lắng mới tốt.

Tần Lạc Y vô tình phát hiện Sơ Tuyết đang ngồi ở đầu cầu hình vòm khóc, Nàng vội tiến đến gần.

“Sơ Tuyết?” Nàng nhẹ giọng kêu, trong lòng cũng căng thẳng.

Sơ Tuyết nghe tiếng gọi từ phía sau, xoay người lại, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập sự thê lương và lo lắng, viền mắt mờ hồ lóe lên tia sáng của nước mắt.

“Tiểu thư...” Nàng nức nở khóc, thanh âm vô cùng nghẹn ngào.

Tần Lạc Y nhìn Sơ Tuyết, trong lòng đột nhiên sáng tỏ, ngay sau đó nàng than nhẹ một tiếng: “Sơ Tuyết, cũng chỉ là... bất đắc dĩ mà thôi!”

Sơ Tuyết gật đầu, sau đó đứng dậy, bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng kéo ống tay áo của Tần Lạc Y.

“Tiểu thư, người còn tức giận với Sơ Tuyết nữa không?”

“Sơ Tuyết không làm gì sai vì sao ta phải tức giận chứ?” Tần Lạc Y nhìn khuôn mặt bi thương của Sơ Tuyết, nhẹ giọng nói.

Sơ Tuyết rơi nước mắt, lo sợ nói: “Thế nhưng nô tì, nô tì... đã yêu Khiêm Ngạo, yêu một người Khiết Đan, vậy nên...”

Sơ Tuyết dừng lại một chút, ánh mắt cũng trở nên mất tự nhiên, nàng gắng sức cúi đầu xuống, không dám nhìn Tần Lạc Y bởi vì nàng hiểu rõ, khi biết tâm tư của mình tiểu thư chắc chắn sẽ tức giận.

Tần Lạc Y nhìn dáng dấp sợ hãi của Sơ Tuyết, mí mắt dần dần tạo nên ý cười, nhưng mà ý cười mang theo cả sự thê lương, nàng than nhẹ một tiếng, lập tức chậm rãi ngồi xuống, nhìn hồ nước xuân, lẩm bẩm nói:

“Sơ Tuyết, vi phạm lời thề đâu chỉ có mình em.”

“Tiểu thư. . .” Sơ Tuyết cũng nhẹ nhàng ngồi xuống.

Tần Lạc Y quay ra nhìn Sơ Tuyết, nhẹ giọng nói:

“Sơ Tuyết , chúng ta đều như nhau, đều yêu phải người không nên yêu, có một số việc không thể trốn tránh, không thể coi thường, thật ra không phải ngay lần đầu tiên nhìn thấy Thác, ta đã biết là vận kiếp bất phục hay sao?”

Sơ Tuyết cố sức gạt đầu, nàng làm sao lại không biết, Khiêm Ngạo ép buộc nàng đi theo hắn, đồng thời cũng cho nàng một lời hứa hẹn, hắn là người Khiết Đan, vốn đã bá đạo, đương nhiên cũng có sự thâm trầm và ôn tồn, một nam nhân như vậy nàng làm sao có thể cự tuyệt? Đúng như tiểu thư nói, chủ tớ hai người các nàng, vốn đã định sẵn là vận kiếp bất phục.

Giữa lông mày của Tần Lạc Y lộ vẻ sầu muộn nhàn nhạt: “Bây giờ ta chỉ có một mong muốn duy nhất là bọn họ có thể bình an trở về, chỉ cần hắn trở về, những việc khác đối với ta đã không còn quan trọng nữa!”

“Tiểu thư, nô tì nghe Khiêm Ngạo nói, lần này vương gia xuất chinh chỉ dẫn theo 5 vạn binh sĩ, sự tự tin này không phải ai cũng có, bọn họ nhất định không có việc gì!” Sơ Tuyết dùng ngữ khí khẳng định nói

Tần Lạc Y hơi gật đầu, chuyện này nàng cũng đã nghe nói qua, Da Luật Ngạn Thác từ nhỏ đã chinh chiến sa trường, từ thi thể người mà lớn lên, không chỉ dũng mãnh thiện chiến, hấn lại càng tinh thông trận pháp, dụng binh như thần, đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi, cũng bởi vậy nên hấn mới được mọi người phong làm “Chiến Thần”.

Mà lần này nàng cũng nên nghĩ rằng, đây chỉ là lần ra trận bình thường nhất của hấn, nhất định hấn sẽ không sao, phải không?

Nhưng vì sao nàng đã biết là vậy mà vẫn luôn cảm thấy bất an?

Mà thôi nghĩ như vậy cũng tốt, nàng sẽ cố gắng khống chế tâm tình, không suy nghĩ miên man.

Tần Lạc Y hít sâu một hơi, sau đó nàng khẽ cười ôn nhu, nhìn Sơ Tuyết nói: “Sơ Tuyết, em đã cùng Khiêm Ngạo thương lượng bao giờ sẽ thành hôn chưa?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Sơ Tuyết nhanh chóng hiện lên rặng mây đỏ ửng, nàng lẩm bẩm nói: “Hấn...hấn nói lần này chinh chiến trở về, sẽ lấy nô tì làm vợ, trước đây nô tì vẫn sợ tiểu thư phản đối nên không ngừng cự tuyệt hấn!”

Tần Lạc Y nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, thân thiết nói: “Sơ Tuyết, từ nhỏ em đã đi theo ta, mà ta cũng chẳng bao giờ xem em là nha hoàn, ta với em tình như tỷ muội, bởi vậy chỉ cần muội muội hài lòng, người làm tỷ tỷ như ta đương nhiên cũng sẽ hài lòng, hiểu chưa?”

Từ vẻ mặt của Sơ Tuyết, Tần Lạc Y đã biết nha đầu kia cũng giống mình, yêu đến không thể chùn bước.

Sơ Tuyết giương mắt, dần dần nước mắt bật kín viền mắt nàng: “Tiểu

thư, Sơ Tuyết làm sao xứng để tiểu thư coi là người thân, tiểu thư đối với Sơ Tuyết ân trọng như núi, vì vậy, dù Sơ Tuyết có xuất giá, cũng phải chờ tiểu thư xuất giá trước!”

Tần Lạc Y vươn ngón tay mảnh khảnh, giúp Sơ Tuyết vượt những sợi tóc mai: “Ta thấy Sơ Tuyết cuối cùng cũng trưởng thành, có nam nhân thâm tình như Khiêm Ngạo đối tốt với em, ta cũng yên tâm!”

Sơ Tuyết tựa đầu vào vai Tần Lạc Y, nước hồ màu xanh nhạt, phản chiếu hình ảnh hai nữ tử nhu hòa cùng nhau chúc phúc cho nam tử mà các nàng yêu.

Quyển 14 - Chương 4: Chinh chiến

Bờ cát bụi cỏ nối tiếp bầu trời

Lộ trình mờ mịt, trải qua bao hưng thịnh và diệt vong

Sóng gió trước kia đã luyện ra cốt khí như sương

Anh hùng thiên cổ để thành công phải trải qua bao cảm khái, lừa dối và bi thương

Thiếu niên cố ý làm gián điệp, cắt tai Vương, quét sa trường

Khua mái chèo giữa dòng lại nhớ lệ thấm ướt áo

Ước muốn đứng trên đỉnh cao trị thiên hạ, lại để sai lầm buộc phải rời xa, trống rỗng, buồn rầu nhìn lại, suy nghĩ mông lung

☆☆☆☆☆☆☆☆

Bờ cát phẳng không dấu vết, không một người. Nước sông chảy ngang thắt lưng, dãy núi xa xa nối tiếp nhau . Tối tăm, bi thương, tiều tụy . Gió đã hong khô ánh dương còn sót lại. Khóm cây đứt đoạn, khô nước , run sợ trước sương giá. Chim bay chẳng được, thú vật lạc bầy.

Chiến sự khẩn cấp, mây đen bao phủ, dường như chúng muốn đè sập bầu trời, các binh sĩ mặc giáp sắt bị ánh mặt trời hắt vào loé ra kim quang chói mắt.

Quân đội Hách Lạp tiến thẳng đến biên giới, Trường Giang và Hoàng Hà đã bị ngăn cách, mà Da Luật Ngạn Thác đã tự mình thống lĩnh binh sĩ tiến hành đóng quân, chuẩn bị chiến tranh.

Trong Quân doanh...

“Báo cáo...” Một thị vệ truyền lệnh chạy vào trong trướng của Da Luật Ngạn Thác.

Bọn họ đang ở trong trướng nghiên cứu địa hình và đề ra chiến thuật.

“Có chuyện gì?”

Da Luật Ngạn Thác ngồi ngay ngắn, vững vàng trên ghế, khuôn mặt thể hiện rõ sự kiêu ngạo, điên cuồng và tự tin.

“Bẩm Vương thượng, Hách Lạp Vương dẫn một nghìn kỵ binh ăn mặc đơn giản đến cửa thành cầu kiến, đích thân hạ chiến thư!”

“Tới rất đúng lúc!” Da Luật Ngạn Thác cũng muốn tốc chiến tốc thắng!

Lúc đánh nước Bột Hải, hắn chỉ dùng thời gian không đến một tháng để dành thắng lợi, hôm nay một gia tộc Hách Lạp nho nhỏ, đương nhiên hắn sẽ không để vào mắt.

Cửa thành chậm rãi mở ra, phát ra âm thanh boong boong.

Một con chiến mã vững vàng đi ra khỏi cửa thành, mà ngồi trên chiến mã là Đông Lâm Vương Da Luật Ngạn Thác mặc một bộ áo giáp lạnh lẽo.

Hắn cao cao tại thượng, dung nhan tuấn mỹ tản ra khí phách mạnh mẽ, hai khóe môi mỏng nhẹ nhàng giương lên, đôi mắt như chim ưng đầy cương quyết nhìn cửa thành nơi Hách Lạp Vương cùng một nghìn kỵ binh đang đứng, cả người hắn đều tràn ngập khí thế quân vương đầy cao ngạo.

“Đông Lâm Vương không hổ danh là “Chiến Thần”, chỉ cần khí thế đó cũng đủ đánh bại một đội quân!” Hách Lạp Vương cao giọng nói, trên mặt hắn chỉ có sự tham lam muốn giành lấy lãnh thổ, không có chút sự đau thương khi công chúa chết đi.

Thật ra như lời của Da Luật Ngạn Thác, trong mắt Hách Lạp Vương chỉ có cường quyền, tài phú và sự cao quý, còn tất cả những việc hay người khác đối với hắn đều chỉ dùng để lợi dụng leo lên cao.

“Hách Lạp Vương cũng không đơn giản, trong khoảng thời gian hai ngày lại có thể liên tiếp chấp nhận sự đau thương với cái chết của công chúa, riêng điểm này đã khiến bản vương bội phục!” Da Luật Ngạn Thác nhìn như không có gì nhưng thực ra đang rất tức giận.

“Hãy bớt nói nhảm đi! Đón lấy...” Hách Lạp Vương thực sự không muốn cùng Da Luật Ngạn Thác lãng phí nước bọt ở đây, vì vậy hắn đã chuẩn bị tốt chiến thư ném về phía nam tử đối diện.

Da Luật Ngạn Thác giơ bàn tay to của mình lên vững vàng tiếp được chiến thư, hắn lập tức đưa tay về phía sau, binh sĩ ở phía sau nhận lấy chiến thư.

“Người đâu, chuẩn bị rượu!” Da Luật Ngạn Thác rống to một tiếng.

Vài tên thị vệ phía sau lập tức đem một bình rượu tốt trình lên.

Hách Lạp Vương cầm chén rượu trong tay, cuồng ngạo nói: “Nghe nói Đông Lâm Vương từ nhỏ đã am hiểu chiến trường, lão phu thật sự rất bội phục, nhưng sau chén rượu này, người với ta sẽ là kẻ địch, mà lão phu cũng sẽ là người kết thúc lịch sử chưa bao giờ bại trận của người trong vòng hai ngày!”

Ngay sau đó, hắn ngửa cổ uống cạn rượu.

Da Luật Ngạn Thác cười lạnh một tiếng, không nói hai lời, uống một hơi cạn sạch nói: “Bản vương chinh chiến sa trường nhiều năm, đánh bại vô số quốc gia, chưa bao giờ gặp đối thủ, chỉ bằng một Hách Lạp Vương nho nhỏ, cùng 10 vạn tiểu binh đã nghĩ có thể hù dọa được bản vương? Quả thực đáng chê cười, bản vương cũng muốn nhìn xem một Hách Lạp Vương nhỏ nhoi như người trong hai ngày làm sao có thể đánh hạ biên giới!”

Ngay sau đó, bàn tay to vung lên, chén rượu vỡ vụn.

“Trên sa trường, ta thật mỏi mắt mong chờ, tạm biệt!” Da Luật Ngạn Thác lạnh lùng nói, dùng tay lôi mạnh dây cương, quay người trở lại cửa thành.

Sắc mặt Hách Lạp Vương trở nên rất khó coi, hắn nhìn về phía đội quân đang chậm rãi tiến lên, nói: “Vốn nghe Đông Lâm Vương chỉ mang có hơn 5 vạn binh sĩ, xem ra người cũng quá tự cao tự đại rồi!”

Đôi mắt Hách Lạp vương hiện lên sự âm u, lạnh lẽo và tàn bạo: “Lão phu không tin Đông Lâm Vương thực sự là ‘Chiến Thần’ chuyển thế, hắn nhất định sẽ có điểm yếu, phái người theo dõi hắn!”

“Rõ!”

Da Luật Ngạn Thác không chỉ có lực công kích mạnh như vũ bảo trên chiến trường khiến kẻ khác nghe tin đã sợ mất mật, hơn nữa hấn còn dụng binh như thần, đây là việc toàn bộ Khiết Đan đều biết.

Một tiếng kèn lệnh, hai bên chính thức giao chiến.

Hai bên lấy Trường Giang và Hoàng Hà làm ranh giới, sắp xếp binh lính.

Da Luật Ngạn Thác lệnh cho Khiêm Ngạo chia binh sĩ đang nghỉ làm hai đường tiến về phía Nam. Một tiểu binh tiên phong đi về phía đông, Da Luật Ngạn Thác tự mình dẫn một vạn đại quân đi phía sau yểm trợ, phối hợp tác chiến hai nơi.

Dưới nắng hè chói chang, hai đội binh mã phân thành hai bên trái phải, giằng co lẫn nhau. Binh lính đều đủ sĩ khí, sẵn sàng liều chết.

Theo tiếng trống vang vọng, binh lính bắt đầu xông lên phía trước liều chết.

Chiến sĩ chĩa giáo dài về phía tim của địch, trường kiếm thì hướng về phía đầu địch, những cung thủ thì bắn tên như mưa từ trên xuống. Trên chiến trường binh lính theo mưa tên mà ngã xuống nhiều vô kể.

Trong nhất thời, máu tươi của các binh sĩ chảy xuống, hội tụ thành một dòng sông máu, chảy xuôi trên chiến trường. Trên thi thể của các binh sĩ đều có giáo mác ngang dọc.

“Chặt đứt lương thảo!” Da Luật Ngạn Thác ra lệnh, sau đó cắt đứt đoạn đường phía sau! Da Luật Ngạn Thác lợi dụng ưu thế của kỵ binh, dứt khoát kiên quyết chặt đứt lương thảo phía sau của quân đội

Hách Lạp, sau đó , tự mình dẫn những binh sĩ khỏe mạnh nhất tiến thẳng vào phòng tuyến của Trường Giang và Hoàng Hà, một đường giết sạch địch, khí thế vạn quân không ai có thể ngăn, hấn đi đến đâu tiếng kêu than dậy khắp trời đất, trên đất toàn các phần tay chân còn sót lại.

Giao chiến hơn trăm hiệp, gia tộc Hách Lạp tộc đương nhiên bị rơi vào thế bất lợi, tuy là mười vạn đại quân nhưng lại không địch lại binh đoàn cường hấn mà Da Luật Ngạn Thác tự mình huấn luyện, vừa đánh vừa lui, đã phải lùi lại trăm dặm Trường Giang và Hoàng Hà, chiến đấu nửa ngày, song phương đều bị tổn hại rất nhiều.

Ban đêm, Da Luật Ngạn Thác tự mình đến quân doanh của đại quân, nơi đây đang sáng như ban ngày, cuộc chiến chỉ diễn ra trong một ngày ngắn ngủi đã khiến cho Hách Lạp Vương liên tục tháo chạy, đây thực sự là chuyện vui.

Trong quân doanh hương thịt quay bay khắp nơi, hương rượu trong không khí tràn ngập, người Khiết Đan luôn luôn uống rượu ngậm lớn, ăn thịt miếng to, rất có phong vị nam tử phương Bắc, không câu nệ nên đương nhiên rất đẹp trai, rất có khí thế.

Da Luật Ngạn Thác trở lại trướng rất sớm, trướng của hấn được bày biện y như con người hấn, nhanh nhẹn và vô cùng dũng mãnh.

Bàn tay cầm túi hương tinh xảo đưa lên mũi ngửi qua một chút, dường như hương thơm đang quanh quẩn trong lồng ngực.

Những đường nét trên gương mặt cương nghị dần trở nên nhu hòa, hấn lấy một đoạn tóc đen khế quăn trên ngón tay thô, dung nhan tuyệt mỹ của Tần Lạc Y như lại hiện lên trước mắt hấn.

“Y nhi. . .” Trong thanh âm trầm thấp của Da Luật Ngạn Thác có sự

nhớ nhưng.

Hắn bỗng nhớ tới lần đầu tiên gặp nàng, cũng ở trên sa trường, cũng ở trong quân trướng, nàng là một mỹ nhân rung động lòng người, không khỏi kích thích ham muốn chiếm giữ nàng trong cơ thể hắn bồng bồng phần chấn.

Hắn muốn nàng, hay đơn giản, chỉ cần hắn muốn, nàng nhất định thuộc về hắn, không phải sao?

Đôi môi mỏng của Da Luật Ngạn Thác dần dần hiện ra chút ấm áp, đáng vẻ tươi cười, từ khi có Y Nhi hắn mới biết thế gian thật sự có rất nhiều điều tốt đẹp.

“Đang suy nghĩ cái gì vậy? Binh lính đêm nay đều vô cùng cao hứng!” Khiêm Ngạo vén màn trướng lên, thấy vẻ mặt nhu tình của Da Luật Ngạn Thác, chế nhạo nói.

Từ nhỏ hắn đã cùng Da Luật Ngạn Thác lớn lên nên Khiêm Ngạo luôn không cần chú ý lễ tiết, mà Da Luật Ngạn Thác đương nhiên cũng sẽ không xoi mói điểm ấy.

“Hách Lạp Vương có động tĩnh gì không?” Da Luật Ngạn Thác chậm rãi cất hương túi đi, nói.

Khiêm Ngạo nhàn nhã như đi chơi, ngồi thư thái trên tấm da cừu, gương mặt tuấn dật vẽ một nụ cười khế: “Hắn đang bố trí lại một lần nữa, ngày hôm nay đánh một trận, quân đội của hắn bị chết hơn nửa, hầu như quân lính đã tan rã!”

Đến bây giờ hắn đã hoàn toàn bội phục chí khí của Hách Lạp Vương, có lẽ hắn ta đã quá đề cao mình, lại dám hạ chiến thư với Đông Lâm Vương, quả thực là tự rước lấy nhục.

Da Luật Ngạn Thác mạnh mẽ đổ chén rượu xuống đất, gật đầu nói rằng: “Ngày mai, khi vào cuộc chiến, lệnh cho hai Tả Hữu tướng bày trận như cánh hạc, để ngừa quân địch biến hoá!”

Khiêm Ngạo nghe xong liên tục gật đầu.

Sở dĩ họ gọi là trận cánh hạc là vì đại tướng ở vị trí trung tâm, với trọng binh vây xung quanh bảo hộ, tả hữu hai bên như hai cánh hạc mở rộng, đúng là một trận hình đủ loại công thủ.

Trận cánh hạc yêu cầu đại tướng phải có năng lực chỉ huy cùng sự ứng biến cao, hai cánh đóng mở tự nhiên, vừa dùng để sao chép quân địch hai bên, lại có khả năng hợp lực tiến công hướng tới trận hình trận hình trung bộ của địch, đại tướng bày trận nghiêm ngặt, phòng ngừa bị địch đột phá. Hai cánh chạy linh hoạt, tỉ mỉ ợp tác, công kích mãnh liệt.

Quả thật đã che đậy điểm yếu một cách hoàn hảo.

Quân tướng bên đối diện Trường Giang và Hoàng Hà, lại là một hoàn cảnh khác.

“Rầm!” Hách Lạp Vương vỗ bàn nhảy dựng lên, hôm nay khi giao chiến sĩ khí đã giảm nhiều, không chỉ bị Da Luật Ngạn Thác tự mình dẫn đại quân làm cho hấn liên tiếp đại bại, còn bị chặt đứt lương thảo, nếu như giao chiến nhiều ngày lương thảo nhất định sẽ thiếu hụt.

Đoạn đường sau đó lại bị Hưu Ca tự mình dẫn theo đại quân phá hỏng, không có cách nào vận chuyển lương thảo.

Vốn nghe Đông Lâm Vương là ma quỷ đầu thai nên mới bị gọi là

‘Chiến Thần’, từ nhỏ đã muốn khuấy đảo chiến tranh, hủy hoại thế gian, mỗi nơi mà hắn đi qua, tuyệt đối không nơi nào thoát khỏi cảnh máu tanh và thảm bại.

Từng địa phương, nơi nơi đều lưu truyền về những trận chiến của Đông Lâm Vương khiến người người sợ mất hồn mất vía.

Nhưng mà lúc đầu, Hách Lạp Vương này chỉ cười nhạt khi nghe những lời đồn ấy, trong mắt hắn, dù kinh nghiệm sa trường của Da Luật Ngạn Thác nhiều hơn nữa thì hắn cũng chỉ là thanh niên mới 28 tuổi.

Trên đời này có ai mà không phải do cha mẹ sinh ra? Chỉ cần là người có máu và thịt, thì có việc gì phải sợ. Cho dù Da Luật Ngạn Thác có chiến đấu tốt, có thích máu, thì vẫn chỉ là người bình thường, sau một hồi chảy máu cũng sẽ chết như con người.

Nhưng ngày hôm nay, nhìn thấy Da Luật Ngạn Thác chinh chiến sa trường, ánh mắt kia tràn ngập sự cướp đoạt của ma quỷ, căn bản đó không phải con người.

Chưa bao giờ cùng Da Luật Ngạn Thác giao chiến nên Hách Lạp Vương không khỏi cảm thấy run sợ.

“Vương thượng, quân sư, chúng ta nên làm thế nào cho phải?” Một gã chủ tướng lo lắng hỏi, ngày hôm nay hắn tự mình dẫn đại quân nhưng lại thương vong quá nửa, từ trước đến nay hắn chưa từng nhìn thấy đại quân ma quỷ nào giống như của Da Luật Ngạn Thác.

Hách Lạp Vương mạnh mẽ nắm chặt tay, không thể thua, tuyệt đối không thể thua.

Trong lúc tất cả mọi người mặt ủ mày chau, một gã lính liên lạc đi

vào trong quân trướng.

“Có chuyện gì?” Hách Lạp vương lớn tiếng hỏi.

“Bẩm Vương thượng, ngoài trướng có một nữ tử yêu cầu gặp người!” Tiểu thị vệ nói.

“Nữ tử? Người phương nào?” Hách Lạp Vương nhíu mày, quân sư, chủ tướng ba người nhìn nhau.

“Bẩm... tiểu nhân không biết, vị nữ tử kia không chịu nói, chỉ là yêu cầu nhất định phải nhìn thấy Vương thượng, nàng nói...”

“Nàng nói cái gì?” Chủ tướng hỏi.

Tiểu thị vệ nuốt một chút nước bọt, chậm rãi nói: “Nàng nói nàng có biện pháp khiến cho Vương thượng chuyển bại thành thắng!”

Quyển 14 - Chương 5: Uy hiếp

Hách Lạp Vương vừa nghe, trên mặt từ kinh ngạc chuyển thành mừng như điên, hần lập tức hạ lệnh: "Mau mời vị cô nương kia vào trong!"

Tiểu thị vệ trên mặt lộ ra sự ngạc nhiên, hần lẩm bẩm nói: "Bẩm..."

"Lắp bắp cái gì? Cô nương kia không phải đang ở ngoài trướng sao, mời nàng vào đây là được!" Quân sư cũng không thể kiềm chế, hần lớn tiếng nói.

"Bẩm Vương thượng, vị cô nương kia nói nàng chỉ gặp Hách Lạp Vương, hơn nữa nàng ta muốn Vương thượng tự mình đi gặp nàng!"

"Giới cho một nữ tử lớn mật, Vương thượng, mặt tướng sẽ bắt nữ tử cuồng vọng ấy về!" Chủ tướng vừa nghe liền giận dữ nói.

"Khoan đã..." Hách Lạp Vương bình tĩnh ra lệnh: "Xem ra nàng ta cũng không phải nữ tử bình thường, ban đêm có thể xông vào quân doanh, nàng nhất định cũng là người có năng lực!"

"Nếu như nữ tử ấy do Da Luật Ngạn Thác phái tới, chẳng phải chúng ta nên xử lí sao?" Quân sư phân tích nói.

Hách Lạp Vương trầm mặc một lúc, lập tức nói: "Lão phu muốn đích thân gặp nữ tử này!"

"Vương thượng..." Chủ tướng cùng quân sư nghe xong đều cả kinh.

Hách Lạp Vương đi về phía rừng cây nhỏ, ánh trăng lạnh giá chiếu xuống, lúc tỏ lúc mờ..

Một nữ tử mặc y phục dạ hành đã đứng đợi từ lâu, khi nàng nghe tiếng bước chân ở phía sau, bên môi lộ nụ cười nhợt nhạt nói: "Hách Lạp Vương không hổ là người can đảm, rất thức thời!"

Hách Lạp Vương dừng bước: "Xin hỏi đằng kia là người phương nào?"

Nữ tử chậm rãi xoay người lại, ánh trăng chiếu rọi lên gương mặt tuyệt mỹ trước mắt hần, vẻ đẹp như một vị tiên tử hạ phàm, Hách Lạp Vương nhìn đến ngây người.

Nàng, chính là người đã thương thi vệp của Đông Lâm vương, từ trong phủ trốn tới đây - Cầm Cơ

"Người..." Hách Lạp Vương chưa bao giờ gặp qua Cầm Cơ, chỉ nghĩ nữ tử này thật sự rất mỹ lệ, là người luôn thích nữ sắc như hần không khỏi có chút nhộn nhạo.

Cầm Cơ vừa thấy ánh mắt mê đắm mở to của Hách Lạp Vương, trong lòng không tránh khỏi cảm thấy buồn nôn nhưng để đạt được mục đích của mình nàng phải nhẫn.

"Người không cần biết ta là người phương nào, chỉ cần biết rằng có ta ở đây, người nhất định sẽ có cơ hội chuyển bại thành thắng!"

Hách Lạp Vương chớp mắt, chậm rãi tiến lên nói: "Chẳng biết cô nương có diệu kế gì?"

Cầm Cơ mỉm cười nói: "Da Luật Ngạn Thác là 'Chiến Thần', không sai, nhưng hần cũng là con người, chỉ cần là phàm nhân nhất định sẽ

có nhược điểm!"

Đôi mắt Hách Lạp Vương sáng lên: "Lẽ nào cô nương biết?"

"Không sai, thế nhưng ta có điều kiện!" Con mắt của Cầm Cơ lộ ra sự khôn khéo, nói.

"Chỉ cần lão phu có thể thuận lợi đánh bại Da Luật Ngạn Thác, điều kiện gì cũng có thể!"

Hách Lạp vương nói không chút do dự.

"Hách Lạp Vương thật đúng là người thoải mái, lẽ nào người không sợ điều kiện của ta là mạng của người?" Cầm Cơ trào phúng cười lạnh.

"A..." Hách Lạp Vương giật mình, một lát sau hắn lấy lại dáng vẻ tươi cười, cáo già mà nói: "Cô nương nói đùa rồi, nếu như cô nương quan tâm đến tính mệnh của lão phu hiện tại có thể động thủ luôn, cần gì phải làm điều thừa thãi thế?"

Cầm Cơ hừ lạnh một tiếng, trên mặt hiện lên vẻ mờ mịt nói: " Hãy bớt nói nhảm đi, ta muốn một thứ rất đơn giản!"

"Cô nương muốn cái gì?" Hách Lạp Vương lập tức hỏi.

"Ta muốn người chia một nửa kho báu của nước Bội Hải cho ta!" Cầm Cơ chậm rãi nói.

Ánh mắt Hách Lạp Vương lập tức tràn đầy ngạc nhiên, kinh hỉ nói rằng: "Lẽ nào cô nương biết vị trí giấu mảnh bản đồ cuối cùng?"

Không sai, thật sự lần này hắn xuất chinh không chỉ đơn giản là làm

phản, quan trọng hơn chính là kho báu của nước Bội Hải, hắn biết trong tay Da Luật Ngạn Thác đã có hai tấm địa đồ, thế nhưng mảnh bản đồ thứ ba ở nơi nào, lại không có ai biết, nếu như nữ nhân này có thể giúp hắn thuận lợi lấy được kho báu, lúc đó hắn sẽ trở thành Vương thượng giàu có nhất, như vậy lo gì không có quyền thế?

Cầm Cơ chậm rãi đi lên phía trước, lộ ra khuôn mặt mỹ lệ, dưới ánh trăng mờ lung lại càng toát lên vẻ dị thường mê người, nhưng mà cô gái xinh đẹp này ngay từ đầu đã có dã tâm cực lớn.

Thứ nàng muốn đâu chỉ là tài phú đơn giản như vậy?

"Chỉ cần ngươi dựa theo lời ta nói, không những được cả ba mảnh bản đồ hoàn chỉnh, còn khiến mạng của Da Luật Ngạn Thác nằm trong lòng bàn tay của ngươi!"

Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng của nàng quanh quẩn trong rừng cây.

Hách Lạp Vương cười cười, lập tức, trong mắt bắn ra một tia sáng lợi hại : "Ngươi rốt cuộc là người phương nào?"

Tuy rằng hắn tham luyện nữ sắc, nhưng không có nghĩa hắn sẽ bị nữ nhân dắt mũi.

Cầm Cơ đi tới trước mặt hắn, dần dần tới gần hắn, gần đến mức hắn dường như ngửi thấy được mùi hương nữ nhân thơm ngát trên người nàng, bên môi dần dần hiện lên dáng vẻ tươi cười mê người: "Ta... là kẻ địch của Da Luật Ngạn Thác, là bằng hữu của ngươi!"

"Tốt! Lão phu rất thích dũng khí của cô nương, nếu cô nương đã nói như vậy, từ hôm nay trở đi lão phu sẽ cùng ngươi hợp tác!"

Hách Lạp Vương vừa cười to vừa nói, nữ nhân này không chỉ đẹp, mà còn không đơn giản, hẳn thích!

"Tốt, vậy xin mời Hách Lạp Vương phái ra vài tên thị vệ võ công cao cường, chuẩn bị mê hồn tán lợi hại nhất!" Cầm Cơ âm hiểm nói.

"Cô nương muốn?" Hách Lạp Vương không giải thích được mà hỏi lại.

Cầm Cơ lạnh lùng đảo qua gương mặt của Hách Lạp Vương nói: "Vẫn còn thứ có thể uy hiếp Da Luật Ngạn Thác, mà nay nhân lúc trời tối chúng ta sẽ lấy thứ đó ra uy hiếp hẳn!"

Gió thổi qua, trăng bị mây đen che khuất, khiến không gian trở nên lạnh giá.

Quyển 14 - Chương 6: Giấc ngủ khó khăn

Buổi tối hôm nay có chút không bình thường , ánh trăng nhu hoà lại có chút lạnh lẽo nhẹ nhẹ chiếu vào Cúc Tình Hiên, chiếu lên giường của Tần Lạc Y.

Mái tóc đen tuyền của Tần Lạc Y xoã xuống khiến làn da trắng nõn của nàng càng trong suốt. Lúc này, giấc ngủ của nàng đang bị rối loạn bởi bóng đèn.

“Thác...” Tần Lạc Y bất an gọi tên của Da Luật Ngạn Thác trong giấc mơ.

“A...” Đúng lúc đấy một tiếng thét kinh hãi vang lên, Tần Lạc Y từ trong mộng tỉnh giấc, nàng khó khăn thở dốc. Đôi mắt trong sáng như nước lúc này lại tràn đầy kinh hãi.

Mấy ngày hôm nay nàng đều bị bóng đèn quấy nhiễu giấc ngủ và tỉnh giấc giữa đêm khuya khiến khuôn mặt lộ rõ vẻ mệt mỏi.

“Tần cô nương...” Ngoài cửa truyền đến giọng nói dè dặt và tiếng gõ cửa của thị vệ.

“Chuyện gì?” Tần Lạc Y lập tức hỏi.

“Tiểu nhân vừa nghe thấy tiếng hét của Tần cô nương, tiểu nhân sợ cô nương xảy ra chuyện!” Thị vệ nói.

Tần Lạc Y hít sâu một hơi, nói: “Không sao, ta chỉ bị gặp ác mộng

thôi!”

“Nếu có vấn đề gì xin cô nương hãy thông báo cho tiểu nhân!”

“Được!” Tần Lạc Y nhẹ giọng đáp.

Từ trong mộng giật mình tỉnh giấc khiến nàng không còn cảm thấy buồn ngủ nữa. Nhẹ nhàng xuống giường đẩy cửa sổ ra, ánh trăng lạnh như mặt nước chiếu xuống nhân gian khiến Tần Lạc Y cảm nhận được không khí mới mẻ hơn.

Nàng hít một hơi thật sâu, bởi chỉ có làm như vậy nàng mới có thể khiến lòng mình bình tĩnh hơn.

Từ khi Da Luật Ngạn Thác đi chinh chiến, mỗi buổi đêm nàng đều bị bóng đèn giày vò mà không biết vì sao. Rõ ràng, lần chinh chiến này đối với Da Luật Ngạn Thác mà nói quả thật là nhỏ bé không đáng kể, nhưng trong lòng nàng luôn tồn tại một nỗi lo lắng mơ hồ bất an.

Từ lúc nào nàng lại có loại bất an lo lắng này?

Chuyện Tiêu Thiên Phái chết dường như đã được định từ trước!

Chỉ mong tất cả mọi thứ đều thuận lợi!

Tần Lạc Y đang nghĩ ngợi thì đột nhiên nghe được tiếng ồn ào ở sân trong.

“Chú ý, có thích khách!”

Sân trong truyền đến âm thanh làm kinh động giấc ngủ của một thị vệ, ngay sau đó, tiếng bước chân hỗn loạn truyền đến.

Trong lòng Tần Lạc Y không khỏi hoảng hốt, nàng lập tức khoác một tấm áo choàng lên người, đẩy cửa đi ra ngoài.

“Có chuyện gì?”

Khi nàng vừa ra khỏi cửa đã thấy rất nhiều thị vệ đứng đó với tinh thần cảnh giác cao độ.

“Tần cô nương, mời người quay về phòng, vừa có thích khách đột nhập, chúng tiểu nhân đang gấp rút tìm kiếm, cô nương hãy yên tâm!” Trong đó một người thị vệ cung kính nói.

Tần Lạc Y hơi gật đầu, trở về phòng, nhưng mi tâm nàng lại không giấu được vẻ lo lắng, vì sao nàng lại cảm thấy bất an như vậy. Dường như có chuyện gì đó sắp xảy ra.

Nàng không để ý sự an toàn của bản thân, tâm đã bay đến quân doanh của Da Luật Ngạn Thác, mong rằng hấn không sao.

Gió nhẹ nhàng thổi tới như mang theo cả hơi lạnh, giờ đã là tháng thứ ba của mùa xuân, vì sao gió còn có thể mang theo hơi lạnh được?

Không nên nghĩ nhiều nữa, Tần Lạc Y khe khẽ thở dài, nhanh chóng đi tới cửa sổ, nàng đang muốn đóng cả hai cánh cửa...

“Ai?” Tần Lạc Y hoảng sợ kêu lên, sau một khắc nàng đã bị một hắc y nhân bịt kín miệng lại!

“A...” Nàng liều mạng giãy dụa, đôi mắt đẹp trợn lên tràn ngập kinh hoàng, người phía sau là một nam nhân, hấn lấy một mảnh khăn tay che miệng và mũi của nàng lại.

Nam nhân phía sau không rên một tiếng, nhưng lại tăng thêm sức mạnh trên tay...

Là mê hồn hương!!!

Tần Lạc Y cảm thấy đầu càng ngày càng nặng, bàn tay nhỏ bé của nàng vốn đang giãy dụa cũng dần dần mất đi lực phản kháng. Vào lúc Tần Lạc Y gần như bất tỉnh, nàng đã kịp phản ứng.

Hắc y nhân dễ dàng đem nàng khiêng trên vai , lập tức biến mất ngay trong bóng đêm.

☆☆☆☆☆☆☆☆

Bầu trời đêm tối đen như mực, càng về sáng càng có nhiều tia nắng bình minh rơi xuống nhân gian và xua đi đêm tối, trong quân doanh, củi lửa phát ra chút ánh sáng.

Trong doanh trướng của Da Luật Ngạn Thác vẫn còn ánh sáng, hắc không ngủ mà đang ngồi nghiên cứu địa hình và tình huống của toàn bộ cuộc chiến.

“Báo cáo Vương thượng, hữu tướng Hưu Ca có việc cầu kiến!”
Ngoài trướng có thị vệ thông báo.

“Cho vào đi” Da Luật Ngạn Thác đầu không ngẩng đầu lên, tiếng nói trầm thấp còn mang theo một chút lạnh lùng.

Doanh trướng được vén lên, hữu tướng Hưu Ca đi đến.

“Vương thượng!”

“Hữu tướng đêm khuya lại cầu kiến ta như vậy, chẳng hay có chuyện

gì?” Da Luật Ngạn Thác ngẩng đầu, hỏi.

Trên mặt của Huru Ca lộ ra vẻ nghi ngờ nhàn nhạt, nói : “Vương thượng, mặt tướng thấy Hách Lạp Vương bên kia có chút lạ!”

“Xin chỉ giáo?” Da Luật Ngạn Thác ý bảo Huru Ca ngồi ghế bên cạnh, hỏi.

Huru Ca tuân chỉ ngồi xuống, nói rằng: “Vương thượng, người không cảm thấy Hách Lạp Vương quá mức an tĩnh sao? Đang trong cuộc chiến, hấn biểu hiện như vậy thật khiến cho người khác cảm thấy hoài nghi!”

Da Luật Ngạn Thác thăm tán thành, gật đầu: “Không sai, bản vương cũng cảm thấy rất đáng nghi. Hách Lạp Vương kiêu ngạo thành tính, cho dù trận đầu thất bại, nhưng dựa theo tính cách , hấn nhất định sẽ phô trương thanh thế, không nên im lặng như vậy mới đúng. Huru Ca, lệnh cho gián điệp chú ý quan sát đến tình huống ở phía đối diện Trường Giang và Hoàng Hà, dù gió thổi cỏ lay hay thấy bất cứ biến động lạ gì đều phải lập tức báo lại!”

Huru Ca lập tức đứng dậy: “Huru Ca tuân lệnh!”

Đợi Huru Ca lui ra, trong doanh trướng khôi phục lại vẻ yên tĩnh, Da Luật Ngạn Thác bỗng nhiên lại cảm thấy căng thẳng. Chẳng hiểu vì sao, tối nay hấn luôn cảm thấy bất an.

Quyển 14 - Chương 7: Nguy hiểm

Gió lạnh làm Tần Lạc Y tỉnh giấc. Nàng lo lắng nhìn xung quanh lại phát hiện ra bản thân mình đang ở nơi xa lạ.

Đây là nơi nào?

Nàng liều mạng lắc đầu, cố gắng xua tan cảm giác choáng váng. Đôi mắt xinh đẹp cảnh giác nhìn bốn phía chung quanh

Hình như nàng đang ở trong doanh trướng!

Doanh trướng? Trong lòng Tần Lạc Y thầm kêu không ổn. Tại sao nàng lại ở đây? Hơn nữa, đây là doanh trướng của ai?

Nàng cố hết sức nhớ lại những chuyện đã xảy ra, dần dần, từng chút từng chút hiện ra trong trí óc nàng.

Người bắt nàng là ai? Mục đích của người đó là gì?

Tần Lạc Y lập tức đứng dậy, nàng bất chấp tất cả chạy ra khỏi cửa doanh trướng. Không ngờ nàng chỉ mới vén màn lên....

Một vài trường thương sắc bén đã chắn trước mặt nàng, tản ra thứ ánh sáng lạnh lẽo nhàn nhạt.

“Rốt cuộc các ngươi là ai? Vì sao lại bắt ta đến đây?” Giọng nói của Tần Lạc Y trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên.

Người canh giữ ở ngoài – thị vệ trưởng không nói một lời. Hắn chỉ lạnh lùng đứng gác.

“Các người...” Lòng mày của Tần Lạc Y nhú lại, đôi tay nhỏ bé cũng nhanh chóng nắm thật chặt.

Đúng lúc đó...

“Không ngờ Tần cô nương chỉ vừa tỉnh dậy đã có thể ‘khỏe mạnh’ như thế!” Giọng nói của một nam nhân vang lên.

Tần Lạc Y quay người nhìn theo hướng phát ra âm thanh. Nàng chỉ thấy một nam tử trung niên nhưng lại mặc một bộ chiến phục. Ngay cả khi hắn cười nàng cũng có thể dễ dàng nhận ra, đó là người thường xuyên phải chiến đấu nơi sa trường.

“Người...” Tần Lạc Y hơi giật mình. Trong trí nhớ của nàng, rõ ràng đây là một người hoàn toàn xa lạ?

“Rốt cuộc ngươi là ai? Vì sao lại bắt ta đến đây ?” Nàng lớn tiếng hỏi, nhưng trực giác của nàng cho hay, nam nhân trước mắt này không phải là một người tốt.

Tần Lạc Y bị ép phải trở về trong doanh trướng, bởi lẽ nam nhân này đang không ngừng tiến lên. Nàng cố hết sức dồn nén sự lo lắng và khẩn trương của mình.

“Thật là... Chẳng phải đây là vị y nữ tuyệt sắc tiếng, tầm lưng lầy hay sao Diễm phúc của Da Luật Ngạn Thác thật lớn, không ngờ hắn có thể ôm được một mỹ nhân như vậy vào lòng!” Hách Lạp Vương dựa vào ánh nến để ngắm kĩ khuôn mặt của Tần Lạc Y. Hắn không khỏi cảm thán nói.

Giá như mỹ nhân này thuộc về mình thì tốt! Nghĩ tới đây, toàn thân Hách Lạp Vương liền sôi trào nhiệt huyết.

“Người... người không được qua đây! Rốt cuộc thì người là ai?” Tần Lạc Y bỗng nhiên có cảm giác vô cùng sợ hãi.

“Ta? Ha ha, lão phu là Hách Lạp Vương!” Hắc cười ha ha nói.

Trong chốc lát Tần Lạc Y cảm thấy đầu mình như bị nổ tung. Hách Lạp Vương? Hắc là Hách Lạp Vương, là phụ thân của Tiêu Thiên Phái?

Suy nghĩ của nàng xoay chuyển, thoáng cái đã hiểu rõ mục đích của hắc khi bắt nàng đến đây.

Ngay sau đó, Tần Lạc Y cười lạnh một tiếng.

“Người cười cái gì?” Hách Lạp Vương thấy biểu tình trào phúng của nàng, sắc mặt hơi khó chịu.

Tần Lạc Y nhìn Hách Lạp Vương, lạnh lùng nói: “Ta đã biết được mục đích của người khi bắt ta tới đây. Đường đường là một Vương thượng, không ngờ người lại có thể nghĩ ra thủ đoạn này, thật là nhục cười!”

Hách Lạp Vương vừa nghe Tần Lạc Y nói móc như vậy, lập tức khí nóng bốc lên. Hắc nhanh chóng bước đến, bàn tay to như kìm sắt nắm lấy cánh tay của Tần Lạc Y.

“Cô nương lẽ nào chưa từng nghe qua binh bất yếm trá (1) hay sao? Để có thể đánh bại Da Luật Ngạn Thác, lão phu thấy cho dù có sử dụng bất kì thủ đoạn gì cũng rất đáng giá!” Hách Lạp Vương nói rõ ràng từng từ từng chữ bên tai của Tần Lạc Y.

(1) Chiến tranh không ngại đối lừa

Tần Lạc Y vừa giãy dụa vừa nói: “Nếu như vì cái chết của công chúa mà người tạo phản thì thật sự rất buồn cười. Người hẳn phải biết, người làm Tiêu công chúa phải chết... không ai khác ngoài người!”

“Lão phu không ngại nói cho người biết, cái chết của công chúa cùng lắm chỉ là một mối lửa nhỏ mà thôi. Lão phu có rất nhiều con gái, nhiều thêm một người hay ít đi một người đều giống nhau. Trong mắt lão phu, thứ quan trọng nhất là phú quý và quyền lực!”

Giọng nói của Hách Lạp Vương nhẹ nhàng nhưng lại khiến người ta vô cùng kinh hãi.

Quả nhiên! Tần Lạc Y hít vào một ngụm khí lạnh, đúng như Da Luật Ngạn Thác dự đoán. Đối với Hách Lạp Vương, công chúa thật sự quá nhỏ bé không hề có chút ý nghĩa nào.

“Mỹ nhân, đôi mắt xinh đẹp kia không nên nhìn lão phu như thế, thực sự không ngờ, thế gian lại có một nữ tử tuyệt mỹ đến như vậy. Ngày hôm nay đã khiến lão phu phải mở rộng tầm mắt!”

Hách Lạp Vương vẫn đang nói, thân thể hắn đã bắt đầu rục rịch, hắn dùng lực kéo thân thể mềm mại của Tần Lạc Y vào lòng.

“Người muốn làm gì? Buông ra!” Tần Lạc Y lập tức kinh hãi, hơi thở của nam nhân xa lạ này làm nàng thấy buồn nôn! Nàng cố sức giãy dụa.

Trên người nàng tỏa ra hương thơm nhẹ nhàng khiến sắc tâm của Hách Lạp Vương nổi lên. Khuôn mặt hắn hiện lên một nụ cười âm hiểm, lập tức hắn đẩy Tần Lạc Y ngã xuống y phục da dưới đất.

Sau đó hấn mạnh mẽ đè lên người nàng...

“A...” Tần Lạc Y kinh hoàng kêu to, nàng cố gắng đẩy nam nhân ở trên người nàng ra.

“Mỹ nhân, không nên giãy dụa, nàng yên tâm, lão phu nhất định sẽ đối xử với nàng thật dịu dàng. Lão phu sẽ ôn nhu với nàng hơn cả Da Luật Ngạn Thác, hấn nhất định không biết thế nào là thương hoa tiếc ngọc, thật sự vô cùng đáng tiếc!”

Hách Lạp Bương sớm đã bị khuôn mặt mê người của Tần Lạc Y làm cho thần hồn điên đảo. Hấn bất chấp đây có phải con tin hay không, chỉ thầm nghĩ nhất định phải có được nữ nhân này!

“Người...người cút ngay! Nếu như Da Luật Ngạn Thác biết, hấn nhất định sẽ không bỏ qua cho người!”

Tần Lạc Y thừa dịp hấn lơ là, mạnh mẽ đẩy thân thể to lớn và thô kệch của Hách Lạp Vương ra. Sau đó, nàng liều mạng chạy ra khỏi trướng.

Nhưng, chỉ sau một khắc bàn tay to lớn mạnh mẽ kéo mái tóc dài của Tần Lạc Y lại: “Muốn chạy? Không dễ dàng như vậy đâu!” Hách Lạp Vương cười âm thầm, nói.

“A...” Sự đau đớn trên đầu khiến Tần Lạc Y nhú chặt lông mày...

Sau một khắc, nàng đã bị Hách Lạp Vương đẩy ngã lên bàn vàng.

Hách Lạp Vương kéo gần khoảng cách, một tay dễ dàng bắt lấy hai tay nhỏ bé của Tần Lạc Y.

“Lão phu bắt giữ nàng vì muốn đối phó với Da Luật Ngạn Thác, thế nhưng lúc nhìn thấy nàng, lão phu thực sự rất hối hận, nữ nhân có thể làm cho Đông Lâm Vương ‘giận dữ vì hồng nhan’ quả nhiên không giống mặt hàng thông thường. Nữ tử xinh đẹp như vậy làm sao có thể để cho tên tiểu tử kia độc hưởng? Đêm nay, lão phu sẽ nếm thử tư vị của mỹ nhân!”

“Ngươi là đồ tiểu nhân đê tiện, ngươi không thắng được Đông Lâm Vương nên sử dụng chiêu thức bỉ ổi như vậy, ngươi không xứng làm Vương!” Tần Lạc Y ra sức giãy dụa. nói.

Tiếc rằng, nàng chỉ là một người con gái, làm sao có thể địch nổi sức lực của một người đàn ông, đặc biệt lại là sức của một nam tử Khiết Đan quanh năm chinh chiến.

“Chắc chắn, thực sự là mỹ nhân, ngay cả giọng nói cũng dễ nghe như vậy. Lão phu thích, ha ha, mỹ nhân không phải sợ, lão phu cam đoan, qua đêm nay nàng sẽ không bao giờ nghĩ đến Đông Lâm Vương kia nữa!”

“Đến đây đi, mỹ nhân!” Nụ cười của Hách Lạp vương kích thích lỗ tai của Tần Lạc Y, nàng cảm thấy toàn bộ thế giới dường như đều sụp đổ.

“Buông tay, ngươi ép buộc người khác như vậy có gì vui sướng cơ chứ?” Nàng liều mạng giãy dụa, cố gắng nói.

“Có hài lòng hay không một lát nữa nàng sẽ biết. Mỹ nhân, không phải sợ, chỉ cần nàng thỏa mãn lão phu, lão phu nhất định sẽ không bạc đãi nàng!” Hách Lạp vương nói xong liền kề miệng sát vào mặt Tần Lạc Y, điên cuồng hôn lên đôi môi nàng.

“A...” Đúng lúc này, Tần Lạc Y tàn nhẫn cắn mạnh vào môi của Hách

Lạp Vương, máu tươi chảy dài xuống từ khóe miệng hần.

“Người...” Hách Lạp Vương tức tối vung tay lên.

Tần Lạc Y lập tức nhắm hai mắt lại, đánh đi, dù sao bị hần đánh chết vẫn tốt hơn so với việc bị hần lăng nhục! Nếu đêm nay số kiếp đã định vậy nàng cũng không muốn sống nữa.

Nhưng mà, Hách Lạp Vương vừa giơ tay lên được một nửa lại hạ tay xuống, lửa giận trên mặt cũng dần dần biến mất, hần nói với Tần Lạc Y: “Lão phu còn chưa có nhắm nháp tư vị của nàng, vì vậy lão phu còn chưa muốn đánh chết nàng nhanh như vậy! Ha ha...”

Sự tuyệt vọng chưa từng có dường như đang điều khiển thân thể Tần Lạc Y. Khi nàng không còn sức giãy giụa nữa, biểu tình trên mặt cũng dần trở nên thờ ơ.

Thác, xin lỗi, ta không thể đi đến cuối đời cùng với chàng, chàng nhớ phải thận trọng!

Nghĩ tới đây, Tần Lạc Y mạnh mẽ hít sâu một hơi, vươn đầu lưỡi mạnh mẽ cắn xuống.

Nhưng, Hách Lạp Vương đã sớm nhìn ra suy nghĩ của nàng, bàn tay to cố sức cạy môi nàng ra.

Tần Lạc Y trừng lớn hai mắt, phẫn nộ nhìn hần!

“Muốn cắn lưỡi tự sát? Đâu có dễ dàng như vậy, lão phu muốn nàng thành thành thật thật nằm ở chỗ này xem bản thân nàng thoả mãn lão phu thế nào!”

Hách Lạp Vương nói xong, ngón tay cố sức điểm xuống phía dưới,

phong bế huyết đạo của Tần Lạc Y!

Tần Lạc Y không thể động đậy được nữa, chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn Hách Lạp Vương lộ ra nụ cười làm kẻ khác buồn nôn.

Không!! Không!! Thác, chàng ở đâu? Cứu ta!!

Trong lòng nàng liều mạng hô to.

“Mỹ nhân, nàng thật đẹp...” Đôi mắt Hách Lạp Vương đã bị dục hỏa xâm chiếm, giọng nói của hắn làm dung nhan tuyệt mỹ của Tần Lạc Y hoảng sợ đến phát run.

Trái tim của Tần Lạc Y dường như đã vỡ nát, nhất là khi nàng nhìn thấy nam nhân này lộ ra dáng vẻ tươi cười hèn mọn khiến người ta buồn nôn như vậy! Nàng sớm đã có ý định muốn chết, nàng biết qua đêm nay, cuộc sống của nàng nhất định không thể quay về như cũ!

Nhưng vào lúc này...

“Nếu như người dám chạm vào nàng thì chính người sẽ phá hỏng đại sự của chúng ta!” Một thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng đột nhiên vang lên, ngay sau đó màn hình của doanh trướng bị một bàn tay trắng nõn vén lên.

Hách Lạp Vương và Tần Lạc Y đang nhắm chặt hai mắt không hẹn mà cùng nhìn về phía giọng nói phát ra, sau một khắc, Tần Lạc Y trợn trừng hai mắt!

Cầm Cơ!

Nàng ta là Cầm Cơ! Nàng ta là người vẫn đang bị truy nã – Cầm Cơ!

Vì sao nàng ta lại xuất hiện ở chỗ này? Nàng ta và Hách Lạp Vương rốt cuộc có quan hệ gì?

Quyển 14 - Chương 8: Oán hận của Cầm Cơ

Hách Lạp Vương không ngờ lại bị người ta ngăn cản ngay thời điểm quan trọng nhất, lửa giận bốc lên bùng bùng, nhưng khi thấy rõ người đến thì trên mặt hắn bất ngờ hiện lên nụ cười.

"Lão phu chỉ muốn đùa một chút với tiểu nha đầu này thôi!"

Hắn từ trên bàn vàng đi xuống, cực kỳ không tình nguyện mặc quần áo và đồ hàng ngày vào.

Cầm Cơ chậm rãi đến gần. Thấy sự kinh ngạc trong ánh mắt của Tần Lạc Y, nàng ta cười lạnh một tiếng, sau đó nói với Hách Lạp Vương:

"Da Luật Ngạn Thác luôn luôn máu lạnh vô tình, nhưng nữ nhân này lại là sự uy hiếp tuyệt đối với hắn, chỉ cần có nàng ta trong tay, người hoàn toàn có thể dồn hắn vào chỗ chết. Đến lúc đó, người muốn làm thế cũng không muộn!"

Hách Lạp Vương nhìn cơ thể tuyệt mỹ của Tần Lạc Y, khẽ nuốt nước bọt, hắn cười khan vài tiếng: "Mỹ nhân, nàng nói đúng!"

Hách Lạp Vương vừa muốn đưa tay giúp đỡ Tần Lạc Y mặc đồ thì Cầm Cơ bỗng đến trước mặt hắn.

"Vương thượng, ta muốn trò chuyện vài câu với vị cô nương này, không biết vương thượng có cho phép hay không?"

Câu nói của nàng ta tuy có ý hỏi, nhưng trong đó lại mang theo sự

kiên quyết không thể chối từ.

"Được, được! Chỉ cần có lợi cho mỹ nhân, nàng muốn làm gì cũng được!"

Hách Lạp Vương vội vã nói chen vào. Sau đó, vén cấm bào lên đi ra khỏi doanh trướng.

Ánh sáng nhàn nhạt chiếu lên trên gương mặt của Hách Lạp Vương. Hắn bước ra ngoài, mạnh mẽ quay đầu lại nhìn thoáng qua tình cảnh trong trướng.

Khuôn mặt vốn đang mang theo sự tươi cười bỗng biến thành vẻ mặt ngoan lệ, tuyệt tình.

Hừ! Nữ nhân lớn mật, nàng ta dám quấy rối chuyện tốt của hắn! Chờ giải quyết Da Luật Ngạn Thác xong, hắn nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng ta!

Trong doanh trướng, ánh sáng từ ngọn nến chiếu sáng khắp nơi, chiếu vào khuôn mặt đầy nước mắt của Tần Lạc Y.

Cầm Cơ đi tới trước mặt nàng, tay áo dài nhẹ nâng cao, đầu ngón tay khẽ chạm khẽ, trong nháy mắt Tần Lạc Y đã được giải huyết.

Tần Lạc Y cố nén sự đau nhức trên người, lập tức ngồi dậy. Đôi tay nhỏ bé nhanh chóng sửa sang quần áo trên người một cách hoàn chỉnh.

"Người...vì sao người lại ở đây?" Đôi mắt đầy nước của Tần Lạc Y hàm chứa sự khó tin và nghi hoặc.

"Người nên cảm thấy may mắn vì ta xuất hiện kịp thời, bằng không

người sẽ..."

Cầm Cơ hừ lạnh một tiếng, cố ý không nói tiếp.

"Rốt cuộc, người muốn thế nào? Các người muốn đối phó với Thác như thế nào?" Tần Lạc Y lạnh lùng nói.

Biểu cảm trên gương mặt của Cầm Cơ bỗng trở nên cực kỳ xấu xí, nàng ta mạnh mẽ vươn tay bóp cái cổ mềm mại của Tần Lạc Y.

"A — —"

Tần Lạc Y cảm thấy khó thở. Dựa theo lực tay mạnh mẽ của Cầm Cơ có thể thấy võ công của nữ tử này không hề đơn giản.

Dường như đôi mắt của Cầm Cơ đang toát ra thứ ánh sáng lạnh lùng u ám. Nàng ta chăm chú nhìn vào khuôn mặt tuyệt mỹ của Tần Lạc Y, nói :

"Ta muốn thế nào? Hừ, nếu như không phải do người vẫn còn có giá trị lợi dụng thì ta sẽ giết người ngay bây giờ! Còn Đông Lâm Vương, người có biết ta yêu hắn bao nhiêu không? Đáng tiếc người lại xuất hiện, cướp mất trái tim của hắn. Mỗi lần ta nhìn thấy người, hận thù trong lòng ta tăng lên không biết bao nhiêu lần!"

Tần Lạc Y liều mạng giãy giụa, muốn tránh thoát khỏi sự giam cầm của nàng ta, nhưng sức lực của nàng so với Cầm Cơ thật nhỏ bé, không đáng kể. Dần dần, nàng cảm thấy nghẹt thở, hô hấp cũng càng ngày càng khó khăn.

Bỗng, Cầm Cơ buông lỏng tay — —

"Khụ...khụ."

Khi Tần Lạc Y được thả ra, nàng vội vàng hít lấy hít để không khí, bàn tay nhỏ bé mạnh mẽ đè lên ngực, không ngừng ho khan..

"Người biết không, bộ dáng này của người khiến ta cực kỳ sảng khoái. Thứ mà ta không thể có, ta nhất định sẽ không để cho ai có được. Người mà ta không có được, ta nhất định cũng sẽ không để người có được!" Cầm Cơ lạnh giọng nói.

"Người cho rằng người rất thông minh sao? Ta đoán Hách Lạp Vương nhất định không biết người chính là hung thủ sát hại công chúa, nếu như hắc biết, người nghĩ hắc sẽ bỏ qua cho người sao?"

Cầm Cơ khinh thường cười một tiếng:

"Mãnh phu đó chẳng qua chỉ là một con cò của ta thôi, người cho rằng khi hắc biết được sự thật, hắc sẽ đối xử với ta như thế nào? Ta không ngại nói cho người biết, trong lòng hắc, quan trọng nhất chỉ có tiền tài và địa vị. Vì thế, hắc sẽ không ngu xuẩn đến nỗi đối đầu với ta! Hơn nữa — — với năng lực của hắc, bắt được ta là điều không thể!"

Tần Lạc Y không tưởng tượng nổi nhìn Cầm Cơ, lẩm bẩm nói:

"Rất cực, người là người như thế nào? Một nữ tử làm sao có thể lạnh lùng, ngoan tuyệt đến trình độ này?"

"Người nhìn ta như thế nào cũng được. Chỉ cần khi trời vừa sáng, lúc mà Da Luật Ngạn Thác biết người bị bắt đến nơi này, hắc nhất định sẽ ngoan ngoãn khoanh tay chịu trói! Ta chỉ cần đạt được mục đích, những thứ khác ta không quan tâm!" Cầm Cơ cười lớn nói.

"Ta sẽ không để cho người được như ý! Ta thà chết cũng sẽ không

trở thành con cò cho các người uy hiếp!"

Tần Lạc Y lớn tiếng nói, trong mắt nàng tràn ngập sự tức giận và kiên cường, bất khuất.

"Muốn chết? Không dễ dàng như vậy đâu. Nếu người thực sự muốn chết, chờ qua hôm nay hãy chết, đến lúc đó sẽ không ai ngăn người!"

Cầm Cơ nghiêm nghị nói. Sau đó, nàng lớn tiếng gọi người bên ngoài trưởng:

"Người đâu!"

"Cô nương có gì phân phó!" Hai tên thị vệ vội vàng đi vào.

"Coi chừng nàng ta, nếu như có gì bất trắc, các người hãy lấy tính mạng mà bồi thường!"

Thanh âm lạnh như băng vang khắp toàn bộ doanh trướng.

"Dạ, tiểu nhân tuân lệnh!"

Quyển 14 - Chương 9: Lợi dụng điểm yếu để uy hiếp

Giờ Mẹo (1), trời vừa tờ mờ sáng, Khiêm Ngạo vội vàng đi vào trong doanh trướng của Da Luật Ngạn Thác.

(1) Giờ Mẹo: 6 đến 8 giờ sáng

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Dù một đêm không ngủ, Da Luật Ngạn Thác cũng không thấy buồn ngủ chút nào, đây là thói quen của hắn, chỉ cần là khi đang tác chiến thì tinh thần của hắn luôn đặc biệt phấn chấn.

Sắc mặt của Khiêm Ngạo cực kỳ khó coi, hắn không dám dừng lại, chậm chạp nói: “Mới vừa nhận được tin tức, vương phủ xảy ra chuyện!”

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Ánh mắt của Da Luật Ngạn Thác ngẩn ra, ngay sau đó hắn đứng bật dậy, thân hình cao lớn dần ngập tràn hơi thở nguy hiểm.

“Tối hôm qua Cúc Tình Hiền gặp phải thích khách. Mặc dù thị vệ đã nhanh chóng chạy tới, nhưng vẫn trúng kế diệu hổ ly sơn, Tần cô nương mất tích rồi!” Khiêm Ngạo lo âu nói.

Đúng lúc này lại có thích khách xuất hiện, hiển nhiên là có vấn đề, rất có thể là người của địch!!

“Rầm — — ”

Bàn tay của Da Luật Ngạn Thác mạnh mẽ đánh lên bàn, nét mặt chấn động, đồ làm bằng vàng và chén bằng sừng trâu trên bàn rơi loạn xạ.

Khiêm Ngạo không kịp nói tiếp, tiếng đèn hiệu khẩn cấp đã truyền tới...

Da Luật Ngạn Thác nhú mày, không nói hai lời vén màn trướng đi ra ngoài, sắc mặt Khiêm Ngạo cũng kinh ngạc, lập tức theo sát phía sau.

“Có chuyện gì?”

Da Luật Ngạn Thác hét to, cả người đều tràn đầy sức lực.

Tiêu Chí cùng Hưu Ca cũng vội vàng đi lên nói:

“Chẳng biết tại sao, lúc gần giờ Mẹo trại lính của Hách Lạp Vương dựng lên một tòa đài cao — — ”

Da Luật Ngạn Thác nhìn theo phương hướng bọn họ chỉ, quả nhiên một tòa thành đang đứng sừng sững đối diện với Giang Hà.

Sau khi nhìn thấy toà tháp, trong lòng Khiêm Ngạo bỗng nhiên thật bất an: “Bọn họ muốn làm gì ?”

“Truyền lệnh xuống, tất cả binh lính chuẩn bị đợi lệnh!” Da Luật Ngạn Thác bình tĩnh ra lệnh.

“Dạ!” Gió buổi sớm thổi qua mang theo hơi lạnh, trong đó có lẫn mùi máu nhân nhát.

Chẳng biết tại sao, trong lòng Da Luật Ngạn Thác bỗng nhiên đau đớn.

Thật ra khi hắn thấy đài cao phía đối diện, trong lòng đã hiểu bảy tám phần. Nếu như hắn đoán không sai, Y nhi nhất định đã bị người của Hách Lạp Vương bắt đi. Chúng muốn lợi dụng nàng để uy hiếp hắn!

Đúng vào lúc này, chỉ nghe một thị vệ hét lớn: “Vương thượng, mau nhìn — —”

Tất cả mọi người không hẹn mà cùng nhìn về hướng đối diện, chỉ thấy quân đội của Hách Lạp Vương tạo thành quân hàng chỉnh tề, Hách Lạp Vương đang cưỡi trên lưng ngựa thật cao, mặt đầy vẻ đắc ý.

Đôi mắt như chim ưng của Da Luật Ngạn Thác nhìn chăm chăm về phía đối diện, trên mặt, vẻ tàn bạo, khát máu ngày càng đậm.

Khiêm Ngạo bên cạnh hắn, sau quan sát tình hình, lập tức hạ lệnh: “Toàn quân chuẩn bị chiến đấu!”

“Rõ — — ”

Sa trường vang lên tiếng rống to của đoàn binh lính tinh nhuệ.

Nhưng đúng vào lúc này, một thân ảnh màu đen khinh công cực kỳ giỏi đã nhảy lên đài cao, bên cạnh bóng đen này còn có một cô gái mặc quần áo màu trắng

Là Y nhi sao?

Khi Da Luật Ngạn Thác thấy rõ tướng mạo của nữ nhân mặc quần áo

màu trắng đỏ, bàn tay hắc nắm chặt thành quyền. Quả nhiên, bọn họ sử dụng thủ đoạn hèn hạ này!

“Tần cô nương —— ”

Khiêm Ngạo, Hưu Ca cùng Tiêu Chí kinh hãi, không hẹn mà cùng hét lên.

Trong tim Da Luật Ngạn Thác đau đớn không thôi. Nhất là khi hắc thấy bộ dáng tiều tụy của Tần Lạc Y là lòng lại càng thêm xót xa. Nhưng khi hắc đưa mắt nhìn sang người mặc áo đen bên cạnh Tần Lạc Y thì lửa giận ngàn ngút bốc lên trong lồng ngực!

Cầm Cơ!!!

Người đàn bà đáng chết này, ả ta lại dám thông đồng với Hách Lạp Vương bắt cóc Y nhi!

Hắc hận không thể vọt tới phía trước băm vằm ả tiện nhân đáng chết này thành trăm đoạn!!

“Vương thượng, chúng ta nên làm gì?”

Trên mặt Tiêu Chí hiện lên nét lo lắng, trên dưới cả nước đều biết, đối với Đông Lâm Vương thì Tần Lạc Y cực kỳ quan trọng. Hắc có thể tức giận với triều đình vì nữ nhân này, qua đó có thể thấy tầm quan trọng của nàng trong lòng hắc.

Mà bây giờ Hách Lạp Vương rõ ràng biết Tần Lạc Y cô nương chính là xương sườn mềm của Đông Lâm vương. Trận đầu thất bại, trận sau hắc đã sử dụng thủ đoạn hèn hạ này.

Da Luật Ngạn Thác không chớp mắt nhìn chăm chăm tình huống đối

diện, giọng nói trầm thấp ra lệnh: “Truyền lệnh xuống, không có khẩu dụ của bản vương, không người nào được hành động thiếu suy nghĩ!”

“Rõ!”

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, sau một lúc lâu, Hách Lạp Vương kéo ngựa tới biên giới Giang Hà, trên mặt nở nụ cười hèn hạ, chỉ nghe hắc nghiêm nghị kêu gào:

“Da Luật Ngạn Thác, chắc hẳn ngươi đã thấy rõ, nữ nhân ngươi yêu mến nhất đang ở trong tay lão phu, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn đầu hàng, lão phu sẽ thả vị Tần cô nương này, nếu không —— ”

Hắc ngẩng đầu nhìn về phía cô gái đang bị trói trên đài cao, âm hiểm cười một tiếng.

“Vương thượng —— ”

Các tướng lĩnh của Da Luật Ngạn Thác rối rít kêu lên.

Da Luật Ngạn Thác giơ tay lên cắt đứt tất cả mọi người lên tiếng, ngay sau đó, hắc lạnh lùng nói: “Chuẩn bị ngựa cho bản vương!”

Rất nhanh, một con chiến mã cao lớn đã được dẫn đến bên người Da Luật Ngạn Thác, chỉ thấy hắc kéo dây cương, tung người cưỡi lên lưng ngựa.

Tại biên giới Giang Hà, Da Luật Ngạn Thác ghìm ngựa ngừng lại, tỏa ra khí thế mạnh mẽ lạnh lẽo cùng thân thể cường tráng trong y phục chiến đấu.

Quyển 14 - Chương 10: Tần Lạc Y ở trên đài cao

"Người muốn sao?" Da Luật Ngạn Thác nghiêm nghị nói.

"Không ngờ Chiến Thần tiếng tăm lừng lẫy như người cũng có xương sườn mềm (1)! Rất đơn giản, lão phu muốn người mở cổng thành ra đầu hàng, sau đó giao bản đồ nước Bột Hải cho ta!" Hách Lạp Vương phách lối kêu lên.

(1) xương sườn mềm: điểm yếu

"Bản vương nghĩ người càng già đầu óc càng không minh mẫn nữa rồi. Người cho rằng có thể dùng nữ tử kia uy hiếp bản vương sao?"

Da Luật Ngạn Thác cố ý nói lời trái lương tâm, thanh âm lạnh như băng, bên môi vẽ lên nụ cười nhạo đầy khinh thường.

"Người ——"

Hách Lạp Vương rõ ràng ngăn người ra, thái độ của Da Luật Ngạn Thác làm hắn có chút bất an. Thật ra, hắn cũng không dám nắm chắc mười phần. Để có thể đạt được mục đích, Da Luật Ngạn Thác có thể tàn nhẫn với bất kì ai, lại vì một nữ tử mà buông bỏ tất cả sao?

Cầm Cơ vừa nhìn thấy vẻ mặt sợ run của Hách Lạp Vương, trong lòng thầm mắng một tiếng "Phế vật!" Ngay sau đó, nàng ta lớn tiếng hét xuống dưới:

"Hách Lạp Vương, ta khuyên người không nên bị Da Luật Ngạn Thác

lừa!"

Ánh mắt tức giận của Da Luật Ngạn Thác bắn về phía nữ tử trên đài cao kia. Sau đó, hấn lạnh lùng cười một tiếng: "Hách Lạp Vương, ả chính là quân sư của người sao? Ha ha — —"

"Người cười cái gì?"

Hách Lạp Vương bị sự điên cuồng, mạnh mẽ trong nụ cười to của Da Luật Ngạn Thác làm hoảng sợ, hấn ta lập tức quát lên.

Sau khi Da Luật Ngạn Thác cười đủ, hấn nâng cao roi ngựa chỉ về phía người đang đứng trên đài cao:

"Hách Lạp Vương, chẳng lẽ người không biết ả tiện nhân này vốn là thiếp trong phủ của ta sao? Người lại tin tưởng một người đàn bà hồ ngôn loạn ngữ (2), thật là tức cười!"

(2) hồ ngôn loạn ngữ: nói năng vớ vẩn

Hách Lạp Vương tràn đầy nghi ngờ nhìn về phía nữ tử trên đài. Cái gì? Nàng cũng là người của Da Luật Ngạn Thác?

Trên mặt Cầm Cơ thoáng qua sự lạnh lẽo, nàng lập tức lớn tiếng nói:

"Hách Lạp Vương, ta đích thực là thiếp của Da Luật Ngạn Thác, nhưng ta và hấn lại có mối thù không đội trời chung. Ta với người có cùng mục đích!"

Sau một hồi trầm mặc, Hách Lạp Vương bỗng lạnh lùng cười một tiếng, hấn nhìn về phía Da Luật Ngạn Thác lớn tiếng nói:

"Không sai, ta không quan tâm nàng là ai. Chỉ cần nàng ta có chung

kẻ thù với ta, ta sẽ tin tưởng nàng!"

Ngay sau đó, hắn nghiêm nghị quát lên: "Da Luật Ngạn Thác, hãy bớt nói nhảm đi, điều kiện ta vừa nói ngươi đáp ứng hay không?"

"A — — a — —" Tần Lạc Y bị trói trên đài cao liễu mạng kêu, nhưng miệng của nàng đã bị bịt kín.

Cầm Cơ đứng bên cạnh cười lạnh nói: "Sao? Ngươi có lời muốn nói cùng tình lang sao? Tốt, ta tác thành cho ngươi!" Nói xong, nàng liền lấy miếng vải bịt miệng của Tần Lạc Y ra.

"Khụ, khụ —" Miệng khô, lưỡi khô Tần Lạc Y ho khan không ngừng.

"Y nhi, nàng sao rồi?" Da Luật Ngạn Thác cất giọng hỏi, đáy mắt ẩn chứa sự đau đớn không cần nói cũng biết.

Tần Lạc Y liễu mạng lắc đầu nói: "Thác, ta không sao, chàng không cần để ý đến ta, ngàn vạn lần không nên vì ta làm điều gì dại dột, nếu không, ta sẽ hận chàng cả đời!"

Nàng không thể trở thành gánh nặng và sự uy hiếp đối với hắn.

Nếu như vậy, nàng tình nguyện cắt đứt tình cảm, để cho hắn có thể an tâm chinh chiến.

Lông mày Da Luật Ngạn Thác nhíu chặt lại, hắn nhìn về phía Hách Lạp Vương, cao giọng hét:

"Nếu ngươi có bản lĩnh thì hãy quang minh chính đại đánh một trận với bản vương. Dùng một người đàn bà để uy hiếp thì còn gì là anh hùng hảo hán? Ngươi là Vương nhưng lại có hành động ngu ngốc như vậy, làm mất thể diện của Khiết Đan!"

Lúc này toàn thân Da Luật Ngạn Thác tản ra luồng khí kinh người, đôi mắt lạnh lùng biểu thị cho sự nhanh nhẹn, dũng mãnh và điên cuồng, làm cho người ta không lạnh mà run.

"Ha ha, cho tới bây giờ, lão phu không phải là hảo hán, hôm nay không phải người chết thì ta mất mạng. Lão phu muốn biết người muốn kéo dài tới khi nào?"

Nói xong, hắn hung tợn nhìn lên trên đài...

Bên môi Cầm Cơ vẽ lên nụ cười thâm độc, ngay sau đó, ả giơ tay lên, trên tay ả đang cầm một thanh chủy thủ sắc bén tản ra thứ ánh sáng rét lạnh — —

Mọi người ở đây tràn đầy kinh sợ, ả cất giọng nói: "Đông Lâm Vương, người coi chừng!"

Lời vừa dứt, khi mọi người chưa kịp phản ứng, chủy thủ trong tay ả ta đột nhiên hạ xuống — —

"ĐỪNG — —" Trong mắt Da Luật Ngạn Thác tràn ngập sự kinh hoàng, hắn thất thanh hét.

"A — —"

Tiếng kêu đau đớn vang lên, chủy thủ trên tay Cầm Cơ đã mạnh mẽ đâm vào vai Tần Lạc Y.

Nàng cắn chặt đôi môi, chặt đến nổi bật máu, trong miệng nồng nặc mùi tanh ngọt cùng mùi máu từ trên vai chảy xuống lượn lờ trong không khí.

Nàng gắng gượng không để bản thân hét lên. Nàng tuyệt đối không thể kêu đau, nhất định phải nhịn được, nếu không Da Luật Ngạn Thác sẽ bị rối loạn!

"Y nhi..." Bàn tay Da Luật Ngạn Thác mạnh mẽ siết chặt, ánh mắt dữ tợn bắn về phía Cầm Cơ: "Chính tay bản vương nhất định sẽ giết ngươi!"

Cầm Cơ cười lạnh nói: "Đông Lâm Vương dưới một người trên vạn người, nhưng ngay cả nữ nhân mình yêu cũng không thể bảo vệ được còn muốn giết ta sao? Quả thật là ngông cuồng!"

Tần Lạc Y bị thương yếu ớt ngẩng đầu lên, nhìn Cầm Cơ bên cạnh đang đắc ý, nhàn nhạt nói: "Ngươi cho rằng có thể trốn thoát sao? Ngươi làm như vậy chẳng qua là —— đùa với lửa rồi tự thiêu thôi!"

Một khắc sau, cằm của Tần Lạc Y liền bị Cầm Cơ bóp mạnh: "Nếu ngươi không muốn chết thì mau khuyên hấn đầu hàng đi, nếu không ngươi sẽ tiếp tục chịu đau khổ!"

"Ha ha ——"

Tần Lạc Y cười lạnh nói, đôi môi khô khốc hiện lên vẻ chế giễu: "Ta chỉ có thể nói cho ngươi. Ngươi! Đừng! Mơ!"

Quyển 14 - Chương 11: Trọng thương

Tần Lạc Y quật cường như vậy khiến trong lòng Cầm Cơ vô cùng phần nộ, ả giờ chủn thủ trong tay lên...

“Nữ nhân vô liêm sỉ — —” Da Luật Ngạn Thác không thể nhin được nữa, hấn rống to một tiếng, vung tay lên, tất cả đồ dưới đất đều bị hấn đánh bật lên, bay hết xuống sông — —

“Vương thượng — —” Bọn thuộc hạ của Da Luật Ngạn Thác đều hoảng sợ, cho tới bây giờ bọn hấn chưa từng thấy Đông Lâm Vương mất lí trí như vậy.

Da Luật Ngạn Thác nhún người một cái, sử dụng khinh công tuyệt đỉnh, chân điểm nhẹ lên những đồ vật ở trên sông rồi nhanh chóng nhảy vọt qua.

Khuôn mặt như được đao búa điêu khắc của hấn lộ vẻ lạnh lùng mà âm lệ, đôi mắt rét lạnh sắc bén như lưỡi đao lóe lên thứ ánh sáng làm cho người khác hít thở không thông — —

Chúng binh sĩ đều sợ hãi, ngay cả trên khuôn mặt của Hách Lạp Vương vốn hung dữ, kiêu ngạo cũng cắt không còn giọt máu, mà Cầm Cơ đang đứng trên đài cao bỗng nhiên đưa tay ra, chủn thủ rơi trên mặt đất.

“Người đâu, ngăn hấn lại!” Hách Lạp Vương ra lệnh một tiếng, hơn vạn tên lính bao vây xung quanh Da Luật Ngạn Thác.

Toàn thân Da Luật Ngạn Thác lạnh như băng. Hắn tự cầm kiếm chiến đấu, hấn lạnh lẽo, ngạo nghễ nhìn những trường thương trước mắt mình. Thoắt cái, đôi mắt hắn hiện lên vẻ lạnh lùng — —

“Bản vương đứng ở đây, có bản lĩnh thì cứ tới đây mà bắt!” Giọng nói của hắn lạnh lùng như muốn chọc thủng màng nhĩ của tất cả mọi người .

Ở bên kia bờ sông, trong lòng bọn thuộc hạ của Da Luật Ngạn Thác đã sớm bốc hỏa rồi.

“Khiêm tướng quân, tại sao chúng ta không đi qua giết hết bọn chúng?” Tiêu Chí luôn luôn là người nóng tính. Khi vừa nhìn thấy Vương thượng lẻ loi một mình đối mặt với hơn vạn binh sĩ, hắn ước gì có thể ngay lập tức dẫn đầu kỵ binh qua sông giết hết bọn chúng.

Mà ngay cả tướng quân Hư Ca luôn nổi tiếng thận trọng cũng không kiềm chế được, trong đôi mắt của hắn chứa đầy sự vội vàng và lo lắng cho Da Luật Ngạn Thác.

Còn Khiêm Ngạo, không phải hắn không muốn lập tức đi qua giết hết bọn chúng, nhưng mà...

Cách bờ sông, hắn nhìn thoáng qua Tần Lạc Y đứng đối diện trên đài cao. Hắn biết, một khi đại quân tiến lên, nhất định tính mạng của Tần Lạc Y sẽ khó giữ.

Mà Da Luật Ngạn Thác lại một mình qua sông, chắc chắn mục đích của hắn là có thể mau chóng cứu Tần Lạc Y ra. Chỉ có như thế mới giúp đại quân xông qua biên giới mà không liên lụy đến người vô tội.

“Chúng ta theo dõi tình hình rồi nói sau, truyền lệnh xuống, khi nào có lệnh lập tức áp sát!” Khiêm Ngạo ra lệnh.

Bên kia bờ sông, Hách Lạp Vương nhìn Da Luật Ngạn Thác bị binh sĩ bao vây, trong lòng hấn vô cùng an tâm. Có chỗ dựa vững chắc nên không cần lo lắng, hấn nhếch khóe môi lạnh lùng cười nói: “Đông Lâm Vương quả nhiên là nam tử hán, dám đơn thương độc mã xông qua đây. Không biết nên nói người không để lão phu vào mắt, hay người đang chê mạng mình quá dài nữa!”

Da Luật Ngạn Thác lạnh lùng cười, nhưng trong lòng hấn lại chỉ quan tâm đến Tần Lạc Y đứng ở trên đài cao. Vừa nhìn thoáng qua, hấn liền phát hiện trên đầu vai của Tần Lạc Y đã thấm đầy máu đỏ tươi, cứ theo đà này, nhất định nàng sẽ chết vì mất quá nhiều máu!

“Hách Lạp Vương, thả nàng ra, bản vương sẽ để mặc cho người xử trí!”

“Ha ha — — ha ha!” Hách Lạp Vương bỗng nhiên cười to, hấn cảm thấy bản thân chưa từng sáng khoái như vậy. Hóa ra Đông Lâm Vương ngông cuồng tự cao chỉ vì một nữ nhân mà dám mạo hiểm cả tính mạng !

Ngưng cười, hấn âm trầm, lạnh lùng nhìn Da Luật Ngạn Thác nói:

“Lão phu vốn chỉ muốn hai thứ, một là mạng của người, hai là bản đồ kho báu của nước Bột Hải. Nhưng tối hôm qua, khi ta trông thấy Tần vương phi nương nương của người, lão phu bỗng cảm thấy cái gì cũng thích. Vì vậy, cả giang sơn và mỹ nhân, lão phu đều muốn !”

“Bản vương sẽ giết chết hết lũ người đê tiện các người!” Da Luật Ngạn Thác không thể chịu đựng được nữa. Kèm theo một tiếng gầm mãnh liệt, một mình hấn phi thân quất ngã một tướng lĩnh ở gần mình nhất rớt xuống ngựa, rồi túm lấy dây cương, nhảy lên trên chiến mã cao cao tại thượng, dùng chưởng phong mạnh mẽ đoạt lấy

một cây trường thương...

Đôi tay to lớn kéo căng dây cương, ngay lập tức chiến mã phi nhanh như gió — —

Xung quanh hỗn loạn giống như bị bom oanh tạc — —

“Ai bắt được hắn, bản vương lập tức trọng thưởng!” Hách Lạp Vương vội vàng la lên.

Ánh mắt của Da Luật Ngạn Thác lóe lên hai luồng ánh sáng lạnh lẽo: “Trước tiên, bản vương sẽ giết chết ngươi, Hách Lạp Vương!”

Nói xong, hắn nhanh chóng thúc ngựa, chạy tới chỗ Hách Lạp Vương, mỗi nơi hắn đi qua đều như lũ quét, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, những binh sĩ nhao nhao xông lên phía trước đều bỏ mạng dưới ngựa của Da Luật Ngạn Thác.

Trong nháy mắt, tiếng kêu thảm thiết, tiếng binh khí va chạm, tất cả âm thanh này đều hợp lại cùng một chỗ.

Tất cả mọi người đều cho rằng thứ mà mình nhìn thấy không phải là người, mà là “Chiến Thần” trong truyền thuyết! Trời sinh tính cách hung hãn tàn nhẫn, năng lực mạnh mẽ và ánh mắt đầy sự chiếm hữu, rõ ràng hắn không phải là loài người!

Nhưng ngay khi Da Luật Ngạn Thác đến gần Hách Lạp Vương, sắp tiến đến được đài cao thì — —

“Da Luật Ngạn Thác, nếu như ngươi không muốn thấy Tàn Lạc Y phải chết, thì tốt nhất ngươi đừng có làm những hành động ngu xuẩn như thế, bằng không — —” Âm thanh lạnh lùng của Cầm Cơ vang lên từ trên đài cao. Sau đó, nàng ta cầm chủy thủ lên một lần

nữa và đặt trên cổ của Tần Lạc Y...

“Cầm Cơ, bây giờ bản vương sẽ cho người biết hậu quả của việc người đã làm!” Đôi mắt điên cuồng, ngạo nghễ của Da Luật Ngạn Thác giống như một con mãnh thú bị vây hãm, hơi thở của hắn hoàn toàn bị màn máu tươi trước mắt kích thích.

“Được ! Cầm Cơ ta đây rất muốn nhìn xem đến cuối cùng là mạng của ta dài hay mạng của Tần Lạc Y dài...” Cầm Cơ nói xong, độc ác đâm đao xuống ——

“A . . . ——” Tay của Tần Lạc Y nhuộm đầy máu đỏ tươi, nhưng nàng vẫn kiên cường tiếp nhận nhát đao thứ hai của Cầm Cơ.

“Y nhi ——” Da Luật Ngạn Thác đau lòng gào thét, âm thanh thô kệch giống như có sức mạnh chấn động sông núi.

“Thác... Không cần... Quan tâm đến ta...” Tần Lạc Y khổ sở nhìn Da Luật Ngạn Thác, trên khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng không còn chút sắc hồng nhưng vẫn còn vẻ cứng cỏi như cũ.

Hách Lạp Vương phát tay một cái.

Vô số trường thương mạnh mẽ đâm về phía Da Luật Ngạn Thác. Ai ngờ, đúng lúc này hắn lại xoay người nhảy xuống ngựa, đoạt lấy trường thương đã đánh lén mình. Hắn lập tức rống lên một tiếng, trở tay, vô số những trường thương bị chưởng phong mạnh mẽ của hắn đánh bật lại, người bị trúng chưởng đều mất mạng!

Quyển 14 - Chương 12: Chịu đựng đau đớn

“Da Luật Ngạn Thác, người muốn trơ mắt nhìn Tần Lạc Y phải chết sao?” Cầm Cơ lạnh lùng uy hiếp. Thực ra khi ả ta chứng kiến cảnh đó, trong lòng đã sớm hoảng loạn rồi. Tuy ả luôn biết võ công của Da Luật Ngạn Thác thâm hậu không lường được, nhưng không ngờ hắn lại khó đối phó như vậy. Da Luật Ngạn Thác nghe xong lời nói của Cầm Cơ, thân thể hắn đột nhiên run lên, hắn biết rõ Cầm Cơ là nữ nhân tàn nhẫn, nói được làm được. Y nhi đã bị đâm hai đao, thân thể không thể chống đỡ nổi nữa. Lúc hắn đang đặt hết tâm tư lên trên người Tần Lạc Y, thì những binh sĩ đã nhanh chóng, đồng loạt xông tới dùng trường thương đâm về phía hắn — — “A . . .” Da Luật Ngạn Thác cau mày, bàn tay dùng sức, cầm chặt trường thương cắm ở trước ngực. Bây giờ hắn không thể phản kháng, bằng không Tần Lạc Y sẽ chết trong tay của nữ nhân kia. Da Luật Ngạn Thác khó khăn đi từng bước đến gần đài cao — — “Thác — —” Sau khi Tần Lạc Y nhìn thấy cảnh tượng đó, nàng liền dùng toàn bộ sức lực hô to lên. Nhưng dù nàng có lớn tiếng hơn nữa cũng chẳng ăn thua gì. “Chặn hắn lại!” Hách Lạp Vương thấy Da Luật Ngạn Thác bị trường thương đâm trúng, trong lòng hắn mừng rỡ, nhanh chóng phát tay ra lệnh. Đồng thời những trường thương kia lại tấn công cơ thể của Da Luật Ngạn Thác... “A. . . — —” Thân thể cao ngạo đột nhiên lay động. “Bịch”, hắn quỳ một chân trên đất — — “Thác . . . Chàng đi đi, không cần lo cho ta . . .” Nước mắt của Tần Lạc Y hòa với máu tươi chảy xuống, bây giờ trái tim trên cơ thể đang nhức nhối của nàng càng thêm đau đớn. Da Luật Ngạn Thác ngẩng đầu nhìn thẳng vào đôi mắt ngấn nước của Tần Lạc Y, từ lâu trên khuôn mặt cương nghị đã đổ đầy mồ hôi lạnh: “Y nhi, chờ ta, ta sẽ cứu nàng — —” Trái tim Tần Lạc Y như bị xé nát thành từng mảnh, nàng dùng hết sức lực hét to: “Thác, ta

không muốn . . . Không muốn — —” Nhưng mà, Da Luật Ngạn Thác lại để ngoài tai lời nàng nói, hấn nghiêng chặt rằng, mạnh mẽ rút trường thương ra, quăng trên đất. Thân thể gắng sức đứng lên lần nữa — — Hình ảnh này rơi vào mắt của những người đứng đối diện bờ sông. “Vương thượng” Nước mắt của binh lính thi nhau rơi xuống , từ trước đến nay, Đông Lâm Vương trong mắt bọn họ đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi. Hấn chinh chiến trên sa trường nhiều năm như thế, đánh hạ biết bao nhiêu quân địch, nhưng hấn chưa từng phải ỉn nhẫn và chịu bị trọng thương như hôm nay. “Tướng quân, bọn ta muốn qua bên đó chém giết — —” Chúng binh lính rối rít giơ cao trường thương trong tay lên nghiêm nghị hô lớn! Tiếng trống gào thét vang dội toàn bộ sa trường! “Khiêm tướng quân, cứ tiếp tục như vậy, Vương thượng sẽ gặp nguy hiểm đấy!” Huru Ca và Tiêu Chí vội vàng tiến lên, nhấn nhin siết chặt tay, trong mắt chứa đầy sự lo lắng và phẫn hận. Vẻ mặt của Khiêm Ngạo cũng giống như vậy, hấn nghiêng chặt rằng, đôi mắt nhuộm đầy lửa giận đỏ lên — — Nhưng mà, hiện tại hấn không thể hạ lệnh, Vương thượng chịu đựng như vậy chính vì Tần Lạc Y. Nếu bọn hấn dám hành động thiếu suy nghĩ thì... hậu quả sẽ càng tồi tệ. Mà ở nơi cao nhất trên đài , Cầm Cơ cười một cách càn rỡ, trong mắt ả chợt hiện lên vẻ thê lương. Nhìn nam nhân mình ái mộ vì một nữ nhân khác mà coi thường tính mạng như vậy, đương nhiên trong lòng ả hận đến thấu xương. Tần Lạc Y xót xa nhìn đôi mắt kiên cường của Da Luật Ngạn Thác, thấy hấn cũng đang nhìn vào mắt nàng. Hấn đi tới từng bước, mỗi một bước chân đều tràn ngập sự nặng nề, nhưng hấn vẫn cố đi tiếp, sau lưng hấn, từng vết máu thật dài nhỏ xuống — — Nước mắt rơi đầy khuôn mặt, nàng không thể nhìn Da Luật Ngạn Thác chết được, tuyệt đối không thể — — Tần Lạc Y liều mạng cắn chặt rằng, nàng cố nén đau đớn trên người lớn tiếng kêu gào: “Hách Lạp Vương... Cho dù ngươi giết... Da Luật Ngạn Thác... Ngươi cũng sẽ không lấy được toàn bộ bản đồ kho báu của nước Bột Hải đâu... Bởi vì trên đời này, nơi cất giấu tấm bản đồ, chỉ có ta... Người duy nhất biết... nơi cất giữ mảnh bản đồ cuối cùng đó...” “Y nhi...” Da Luật Ngạn Thác giật mình nhìn

Tần Lạc Y đang nghĩ cách, trái tim hần đau đớn kêu nàng hãy dừng lại. Hách Lạp Vương nghe xong, vẻ mặt căng thẳng: “Nói, mảnh bản đồ kho báu cuối cùng được giấu ở đâu?” Cầm Cơ nghiêm nghị quát: “Hách Lạp Vương, người đừng để bị nàng ta lừa mà chấp nhận điều kiện đó, chỉ cần người giành được quyền thế, tất nhiên người sẽ có được bản đồ kho báu của nước Bột Hải!” “Câm miệng! Cả hai lão phu đều muốn!” Hách Lạp Vương nghiêm nghị quát. Da Luật Ngạn Thác khó khăn cười lạnh. “Người cười cái gì? Không được cười.” Da Luật Ngạn Thác cười ngạo mạn như vậy khiến cho trong lòng Hách Lạp Vương sợ hãi, tuy biết rõ thân thể của Da Luật Ngạn Thác đã mang trọng thương, nhưng hần vẫn không thể khinh địch. Đột nhiên Da Luật Ngạn Thác ngưng cười, tướng mạo anh tuấn điên cuồng, kêu ngạo lại có chút khát máu mang đến cảm giác rét lạnh: “Hách Lạp Vương, uổng công người cả đời thông minh, nhưng lại hồ đồ trong chốc lát. Không lẽ người không biết chính Cầm Cơ là người giết công chúa của người sao? Ha ha, người còn muốn thao túng ả ta, ả vốn là hàng cống phẩm, ả làm như vậy hoàn toàn chỉ để trả thù — —” “Đủ rồi — —” Vẻ mặt Hách Lạp Vương lạnh lùng cắt ngang lời nói của Da Luật Ngạn Thác, lúc này hần chẳng muốn nghe những chuyện không dính dáng đến mục đích của hần nữa... Thứ quan trọng nhất trong lòng hần chính là quyền thế và tài phú, còn về phần công chúa, hần không quan tâm! Nét mặt của Cầm Cơ lộ vẻ cười giễu cợt. Nhưng Tần Lạc Y không thể đợi được nữa, nàng ngỏ lời với Hách Lạp Vương: “Hách Lạp Vương, người mau thả ta xuống, ta sẽ lập tức nói cho người biết mảnh bản đồ đang ở đâu — —” Hách Lạp Vương nghe xong, trong lòng bắt đầu hưng phấn. Khi nhìn thấy nàng bị thương nặng như vậy, hần cũng hơi đau lòng, bèn nói: “Thả nàng xuống!” “Không được, nữ nhân này không thể thả!” Ngay lập tức, Cầm Cơ liền kinh hoàng nói. “Cầm Cơ, tốt nhất người nên biết rõ thân phận của mình đi, lão phu nói thả thì phải thả cho ta! Người đâu, tới thả Tần cô nương xuống!” Hách Lạp Vương giận tím mặt nói. “Vâng!” Bọn thị vệ vội vàng kéo dây thừng xuống — — “Không cần làm phiền các người ra tay!” Cầm Cơ nghiêm nghị nói, chỉ thấy ả

ta thò tay ra, nhanh chóng tóm lấy thân thể chổng chất vết thương của Tần Lạc Y, nhún người bay lên, mang theo nàng từ trên đài cao bay xuống — —

Quyển 14 - Chương 13: Nước mắt tình yêu

Vừa đặt chân xuống đất, Cầm Cơ liền mạnh mẽ bám chặt lấy bả vai của Tần Lạc Y, khiến nàng không thể động đậy, lý do rất đơn giản, ả phải bảo vệ tính mạng của bản thân!

Ánh mắt lạnh lùng của Da Luật Ngạn Thác đủ để giết chết Cầm Cơ, hắc thở hổn hển, trên khuôn mặt cương nghị tràn đầy vẻ khát máu.

"Tần cô nương, mau giao mảnh bản đồ cuối cùng cho lão phu!" Hách Lạp Vương nhìn nàng cười một cách mê đắm.

"Thả Da Luật Ngạn Thác ra!" Tần Lạc Y hung hăng nhìn Hách Lạp Vương, gương mặt vốn hồng hào đã trở nên tái nhợt thiếu sinh khí.

"Y nhi, nàng đừng nói nữa!" Da Luật Ngạn Thác dứt khoát không cho nàng làm như vậy.

Tần Lạc Y nhìn Da Luật Ngạn Thác, ánh mắt tràn ngập ánh sáng nhu hòa, nàng yêu người nam nhân này, yêu còn hơn tính mạng của mình!

Nhưng mà Hách Lạp Vương lại lên tiếng nói: "Tần cô nương, lão phu chỉ muốn có mạng của Da Luật Ngạn Thác, nhưng nếu nàng có thể nói ra tung tích của mảnh bản đồ cuối cùng, thì lão phu sẽ cho hắn được toàn thân!"

Tần Lạc Y cười lạnh lùng, nàng nhìn Cầm Cơ ở phía sau, lại hơi xem xét Hách Lạp Vương, rồi nói: "Được! Có điều, ta muốn nói mấy câu

với chàng!"

"Được!" Hách Lạp Vương chấp nhận.

"Không được!" Cầm Cơ bỗng chốc chắn trước mặt Tần Lạc Y.

"Này, mỹ nhân, tính mạng của bọn chúng đang ở trong tay chúng ta, dù chúng có tính toán gì thì cũng không thể giờ trò gian trá được!" Hách Lạp Vương mê muội nhìn Tần Lạc Y nói.

Tần Lạc Y chật vật đi tới trước mặt Da Luật Ngạn Thác — —

"Y nhi — —" Da Luật Ngạn Thác cố nén đau đớn trên người, ngay lập tức dùng tay vịn chặt Tần Lạc Y cho đến khi thân thể nàng ngã xuống, máu tươi trên chiến y của hắn hòa vào máu đỏ trên người Tần Lạc Y.

Trên mặt Da Luật Ngạn hiện lên vẻ bi thương: "Y nhi, nàng phải kiên trì, ta nhất định sẽ đưa nàng trở về — —"

Nước mắt của Tần Lạc Y rơi xuống từ hốc mắt, nàng ngã vào trong lòng Da Luật Ngạn Thác...

Chỉ thấy nàng cười đau thương: "Thác... Kiếp này thật tốt khi gặp được chàng!"

"Y nhi — —" Lo lắng trong lòng Da Luật Ngạn Thác càng lớn hơn, hắn muốn giữ chặt lấy Tần Lạc Y nhưng lại cảm thấy bất lực vô cùng.

Tần Lạc Y khó khăn gượng dậy, cười lạnh với Hách Lạp Vương: "Người muốn biết tung tích của mảnh bản đồ ở nơi nào đúng không?"

"Đúng vậy, nó ở nơi nào?"

Trong mắt Tần Lạc Y lóe lên tia kiên quyết, nói với hần: "Ờ — — trong mạng của ta!" Vừa dứt lời, nàng nhanh chóng dùng toàn bộ sức lực, mạnh mẽ rút trâm ngọc trên đầu ra, đâm thẳng vào động mạch trên cổ tay của chính mình — —

"Y nhi — —" Da Luật Ngạn Thác vừa thấy như vậy, cố gắng dùng hết sức mạnh toàn thân, chưởng lực mạnh mẽ quét tới, vừa buộc chặt Tần Lạc Y lại vừa đánh mạnh về phía Cầm Cơ — —

Trong mắt Cầm Cơ đầy hoảng sợ, ả vừa định muốn đoạt lại Tần Lạc Y từ trong tay Da Luật Ngạn Thác, nhưng cứ thế ả bị chưởng phong của Da Luật Ngạn Thác làm trọng thương, thân thể đột nhiên bị quét đi rất xa — —

Sau một khắc, thân thể Tần Lạc Y bị Da Luật Ngạn Thác ôm chặt vào lòng, sau đó, hần thu tay lại, cứ thế nhanh chóng rút trường thương còn lại trên người nhỏ xuống, lại trở tay, tấn công tất cả những binh sĩ đứng xung quanh...

"A — —" Dù sao thương thế của hần đã nghiêm trọng, hơn nữa phải vận dụng chân khí, nên thân thể cao to đột nhiên ngã xuống.

Mà Cầm Cơ ở bên kia hiển nhiên cũng bị nội thương, chỉ nghe thấy ả "phụt" một tiếng, khí huyết công tâm, phun ra một ngụm máu tươi...

"Thác..." Tần Lạc Y liều mạng bò sang chỗ Da Luật Ngạn Thác ngã xuống, bàn tay cứng lại trắng bệch bị vết máu che kín — —

Nàng chết thì cũng muốn chết cùng một chỗ với hần!

Cầm Cơ cố nén đau nhức kịch liệt trên người đứng lên, đi từng bước đến chỗ hai người cách đó không xa: "Các người muốn làm một đôi uyên ương số khổ sao, được... ta sẽ thành toàn cho các người — —"

Chỉ thấy ả cười lạnh, sau đó lau đi vết máu bên môi, cầm lấy một cây trường thương... mà bàn tay đang nắm kia lại run nhè nhẹ, bởi vì chưởng phong vừa rồi của Da Luật Ngạn Thác đã đánh nát gân mạch trên cổ tay ả

"Các người cứ đợi kiếp sau mà gặp lại!" Cầm Cơ hung tợn giờ trường thương lên — —

"Người đừng hòng làm càn — —" Cùng với tiếng rống vang lên, Cầm Cơ độc ác liền bị trúng chưởng, ngay sau đó, ả ta ngã nhào trên đất...

Ả cố gắng đứng dậy muốn xem rõ người đó... liền phát hiện, người đang tới chính là phó tướng Khiêm Ngạo!

Sau một khắc, Cầm Cơ mất đi tri giác!

Quyển 14 - Chương 14: Tình yêu vĩnh hằng

Trong vòng một khắc, ngay lúc pháo hiệu bay lên, cảnh tượng đầy tiếng chém giết diễn ra ở giữa sông.

“Người đâu tới đây — —” Khiêm Ngạo quát .

Bọn binh lính đã nhanh chóng đưa Cầm Cơ đang bất tỉnh đi.

“Vương thượng, Tần cô nương — — ”

Khiêm Ngạo lập tức tiến đến vội vàng kêu to.

Bộ bạch y Yên La (1) trắng như tuyết trên người Tần Lạc Y đã sớm bị máu tươi nhuộm đỏ, là máu của chính nàng và có cả — — máu của Da Luật Ngạn Thác nữa.

(1) Yên La là loại vải dệt hồi xưa của Trung Quốc, mặc rất thoáng mát

“Y nhi...” Da Luật Ngạn Thác chặt vật mở mắt, lết từng chút từng chút đến bên cạnh Tần Lạc Y, bàn tay đầy máu dùng toàn lực ôm Tần Lạc Y vào trong ngực.

“Thác...”

Tần Lạc Y nói đứt quãng, nàng ngẩng đầu lên, gắng gượng nở nụ cười đẹp đẽ thê lương, nàng phải cố gắng nhớ kỹ Da Luật Ngạn Thác, từng biểu cảm, dáng vẻ của hắn.

Khiêm Ngạo vừa thấy hai người như vậy, trong lòng vô cùng nóng nảy gấp gáp, hấn điên cuồng quát lên: “Tiêu Chí, Hưu Ca — — mau tới đây — —”

Da Luật Ngạn Thác cố gắng chống đỡ thân thể, trong mắt chỉ có Tần Lạc Y: “Y nhi... Thật sự xin lỗi...”

Đôi mắt của Tần Lạc ngấn lệ, giọt lệ bi thương trong mắt rơi xuống, khóe môi nhếch lên cười thỏa mãn:

“Thác... Nếu có kiếp sau... Ta nhất định sẽ không nhu nhược chùn bước nữa... vẫn sẽ yêu chàng như bây giờ...”

Tia sáng trong mắt nàng dần dần tan rã, nhưng vẫn cố nhìn vào đôi mắt của hấn.

Da Luật Ngạn Thác cố gắng duỗi tay ra, khẽ vuốt ve gương mặt của nàng, từ xưa đến nay nam nhân phương Bắc sẽ không đổ lệ, nhưng một giọt nước mắt lại trượt xuống kéo dài từ khóe mắt của hấn, lướt qua đường nét cương nghị, rơi đầy trên trán của Tần Lạc Y, hấn khó khăn cúi đầu, hôn thật sâu lên trán của nàng — —

Từ lâu đã dùng hết chân khí trong người, Da Luật Ngạn Thác biết rõ mình không thể trụ nổi nữa, hấn thâm tình lắm bầm nói: “Y nhi... Ta cần nàng... Đòi đòi kiếp kiếp... Ta yêu nàng...”

Tần Lạc Y mệt mỏi mỉm cười, bàn tay nhỏ bé siết chặt cánh tay của Da Luật Ngạn Thác, cảm động nói: “Cùng quân quen biết, không thể sinh cùng lúc, nhưng nguyện chết cùng nhau...”

Giọng nói của nàng càng dần yếu đi...

Hắn nắm chặt bàn tay nhỏ bé, khí lực càng ngày càng nhỏ...

“Khiêm tướng quân, đã bắt giữ Hách Lạp Vương!” Tiêu Chí lao điên cuồng tới, hắn vừa nhìn thấy Da Luật Ngạn Thác và Tần Lạc Y, liền vô cùng sợ hãi.

“Nhanh, chuẩn bị chiến mã, không cần ham chiến, quan trọng cứu Vương thượng và Tần cô nương trước!”

Khiêm Ngạo không quan tâm đến cái gì hết, hắn dốc sức liều mạng gào thét, gân xanh trên trán đã sớm nổi lên — —

Hắn và Da Luật Ngạn Thác cùng nhau lớn lên, trong ấn tượng của hắn, xưa nay Da Luật Ngạn Thác luôn là loại người kiêu ngạo trên sa trường, hắn chưa từng thấy Da Luật Ngạn Thác bị thương nghiêm trọng như thế, nỗi bất an cực lớn trong lòng Khiêm Ngạo tuôn trào như thác.

Sa trường tràn ngập mùi máu tươi dày đặc, đôi chiến mã tức tốc chạy đến, khói bụi xung quanh bốc lên, Hưu Ca cản địch ở phía sau, còn Khiêm Ngạo và Tiêu Chí đơn độc phụ trách đưa những người bị trọng thương đi.

Thân thể cao to của Da Luật Ngạn Thác ở phía sau vô lực dựa vào lưng Khiêm Ngạo, hơi thở của hắn dần dần yếu đi — —

“Khiêm Ngạo...”

Giọng nói vốn hữu lực trầm thấp nay lại tràn đầy mệt mỏi, yếu ớt.

“Vương thượng, người bị sao vậy?” Bàn tay lớn của Khiêm Ngạo dùng sức quất roi ngựa, lớn tiếng trả lời, trong mắt đầy lo lắng.

Lúc này, con người của Khiêm Ngạo đỏ cả lên, vừa bị đau xót vô bờ cộng với lửa giận mãnh liệt nhuộm đỏ hoe cả tròng mắt.

Da Luật Ngạn Thác vô lực mấp máy đôi môi trắng bệch: “Đáp ứng bản vương... Cứu Y nhi... Cứu nàng... Sống sót... Thay bản vương chăm sóc nàng... Thật tốt...”

Chỉ là một câu đơn giản, hắn đã phải vô cùng gian khổ để nói ra.

Yết hầu của Khiêm Ngạo nghẹn lại, trong mắt tràn ngập thống khổ, hắn gào lên: “Da Luật Ngạn Thác, người mơ tưởng ta sẽ chăm sóc nữ nhân của người sao, người nghe cho kỹ lời ta nói, nếu như người chết, cả đời này ta sẽ không tha thứ cho người, vì ta người phải kiên trì đến cùng!”

Âm thanh của hắn vang vọng toàn bộ đất trời.

“Vương thượng, người phải kiên cường đến cùng, nếu như không có người, thì nhất định Tần cô nương sẽ không sống một mình đâu!” Tiêu Chí cũng gần muốn điên rồi, trong mắt hắn Da Luật Ngạn Thác chính là tượng đài không ai vượt qua nổi, nếu như hắn không tỉnh lại, đối với Tiêu Chí mà nói, chẳng khác gì trời sụp xuống.

Da Luật Ngạn Thác yếu ớt chịu đựng xóc nảy trên lưng ngựa, hắn đưa mắt nhìn sang Tần Lạc Y đã hôn mê sau lưng Tiêu Chí, ánh mắt hắn thâm tình, đau khổ.

Thời gian dần trôi qua, hắn bắt đầu xuất hiện ảo giác, tất cả cảnh tượng lúc mới quen Tần Lạc Y đều hiện lại trước mắt hắn...

“Y nhi, nàng sẵn lòng ở bên ta cả đời không?”

“Cả đời?”

“Đúng, không chỉ cả đời này mà còn kiếp sau nữa, ta muốn Tần Lạc Ý nàng đời đời kiếp kiếp ở bên cạnh ta.”

Bên tai Da Luật Ngạn Thác dường như vẫn còn quanh quẩn những lời nói này, hắc cười mệt mỏi, nàng trong trẻo nhưng lạnh lùng, nàng cao ngạo, sự thông tuệ của nàng, nàng chuyên chú, nước mắt của nàng, lúm đồng tiền khi nàng cười, sự quật cường của nàng . . .

Không tồi, nữ nhân của hắc rất quật cường đấy, rõ ràng yêu hắc sâu nặng, nhưng đến cuối cùng mới nói ra.

Tất cả đều đủ!

Ý thức của Da Luật Ngạn Thác càng dần mơ hồ, hắc cười nhẹ nhàng, nói đứt quãng: “Bản vương thật xin lỗi mọi người... Bởi vì... Bản vương muốn... Đi trước một bước...”

Âm thanh của hắc yếu hắt đi, bàn tay vốn bất động nắm bên hông của Khiêm Ngạo — — chậm rãi rủ xuống . . .

“Da Luật Ngạn Thác, ngươi tỉnh lại cho ta! Giá! !” Trái tim Khiêm Ngạo đập nhanh như muốn nhảy ra, hắc rõ ràng cảm thấy Vương thượng ở sau lưng không bình thường, vì vậy nhanh chóng giật chiến y bên trong y phục xuống, buộc thân thể mất đi ý thức của Da Luật Ngạn Thác cùng một chỗ với cơ thể của mình.

Tiêu Chí cũng vội lau đi nước mắt ở khóe mắt, vung tay lên, chiến mã theo sát phía sau...

Quyển 14 - Chương 15: Nguy hiểm đến tính mạng

Tin tức Da Luật Ngạn Thác và Tần Lạc Y trọng thương rất nhanh đã truyền đến hoàng cung, lập tức khiến cho trên dưới triều đình bất an, sợ hãi.

Ngay cả Hoàng Thượng Da Luật A Bảo Cơ xưa nay luôn cứng cỏi, kiên cường nhưng vừa nghe xong, thoát cái thân thể đột nhiên ngã xuống ghế rồng.

"Bây giờ Thác nhi như thế nào?" Da Luật A Bảo Cơ cố nén dao động dữ dội ở trong lòng hỏi tiểu công công.

"Khởi bẩm Hoàng thượng, Khiêm Ngạo tướng quân đã đưa Đông Lâm Vương về quý phủ, theo lệnh của Hoàng thượng, tất cả ngự y đều đã đến phủ Đông Lâm Vương, trước mắt vẫn còn đang chữa trị!"

"Truyền chỉ xuống, trẫm muốn đến phủ Đông Lâm Vương!" Da Luật A Bảo Cơ thật sự ngồi không yên, từ lo lắng trên mặt của ông có thể thấy được trong lòng ông rất quan tâm Da Luật Ngạn Thác.

Hắn chính là hoàng chất mà ông yêu thích và đặc ý nhất, cũng là huyết mạch hoàng tộc kiêu ngạo, tôn quý nhất, hơn phân nửa giang sơn nước Khiết Đan đều nhờ sự trợ giúp của hắn gây dựng nên, cho dù dùng hết tất cả biện pháp thì ông cũng sẽ không để Thác nhi có chuyện được.

Thực ra không chỉ trong hoàng cung, chỉ trong thời gian ngắn, toàn bộ nước Khiết Đan đã oanh động, rất nhiều dân chúng vì khâm phục

và ngưỡng mộ chiến tích của Đông Lâm Vương, cùng đồng loạt cầu phúc cho Da Luật Ngạn Thác, thậm chí có người quỳ trên đất, khẩn cầu Thượng Đế phù hộ cho Da Luật Ngạn Thác và Tần Lạc Y vượt qua cửa ải khó khăn.

Mà bây giờ tình hình trong phủ Đông Lâm Vương vô cùng khẩn cấp, bách quan ở trên triều đứng đầy trong sân, bọn họ đặc biệt đến đây để dò xét xem thương thế của Đông Lâm Vương.

Trên mặt của mọi người tỏ vẻ nôn nóng và lo lắng.

Các ngự y đang khẩn trương chẩn đoán, chữa thương cho Da Luật Ngạn Thác và Tần Lạc Y, bọn họ không thể có chút sai lầm nào, bởi vì Hoàng thượng đang rất giận dữ, thánh chỉ vừa tuyên bố, nếu như hấn có vấn đề gì thì tất cả ngự y sẽ bị xử trảm.

Tần Lạc Y chỉ bị ngoại thương, nàng hôn mê bởi vì mất máu quá nhiều, may mà được trị liệu kịp thời, miệng vết thương đã được xử lý tốt.

Nhưng mà ——

Hiển nhiên thương thế của Da Luật Ngạn Thác vô cùng nan giải đối với các ngự y rồi!

Thái Nam ở bên cạnh liên tục giúp đỡ ngự y, còn Sơ Tuyết thì khóc lóc ngã vào trong ngực của Khiêm Ngạo.

Tiêu Chí và Hưu Ca vô cùng u ám, khuôn mặt hiện vẻ lo lắng, oán giận.

"Hoàng thượng giá lâm ——" Tiểu công công cao giọng hô.

Mọi người nghe xong, vội vàng quỳ xuống — —

"Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!"

"Các khanh bình thân, mau dẫn trẫm đi gặp Thác nhi!"

Da Luật A Bảo Cơ vung tay lên, chẳng quan tâm đến lễ tiết hoàng gia, trên mặt chỉ có sự lo lắng của trường bối đối với văn bối.

"Hoàng thượng, vi thần sẽ dẫn đường cho người, bên này — —" Một vị đại thần trong đó nói.

Da Luật A Bảo Cơ không nói hai lời, lập tức đi đến tầm cư của Da Luật Ngạn Thác.

Ánh nắng mặt trời lúc sáng lúc tối chiếu rọi phiên muộn, lo lắng trên mặt Da Luật A Bảo Cơ.

"Ngự y, thương thế của Thác nhi và Tần cô nương như thế nào?"

Vừa bước vào nội thất, giọng nói lo âu của ông đã vang lên.

Thân thể những ngự y bỗng chốc cùng nhau run rẩy, trông thấy người vừa mới tới, vội vàng quỳ xuống mặt đất: "Khấu kiến Hoàng Thượng — — "

"Bình thân bình thân — —"

Hoàng thượng không kiên nhẫn cắt ngang nghi thức hành lễ của bọn hần, ánh mắt sớm đã khóa chặt lên nam tử không có động tĩnh đang nằm ở trên giường kia.

"Tạ Hoàng thượng — —" Ngự y cùng đứng lên, mọi người thận trọng

đứng sang hai bên.

"Sao không trả lời trẫm? Thương thế của hai người họ như thế nào rồi?" Da Luật A Bảo Cơ đi tới trước giường của Da Luật Ngạn Thác, thấy khuôn mặt hắn không có chút huyết sắc nào, liền giận dữ hét.

"Bẩm Hoàng Thượng, thương thế của Tần cô nương đã ổn định lại rồi, đợi khí huyết yên ổn, thì có thể tỉnh lại, nhưng mà Đông Lâm Vương, người ——" Âm thanh của ngự y không nén khỏi run rẩy.

"Thác nhi như thế nào? Cứ nói đi đừng ngại!" Da Luật A Bảo Cơ lạnh lùng nói.

"Thưa Hoàng thượng, Đông Lâm Vương ngoại thương nghiêm trọng không nói, điểm trí mạng chính là do chân khí tan rã, vi thần đã hết sức chữa trị, nhưng Đông Lâm Vương có thể sẽ —— nguy hiểm đến tính mạng!"

"Cái gì?"

Khuôn mặt của Da Luật A Bảo Cơ vặn vẹo, ông nhìn thoáng qua Da Luật Ngạn Thác, lại xem xét những sắc mặt căng thẳng của các ngự y: "Các ngươi phải cứu sống Thác nhi cho trẫm, vì hắn là huyết mạch duy nhất của Cách Lặc Vương!"

"Hoàng thượng, vi thần thề sống chết lĩnh mệnh!" Các ngự y kinh hãi, tất cả quỳ xuống mặt đất.

Da Luật A Bảo Cơ đau lòng nhìn người đang nằm trên giường, lúc này ông không còn là Hoàng thượng cao cao tại thượng nữa, mà là lão già tràn đầy tang thương.

"Thác nhi, con nhất định không được xảy ra chuyện gì, nếu không

trầm không còn mặt mũi gặp phụ thân con nữa!"

Phụ thân của Da Luật Ngạn Thác là Da Luật Đạt Oát Nhĩ, hơn nữa cũng là huynh đệ ruột thịt và cùng chung chí hướng với Da Luật A Bảo Cơ, lúc đầu Da Luật A Bảo Cơ thống nhất Khiết Đan, Da Luật Đạt Oát Nhĩ và ông cùng ngồi lưng ngựa giành chính quyền, nhưng rồi Da Luật Đạt Oát Nhĩ lại chết trận tại sa trường, sau khi chết được Da Luật A Bảo Cơ truy phong làm Cách Lặc Vương!

Sau đó, từ nhỏ Da Luật Ngạn Thác đã nhanh chóng kế thừa sự anh dũng của phụ thân Da Luật Đạt Oát Nhĩ, dũng mãnh thiện chiến, chinh chiến sa trường nhiều năm, bình định chiến loạn, không gì không đánh được, bách chiến bách thắng, chí khí cuồng vọng cao ngạo, trò giỏi hơn thầy, hơn cả phụ thân của nó!

Khó khăn lắm mới có nhân tài độc nhất vô nhị, sao Da Luật A Bảo Cơ có thể để hấn cứ vậy mà biến mất khỏi cõi đời này được?

"Ngự y, trong hoàng cung có dược liệu trân quý đủ dùng, nhưng nhất định phải giữ được mạng của Thác nhi cho trầm, nếu không, tất cả đều phải chôn cùng!"

Tâm tư của ngự y đều chìm xuống đáy giếng rồi.

Quyển 14 - Chương 16: Tần Lạc Y tỉnh lại

Mấy ngày nay, Đông Lâm Vương phủ bị bầu không khí âm u bao phủ, các ngự y không ngừng nghỉ thay phiên nhau chữa thương cho Da Luật Ngạn Thác, tất cả dược liệu trân quý có thể sử dụng đều đem ra dùng hết, nhất định phải giữ được tính mạng của Da Luật Ngạn Thác.

Sau khi Tần Lạc Y được các ngự y cứu chữa xong, khí huyết bắt đầu từ từ ổn định lại — —

Mấy ngày nay, Sơ Tuyết và Thái Nam không ngủ nghỉ canh giữ bên giường của nàng.

“Tiểu thư, người mau tỉnh dậy đi.” Sơ Tuyết ghen ngào nói.

Còn Thái Nam cũng ở một bên liều mạng lau nước mắt, mấy ngày nay, nàng khóc đến nổi mắt đỏ hoe lên.

Nhưng vào lúc này — —

“A . . .” Âm thanh yếu ớt từ trên giường nhẹ nhàng truyền đến, nhẹ giống như lá rụng bông bênh trên mặt nước.

Chỉ thấy hàng lông mi dài của Tần Lạc Y hơi động đậy, mi tâm cũng hơi hơi nhăn lại, mí mắt khẽ run rẩy.

“Chủ tử, chủ tử — — nàng tỉnh rồi! !” Đôi mắt của Thái Nam sáng ngời, khuôn mặt nhỏ nhắn đang lo lắng lập tức lấp đầy ánh sáng rực

rõ.

“Tiểu thư, tiểu thư!” Sơ Tuyết cũng thấy, nàng vội vàng kêu. lên

“Các người còn thất thần làm cái gì, mau gọi ngự y tới, nhanh!” Thái Nam nói với đám tỳ nữ đứng chờ lệnh.

Ánh sáng nhu hòa nhàn nhạt chiếu rọi, khiến khuôn mặt tái nhợt của Tần Lạc Y tăng thêm vài phần sinh khí.

Giống như đã ngủ hơn mấy thế kỉ, khi Tần Lạc Y vừa mới tỉnh lại, hoảng hốt và tiều tụy trong mắt vẫn chưa tan đi.

“Tiểu thư, rốt cục người cũng tỉnh, cảm ơn trời đất!” Sơ Tuyết đột nhiên khóc lên, nàng rất sợ hãi tiểu thư vẫn sẽ ngủ như vậy mãi mãi không tỉnh lại.

Một gã ngự y vội vã chạy đến, sau khi thấy Tần Lạc Y hấn hơi trợn mắt, vẻ mặt kinh hãi, hấn im lặng tiến lên bắt mạch cho Tần Lạc Y.

“Ngự y, chủ tử nhà ta như thế nào?” Thái Nam lo lắng hỏi.

Ngự y giơ tay lên, nhẹ nhàng bành đôi mắt ra để quan sát con người của nàng, rồi nói với Thái Nam: “Yên tâm, khí huyết của Tần cô nương đã yên ổn, thương thế cũng đã có chuyển biến tốt, do thân thể của nàng mất máu quá nhiều nên mới tương đối suy yếu, vì vậy bây giờ ta sẽ kê chút dược liệu để giúp nàng hồi phục tốt hơn!”

“Cảm ơn ngự y, cảm ơn!” Sơ Tuyết và Thái Nam vui đến phát khóc.

Ngự y nhìn Tần Lạc Y dần dần lấy lại ý thức, trong lòng khẽ thở dài, nhưng mà vừa nghĩ tới tình trạng của Đông Lâm Vương — —

Hắn thở dài nặng nề nói: “Lát nữa, các người nhớ dựa theo tờ kê đơn của ta để bốc thuốc, lão phu còn phải chữa trị cho Đông Lâm Vương!”

Sơ Tuyết và Thái Nam vội vàng gật đầu, nghĩ đến tình hình của Đông Lâm Vương, trong lòng các nàng cũng rất buồn bã.

Ngự y vừa muốn đứng dậy rời đi thì nghe thấy âm thanh suy yếu truyền đến...

“Ngự y...”

Tất cả mọi người hoảng sợ, ngự y nhìn theo hướng âm thanh phát ra, vừa vặn thấy Tàn Lạc Y mới tỉnh lại gọi.

“Tàn cô nương, có chuyện gì mời nói!” Ngự y ngay lập tức tiến lên phía trước nói.

Tàn Lạc Y cố gắng muốn đứng dậy, Sơ Tuyết vừa thấy tình huống như vậy, ngay tức khắc nâng nàng dậy dựa vào người của mình.

“Tiểu thư, người vừa mới tỉnh, nên nghỉ ngơi mới tốt!” Thái Nam ở bên cạnh lo lắng nói.

Tàn Lạc Y suy yếu nhìn ngự y, nhẹ giọng hỏi: “Vương thượng hân... Hân thế nào rồi...”

Nàng vừa mới tỉnh lại, cảnh tượng trên sa trường từ từ tràn ngập trong đầu, nàng nhớ lúc ấy Da Luật Ngạn Thác trọng thương, nàng thấy hân đổ máu, nhìn hân dần dần mất đi sức sống.

“Hân — — hân làm sao vậy? Chẳng lẽ hân đã — —” Tàn Lạc Y lo lắng hỏi, do trong lòng nôn nóng sốt ruột, nàng bỗng nhiên ho khan — —

“A ——” Bởi vì ho khan dồn sức tác động đến miệng vết thương, Tần Lạc Y cảm thấy đau đớn vô cùng.

“Tiểu thư, người làm sao vậy?” Sơ Tuyết sợ tới mức biến sắc.

Sau khi ngự y thấy vậy, nhanh chóng nói: “Tần cô nương, Vương thượng vẫn chưa mất mạng, chúng thần còn đang chữa trị, nhưng tình huống thật không thể lạc quan! Vương thượng bị thương quá mức nghiêm trọng, thậm chí miệng vết thương đã lan tràn đến lá lách.”

Tần Lạc Y đã nghe không được ngự y nói cái gì rồi, lúc này ý niệm duy nhất của nàng chính là muốn nhìn thấy Da Luật Ngạn Thác.

“Dẫn ta đi gặp hắn... Nhanh, bây giờ ta muốn... Thấy hắn!” Nàng không để ý đau đớn từ vết thương truyền đến, giầy dựa đi xuống đất.

“Chủ tử, bây giờ người còn rất yếu, không nên đâu!” Thái Nam tiến lên ngăn cản nói.

Mà ngự y cũng luống cuống tay chân: “Tần cô nương, ngàn lần không được, người vừa mới tỉnh lại, không nên tác động đến miệng vết thương!”

Tần Lạc Y nhướn mày, tuy vẻ mặt tiều tụy, nhưng trong mắt lại lóe lên tia kiên định không thể bỏ qua: “Ta muốn đi gặp hắn... Ta phải cứu hắn...”

“Chủ tử ——” Thái Nam định ngăn cản.

“Tần cô nương —— ”

Ngự y khó xử đến cực điểm, thật ra hẳn cũng biết y thuật của Tần Lạc Y hơn xa ngự y trong nội cung, nhưng hiện tại nàng yếu ớt như vậy, có thể cứu giúp Da Luật Ngạn Thác sao?

Sơ Tuyết cố gắng giữ chặt thân thể Tần Lạc Y, sau đó, ánh mắt hồng hồng nói với Thái Nam và ngự y: “Nên để cho tiểu thư đi thôi, nếu không tiểu thư nhất định không an tâm đâu!”

Nói xong, nàng nhìn Tần Lạc Y, nhẹ giọng nói: “Tiểu thư, người đừng gấp gáp, có Sơ Tuyết, dù người đi đâu, Sơ Tuyết đều đưa người đi!”

Tần Lạc Y nghẹn ngào, dùng sức gật đầu, sau đó nói: “Dẫn ta đi gặp Vương thượng!”

Quyển 14 - Chương 17: Nguyên khí chưa tan

Thân thể mềm yếu của Tần Lạc Y làm trong lòng mọi người đau xót, gió mát chậm chậm thổi, ánh nắng chiếu trên khuôn mặt nồng đậm lo lắng của nàng.

Hoa đào tung bay đầy trời, trong đó mơ hồ phảng phất luồng khí bất an, ảm nhảm.

Ngay khi Tần Lạc Y vừa mới bước vào tẩm cư của Da Luật Ngạn Thác, chỉ nghe thấy âm thanh khóc nức nở truyền đến từ trong phòng — —

"Vương thượng — — "

Trái tim của Tần Lạc Y khẽ nháy lên: "Sơ Tuyết, mau đỡ ta đi vào!"

Những âm thanh ảm đạm này khiến trong lòng Tần Lạc Y sinh ra dự cảm bất thường, chẳng lẽ — —

Hiển nhiên Sơ Tuyết cũng nhận ra tính nghiêm trọng của sự việc, lúc nàng vịn Tần Lạc Y bước vào tẩm cư, chỉ thấy bách quan đồng loạt quỳ trên mặt đất, vẻ mặt đều cực kỳ bi thương, còn nét mặt các ngự y thì đau thương bi ai bất đắc dĩ lắc đầu.

"Thác..." Tần Lạc Y nhìn thấy Da Luật Ngạn Thác nằm ở trên giường không một tiếng động, thân thể thiếu chút nữa ngã xuống, may mắn Sơ Tuyết nhanh nhẹn đỡ lấy thân thể của nàng.

Ánh mắt của mọi người trong tầm cư đều nhìn về phía nàng, lúc bọn hắc thấy người tới là Tần Lạc Y, trong mắt ngoài vẻ kinh hãi còn toát ra sự thương cảm cho cảnh ngộ của nàng.

"Ai có thể nói cho ta biết đến cùng xảy ra chuyện gì rồi? Thác... hắc làm sao vậy?" Tần Lạc Y tưởng chừng như đã dùng tận toàn bộ sức lực nói ra những lời này.

Tất cả mọi người vội vàng lắc đầu, thân thể Khiêm Ngạo run lên, chỉ thấy hắc chậm rãi đi tới nói với Tần Lạc Y:

"Tần cô nương, bởi vì tình hình của Vương thượng quá mức trầm trọng, mà chân khí cũng đã tan rã, mấy ngày nay các ngự y cố gắng hết sức, nhưng Vương thượng người... người..."

Giọng nói của Khiêm Ngạo khô khốc vô lực, trong mắt hiện lên vẻ cực kỳ thống khổ.

Tần Lạc Y thở gấp, môi khế run run, đôi mắt đẹp mở trừng trừng.

Mà ngự y đi theo sau lưng Tần Lạc Y cũng quá sợ hãi, hắc nhanh chóng đi đến hỏi mấy vị ngự y khác: "Chẳng lẽ Vương thượng đã ——"

Chúng ngự y bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Đúng vậy, chúng ta đã dùng hết cách, nhưng vẫn vô lực không thể xoay chuyển được trời đất, Vương thượng vừa mới buông tay nhân gian rồi..."

"Không ——" Tiếng nấc thê lương bật ra từ trong miệng Tần Lạc Y, chỉ thấy nàng không để ý thân thể đang suy yếu, thất tha thất thểu nhào tới trước giường của Da Luật Ngạn Thác.

"Thác... Chàng tỉnh dậy đi, tỉnh lại đi mà..." Vẻ mặt của nàng tràn

ngập khổ sở đau thương, dùng hết sức lắc lắc thân thể của hần, nhưng Da Luật Ngạn Thác vẫn không động đậy tí nào, hoặc có thể sẽ vĩnh viễn bất động như vậy.

"Tần cô nương, xin nén bi thương, Vương thượng ra đi sớm, chúng ta không thể không bi ai!" Một ngự y nghẹn ngào nói, giơ lên tay lau lau khóe mắt nước mắt.

"Không, ta không tin, ta sẽ không để cho hần chết, ta phải cứu hần!" Giọng nói của Tần Lạc Y càng ngày càng kích động, nàng luống cuống cầm tay của Da Luật Ngạn Thác lên, ngón tay run rẩy đặt trên mạch đập hần.

Nhưng mà đau thương trong lòng làm cho nàng không cách nào tập trung tinh thần, hơn nữa thân thể đang suy yếu, trên trán Tần Lạc Y đổ mồ hôi như chập choạng.

"Tiểu thư ——" Nước mắt của Sơ Tuyết không ngừng chảy xuống, nàng đau lòng nhanh đỡ lấy thân thể của Tần Lạc Y, để nàng dựa vào người mình.

"Chủ tử, người đừng dọa Thái Nam mà!" Thái Nam vừa thấy vẻ mặt Tần Lạc Y sắp sụp đổ, vừa khóc lớn vừa quỳ xuống, nếu chủ tử xảy ra chuyện gì không may, chắc nàng cũng không thêm sống nữa.

Chúng các ngự y cũng vô cùng kích động, bọn họ biết rõ Tần Lạc Y căn bản không chấp nhận được sự thật này.

"Tần cô nương, mạch đập của Vương thượng đã ngừng, người, người đã đi ——"

"Không —— không ——" Tần Lạc Y liều mạng lắc đầu, nàng dùng sức giữ lấy mạch đập của hần, mong muốn tìm được một tia hy

vọng, nhưng nàng lại không cảm thấy được gì cả.

"Tại sao có thể như vậy? Không đúng, không đúng, Thác, chàng không thể chết được, cho dù dùng hết mọi cách, ta cũng nhất định cứu sống chàng!" Tần Lạc Y cố nén bối rối trong tim, ép buộc chính mình phải tỉnh táo lại — —

Trên mặt mỗi người trong tửu tửu đều hiện vẻ khó xử và đau xót, bọn họ đều cho rằng Tần Lạc Y chẳng qua đang tìm kiếm sự an ủi mà thôi, nàng không tin Vương thượng đã chết, trừ phi tự mình khẳng định hắn đã chết.

Ngay khi Khiêm Ngạo muốn đi đến an ủi Tần Lạc Y, chỉ thấy con ngươi đầy vết nước mắt của Tần Lạc Y đột nhiên sáng ngời — —

"Đừng bước đến đây — —" Sơ Tuyết lập tức nhẹ giọng ngăn cản nói, ánh mắt nàng căng thẳng nhìn Tần Lạc Y.

Từ nhỏ Sơ Tuyết lớn lên cùng với Tần Lạc Y, vì vậy mỗi hành động, vẻ mặt của Tần Lạc Y nàng đều hiểu rõ, nên khi nàng thấy ánh mắt sáng ngời của Tần Lạc Y, liền có cảm giác mọi chuyện có thể xoay chuyển.

Các ngự y nghe xong rồi rít giật mình, bên trong tửu tửu cực kỳ yên tĩnh.

Tần Lạc Y thở hỗn hển, một lát sau, chỉ thấy nàng nhắm mắt lại, tập trung tinh thần để cảm nhận mạch đập của Da Luật Ngạn Thác...

"Thác... Hắn, hắn còn có mạch đập, còn có — —" chỉ nghe giọng nói của nàng tràn ngập kinh hỉ, môi không ngừng run rẩy nói lớn.

Tất cả mọi người đều hít một hơi lãnh khí, các ngự y càng kinh hãi

hơn, thậm chí một ngự y nhanh nhẹn bước đến đặt lên cổ tay Da Luật Ngạn Thác, lần nữa tiến hành bắt mạch.

Một lát sau, hắn dùng ánh mắt khác thường nhìn Tần Lạc Y, vẻ mặt phức tạp và khó xử.

"Vương thượng như thế nào rồi?" Những người khác vội vàng hỏi.

Ngự y đang bắt mạch kia lắc đầu nói: "Lão phu cũng không xem được bệnh nhưng mạch lại giống như..."

Tất cả mọi người kinh ngạc vô cùng, mấy vị ngự y khác cũng vội vàng bắt mạch lần nữa, kết quả đều như nhau.

Lúc này, chỉ thấy Tần Lạc Y chậm rãi mở to mắt, nói: "Thái Nam, giúp ta chuẩn bị mọi thứ, ta phải cứu hắn!"

"Tần cô nương, nhưng chúng ta cũng không chẩn được mạch đập, dường như..." Ngự y cho rằng Tần Lạc Y bởi vì không chịu tiếp nhận sự thật mà xuất hiện ảo giác.

"Thác vẫn còn lại tia mạch đập yếu ớt, chỉ cần nguyên khí của hắn không tán, ta có biện pháp làm hắn khởi tử hồi sinh!" Ánh mắt Tần Lạc Y không hề tiêu tụy, sắc bén tuyên bố.

Tất cả mọi người bị sự tự tin lần này của Tần Lạc Y dọa đến ngây người.

Quyển 14 - Chương 18: Hồi sinh

Trong phòng yên tĩnh, các ngự y tràn đầy nghi hoặc, bọn họ đều đã chẩn đoán hết rồi, Vương thượng đã không còn nhịp đập. Nhưng vị Tần cô nương này lại nói chẩn được mạch đập. Hơn nữa nhìn bộ dạng kiên định của nàng không giống như đang nói đùa.

Chẳng lẽ vị Tần cô nương này biết thuật hồi sinh?

Tất cả mọi người đều yên lặng, nhìn nhau khó hiểu.

“Chủ tử, đã chuẩn bị xong rồi.” Thái Nam cầm một bộ ngân châm qua, chậm rãi bắt đầu.

Những cây ngân châm tinh xảo lóe sáng nhưng cũng tỏa ra khí lạnh.

Lúc này các ngự y mới biết Tần Lạc Y sử dụng phương pháp châm cứu, nhưng bọn họ cũng đã thử qua rồi, vẫn không được.

Tần Lạc Y nâng tay lau mồ hôi trên trán, cố gắng đứng vững, bàn tay nhỏ bé khẽ xốc chần bông trên người Da Luật Ngạn Thác lên, nhẹ giọng hỏi:

“Xin hỏi các vị ngự y, các vị đã dùng những loại thảo dược nào?”

“Bẩm cô nương, chúng ta dùng long cốt, hoắc hương, mộc thông để tiến hành trị liệu bôi ngoài da.”

Tần Lạc Y nhìn thần sắc trên mặt của Gia Luật Ngạn Thác, chỉ thấy

trên khuôn mặt kiên nghị không còn một tia huyết sắc, môi mỏng khẽ mím, đôi mắt thâm thúy cũng đang đóng lại.

Sau đó bàn tay nàng lần lượt lướt qua mọi vết thương lớn nhỏ trên người hắn, tất cả đều làm lòng nàng đau như cắt, thân thể cũng khẽ run rẩy.

“Tiểu thư, có Sơ Tuyết ở sau lưng người rồi.”

Tần Lạc Y nở một nụ cười vô lực: “Cám ơn em, Sơ Tuyết”.

Sau đó, nàng lau tất cả thuốc bôi bên ngoài của Da Luật Ngạn Thác

“Tần cô nương, sao lại...” Các ngự y đều không rõ Tần Lạc Y muốn làm gì.

Tần Lạc Y cũng không có thời gian giải đáp thắc mắc của bọn họ, không thấy nàng đáp lời, liền quay sang hỏi Thái Nam:

“Thái Nam, lập tức chuẩn bị cho ta sơn chi 9 khắc, phòng phong 9 khắc, sinh địa 15 khắc, xuyên quân 9 khắc, long cốt 8 khắc, hoắc hương 7 khắc, mộc thông 9 khắc, nghiền bạch cập thành bột, mặt khác sai người hái lá trúc điệp ở Cúc Tình Hiên, sau đó sắc mang lên, nhanh!”

(1) 1 khắc = 25 kg

Thái Nam lập tức đáp: “Vâng, chủ tử”.

Nàng vội vã đi chuẩn bị.

Các ngự y đứng đó mắt to trừng mắt nhỏ, không biết Tần cô nương này định làm gì?

Tần Lạc Y cũng không để ý đến ánh mắt ngạc nhiên của các vị ngự y, nàng biết rõ bọn họ chỉ quen với những phương thuốc đã ghi lại trong sách, mà trong dân gian càng có nhiều phương thuốc mà bọn họ không biết đến.

Mà nàng đã chữa bệnh cho nhiều người trong dân gian nên tự nhiên tích lũy càng nhiều kinh nghiệm y thuật.

Nàng cẩn thận xem lại mạch cho Da Luật Ngạn Thác, sau đó đưa mắt nhìn khuôn mặt đầy lo lắng của Khiêm Ngạo, nhẹ nói: “Khiêm tướng quân!”.

Khiêm Ngạo lập tức tiến lên: “Tần cô nương có việc gì cần phân phó tại hạ.”

Tần Lạc Y nhẹ gật đầu, nói: “Vết thương của Vương thượng không phải ở bên ngoài mà do chân khí bị tan rã, nguyên khí bị hao tổn, vì vậy thỉnh cầu Khiêm Ngạo tướng quân giúp Vương thượng bổ sung chân khí, làm hạ tâm hỏa và ấm tỳ thổ!”

Nếu như nàng nhớ không lầm, Khiêm Ngạo cũng là người có võ công.

Khiêm Ngạo nhẹ gật đầu, lập tức sai bước đi đến trước giường của Da Luật Ngạn Thác, nhẹ nhàng nâng hân dậy rồi khởi động chân khí trong cơ thể của mình.

“Tần cô nương, tiếp theo phải làm gì?” Khiêm Ngạo lo lắng hỏi.

Tần Lạc Y suy yếu nói: “Hãy đả thông mạch nhâm đốc để cho chân khí lắng xuống đan điền!”

Khiêm Ngạo nhẹ gật đầu rồi làm theo.

Sơ Tuyết dùng khăn tay nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán Tần Lạc Y.

Thời gian từng phút trôi qua, Khiêm Ngạo đã sử dụng toàn bộ chân khí trong cơ thể để mở mạch nhâm đốc của Da Luật Ngạn Thác ra.

Mục đích là làm cho một tia chân khí trong cơ thể Da Luật Ngạn Thác có thể theo mạch nhâm đốc mà xuống đan điền, như vậy vùng bụng mới có chân khí ấm áp giúp tuần hoàn được lưu thông tốt hơn.

Tần Lạc Y khẩn trương quan sát sắc mặt của Da Luật Ngạn Thác, sau đó cầm nhẹ tay hắn lên, đầu ngón tay lại lần nữa đặt lên phía trên mạch đập.

Nàng hít sâu một hơi, sau đó nhắm mắt lại, tập trung tất cả tinh thần...

Một lúc sau, cảm giác khẩn trương trên gương mặt nàng đã vơi bớt, sau đó, Tần Lạc Y nghiêm giọng nói: “Khiêm tướng quân, lát nữa ta sẽ châm ba huyệt trên người Vương thượng đó là thước kiêu, vĩ lư, ngọc chẩm, tướng quân hãy đem chân khí trong người chàng qua huyệt thước kiêu, đi qua vĩ lư, thuận theo đốc mạch phía trên, đi qua ngọc chẩm, cả cơ thể sẽ được khai thông!”

Hai mắt Khiêm Ngạo sáng lên, lập tức gật đầu.

Hắn biết rõ Tần cô nương làm vậy là để kinh mạch vùng bị thương được khơi thông.

Tay Tần Lạc Y run nhẹ nhẹ, nàng chưa từng khẩn trương như vậy, ngay lập tức đôi tay hơi lạnh của nàng cầm thật chặt tay Sơ Tuyết, làm như vậy để giảm bớt căng thẳng trong lòng.

Sau khi dần bình tĩnh lại, nàng mỉm cười, sau đó hít một hơi thật sâu, chậm rãi cầm một cây ngân châm tỏa sáng...

Ngân châm trên tay Tần Lạc Y tản ra khí lạnh, nàng đặt ngón tay ở huyết thước kiêu, đâm ngân châm xuống, để lại nửa châm bên ngoài sau đó tiếp tục cầm một châm nữa đâm vào huyết vĩ lư, cũng để lại nửa châm bên ngoài, châm cuối cùng...

Tay cầm châm của Tần Lạc Y hơi chần chờ, giữa hai hàng lông mày của nàng lộ ra chút sầu lo.

"Tiểu thư...." Sơ Tuyết khẽ gọi.

Tần Lạc Y hít một hơi thật sâu, chậm rãi đâm ngân châm vào huyết ngọc chẩm của Da Luật Ngạn Thác, đây là một châm quyết định, nếu sau châm này mà Da Luật Ngạn Thác có phản ứng vậy thì hẳn sẽ không sao, còn nếu như không có phản ứng, hẳn thực sự sẽ...

Nàng không tin nên nàng đang đánh cược với ông trời!

Ngân châm đâm vào huyết ngọc chẩm làm cho tất cả ngự y đều kinh ngạc, Tần Lạc Y đã đâm châm này vào sâu hoàn toàn, chỉ để lại đuôi châm bên ngoài.

Các ngự y cùng nhau hít một hơi khí lạnh, người hiểu sơ về y thuật đều biết huyết ngọc chẩm là huyết đạo quan trọng cũng là huyết trí mạng, có thể thi châm để trị bệnh nhưng nếu thi châm quá sâu cũng có thể gây mất mạng.

Tuy bọn họ biết tình hình của Vương thượng đã không thể xoay chuyển, nhưng cũng không hi vọng Tần cô nương lấy thân thể Vương thượng để làm thí nghiệm.

Sau khi Tần Lạc Y châm một châm cuối cùng, Khiêm Ngạo vận mạnh khí, hấn cảm giác vận khí lúc này không khó khăn như lúc đầu, chẳng lẽ Vương thượng đúng là còn cứu được sao?

"Khiêm tướng quân, được rồi, cảm ơn huynh!" Tần Lạc Y nhẹ nhàng nói.

Bởi vì có câu "Lấy đá mài dao ta", lấy y thuật cùng võ công kết hợp vẫn là đặc điểm y học của người Hán, mà Tần Lạc Y lại không có võ công vì vậy phải nhờ võ công của Khiêm Ngạo để mở hai mạch nhâm đốc của Da Luật Ngạn Thác.

Khiêm Ngạo khẩn trương hỏi: "Vương thượng sao rồi?"

Các ngự y cũng ngừng hô hấp không hề chớp mắt nhìn Tần Lạc Y, chờ câu hỏi của nàng.

Tần Lạc Y vô lực giơ tay mở mí mắt của Da Luật Ngạn Thác ra, sau đó lại cẩn thận xem mạch cho hấn, nàng nói với Thái Nam: "Còn một bước cuối cùng, Thái Nam, được được chưa?"

"Xong rồi ạ!" Thái Nam lập tức đem dược tới, phía sau còn có một tì nữ trong tay bưng nước nấu lá trúc diệp, mà lá này thì đúng là hái trong Cúc Tình Hiên theo đúng sự phân phó của Tần Lạc Y.

"Tần cô nương, để nô tì đến cho Vương thượng uống!" Tì nữ cung kính nói.

Tần Lạc Y hơi cười yếu ớt, nói: "Không sao, để ta tự mình cho chàng uống."

Nói xong nàng cẩn thận nhận lấy chén thuốc rồi quay sang Khiêm

Ngạo nói: "Khiêm tướng quân, còn phải phiền huynh chút nữa."

Khiêm Ngạo không nói hai lời, để tay hai bên quai hàm của Da Luật Ngạn Thác, dùng chút lực rồi đẩy hai hàm răng của hắn ra.

Thuốc màu đen chậm rãi chảy vào miệng Da Luật Ngạn Thác, cũng có chút chảy ra ngoài nhưng không nhiều.

Bên trong phòng mọi người đều khiếp sợ, nếu như Vương thượng đã chết thật thì phải không nuốt được thuốc mới đúng.

Mà giữa lông mày Tần Lạc Y cũng có một chút kích động, môi nàng hơi run nói: "Khiêm tướng quân, chúng ta tiếp tục"

"Được rồi!" Khiêm Ngạo nhẹ gật đầu, giờ phút này trong lòng hắn rất kích động.

Sau khi hai người cố gắng, chén thuốc đã được Da Luật Ngạn Thác chậm rãi uống hết.

"Uống hết rồi, Vương thượng đã uống hết rồi sao? Thật sự là thần kì" Các ngự y kích động nói.

"Tần cô nương, vì sao Vương thượng vẫn chưa tỉnh lại?" Khiêm Ngạo nhìn Da Luật Ngạn Thác vẫn nhắm chặt hai mắt, vội hỏi.

Tần Lạc Y không nói gì, chỉ đặt tay lên phía trên mạch, thời gian dần trôi qua, nàng đã cảm thấy mạch đập của Da Luật Ngạn Thác khôi phục lại, tuy không đều nhưng cũng làm nàng hi vọng cùng tin tưởng.

"Thái Nam, nước lá trúc điệp, nhanh lên!" Tần Lạc Y lại phân phó.

"Chủ tử, nước lá trúc điệp đây!" Thái Nam lập tức đem bát thuốc vừa

mới sắc đưa lên.

Tần Lạc Y lại cầm thìa từng miếng từng miếng đút cho Da Luật Ngạn Thác.

Đến ngậm cuối cùng...

"Khụ...Khụ..."

Đột nhiên thấy Da Luật Ngạn Thác truyền đến tiếng ho khan yếu ớt.

"Trời ơi, Vương thượng được cứu sống rồi!" Trên mặt các ngự y đều là thần sắc không thể tưởng tượng nổi, điều này sao có thể? Rõ ràng một người đã chết, chân khí cả cơ thể đã tan rã, vậy mà nữ tử trước mắt này có thể cứu sống?

Chuyện này...thật sự là không thể tưởng tượng được.

"Vương thượng... Vương thượng..." Khiêm Ngạo lớn tiếng kêu, gương mặt tuấn dật đầy vẻ kích động.

Đông Lâm Vương không chết, một Chiến Thần rong ruổi trên sa trường làm sao có thể dễ dàng chết được!!!

Lúc này chỉ thấy mí mắt Da Luật Ngạn Thác khẽ run, khuôn mặt cương nghị dần khôi phục huyết sắc, Tần Lạc Y không thể che giấu được sự hưng phấn trong lòng, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống.

Chàng không chết, nàng cuối cùng cũng cứu được Thác.

Nàng lại thoa dước lên vết thương bên ngoài của hắn, nàng cảm thấy toàn thân yếu ớt, sức lực toàn thân như bị hút cạn, trên trán là

từng giọt mồ hôi rơi xuống.

"Tiểu thư, người làm sao vậy?" Sơ Tuyết ở gần nàng nhất vì vậy lập tức nhìn ra sự khác thường của Tần Lạc Y.

Tần Lạc Y vô lực lắc đầu, sau đó nhìn các ngự y nói: "Phiền các vị dựa theo phương thuốc ta vừa kê để trị liệu cho...Vương thượng..."

Nói xong câu đó, thân thể của nàng liền ngã xuống, nằm trên lòng ngực Da Luật Ngạn Thác, mất đi ý thức.

"Tiểu thư ——"

"Chủ tử ——"

"Tần cô nương ——"

Quyển 14 - Chương 19: Mang thai

Không khí buổi sáng sớm còn mang theo hơi nước bay vào Cúc Tình Hiên, mang theo sự ôn nhu dịu dàng như sợ quấy rầy người đang ở trên giường kia.

Không khí ấm áp mà thanh nhã ấy vây quanh thân thể Tần Lạc Y.

Nàng lẳng lặng nằm trên giường, tóc đen xõa tung trên gối càng làm nổi bật khuôn mặt tuyệt mỹ.

Từ ngày Tần Lạc Y cứu sống Da Luật Ngạn Thác thì nàng vẫn hôn mê, lúc đó vốn thân thể nàng đã yếu ớt lại phải dốc hết sức lực để cứu hân, mặc dù không nguy hiểm đến tính mạng nhưng lại làm nàng kiệt sức.

Gió nhẹ nhẽo vỗ về gương mặt nàng, nàng tựa như trở về nước Bột Hải, về tới cây đa bên trong phủ.

Dưới cây đa lớn là một bàn đu dây mà nàng thích nhất, nó theo gió đu đưa, xung quanh tràn ngập tiếng cười.

Nàng nhìn thấy cha nuôi hiền lành, cũng thấy đại ca cười dịu dàng đỡ nàng nghịch ngợm nhay xuống.

Tất cả giống như mộng như ảo, cho đến khi một tiếng nói trầm thấp truyền vào tai nàng...

“Y nhi....Y nhi...”

Âm thanh của ai? Thâm tình và cố chấp, cũng rất ôn nhu, rất quen thuộc làm cho nàng luôn có cảm giác an tâm.

Nàng trong hư vô cố tìm kiếm nơi âm thanh phát ra.

Thời gian dần trôi, nàng như thấy được một thân hình cao to, ngạo nghễ, một đôi mắt sâu thẳm chứa đầy ôn nhu, môi mỏng hơi nhếch, hấn duỗi bàn tay to về phía nàng...

Bàn tay người ấy cho nàng sự an toàn và hi vọng.

“Thác....Thác....” Tần Lạc Y thì thào gọi, liều mạng chạy về hướng người kia.

Bên tai nàng thật sự truyền đến âm thanh của người ấy, mí mắt nàng rung động như cánh bướm rồi cuối cùng — —

Từ từ mở ra...

Nàng mê man nhìn khuôn mặt quen thuộc, hấn tiều tụy đi nhiều nhưng lại không hề ảnh hưởng đến khí chất vương giả.

Ngay lập tức nàng liền bị hấn dùng sức ôm vào lòng, thật chặt chẽ như chỉ sợ buông lỏng tay nàng sẽ bay mất.

“Y nhi, tốt rồi, cuối cùng nàng cũng tỉnh lại, nàng đã mê man mấy hôm nay! Y nhi, Y nhi của ta — —”

Đang ôm Tần Lạc Y không phải ai khác, chính là người đã đi dạo một vòng quỹ môn quan trở về — Da Luật Ngạn Thác. Hấn nhớ ngày ấy sau khi khôi phục ý thức, các ngự y nhìn hấn vừa khẩn trương vừa kì lạ.

Nhưng khi hắn biết Tần Lạc Y vì cứu hắn mà ngất đi, hắn vừa nhận sự trị liệu của ngự y, vừa túc trực ngày đêm bên giường nàng.

Gương mặt nàng khi hôn mê vừa yên tĩnh lại tuyệt mỹ, tựa như ánh trăng nhàn nhạt, lại tựa như đóa u lan nơi thâm cốc khiến Da Luật Ngạn Thác cực kì đau lòng.

Thế nhưng nàng cuối cùng cũng tỉnh lại, khi hắn lẩm bẩm gọi tên nàng, hắn cũng vui mừng khi nghe nàng nhẹ nhàng gọi tên hắn.

Da Luật Ngạn Thác chưa từng cảm tạ trời xanh như bây giờ!

“A....” Tần Lạc Y trong lòng Da Luật Ngạn Thác khẽ kêu, nàng cảm thấy toàn thân mệt mỏi đến vô lực.

“Y nhi, nàng tỉnh rồi!” Da Luật Ngạn Thác hơi ôm chặt nàng, đôi mắt nhìn nàng vừa đau lòng vừa tràn đầy thâm tình.

“Thác...” Ánh mắt nàng từ từ thanh tỉnh, đôi mắt dịu dàng như nước nhìn hắn, tay nhỏ nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt anh tuấn: “Thác, chàng không sao rồi!”

Da Luật Ngạn Thác nhẹ nhàng cầm tay nàng, dùng tất cả nhu tình hôn lên cổ tay trắng ngần nhỏ bé, tràn ngập thâm tình nói: “Y nhi, khổ cực cho nàng rồi.”

Tần Lạc Y hơi lắc đầu, đôi mắt trong suốt dần dần được phủ bởi hơi nước nhàn nhạt: “Thác, chàng biết không, ta rất sợ chàng sẽ không tỉnh lại, rất sợ...”

“Y nhi ngoan, bởi vì có nàng nên ta vẫn ở đây, không phải sao?”
Da Luật Ngạn Thác đau lòng nói.

“Ừm!” Tần Lạc Y nín khóc, khẽ mỉm cười, ngay sau đó nàng duỗi tay ôm chặt cổ hắn: “Thác, có chàng ở đây thật tốt.”

Da Luật Ngạn Thác cũng ôn nhu ôm chặt thân thể của nàng, hít thật sâu hơi thở u lan thơm ngát mà quen thuộc của nàng.

“Y nhi, đáp ứng ta, từ nay không được làm những việc ngốc nghếch như vậy nữa!” Bàn tay lớn của hắn vỗ nhẹ nhẹ sau lưng nàng.

Hắn còn nhớ lúc đó nàng vì không muốn trở thành gánh nặng cho mình mà tự tử, nghĩ đến đây tim của hắn đau đớn như bị dao cắt.

Tần Lạc Y nhẹ nhàng cười, đầu vùi trong ngực hắn nghe nhịp tim trầm ổn của hắn, tựa như có một nguồn sức mạnh truyền vào lòng nàng.

“Chàng cũng làm chuyện điên rồ mà, nếu như không phải vì ta chàng cũng không bị thương nặng như vậy, suýt chút nữa — —”

Tần Lạc Y còn chưa nói hết, mặt đã bị hắn nhẹ nhàng nâng lên...

“Y nhi, là ta cam tâm tình nguyện, vì nàng ta có thể mất hết tất cả!”

Giọng nói của hắn chân thành, nhưng lại vô cùng cố chấp.

Bàn tay to lớn của hắn nhẹ nhàng vuốt ve gò má của nàng, sau đó chậm rãi hôn lên môi nàng.

Gương mặt xinh đẹp của nàng dần dần đỏ ửng, càng đẹp không gì sánh nổi.

Da Luật Ngạn Thác lưu luyến buông môi nàng ra, sau đó tay nhẹ

nhàng hướng xuống dưới, cuối cùng dừng lại ở bụng nàng, nhẹ nhàng phủ lên.

“Thác?” Tần Lạc Y ngạc nhiên nhìn hành động kì lạ của hắn.

“Y nhi ngốc, nàng luôn quan tâm đến người khác sao không bao giờ quan tâm thân thể của mình?” Da Luật Ngạn Thác nói mà vẻ mặt tràn ngập kích động.

Mi tâm của Tần Lạc Y thể hiện sự nghi hoặc, hắn đang nói gì vậy?

Đôi mắt hắn nhuốm đầy ý cười, nhìn nàng chậm rãi nói từng chữ: “Đứa trẻ ngốc, nàng đã mang thai con của ta rồi.”

“Cái gì?” Đôi mắt Tần Lạc Y đột nhiên trừng lớn — —

Quyển 14 - Chương 20: Trừng phạt tàn khốc

Lao ngục âm u, lạnh lẽo tràn ngập không khí tử vong, tuyệt vọng, chỉ thấy một phạm nhân bị mấy khóa sắt nặng nề trói chặt, muốn động đậy một chút cũng khó.

Âm thanh lạnh lẽo của cửa sắt vang lên, Da Luật Ngạn Thác bước vào, phần lớn thân hình của hắn đã bị ánh sáng che khuất, trong bóng tối khuôn mặt anh tuần lại càng trở nên âm u.

Hắn vững vàng đi xuống từng bậc thang đá, mỗi bước đi đều mang theo sự tức giận.

À ta không chỉ giết Tiêu Thiên Bái và Ninh phi mà suýt chút nữa còn hại chết Y nhi, hắn không bao giờ có thể tha thứ cho điều này.

Khi hắn đến gần ả, không cần nói lời nào, chỉ là lạnh lùng đứng ở nơi đó ả cũng đã cảm thấy vô cùng áp lực.

“Ngươi!” Sắc mặt Cầm Cơ trở nên rất khó coi.

“Sao? Nhìn thấy bản vương còn sống ngươi rất thất vọng nhỉ?” Khuôn mặt Da Luật Ngạn Thác lạnh lẽo, đôi mắt càng lạnh hơn, âm thanh trầm thấp và tàn nhẫn.

Mắt Cầm Cơ tròn to như thấy điều gì vô cùng kinh khủng.

Bỗng nhiên hắn nở nụ cười lạnh lẽo, cúi đầu ở bên tai Cầm Cơ thản nhiên nói: “Ngươi cấu kết với Hách Lạp Vương làm việc xấu, phạm

thượng làm loạn, tội...đáng phải chết.”

Thân thể Cầm Cơ cứng lại, trong mắt thoáng qua tia khủng hoảng nhưng rất nhanh được che giấu.

Ả cười lạnh nói: “Ta nếu đã dám làm như vậy tất nhiên đã có chuẩn bị, Hách Lạp Vương cùng Da Luật A Bảo Cơ hại chết cha ta, tuy ta không giết được Da Luật A Bảo Cơ nhưng có thể đồng quy vu tội cùng Hách Lạp Vương coi như cũng đã báo thù rồi.”

Trên mặt Da Luật Ngạn Thác càng âm u hơn, hắc cười lạnh một tiếng, nói: “Cầm Cơ, xem ra bản vương vẫn xem thường thù oán của ngươi, lúc trước ngươi làm cớ phẩm đến phủ bản vương, tưởng rằng ngươi đã nhận mệnh, không ngờ vẫn trăm phương ngàn kế đến bây giờ!”

“Không sai, ta hận! Hận Da Luật A Bảo Cơ và Hách Lạp Vương không chừa thủ đoạn, hận dù giết Tiêu Thiên Bái cũng không đạt được mục đích, lại càng hận nữ nhân đáng chết Ninh phi vì bảo vệ Tần Lạc Y mà bất chấp tính mạng, nhưng trên hết ta hận nhất là... ngươi! Ngươi là Chiến Thần cao cao tại thượng, ngươi chưa từng thật lòng với ai, ta cho rằng cả đời này cứ trôi qua như vậy bởi vì trong lòng ngươi không có ta cũng sẽ không có nữ nhân khác, thế nhưng ngươi lại một lòng si tình với tiện nhân Hán kia.”

Cầm Cơ khàn giọng hét lên, trong mắt là đau đớn và bi thương, ả đã dùng hết khí lực để nói những thứ này nên sau đó ả chỉ có thể thì thầm mở miệng.

“Ngươi biết không, ta vốn đã từ bỏ việc báo thù, nhưng ngươi đã dập tắt mọi hi vọng của ta”.

Da Luật Ngạn Thác càng nghe sắc mặt càng khó coi ——

“Hừ, hoàn toàn là nói bậy! Là người có mưu đồ bất chính, chẳng lẽ bản vương sai người giết người? Y nhi là người quan trọng nhất của bản vương, người xuống tay với nàng mà còn cho rằng bản vương sẽ bỏ qua cho người?”

Thanh âm tức giận của hắn vang dội khắp lao ngục.

Cầm Cơ nhìn Da Luật Ngạn Thác, sau đó âm u nở nụ cười: “Nếu ta đã xuống tay cũng đã nghĩ trước kết cục rồi, cái mạng này sớm đã không cần nữa.”

Da Luật Ngạn Thác nghe ả nói vậy, bàn tay to lớn duỗi ra cầm chặt cầm ả — —

“Người làm hại Y nhi suýt nữa mất mạng, bản vương cũng sẽ không cho người chết nhẹ nhàng được.”

Âm thanh của hắn trở lên rất nhẹ nhưng lại ẩn giấu nguy hiểm khiến người ta ghê sợ.

“Người định làm gì?” ả cảm thấy sắp có chuyện khủng khiếp xảy ra với bản thân mình.

Da Luật Ngạn Thác đột nhiên buông lỏng tay, lạnh lùng hô: “Người đâu!”

“Vương thượng!”

Thị vệ đứng bên lập tức đáp, trong đó có hai thị vệ tiến lên, mỗi người bưng một khay tinh xảo, mặt trên để một chiếc bình vàng, bên cạnh là một chiếc chén vàng.

Cầm Cơ mở to mắt, vẻ mặt căng thẳng.

Da Luật Ngạn Thác cười lạnh nói: “Hách Lạp Vương đã được bản vương giao cho triều đình xử lí, có thể thỏa mãn tâm lí trả thù của người Hoàng thượng đã hạ lệnh chém đầu đồng thời chu di cửu tộc, còn người, bản vương sẽ không để người dễ dàng chết như vậy, bản vương muốn người mỗi ngày sống không bằng chết!”.

Nói xong hắn đưa mắt nhìn đám thị vệ, lạnh lùng nói: “Cho ả uống rượu đi!”

“Vâng!” Thị vệ lập tức đáp.

“Người — — các người muốn làm gì?”

Ả nhìn thấy một thị vệ đem chén rượu đến trước mặt thì toàn thân bắt đầu run rẩy.

Thị vệ kia tay không run, mặt không cảm xúc, không nói nhiều lời, ra tay mạnh mẽ đổ rượu vào trong miệng Cầm Cơ, ngay sau đó là chén thứ hai, thứ ba...

“A...khụ khụ...” Toàn bộ rượu đã đổ xuống, Cầm Cơ bị sặc ho khan liên tục.

“Da Luật Ngạn Thác, người — —” Ả liều mạng muốn giãy dụa.

Bên môi Da Luật Ngạn Thác là nụ cười tàn nhẫn, giống như nụ cười của dã thú, âm thanh vô cùng lạnh nhạt nói: “Người không phải thích dùng độc hại người sao, hôm nay bản vương sẽ tác thành cho người, cho người cả ngày lẫn đêm hưởng thụ tư vị này.”

Mặt Cầm Cơ trở nên tái nhợt, môi cũng bắt đầu run rẩy kịch liệt:

“Người — — người cho ta uống — —”

“Không sai! Thứ người vừa uống chính là độc tình tán!” Da Luật Ngạn Thác cười lạnh, nụ cười này lạnh lẽo mà tàn nhẫn nhưng lại hết sức ngông cuồng.

Quyển 14 - Chương 21: Vì nàng mà ôn nhu

Thân thể Cầm Cơ run rẩy, ả “A — —” một tiếng, dùng hết sức lực toàn thân muốn thoát khỏi xích sắt, nhưng tất cả đều chỉ phí công...

“Da Luật Ngạn Thác, ta thành quỷ cũng không tha cho ngươi”
Đôi mắt Cầm Cơ như biến thành màu đỏ máu.

Da Luật Ngạn Thác vung tay, cầm bào màu tím trên người cũng bay lên, trong mắt hấn sự tàn nhẫn càng dày hơn: “Được, để bản vương xem thử ma quỷ nào to gan dám đến gần bản vương!”

“Da Luật Ngạn Thác, ngươi chính là ma quỷ!”

Cầm Cơ cảm thấy trong cơ thể bắt đầu xuất hiện một luồng sức mạnh không tên khiến thân thể ả càng ngày càng nóng lên, ả biết được đã bắt đầu phát tác, cũng biết đây là Da Luật Ngạn Thác muốn giày vò ả.

Gương mặt Da Luật Ngạn Thác ngông cuồng mà lạnh lẽo, hấn nhìn khuôn mặt Cầm Cơ ngày càng đỏ thì cất giọng khinh thường xen lẫn trào phúng: “Sợ rằng đến lúc đó ngươi muốn cắn lưỡi tự sát cũng không được!”

Ngay sau đó hấn nhìn về phía nhóm thị vệ, cất giọng lạnh lẽo: “Các ngươi thay bản vương từ từ “tiếp chuyện” Cầm Cơ cô nương!”

“Vâng!”

Trên mặt chúng thị vệ đều là vẻ thụ sủng nhược kinh, sau đó từng người từng người đi vào.

“Da Luật Ngạn Thác — — Người mới là kẻ độc ác nhất, ta nguyện rửa người không được chết tử tế!” Cầm Cơ hét lớn, âm thanh sắc bén nhưng chứa đựng thống khổ vô tận.

Da Luật Ngạn Thác chậm rãi nhìn ả, ánh mắt âm lãnh hiện lên sát ý nồng nặc, toàn thân tản ra lệ khí:

“Bản vương một thân máu tanh đến nỗi ma quỷ cũng phải sợ hãi tránh xa, chỉ một ả đàn bà như người nguyện rửa mà có thể khắc chết bản vương sao?”

Hắn cười mĩa một tiếng rồi quay người đi thẳng.

Ngay khi Da Luật Ngạn Thác rời đi, Cầm Cơ dường như không thể ức chế được nữa, âm thanh rên rỉ vang lên, bọn thị vệ đã không thể chờ đợi được nữa, trong lao ngục là từng trận tiếng vang dâm mĩ.

Trong rừng trúc phảng phất hương thơm bay lượn, sau cơn mưa sáng sớm từng giọt sương vẫn còn đọng trên lá, gió nhẹ nhàng thổi qua tạo ra âm thanh ‘xào xạc’ như tiếng tình nhân nỉ non.

“Tiểu thư, hôm nay khí sắc của người đã tốt hơn nhiều rồi!” Sơ Tuyết quan sát Tần Lạc Y, bên môi khẽ nở nụ cười vui vẻ.

Tần Lạc Y khẽ mỉm cười nói: “Sơ Tuyết, mấy ngày nay em mới là người khổ cực, ta nghĩ Khiêm tướng quân nhất định hận chết ta vì chiếm lấy em lâu như vậy!”

“Tiểu thư, người lại trêu em!” Mặt Sơ Tuyết đỏ ửng, nhưng đáy mắt lại tràn đầy hạnh phúc.

“Chẳng lẽ không đúng, Khiêm tướng quân ngày nào cũng chạy đến vương phủ, mục đích chính không phải là muốn đón em trở về sao?” Tần Lạc Y nhìn thấy Sơ Tuyết như vậy cũng thấy vui mừng thay cho nàng, hơn nữa nàng có thể nhận thấy tình yêu của Khiêm Ngạo đối với Sơ Tuyết không kém gì của Thác đối với nàng.

Sơ Tuyết cố gắng kìm chế khuôn mặt đỏ bừng, lí nhí nói: “Em không thèm trở về cùng hắn, em muốn ở lại bên cạnh tiểu thư.”

“Ôi! Vậy Khiêm tướng quân muốn kết hôn thì làm sao bây giờ? Hắn yêu em như vậy mà!” Tần Lạc Y nhìn nàng nói.

“Em mới không thèm gả cho hắn đấy!” Sơ Tuyết ngượng ngùng nói.

“À, là như vậy sao?” Tần Lạc Y giả bộ thản nhiên, ngay sau đó lại nói: “Vậy bây giờ ta sẽ nói chuyện với Khiêm tướng quân, để hắn lấy người khác là được rồi.”

Nói xong, Tần Lạc Y còn định nhắc chân bước đi...

“Tiểu thư, không muốn...” Tâm tư Sơ Tuyết luôn đơn thuần, nàng tưởng Tần Lạc Y làm thật nên vội lên tiếng.

Tần Lạc Y không nhin được, bật cười.

Sơ Tuyết thấy Tần Lạc Y như vậy bỗng nhiên tỉnh ngộ, khuôn mặt nhỏ nhắn càng trở nên đỏ bừng: “Tiểu thư, người xấu quá, trêu đùa Sơ Tuyết, em không nghe người nói nữa.”

Tần Lạc Y vừa cười vừa muốn nói tiếp thì thấy Thái Nam đi vào.

“Người theo Khiêm tướng quân về phủ đi, cứ mãi theo chủ nhân làm gì, hừ!” Nàng nói rồi đem chén trà xanh đặt lên bàn trúc.

Từ khi Sơ Tuyết ở lại phủ, mọi sinh hoạt thường ngày cùng ăn uống của chủ nhân nàng đều muốn quản, thực sự quá đáng ghét, Thái Nam không hiểu, cuộc chiến đã kết thúc nàng còn ăn vạ ở đây làm gì.

Sơ Tuyết vênh mặt lên, đi tới bên cạnh Thái Nam với tay cố ý véo eo nàng mà cười nói: “Như vậy ta lại càng muốn ở bên cạnh tiểu thư lâu dài.”

Qua mấy ngày tiếp xúc Sơ Tuyết phát hiện Thái Nam vẫn còn có tâm tính của một cô bé, nhưng đối với tiểu thư là tận tâm tận lực, có một tí nữ như vậy bên cạnh tiểu thư nàng cũng rất yên tâm, nhưng mỗi lần nhìn thấy Thái Nam nàng vẫn không nhịn được phải trêu ghẹo vài câu.

Thái Nam không theo kịp miệng lưỡi bén nhọn của Sơ Tuyết, nghe nàng nói như vậy, khuôn mặt nhỏ tức giận, cũng dùng sức véo lại eo nàng_ — —

“Nếu người còn không chịu đi ta sẽ đuổi người đi.”

Sơ Tuyết kêu lên: “Được, đến đây — — người đuổi ta đi!”

“Chủ nhân, Sơ Tuyết bắt nạt nô tì.”

“Ha ha.”

Trong rừng trúc vang lên tiếng cười vui vẻ, tất cả đều tốt đẹp như thế.

“Y nhi — —”

Lúc Tần Lạc Y đang cười khanh khách nhìn hai nha đầu nghịch ngợm cãi nhau, một âm thanh trầm thấp từ đỉnh đầu nàng truyền đến.

Trong chớp mắt, vòng eo nhỏ nhắn bị khóa chặt, nàng được kéo vào lồng ngực ấm áp quen thuộc.

Nhiệt độ cơ thể và hơi thở quen thuộc làm Tần Lạc Y không nhịn được nở nụ cười: “Thác, chàng đã trở về!”

Quyển 14 - Chương 22: Rừng trúc ấm áp

Đang nô đùa, Sơ Tuyết cùng Thái Nam cùng nhìn thấy Da Luật Ngạn Thác đến, hai người lập tức cầm như hến, vội vàng đi tới trước mặt Da Luật Ngạn Thác nói: “Vương thượng vạn phúc!”

“Ừm!” Da Luật Ngạn Thác đáp một tiếng rồi quay sang Sơ Tuyết nói: “Sơ Tuyết, ngươi hồi phủ với Khiêm Ngạo đi.”

Sơ Tuyết vừa nghe, lập tức nói: “Vì sao ạ, nô tì muốn ở bên tiểu thư...”

Thái Nam ở bên cạnh cười trên sự đau khổ của người khác, Vương thượng tự mình hạ lệnh cũng không tin nàng ta dám không nghe.

Da Luật Ngạn Thác cũng không giận mà cười nói: “Bản vương cũng không phản đối ngươi ở đây với Y nhi, nhưng chỉ sợ có người muốn thiêu hủy Đông Lâm Vương phủ”

Sơ Tuyết trợn mắt lên, không hiểu ý Da Luật Ngạn Thác.

“Sơ Tuyết.”

Sơ Tuyết vừa nghe thấy khuôn mặt liền căng thẳng, lập tức chạy ra phía sau Tần Lạc Y.

Tần Lạc Y chỉ cười, mà đáy mắt Da Luật Ngạn Thác cũng tràn ngập ý cười, hắc lặc đầu.

Khiêm Ngạo như một làn gió đi tới trước mặt bọn họ, khi nhìn thấy Sơ Tuyết phía sau Tần Lạc Y thì đôi mắt thâm thúy chợt lóe.

“Sơ Tuyết, nàng đã ở Đông Lâm Vương phủ quấy rầy nhiều ngày rồi, chúng ta nên về thôi.” Âm thanh của Khiêm Ngạo tràn đầy lo lắng nhưng cũng thể hiện khí phách mạnh mẽ của nam tử phương Bắc, không cho phép cự tuyệt.

“Không, ta không có ý định về phủ với chàng, chàng không cần đến đây, ta muốn tiếp tục ở đây chăm sóc tiểu thư.” Sơ Tuyết tức giận nói lớn.

Khiêm Ngạo vừa nghe thì đã cuống lên, hấn lập tức nói: “Sơ Tuyết, ngoan, lần này trở về ta hứa sẽ dành nhiều thời gian ở bên nàng, có Vương thượng ở đây làm chứng, theo ta trở về được không?”

Da Luật Ngạn Thác vừa nghe suýt chút nữa muốn bóp chết Khiêm Ngạo, muốn dỗ nữ nhân của mình mà lại dám kéo hấn xuống nước!

Sơ Tuyết cũng không nghe theo, nàng hét lên: “Không muốn, ta không muốn rời khỏi tiểu thư.”

Khiêm Ngạo đầu đầy mồ hôi, nếu nàng không muốn về cùng mình thì mình biết tìm vợ ở đâu! Nghĩ đến đây Khiêm Ngạo dùng ánh mắt vô cùng đáng thương mà cầu cứu Da Luật Ngạn Thác, mà Da Luật Ngạn Thác lại cho hấn ánh mắt “tự làm tự chịu”.

Tần Lạc Y nhìn vẻ mặt lo lắng của Khiêm Ngạo, nhẹ nhàng cười, nàng quay sang phía Sơ Tuyết nói: “Sơ Tuyết, em đành lòng nhìn Khiêm tướng quân lo lắng sao?”

Sơ Tuyết cúi thấp đầu, hai tay xoắn chặt vào nhau.

Mà Thái Nam thì không đợi kịp, đẩy Sơ Tuyết ở phía sau Tần Lạc Y ra

“A ——” Sơ Tuyết khẽ kêu lên, thân thể nàng đã bị đẩy đến bên cạnh Khiêm Ngạo, Khiêm Ngạo lập tức đưa tay ra đỡ nàng..

“Thái Nam, vừa nãy ta nên đánh chết ngươi.” Mặt Sơ Tuyết đỏ lên, hung dữ nói với Thái Nam.

Thái Nam nhếch miệng lên, khẽ “Hừ” một tiếng

“Thái Nam.” Tần Lạc Y nhẹ giọng kêu, nàng mang ý cười vờ quở trách: “Em thật nghịch ngợm.”

Thái Nam lè lưỡi, nàng biết chủ tử sẽ không tức giận.

Khiêm Ngạo vừa thấy mục đích đã đạt được, liền quay về phía Da Luật Ngạn Thác và Tần Lạc Y, nói: “Vương thượng, Tần cô nương, Khiêm Ngạo cáo từ.”

Da Luật Ngạn Thác và Tần Lạc Y đều khẽ gật đầu.

Khiêm Ngạo lập tức ôm Sơ Tuyết ra ngoài...

“Tiểu thư —— Tiểu thư ——” Âm thanh Sơ Tuyết dần biến mất trong rừng trúc.

Chờ thân ảnh của hai người kia biến mất Thái Nam mới hé miệng cười, cung kính nói: “Vương thượng, chủ tử, Thái Nam đột nhiên nhớ đến còn một món tráng miệng cần chuẩn bị, nô tì lui xuống trước.”

“Lui xuống đi.” Da Luật Ngạn Thác gật đầu.

Thái Nam lui xuống, dù sao nàng cũng hầu hạ chủ tử lâu rồi, bây giờ là thời gian yên tĩnh đương nhiên phải để cho Vương thượng và chủ tử ở riêng rồi.

Trong rừng trúc xào xạc tiếng lá, gió nhẹ nhàng làm bay quần áo trên người Tần Lạc Y để lộ ra một góc quần màu trắng thêu chỉ vàng, con người dịu dàng như hồ xuân, giữa hai hàng lông mày lại tràn ngập nhu tình.

Da Luật Ngạn Thác nhẹ giọng nở nụ cười: “Nha đầu Thái Nam này càng ngày càng hiểu chuyện.”

Mắt Tần Lạc Y tràn ngập ý cười: “Ta thấy có khi là do sợ chàng mới đúng.”

Hắn cười to, ôm thân thể mềm mại của Tần Lạc Y vào ngực: “Hừm! Ta đáng sợ như vậy sao?”

Tần Lạc Y mỉm cười, tay vuốt nhẹ lên mắt hắn: “Chẳng lẽ chàng không biết ánh mắt của chàng rất đáng sợ sao?”

Da Luật Ngạn Thác nở nụ cười trầm thấp, bàn tay lớn thuận tiện đưa bàn tay nhỏ của nàng lên bên môi nhẹ nhàng hôn, cánh tay bá đạo vòng lấy hông của nàng không cho nàng cơ hội né tránh.

“Chàng bá đạo như vậy, cho dù ta muốn tránh cũng không được.”
Âm thanh Tần Lạc Y dịu dàng khiến Da Luật Ngạn Thác cực kì hưởng thụ.

“Y nhi... Y nhi của ta...” Tay hơi dùng lực để cho đầu nàng dựa vào vai hắn, lộ ra cعن cổ trắng như tuyết.

Bờ môi nóng di chuyển lên cái cổ mẫn cảm của nàng, làm toàn thân nàng khẽ run rẩy.

“Thác... Đừng.... Đừng như vậy!”

Ban ngày ban mặt vậy mà người này lại khinh bạc nàng! Thật sự là bá đạo ngông cuồng!

“Ở đây không có mệnh lệnh của ta không kẻ nào dám tiến vào! Nơi này chỉ có ta và nàng — —” Phát hiện nàng kháng cự hắn càng không kiên dè cúi đầu, cách lớp quần áo găm cắn xương quai xanh của nàng...

“Thác, không được...” Tần Lạc Y thở dốc trong lòng hắn.

Đột nhiên Da Luật Ngạn Thác dừng mọi động tác. Bên tai của nàng là tiếng thở dốc kìm nén của hắn.

Hắn nhẹ nhàng ôm thân thể mềm mại của nàng, ánh mắt tràn ngập sự áy náy: “Ta thật là đáng chết, lại quên Y nhi của ta đang có thai.”

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Quyển 14 - Chương 23: Cố chấp

Tần Lạc Y nghe được lời nói của Da Luật Ngạn Thác, trên mặt giống như đóa bạch liên dần trở nên càng mê người, khuôn mặt hồng hồng mỹ lệ như ánh hoàng hôn cuối chân trời càng làm cho hắn khó nhịn nổi.

Hắn chưa từng cảm thấy hạnh phúc như vậy, từ nhỏ đến lớn hắn chỉ biết đến tranh đấu quyền thế, tranh đấu trên chiến trường, tuy bên cạnh có vô số nữ tử nhưng không có ai có thể sánh được với Tần Lạc Y.

Đặc biệt là lúc ngực y lo sợ nói với hắn Y nhi đang mang thai, lòng hắn vô cùng kích động, hắn yêu nàng nên tất nhiên muốn nàng mang thai con của hắn.

“Thác...” Tần Lạc Y cúi thấp đầu nhìn bàn tay to lớn đang phủ lên bụng mình, trong lòng tràn ngập cảm giác hạnh phúc không nói thành lời.

“Gì vậy?” Da Luật Ngạn Thác nhẹ giọng đáp lại, bàn tay còn lại cũng nhàn nhã di chuyển trên mái tóc của nàng, khí thế mạnh mẽ được phần nhu tình này che đậy.

Tần Lạc Y dần ngẩng đầu lên nhìn cặp mắt thâm sâu như biển kia, trong mắt lóe lên sự đau đớn: “Ngày đó ta rất sợ, sợ không ngưng tụ được chân khí trong người chàng, lúc đó ta nghĩ đây là ông trời trừng phạt ta vì vi phạm lời thề.”

Nàng cười nhẹ, tuy bây giờ mọi chuyện đã qua nhưng tình cảnh ngày ấy vẫn rõ ràng trước mắt.

Da Luật Ngạn Thác cũng mỉm cười, ngón tay thon dài dịu dàng vuốt ve gò má nàng: “Ta với nàng chính là ông trời tác hợp, coi như ông trời cũng không thể tách chúng ta ra được.”

Tần Lạc Y khẽ nở nụ cười tươi, không nói gì.

“Y nhi...” Hắn nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên, ánh mắt nghiêm túc nhìn vào đôi mắt nàng.

Tần Lạc Y bị hắn nhìn như thế thì khuôn mặt càng trở lên hồng.

“Nói yêu ta.” Ngữ khí của hắn tuy nhẹ nhưng mang theo sự kiên định khó chống cự.

“Ta...” Tần Lạc Y có chút khó mở miệng, nàng luôn quen không biểu hiện cảm xúc lên mặt, nay bị Da Luật Ngạn Thác yêu cầu như vậy thì không biết làm sao. Tuy rằng nàng đã nói lời này trên chiến trường nhưng bây giờ nói nàng vẫn thấy ngượng ngùng.

Da Luật Ngạn Thác thu hết tâm tư của nàng vào đáy mắt, không khỏi nở nụ cười: “Y nhi thẹn thùng sao?”

Mặt nàng đỏ hồng lờm hẩn một cái, biết rõ còn hỏi!

Tiếng cười của Da Luật Ngạn Thác làm lồng ngực khẽ rung, hắn thích nhìn bộ dạng này của nàng, giống như một cô bé con làm hắn yêu thương vô cùng.

Cười xong, hắn nói nhỏ: “Y nhi, ta thích nàng cười, thích sự lạnh lùng của nàng, thích sự thông tuệ của nàng, tất cả của nàng đều làm ta

cực kỳ yêu thích...”

“Thác...” Tần Lạc Y ngẩng đầu lên, thâm tình nhìn hấn, mãi không chớp mắt.

Da Luật Ngạn Thác cảm thấy như hòa tan trong tình cảm dịu dàng của nàng, hấn cúi xuống, đôi môi cực nóng nhẹ nhàng như bướm bướm khế hôn lên gáy nàng: “Y nhi, khắp thân thể của nàng chỗ nào cũng thơm ngát làm ta khó mà nhịn được.”

Tần Lạc Y hơi ngẩn ra, hô hấp cũng bắt đầu trở nên mất tự nhiên.

“Y nhi, nàng sao vậy?” Da Luật Ngạn Thác ngẩng đầu lên, bắt gặp sự bi thương trong mắt nàng, hấn đau lòng hỏi.

Tần Lạc Y hơi nhếch môi lên, trên mặt lại không được tự nhiên, nàng khế lẩm bẩm nói: “Ta cảm thấy... Mình bây giờ... Thật bẩn.”

Thật vất vả nàng mới nói được câu này.

Nàng nhớ đến hành động đêm đó của Hách Lạp Vương, mặc dù không tạo thành sai lầm lớn nhưng làm nàng mỗi khi nhớ đến sẽ sợ hãi vô cùng, chuyện này đã trở thành cơn ác mộng khó quên đối với nàng.

Da Luật Ngạn Thác tất nhiên đã biết việc này, khi nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn bi thương của nàng thì lập tức ôm chặt lấy nàng.

“Y nhi, tất cả đã qua rồi, ở trong mắt ta không ai có thể tinh khiết như nàng, nàng yên tâm, ta tuyệt đối không tha cho kẻ nào đã tổn thương nàng, cho dù chỉ là tính toán tổn thương nàng ta cũng tuyệt đối không bỏ qua.”

Con người thâm thúy của hắn bỗng dừng tối sầm lại, ngữ khí tuy mềm nhẹ nhưng chứa đựng tâm tư quyết ẩn giấu sâu trong con người của hắn.

Tần Lạc Y nhìn đôi mắt dần lộ vẻ khát máu của hắn, trong lòng run lên, nàng nhẹ giọng nói: “Thác, chàng định làm gì bọn họ?”

Da Luật Ngạn Thác khẽ mỉm cười: “Đối với kẻ địch và kẻ dám làm hại người của ta, ta luôn luôn không mềm lòng, ta sẽ bắt chúng trả giá thật đắt.”

Tần Lạc Y kinh ngạc nhìn gương mặt cương nghị của Da Luật Ngạn Thác, nàng cố gắng đè lại nội tâm bất an, khuôn mặt cũng trở nên tái nhợt.

“Thác, chàng muốn làm gì?”

Trong lòng nàng cảm thấy cực kỳ sợ hãi, nam tử trước mắt rõ ràng là một con sư tử nguy hiểm, vì sao nàng lại nghĩ rằng hắn hoàn toàn vô hại chưa.

“Y nhi, cái nàng quan tâm bây giờ không phải những kẻ này mà là cái thai trong bụng, còn có...chuẩn bị làm vương phi của ta, biết không?”
Da Luật Ngạn Thác nhấn nại, nhẹ nhàng khuyên nhủ nàng.

Hắn biết rõ suy nghĩ trong lòng nàng, nàng luôn luôn thiện lương như vậy, sẽ không thể chịu được cảnh máu tanh, thế nhưng đối với việc tranh giành quyền thế cùng đạo sinh tồn thì đây là những việc phải làm.

Đáy mắt nàng hiện lên vẻ lo lắng: “Vậy Cầm Cơ đâu? Dù sao nàng ta với chàng cũng đã từng là phu thê.”

“Ta hận không thể chém ả thành nghìn mảnh, ả hận vì ta không đặt tâm lên ả, nhưng ả lại tổn thương nàng, ta tuyệt đối sẽ không cho ả được dễ chịu, ta muốn cho ả nếm trải cảm giác bị vạ người đâm đạp, làm cho ả mỗi ngày sống không bằng chết.”

Ánh mắt Da Luật Ngạn Thác lạnh lẽo như ma quỷ, ngữ khí cũng tràn ngập sự tàn nhẫn.

Quyển 15 - Chương 1: Hành quyết trên hoàng cung

Đại điện hoàng cung.

Ánh mặt trời giữa trưa rực rỡ, từng trận gió thổi qua, không gian thoang thoảng sự lạnh lẽo, dường như bất an đang bao trùm nơi đây.

Trước đại điện hoàng cung hùng vĩ, văn võ bá quan đứng theo cấp bậc rõ ràng ở hai bên, từ khuôn mặt không chút biểu cảm của họ có thể thấy được họ đã nhìn quen những chuyện này.

Người chịu phạt quỳ đầy trong đại điện hoàng cung, trong đó không thiếu những thanh niên trai tráng, có cả người già, phụ nữ và cả trẻ em. Mỗi người bọn họ đều bị dây thừng buộc chặt, không thể nhúc nhích mà người quỳ gối đầu tiên chính là kẻ đã dấy binh tạo phản – Hách Lạc Vương.

Tuy sắc mặt hần tiều tụy nhưng ánh mắt căm phẫn không suy giảm chút nào!

Trên đại điện hoàng cung, về mặt Da Luật A Bảo Cơ nghiêm túc và phần nộ, mà hoàng hậu Thuật Luật Bình cũng bất đắc dĩ, tràn ngập sự đau khổ trong lòng.

Dù sao Hách Lạc Vương cũng xem như là thân thích của hoàng hậu Thuật Luật Bình, đó là nguyên nhân vì sao bà muốn Da Luật Ngạn Thác lấy công chúa Tiêu Thiên Phái.

Nhưng thật không ngờ cái chết của Tiêu Thiên Phái lại trở thành cái cớ để Hách Lạp Vương tạo phản.

Da Luật A Bảo Cơ lạnh lùng nhìn Hách Lạp Vương và người thân của hắn quỳ đầy trong đại điện, đáy mắt chợt vụt qua chút xót xa.

“Hách Lạp Vương, trước kia ngươi giúp trẫm lên ngôi, vì thế, trẫm vô cùng cảm kích lòng trung thành của ngươi, phong ngươi làm vương, cũng đem lãnh thổ Khiết Đan chia cho ngươi. Không ngờ ngươi lại là người không biết đúng sai như vậy, còn muốn tạo phản, quả thực tội không thể tha!”

Hách Lạp Vương ngẩng đầu, híp nửa con mắt nhìn Da Luật A Bảo Cơ, sau đó cười lạnh nói:

“Từ trước đến nay thắng làm vua thua làm giặc, hơn nữa lão phu lại không may rơi vào tay ngươi, muốn giết muốn lăng trì tùy ngươi, có gì còn ở đây làm bộ làm tịch?”

“Láo xược! Hách Lạp Vương, ngươi phạm phải tội ác tày trời mà vẫn hùng hồn như vậy, quả là không để trẫm vào mắt!” Da Luật A Bảo Cơ đột nhiên đập bàn, lớn tiếng quát.

Vẻ mặt Hách Lạp Vương tràn ngập sự khinh thường, hắn ngửa đầu cười to nói: “Khi lão phu quyết định làm việc này vốn đã sớm chuẩn bị tâm lý từ trước rồi!”

“Khá lắm! Chuẩn bị tâm lý? Cái mà ngươi chuẩn bị chính là sinh mạng của cả gia tộc sao?” Da Luật A Bảo Cơ làm ra vẻ kinh ngạc, trực tiếp đâm một nhát vào tim hắn!

Có thể thấy Hách Lạp Vương khế giệt mình, lập tức hắn chống chế nói rằng: “Một người công thành vạn cốt khô (1), người làm đại sự

vốn nên như vậy, bây giờ người có thể ngồi vững trên ngai vàng, chẳng phải cũng do ‘vạn cốt khô’ đắp mà thành sao?”

(1) chỉ một người muốn thành công phải dấn đạp lên sinh mạng của người khác

Trong phút chốc toàn bộ đại điện hoàng cung vang lên tiếng thì thầm to nhỏ.

“Người...” Da Luật A Bảo Cơ bị hấn đâm mạnh một nhát, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi, ngực cũng phập phồng thở dốc.

Chính vào lúc này, một tiểu công công đi như chạy đến trước đại điện...

“Bẩm hoàng thượng, Đông Lâm Vương Da Luật Ngạn Thác ở ngoài điện cầu kiến.”

“Mau truyền hấn vào điện!” Da Luật A Bảo Cơ lập tức nói.

“Tuân chỉ!” Tiểu công công lập tức nói, ngay sau đó, khẩn trương hô lớn: “Truyền Đông Lâm Vương Da Luật Ngạn Thác vào điện...”

Thanh âm của truyền lệnh quan nối tiếp nhau, vang vọng khắp đại điện hoàng cung.

Một lát sau thân hình cao lớn của Da Luật Ngạn Thác xuất hiện trước cửa điện, chỉ thấy hấn mặc bộ đồ màu tím cao quý, cổ áo làm từ da lông màu vàng, tay áo đen tuyền, rộng hẹp uốn lượn, ống tay áo buộc chuông, thắt lưng quấn đai ngọc, trên vai trái khoác một bộ lông chồn, trên cổ là vật tổ của gia tộc Da Luật.

Toàn thân hấn tỏa ra khí thế mạnh mẽ, kiêu ngạo và điên cuồng của

đàn ông phương Bắc, kiên cường, tuấn lãng, lại thêm cả khí tức vương giả!

Mà đôi tay hắn không kiêng kỵ nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Tần Lạc Y. Nàng mặc một bộ đồ trắng đứng bên cạnh Da Luật Ngạn Thác, càng lộ ra dáng vẻ nhỏ nhắn đáng yêu, mái tóc dài được một sợi dây tơ tằm màu bạc vấn nhẹ lên, tay áo dài khẽ lay động, xinh đẹp tựa như tiên nhân!

Hai người chỉ cần đứng chung một chỗ đã có thể mang đến cảm giác vô cùng xứng đôi. Tần Lạc Y thanh cao, lạnh lùng tuyệt mỹ lúc nào cũng như một đóa u lan.

Nhẹ nhàng như khói, phiêu dật như mây, gần cũng thơm mà xa cũng thơm. Hương thơm này dường như không mùi không vị mà lại đem đến cảm giác như đang len lỏi vào lòng người, máu huyết của Da Luật Ngạn Thác tuôn trào hòa cùng mạch đập càng bộc lộ khí chất dũng mãnh của hắn!

“Đông Lâm Vương tham kiến hoàng thượng, hoàng hậu!” Da Luật Ngạn Thác chỉ hơi hạ thấp người, mà Tần Lạc Y cũng chỉ khẽ gật đầu. Cho đến nay, đây là nhượng bộ lớn nhất của nàng.

Lẽ ra nàng không nên theo hắn đến đây!

Khi Tần Lạc Y nhìn thấy trong đại điện to lớn và người của gia tộc Hách Lạp đang quỳ thì nàng đã bắt đầu hối hận!

Da Luật A Bảo Cơ mỉm cười gật đầu, sau đó ông cao giọng nói: “Trước tiên ban ngồi cho hai người.”

Lần này có thể đánh bại gia tộc Hách Lạp, vị hoàng chất này của ông có công lao vô cùng to lớn. Về phần Tần cô nương này, y thuật vô

cùng cao minh, nếu không có lời nói của nàng sẽ không có cách nào thay đổi Đông Lâm Vương!

Da Luật Ngạn Thác cao giọng nói: “Đa tạ hoàng thượng, lần này ta đến đây, đặc biệt muốn thảo luận với người về chuyện tình cảm.”

Da Luật A Bảo Cơ có chút hứng thú hỏi: “Hửm? Không biết chuyện tình cảm mà Thác nhi nói là loại nào?”

Da Luật Ngạn Thác hơi cúi đầu, khi hần ngẩng lên thì ánh mắt trở nên cực kỳ sắc bén trực tiếp liếc sang Hách Lạp Vương trong đại điện, vẻ mặt đột nhiên trở nên điên cuồng tựa ma quỷ làm cho kẻ khác sợ hãi.

Hách Lạp Vương vừa rời ở trên đại điện kiêu căng ngạo mạn thoáng chốc ngăn người, trên trán túa ra mồ hôi lạnh... mà những người khác cũng im bật. Một lát sau, khóe miệng hần khẽ nhướng lên, ánh mắt chuyển sang hoàng thượng: “Xin hoàng thượng giao tính mạng của những người này cho ta.”

Da Luật Ngạn Thác vừa dứt lời, Tần Lạc Y đang đứng bên cạnh hần vô thức giật mình. Tuy lúc nàng vừa nhìn thấy biểu cảm há hốc mồm của Hách Lạp Vương, trong lòng vẫn không tránh khỏi sợ hãi thế nhưng khi nàng nghe Da Luật Ngạn Thác yêu cầu như vậy, trong lòng lại hiểu rõ hần muốn làm gì.

Hần là một người đàn ông yêu ghét rõ ràng, sao có thể dễ dàng để kẻ thù của mình thoải mái chết đi như vậy!

Sau khi Da Luật A Bảo Cơ nghe lời thỉnh cầu này, đáy mắt thoáng chút kinh ngạc, sau đó ông gật đầu nói: “Chủ tướng Đông Lâm Vương lần này xuất chinh, đánh bại Hách Lạp Vương, công lao không thể không nói đến, trăm phê chuẩn thỉnh cầu của con.”

Ở trên đại điện, tư cách để phán xét sự sống chết của gia tộc Hách Lạp cũng chỉ có một người là Da Luật Ngạn Thác mà thôi!

Giọng nói của Da Luật Ngạn Thác âm trầm như bàn đá, hần bước từng bước xuống thềm đá trong đại điện, sau đó đến trước mặt Hách Lạp Vương.

“Hách Lạp Vương, vì sao ngươi không dám nhìn bản vương?” Giọng nói của hần lạnh tựa hàn băng.

Hách Lạp Vương rung mình một cái, sau đó khóe miệng hần hiện lên một nụ cười cực kỳ khó coi: “Thật nực cười, lão phu sao có thể sợ một thằng nhóc còn vắt mũi chưa sạch như ngươi?”

Tuy ngoài miệng nói như vậy nhưng trong lòng hần đã sớm gióng lên một hồi chuông báo động, Đông Lâm Vương có tiếng là người tàn nhẫn, nhất là đối với kẻ địch, người khác hạ thủ còn có thể sống, nhưng một khi hần hạ thủ, mình đương nhiên không còn cơ hội trở mình tìm con đường sống!

Khóe môi Da Luật Ngạn Thác nhếch lên, hần cười gằn. Đôi mày kiêu ngạo của hần cũng lập tức nhướn lên: “Thật đáng tiếc, hôm nay ngươi lại phải chết trong tay thằng nhóc vắt mũi chưa sạch là ta đây!”

Sau đó bàn tay to lớn của Da Luật Ngạn Thác tàn nhẫn nắm lấy bả vai của Hách Lạp Vương, khiến hần kêu lên một tiếng đau đớn...

“Có trách thì phải trách ngươi có ý định tấn công nữ nhân của bản vương!”

Câu nói cuối cùng này, Da Luật Ngạn Thác gần như tiến sát vào tai Hách Lạp Vương mà nói, mang theo sự uy hiếp nồng đậm.

Hách Lạp Vương bỗng cảm thấy rét run, hắc như vừa nghe được âm thanh của ma quỷ...

Ánh mắt Da Luật Ngạn Thác liếc một vòng. Hắc nhìn đến chỗ nào cũng đều thấy được sự căm phẫn và sợ hãi vô cùng!

“Hách Lạp Vương, người nói xem bản vương nên xử trí người thế nào? Còn cả người thân của người đang chờ ở đây nữa?” Hắc nhìn có vẻ nhàn nhã thông dong nhưng giọng điệu lại khiến người khác cảm thấy kinh hãi.

Mà Tần Lạc Y cũng vô cùng vội vàng nhìn Da Luật Ngạn Thác, nàng không biết hắc sẽ làm gì, nhưng nàng biết rõ những người trong gia tộc này cũng khó tránh khỏi liên lụy.

Hách Lạp Vương nói không nên lời, khi Da Luật Ngạn Thác đứng trước mặt mình, hắc cảm thấy thần chết như đang đến gần.

“Hách Lạp Vương, người giữ binh lại dám tạo phản, tội ác tày trời, bản vương thật muốn thiên đao vạn quả người làm gương cho nhân dân!”

Tất cả mọi người trên đại điện đều bị dọa sợ, văn võ bá quan hai bên cũng không dám thở mạnh, nhưng trong lòng mỗi người bọn họ hiểu rõ hàm ý trong lời nói của Đông Lâm Vương:

Thiên đao vạn quả...

Đó là lăng trì xử tử!

Lăng trì vốn là một thuật ngữ của Khiết Đan, bình thường phát âm giống chữ Hán ‘lăng trì’, đúng là hình phạt tàn khốc nhất của bộ máy

chính quyền Đại Liêu!

Lòng ngực Hách Lạp Vương phập phồng mãnh liệt, hấn lạnh lùng nói: “Da Luật Ngạn Thác, lẽ ra trước đây lão phu nên giết ngươi!”

Da Luật Ngạn Thác cười nhạt: “Hách Lạp Vương, chiến sự thay đổi trong nháy mắt, là ngươi quá mức trì ngạo (1) mới dẫn đến tình cảnh như bây giờ, hôm nay một chút thành ý hối cải ngươi cũng không có, thực khiến kẻ khác đau lòng!”

(1): chậm trễ khinh địch

Nói đến đây vẻ mặt Da Luật Ngạn Thác toát lên hơi thở nguy hiểm khiến kẻ khác vô cùng sợ hãi: “Chấp lệnh quan...”

Chấp lệnh quan đứng một bên lập tức đi đến bên cạnh Da Luật Ngạn Thác, cung kính lễ phép nói: “Có hạ quan!”

Da Luật Ngạn Thác lạnh lùng đảo mắt qua khuôn mặt của những người này, ánh mắt càng trở nên căm phẫn và bén nhọn.

“Tuyên bố hình phạt!”

“Hạ quan tuân chỉ!”

Chấp lệnh quan cao giọng nói, sau đó lớn tiếng hô: “Muru phản đại nghịch, muru phản là muru cầu nguy hiểm cho xã tắc. Đại nghịch là hủy hoại lăng mộ tông miếu và cung điện, những người đồng lõa không phân biệt cao thấp, đều xử tử lăng trì!”

Hô hấp của Hách Lạp Vương trong phút chốc như ngừng lại, mà toàn thân những phạm nhân kia cũng phát run lên.

Hai mắt Da Luật Ngạn Thác đều bị sự khát máu nhiễm hồng, hấn lạnh lùng nói: “Truyền lệnh xuống dưới, kéo những phạm nhân này đi diễu phố thị chúng. Hách Lạp Vương xử tử lăng trì, trước tiên chặt đầu, sau đó cắt tai rồi chém ngang bụng, cuối cùng bêu đầu! Toàn bộ những người khác chờ ngũ hình xử tử!”

Cái gọi là ‘ngũ hình’ chính là ‘si, trượng, đồ, lưu, tử’ mỗi cái đều là trí mạng.

Trong chớp mắt khắp đại điện hoàng cung vang lên tiếng khóc than ai oán liên tục, đương nhiên còn có cả tiếng chửi rủa liên tiếp!

Da Luật Ngạn Thác đã quyết định thì ngay cả hoàng thượng đang ngồi trên long tọa và hoàng hậu cũng bị kinh sợ, nhưng Da Luật A Bảo Cơ hiểu rõ, Da Luật Ngạn Thác làm vậy chính là giết một răn trăm, lỡ như có kẻ nào có ý đồ tạo phản cũng không dám khinh suất!

Nhưng, sắc mặt Tần Lạc Y lại trở nên vô cùng nhợt nhạt, thân thể dần dần phát run, nàng đã nghe qua về hình phạt lăng trì, cũng nghe qua ngũ hình xử tử, nàng biết rõ Hách Lạp Vương dù có chết cũng chưa hết tội, thế nhưng, những người đó...

Đến hôm nay nàng mới biết được, bản thân mình đã yêu một người đàn ông điên cuồng, ngạo mạn và nguy hiểm đến nhường nào!

Tiếng than khóc ngay lập tức tràn ngập khắp đại điện hoàng cung, những tàn binh và thanh niên trai tráng cũng ghen ngào, tiếng nữ nhân gào khóc, còn có tiếng nỉ non của các tiểu hài tử, trong chốc lát mọi người đều như cô hồn ai oán khiến người khác xót thương.

Tần Lạc Y thật sự không thể nhìn nổi, nàng vốn là người có lòng nhân từ nên càng không muốn thấy những cảnh này.

“Thác...”

Nàng bước nhanh xuống thềm đá, đến bên cạnh Da Luật Ngạn Thác nhẹ giọng nói.

Da Luật Ngạn Thác thấy Tần Lạc Y như vậy, trong lòng đã sáng tỏ. Hắn liền trực tiếp mở miệng: “Y nhi, nếu nàng muốn cầu xin cho họ thì không cần nói nữa.”

Tần Lạc Y thoáng giật mình, nhưng gần như ngay tức khắc, nàng vẫn nhẹ nhàng như trước: “Thác, người có tội ác tày trời cũng chỉ có Hách Lạp Vương thôi, những người này đều là người vô tội mà!”

“Ai nói bọn chúng vô tội? Biết rõ mưu phản là tử hình mà vẫn cứ hồ đồ ngu xuẩn, nếu như một ngày Hách Lạp Vương mưu phản thành công, người quý ở chỗ này sẽ là chúng ta, lẽ nào nàng cho rằng đến khi ấy những kẻ đó còn có lòng từ bi sao?” Giọng nói kiên định của Da Luật Ngạn Thác thể hiện rõ việc không hề có ý muốn thương lượng.

Tần Lạc Y nhíu mày, khi nàng trông thấy những đứa trẻ khóc nỉ non thì trong lòng càng không muốn, nàng lại một lần nữa khuyên nhủ: “Thác, lẽ nào phải đuổi cùng giết tận bọn họ như vậy sao? Còn những nữ nhi tay trái gà không chặt, còn có những người già lớn tuổi, thậm chí những đứa trẻ chưa hiểu chuyện, bọn họ có thể gây hại thế nào được?”

Sau khi Da Luật Ngạn Thác nghe xong, khuôn mặt trở nên lạnh lùng.

“Y nhi, bản tính nàng thiện lương, không biết lòng người vô cùng đáng sợ, diệt cỏ phải diệt tận gốc, bằng không hậu họa vô hạn!”

“Thế nhưng...”

Tần Lạc Y vẫn còn muốn nói gì đó, nhưng sau đó liền bị Da Luật Ngạn Thác cắt ngang.

“Y nhi, nàng có nhìn thấy ánh mắt bọn họ không, trong mắt họ đều là sự cố chấp, gian xảo và thù hận, lẽ nào nàng cho rằng ta sẽ lưu lại mối lửa này sao?” Giọng nói của hắn hùng hổ dọa người, nghe như tàn nhẫn nhưng lại là sự thật!

“Chàng cũng không thể tha cho những đứa bé sao?” Trong mắt Tần Lạc Y tràn ngập sự khó tin và hoảng sợ, những đứa trẻ này đều còn nhỏ mà!

“Không sai, một người cũng không thể để lại!” Khuôn mặt lạnh lùng của Da Luật Ngạn Thác hiện lên vẻ tàn nhẫn và hung ác, hắn không thể không làm như vậy. Từ nhỏ đến lớn, hắn đã nhìn thấy rất nhiều người vì không quyết đoán mà dẫn đến những hậu quả nghiêm trọng.

Tần Lạc Y cảm thấy nghẹt thở, nàng dùng tay đè chặt lồng ngực, đôi mắt xinh đẹp khẽ đảo qua những đứa trẻ vô tội, trên khuôn mặt tràn ngập vẻ mờ mịt và vô tri, có lẽ chúng cảm thấy cái chết đang đến gần nên càng khóc lớn hơn.

“Thác, ta biết không thể nào ngăn cản việc làm của chàng, nhưng ta xin chàng, xin chàng tích đức cho đứa con trong bụng ta được không?” Giọng nói của nàng nhẹ nhàng tựa dòng nước mềm mại, tinh tế, liên tục chảy vào lòng của mỗi người .

Bàn tay to lớn của Da Luật Ngạn Thác nắm chặt lại, giọng điệu có phần tức giận: “Y nhi, nàng dám đem con ra dọa ta?”

Tần Lạc Y khẽ lắc đầu, nói: “Thác, ta chỉ ăn ngay nói thật mà thôi, bởi

vì quanh năm chiến đấu, trên người chàng đã dính đầy máu tanh và sôi sục dục vọng chinh chiến, ta chỉ muốn nói với chàng mọi sinh mệnh đều bình đẳng.”

Đôi môi mỏng của Da Luật Ngạn Thác khẽ mím, đôi mắt sắc bén như chim ưng thâm thúy không hề chớp khóa chặt đôi mắt đen láy của nàng, tựa như muốn nhìn thấu tận bên trong, vẻ lạnh lùng trên mặt càng thêm ngưng trọng.

Tần Lạc Y thấp thỏm bất an, giọng nói trầm thấp của hắn chậm rãi vang lên...

“Được, ta có thể đáp ứng yêu cầu của nàng, nhưng nàng đừng mong ta bỏ qua cho lão tặc kia!”

Tần Lạc Y quay đầu nhìn về mặt sợ hãi của Hách Lạp Vương, trong đầu thoáng chốc nhớ lại đêm đó, nàng rất muốn tha thứ cho người này nhưng nàng không làm được !

“Thác, dù sao hắn cũng từng được xưng Vương, nếu như bị lăng trì xử tử, e là sẽ khó che được miệng lưỡi người đời!”

Lời nói của nàng không phải không có lý.

Hách Lạp Vương thấy thế, dường như thấy được ánh sáng rực rỡ trước mắt, hắn luôn miệng nói : “Không sai, Da Luật Ngạn Thác, người đem một người đường đường là Vương gia đi lăng trì xử tử, người sẽ bị bách tính trong thành phỉ nhổ! Tần cô nương, Tần cô nương, lão phu tuy đối với cô nương không tốt , nhưng vẫn chưa gây ra những sai lầm quá lớn, xin cô...”

“Láo xược!”

Hách Lạp Vương còn chưa nói xong, Da Luật Ngạn Thác đã mạnh mẽ nắm lấy vạt áo trước của hắn, ánh mắt sắc bén tựa như có thể giết người.

“Đến lúc này người vẫn còn nhớ mãi không quên việc này, quả thực rất không đặt bản vương vào trong mắt, bản vương không ngại nói cho người biết, đối với hình phạt của người, dù bất cứ kẻ nào cũng không thể thay đổi!”

Giọng điệu điên cuồng kiêu ngạo của Da Luật Ngạn Thác khiến trên dưới đại điện đều kinh ngạc !

Sau đó, hắn rống to một tiếng: “Người đâu!”

Chấp hành quan kinh cẩn tiến lên lần nữa, trên trán hắn toát đầy mồ hôi hột.

“Hạ quan nhận lệnh.” Chấp hành quan lập tức đáp.

Da Luật Ngạn Thác đã nhượng bộ lắm rồi! Tần Lạc Y hiểu rõ điều này, Hoàng thượng và Hoàng hậu cũng biết, toàn bộ người quen của hắn đều biết!

Lần đầu tiên hắn tự mình thay đổi hình phạt đã ban ra!

Tần Lạc Y nhìn thấy gương mặt kiên định, nghiêm nghị của hắn hiện lên một nỗi khổ riêng, trong lòng lại dâng lên chút cảm xúc không tên, người đàn ông này là như vậy, tàn nhẫn khiến kẻ khác căm hận, điên cuồng kiêu ngạo khiến người ta sợ hãi, nhưng lại là một người đàn ông có ý chí kiên cường và giàu lòng hi sinh, đôi khi cũng ôn nhu vô cùng khiến người khác khó mà quên được!

Quyển 15 - Chương 2: Đề nghị thứ hai

Tình như gió, tình như khói

Tì bà một khúc đã nghìn năm

Duyên kiếp này, duyên kiếp sau

Thế sự xoay vần theo năm tháng

Hoa tàn hoa nở bay đầy trời

Cõi hồng trần, sót chu nhan

Thiên thượng nhân gian.

Ngự thư phòng.

Trong ngự thư phòng chỉ có hai người, Da Luật A Bảo cơ và Da Luật Ngạn Thác, toàn bộ cung nữ, công công và thị vệ đều lui xuống, Tần Lạc Y được sắp xếp nghỉ ngơi tại phòng khách.

Về mặt Da Luật A Bảo Cơ uy phong, ngồi ngay ngắn trên long ỷ, ông mở miệng nói: “Thác nhi, theo tính cách của con, cùng Trầm bàn về vấn đề tình cảm hẳn là không đơn giản như vậy, nói đi!”

Mọi người đều không mù, hôm nay Da Luật Ngạn Thác tiến cung đơn

giản chỉ muốn chứng tỏ với mọi người một điều, đó chính là việc hắn muốn làm, dù bất cứ kẻ nào cũng không thể ngăn cản!

Đúng vậy, Da Luật A Bảo Cơ rất rõ chuyện đó, cháu trai của hắn ông có khả năng này.

Da Luật Ngạn Thác nhếch môi: “Hoàng thượng quả nhiên anh minh thần võ.”

“Thác nhi, trăm nhìn con lớn lên, nhiều năm chinh chiến sa trường nhưng con lại không hề có bất kỳ đòi hỏi gì. Một khi con có việc yêu cầu đương nhiên sẽ có nguyên do, từ lâu trăm đã chuẩn bị sẵn sàng rồi!”

“Nếu hoàng thượng đã nói như vậy, Thác nhi sẽ nói thẳng, không biết hoàng thượng còn nhớ lúc trước ở đại điện, khi ta giành được ấn soái, người từng nói miễn ta có thể thắng trận trở về, hoàng thượng sẽ đáp ứng mọi yêu cầu của ta!” Giọng nói của Da Luật Ngạn Thác không nhanh không chậm vang lên.

Da Luật A Bảo Cơ đưa tay vuốt chòm râu, gật đầu: “Không sai, trăm đã nói thế, ‘quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy’, trăm sẽ không nuốt lời.”

“Được, vậy Thác nhi cả gan thỉnh cầu Hoàng thượng giao nước Bột Hải cho ta.” Sau khi Da Luật Ngạn Thác nghe vậy, chỉ một câu nói đã thể hiện rõ suy nghĩ trong lòng.

Rõ ràng Da Luật A Bảo Cơ bị yêu cầu này của Da Luật Ngạn Thác làm cho giật mình, sau đó ông nhìn Da Luật Ngạn Thác một lúc lâu, mới thản nhiên nói: “Thác nhi, mục đích khi con đánh chiếm nước Bột Hải là gì, nói trăm nghe một chút!”

Da Luật Ngạn Thác chấp tay đứng thẳng người, vẻ mặt cương nghị không nhìn ra chút thay đổi, giọng nói hần chậm rãi vang lên: “Có hai mục đích, một là công phá vùng trọng điểm của Trung Nguyên, hai là bản đồ kho báu.”

“Không sai, Thác nhi, hần là con phải hiểu rõ tâm ý của trẫm, lúc đầu con muốn đánh chiếm Bột Hải, trẫm đồng ý, chỉ cần bảo vật trong bảo khố còn nguyên vẹn và nộp lên triều đình, trẫm sẽ ban quốc gia này cho con.” Da Luật A Bảo Cơ khẽ thương lượng.

Da Luật Ngạn Thác nghe xong, gương mặt hiện lên nụ cười trào phúng: “Ý của hoàng thượng là xem người nhận quà như một con rối dùng để thống nhất quốc gia cho người mà thôi, nếu thật sự tuân theo, vậy có giao hay không cũng như nhau.”

“Thác nhi!” Vẻ mặt Da Luật A Bảo Cơ đột nhiên trở nên rất khó coi. Rõ ràng, Da Luật Ngạn Thác đã nói trúng tâm tư của ông.

Vẻ mặt Da Luật Ngạn Thác không hề sợ hãi, hần bước đi thong thả, nói tiếp: “Hoàng thượng hần phải biết rõ, Bột Hải bây giờ như một pho tượng chết, nhân dân trong thành chết được thì chết, trốn được thì trốn. Mặc dù trên danh nghĩa là đại hoàng tử Da Luật Bội tạm quản, nhưng Thác nhi biết rõ vương đệ gần đây cũng không hề quan tâm, cứ như vậy, sợ rằng sẽ có thêm nhiều mầm tai họa!”

Da Luật A Bảo Cơ nhíu mày, Da Luật Ngạn Thác nói không sai, tình hình nước Bột Hải bây giờ đúng như hần nói, hoang vu, không có hơi thở của con người.

Rõ ràng đó là ý muốn ban đầu của mình, sau khi Bột Hải mất thì nơi đó trở thành chốn không người. Rất nhiều người Bột Hải không muốn tiếp tục bị người Khiết Đan thống trị nên đa số đã trốn ra ngoài, đều nhập cư vào Cao Ly, dân tộc Nữ Chân và vùng Trung Nguyên.

Đất nước này có chiều dài văn hóa hơn hai trăm năm, bây giờ đầy rẫy vết thương, nếu không phải còn có báu vật thần bí cất giấu trong bảo khố thì có lẽ kẻ khác sẽ không nhớ được quốc gia này còn tồn tại.

Bầu không khí căng thẳng khiến kẻ khác hít thở không thông, sau một lúc lâu, Da Luật A Bảo Cơ mới nhìn Da Luật Ngạn Thác nói: “Thác nhi, vì một nữ nhân mà con định xây dựng lại nơi chiến trường tan hoang, có đáng không?”

Da Luật Ngạn Thác khẽ cười, nói: “Nếu hoàng thượng còn canh cánh trong lòng về việc tìm bản đồ, vậy Thác nhi sẵn sàng thử một lần, việc này đối với ta và Khiết Đan thật sự rất đơn giản.”

Ý tứ của hắn quá rõ ràng, đó là... nước Bột Hải hắn muốn, mà thứ giấu trong bảo khố kia hắn cũng không tính sẽ dâng lên.

Da Luật A Bảo Cơ hiểu rõ những điều hắn nói, tuy biết những lời đó rất có lý, nhưng dù sao cũng là thiên tử, để người khác liếc mắt một cái đã nhìn thấu thì vẫn vô cùng xấu hổ.

“Thác nhi, nếu trăm không đồng ý, có phải con sẽ làm phản không?”

Da Luật A Bảo Cơ đối xử với Da Luật Ngạn Thác ít nhiều vẫn còn chút do dự, dù sao hắn cũng là người cầm binh quyền trong tay.

Da Luật Ngạn Thác điên cuồng, kiêu ngạo cười to, thái độ đó càng làm nổi bật diện mạo mạnh mẽ vốn có của người đàn ông phương Bắc, đang cười bỗng nhiên âm thanh lại ngưng bật, vẻ mặt hắn bắt đầu trở nên lạnh giá — —

“Hoàng thượng, Thác nhi cả gan nói một câu, nếu như Thác nhi có lòng muốn tạo phản thì ngày hôm nay ngồi trên long ý không phải là

hoàng thượng người, mà là ta — — Da Luật Ngạn Thác!”

“Ầm!” Toàn thân Da Luật A Bảo Cơ đột ngột run lên, bàn tay đặt trên tay vịn long ý bỗng nhiên trượt xuống...

“Xem ra hồng nhan họa thủy quả không sai, Thác nhi, vì một nụ cười của mỹ nhân mà con không ngại làm chuyện trước đây con tuyệt đối không bao giờ làm!”

Đôi mắt Da Luật Ngạn Thác nhìn chăm chăm vào hoàng thượng, chậm rãi nói từng chữ: “Y nhi không phải một nữ tử bình thường, mà là nữ nhân Da Luật Ngạn Thác ta yêu sâu đậm nhất! Vì vậy, hi vọng hoàng thượng thành toàn!”

“Con...” Tay Da Luật A Bảo Cơ nắm chặt lại thành quyền, cuối cùng vẫn không đè nén được sự căm phẫn trong lòng, liền phẩy tay áo bỏ đi!

Quyển 15 - Chương 3: Đại hôn sắp đến

Mùa xuân ương tốt cuộc cũng tới, Đông Lâm Vương phủ mùa này đúng là đẹp nhất, hoa hồng liễu xanh, ngay cả ngọc lưu ly cũng phát ra ánh sáng rực rỡ.

Những ngày này trong Vương phủ trên là quán gia, dưới là hoa trượng (1), người nào cũng bận rộn đến nỗi không thở nổi. Tần Lạc Y không rõ đã xảy ra chuyện gì, nàng chỉ cảm thấy bản thân mình như người thừa, quá nhàn rỗi.

(1) Hoa trượng: người điêu khắc

Vì đang mang thai nên Da Luật Ngạn Thác đã bày ra một đồng lệnh cấm cho nàng. Vậy nên việc duy nhất nàng có thể là là tản bộ, ăn cơm và đi ngủ!

Mang thai, Tần Lạc Y mới biết hóa ra làm mẹ là một việc hết sức gian khổ!

“Ôi!” Nàng than nhẹ một tiếng, thật nhàm chán.

“Chủ tử, làm sao vậy? Người muốn ăn chút gì không?” Sau khi Thái Nam trông thấy bộ dạng ủ rũ của Tần Lạc Y thì lập tức hỏi.

Tần Lạc Y khẽ lắc đầu: “Cái gì cũng không muốn ăn!”

“Không được, chủ tử, người đang mang thai, hơn nữa người sắp thành tân nương tử, sao có thể ủ rũ như vậy...”

Thái Nam nói xong, dường như nhớ tới cái gì đó, lập tức đưa bàn tay nhỏ bé lên che miệng lại...

Trời ạ, sao mình lại không suy nghĩ mà nói chuyện này ra!

Nhưng Tần Lạc Y đã nghe được những lời này của Thái Nam, nàng đột nhiên đứng dậy: “Thái Nam, em vừa nói cái gì? Cái gì mà tân nương tử?”

Tâm tình của nàng khẩn trương hồi hộp, phập phồng lên xuống, chỉ vài bước đã đi đến cạnh Thái Nam, cao giọng hỏi.

“Không không, chủ tử, Vương thượng dặn dò đám nô tì bọn em không được nói lung tung!” Thái Nam liều mạng xua tay, đầu lắc lư như một cái trống.

Vẻ mặt Tần Lạc Y thể hiện sự nghi hoặc ngày càng lớn, nàng cố tình cúi mặt xuống, nói: “Thái Nam, nếu em không thành thật nói cho ta biết, sau này đừng nhận ta là chủ tử nữa!”

“Chủ tử....” Thái Nam méo xệch miệng, vẻ mặt vô tội.

“Còn không mau nói đi!” Tần Lạc Y lần nữa tra hỏi.

Thái Nam không còn cách nào khác đành thỏa hiệp, cúi thấp đầu nói: “Nhiều ngày nay, Vương phủ từ trên xuống dưới đều bận rộn sắm sửa đồ vật đại hôn, bởi vì... bởi vì...”

Thái Nam lắp ba lắp bắp nói

Trái tim Tần Lạc Y đập liên hồi, lập tức hỏi: “Bởi vì sao?”

Khuôn mặt nhỏ bé của Thái Nam tràn ngập sự căng thẳng: “Bởi vì Vương thượng muốn ngày mười lăm cùng chủ tử người tổ chức đại hôn, ngày đó người sẽ chính thức được phong làm Vương phi!”

Tần Lạc Y ngăn người tại chỗ...

Trong sân xanh um tươi tốt, ánh mặt trời lên lỏi qua lá cây rậm rạp xuyên xuống dưới làm mặt đất hình thành bóng dáng của một bức tranh, nơi Vương phủ tranh giành quyền lực này, hóa ra cũng có sự yên lặng hài hòa đến vậy.

Bắt đầu từ khi nào mình đã quen thuộc với nơi này đến vậy? Vận mệnh quả là trêu người, duyên phận dường như đã định sớm từ trước.

Tần Lạc Y lắc đầu, để mặc cho những nghi hoặc không thể giải thích được quấy nhiễu, vươn tay chạm vào cành khô trên gốc cây đại thụ khỏe mạnh, nàng bị ngược sáng, nhú mắt nhìn lên đỉnh đầu như đang cố lí giải ý nghĩa của những cành ngang khô.

Cái cây trước mắt gần như che trời, khỏe mạnh tựa như có thể chống đỡ tất cả! Nàng còn nhớ bên trong Tang phủ cũng có một cây đại thụ như vậy, mà nàng dường như mơ hồ nhìn thấy bóng dáng của mình khi còn nhỏ ngồi trên cây.

Lập tức, nàng lắc đầu cười với chính mình.

Lại mắc bệnh nhớ nhà rồi? Nhưng quê hương nàng đã sớm trở thành một đất nước chết...

Ký ức thật là đau đớn, không phải sao? Nàng còn nhớ khi lần đầu

tiên được Tang Tấn đưa về Tang phủ, nghĩa mẫu và Tang đại ca đối xử với nàng thật là tốt, những ngày ấy vui vẻ nhưng thật ngắn ngủi... cuối cùng mọi người đều phải chia ly, đúng không ?

Tần Lạc Y đang nghĩ ngợi, đột nhiên hai mắt bị một bàn tay to che lại, đồng thời thắt lưng cũng bị ôm chặt, sau đó nàng dần dần cảm nhận được lồng ngực ấm áp quen thuộc.

“Y nhi, vì sao không ngủ trưa, chờ ta trở về sao?” Thanh âm trầm thấp xuất hiện trên đỉnh đầu, bàn tay to che mắt nàng vẫn không chịu buông ra.

Hắn tập kích bất ngờ để trêu chọc nàng, khiến nàng phải bật cười: “Thác, ta không nhìn thấy.”

Đỉnh đầu lại truyền đến tiếng cười trầm thấp. Bàn tay to đang chắn trước mắt nàng lập tức được hạ xuống, sự lạnh lùng trong mắt nhạt đi, thay vào đó là tình cảm nồng đậm.

Tần Lạc Y lấy tay khẽ che lại ánh dương chói lòa kia. Sau đó nàng bị Da Luật Ngạn Thác ôm vào lòng, ngồi trên ghế đá bên dưới bóng râm của cây.

“Đến đây rồi sao không đi vào trong?” Da Luật Ngạn Thác ôn nhu cúi đầu hỏi.

Tần Lạc Y cười cười nói: “Thấy chàng đang bàn bạc đại sự cùng các đại thần nên ta không muốn quấy rầy.”

Da Luật Ngạn Thác nhếch môi, làm lộ rõ những nếp nhăn không tự nhiên khi cười: “Cho nên nàng ở trong sân này chờ? Nha đầu ngốc!”

Bàn tay to của hắn cương chiều chạy dọc theo đường cong của nàng,

cuối cùng dừng trước bụng, đáy mắt càng thêm ấm áp.

Sắc mặt Tần Lạc Y có hơi đỏ, lập tức ngẩng đầu lên nhìn hắn:
“Thác...”

“Hửm?” Hắn có chút lười biếng lên tiếng, đầu chôn vùi trong cعن cổ mềm mại của nàng, làn môi lưu luyến trên mỗi tấc da thịt của nàng.

Vì Tần Lạc Y mang thai, hắn đã phải cấm dục từ lâu, mỗi khi ôm nàng vào ngực hắn đều cảm cảm thấy có một loại dục vọng to lớn đang chảy trong người!

“Không được, Thác, ta có chuyện muốn hỏi chàng!” Trong lòng Tần Lạc Y kinh hoàng không thôi, nàng liên tục đẩy hắn ra, giọng nói trở nên hơi run rẩy.

“Hỏi đi, ta nghe đây!” Da Luật Ngạn Thác khẽ cười tà, môi cũng không rời khỏi vành tai của nàng, trái lại kéo dọc một đường xuống dưới, dừng trên xương quai xanh của nàng...

Tần Lạc Y cảm thấy có một hơi thở nam tính mạnh mẽ đang bao vây mình khiến tim của nàng gần như nhảy ra khỏi lồng ngực, nàng nghiêng đầu định tránh né đôi môi của hắn...

“Thác, vì sao mọi người đều biết rõ chuyện đại hôn, chỉ mình ta không biết?”

Trong giọng nói của Tần Lạc Y ẩn chứa sự giận dữ. Sau khi biết được mọi thứ từ miệng Thái Nam, nàng đã ngay lập tức chạy đến đây tìm hắn.

Da Luật Ngạn Thác nghe nàng hỏi như vậy, liền ngẩng đầu, trong ánh mắt không hề có sự hờn giận, bàn tay lớn nhẹ nhàng chạm

vào sợi tóc trên trán nàng, giọng nói trầm thấp khẽ hỏi: “Nhất định là nha đầu Thái Nam của nàng bếp xép.”

Trên khuôn mặt Tần Lạc Y lộ ra nụ cười xinh đẹp đến mức khuôn mặt trở nên căng cứng, trong mắt lại càng tràn ngập vẻ khó hiểu: “Thác, cái này không quan trọng, quan trọng là, ta bị chàng gạt đến Cổ Lí ở!”

Da Luật Ngạn Thác nhìn Tần Lạc Y với dáng vẻ thương yêu, trên ngực truyền đến tiếng cười sang sảng: “Y nhi, không phải ta giấu diếm nàng, mà muốn cho nàng một bất ngờ mà thôi! Quan trọng nhất là... ta sợ đến lúc đó nàng đổi ý, mang theo nữ nhi của ta chạy mất!”

“Chàng...” Tần Lạc Y nàng bị lời nói này của hắn làm cho không biết nên khóc hay nên cười: “Nhưng mà chàng lại chưa từng hỏi ý kiến của ta.”

Nàng khẽ kháng nghị, trong lòng cũng đang bồn chồn, trên khuôn mặt xinh đẹp thanh khiết như sen trắng lại tràn ngập sắc đỏ.

“Nàng là nữ nhân của ta, gả cho ta cũng là chuyện thiên kinh địa nghĩa, hơn nữa nàng còn mang thai con nối dõi của ta! Không lấy ta chẳng lẽ còn muốn gả cho nam nhân khác hay sao?” Bản tính nóng nảy, bá đạo của Da Luật Ngạn Thác vẫn mãi không thay đổi.

“Đúng rồi đúng rồi, gả cho ai cũng không gả cho con người bá đạo điên cuồng này!” Tần Lạc Y gắt giọng.

“Nàng thử xem!” Da Luật Ngạn Thác giống như trừng phạt, mạnh mẽ hôn lấy môi nàng, sau khi thấy nàng gần như không thở nổi thì hắn mới lưu luyến buông nàng ra.

Nàng thở gấp, đôi mắt khẽ đảo, càng lộ ra vẻ tuyệt mỹ kinh người.

“Chàng ước hiếp người!” Nàng cúi đầu oán trách.

Cánh tay dài của Da Luật Ngạn Thác thu lại, càng đem nàng ôm chặt vào trong ngực: “Cả đời này nàng đừng mong thoát khỏi ta!” Thanh âm trầm thấp vang lên, tràn ngập sự bá đạo.

Trong mắt Tần Lạc Y hiện lên một tia kinh ngạc hoang mang, sau đó nàng nhẹ nhàng cười, hai tay khế vòng qua cổ hắn...

“Thác, vậy chàng phải đồng ý ta một việc mới được!”

Đôi mắt của Da Luật Ngạn Thác nửa híp lại, hắn biết Tần Lạc Y vẫn luôn có chuyện canh cánh trong lòng, hôm nay rốt cuộc cũng tìm được cơ hội, vì vậy hắn khẽ nói: “Chỉ cần không phải là chuyện hủy hôn, ta có thể đồng ý đề nghị của nàng!”

“Đây là chàng nói nhé, không được nuốt lời đấy!” Giọng nói Tần Lạc Y ôn nhu, như dòng nước trong chảy qua lòng người đàn ông.

“Nói đi!” Da Luật Ngạn Thác nhin cười, hắn cảm thấy buổi chiều hôm nay tràn ngập hương vị nhẹ nhàng thoải mái.

“Trước tiên chàng phải đồng ý với ta không được tức giận, không được quát người ta!” Trước đó Tần Lạc Y phải dự phòng đã.

Da Luật Ngạn Thác nhướn mày, ánh mắt tập trung vào đôi con ngươi của nàng, sau đó gật đầu.

Tần Lạc Y hắng giọng, sau đó có chút khấn trương mở miệng nói: “Chàng... thả Cầm Cơ đi!”

Những lời này vừa thốt ra, Tần Lạc Y liền có thể cảm thấy hơi thở

trong bầu không khí ngay lập tức đóng băng, khiến cho nàng dù đang ở dưới ánh nắng giữa trưa, cũng cảm thấy không rét mà run.

Chỉ thấy vẻ mặt Da Luật Ngạn Thác đột nhiên trở nên tối sầm, vẻ nhu tình trong mắt dần dần tan đi...

“Y nhi, bất kỳ là yêu cầu nào ta cũng có thể đồng ý, nhưng mà chuyện này, không có khả năng!” Hắn cố gắng áp chế sự nóng giận của bản thân, ngữ khí cũng vô cùng cương quyết, sau đó là bác bỏ.

Khuôn mặt Tần Lạc Y tràn ngập sự lo lắng: “Rõ ràng chàng vừa nói sẽ không nuốt lời mà!”

“Đó là bởi vì ta không biết nàng cầu xin cho ả tiện nhân kia, nếu nói như vậy, ta thà rằng bị nàng cười nhạo là kẻ tiểu nhân lật lọng còn hơn!” Hắn nghiêm khắc nói, bàn tay nắm chặt thành quyền, có thể nhìn ra lúc này trong lòng hắn đang phẫn nộ.

Tần Lạc Y nhú mày, nàng biết rõ Da Luật Ngạn Thác đã phải luôn che giấu sự căm phẫn, nhưng mà gần đây hắn dường như đã nghiêm khắc trừng phạt Cầm Cơ rồi, chẳng lẽ còn muốn thấy nàng ta chết sao?

“Thác, chàng đừng quên, nàng ta... cũng là nữ nhân của chàng!” Thanh âm của Tần Lạc Y thấp đến không thể thấp hơn!

Da Luật Ngạn Thác nghe thấy lời nói này thì hơi thở ngưng lại, hắn không thềm quan tâm mình đã đồng ý với nàng điều gì, chỉ thấy ánh mắt hắn đột nhiên trở nên sắc nhọn và lạnh lẽo, giọng điệu càng lộ ra hàn khí ngấm tận sâu trong tim: “Y nhi, nàng bảo ta buông tha ả chính là vì nguyên nhân này sao?”

Chết tiệt, nàng xem hắn thành cái gì rồi? Không kiêng nể gì, lại dám

cầu xin thay cho ả tiện nhân kia, một chút ghen tuông cũng không có, chẳng lẽ nàng thực sự có thể chịu đựng phu quân của mình trái ôm phải ôm hay sao?

Hắn thừa nhận mình có nhiều phi tần, nhưng từ sau khi gặp gỡ tiểu nữ nhân này, hắn mới biết được yêu đến tột cùng là như thế nào, bởi vậy hắn không cho phép bất cứ ai xâm phạm đến nàng, uy hiếp nàng! Nhưng đương nhiên nàng không biết điểm ấy, thế nhưng lại vì kẻ thiếu chút nữa hại chết mình mà cầu xin, lẽ nào, nàng không hiểu lòng hắn sao?

Da Luật Ngạn Thác càng nghĩ trong lòng càng bức bối!

Đôi mắt Tần Lạc Y hiện lên chút bối rối, nàng vội nói: “Thác, chàng hiểu lầm ý của ta rồi, ta cầu xin cho Cầm Cơ là vì... nàng ta dù sao cũng đã cứu ta một mạng, bất kể là vô tình hay cố ý, đêm đó nếu như không có nàng ta ngăn cản, ta đã sớm bị Hách Lạp Vương hãm... hãm...”

Giọng nói của nàng nghẹn ngào, cơ thể dường như có chút run rẩy, bởi vì cho tới bây giờ, mỗi khi nàng nhớ đến sự việc xảy ra đêm đó đó thì trong lòng vẫn vô cùng hoảng sợ!

Da Luật Ngạn Thác nghiêm mặt lại, không nói thêm gì nữa, con người thâm trầm khiến kẻ khác không nhìn thấu được suy nghĩ trong lòng hắn.

Quyển 15 - Chương 4: Bức thư

Sáng tinh mơ, sương vẫn còn đọng trong rừng trúc giữa Cúc Tình Hiên, sương mù nhàn nhạt vẫn còn chưa tản đi, bên dưới cầu trúc, dòng nước xanh biếc vẫn nhẹ nhàng vẫn vút từng đợt từng đợt sương mù phong tình.

“Chủ tử, chủ tử!” Cùng với một loạt tiếng bước chân dồn dập, thanh âm lo lắng vội vàng hoảng sợ của Thái Nam từ xa truyền đến.

Tần Lạc Y buồn cười nhìn Thái Nam xuất hiện ở cổng mật đến nỗi thở không ra hơi, nhẹ giọng hỏi: “Chuyện gì khiến em kinh hoảng như vậy?”

Lúc này Da Luật Ngạn Thác đã sớm tiến cung, mà nàng đang cầm trong tay chiếc lược nguyệt nha của Vân Nam, từng chút từng chút một chải mái tóc đen mềm mại của mình.

Thái Nam điều chỉnh hơi thở một chút, sau đó bước vài bước đến bên cạnh Tần Lạc Y, trong tay cầm một phong thư giao vào tay chủ tử.

“Đây là ai gửi vậy?” Đáy mắt Tần Lạc Y hiện lên một tia kinh ngạc, nhìn thấy bức thư trong tay thoáng chốc có chút run sợ.

Thái Nam lắc đầu nói: “Thái Nam không biết là người phương nào viết bức thư, chỉ là sáng nay sau khi em vừa hái hoa cho chủ tử thì một đứa nhỏ bán trái cây giao tận tay em, còn nói bức thư quan trọng lắm!”

Tần Lạc Y vừa nghe Thái Nam nói như vậy, đáy mắt lại càng thêm nghi ngờ, vì vậy nàng không gì nữa, ngay lập tức cầm bức thư, mở ra xem...

“A — —” Tần Lạc Y chỉ cần liếc mắt một cái đã kinh hãi thở gấp, sau đó nàng lập tức lấy tay che miệng, đôi mắt long lanh như nước lại vì chữ viết trên bức thư mà trợn tròn.

“Chủ tử? Người làm sao vậy?” Thái Nam cũng bị vẻ hoảng sợ của Tần Lạc Y làm cho rối loạn.

“Hả? À, không, không sao!” Tần Lạc Y thở gấp, sau đó khẽ nói.

“Nhưng mà vẻ mặt của người nhìn qua không được tốt lắm!” Thái Nam lo lắng nói.

Tần Lạc Y lại thoáng nhìn qua bức thư, trong đáy mắt tràn ngập sự phức tạp, nàng hơi ngẩng đầu nói với Thái Nam:

“Thái Nam, em lập tức ra ngoài cửa trông coi, nếu có người đến, nhất là nếu Vương thượng đột nhiên quay về, em nhất định phải báo cho ta biết trước! Biết không?”

Thái Nam liên tục gật đầu, bật người chạy ra ngoài cửa canh giữ, nàng không biết rốt cuộc chủ tử bị làm sao, nhưng nàng biết bức thư này đối với chủ tử mà nói nhất định rất quan trọng, nếu không thì chủ tử sẽ không khẩn trương đến như vậy.

Tần Lạc Y lại run rẩy bắt đầu mở thư ra một lần nữa, sau khi nhìn chưa quá vài chữ, nước mắt thi nhau rơi xuống!

Là Tang Trọng Dương!

Bức thư này là Tang Trọng Dương viết cho nàng, trong bức thư có viết, bây giờ hấn đang ở thượng kinh, trong một khách điểm ở thành đông, hơn nữa còn hẹn nàng gặp mặt vào giờ Thìn (1)!

(1) Giờ Thìn: 7 – 9h sáng

Cánh môi Tần Lạc Y khẽ run rẩy, từng giọt nước mắt chảy dài xuống khuôn mặt, ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng vuốt ve nét chữ bên trên bức thư, đúng vậy, là hấn, nàng không nghĩ Tang đại ca còn có thể trở lại nơi đây gặp mình, nàng cho rằng cả đời này Tang Trọng Dương cũng sẽ không tha thứ cho mình.

Trong lòng vừa đau lại vừa kích động, Tần Lạc Y khẽ lau nước mắt trên khóe mắt đi, sau đó nàng nhìn sắc trời, rồi lấy lụa mỏng khoác lên đầu vai, chậm rãi đi ra cửa phòng.

“Chủ tử....” Thái Nam luôn luôn canh giữ ở cửa vừa trông thấy bộ dạng Tần Lạc Y như vậy, đương nhiên trong lòng cả kinh, lập tức nàng ta không ngớt lời hỏi: “Chủ tử, người... người muốn ra khỏi Vương phủ sao?”

Đôi mắt Thái Nam mở rất to.

Sau khi Tần Lạc Y nhìn thấy bộ dạng kinh ngạc của Thái Nam thì gật đầu nói: “Không sai, Thái Nam, ta có chuyện quan trọng cần ra khỏi Vương phủ một chuyến.”

“Không được đâu, chủ tử, nếu như Vương thượng trở về phát hiện người tự ý ra ngoài nhất định sẽ nổi trận lôi đình! Chủ tử, vẫn là không nên ra ngoài, hoặc chủ tử người có chuyện gì dặn dò Thái Nam đi thôi, tóm lại, chủ tử không được ra ngoài!” Thái Nam sợ đến mức bật khóc.

Tuy nói rằng nữ tử Khiết Đan không quá khắt khe như Trung Nguyên, không cho phép nữ tử bước ra khỏi cổng lớn một bước, nhưng Da Luật Ngạn Thác là người có dự vọng chiếm giữ vô cùng mạnh mẽ, hẳn tuyệt đối không cho nàng đi mà không có hắn đi cùng.

Một là vì lo nghĩ cho an toàn của nàng, hai là không muốn để quá nhiều người nhòm ngó dung nhan tuyệt mỹ của nàng.

Tuy rằng Tần Lạc Y biết rõ điểm này nhưng nàng thực sự không thể giả vờ như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra, nàng muốn gặp Tang Trọng Dương, tuy rằng nàng không hề còn tình cảm với hắn, nhưng mà dù sao hắn cũng là người thân duy nhất trên đời này của mình còn sống, bây giờ hắn hẹn gặp mặt, nàng sao có thể không đi được chứ?

Trên mặt Tần Lạc Y hiện rõ vẻ nôn nóng, nàng thương lượng với Thái Nam rằng: “Thái Nam, ta muốn đi làm một chuyện rất quan trọng, nếu Vương thượng trở về đây, em... nghĩ biện pháp giúp ta qua loa lấy lệ đi, ta nhất định sẽ đi sớm về sớm!”

Nói xong nàng vội vàng đi về hướng cầu trúc.

“Chủ tử, chủ tử...” Thái Nam vừa vội vừa sợ, nàng dậm chân la lớn: “Chủ tử, bây giờ người đang mang thai, Thái Nam cũng muốn đi cùng người!”

“Không cần, một mình ta đi nhanh về nhanh là được!” Sau khi Tần Lạc Y xoay người nhẹ giọng nói xong, lại tiếp tục đi về phía trước, nàng phải cố gắng đi nhanh một chút mới được!

Nàng biết rõ bây giờ Da Luật Ngạn Thác sẽ không làm hại đến Tang Trọng Dương, nhưng mà, nếu hắn biết mình gạt hắn đi gặp Tang

Trọng Dương, hẳn nhất định sẽ rất tức giận, Tần Lạc Y không khó để tưởng tượng ra khuôn mặt nổi giận kia.

Ngay giữa mùa hoa đào rơi, ánh mặt trời ấm áp trải đầy trên trần nhỏ phồn hoa này, các cửa hàng đều nhộn nhịp rao hàng, tơ lụa thượng đẳng, đập vào mắt là gốm màu đời Đường, đương nhiên, còn có hương rượu ngon tỏa hương nhẹ nhàng.

Từng cánh hoa đào tung bay trên đường, huân hương khẽ phiêu tán khắp thượng kinh, mềm mại như muốn nhuộm hồng cả nước Khiết Đan.

Giữa những tán hoa đào tung bay, dung nhan tuyệt mỹ và khí chất uyển chuyển chỉ có của người Giang Nam ở Tần Lạc Y đã thu hút rất nhiều ánh nhìn của nam nhân, nàng ngơ ngơ ngẩn ngẩn đứng trước một khách điểm cao ba tầng, trong mắt tràn ngập sự kích động và bất an.

“Túy Vong Lâu!”

Một cái tên thực tao nhã, vừa là tửu lâu lại vừa là khách điểm.

Hương thơm phảng phất của rượu ngon từ Túy Vong Lâu nhẹ nhàng bay ra, nơi này chiếm giữ vị trí buôn bán trọng yếu của trần nhỏ này, người đến người đi đều nhớ mãi không quên.

Toàn bộ cảnh vật ở tửu lâu đều theo phong cách cổ điển, mang vẻ đẹp đơn giản. Giá gỗ xuyên thấu, hiên nhà ngói nhỏ xanh, giữa đại sảnh treo một khối gỗ thật khắc bốn chữ lớn bằng thư pháp, ‘Phúc, Lộc, Thọ, Hi’, hương thơm nồng đậm tràn ngập trong tửu lâu thanh nhã, chưa uống rượu mà đã có vài phần men say rồi.

Thức ăn thường ngày ở đây do đầu bếp hàng đầu kinh thành nấu, mùi vị có nhiều biến hóa, ẩn chứa phương pháp biện chứng đồng dịch âm dương, vô cùng sáng tạo, khéo léo làm vị thanh thành mỹ vị, đậm nhạt vừa phải, lên men thành tiên, thay đổi những thứ bình thường thành thơm ngon hiếm thấy, mà hương rượu bốn phía lại là nữ nhi hồng hảo hạng. Tất cả không khỏi khiến phần đông các văn nhân mặc khách phải dừng chân .

“Y nhi...” Giọng nói trầm thấp lại dễ nghe của nam giới ở phía sau Tần Lạc Y khẽ vang lên.

Cơ thể Tần Lạc Y đột nhiên run rẩy, nàng chậm rãi xoay người, khi đôi mắt ngấn nước của nàng chạm vào ánh mắt sâu hút đầy yêu thương kia thì môi bắt đầu mấp máy.

“Y nhi!” Tang Trọng Dương cũng mặc một bộ đồ trắng buộc bằng thắt lưng tơ tằm đen trắng. Một thân tơ lụa trắng như tuyết, ánh mặt trời làm cho thân hình thon dài cao ngất của hắn trải dài xuống tầng đá trên đường, khuôn mặt tuấn dật kia... giờ phút này lại khiến Tần Lạc Y cảm thấy đau lòng và thương tiếc vô cùng.

Hắn chậm rãi đi về phía Tần Lạc Y cho đến khi thân hình cao lớn che phủ nàng lại.

Nước mắt lần nữa tràn ngập hai mắt Tần Lạc Y, nàng kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mặt: “Tang đại ca, là huynh? Là huynh thật sao?”

Lời của nàng còn chưa nói xong thì cổ họng đã nghẹn lại.

Bàn tay của Tang Trọng Dương nhẹ nhàng kéo bả vai của Tần Lạc Y, giọng nói cũng mang theo vài phần nghẹn ngào: “Là ta, Y nhi, là

Tang đại ca.”

“Tang đại ca, ta còn nghĩ cả đời này sẽ không được gặp lại huynh nữa.” Tần Lạc Y thút thít nói.

Ngón tay thon dài khẽ lướt nhẹ qua những giọt nước mắt trên mặt nàng: “Nha đầu ngốc, đừng khóc nữa, dù Tang đại ca có đi đến đâu thì trái tim cũng đều ở bên muội!”

Tần Lạc Y cắn môi, lén nhìn vẻ tiều tụy trên khuôn mặt anh tuấn của Tang Trọng Dương, trái tim không hiểu sao lại thấy đau đớn.

Gió nhẹ nhàng thổi qua, mang đến hương thơm hoa đào xa xa, thậm chí vài phiến hoa đào còn bay vào trong Túy Vong Lâu.

“Ai da! Khách quan, rượu ngon thượng đẳng, đồ ăn ngon đến đây!”

Giọng the thé của tiểu nhị vang lên, lật đật chạy lui giữa khách quan, lộ ra vẻ vô cùng thành thạo.

Mặc dù tửu lâu chỉ rộng khoảng hơn ba trăm thước vuông, toàn bộ bàn ở đây có tăng thêm cũng hơn sáu mươi bộ, nhưng vào giờ cơm, trong tửu lâu này ngồi không sót một chỗ. Khách nhân nâng cốc nói những lời vui vẻ vang vọng khắp cả sảnh đường, tám, chín phòng người tới ta đi, người quản lý thì khua khua bàn tính để tính toán, còn có nụ cười toe toét của chương quỳ, tạo thành một bức tranh phong cảnh phồn thịnh hào hứng, rất náo nhiệt.

Bên trong chỗ ngồi tao nhã thượng đẳng trên lầu ba chính là chỗ tốt nhất trong toàn bộ tửu lâu, từ lan can có thể nhìn ra phong cảnh bên ngoài, lúc này Tang Trọng Dương đang ngồi cùng Tần Lạc Y ở đó.

Tiểu nhị bưng hai bầu rượu đến trước mặt hai người.

“Hai vị, trong điểm chúng tôi không chỉ có rượu vang danh thiên hạ, đầu bếp của chúng tôi còn có vài món gia truyền đặc biệt, cũng khiến người từng ăn khen không ngớt miệng, nhị vị nếu như có gì cần yêu cầu cứ dặn dò tiểu nhân.”

Mặc dù quan lại quyền quý, hào kiệt giang hồ xuất hiện trong tửu lâu này không ít, nhưng tiểu nhị vẫn có thể cảm giác được có hai người lai lịch bất phàm ở bàn này, cho nên hấn không ngừng xun xoe nịnh bợ.

Tang Trọng Dương nhìn tiểu nhị một chút: “Tiểu nhị, đặt rượu và thức ăn xuống rồi lui ra đi!”

“Vâng, vâng, nhị vị cứ chậm rãi dùng!” Tiểu nhị thức thời lập tức lui xuống.

Đây đúng là chỗ yên tĩnh nhất toàn bộ tửu điểm, rất thích hợp cho những người xa cách trùng phùng tâm sự.

“Tang đại ca, không phải huynh đã đến Trung Nguyên rồi sao? Vì sao lại trở về đây?” Khóe mắt Tần Lạc Y hồng hồng, khẽ giọng hỏi.

Tang Trọng Dương uống một ngụm rượu, đôi mắt thâm trầm nhìn thẳng vào dung mạo Tần Lạc Y, hấn không đáp lại câu hỏi của nàng, chỉ có chút dăm chiêu hỏi thăm: “Y nhi... bây giờ muội có vui vẻ không?”

Tần Lạc Y nghe xong cảm thấy đau khổ bội phần, nàng nhẹ giọng đáp: “Tang đại ca, ta biết huynh quan tâm tới ta, Y nhi cũng biết huynh và cha nuôi...”

Hàm răng tinh tế của nàng khẽ cắn chặt môi, thật ra mãi cho đến bây

giờ nàng vẫn không quên được mọi việc phát sinh ở Túy Văn Đình, thậm chí cũng không quên được bộ dạng cha nuôi trước khi chết.

Tang Trọng Dương than nhẹ một tiếng, trong mắt cũng lộ vẻ bi thương: “Y nhi, thật ra tất cả mọi việc cũng do ông trời định sẵn, muội cũng không cần tự trách mình, chỉ cần Y nhi có thể vui vẻ hạnh phúc là được rồi.”

Tần Lạc Y ôn nhu nhìn Tang Trọng Dương: “Tang đại ca, hửn... đối xử với Y nhi thực sự rất tốt!”

Nàng không dám nói thêm gì nữa, dù sao Da Luật Ngạn Thác cũng là cái đinh trong mắt cha con nhà họ Tang.

“Y nhi, chuyện Da Luật Ngạn Thác vì cứu muội mà suýt mất đi tính mạng trên chiến trường, Tang đại ca đã nghe nói, hửn thật lòng với muội, Tang đại ca đương nhiên phục! Nhưng Y nhi, muội thực sự muốn gả cho người này sao? Thực sự quyết định gả vào gia tộc Da Luật hoàng thất sao?”

Giọng của Tang Trọng Dương tuy rằng rất nhẹ, nhưng cũng thể hiện sự lo lắng rõ ràng.

Tần Lạc Y ngẩng đầu nói với Tang Trọng Dương: “Tang đại ca, đối với Y nhi mà nói, Da Luật Ngạn Thác chính là Da Luật Ngạn Thác, Y nhi cũng không xem trọng quan hệ giữa hửn và Da Luật hoàng thất.”

Nàng không muốn Tang đại ca cho rằng mình là một người con gái ham muốn vinh hoa.

Quyển 15 - Chương 5: Sự cố chấp của Tang Trọng Dương

Tang Trọng Dương nghe Tần Lạc Y nói như vậy, tự nhiên trong lòng cảm thấy đau xót, trong giọng nói chất chứa đau khổ:

“Y nhi ngốc, dù sao hấn cũng mang họ Da Luật, đây là sự thật không thể thay đổi, Tang đại ca sợ sau này khi muội gả vào Da Luật hoàng thất thì sẽ rất vất vả!”

Tần Lạc Y cười khế, đáy mắt lộ vẻ kiên cường: “Tang đại ca, Y nhi biết trong lòng huynh lo lắng, nhưng huynh yên tâm đi, ta nhất định sẽ chăm sóc tốt cho bản thân mình!”

“Lẽ nào Da Luật Ngạn Thác thực sự tốt như vậy, khiến muội dù chết cũng phải theo hấn?”

Tang Trọng Dương có phần khó chịu, hấn nghĩ thời gian mình bỏ đi lâu như vậy đã có thể buông xuôi tất cả, nhưng hấn phát hiện ra dù mình nôn nóng thế nào cũng vẫn không làm được.

“Tang đại ca... ta...”

Tang Trọng Dương lớn tiếng khiến cơ thể Tần Lạc Y hơi run run, nàng sợ hãi nhìn hấn, không dám nói gì nữa bởi vì trong ấn tượng của nàng, Tang đại ca vẫn luôn luôn dịu dàng, lễ độ, hấn chưa từng nổi giận với mình cũng chưa từng trút giận sang người khác.

Sau khi trông thấy bộ dạng sợ hãi của Tần Lạc Y, trái tim đang phần nộ của Tang Trọng Dương cũng bắt đầu mềm mại lại, bàn tay to lớn

của hắc khế kéo lấy bàn tay nhỏ nhắn của Tần Lạc Y nói:

“Xin lỗi Y nhi, Tang đại ca không nên nổi giận với muội. Chỉ là... chỉ là Tang đại ca rất hiểu tính cách của Y nhi, lẽ nào muội cho rằng mình thích hợp với cuộc sống ở vương phủ sao? Y nhi, muội đừng quên, Da Luật Ngạn Thác còn những phi tần khác, lẽ nào muội thực sự muốn sau này đi tranh giành tình cảm cùng những người phụ nữ đó hay sao?”

Lời nói của Tang Trọng Dương như roi da quật vào lòng Tần Lạc Y, lưu lại từng vệt máu, sắc mặt của nàng trở nên nhợt nhạt, lại càng vô lực, nàng hiểu rõ lời nói của Tang đại ca đều là sự thật và cũng là chuyện nàng luôn trốn tránh đến giờ.

“Y nhi, Tang đại ca không phủ nhận Da Luật Ngạn Thác thật lòng với muội, nếu không hắc cũng sẽ không hy sinh cho muội nhiều như vậy, nhưng suy cho cùng hắc cũng không giống người bình thường, hắc có thể rong ruổi trên sa trường, không thể mỗi ngày ở trong vương phủ xử lý mâu thuẫn giữa các phi tần, nữ nhi sinh ra trong gia đình quan lại đều hiểu rõ và tinh tường cách để tranh quyền đoạt lợi, nhưng mà Y nhi thì khác, muội quá đơn thuần, Tang đại ca thật sự không yên lòng về muội!” Vẻ đau lòng hiện lên trên khuôn mặt Tang Trọng Dương, lời nói của hắc cũng vô cùng chân thành tha thiết.

Ngón tay Tần Lạc Y theo bản năng co lại, đáy mắt hiện lên vẻ bất an khiến cho tầng hơi nước ngưng tụ tại chỗ sâu nhất trong đáy mắt: “Hắc... hắc sẽ bảo vệ Y nhi!”

Trong mắt Tang Trọng Dương vẽ ra hình ảnh của một người con gái tịch mịch cô đơn đến tan nát cõi lòng, sau khi nhìn Tần Lạc Y thật lâu, hắc than nhẹ một tiếng nói:

“Y nhi, muội nghĩ Da Luật Ngạn Thác sẽ bảo vệ muội thế nào đây?”

Lẽ nào hần thực sự có thể buông bỏ vinh hoa phú quý, vứt bỏ Da Luật hoàng thất chỉ để ở cùng với muội sao?”

Trái tim Tần Lạc Y thoáng chốc khẽ run, về chuyện này nàng cũng đã từng hỏi Da Luật Ngạn Thác, nhưng đương nhiên hần có suy nghĩ và cách làm của mình, nàng biết rõ, sở dĩ mình vẫn ở trong vương phủ không phải vì đã quen với cách sống này mà vì yêu hần, yêu người đàn ông khiến hết thầy phụ nữ đều si mê kia.

Sau khi Tang Trọng Dương thấy vẻ mặt Tần Lạc Y thì không nói hai lời, một tay kéo lấy tay nàng đứng lên: “Y nhi, đi cùng Tang đại ca đi?”

“Hả?”

Tần Lạc Y vô cùng ngạc nhiên, nhưng vẫn để cho Tang Trọng Dương kéo mình, sau một lúc nàng mới phản ứng lại: “Tang đại ca... Không...”

“Y nhi, nếu Da Luật Ngạn Thác có thể buông bỏ mọi thứ, Tang đại ca cũng không sợ sau này muội sẽ chịu uất ức , nhưng muội biết rõ hần không thể, phải không? Cho nên, hôm nay ta phải dẫn muội đi, đây cũng là mục đích ta đến gặp muội lần nữa!” Tang Trọng Dương cầm bàn tay nhỏ bé của Tần Lạc Y đi về hướng cầu thang.

“Không... Tang đại ca... Y nhi... Y nhi không thể đi theo huynh!” Tần Lạc Y nghẹn ngào vùng vẫy, tuy nàng không có sức lực nhưng muốn nàng rời đi như thế, nàng cam lòng sao?

“Y nhi.”

Tang Trọng Dương trông thấy bộ dạng chật vật của Tần Lạc Y, bàn tay to mạnh mẽ nắm chặt bả vai của Tần Lạc Y:

“Ta tuyệt đối không muốn sau này thấy muội phải chịu tội cực, ta biết trong lòng muội xem ta như ca ca, vì thế ta làm đại ca lại càng không thể trơ mắt nhìn muội nhảy vào hố lửa!” Tang Trọng Dương lớn tiếng nói.

“Tang đại ca...” Mối Tần Lạc Y run rẩy.

Đúng lúc này — —

“Buông Y nhi ra!” Một giọng nói nghiêm khắc, lạnh như băng gần như vang vọng toàn bộ căn phòng tao nhã.

Tang Trọng Dương và Tần Lạc Y theo phản xạ đồng thời nhìn về phía phát ra âm thanh...

Chỉ thấy thân hình cao lớn cường tráng của Da Luật Ngạn Thác đứng ngay trên cầu thang, ánh mặt trời chiếu rọi trên gương mặt tối sẫm của hắn, lộ ra vẻ tàn bạo khiến kẻ khác vô cùng khiếp sợ!

Sắc mặt Tần Lạc Y trong phút chốc không còn chút máu, nàng cảm thấy khí huyết toàn thân đều bị đảo ngược.

“Thác...” Vất vả lắm, Tần Lạc Y mới tìm được giọng nói của mình, dù thế nào nàng cũng không nghĩ Da Luật Ngạn Thác sẽ tìm đến nơi này, hơn nữa không cần đoán cũng nhìn ra được hắn thực sự đang rất tức giận!

Hiển nhiên Tang Trọng Dương đã khôi phục lại sau khi khiếp sợ, hắn kiêu ngạo lạnh lùng đứng đó, im lặng kéo lấy bàn tay nhỏ bé của Tần Lạc Y.

“Tang đại ca...” Tần Lạc Y bị động tác mạnh bạo của hắn dọa cho

hoảng sợ, muốn rút tay ra cũng rút không được, dù sao cũng đang ở kinh thành, nếu như Da Luật Ngạn Thác thực sự nổi giận thì Tang đại ca sẽ rất nguy hiểm.

Sau khi Da Luật Ngạn Thác trông thấy sự khiêu khích đó thì lại càng phần nộ, trong đôi mắt sắc bén như chim ưng ưng tràn ngập từng đám lửa giận, gần như muốn đốt cháy người đàn ông trước mặt.

“Y nhi, lại đây.” Hắc cố hết sức nhin sự tức giận trong lòng, trầm giọng nói.

Hắc không thể không áp chế cơn giận của mình, vì ánh mắt sợ hãi vừa rồi của Y nhi khiến trái tim hắc thoáng chốc run rẩy mạnh, hắc trải qua nhiều chuyện cùng nàng như vậy, hắc tin tưởng Y nhi sẽ không rời bỏ mình!

Quyển 15 - Chương 6: Nhất xúc tức phát (1)

(1) Chạm vào nổ ngay

Tần Lạc Y lo lắng nhìn bàn tay to lớn của Da Luật Ngạn Thác vươn về phía mình, nàng thở gấp dồn dập, tiếc rằng cánh tay nhỏ bé của nàng đang bị Tang Trọng Dương nắm chặt lấy.

“Tang đại ca, không nên như vậy!” Tần Lạc Y nhẹ giọng cầu xin, nàng không muốn thấy bất cứ chuyện gì tồi tệ xảy ra, dù sao cha nuôi cũng đã rời khỏi nhân thế, nếu Tang đại ca có bất trắc gì thì ngay cả một người thân nàng cũng không còn.

Thông qua giọng điệu nhấn nhay của Da Luật Ngạn Thác, nàng có thể cảm nhận được một luồng lửa giận điên cuồng sắp bùng nổ, nhất là đôi mắt sắc bén như chim ưng đang ẩn chứa cơn thịnh nộ! Tần Lạc Y biết rõ hắn đang cố gắng áp chế cơn tức giận của mình, nhưng nàng không dám cam đoan nếu Tang đại ca còn tiếp tục như thế này thì sự nhẫn nại của Da Luật Ngạn Thác sẽ kéo dài được bao lâu!

Da Luật Ngạn Thác, cho đến giờ hắn chưa từng là một người kiên nhẫn!

Hắn có thể rất dịu dàng, có thể rất khoan dung, nhưng từ trước đến nay hắn vẫn là một con báo săn chinh chiến nơi sa trường, mềm mại như nước nhưng toàn thân lại tỏa ra luồng sức mạnh sung mãn có khả năng cướp đoạt bất cứ thứ gì.

Tang Trọng Dương không bị cơn giận của Da Luật Ngạn Thác làm

lay động, hần khẽ nhếch môi nói: “Y nhi chỉ còn ta là người thân duy nhất trên đời cho nên nàng ấy phải đi theo ta!”

Đầu mày Da Luật Ngạn Thác đang nhướn lên đột nhiên chau lại, hần hừ lạnh một tiếng nói: “Nực cười, Y nhi sắp thành thê tử của bản vương, sao tự đứng lại mọc ra một người thân?” Giọng điệu của hần lạnh như băng, khuôn mặt không hề có chút độ ấm.

“Ta sẽ không để cho Y nhi gả vào Đông Lâm Vương phủ!” Tang Trọng Dương chỉ nói ngắn gọn nhưng đã diễn đạt hết mục đích hần trở về.

Ánh mắt cương quyết của Da Luật Ngạn Thác nhướn lên, trong ánh mắt lộ ra vẻ khinh thường: “Bản vương không quan tâm người dùng thân phận gì đến đây quấy nhiễu tư tưởng của Y nhi, không phải người vẫn cho rằng mình là hôn phu của nàng ấy đấy chứ ?”

Nói xong, bàn tay to lớn của hần đột nhiên nắm chặt lại, gân xanh cũng vì tức giận mà nổi lên rõ ràng.

Một người đàn ông đáng ghét, đáng lẽ mình nên giải quyết hần triệt để, nếu vậy thì giờ đây cũng không phải gặp nhiều phiền toái như vậy!

Thân hình cao lớn của Tang Trọng Dương rõ ràng đang run lên, vẻ mặt cũng vô cùng nghiêm túc...

“Tang đại ca...”

“Câm miệng!”

Tần Lạc Y còn chưa nhe răng nói xong, đã bị Tang Trọng Dương cắt ngang!

Nàng kinh ngạc nhìn nghiêng khuôn mặt lạnh như băng của hắn, trong mắt lộ ra vẻ khó hiểu, Tang đại ca hắn... hắn chưa bao giờ nói với mình như vậy!

Trong lòng nàng đột nhiên lên cảm thấy uất ức, một làn hơi nước mỏng cũng phủ đầy đôi mắt khiến cặp mắt trong trẻo như suối kia bị che kín lại.

“Da Luật Ngạn Thác, dù Y nhi xem ta là gì ta đều lo nghĩ cho nàng chu đáo. Còn theo như ta thấy, người giữ Y nhi bên người chỉ để thỏa mãn ham muốn cá nhân mà thôi! Y nhi muốn cuộc sống như thế nào, người có biết không? Nàng yêu thích tự do tự tại, đáng tiếc người không phải là người có thể đem lại cho nàng cuộc sống như thế!” Giọng điệu của Tang Trọng Dương hùng hổ dọa người.

Lửa giận trong mắt Da Luật Ngạn Thác đột nhiên càng sâu thêm: “Tang Trọng Dương, bản vương khuyên người tốt nhất nên biết chừng mực, bản vương đối xử thế nào với Y nhi, đó là chuyện của bản vương, người ngoài như người có tư cách gì để xen vào?”

“Sao? Chẳng lẽ ta nói sai ư? Da Luật Ngạn Thác, người biết rõ Y nhi trời sinh tính tình đơn thuần, đương nhiên không thể cùng đám phi tần trong quý phủ đấu đá, nếu người thực sự một lòng muốn tốt cho Y nhi, vậy thì hãy vứt bỏ tất cả hoàng thất của người đi. Nhưng ta nghĩ người chắc chắn không thể nào làm được!” Tang Trọng Dương lớn tiếng nói.

Vẻ mặt Tần Lạc Y dâng lên nỗi bi thương nhàn nhạt, một nét ưu sầu vẽ qua khuôn mặt nàng.

“Tang Trọng Dương, hình như người đã quản quá nhiều rồi, Y nhi xem người là đại ca, bản vương đương nhiên sẽ không gây khó dễ

cho người, nhưng mà giờ đây người lại muốn mang Y nhi đi, vậy bản vương tuyệt đối sẽ không nường tay đâu!” Lời nói của Da Luật Ngạn Thác vô cùng lạnh lẽo, sau đó đôi mắt sâu hút mạnh mẽ khóa chặt khuôn mặt nhỏ nhắn ưu sầu của Tần Lạc Y, trái tim hắn đột nhiên co rút một cái.

Hắn vừa dứt lời thì tiếng động ồn ào huyền não vang lên, sau đó nhiều tiếng bước chân bắt đầu truyền đến, chỉ trong nháy mắt toàn bộ lầu ba bị rất nhiều thị vệ bao vây!

Toàn bộ “Túy Vong Lâu” đều bị bao trùm bởi sự lo lắng, một nơi vốn náo nhiệt trong phút chốc trở nên yên ắng không động tĩnh, các thực khách lại càng kinh hoảng chạy thục mạng.

Tang Trọng Dương ngửa đầu cười, trong giọng nói lại chất chứa sự khinh thường đối với Da Luật Ngạn Thác: “Da Luật Ngạn Thác, người vẫn phải điều những binh tướng hèn nhát đến để bảo vệ tình yêu của bản thân, thực sự quá đáng thương!”

Trong lòng Tần Lạc Y bắt đầu cảm thấy kinh sợ: “Tang đại ca, đừng nói nữa...”

Nàng thực sự sợ muốn chết, một khi Da Luật Ngạn Thác nổi giận, hậu quả không sao lường được!

Ai ngờ, Da Luật Ngạn Thác không giận trái lại còn cười, hắn khẽ nhếch môi vẽ ra một đường cong tàn nhẫn và lạnh lẽo, băng quơ nói nhẹ một câu: “Y nhi, lẽ nào nàng chưa nói chuyện mình có thai cho Tang đại ca sao?”

Lời này như sấm sét giữa trời quang nổ ầm bên tai Tang Trọng Dương!

“Cái gì?” Hắc lập tức quay đầu sang nhìn Tần Lạc Y ở bên cạnh, đôi mắt tràn ngập sự kinh ngạc và không thể tưởng tượng nổi!

Tần Lạc Y vội vàng hạ mắt xuống, cúi đầu, nàng không biết phải đối mặt với Tang đại ca thế nào, dù cho đây là sự thật!

“Y nhi!”

Tang Trọng Dương ép buộc Tần Lạc Y ngẩng đầu: “Ta muốn chính miệng muội nói với Tang đại ca, đây không phải sự thật!” Trong mắt hắc, nỗi bi thương đang dâng lên mạnh mẽ.

Hơi thở của Tần Lạc Y dần dần ngắt quãng, nàng giương đôi mắt ươn ướt, vô tội yếu ớt lên nhìn vào đôi mắt đau xót của Tang Trọng Dương: “Tang đại ca... lời hắc nói... đều là sự thật!”

“Không, không thể...” Tang Trọng Dương tựa như người ta bị tuyên án tử hình, bàn tay to đột nhiên buông lỏng, thân hình cao lớn liên tục lùi về phía sau.

Quyển 15 - Chương 7: Buông bỏ

Da Luật Ngạn Thác tận dụng cơ hội này đưa tay lên ra chiêu, mạnh mẽ kéo cơ thể nhỏ nhắn mềm mại của Tần Lạc Y về bên cạnh mình. Tần Lạc Y còn chưa kịp thở gấp kinh hãi một tiếng đã bị bàn tay to lớn vây lấy, vững vàng bị ôm vào trong ngực.

“Da Luật Ngạn Thác, ngươi thật quá hèn hạ!” Tang Trọng Dương vừa thấy Y nhi bị hấn mạnh mẽ kéo đi, trong lòng có cảm giác hít thở không thông, hấn tiến lên, ra chiêu linh hoạt...

“Trả Y nhi lại cho ta!”

“Nực cười, nữ nhân của bản vương ngươi cũng dám mơ đến!” Bàn tay to lớn ôm lấy Tần Lạc Y của Da Luật Ngạn Thác không mấy lay động, hấn chỉ dùng một bàn tay đã có thể tiếp chiêu của Tang Trọng Dương!

“Đủ rồi, các người dừng tay lại!” Tần Lạc Y thật sự không thể nhìn được nữa, nàng thê lương nói.

Động tác của hai người đàn ông đồng thời dừng lại, chỉ vì trong mắt giai nhân tuyệt mỹ đã lấp lánh ánh lệ.

Da Luật Ngạn Thác hừ lạnh một tiếng, hất cánh tay của Tang Trọng Dương ra, sau đó hấn cau mày nhìn thuộc hạ xung quanh, rống to một tiếng: “Lui ra hết cho bản vương!”

“Vâng, Vương thượng!” Thủ lĩnh thị vệ trông thấy vẻ mặt vô cùng

khó coi của Da Luật Ngạn Thác, lập tức mang theo bọn thị vệ rời khỏi Túy Vong Lâu, hấn rất sợ, chỉ cần không suy nghĩ chu đáo một chút đầu sẽ rơi xuống đất.

Mọi thứ dường như đã trở về dáng vẻ yên tĩnh vốn có nhưng thực ra không phải vậy, tất cả những gợn sóng ngầm đều được che giấu trong ánh mắt của hai người đàn ông.

“Tang Trọng Dương, mục đích quay trở lại lần này của ngươi chính là quấy rối đại hôn của bản vương?”

Da Luật Ngạn Thác lạnh lùng mở lời trước, hấn hết sức cố gắng áp chế lửa giận của mình, không vì bất cứ thứ gì khác, mà là vì Y nhi, hấn không muốn vì cơn thịnh nộ của mình mà làm ra bất cứ điều gì khiến Y nhi cảm thấy sợ hãi, hoặc khiến nàng tuyệt vọng!

“Không sai, Y nhi là người mà ta quan tâm lo lắng nhất, cho nên ta không thể nhìn Y nhi nhảy vào hố lửa, Da Luật Ngạn Thác, trong lòng Y nhi chỉ xem ta như đại ca, ta cũng chịu, nhưng nếu như ngươi không thể đem lại hạnh phúc cho Y nhi, vậy xin mời ngươi buông tha cho nàng ấy! Không nên dùng cốt nhục trong bụng để uy hiếp nàng!” Giọng điệu của Tang Trọng Dương đã bình tĩnh và có lại sự kiên trì như lúc đầu.

Mặc dù Da Luật Ngạn Thác đã dồn nén sự tức giận trong lòng mình xuống nhưng hai mắt hấn vẫn tràn ngập vẻ hung ác nham hiểm:

“Tang Trọng Dương, nếu không phải vì nể mặt Y nhi, bản vương tuyệt đối sẽ không phí lời cùng ngươi, nếu ngày đại hôn ngươi có lòng chúc phúc, bất cứ khi nào Đông Lâm Vương phủ cũng mở cửa hoan nghênh, nhưng nếu ngươi cố tình gây sự khiêu khích, bản vương tuyệt đối sẽ không khách khí!”

Nói xong, hấn liền mạnh mẽ ôm chặt lấy Tần Lạc Y có ý muốn bỏ đi.

Chỉ cần ngồi lâu hơn một khắc (1) nữa, hẳn nhất định sẽ không nhịn được mà hung ác dạy dỗ con người này!

(1) Một khắc = 15 phút

“Đứng lại!”

“Thác...”

Âm thanh tức giận hòa cùng thanh âm ôn nhu của Tần Lạc Y đồng thời vang lên.

Sắc mặt của Da Luật Ngạn Thác trở nên cực kỳ khó coi, hẳn cố gắng áp chế sự mất kiểm soát của chính mình, chẳng quan tâm đến Tang Trọng Dương đang thét chói tai, hẳn chỉ liếc nhìn đôi mắt ươn ướt của Tần Lạc Y nói: “Y nhi, nàng muốn làm gì?”

Ánh mắt bén nhọn của hắn vừa liếc một cái đã nhìn ra điều nàng muốn nói nhưng rồi lại thôi.

Sau khi Tần Lạc Y nhìn thấy ánh mắt bị thương của Tang Trọng Dương, nàng khẽ cầu xin Da Luật Ngạn Thác: “Thác, ta muốn cùng Tang đại ca nói chuyện!”

Ánh mắt Da Luật Ngạn Thác tối sầm lại, hắn âm thầm liếc qua khuôn mặt Tang Trọng Dương, rồi sai bước đi tiếp.

Đợi đến khi bóng dáng Da Luật Ngạn Thác hoàn toàn biến mất khỏi Nhã Vấn (2), Tang Trọng Dương mới khốn khổ ngã ngồi trên ghế, nhưng con người sâu hút vẫn không hề chớp khóa chặt lấy khuôn mặt Tần Lạc Y.

(2) Tên căn phòng

Tần Lạc Y đau lòng nhìn bộ dạng của Tang Trọng Dương, nàng chậm rãi đến gần hắn.

“Tang đại ca, Y nhi biết huynh yêu thương ta, nhưng Y nhi thực sự không thể đi cùng Tang đại ca!”

Giọng nói của nàng mảnh mai tựa như đoá sen lay động trên mặt nước khiến kẻ khác thương tiếc khôn nguôi.

“Hắn... đối với muội thực sự quan trọng vậy sao?” Sự đau xót đọng đầy trong đôi mắt của Tang Trọng Dương, giọng nói của hắn lại càng thêm chua xót.

Tần Lạc Y cắn cắn đôi môi đỏ mọng, sau đó kiên định gật đầu: “Thực xin lỗi, Tang đại ca, ta... ta thực sự... không thể rời khỏi hắn!”

Nàng biết rõ bây giờ bản thân mình rất tàn nhẫn, nhưng nếu như rời bỏ Da Luật Ngạn Thác, nàng sẽ đau lòng đến chết.

“Cho dù sau này bị mất đi tự do, bị uất ức, muội cũng không rời khỏi hắn?” Tang Trọng Dương nhíu mày, sự bi thương trong mắt không cần nói cũng lộ ra một cách rõ ràng.

Một lần nữa, Tần Lạc Y lại kiên định gật đầu.

“Tang đại ca, mặc dù tính tình của Thác luôn luôn ngông cuồng, kiêu ngạo, hơn nữa mọi người lại dễ nảy sinh loại sự kính sợ với hắn. Nhưng lâu nay ta và hắn ở cùng nhau đã xảy ra rất nhiều chuyện, ta mới hiểu bản thân không thể sống thiếu hắn, ở cùng hắn khiến ta thực sự rất vui vẻ, cũng có cảm giác an toàn, ấm áp vô cùng!”

Tang Trọng Dương quay mặt đi chỗ khác, vẻ đau xót khắc sâu trên khuôn mặt anh tuấn của hắn.

Sau một lúc lâu, hắn mới kìm nén được sự ưu thương quá mức trong lòng, chậm rãi đứng dậy, bàn tay to lớn khẽ đặt lên bả vai nàng: “Y nhi, muội biết. Tang đại ca luôn không muốn ép buộc muội, ta chỉ sợ sau này muội sẽ không được vui vẻ! Bởi vì muội là... muội muội ta yêu thương nhất trên đời!”

Mắt Tần Lạc Y ngấn lệ, bên môi lại hiện lên lúm đồng tiền đẹp nhất, nàng cảm thấy cổ họng dường như bị nghẹn lại: “Tang đại ca, có huynh yêu thương Y nhi, Y nhi nhất định sẽ rất hạnh phúc!”

Ngón tay thon dài của Tang Trọng Dương run rẩy vỗ về gương mặt của nàng, hắn biết mình vĩnh viễn không thể quyết tâm ép buộc nàng làm điều gì, bởi lẽ hắn không muốn nữ nhân này sinh chút oán hận nào với mình, nàng vẫn luôn là vật báu khó dứt bỏ nhất trong lòng mình.

Tần Lạc Y bỗng cảm thấy vô cùng tủi thân, nàng tùy ý để Tang Trọng Dương ôm mình vào lòng, lẩm bẩm khẽ nói: “Tang đại ca, cuộc đời này Y nhi vô cùng hi vọng sẽ có được sự chúc phúc của huynh!”

Tang Trọng Dương kéo nàng thẳng đến trước mặt mình, sau khi khắc sâu vẻ đẹp của Tần Lạc Y vào mắt, sự đau xót chậm rãi tiêu tan: “Y nhi, Tang đại ca chúc phúc cho muội, dù ở đâu đại ca cũng chúc phúc cho muội, và... hài nhi của muội! Chỉ cần hai người vui vẻ, hạnh phúc!”

Tần Lạc Y mỉm cười, nước mắt lại tuôn rơi trên gò má! Nàng biết rõ, lúc này Tang đại ca đã thật sự buông bỏ.

Quyển 16 - Chương 1: Đại hôn

Ngày mười lăm, ánh mặt trời đẹp lạ thường, hương hoa đào cùng tơ liễu lan tràn trong không khí, tiếng pháo nổ đinh tai nhức óc trong Đông Lâm Vương phủ gần như vang vọng cả kinh thành.

Con đường đến Đông Lâm Vương phủ dân chúng đứng chật đường, trên mặt mỗi người đều tràn ngập sự vui vẻ, tiếng chiêng trống rộn ràng, trong bầu không khí tràn đầy mùi pháo hoa.

Hôm nay là ngày thành hôn của Da Luật Ngạn Thác và Tần Lạc Y, cũng như ngày thành thân của phó tướng Khiêm Ngạo và Sơ Tuyết. Bọn họ đặc biệt chọn ngày này làm ngày ‘hỉ sự thành song’, bởi vì hai nữ tử đều là người Hán, vì vậy đại lễ thành hôn cũng cẩn thận tỉ mỉ dựa theo lễ nghi của người Hán.

Phục sức của Da Luật Ngạn Thác và Khiêm Ngạo là một bộ đồ tân lang đỏ rực, cả hai cưỡi trên lưng ngựa rất cao, Da Luật Ngạn Thác khí khái anh hùng bức người trên khuôn mặt lộ ra sự vui mừng hiếm thấy, còn Khiêm Ngạo cười đến mức không khép được miệng. Sau lưng hai người là một đội ngũ diễn tấu cổ nhạc thật dài, theo sau đó là kiệu tân nương tám người khiêng.

Khi dân chúng trông thấy Đông Lâm Vương và phó tướng quân cao ngạo cưỡi trên lưng ngựa thì đều quỳ rạp xuống đất chúc phúc: “Đông Lâm Vương vạn phúc, tân hôn vạn phúc!”

Từ việc dân chúng quỳ lạy có thể thấy được vẻ mặt sùng bái của bọn họ đối với Da Luật Ngạn Thác, đoạn giai duyên của Đông Lâm Vương và Tần cô nương hầu như cả nước Khiết Đan đều biết. Đến

cuối cùng họ có thể nên nghĩa vợ chồng, đây cũng là phúc của đất nước và con dân Khiết Đan.

“Vương thượng, nhìn xem, cho dù là đại hôn của hoàng thượng cũng không sánh bằng!” Hôm nay Khiêm Ngạo là người gặp chuyện mừng nên phá lệ, tinh thần trở nên thoải mái, hần cười rộ lên nói với Da Luật Ngạn Thác.

Khóe miệng Da Luật Ngạn Thác nhếch lên: “Lời này để ta nghe được thì không sao, nhưng nếu để Tiêu Chí lòng dạ ngay thẳng nghe được nhất định sẽ cho rằng Đông Lâm Vương ta có ý đồ thay lòng đổi dạ!”

Nói xong, hai người cười sang sảng.

Hai chiếc kiệu mừng đồng thời dừng trước Đông Lâm Vương phủ, tả tướng quân Tiêu Chí và hữu tướng quân Hưu Ca đã sớm đợi ở cổng. Hai người lập tức tiến lên nghênh đón tân lang, sau lưng bọn họ là nha hoàn và các phi tần trong phủ, đều quỳ xuống:

“Cung chúc đại hôn của Vương thượng, đại hôn của Khiêm tướng quân.”

Đông Lâm Vương khẽ gật đầu, sau đó kéo cương, đối mặt với dân chúng đang chật ních hai bên trái phải của hành lang vương phủ, lớn tiếng nói:

“Nhờ có bách tính hương thân yêu quý, hôm nay nhân ngày đại hôn của Đông Lâm Vương ta, đặc biệt thiết đãi, ngân lượng trâu bò ngựa cả con, ba ngày ẩm thực mỹ tửu, giống như ngày quốc khánh, mong sao quốc vận Khiết Đan ta hưng thịnh!”

“Đông Lâm Vương vạn phúc!” Dân chúng vừa nghe xong, mọi người đều vui mừng quỳ xuống mặt đất, vui đến mức nói không ra lời.

Hỉ nương trông thấy giờ lành đã đến, ríu rít đi đến trước hỉ kiệu...

“Tân lang đón tân nương xuống kiệu!”

Tiếng pháo lại vang lên lần nữa, sau khi Da Luật Ngạn Thác và Khiêm Ngạo nhìn nhau cười một tiếng đều xuống ngựa đi đến trước hỉ kiệu, hai đứa nhóc khoảng năm sáu tuổi sau khi hô lên “Tân nương xuất kiệu”, dựa theo phong tục của đại hôn, dùng tay kéo nhẹ ống tay áo của tân nương ba cái mới xuất kiệu.

Tần Lạc Y cũng như Sơ Tuyết đều đội mũ phượng cột mây, cổ áo hai lớp kéo dài thẳng xuống một thước, ba nút tết. Vạt áo sau và trước được kết lại với nhau bằng hai nút tết, khuy trên che khuy dưới khi bái lạy sẽ mở rộng ra.

Da Luật Ngạn Thác và Khiêm Ngạo tách nhau ra đón lấy tay nương tử của mình từ trong tay của ‘xuất kiệu tiểu nương’, hỉ nương lập tức đến bên cạnh phụ giúp.

Dựa theo tập tục, Tần Lạc Y và Sơ Tuyết ra khỏi kiệu rồi bước qua một cái yên ngựa màu đỏ làm bằng gỗ, bước hồng chiêm, sau đó được tân lang đỡ xuống đi một mạch đến hỉ đường trong vương phủ. Thị vệ thuộc hạ đi theo phía sau tân nhân, trong ánh mắt phi tần và nha hoàn trong phủ đương nhiên có vui mừng, cũng có oán hận!

Hỉ đường trang trí vô cùng lộng lẫy, hai đôi tân nhân đều đứng trước hỉ đường, bài nhạc ăn mừng lần nữa vang lên.

Vì Tần Lạc Y mà tự tại không ít, Da Luật Ngạn Thác cự tuyệt rất nhiều đồng liêu đến thăm, trừ thị vệ thân cận và tâm phúc ra còn có đại hoàng tử Da Luật Bội.

Chỉ thấy ánh mắt của hắc dân chặt dung mạo đang được che kín bởi khăn hỉ của Tần Lạc Y, đối với Da Luật Ngạn Thác tất nhiên là bảy phần hâm mộ, ba phần ghen tị!

Người xướng lễ ở bên cạnh hô: Dập đầu, lại dập đầu, ba lần dập đầu!

Hai tân nhân làm theo, ngay sau đó, người xướng lễ nói tiếp: Thăng, bình thân, trở lại vị trí cũ! Quỳ, đều quỳ xuống!

Toàn bộ quá trình trải qua “Ba lần quỳ, chín lần dập đầu, sáu lần bái”.

Cuối cùng người xướng lễ kết thúc: “Xong lễ, tiến vào động phòng.”

Người đàn ông cao lớn và cô gái mềm mại đứng cạnh nhau tạo thành một cảnh tượng hạnh phúc nhất.

Tấu nhạc lại vang lên, nhấn chìm toàn Đông Lâm Vương phủ trong bầu không khí vui mừng.

Trong ngoài Vương phủ vô cùng náo nhiệt, rất đông dân chúng bên ngoài vẫn chưa rời đi, cũng có người sớm lĩnh ngân lượng vui vẻ không khép được miệng, khuôn mặt ngập tràn vẻ yêu kính và ngưỡng mộ Đông Lâm Vương.

Trong đám người, có một người có phần cô đơn tịch mịch đứng bên cạnh cây đại thụ trước cổng, thân ảnh cao lớn đứng nơi ấy, con người thâm thúy khóa chặt Vương phủ.

Người này chính là Tang Trọng Dương, hắc tình nguyện từ xa như vậy nhìn Y nhi xuất giá, hắc biết mình không thể nào đem lại hạnh phúc cho nàng, chỉ có người đàn ông cao cao tại thượng cưỡi trên lưng ngựa kia mới có thể khiến Y nhi vui vẻ và hạnh phúc.

Y nhi, muội nhất định phải hạnh phúc đấy!

Đêm xuống ở Cúc Tình Hiên đặc biệt dịu dàng, ngay cả cơn gió cũng ấm áp giống như bàn tay của tình nhân đang mơn trớn vậy, tràn đầy thương tiếc và yêu mến.

Màu sắc thanh nhã trong tấm cơ được đổi thành sắc đỏ của hỉ sự, ngay cả màn rủ trên giường cũng là màu sắc vui vẻ, trên chiếc bàn bốn chân làm bằng vàng ròng bày đầy rượu ngon và cao lương mỹ vị. Cùng với ánh nến đỏ biểu trưng cho tân hôn cũng vui mừng nhảy múa, dáng vẻ tươi đẹp mặc sức lay động.

Một thân nữ phượng trầm cài khiến Tần Lạc Y có chút lo lắng ngồi bên giường, hai bàn tay nhỏ bé theo bản năng nắm chặt lại, dựa theo tập tục, khăn hỉ trên đầu nàng phải chờ vị hôn phu tự mình vén lên.

Trong khi nàng vẫn còn cho rằng Da Luật Ngạn Thác sẽ không về phòng sớm như vậy thì lại nghe thấy âm thanh cánh cửa trong phòng bị đẩy nhẹ ra, ngay sau đó cánh cửa nhẹ nhàng đóng lại.

Mặc dù chưa vén khăn hỉ trên đầu nhưng Tần Lạc Y vẫn cảm nhận được hơi thở quen thuộc của người đàn ông đang đi gần đến bên mình, ngực của nàng vì khẩn trương mà lên xuống phập phồng. Nàng không nhịn được cười bản thân mình vốn đã chuẩn bị tốt tâm tư để gả cho hắn, không ngờ đến hôm nay vẫn còn khẩn trương như vậy.

Một tiếng cười khẽ vang lên từ trên đỉnh đầu nàng, ngay sau đó một bàn tay to lớn mạnh mẽ siết chặt bàn tay nhỏ bé của nàng.

Giọng nói Da Luật Ngạn Thác vừa trầm thấp vừa mờ ám vang lên, hắn buông bàn tay nhỏ bé của Tần Lạc Y ra, hai tay trịnh trọng nắm

lấy một góc khăn hỉ chậm rãi vén lên...

Dung mạo tuyệt mỹ của Tần Lạc Y lập tức hiện ra trước mắt Da Luật Ngạn Thác.

Người mặc mũ phượng cài trâm, đôi mắt tựa làn nước xuân thanh khiết khẽ đảo, sắc mặt như vùi trong nước sông xuân, thơm mát yêu kiều non nớt má lúm đồng tiền xinh đẹp tựa hoa, ngón tay thon dài như hành tước miệng ngậm chu đan, nét cười ngượng ngùng lay động lòng người.

Khăn hỉ rơi xuống mặt đất, trong mắt Da Luật Ngạn Thác cũng chỉ có thể chứa một người, đôi mắt hấn ngập tràn yêu thương, nóng bỏng gần như có thể chôn vùi kẻ khác.

Tần Lạc Y sau khi ngược mắt nhìn thoáng qua liền vội vàng cúi đầu xuống, tuy rằng đã sớm trở thành nữ nhân của hắn nhưng khi đến những lúc như thế này nàng vẫn có chút ngượng ngùng.

"Y nhi, rốt cuộc nàng cũng trở thành thê tử của Da Luật Ngạn Thác ta!" Người đàn ông thâm tình nói, ngón tay thon dài khẽ vuốt ve đôi gò má của nàng, cảm thụ sự mềm mại và thơm mát.

Khuôn mặt của Tần Lạc Y càng thêm ửng đỏ, nàng bất giác nhớ đến từng giọt từng giọt ký ức từ khi quen biết đến lúc yêu thương người đàn ông này, có bi thương, vui sướng, tuyệt vọng, hy vọng, nước mắt, vui cười... đây hết thảy đều khắc sâu thêm ký ức của ngày hôm nay.

Nàng từ từ ngẩng đầu lên, đôi mắt trong veo đen láy tràn ngập nhu tình nhìn Da Luật Ngạn Thác, khóe miệng từ từ hiện lên lúm đồng tiền xinh đẹp, chỉ cần một động tác đơn giản như vậy liền chứng tỏ trọn kiếp này nàng sẽ không oán không hận!

Bàn tay nhỏ bé lần nữa được Da Luật Ngạn Thác đặt vào trong bàn tay của hắn, trong mắt hắn thoáng qua một tia nhìn yêu thương: "Y nhi, hôm nay có vất vả lắm không?"

Suy cho cùng Y nhi cũng đang mang thai cho nên hắn rất lo lắng thân thể của nàng chịu không nổi một ngày phải đi qua đi lại nhiều lần.

Tần Lạc Y biết rõ sự lo lắng của hắn, nàng nhẹ nhàng lắc đầu: "Có chàng ở đây sao có thể mệt được chứ? Huống hồ ta chỉ ngồi thế này thôi! Nói về cực khổ, không phải chàng sẽ càng hơn sao?".

"Nha đầu ngọc, hôm nay là ngày vui của ta và nàng, ta đương nhiên phải hối thúc bọn họ rời đi từ sớm rồi!" Da Luật Ngạn Thác cưng chiều véo nhẹ lên cánh mũi thanh tú của nàng.

Ngay sau đó, hắn nhẹ nhàng đỡ Tần Lạc Y đứng dậy cùng nhau đi đến trước bàn tiệc mừng, ánh sáng nhu hòa của ngọn nến phản chiếu trên khuôn mặt Da Luật Ngạn Thác càng thêm động lòng người, đôi mắt sắc bén như chim ưng rũ bỏ sự cuồng ngạo và bất tuân, chỉ còn lại ý nghĩ yêu thương nồng đậm.

Bàn tay khẽ cầm một ly rượu giao cho Tần Lạc Y rồi tự mình cầm lấy ly khác.

Động phòng hoa chúc, uống chén rượu giao bôi.

Tần Lạc Y cười dịu dàng, tiếp đó định uống hết ly rượu này...

"Y nhi, rượu giao bôi không nên uống như vậy!" Da Luật Ngạn Thác sau khi nhẹ nhàng kéo ly rượu ra khỏi tay của Tần Lạc Y, mở miệng cười nói.

Vừa dứt lời, chỉ trông thấy hắc giơ bàn tay to lớn lên một cái, tất cả rượu mừng đều chảy vào trong miệng, Tần Lạc Y vẫn còn chưa phản ứng kịp tình huống này, cánh tay của hắn đã mạnh mẽ siết chặt, chứa chan thương yêu phủ môi xuống...

Môi chạm môi của nàng, hắc trần trọc dẫn dụ, rượu mừng như suối chậm rãi chảy vào miệng Tần Lạc Y, tiếp đến chảy vào cơ thể nàng, người đàn ông mạnh mẽ với hơi rượu nhàn nhạt vây quanh khiến cho Tần Lạc Y rơi vào sự rung động bất tận.

"Y nhi... Y nhi của ta..." Da Luật Ngạn Thác chân thành thiết tha lắm bầm, kéo hai tay của nàng lên vai mình, sau đó hai bàn tay rắn chắc không ngừng vuốt ve bờ lưng căng thẳng của nàng, khiến nàng cảm giác như dần tan ra, cơ thể nàng từ từ cảm nhận được sự xao động, những đường nét và sở thích quen thuộc của hắn...

Chỉ có hắn!

Lưỡi của hắn và đầu lưỡi của nàng dây dưa. Hô hấp của nàng thoáng chốc trở nên hỗn loạn, thở dốc mà cạn, một đôi tay nhỏ bé bất giác buộc chặt trên cổ hắn khiến hai người càng trở nên sát sao hơn. Hắn đã hoàn toàn nắm trong tay cơ thể của nàng, ép cơ thể của nàng phải đình công, toàn bộ ý thức cũng bị hắn thúc giục. Hắn đã bắt nàng làm tù binh!

Khi huynh đệ quen thuộc của mình đột nhiên cứng lại Da Luật Ngạn Thác mới thở hỗn hển lưu luyến buông nàng ra, nhìn đôi gò má trắng nõn óng ánh của nàng phơn phớt đỏ, trong đêm tựa như phát ra ánh sáng, làm cho hắn càng thêm điên đảo...

Người phụ nữ của hắn, vợ của hắn, Vương phi của hắn, ngay từ đầu hắn đã yêu nàng đến tận đáy lòng, không phải sao?

Quyển 16 - Chương 2: Tim đập loạn vào sáng sớm tinh mơ

Sớm tinh mơ khi tỉnh lại, khắp nơi trong Cúc Tình Hiên tràn ngập hương hoa nhàn nhạt và hương trúc thanh nhã.

Người trên chiếc giường hẹp chợt ‘ưm’ một tiếng rồi tỉnh dậy, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ, đôi mắt sương mù vây kín sau khi chớp chớp từ từ hé mở, trong nháy mắt mở ra cả một dung nhan mềm mại yêu kiều say đắm lòng người.

Cơ thể Tần Lạc Y khẽ giật mình, lại phát hiện bản thân vẫn luôn được bàn tay to lớn của Da Luật Ngạn Thác gắt gao siết chặt trong ngực của hắn, cho dù cả khi đang ngủ hắn vẫn bá đạo dùng một phương thức khác để tuyên bố quyền sở hữu của bản thân.

Đôi mắt của nàng hơi nóng lên, trái tim tựa như đang cuộn trào tình cảm mãnh liệt, khóe môi nở ra nụ cười nhàn nhạt, nàng đưa bàn tay nhỏ bé phủ lên khuôn mặt anh tuấn của Da Luật Ngạn Thác, khẽ phác họa những đường nét góc cạnh sắc sảo rõ ràng trên khuôn mặt hắn.

Tất cả mọi người đều cho rằng Đông Lâm Vương cuồng ngạo vô tâm, còn nàng thấy hắn chỉ là một người có tâm tư tinh tế hơn so với những người đàn ông khác.

Tình cảm của con người chính là tinh tế như vậy, chỉ cần một cử chỉ mờ ám hay một câu nói của đối phương có thể khiến cho cơ thể và ý

niệm bất đồng.

Tần Lạc Y chưa từng kiên định như vậy, tuy rằng nàng biết thân phận của mình nếu một mai sau khi thay đổi có thể gặp phải nhiều phiền phức và đổ kị. nhưng trong lòng lại bình tĩnh, không hề sợ hãi cũng không có lo âu, có thể trong tiềm thức bản thân đã nhận định người đàn ông này nhất định sẽ bảo vệ cho mình.

Ngắm Da Luật Ngạn Thác ngủ say, đôi môi mỏng thỏa mãn cong lên. Dung mạo rất đẹp, cũng giãn ra một cách thoải mái, thiếu đi khí phách ngày thường nhưng có thêm mùi vị mê hoặc khác.

Thế nhưng cánh tay hắn vẫn cố chấp giữ chặt vòng eo tinh tế của nàng, dáng vẻ hoàn toàn muốn chiếm lấy nàng làm của riêng...

Tựa như một đứa trẻ yêu thích đang giữ chặt lấy món đồ chơi của mình...

Tần Lạc Y không nhớ rõ mình đã nghe câu này ở đâu: Sở dĩ một người phụ nữ yêu một người đàn ông, vì nhìn ra bản thân của hắn chỉ là đứa trẻ ngoan hoặc là đứa trẻ hư, cho nên yêu hắn...

Nàng không tự chủ được nở nụ cười mỉm, đứa trẻ sao?

Khẽ thở dài một cái, sau đó thỏa mãn tựa đầu vào lồng ngực của hắn, nghe những nhịp đập trầm ổn trong lòng hắn, đúng vậy, lúc này hắn thật giống như một đứa trẻ, một đứa trẻ khi có được cả thế giới mà thỏa mãn!

Tần Lạc Y đang nghĩ ngợi chợt cảm thấy bên hông sức lực càng thêm chặt chẽ, lập tức bị cánh tay của người đàn ông siết chặt tựa như muốn đem nàng dung nhập vào trong cơ thể.

“Thác... sức lực của chàng làm đau ta.” Tần Lạc Y cúi đầu kháng nghị.

Da Luật Ngạn Thác cười lớn, sức lực ở cánh tay giảm đi: “Vừa rồi ta trộm nghĩ đến hương thơm của nàng, cho nên âm thầm vui mừng cả buổi!”

Hàng lông mày rậm khế chau lại mang theo một chút tinh thần khi tỉnh dậy, nhìn hắn thật giống như một đứa trẻ cáu giận khi phải thức dậy. Ở với một người như vậy mới sáng tinh mơ, nhất định về mới mẻ đáng yêu sẽ làm cho người khác tim đập thành thịch.

Tần Lạc Y chịu không được nữa, đôi bàn tay trắng như phấn đánh vào bộ ngực trắng kiện của hắn một cái: “Thật đúng là đứa trẻ mà, tại sao lại giở trò như thế?” Da Luật Ngạn Thác càng thêm si mê, ngay sau đó hắn được thể xoay người một cái đặt nàng xuống dưới thân, hàng lông mày hơi nhíu lại:

“Nếu như ta là đứa trẻ thì làm sao có bản lĩnh khiến Y nhi mang thai con của ta được?”

Một câu nói vô cùng mờ ám khiến Tần Lạc Y nghe xong mà khuôn mặt nhỏ nhắn tức thời ửng đỏ, nàng bất giác liếc nhìn hắn, lại đối diện với đôi đồng tử đen láy như cười như không của hắn, ánh sáng nơi đáy mắt trong suốt đến dọa người...

“Y nhi...” Ý cười nơi khóe môi của Da Luật Ngạn Thác càng sâu thêm, giọng nói trầm thấp yêu thương, bàn tay to lớn nhẹ nhàng phủ lên bụng nàng, cảm nhận kết tinh tình yêu của hai người.

“Dạ?” Giọng nói của người con gái còn mang theo chút cảm giác lười biếng nhè nhẹ của buổi sớm mai.

Hắn nâng bàn tay nhỏ bé của nàng lên kéo sát vào bên môi, yêu thương hôn một cái rồi lại hôn một cái nữa, đôi mắt thâm thúy nhìn vào đôi mắt trong veo của nàng.

“Yêu ta không?”

Sau khi Tần Lạc Y trông thấy ánh mắt vô cùng nghiêm túc của hắn, trong lòng thoáng rung động, nàng then thùng gật đầu, ý cười tràn đầy khuôn mặt.

“Nói ra!” Da Luật Ngạn Thác ngang ngược ra lệnh.

Chỉ là hắn muốn nàng có dũng khí biểu đạt tâm tình của mình ra bên ngoài, bởi vì nàng là của hắn, hắn muốn biết toàn bộ tâm tư và cách nghĩ của nàng.

Tần Lạc Y vẫn còn ngược ngạo, bàn tay nhỏ bé của nàng đặt trên ngực hắn thủ thủ nói: “Không cần đâu, ngược lắm!”

Ánh mắt của Da Luật Ngạn Thác càng thêm dịu dàng, chan chứa cưng chiều nhìn nàng, nhưng đôi môi mỏng lại tà ác đặt lên vành tai nhạy cảm của nàng, hơi thở nóng rực mà nguy hiểm tỏa lên tai và nơi cần cổ tuyết trắng của nàng.

“Nếu không nói, đừng trách ta đây làm phu quân không khách khí.”

“Đừng mà, không được đâu!”

“Còn không nói?”

Đột nhiên hắn ngậm lấy vành tai mềm mại của nàng, hơi thở hùng hục, khiêu khích nơi sâu nhất trong linh hồn nàng, mang đến cảm giác ngựa ngựa tựa như thoải mái lại tựa như thống khổ. Nàng run

rầy định bỏ trốn lại bị hấn nhanh hơn một bước tóm lại, đôi bàn tay to lớn tham lam đi một đường thẳng xuống dưới, thuần thực tiến tới nơi mẫn cảm nhất của nàng...

“Thác, đừng, đừng, ta nói ta nói!” Toàn thân Tần Lạc Y run nhẹ, yếu ớt cầu xin hấn.

Đôi môi mỏng của Da Luật Ngạn Thác mím lại, động tác có phần khựng lại, nghiêm chỉnh nhìn vào đôi mắt của nàng.

“Thác, ta... ta yêu chàng!” Tần Lạc Y rốt cuộc cũng lấy hết dũng khí nói ra những lời này, mặc dù chuyện này là sự thật nhưng mà lần này mới là lần thứ hai nàng nói.

Da Luật Ngạn Thác chỉ cảm thấy lòng của mình bị nàng vung ra một tấm lưới mềm mại sau đó gắt gao bủa vây lấy. Hấn chậm rãi cúi xuống, đôi môi mềm mại rơi nhẹ trên trán và chóp mũi hoàn mỹ của nàng, sau đó lập tức chiếm lấy hương thơm trên đôi môi đỏ mọng của nàng, vừa trần trở lại vừa nồng nhiệt.

Tần Lạc Y cảm thấy hạnh phúc bủa vây mình, nàng cúi thấp đầu thờ hồn hển, cảm nhận Da Luật Ngạn Thác, cũng là phu quân của mình đang đem đến sự yêu thương.

Mái tóc dài buông xả tùy ý trên người nàng tản ra mùi hương ngọt ngào lại thanh mát...

Cổ họng Da Luật Ngạn Thác không khỏi dâng lên một cỗ nhiệt bỏng rát — —

"Y nhi, thê tử của ta, nàng là tất cả của ta."

Hấn cúi xuống, tựa như bị thứ gì đó hấp dẫn, đầu chôn thật sâu trong

mái tóc dài của nàng. Hấp thụ hết hương thơm ấm áp của nàng.

Trên khuôn mặt anh tuần tràn đầy sự thỏa mãn.

Nụ hôn mãnh liệt lướt một đường xuống cần cổ trắng như tuyết của nàng, bờ vai mềm người, xương quai xanh...

Cuối cùng, đi đến nơi đầy đà của nàng...

Hắn vùi đầu tại nơi tuyết trắng của nàng, lưu luyến bồi hồi không rời...

Râu của hắn khiến nàng hơi ngứa.

Sau đó, hắn ngậm lấy một nụ hoa trắng mịn của nàng, lưu lại từng dấu vết nóng bỏng trên da thịt mềm mại của nàng.

Bàn tay to lớn thì lại giữ lấy một bên để đùa giỡn.

Cơ thể nàng non nớt mà nhạy cảm đột nhiên như bị sét đánh, bắt đầu run rẩy kịch liệt...

Một thứ xa lạ không có cách nào diễn tả như ngựa hoang được cỡi bỏ dây cương lao về phía nàng vậy, làm tan rã lý trí của nàng, khiến nàng không khỏi ngân lên những tiếng rên rỉ.

"Nàng là của ta! Nàng là của ta..." Còn hắn thì không ngừng bá đạo tuyên bố bên tai nàng.

Một lần, hai lần, ba lần...

Thanh âm mộc mạc mà cố chấp đánh thẳng vào linh hồn của nàng.

Một lúc sau, Da Luật Ngạn Thác áp chế lửa dục trong người mình rời môi của nàng, hít sâu một hơi muốn hóa giải một chút kích động đang bộc phát, cơ thể ngang tàng có chút lười biếng dựa vào đầu giường, sau đó giơ tay mạnh mẽ kéo người con gái lên.

Tần Lạc Y ngoan ngoãn dán khuôn mặt nhỏ nhắn lên làn da nóng hổi của hắn, bàn tay to lớn của hắn vẫn tùy ý vuốt ve mái tóc dài đến thắt lưng của nàng.

Nàng biết hắn đang cố chịu đựng, cưỡng chế dục hỏa của bản thân vì sợ tổn thương tới hài nhi trong bụng của mình, trong lòng dâng lên một nỗi xúc động, khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ nhìn lên: "Thác, thật ra thì chàng..."

Nói được phân nửa thì dừng lại, có chút nhút nhát nhìn vào mắt của hắn.

Đáy mắt Da Luật Ngạn Thác tràn ngập ý cười, hạ thấp giọng hỏi: "Y nhi muốn nói điều gì?"

Tần Lạc Y dùng sức cắn đôi môi đỏ mọng của mình, hàm răng tinh tế lưu lại những dấu vết sâu cạn không đều nhau...

Sau khi hàng lông mày của người đàn ông nghiêm lại trong thoáng chốc, đáy mắt toát lên sự đau lòng, lập tức duỗi ngón tay thon dài ra, khẽ vuốt ve đôi môi đang chịu giày vò của nàng.

"Thác..." Đôi mắt trong suốt của Tần Lạc Y mở lớn nhìn Da Luật Ngạn Thác, hít sâu một hơi, chậm rãi nói: "Ta biết chàng rất khó chịu, thật ra chàng còn có phi tần bên ngoài. Không cần phải cấm dục như vậy!"

Nàng kiên trì nói xong những lời này. Sau khi dứt lời lại phát hiện

lòng mình rất chua xót, cũng rất đau!

Rất rõ ràng, cơ thể to lớn của người đàn ông cứng đờ, ngón tay đang khẽ vân vê trên cánh môi của nàng sau một khắc liền nâng cằm của nàng lên.

Chỉ thấy sự ấm áp trên khuôn mặt hần bỗng chốc tan biến không còn dấu vết, thay thế bằng hơi thở lạnh lẽo khiến kẻ khác sợ hãi.

"Y nhi, đây là mong muốn của nàng?" Giọng nói trầm thấp lộ ra sự uy nghiêm khiến kẻ khác run lên.

Cơ thể Tần Lạc Y có phần run rẩy, nàng hạ thấp đôi mắt, cố sức tránh né cặp mắt như muốn nuốt lấy bản thân mình kia, nhẹ giọng nói: "Không muốn nhưng có thể làm được gì đây? Sự thật là dù sao cũng không muốn tranh giành."

Giọng nói êm ái bị bao vây giữa sự ủy khuất nhàn nhạt còn có một thứ... tựa như sự ghen tị giống như những cô gái khác!

Không sai, nàng rất để tâm đến điểm ấy, mặc dù cho rằng mình có thể chấp nhận hoặc hờ hững, nhưng mà mỗi lần nhớ đến phu quân của mình vẫn còn những nữ nhân khác, chỉ biết rằng trái tim rất đau. Là một người trong thời đại này, đàn ông dân tộc Hán còn thê thiếp thành đàn, huống hồ là đàn ông Khiết Đan luôn luôn không câu nệ tiểu tiết này?

Yêu Da Luật Ngạn Thác cũng phải lo được lo mất, phải chăng đây là tâm tình khi yêu một người sao, huống hồ hần còn là một Đông Lâm Vương cao cao tại thượng, từ trước đến giờ nàng luôn tin tình yêu của nàng có thể duy trì trọn đời trọn kiếp, hần yêu nàng, nàng biết. Cũng có thể cảm nhận được, nhưng cái này thì sao chứ?

Ở trong Vương phủ này, nữ nhân thuộc về Da Luật Ngạn Thác đâu chỉ riêng mình nàng?

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của nàng, lòng của Da Luật Ngạn Thác không tự chủ được dâng lên một nỗi đau khổ riêng.

Bị người con gái nhỏ bé trước mặt tác động đến tâm tình đã thành thói quen của hắn. Cho nên, trong đáy mắt cũng che đậy cảm xúc rất tốt.

"Ta là phu quân của nàng!" Hắn nhẹ nhàng tuyên bố: "Nàng nên tin tưởng ta..."

Tần Lạc Y khẽ ngồi dậy, vỗ vỗ khuôn mặt tái nhợt của mình, cố gắng mỉm cười nói: "Thác, giờ cũng không còn sớm, hôm nay không phải chàng còn phải tiến cung sao? Để ta thay y phục giúp chàng..."

Lời của nàng còn chưa nói hết, hai vai của nàng liền bị bàn tay to lớn của Da Luật Ngạn Thác bóp chặt: "Y nhi, nàng đang trốn tránh điều gì?"

Giọng nói hung hăng dọa người đâm thẳng vào sâu trong nội tâm của nàng.

"Không có. Ta nào có?" Nàng theo phản xạ phủ nhận.

Da Luật Ngạn Thác thu hết tâm tình trong đáy mắt của nàng vào lòng, sao hắn lại không hiểu được suy nghĩ của nàng chứ, nàng cũng nên tin tưởng hắn mới phải!

"Y nhi, nhìn vào mắt ta." Giọng nói của hắn nặng tựa như đá, vô cùng nghiêm túc ra lệnh.

Tần Lạc Y ngược đôi mắt ngấn nước, trong veo đầy yêu thương và tự giễu lên.

Da Luật Ngạn Thác không hề chớp mắt, nhìn thẳng vào mắt nàng: "Y nhi, trong lòng của Da Luật Ngạn Thác ta chỉ có nàng mới là thê tử chính thức. Do đó ta sẽ bảo vệ nàng, không để nàng chịu bất kỳ sự quấy nhiễu nào, tin tưởng ta, về phần phi tần trong phủ ta tự sẽ an bài!"

Tần Lạc Y bỗng nhiên mở to hai mắt, run rẩy hỏi: "Chàng... chàng định xử lý thế nào?"

Nàng cảm thấy sự khẩn trương đang thắt lấy cổ mình, hấn làm sao có thể nghĩ đến chuyện xử lý các phi tần này? Thực sự quá kỳ lạ!

Sự lạnh lẽo trên khuôn mặt Da Luật Ngạn Thác từ từ biến mất, thay vào đó là sự ôn nhu mị hoặc vô tận: "Về điểm này thì không phải vấn đề Y nhi cần quan tâm, toàn bộ giao cho ta, được không?"

Tần Lạc Y theo bản năng gật đầu một cái, tuy rằng nàng không biết người đàn ông này sẽ làm gì, nhưng hấn là phu quân của nàng, bản thân mình phải tin tưởng hấn, không phải sao?

Quyển 16 - Chương 3: Hầu Quốc Đại Vương

Từ trước đến nay ‘công cao cái chủ’ luôn luôn là điều cấm kỵ của trọng thần bạn vua, thế nhưng Da Luật Ngạn Thác xem như là bất ngờ trong bất ngờ, đặc biệt trong đặc biệt, hình dung chính xác nhất về hắn là ‘quyền khuynh thiên hạ nhi triêu bất ky, công cái nhất đại nhi chủ bất nghi’(1)

(1) Quyền lực ngả nghiêng thiên hạ không ghen ghét, công cao một đời chủ không nghi ngờ

Ngũ quan lạnh lùng nghiêm nghị của Da Luật Ngạn Thác như được cấm thạch điêu khắc nên, không bộc lộ cảm xúc nào, kể ra thống lĩnh năm mươi vạn đại quân cũng không phải chuyện dễ dàng, nhưng đối với người có khả năng thiên phú về lãnh đạo quân sự như Da Luật Ngạn Thác mà nói lại dễ như trở bàn tay.

Trời sinh hắn có đủ loại khí thế không nóng nảy mà uy nghiêm nhưng lại có thể cùng hạ sĩ tiểu binh đồng cam cộng khổ, hơn nữa lại có phương pháp lãnh đạo quân đội, chiến là thắng, vô hình chung hấp dẫn nên sức hấp dẫn của một vị thủ lĩnh không ai bằng khiến mọi người đều cam tâm phục tòng.

Hôm nay là yến tiệc mỗi năm một lần của binh lính trên sa trường, mục đích của yến tiệc là nâng cao ý chí chiến đấu và hòa khí của binh lính. Trên võ đài, ánh mặt trời rực rỡ chiếu rọi lên mỗi một khuôn mặt hoặc là thành thực hoặc là non nớt của các binh lính, hoàng đế Da Luật A Bảo Cơ và hoàng hậu Thuật Luật Bình ngồi ngay ngắn trên long y trong đại điện, đại hoàng tử và nhị hoàng tử vẫn võ tĩnh

thông cũng đứng hai bên.

Da Luật A Bảo Cơ nhìn về phía đại quân đang hưng phấn trước khi tuyên thệ, Da Luật Ngạn Thác chỉ thúc ngựa trèo lên đầu đài, nhìn lướt xuống dưới, sau đó vung nhẹ một tay lên ra hiệu, năm mươi vạn đại quân trong nháy mắt yên lặng không tiếng động, bầu không khí ngưng đọng trong yên ắng làm cho toàn bộ văn võ bá quan chấn động mạnh.

Hoàng đế Da Luật A Bảo Cơ hiển nhiên cũng nhận ra điều này, mặc dù trong lòng có chút mất mát nhàn nhạt, tuy rằng hai hoàng tử cũng dũng mãnh thiện chiến không thiếu. Nhưng so với đứa cháu Da Luật Ngạn Thác mà nói không khỏi cảm thán anh hùng tuổi xế chiều phiên muộn, hẳn lại chuyển hướng sang hai hoàng tử của mình, vẫn còn kém hơn rất nhiều.

Nghi thức điểm binh hoành tráng hùng vĩ bậc nhất tiến hành đầu vào đấy, cựu binh ý chí chiến đấu kiên cường, tân binh ý chí chiến đấu hiên ngang, trên mặt mỗi người đều là sự sùng bái và kính sợ đối với Da Luật Ngạn Thác. Có thể nhìn ra được năm mươi vạn đại quân này ở trong tay của Da Luật Ngạn Thác được huấn luyện hết sức tinh nhuệ, hơn nữa lực tác chiến mạnh mẽ cũng là việc khiến cho quân địch nghe tin đã sợ mất mật.

Da Luật A Bảo Cơ và Thuật Luật Bình nhìn ngấm khí thế dũng mãnh của đại quân Khiết Đan, bên môi lộ ra nụ cười thỏa mãn.

“Đông Lâm Vương Da Luật Ngạn Thác tiến lên nghe lệnh!” Da Luật A Bảo Cơ ra lệnh cho truyền lệnh quan hô to, âm thanh sang sảng hào hùng vang vọng toàn đại điện.

Da Luật Ngạn Thác thân cưỡi chiến mã kéo cương, chiến mã gầm lên một tiếng từ trên giáo đài nhảy vọt xuống, chạy đến bên đại điện,

khi còn cách đại điện khoảng một trăm thước Da Luật Ngạn Thác ghi cương, chiến mã lập tức dừng lại...

Hắn tung người một cái nhảy xuống ngựa, tay trái vững vàng nâng mũ giáp lên, từng bước vững chắc đi về phía đại điện.

Năm mươi vạn đại quân nghiêm nghị lặng lẽ tự giác đứng thành hai đội, tách biệt hai bên phải trái đại điện, trong ánh mắt lóe lên sự yêu mến đối với chủ tướng của bọn họ.

Đến dưới bậc thềm, Da Luật Ngạn Thác dừng bước, tay phải đặt lên trước ngực: “Hạ thần nghe lệnh!”

Thanh âm trầm thấp sức lực vững vàng, khí thế giữa hai đầu lông mày khiến kẻ khác không thể khinh thường.

“Đông Lâm Vương, con chiến đấu thắng đó, liên tiếp lập kỳ công, trước tiên là đánh đổ nước Bột Hải, sau là chinh phạt gia tộc Hách Lạp, thống nhất giang sơn Khiết Đan chúng ta, vì vậy trăm phải khen thưởng cho con thật lớn!”

Ánh mắt Da Luật A Bảo Cơ tán thưởng, ông sang sảng nói.

“Hoàng thượng thánh ân mệnh mông cuồn cuồn!”

Da Luật A Bảo Cơ vuốt vuốt chòm râu, nói tiếp: “Đông Lâm Vương nghe phong tức!”

Đầu mày Da Luật Ngạn Thác có chút nghi hoặc lướt qua, lập tức lớn tiếng nói: “Thần tử có mặt!”

“Từ bây giờ trở đi, trăm phong con làm ‘Hầu quốc đại vương’, thưởng biệt uyển năm nơi, trên kinh ba chỗ, nước Bột Hải hai nơi, hy

vọng con có thể thành tâm cống hiến sức lực cho nước Khiết Đan, cầu chúc cho trăm hoàn thành hùng tâm bá nghiệp! Người đâu...”

Quan truyền lệnh lập tức tiến lên...

“Nay ban thưởng mệnh phù ‘Hầu Quốc Đại Vương!’”

Da Luật Ngạn Thác nhận lấy mệnh phù, khoe miệng nhếch lên, lớn tiếng nói: “Vi thần sẽ tận tâm cống hiến sức lực đến chết cho nước Khiết Đan!”

‘Hầu Quốc’ thực ra chính là kinh thần của nước Bột Hải, mà ‘Hầu Quốc Đại Vương’ sở dĩ quyền cao chức trọng cũng bởi vì người ngồi lên vị trí này không chỉ có tay cầm binh quyền của Khiết Đan, hơn nữa cũng có thể sở hữu toàn bộ binh quyền của nước Bột Hải.

Ý tứ rất rõ ràng chính là... Da Luật A Bảo cơ đã thầm chấp nhận đề nghị khi trước của Da Luật Ngạn Thác, cho hắn quyền định đoạt nước Bột Hải.

Trên giáo trường tất cả binh lính và bá quan văn võ nghe được hoàng đế tuyên bố phong lệnh như vậy, đều quỳ xuống đất: “Quần thần cung chúc Hầu Quốc Đại Vương, nguyện đại vương vạn phúc.”

Thanh âm chúc mừng vang vọng toàn bộ giáo trường.

Sau một lúc lâu, Da Luật A Bảo Cơ nhìn Da Luật Ngạn Thác nói: “Nước Bột Hải ở trong tay con, nhưng trăm lệnh cho con ở đây trong vòng một năm khôi phục lại thịnh vượng của nước Bột Hải, tiến tới kinh tế phồn thịnh!”

Đáy mắt Da Luật Ngạn Thác vụt qua sự kiên nghị dứt khoát, nói: “Cẩn tuân thánh chỉ! Thần sẽ dốc toàn lực!”

Da Luật A Bảo Cơ mỉm cười gật đầu, sau đó, ông lại lần nữa mở miệng nói: “Mặt khác, khi trước tính mệnh của trẫm nhờ có Tần cô nương cứu giúp, bây giờ trẫm đặc biệt phong Tần Lạc Y làm nữ quốc y của nước Khiết Đan, có thể dựa vào quốc y mệnh phù tự ý ra vào ngự y phòng của hoàng cung, càng luyện thêm khả năng y thuật! Mong rằng “Hầu Quốc Đại Vương” đừng cự tuyệt!”

Lông mày Da Luật Ngạn Thác hơi chau lại, sau đó hấn cất giọng nói: “Thần đương nhiên thay mặt nhận lệnh!”

Gừng càng già càng cay, người trên đại diện và kẻ phía dưới trong lòng đương nhiên đều có dự tính của mỗi người.

Da Luật Ngạn Thác vì muốn Tần Lạc Y có thể ở nơi thanh lương yên tĩnh không bị quấy nhiễu, hấn biết rõ chỉ có nước Bột Hải là của mình, tay nắm binh quyền mới là kết sách an toàn.

Hấn không thể ngờ đến hoàng thượng lại có thể đáp ứng đề nghị của hấn nhanh như vậy, lại còn thẳng thắn như vậy, nhưng khi hấn nghe được hoàng thượng phong Tần Lạc Y làm nữ quốc y, Da Luật Ngạn Thác liền tự mình hiểu được dụng tâm của hoàng thượng!

‘Nữ quốc y’ là chức cao nhất trong đám ngự y, tuy nói rằng nàng mỗi ngày có thể không cần lên triều nhưng cũng có quy định số lần tiến cung, cứ như vậy đã khống chế hành tung của Tần Lạc Y. Cũng gián tiếp khống chế tất cả hành động của Da Luật Ngạn Thác, nói cách khác mục đích của Da Luật A Bảo Cơ chính là đề phòng Da Luật Ngạn Thác binh biến.

Quyển 16 - Chương 4: Các phi tần đến

Da Luật A Bảo Cơ trông thấy Da Luật Ngạn Thác không hề cự tuyệt, trong lòng đương nhiên hoan hỉ vô cùng, mà Thuật Luật Bình ngồi bên cạnh cũng gật đầu cười.

“Hầu Quốc Đại Vương bình thân!”

Da Luật A Bảo Cơ nói với Da Luật Ngạn Thác đang quỳ một chân dưới đại điện.

Ông nhìn vị hoàng chất này trưởng thành, nhiều năm như vậy chính vì hấn dũng mãnh thiện chiến vì giang sơn Khiết Đan lập bao công lao, theo lý thuyết ông có thể không cần hoài nghi lòng trung thành của Thác nhi. Nhưng vừa mới rồi ở trên đại điện, ông cũng phát hiện Thác nhi chỉ cần khẽ giơ tay nhắc chân, liền khiến năm mươi vạn đại quân nghiêm cẩn yên tĩnh, lặng lẽ không tiếng động, điều này không thể nghi ngờ cũng làm cho kẻ làm hoàng đế như ông ít nhiều không mấy thoải mái.

Hơn nữa trước đó một ngày Da Luật Ngạn Thác đề nghị với mình chuyện nước Bột Hải làm ông có chút thất bại, bởi vì cứ như vậy thì tương đương với việc Da Luật Ngạn Thác sẽ rời xa thượng kinh này. Thứ hai, ông biết rõ bản đồ kho báu vẫn luôn ở trên người Da Luật Ngạn Thác, nếu như hấn lại nắm chắc binh quyền thì bản thân mình có thể có một ngày an giấc không lo nghĩ như bây giờ hay không?

Tranh giành quyền lực trong cung thường thấy nhất cũng là tàn nhẫn nhất, phụ tử cũng có thể trở mặt thành thù, huống chi là hoàng thúc

và hoàng chất đây? Tuy ông biết rõ Thác nhi không phải là loại người thay đổi tính cách, nhưng ông vẫn muốn chú ý nhiều hơn một chút.

Bởi vậy, vì lo nghĩ cho giang sơn Khiết Đan, ông lập Thác nhi làm “Hầu Quốc Đại Vương”, ban tặng đất đai nước Bột Hải đồng thời ông cũng phong vương phi của hãn làm “Nữ quốc y”, bước kế tiếp triển khai khổng chế một phần hành động của hãn!

Hai tâm tư của người đàn ông tất cả đều ẩn giấu trong mắt của mỗi người!

Da Luật Ngạn Thác vẫn chưa đứng dậy, chỉ thấy hãn trầm thấp, lạnh lùng mở miệng: “Hoàng thượng, ta còn có một thỉnh cầu!”

“Hừm? Chẳng biết Thác nhi vì chuyện gì, cứ nói đừng ngại!” Đáy mắt Da Luật A Bảo Cơ thoáng chút nghi ngờ, nghiêng người về phía trước nói.

Da Luật Ngạn Thác cất cao giọng nói: “Ta khẩn cầu điều phó tướng Khiêm Ngạo, tả tướng quân Tiêu Chí, hữu tướng quân Hưu Ca cùng đi.”

Khuôn mặt tang thương của Da Luật A Bảo Cơ thoáng chốc trầm xuống, giữa chân mày có hơi nheo lại nói: “Trẫm biết rõ ba vị tướng quân này cùng Thác nhi phối hợp nhiều năm, nhưng có bao giờ Thác nhi nghĩ đến, nếu điều ba người này đến Bột Hải, như vậy trên kinh ắt sẽ thiếu đi trường cột nhân tài!”

Trên khóe miệng khi cười của Da Luật Ngạn Thác không có chút ý cười nào, nhưng đáy mắt điên cuồng và thâm trầm trước sau như một: “Hoàng thượng, hiện nay nước Bột Hải đang rất cần người, Thác nhi đem ba người này đến tất nhiên là vì lo nghĩ cho vận mệnh của Khiết Đan. Và lại, lẽ nào hoàng thượng đã quên mất, ba người

này là Thác nhi một tay bồi dưỡng lên, nếu Thác nhi đã có thể đào tạo thành tài được ba vị trường cột đương nhiên cũng có thể đào tạo nhiều hơn, hoàng thượng không cần phải lo lắng!”

Lời của hần tuy kiêu ngạo nhưng cũng rất có lý.

Sau khi Da Luật A Bảo Cơ nghe xong, nghiêng đầu chuyển hướng sang hoàng hậu Thuật Luật Bình, nhẹ giọng nói: “Không biết ý của hoàng hậu thế nào?”

Hoàng hậu Thuật Luật Bình luôn luôn yêu thích sự bình tĩnh và tác phong quyết đoán của Da Luật Ngạn Thác, do vậy khi bà nghe được hoàng thượng hỏi mình, bà khẽ mỉm cười, nói: “Hoàng thượng, Thác nhi luôn luôn suy xét việc làm rất chu toàn, lần này thần thiếp rất tin tưởng hần đang suy tính cho đại cuộc, sao hoàng thượng không cho Thác nhi một cơ hội?”

“Ừm!” Dường như Da Luật A Bảo Cơ có điều suy nghĩ gật đầu một cái: “Hoàng hậu nói phải, tốt lắm, trăm phê chuẩn thỉnh cầu của con, thế nhưng, con phải nhanh chóng đề bạt nhiều lương tướng (1) hơn một chút mới được!”

(1) Lương trong lương thiện, lương tướng ở đây có nghĩa là những tướng lĩnh lương thiện, thật thà, vì dân vì nước.

“Thác nhi tuân chỉ!” Da Luật Ngạn Thác cung kính nói.

Buổi chiều yên tĩnh, chỉ có tiếng chim hót trong trẻo vang vọng bầu trời Cúc Tình Hiên, gió mát thổi qua mang đến mùi vị ấm áp.

“Chủ tử... chủ tử...”

Thái Nam tiếng sau cao hơn tiếng trước hoàn toàn phá sự yên lặng trong Cúc Tình Hiên, tựa như ném một hòn đá xuống mặt nước phẳng lặng khiến nó trở nên xao động.

Cái bụng nhỏ của Tần Lạc Y đã hơi nhô lên, tên tiểu tử này suốt ngày lúc nào cũng ở trong bụng nàng lặn tới lặn lui, cũng không biết có phải là di truyền tính cách của Da Luật Ngạn Thác không nữa.

Sau khi nghe được tiếng của Thái Nam, trong lòng đương nhiên hốt hoảng, một khắc sau liền trông thấy vẻ mặt hoảng hốt cuống cuống của Thái Nam.

“Thái Nam, em sao vậy? Sao lại hốt hoảng thế?”

Thái Nam thở hỗn hển đến trước mặt Tần Lạc Y, một tay nắm lấy bàn, một tay vỗ vỗ ngực đang phập phồng, sau đó chỉ chỉ bên ngoài...

“Chủ tử...” Nàng dùng sức nuốt nước bọt một cái, điều chỉnh hơi thở một chút nói: “Bên ngoài... bên ngoài...”

“Bên ngoài thế nào?” Tần Lạc Y cẩn thận đứng dậy, nhìn dọc theo hướng ngón tay của Thái Nam, lại không phát hiện ra có điều gì khác thường phát sinh.

Rốt cuộc Thái Nam làm cho hơi thở trở nên đều đặn, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng hoàn toàn tái nhợt, nói: “Chủ tử, phi tần ngoài phủ đang đi về phía Cúc Tình Hiên! Xem chừng chính là đến tìm chủ tử đấy!”

Tần Lạc Y sau khi nghe xong, mi tâm khẽ ngưng trọng, mấy vị phi tần kia tìm mình làm gì? Thời gian qua nàng rất ít khi lui tới cùng các

nàng ấy.

“Thái Nam, có biết đã xảy ra chuyện gì không?” Tần Lạc Y khẽ hỏi, thật là quái lạ, nước sông không phạm nước giếng, các nàng ấy đến đây có mục đích gì?

Thái Nam ngoẹo đầu găng sức suy nghĩ, cân nhắc được một lát, khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ cười một cái: “Theo như Thái Nam thấy, các nàng ấy nhất định là đến đây để nịnh hót chủ tử rồi, bây giờ chủ tử là Vương phi, các nàng ấy không tìm đến người thì còn đến lấy lòng ai bây giờ?”

Tần Lạc Y khẽ lắc đầu nói: “Thái Nam, nếu như họ có lòng như vậy cũng không cần cùng nhau đến đây, chẳng lẽ lấy lòng người khác cùng cần bàn bạc sao? Và lại hôm ấy trong đại hôn, họ đều biết ta luôn luôn không màng danh lợi, không quan tâm thế sự, bởi vậy cho dù các nàng ấy có cố ý đến lấy lòng ta, ta cũng không có khả năng làm điều gì cho họ cả.”

“Cũng đúng, chủ tử phân tích như vậy thật hợp lý, Thái Nam cũng không biết mục đích của họ!” Thái Nam gãi đầu một cái, vẻ mặt khó hiểu.

Sau khi nhìn dáng vẻ đó của Thái Nam, Tần Lạc Y cũng vui vẻ lên đôi chút: “Nhìn em kìa! Được rồi, không nên vắt óc suy nghĩ nữa, yên ổn mà hành xử, bình tĩnh đối mặt là được!”

Thái Nam ra sức gật đầu một cái.

Lời của nàng vừa dứt, trên cầu trúc trong Cúc Tình Hiên xuất hiện bóng dáng của vài phi tần, trên làn nước biếc mênh mông phản chiếu vẻ đẹp thướt tha của họ.

Quyển 16 - Chương 5: Bầu không khí khẩn trương

Gió thổi sau giờ ngọ có phần khô hanh, nguyên do có lẽ thật sắp vào hạ rồi, mà ở đây lại có tiếng động lớn ồn ào trên mặt đất, có thể xem Cúc Tình Hiên là một chốn mát mẻ vì một phần khá lớn hiệu quả che phủ do rừng trúc mang lại, cũng có thể là một loại cảm giác mát lạnh như nước do Tần Lạc Y đem lại khi gặp được nàng.

Vì vậy, khi các phi tần trên trán li ti mồ hôi đến trước mặt Tần Lạc Y, cả người của nàng lại có vẻ ôn hòa như nước, trong đôi mắt lộ ra sự bình thản thư thái.

Chỉ trông thấy trên khuôn mặt của nàng hiện lên nụ cười nhàn nhạt, một thân y phục trắng từ trong ra ngoài được làn gió lùa vào chậm chậm phiêu đảng, mái tóc đen dài đến thắt lưng thảnh thỏng cũng có vài cọng vì gió mát thổi qua mà buông xuống đầu vai, càng tăng thêm sự tuyệt mỹ trên người nàng.

“Ba vị nếu đã đến đây, xin mời ngồi!” Tần Lạc Y chỉ nhàn nhạt ngược mắt đảo qua vẻ mặt của ba phi tần, trong lòng thoáng chốc ngẩn ra, sau đó nhẹ giọng nói.

Rất dễ nhận ra, lần này họ đến đây nhất định không có chuyện gì tốt.

“Đa tạ Vương phi!” Các phi tần không nói cùng lúc, ngay sau đó liền rời rít ngồi xuống những chiếc ghế đẹp để tinh xảo.

Thái Nam hiểu chuyện lập tức rót ba chén trà đặt trước mặt họ, hương thơm của trà thoang thoảng kết hợp với hương hoa trong sân

càng thêm thấm nhập vào lòng người, nhưng ba vị phi tần này chắc chắn không còn tâm tình để thưởng thức những thứ ấy.

Tần Lạc Y cười nhạt: “Ta cũng không phải là người thích vòng vo, ba vị nếu có chuyện gì đừng ngại xin cứ nói thẳng, không cần cố kỵ!”

Ba vị phi tần lần lượt là Trân phi, Thái phi và Linh phi, ba người họ sau khi nghe Tần Lạc Y nói như vậy, sau khi quay sang nhìn nhau một chút. Trân phi mở miệng: “Quả nhiên Vương phi là người có tính tình ngay thẳng, thực ra tính của muội cũng giống như Vương phi, do vậy nếu lời nói không được chau chuốt của muội có đắc tội đến Vương phi, xin Vương phi thứ lỗi!”

Sau khi Tần Lạc Y ưu nhã nhấp một ngụm trà, nhẹ giọng nói: “Trân phi cứ nói đừng ngại!”

Cơ thể đầy đặn của Trân phi khoác một bộ y phục màu xanh nhạt, hai hàng chân mày cong cong, cái mũi nho nhỏ hơi hếch lên, mặt trắng như bạch ngọc, vẻ mặt như hoa buổi sớm mai, cần cổ đeo một chuỗi ngọc tỏa ra một thứ ánh sáng nhàn nhạt, phản chiếu khuôn mặt trắng giống như ngọc của nàng ta vậy.

Nàng ta khẽ cười một tiếng, trong mắt mang theo vẻ lẳng lơ: “Vương phi, thực ra thì bọn muội hôm nay đến quấy nhiễu Cúc Tình Hiên không vì chuyện gì khác, chỉ là muốn hỏi Vương phi một câu, người dự tính sẽ để Vương thượng xử lý những người bọn muội thế nào?”

Chỉ có giọng nói hùng hổ của Trân phi, khuôn mặt từ từ vênh lên mang theo ý phẫn nộ, còn vẻ mặt Thái phi và Linh phi rõ ràng cũng có chút khấn trương. Thế nhưng họ chắc chắn lòng dạ của Tần Lạc Y yếu đuối, cho dù hôm nay lời nói của họ có quá đáng đi chăng nữa vị Vương phi này cũng sẽ không có phản ứng, Dung phi chính là ví dụ tốt nhất.

Tần Lạc Y nghe xong, mi tâm nổi lên chút nghi hoặc, tay cầm chén trà của nàng khựng lại, lập tức đặt chén trà xuống, hỏi ngay: “Trân phi, ta không hiểu ý của ngươi lắm?”

Trân phi vừa thấy phản ứng này của Tần Lạc Y cũng ngẩn người ra, nhưng Linh phi rõ ràng không kiên nhẫn được như vậy, cộng thêm tuổi tác của bản thân nhỏ hơn cũng là nguyên nhân, nàng ta trừng đôi mắt to tròn của nàng, lời lẽ sắc bén:

“Vương phi, ta không rõ người là thật không hiểu hay là đang giả vờ, lẽ nào người không biết chuyện Vương thượng được phong làm “Hầu Quốc Đại Vương” sao?”

Sau khi nghe như vậy, Tần Lạc Y càng không hiểu chút nào, nàng không ngừng hỏi: “Hầu Quốc Đại Vương? Cái gì gọi là Hầu Quốc Đại Vương? Rốt cuộc mục đích đến đây của ba vị là gì?”

Nàng cảm thấy đầu óc của mình cũng hồ đồ luôn rồi, thế nào lại xuất hiện một Hầu Quốc Đại Vương, đây là chuyện gì vậy!

Thực ra cũng không thể trách Tần Lạc Y không biết chuyện, bởi vì cha của ba vị phi tần này đều là quan chức trong triều, đương nhiên thông tin nhanh chóng.

Thái phi có phần ngồi không yên, so với sự kích động của Linh phi, nàng ta có vẻ bình tĩnh hơn đôi chút: “Vương phi, hoàng thượng đã đem nước Bột Hải ban cho Vương thượng, cũng phong làm “Hầu Quốc Đại Vương”, thế thì rất có thể Vương thượng sẽ chuyển vương phủ đến nước Bột Hải. Mà có tư cách đi theo Vương thượng cũng chỉ có một người là Vương phi mà thôi, vì vậy, đương nhiên chúng ta lo lắng vận mệnh của mình sẽ thế nào!”

Tần Lạc Y hốt hoảng ngậy người ra tại chỗ, hoàng thượng ban nước Bột Hải cho Da Luật Ngạn Thác sao? Nếu quả thật như vậy, bản thân mình chẳng phải sẽ lập tức trở về Bột Hải hay sao?

Nghĩ đến đây, lồng ngực của nàng nhanh chóng phập phồng, bàn tay nhỏ bé ấn ngực, bởi vì nàng rất sợ trái tim sẽ bị tin tức vô cùng to lớn này mà nhảy tung ra ngoài mất!

“Ầm...”

Chỉ nghe thấy một tiếng đập bàn thật lớn vang lên, cắt đứt mạch suy nghĩ của Tần Lạc Y, nàng lập tức nhìn về nơi phát ra âm thanh...

Chỉ nhìn thấy vẻ mặt tức giận của Linh phi, rõ ràng nàng ta cho rằng vừa rồi Tần Lạc Y thất thần là đang dương dương tự đắc.

“Người nói đi, có phải người định yêu cầu Vương thượng phế bỏ chúng ta?”

Tần Lạc Y hơi nhú mảy, lúc nàng vừa định nói gì đó Thái Nam vẫn luôn một mực đứng phía sau hiển nhiên nhìn không được, lập tức cất giọng nói:

“Linh phi, người có phần rất không coi ai ra gì, lại dám hô to gọi nhỏ với Vương phi của chúng ta như vậy, lẽ nào người không sợ vạn nhất Vương thượng trách tội, người cũng sẽ chung số phận với Dung phi sao?”

Linh phi vừa nghe xong, nhất thời vẻ mặt trở nên cực kỳ khó coi, nàng ta cũng biết vừa rồi bản thân mình quá to gan nhưng mà vừa nghĩ đến vận mệnh của mình bị nữ nhân này nắm trong tay, trong lòng cực kỳ không cam tâm, nàng ta chỉ có thể lấy hết can đảm vươn tay ngón tay chỉ thẳng vào Thái Nam:

“Người chỉ là một nô tài, chủ tử nói chuyện nào có phần cho người chen vào?”

“Người...” Thái Nam cả giận nói.

“Thái Nam!” Tần Lạc Y khế quát: “Đừng vô lễ.”

Thái Nam tức giận lui sang một bên.

Cánh môi Tần Lạc Y hơi nhếch lên: “Linh phi, hy vọng người hiểu rõ một việc, ta là chủ tử của Thái Nam, vì vậy, có tư cách giáo huấn Thái Nam, cũng chỉ có ta mà thôi!”

Linh phi không ngờ rằng Tần Lạc Y lại có thể trả lời như vậy, bởi vì trong quan niệm truyền thống của các nàng luôn luôn xem thường phụ nữ người Hán, tuy nàng là Vương phi nhưng loại tư tưởng này không thể sửa được, cho nên họ mới có thể không kiêng kỵ như vậy.

Trân phi vừa trông thấy Linh phi không khống chế được cơn thịnh nộ liền vội vàng tiến lên ôm ống tay áo của nàng ta, dù sao thân phận của Tần Lạc Y cũng là Vương phi, ở trong Vương phủ được sủng ái nhất vẫn chính là nàng, nếu như mất thể diện, bị Vương thượng biết được trước sau gì cũng gặp phải tai ương.

"Vương phi, chẳng qua bọn muội cũng vì tương lai của mình đòi một lời giải thích mà thôi, đâu sao Vương phi bây giờ cũng là nữ nhân được Vương thượng sủng ái nhất, đương nhiên đối với người trăm ngàn lần thuận theo, đó là lý do vì sao mà ý kiến của người cũng đại diện cho ý nguyện của Vương thượng!"

Trân phi gắng hết sức khống chế những đổ kị ghen tuông mơ hồ trong lòng, giọng nói mang theo một chút sắc bén.

Đương nhiên trong lòng Tần Lạc Y hiểu được mục đích đến đây lần này của họ, nàng lại ngồi trở lại ghế nhẹ nhàng nâng ấm trà lên, nghiêng về một phía, nói:

"Ta nghĩ hôm nay mọi người đã uống công đến đây một chuyến rồi, đối với việc được phong vị của Vương thượng ta cũng không biết, nhưng cho dù có biết ta cũng không có cách nào định đoạt được tương lai của mọi người, việc này hãy để cho Vương thượng đích thân quyết định đi!"

"Vương phi, người nói lời này thật không phải, người là phi tần đứng đầu, lẽ ra phải quan tâm đến quyền lợi này mới đúng, ta thấy người chính là muốn mấy người chúng ta rời khỏi Vương thượng, phải không? Thực ra người đã sớm muốn Vương thượng phế bỏ chúng ta, cái thứ phụ nữ người Hán ti tiện này!" Trong mắt Linh phi đều là từng cơn lửa giận tựa như muốn thiêu rụi Tần Lạc Y thành tro bụi!

"Đúng vậy, Vương phi, ít nhất chuyện này người cũng phải cho bọn muội một câu trả lời, bằng không chúng muội sao có thể phục được đây?" Thái phi cũng chen lời vào.

Tần Lạc Y bị ba người phụ nữ làm cho đau đầu, trong mắt của nàng bắt đầu không còn kiên nhẫn, ngay lúc này — —

"Lá gan của các người cũng thật lớn!"

Một giọng nói trầm mạnh lạnh lùng đột ngột vang lên nơi cửa phòng, nặng như bàn thạch, sâu tựa hồ băng!

Tất cả mọi người đều kinh hãi, nhất là ba vị phi tần kia, khi các nàng ta thấy rõ Da Luật Ngạn Thác vừa bãi triều hồi phủ đứng bên cửa, khuôn mặt vốn hồng hào ngay lập tức mặt cắt không còn giọt máu!

Từ khuôn mặt trắng bệch của bọn họ không khó để nhìn ra sợ hãi trong lòng lúc này.

Vương thượng! Lại là Vương thượng! Họ vui đùa một chút mà không nghĩ đến Vương thượng sẽ hồi phủ sớm như vậy, nếu như họ sớm biết chắc chắn sẽ không chọn ngay lúc này mà đến Cúc Tình Hiên!

Thân hình cao lớn của Da Luật Ngạn Thác đang đứng khoanh tay, ánh mặt trời sau lưng bị che phủ một mảng lớn khiến cho khuôn mặt tuần tú của hắn khi sáng khi tối dưới ánh mặt trời càng lộ ra sự u ám và phần nộ.

Đôi mắt thâm thúy của hắn nheo lại, linh hoạt xem xét ba phi tần trước mặt!

Chết tiệt! Ba kẻ này không biết trời cao đất dày, lại dám thừa dịp mình vắng mặt đi đến Cúc Tình Hiên làm khó Y nhi! Quả là đáng chết!

"Vương thượng vạn phúc, thần thiếp thỉnh... thỉnh an Vương thượng!" Sau một thoáng giật mình, ba người họ mới nhớ đến việc phải hành lễ với Da Luật Ngạn Thác!

Da Luật Ngạn Thác hừ lạnh một tiếng, khuôn mặt như điêu khắc từ cẩm thạch của hắn không có cách nào nhìn ra đích xác nội tâm hắn đang muốn điều gì, chỉ thấy cơ thể cao ngạo của hắn di chuyển, chậm rãi từng bước một đi về phía ba vị phi tần.

Không ngờ rằng hắn còn chưa đi được một bước, mồ hôi lạnh trên ba người này đã túa ra từng lớp.

"Thác..." Tần Lạc Y có phần bị bầu không khí lạnh lẽo này hù dọa,

bởi vì từ gương mặt của Da Luật Ngạn Thác nàng có thể thấy được mùi vị máu tanh quen thuộc, tựa như trước đây đối với Dung phi.

Mùi vị máu tanh nồng đậm dường như thoáng chốc xộc lên hơi thở của Tần Lạc Y!

Khi Da Luật Ngạn Thác đến bên cạnh Linh phi, hấn dừng bước!

"Vương thượng!" Linh phi trông thấy Da Luật Ngạn Thác đứng lại bên cạnh mình, trong lòng bắt đầu không ngừng lo lắng, nhất là khi ngẩng đầu lên trông thấy cặp mắt ngồn ngộn lửa giận kia thì hai chân không tự chủ được cũng bắt đầu run lên.

"Thế nào? Sợ? Vừa rồi ngươi rất dũng cảm!" Da Luật Ngạn Thác mở miệng, hàn ý đột ngột quét qua đôi mắt.

"Vương thượng tha tội! Vừa rồi thần thiếp nhất thời do tình thế cấp bách mới mạo phạm Vương phi, xin Vương thượng bỏ qua cho thần thiếp!" Linh phi bị dọa đến bật khóc, nàng ta nghẹn ngào nức nở cầu xin tha thứ.

Bàn tay to lớn của Da Luật Ngạn Thác chạm vào chiếc cằm của nàng ta, sau đó hung hăng nắm lấy, không mang theo chút tình cảm nào: "Nhất thời do tình thế cấp bách? Rõ ràng bản vương thấy ba người sáng sớm đã thông đồng với nhau, hợp bọn đến nơi này gây rối!"

Thanh âm của hấn gần như làm chấn động cả Cúc Tình Hiên!

"Vương thượng, oan ức quá!" Hai người khác vừa nghe Da Luật Ngạn Thác nói vậy, sợ đến nỗi quỳ rạp ngay xuống, rồi rít cầu xin tha thứ.

Bàn tay to lớn của Da Luật Ngạn Thác đột ngột thu lại, nội tâm của

hắn có chút đau nhức, nói: "Ba người các ngươi thực sự khiến bản vương quá thất vọng, bất luận các ngươi vì mục đích gì vào phủ, suy cho cùng các ngươi cũng là phi tần của bản vương, bản vương vốn không muốn quên đi tình cũ. Thế nhưng vừa rồi bản vương đã thay đổi chủ ý, bản vương có thể tuyên bố với các ngươi, bản vương sẽ không lưu lại những con người có lòng dạ độc ác như vậy!"

Nói xong, hắn dùng sức vung mạnh tay áo, hơi thở lạnh lẽo bao phủ ngập tràn cơ thể của hắn!

Không chỉ có phi tần, ngay cả Tần Lạc Y đang đứng một bên cũng kinh hãi đến ngẩn cả người, đôi mắt long lanh của nàng không hề chớp nhìn đôi gò má cương nghị kia của Da Luật Ngạn Thác, trong lòng đột nhiên đau nhói!

Đến tột cùng hắn muốn làm gì? Nếu như hắn không giữ lại những phi tần này bên người, như vậy thì chuyện này sẽ xử lý như thế nào đây?

Bọn họ sao có thể chủ động buông tay đây, nếu như một mai rời khỏi Da Luật Ngạn Thác, một người đàn ông ưu tú như vậy sẽ không có cách nào có lại được, hơn nữa phụ bối và thân thích đều là quan lại trong triều đình, nếu như một mai các nàng ta thất thế vậy thì địa vị của bọn họ đương nhiên cũng khó mà giữ được!

Trong mắt Da Luật Ngạn Thác lóe lên sự bất đắc dĩ, nếu như khi nãy hắn không trông thấy cảnh tượng kia, hắn có thể sẽ lo lắng chu toàn cho các nàng ấy hơn một chút, hành động vô lễ của bọn họ khiến bản thân hắn nản lòng, hắn tuyệt đối không cho phép bất cứ kẻ nào làm tổn hại đến Y nhi và hài nhi trong bụng của nàng!

"Các người lui ra đi, việc liên quan đến các người, bản vương tự có chủ trương!" Hắn lạnh lùng nói.

Ba phi tần không cam lòng nhìn nhau, nhưng cũng không ai dám biểu hiện ra bên ngoài.

"Còn không chịu lui xuống?" Rất dễ nhận ra Da Luật Ngạn Thác đã không còn kiên nhẫn.

"Vâng, vâng, thần thiếp cáo lui!" Sau khi ba phi tần trông thấy vẻ mặt như vậy của Da Luật Ngạn Thác, lập tức gióng lên hồi chuông báo động trong lòng, vội vã rời đi.

Quyển 16 - Chương 6: Chốn thiên đường

Côn Lôn phi tuyết mạn thiên vũ, bạch y như tuyết tiểu như hoa

Nhất triêu băng phá ngân tuyết xuất, vạn thiên quang hoa tập nhất thân

Thủ cầm tảo mi đẳng hồng nhan, tần tiểu thiên địa tấn thất sắc

Nhược đẳng tương kiến hỉ cực khắp, phong hoa tuyết đại mộng lý nhân

(Phần thơ xin phép được giữ nguyên convert)

Tần Lạc Y không nghĩ đến mình còn có thể có một ngày quay trở lại nước Bột Hải, tuy đã sớm không còn khói lửa bao vây nhưng vừa vào cổng thành viên mắt Tần Lạc Y đã hơi ươn ướt.

Toàn bộ nước Bột Hải tựa như một tòa thành, ngay cả nơi buôn bán phồn hoa nhất không khí cũng trầm lắng, dù cho có dân chúng sinh sống ở nơi này, khi trông thấy quân đội đàn đàn lũ lũ kéo vào thành cũng bị dọa đến trốn vào trong nhà, cửa đóng kín như bưng.

Nước mắt Tần Lạc Y vẫn tuôn ra, nàng không ngờ bản thân mình lại mang thân phận này trở về nước Bột Hải, dẫu sao dân chúng cũng không thể biết được nguyên nhân diệt quốc thật sự là gì, bọn họ chỉ biết rằng đã bị nước Khiết Đan công chiếm khiến cho họ mất đi gia

đình người thân.

Cơ thể mềm yếu của nàng sau một khắc được một cánh tay mạnh mẽ ôm chặt, Tần Lạc Y theo bản năng nhìn vào đôi mắt thâm sâu của hắn, trái tim dịu dàng của người đàn ông, lại có sự chịu đựng và kiên trì vượt hơn hẳn so với dân thường.

“Y nhi, đừng lo lắng, nơi này không bao lâu nữa sẽ khôi phục lại sự phồn thịnh của trước đây thôi, thậm chí còn tốt hơn! Tin tưởng ta!” Da Luật Ngạn Thác đau lòng đưa tay đỡ lấy khuôn mặt đau thương của nàng, đáy mắt tràn ngập sự kiên định.

Đôi mắt long lanh của Tần Lạc Y không hề chớp nhìn vào mắt của Da Luật Ngạn Thác, sau đó cố gắng gật đầu một cái, nàng tin tưởng lời nói của người đàn ông này, bởi vì nàng biết rõ chỉ cần là lời hắn nói ra thì nhất định sẽ thực hiện!

Da Luật Ngạn Thác yêu thương hôn lên vầng trán trơn nhẵn của nàng, động tác dịu dàng: “Cơ thể khó chịu không? Chúng ta sắp đến nơi rồi!”

Tần Lạc Y mỉm cười gật đầu, sau đó vươn tay kéo một góc rèm trên xe ngựa, mở miệng: “Thác, sao chàng lại đột nhiên muốn nước Bột Hải?”

Da Luật Ngạn Thác giơ tay nhéo mũi nàng một cái, đáy mắt hàm chứa ý cười nói: “Bé con, đó không phải là quyết định nhất thời, mà sau khi ta gặp nàng đã có ý định như vậy!”

Tần Lạc Y mở mắt thật to, sau một lúc nàng mới bừng tỉnh, nói: “Hóa ra chàng đã sớm có ý định, không phải nguyên nhân là chàng muốn đến đó ở ẩn sao?”

Da Luật Ngạn Thác lắc đầu nói: “Y nhi, nàng phải biết rằng, nàng là thê tử của ta, bởi vì ta muốn bảo vệ nàng tốt hơn, biện pháp duy nhất chính là ổn định mọi thứ và quyền lực, ở ẩn không phải là biện pháp giải quyết triệt để, do vậy ta nhất định phải nắm được nước Bột Hải trong tay.”

Một luồng ấm áp chảy qua lòng Tần Lạc Y, nàng khẽ tựa đầu vào lồng ngực ấm áp của Da Luật Ngạn Thác, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ của hắn, thở dài một hơi, nói: “Thác, cảm ơn chàng!”

Nàng không biết phải nói điều gì, chỉ là cảm thấy trong lòng ấm áp, tuy nơi này không còn cha nuôi, không còn Tang đại ca, nhưng ở đây có tương lai đáng mong chờ, không phải ư?

“Nha đầu ngốc.” Da Luật Ngạn Thác cười thì thầm.

“Đúng rồi!” Tần Lạc Y chợt nhớ ra điều gì đó, lập tức ngẩng đầu lên nhìn Da Luật Ngạn Thác.

“Sao vậy?” Da Luật Ngạn Thác hơi nhíu mày, thấp giọng hỏi.

Tần Lạc Y lẩm bẩm nói: “Những phi tần kia, chàng... chàng dự định an bài thế nào?”

Trong mắt xuất hiện một tia bi thương, mặc dù chỉ thoáng qua rồi biến mất, nhưng lại bị tâm tư kín đáo của Da Luật Ngạn Thác bắt được.

“Y nhi, đối với họ, ta không hề muốn nhấn tâm như vậy nhưng mà tình cảnh hôm đó làm ta rất lo lắng, trời sinh tính cách nàng đã thiện lương đơn thuần, nếu không có ta ở bên cạnh nàng thì họ sẽ đối phó với nàng, nhất định sẽ không từ thủ đoạn nào, không phải vì con người của ta mà vì quyền lợi của gia tộc là trên hết, hơn nữa trong

lòng ta chỉ thừa nhận duy nhất một phu nhân đó chính là nàng... Tần Lạc Y, nước sông ba nghìn chỉ lấy một gáo, trọn kiếp này có nàng làm bạn đời, ước nguyện vậy là đủ!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của Tần Lạc Y lộ ra vẻ xúc động, sao nàng lại không hiểu tâm tình của hắn, không phải nàng cũng như thế sao, yêu người đàn ông này đến tận xương tủy.

Thế nhưng...

“Thác, nhưng dù sao họ cũng là phụ nữ, chàng cứ như vậy bỏ họ lại trong kinh thành, sau này các nàng ấy làm sao còn mặt mũi gặp người khác chứ?”

Da Luật Ngạn Thác vừa nghe đã cười lớn: “Y nhi, chỉ có phụ nữ người Hán các nàng mới có suy nghĩ như vậy thôi.”

“Sao? Là ý gì?” Tần Lạc Y lẳng lặng nhìn Da Luật Ngạn Thác, vẻ mặt không hiểu.

Da Luật Ngạn Thác có lòng tốt giải thích cho nàng: “Thật ra, mỗi một người trong hoàng tộc Da Luật đều không phải là người có thể lựa chọn giữa hạnh phúc tình yêu và lợi ích, sở dĩ chọn vài người làm phi tần thật ra chính là sự liên kết lợi ích và quyền lực, trong mắt nam nhân chỉ có địa vị và phú quý, kể cả nữ nhân cũng vậy, bởi lẽ phi tần trong Đông Lâm Vương phủ chẳng qua là một đám người tranh thủ tước hiệu mà thôi, về phần vấn đề nàng đang lo lắng, nữ tử nước Khiết Đan phân cho ai cũng sẽ không để ý.”

Sau khi Tần Lạc Y nghe xong, trong lòng thoáng chua xót, nàng vươn đôi tay nhỏ bé chạm khẽ vào một bên mặt của hắn: “Nếu quả thật như chàng nói, vậy thân là người Khiết Đan chẳng phải rất đáng thương sao?”

Da Luật Ngạn Thác nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Tần Lạc Y, yêu thương hôn lên, chậm rãi lên tiếng: “Vậy nên, sau khi ta gặp nàng liền quyết định thay đổi vận mệnh, ai nói nam tử phải nhất định tam thê tứ thiếp, Da Luật Ngạn Thác ta chỉ cần một mình Tần Lạc Y nàng, muốn nàng trở thành thê tử của ta, Vương phi của ta, là người phụ nữ có tư cách mang con nối dõi của Da Luật Ngạn Thác ta! Bởi vậy, nàng mong muốn có một chốn thiên đường, ta liền đem thiên đường đến cho nàng!”

“Thác...” Đôi mắt Tần Lạc Y ngập tràn hơi nước: “Chỉ cần có thể theo chàng, khắp nơi đều là thiên đường.”

Câu trả lời của Da Luật Ngạn Thác là vòng tay càng ôm chặt nàng.

Quyển 16 - Chương 7: Đại kết cục

Nửa năm sau, thành Hốt Hãn, Hầu Quốc Vương phủ.

Hầu Quốc Vương phủ là phủ đệ của Hầu Quốc Đại Vương, cũng chính là nơi ở của Da Luật Ngạn Thác và Tần Lạc Y, toàn bộ kết cấu nơi này đều được kiến tạo dựa theo Cúc Tình Hiên ở Đông Lâm Vương phủ, chẳng qua là mở rộng thêm mà thôi, cách Hầu Quốc Vương phủ không xa chính là phủ tướng quân, là chỗ ở của phó tướng quân Khiêm Ngạo và Sơ Tuyết.

Hơi nóng trong không khí còn chưa tản hết, dưới bóng râm trong rừng trúc Tần Lạc Y, Thái Nam và Sơ Tuyết đang cùng tản bộ.

“Chủ tử, để Thái Nam dìu người về nghỉ ngơi đi, thời gian tản bộ lâu như vậy, Vương thượng biết nhất định sẽ trách tội Thái Nam hầu hạ không chu toàn!” Thái Nam nhìn sắc trời một chút, lại nhìn cái bụng đã nhô thật cao của Tần Lạc Y, trong mắt vô cùng lo lắng.

“Ai da, người thì biết cái gì, đó không phải do tiểu thư nhà ta muốn đi đâu! Phụ nữ mang thai muốn gì sẽ làm đó, hiểu chưa?” Sơ Tuyết cất giọng nói.

Kể từ sau khi nàng theo Khiêm Ngạo đến nước Bột Hải, gần như mỗi ngày đều ở trong Hầu Quốc Vương phủ, giống như trước luôn theo sát Tần Lạc Y.

“Hừ! Chẳng lẽ người là phụ nữ có thai à? Lẽ nào người không biết là chủ tử mang thai rất cực khổ ư? Sáng sớm khi Vương thượng ra

ngoài đã căn dặn thời gian tản bộ phải hạn chế!” Thái Nam trừng to mắt nói với Sơ Tuyết.

Thật đáng ghét, nói thế nào cũng là thân phận phu nhân tướng quân, sao suốt ngày tìm đến chỗ chủ tử vậy! Chỉ có điều Thái Nam biết Sơ Tuyết cũng chỉ có miệng lưỡi sắc bén, bản thân lại vô cùng hiền lành, đây cũng là toàn bộ nguyên nhân mà nàng bạo dạn không kiêng dè gì “cãi nhau” với Sơ Tuyết.

Sau khi Tần Lạc Y nhìn hai nha đầu này cãi nhau, lắc đầu cười khổ: “Được rồi, đừng cãi nữa, đúng là hết cách với hai em!”

Dù nàng luôn miệng quở trách nhưng đáy lòng lại hết sức vui vẻ, từ sau khi trở lại nước Bột Hải, Tần Lạc Y cảm thấy mỗi ngày đều vui vẻ, mỗi ngày đều tràn đầy hy vọng, mà Da Luật Ngạn Thác cũng không nuốt lời, chỉ trong vòng nửa năm ngắn ngủi, kinh tế và số người trong nước Bột Hải đã dần dần khôi phục, cũng đã xuất hiện cảnh tượng phố chợ phồn hoa.

“Được rồi, Thái Nam!” Tần Lạc Y quát khế.

“Chủ tử, sao vậy? Có phải có chỗ nào khó chịu không?” Thái Nam vội vàng hỏi.

“Không hề, ta không yếu ớt vậy đâu, là ta muốn hỏi em đã dặn dò tôi tớ chuẩn bị tốt rượu và thức ăn Vương thượng thích nhất chưa, đúng rồi, còn có Khiêm tướng quân, Tiêu Chí và Hưu Ca tả hữu tướng quân, bọn họ cũng rất cực khổ!” Trong mắt Tần Lạc Y tràn ngập ý cười hỏi.

“Yên tâm ạ, chủ tử, tất cả đều đã chuẩn bị xong!” Thái Nam nói.

“Ai da, tiểu thư, người không cần lo lắng những vấn đề này, bây giờ

quan trọng nhất là dưỡng thai thôi, hơn nữa tiểu thư à, em cảm thấy Vương thượng đối xử với người rất tốt, mỗi ngày vắt vẻo vì nước Bột Hải không nói, còn có thời gian chăm lo đến thân thể của người, thực rõ là khiến người ta hâm mộ nha!” Sơ Tuyết bùm miệng nói ra.

Sau khi Tần Lạc Y nghe xong, đôi mắt long lanh dâng lên ý cười đùa: “Sơ Tuyết, ta thấy Khiêm tướng quân đối với em mới là nghe lời răm rắp đấy, em còn không biết đủ...”

“Hắn? Còn không phải đâu, lúc nào cũng chả thấy bóng dáng của hắn ta...” Sơ Tuyết còn đang nói, nhưng vào ngay lúc này nàng cảm giác được tay Tần Lạc Y run lên.

“Tiểu Thư...”

“Chủ tử! Người sao vậy?”

Thái Nam cũng đã phát hiện ra.

Chỉ trông thấy khuôn mặt nhỏ nhắn vốn yên tĩnh của Tần Lạc Y đầy mồ hôi, sắc mặt chuyển sang vô cùng nhợt nhạt, môi run rẩy.

Thái Nam và Sơ Tuyết đều sợ đến hoa cả mắt!

“Y nhi...” Từ trong rừng trúc thoáng cái xuất hiện một bóng hình cao lớn, sau một khắc, liền dùng cánh tay vững chắc đỡ lấy thân hình sắp ngã xuống của Tần Lạc Y.

“Thác...” Da Luật Ngạn Thác hoảng sợ, khi ánh mắt của hắn chuyển sang nửa thân dưới của Tần Lạc Y mới phát hiện ra nàng đã xuất hiện triệu chứng vỡ ối.

“Chết tiệt, Thái Nam, nha đầu nhà ngươi gan cũng lớn đấy, lẽ nào

người không biết chủ tử sắp lâm bồn lại còn đưa nàng ra đây!” Về mặt Da Luật Ngạn Thác đột nhiên thay đổi, liền ôm lấy Tần Lạc Y.

“Vương thượng, nô tỳ...”

Thái Nam và Sơ Tuyết cũng sợ đến mặt trắng bệch.

“Mau gọi bà đỡ đến, mau!” Da Luật Ngạn Thác cũng không còn thời gian truy cứu lỗi lầm của Thái Nam nữa, hắn vừa lớn tiếng nói vừa vội vàng ôm Tần Lạc Y đi về phía tử cung!

“Vâng, vâng, nô tỳ đi ngay!”

Ở bên ngoài tử cung nghe ngóng, Da Luật Ngạn Thác lo lắng đi tới đi lui, một khắc cũng không dám ngồi, nghe tiếng Tần Lạc Y hét lên đau đớn trong phòng hắn cảm thấy trái tim như bị xé toạc, hận không thể lập tức đi vào.

“Vương thượng, Vương phi và đứa bé sẽ không có chuyện gì, xin người đừng lo lắng!” Tiêu Chí nhìn Da Luật Ngạn Thác đi tới đi lui trước mắt mình, liền đứng dậy khuyên ngăn hắn.

Lòng Da Luật Ngạn Thác nóng như lửa đốt, trong mắt chỉ tràn ngập lo lắng cho Tần Lạc Y.

Sau khi Khiêm Ngạo trông thấy vẻ mặt này của Da Luật Ngạn Thác, bàn tay vỗ vỗ vai Tiêu Chí nói: “Hiếm khi thấy người ‘dễ dàng’ người khác, đáng tiếc dùng không phải lúc, hiện tại hắn lo lắng cuống cuồng như thế sao có thể nghe lọt lời khuyên chứ!”

Hưu Ca ở một bên cũng gật đầu tán đồng.

Sơ Tuyết cũng khẩn trương siết lấy tay Khiêm Ngạo, hỏi: “Chàng nói xem, tiểu thư nhất định sẽ không có chuyện gì, đúng không?”

“Tất nhiên, nàng và con nàng đều sẽ bình an!” Ánh mắt Khiêm Ngạo yêu thương kiên định nói với Sơ Tuyết.

Đúng vào lúc này....

Tiếng khóc vang của trẻ sơ sinh vang vọng toàn bộ Vương phủ!

Quyển 16 - Chương 8: Đại kết cục

Da Luật Ngạn Thác chột ngẩng đầu...

“Sinh, sinh rồi! Tiểu thư, nàng ấy sinh rồi!” Toàn bộ nha hoàn và đầy tớ trong vương phủ vừa nghe đến tiếng khóc vang dội cũng ngay lập tức hưng phấn.

Bàn tay to lớn của Da Luật Ngạn Thác hơi động, hắn không nói hai lời lập tức bước nhanh về phía trước...

Nhưng vào lúc này, bà đỡ đi ra từ trong phòng vừa vặn đối mặt với Da Luật Ngạn Thác.

“Lão thân khấu kiến Hầu Tước Đại Vương!” Bà lập tức quỳ xuống thỉnh an, ai cũng biết Hầu Quốc Đại Vương yêu thương Vương phi đến tận xương tủy.

“Mau đứng lên đi, nói cho bản vương hiện tại Vương phi thế nào rồi?” Vào lúc này Da Luật Ngạn Thác không còn quan tâm bất cứ lễ nghi nào nữa, hắn chỉ muốn biết tình trạng bây giờ của Y nhi, bởi vì sau khi vừa nghe tiếng hét thống khổ của nàng, ý muốn chết đi hắn cũng có, lúc này hắn thật sự rất hận bản thân mình.

Bà đỡ nghe vậy lập tức đứng dậy, mặt cười vui vẻ: “Thưa Hầu Quốc Đại Vương, Vương phi vừa hạ sinh một tiểu vương tử khỏe mạnh bụ bẫm, mẹ con đều bình an!”

Đáy mắt Da Luật Ngạn Thác vô cùng vui sướng, liền cất giọng nói:

“Quản gia!”

Quản gia lập tức tiến lên cung kính hạ thấp người: “Có tiểu nhân, xin Vương thượng phân phó!”

“Ban thưởng thật hậu hĩnh cho bà đỡ!” Sau khi Da Luật Ngạn Thác vội vàng nói xong, không kịp đợi đã đẩy cửa phòng ra sải bước vào.

“Đa tạ Hầu Quốc Đại Vương, cầu chúc Vương thượng, Vương phi, Vương tử vạn phúc!” Khi bà đỡ nhận được ngân lượng, miệng cười toe toét không dừng.

Trong phòng, Thái Nam và vài nha hoàn cẩn thận chăm sóc Tần Lạc Y, vừa rồi Tần Lạc Y lộ ra vẻ vô cùng mệt mỏi, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng chưa kịp khôi phục lại sắc hồng.

Sau khi bọn họ trông thấy Da Luật Ngạn Thác đi vào thì đều thức thoir lui xuống.

“Vương thượng, đây là Vương tử vừa mới sinh, xin hỏi có cần nô tỳ giao cho nhũ mẫu hay không ạ?” Chỉ trông thấy trong lòng Thái Nam ôm một đứa trẻ được bao bọc trong gấm thượng hạng.

“Không cần, trước tiên giao cho bản vương!” Da Luật Ngạn Thác nhẹ giọng nói, rất sợ mình lớn tiếng sẽ hù dọa hài nhi.

Khi hần cẩn thận tỉ mỉ nhận lấy hài tử, trong mắt lộ vẻ xúc động.

“Thái Nam, người cũng lui ra đi!”

“Vâng, Vương thượng!”

Trong phòng yên tĩnh lại, một tay Da Luật Ngạn Thác ôm hài nhi,

chậm rãi đi đến trước giường Tần Lạc Y, nhìn đôi mắt nhắm chặt của nàng, đôi mắt thâm thúy của hắn thoáng hiện lên sự yêu thương và đau lòng.

Bàn tay to lớn khẽ vuốt đi một lọn tóc trên trán nàng, không ngờ cũng vì cử chỉ nhẹ nhàng này mà nàng từ từ mở mắt.

“Y nhi...” Khi trông thấy đứa nhỏ trong lòng Da Luật Ngạn Thác, nàng vô cùng xúc động: “Thác, đây... là con của chúng ta sao?”

Nói xong, nàng liền vội vàng định ngồi dậy.

“Y nhi, trước tiên đừng cử động, bây giờ cơ thể nàng rất yếu, đây...” Da Luật Ngạn Thác vội ngồi phía sau lưng nàng: “Dựa vào ta!”

Như vậy, nàng có thể tựa cả người vào ngực hắn, hơn nữa còn có thể trông thấy con mình.

Tần Lạc Y nhìn bé con trước mặt, loại hưng phấn khi lần đầu được làm mẹ ập tới, nàng dè dặt vươn ngón tay mảnh khảnh khẽ trêu chọc đứa trẻ vừa xuất hiện trên thế giới này.

Bé con thật nhỏ, cũng thật đáng yêu!

“Thác, Thác, con cười với ta này!” Sau khi Tần Lạc Y phát hiện điều này thì rất vui vẻ nói.

Đứa nhỏ này cực kỳ khiến người khác thương yêu, nhất là bộ dạng kia, đơn giản chính là phiên bản nhỏ của Da Luật Ngạn Thác, khi bé con được phụ mẫu ôm ấp, không hề giống như những trẻ sơ sinh khác khóc toáng lên mà chỉ nhìn Da Luật Ngạn Thác và Tần Lạc Y toe toét cười.

Da Luật Ngạn Thác cảm thấy thế giới thoáng chốc càng thêm phong phú hơn, trong hai mươi tám năm của đời người, hẳn gặp được người phụ nữ bản thân yêu thương nhất, hai mươi chín tuổi, ôm con của chính mình trong lòng, có những thứ này, hẳn cảm thấy có cả thế giới!

“Y nhi, cảm ơn nàng đã sinh hạ cho ta một tiểu vương tử thật đáng yêu!” Trong mắt hắn đã tràn ngập kích động, bàn tay to lớn càng thêm siết chặt lấy Tần Lạc Y.

“Thác, chàng là phu quân của ta, vì chàng làm những chuyện này không phải là chuyện đương nhiên sao!” Tần Lạc Y tựa đầu vào vai hắn, vừa ngấm nhìn gò má của hắn vừa thâm tình nói.

Da Luật Ngạn Thác xúc động hôn lên trán của nàng, sau đó là chóp mũi, tiếp đến nòng nân dừng lại trên đôi môi.

Trong thời khắc tình cảm nồng nàn này, đứa nhỏ trong lòng Tần Lạc Y a a lên vài tiếng, đôi tay nhỏ bé quơ tới quơ lui.

“Xem ra chúng ta đã sinh ra một tiểu tử phá phách rồi đây!” Da Luật Ngạn Thác yêu chiều nhìn con, cũng cúi đầu hôn một cái lên trán tiểu phá phách này.

Tần Lạc Y mím môi cười một tiếng, nàng có thể tưởng tượng được sau này Da Luật Ngạn Thác sẽ yêu thương đứa nhỏ này bao nhiêu.

“Được rồi, Thác, chàng nói xem chúng ta nên đặt cho con tên gì đây?” Tần Lạc Y khẽ hỏi.

Thật ra lúc trước bọn họ đã từng nghĩ ra rất nhiều tên, nhưng bởi vì không biết là nam hay nữ, cho nên nam hay nữ đều có vài tên.

Da Luật Ngạn Thác ngẫm nghĩ một chút, giọng nói trầm thấp vang lên: “Hy vọng con của chúng ta sau này có thể ‘Tu chi vu triều đình’ (1), vậy nên, tên của con có một chữ Tu, thấy thế nào?”

(1) Tu chi vu triều đình: Xây dựng triều đình. Ý của Da Luật Ngạn Thác ở đây chắc là muốn nói đến việc hy vọng con mình trở nên tài giỏi, chính trực, có thể giúp xây dựng triều đình, giang sơn ngày một lớn mạnh hơn.

Tần Lạc Y trầm ngâm nói: “Da Luật Tu...’Tu chi vu triều đình’, có vẻ có đủ ý nghĩa.”

“Không sai, mong muốn Tu nhi của chúng ta sẽ là một vương gia văn võ song toàn, trở thành trụ cột của đất nước này!” Da Luật Ngạn Thác nhìn đứa trẻ vừa mới ra đời này, càng gửi gắm nhiều mong muốn nguyện vọng hơn.

Khóe miệng Tần Lạc Y vẽ lên lúm đồng tiền thỏa mãn, gật đầu một cái.

Quyển 16 - Chương 9: Đại kết cục

Tám năm sau...

Lâm Tượng Sơn đang có một cuộc đi săn trong núi, nơi này sông ngòi lớn nhỏ ba mươi hai nhánh, núi non cao thấp ba mươi hai ngọn, sông suối giăng đầy, núi non trùng điệp ngang dọc, thủy sắc sơn quang tựa như tranh vẽ. Nam Hà chảy ngang qua khu vực săn bắn, nước sông nhẹ nhẹ phản chiếu bóng núi và cây cối, cảnh sắc đẹp đến không sao tả xiết, giữa dòng nước có rất nhiều tài nguyên phong phú, chủ yếu là loại cá lenok(1), cá taimen (2) hoa sen kim tuyến.

(1) Một loài cá thuộc họ cá hồi, có tên khoa học là: Brachymystax lenok

(2) Cũng là một loài cá thuộc họ cá hồi, tên khoa học là: Hucho taimen

Bỗng một con hươu đang phóng như bay trong rừng, sau lưng nó là một con tuấn mã lao theo sau, trên tuấn mã, một cậu bé nhìn qua chỉ vừa tròn tám tuổi, anh tuấn lại tài năng một tay cầm cung tên, một tay dùng sức quất roi ngựa.

“Phụ vương, con hươu này thuộc về Tu nhi rồi!” Khuôn mặt của thiếu niên và Da Luật Ngạn Thác cùng hiện lên một nụ cười cương nghị, cung tên giương lên, vừng vàng ngấm trúng con hươu kia.

Vừa dứt lời liền trông thấy một mũi tên thẳng tắp chọc thủng bầu không khí xuyên qua cơ thể con hươu...

“Phụ vương, Tu nhi bắn trúng rồi!” Cậu nhóc vui mừng chạy như bay về phía con hươu, cậu học theo dáng vẻ của phụ vương mình khom người nhặt con mồi lên, nhưng dù sao vẫn còn nhỏ tuổi nên thân hình cậu thoát một cái...

“Aaa....”

Ngay khi tiếng hét vừa vượt ra khỏi miệng, sau một khắc, cậu liền được một bàn tay dễ dàng tóm lấy, sau đó vững vàng ngồi ngay trên lưng một con tuần mã khác.

“Tu nhi, muốn học theo phụ vương cũng phải đợi đến khi đủ lông đủ cánh đã!” Da Luật Ngạn Thác nói, khuôn mặt hắc trần ngập ý cười nhìn đứa nhỏ được khắc ra từ khuôn mẫu của chính mình – Da Luật Tu.

Da Luật Tu nghiêng nghiêng cái đầu nhỏ nhìn Da Luật Ngạn Thác ở phía sau, hỏi: “Nhưng Tu nhi nghe mẫu thân nói, khi phụ vương tám tuổi đã theo gia gia ra chiến trường rồi?”

Da Luật Ngạn Thác nhướn mày: “Dĩ nhiên, phụ vương đã chinh chiến trên sa trường từ rất sớm!”

“Năm nay Tu nhi cũng tám tuổi, như vậy có thể theo phụ vương ra sa trường không?” Vẻ mặt Da Luật Tu sùng bái nhìn Da Luật Ngạn Thác.

Từ trong miệng mẫu thân cậu nghe được rất nhiều chuyện có liên quan đến phụ vương, bây giờ phụ vương còn là Hầu Quốc Đại Vương của nước Bột Hải, cậu rất sùng bái phụ vương vì có thể quản lý cả một quốc gia phồn hoa và hưng thịnh như vậy.

Sau khi Da Luật Ngạn Thác nghe Tu nhi hỏi như vậy, hần cười sang sảng: “Có chí khí, không hổ danh là con của Da Luật Ngạn Thác, nhưng... Tu nhi, lời này nếu để mẫu thân nghe được nhất định sẽ tức giận!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn khôi ngô của Da Luật Tu sa sầm, cậu chu cái miệng nhỏ nhắn nói: “Sao mẫu thân lại cho Cầm Nhi học y thuật chứ, Tu nhi chỉ muốn lợi hại giống như phụ vương vậy, sao mẫu thân lại không vui?”

“Ừm!” Trong mắt Da Luật Ngạn Thác cười cười, bàn tay to lớn khẽ xoa xoa đỉnh đầu của Da Luật Tu nói: “Vì Tu nhi còn nhỏ, mẫu thân sẽ lo lắng, cho nên bây giờ Tu nhi chỉ có thể cùng phụ vương luyện tập võ công thôi!”

Da Luật Tu ra sức gật đầu: “Vâng ạ, Tu nhi phải luyện được võ công cao cường như phụ vương!”

Trong không khí được bao trùm bởi tình cha con nồng đậm.

Ở một nơi khác trong cuộc đi săn, Tần Lạc Y đang hưởng thụ ánh nắng mặt trời ấm áp, hiện tại nàng đã có một trai một gái nhưng năm tháng vẫn không hề lưu lại dấu vết trên khuôn mặt nàng, dung nhan tuyệt mỹ vẫn khiến tâm tình Da Luật Ngạn Thác rung động như xưa.

“Mẫu thân.... mẫu thân...” Từ phía xa vang lên giọng nói của một bé gái, âm thanh cực kỳ êm tai, tựa như tiếng hót của chim oanh.

“Cầm Nhi, đến đây nào!” Tần Lạc Y mỉm cười nhìn con gái đang chạy về phía mình, khẽ gọi.

Sau khi nàng và Da Luật Ngạn Thác sinh hạ Tu nhi thì lại sinh ra đứa con gái này, năm nay đã tròn năm tuổi, tên dựa vào nguyện vọng của

Da Luật Ngạn Thác tiếp tục sử dụng họ của Tần Lạc Y, lấy đồng âm “Cầm” (3), tên đầy đủ gọi là Da Luật Cầm Nhi.

(3) “Tần” (秦) và “Cầm” (琴) đều có phiên âm là: qín

Có thể thấy Da Luật Cầm Nhi thừa hưởng dung mạo của Tần Lạc Y, tuổi nhỏ nhưng đã nhìn ra được sau khi lớn lên nhất định là một tuyệt mỹ giai nhân.

“Cầm Nhi, nhìn con chạy đầu đầy mồ hôi rồi, vừa rồi không phải con đã đồng ý với phụ vương và đại ca ngoan ngoãn ở đây chờ họ đi săn trở lại à?” Ánh mắt Tần Lạc Y tràn đầy yêu thương đối với Cầm nhi, nhẹ nhàng lau mồ hôi đang rịn ra trên trán con bé.

Cầm Nhi cười nhẹ một cái, sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn vênh lên rất kiêu ngạo, cô bé giơ cành cây vẫn luôn giấu sau lưng lên: “Mẫu thân, đây là phục linh phải không ạ?”

Tần Lạc Y nhìn thoáng qua sau đó nhận lấy cây trong tay con bé để nhìn kĩ, rồi vừa cười vừa nói: “Không sai, Cầm Nhi thật thông minh, đây chính là phục linh!”

Cầm Nhi nghe xong càng thêm hưng phấn: “Sau khi Cầm Nhi trông thấy cây này, liền nhớ đến trong sách của mẫu thân có vẽ cây có hình dáng giống như vậy đấy!”

Tần Lạc Y cười cười hôn con bé một cái: “Tốt lắm, Cầm Nhi, vậy con có nhớ mẫu thân đã dạy con phục linh dùng thế nào không?”

“Dạ!” Cầm Nhi ra sức gật đầu: “Phục linh nhạt mà có thể thấm, ngọt mà có thể bổ, có thể chữa được bệnh tiêu chảy, rất thích hợp dùng được cho nhiều loại thuốc.”

Tần Lạc Y gật đầu tán thành, tiếp tục nói: “Cầm nhi, con phải nhớ kỹ hiệu quả chữa trị của phục linh rất lớn, người thiên về bệnh hàn có thể phối hợp cùng với quế chi, bạch truật, thiên về bệnh nhiệt, có thể phối hợp cùng trư linh, thạch tả. Người bị suy nhược có thể phối hợp cùng với đảng sâm, hoàng kỳ, bạch truật, người bị lạnh có thể phối hợp với phụ tử, bạch truật.”

“Mẫu thân, Cầm Nhi sẽ nhớ kỹ trong lòng!” Da Luật Cầm Nhi giọng nói nhỏ nhẹ tinh tế nói ra.

Trong mắt Tần Lạc Y lóe lên nụ cười vui mừng, hai đứa trẻ đều khiến nàng rất yên tâm, tính cách Da Luật Tu gần giống với Da Luật Ngạn Thác, tuổi tuy nhỏ đã có tính cách hào sảng và kiên định của người Khiết Đan. Mà đứa con gái nhỏ Cầm Nhi này có lẽ giống như tính cách của mình, từ nhỏ đã có hứng thú với đủ mọi loại y thuật, chỉ mới năm tuổi đã có thể nhận biết hàng trăm loại thảo dược.

Đang suy nghĩ, một tràng âm thanh từ xa lớn dần lên.

“Mẫu thân, phụ vương và đại ca về rồi!” Sau khi Cầm Nhi nhìn thấy thì tiếng nói lanh lảnh vang lên, đồng thời không thể chờ được chạy vọt về phía trước...

“Cầm Nhi...” Khi Da Luật Ngạn Thác trông thấy Cầm Nhi chạy về phía mình, khoe miệng cương nghị xuất hiện nụ cười cưng chiều, bàn tay to lớn ghì cương ngựa, tung người bước xuống ngựa bế Cầm Nhi lên.

Đều nói cha là người hiểu rõ con gái nhất, lời này đối với Da Luật Ngạn Thác không sai một chút nào, có thể trông thấy hân hỉ Cầm Nhi giờ lên thật cao, đứng tại chỗ xoay một vòng, trong không khí quanh quẩn nụ cười sang sảng của Da Luật Ngạn Thác và tiếng cười sung sướng của Cầm Nhi.

“Mẫu thân...” Tu nhi ngồi trên lưng ngựa giơ con mồi trong tay lên, khoe khoang giơ lên cao.

“Chàng xem, phụ tử hai người toàn thân đều là bụi bặm!” Tần Lạc Y sau khi ôm Tu nhi xuống, khẽ quả trách Da Luật Ngạn Thác.

Da Luật Ngạn Thác nhẹ nhàng bước lên, khẽ ôm Tần Lạc Y vào lòng, trải qua sự mài dũa suốt tám năm, nàng càng thêm trưởng thành và càng vô cùng hấp dẫn.

“Thế nào? Ngay cả phu quân cũng dám ghét bỏ à?” Hắc cười xấu xa, càng siết chặt nàng hơn.

“Thác, chàng thật đáng ghét, con nhỏ còn đang nhìn đấy!” Nét mặt Tần Lạc Y phảng phất hồng.

Tu nhi che miệng cười tủm tỉm, vội vàng kéo cánh tay nhỏ bé của Cầm Nhi: “Phụ vương, mẫu thân, Tu nhi muốn theo Cầm Nhi học cách nhận biết thảo dược, không quấy rầy phụ vương và mẫu thân nữa!”

Ngay sau đó, hai đứa bé cười đùa chạy sang chỗ khác.

Da Luật Ngạn Thác cười lớn: “Không hổ là con của Da Luật Ngạn Thác, rất hiểu chuyện!”

Tần Lạc Y giơ đôi bàn tay trắng như phấn đánh vào lồng ngực to lớn của hắc: “Thác, Tu nhi là do chàng mới biến thành như thế, có lúc ta hoài nghi không biết nó có phải một đứa trẻ không, thật dọa người!”

Da Luật Ngạn Thác nhướn mày, bàn tay to lớn siết chặt vòng eo của nàng: “Nào có mẫu thân nào lại nói con của mình dọa người chứ, bé

con, nên trừng phạt nàng một chút!”

Nói xong hắn cúi đầu xuống, dùng trán khế chạm vào trán nàng, ngay sau đó đôi môi nóng bỏng hôn lên vầng trán trơn bóng của nàng.

Tần Lạc Y nhẹ nhàng nhắm mắt lại, lông mi dài khế run tựa như bướm bướm vẫy đôi cánh xinh đẹp giữa gió thu.

Hơi thở trên đôi môi của Da Luật Ngạn Thác dọc theo trán rơi vào mắt của nàng, sau đó là chóp mũi, hắn mỉm cười cúi đầu, hôn lên đôi môi mềm mại của nàng, tinh tế nhắm nháp vị ngọt kia...

Trời chiều ngả về tây, Da Luật Ngạn Thác cùng Tần Lạc Y dựa vào nhau ngồi trên đỉnh núi, ánh sáng đẹp để kéo dài bóng hình xinh đẹp của bọn họ....

“Y nhi...” Da Luật Ngạn thác khế gọi.

“Ừm?” Tần Lạc Y lười biếng ngả đầu trên bờ vai của hắn, thấp giọng nói.

Da Luật Ngạn Thác dùng sức ôm cơ thể của nàng: “Bây giờ nhìn cảnh chiều tà đẹp để này, nàng còn có thể nảy sinh ý niệm “Nhưng hoa rụng lúc ngày vừa hết. Làm người than cho kiếp hoa tàn” (4) không?”

(4) Câu thơ nằm trong bài Lạc Nhật Ưc Sơn Trung của Lý Bạch

Tần Lạc Y từ từ ngẩng đầu lên, nhìn đôi mắt thâm tình kia của Da Luật Ngạn Thác, không khỏi nhớ lại ký ức năm ấy khi hắn dạy nàng cưỡi ngựa, sau đó, đôi môi vẽ lên nụ cười ôn nhu, mở miệng nói: “Không, bây giờ ta muốn là ‘Ở trên trời nguyện làm chim liền cánh, ở dưới đất nguyện làm cây liền cành!’ ” (5)

(5) Câu thơ nằm trong bài Trường Hận Ca của Bạch Cư Dị

Da Luật Ngạn Thác khẽ nâng bàn tay nhỏ bé của nàng, bàn tay to lớn từ từ bao bọc lại, ngay lập tức nói: “Nắm tay người cho đến bạc đầu (6)! Y nhi, ta nguyện yêu thương nàng cả đời này!”

(6) Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão (執子之手, 與子偕老) là câu thơ nổi tiếng trong tập thơ của Khổng Tử.

Tần Lạc Y xúc động vô cùng, nàng rất tin tưởng người đàn ông này sẽ làm được điều ấy!

Chiều tà buông xuống, bóng dáng cao lớn của Da Luật Ngạn Thác bao bọc lấy hình bóng bé nhỏ của Tần Lạc Y, bàn tay của hắn đầy sức mạnh hứa hẹn ôm chặt vòng eo nhỏ nhắn của nàng tựa như sự kiên cường mạnh mẽ trước sau như một của hắn vậy, mang đến cho Tần Lạc Y hạnh phúc và an toàn vô tận!

Phía sau họ là một hình ảnh một trai một gái đang cười đùa, nơi này nắng chiều chiếu rọi, tạo nên một bức tranh gia đình vô cùng đẹp đẽ!

Chuyện xưa giữa Khiết Đan và người Hán chưa từng thực sự kết thúc, từ cuối đời Đường bắt đầu công chiếm nước Bột Hải mãi cho đến nhiều năm về sau vẫn dây dưa không dứt với Đại Tống.

Mặc kệ là chiến tranh hay là thảo phạt, đều đã lưu lại cho nhân thế không chỉ là lịch sử bi thống, mà còn là một truyền thuyết về mối tình có thể là lãng mạn cũng có thể là thê lương...

TOÀN VĂN HOÀN